

Giới thiệu Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia

Truyện Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia, chuyện nói về một cô gái mồ côi rất bướng bỉnh được đại thiếu gia rất cưng chiều, coi cô như một bảo bối chẳng qua sự quan tâm đó cũng chỉ là sự bù đắp anh dành cho cô.

Cô từ nhỏ là công chúa của gia đình rất ôn nhu hiền lành nhưng từ khi cha mẹ mất thì cô trở thành cô bé mồ côi không nơi nương tựa nhưng từ khi được đại thiếu gia đem cô về nhà thì cô bắt đầu bướng bỉnh chắc có lẽ do anh quá cưng chiều nên cô thích làm nũng với anh.

Cho dù cô có bướng bỉnh bao nhiêu thì anh cũng coi cô như một bảo bối, rất mực cưng chiều. Vốn tưởng rằng chỉ là vì bù lại sự thiếu hụt bị người nhà bỏ rơi, nhưng giữa lúc bất tri bất giác, đột nhiên phát hiện mọi thứ đều đã thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Diệp Tư, Diệp Tư, cậu còn ngần ngại gì đó?” Bên cạnh, Họa Họa đang dùng sức lay lay cánh tay Diệp Tư.

Diệp Tư phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Đâu có gì.”

Mặt Họa Họa đầy vẻ không tin, “Diệp Tư, mình nghiêm trọng cảnh cáo cậu, nếu cậu còn xem Kiều Hoa Hoa mình là bạn bè thì nhất định phải nói thật với mình, cậu ngăn người như thế này đã hai ngày rồi! Còn dám nói không có chuyện gì?”

Diệp Tư lắc đầu nói: “Thật sự không có gì, Họa Họa.”

Nên nói gì với cô ấy đây? Nói mình thích chú của mình? Nói mình sợ chú mình sẽ kết hôn? Chính cô còn tự cảm thấy khinh thường bản thân, thì làm sao có thể nói với người khác? Nhất là Kiều Hoa Hoa đơn thuần gần như không có đầu óc này?

“Thật sự không nói?” Mặt Họa Họa đầy vẻ uy hiếp hỏi: “Mình cho cậu một cơ hội cuối cùng.”

Cô ấy nói xong liền cầm điện thoại lên, dò tìm tên trong danh bạ: “Ừm, số điện thoại của chú Diệp...”

Diệp Tư vội vã vươn tay bắt lấy tay Họa Họa, đoạt được điện thoại, “Bà cô của tôi ơi, mình đầu hàng, mình nói! Mình nói được chưa.”

Họa Họa kiêu ngạo rung chân đắc ý: “Đã biết mình sẽ trị được cậu, còn phải đợi mình tung đòn sát thủ ra, chúng ta là chị em, cậu đừng ép mình vậy chứ.”

Diệp Tư cảm di động của Họa Họa, nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ thật lâu, mới đứng dậy, “Họa Họa, đi chỗ khác nói đi.”

Họa Họa lon ta lon ton theo sau Diệp Tư, “Oa! Không phải giống như mình đoán chứ? Khốn đốn vì yêu? Cậu nói nghe thử xem, mình đoán là Tiểu Tam đúng không? Không đúng không đúng, nếu là anh ta thì cũng đã theo đuổi cậu hai năm rồi, nếu có cảm giác thì đã sớm có. Hay Lý Quân cùng khóa với mình? Hình như cũng không đúng...”

Diệp Tư bất đắc dĩ dừng lại, “Họa Họa, nếu cậu tiếp tục đoán, mình sẽ không nói nữa.”

Họa Họa lập tức gờ tay lên, “Mình không đoán nữa, cam đoan, không đoán, hi hi hi.”

Thời tiết có chút lạnh, vì là mùa hè nên hồ nhân tạo bên cạnh không đông lắm, một hàng ghế dựa xếp dài chỉ lác đác vài người.

Diệp Tư tìm chỗ không người, ngồi xuống, do dự mãi, rốt cục dưới ánh nắng tràn đầy tò mò cùng soi mói của Họa Họa mở miệng, “Họa Họa, nếu...” cô ngừng một chút, Họa Họa lập tức gật đầu y như con chó nhỏ được cho xương: “Ừ, nếu...”

Diệp Tư nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp: “Nếu mình, thích một người, ờ, người mà mình không nên thích, thì phải làm sao bây giờ?”

“Trời đất! Diệp Tư, cậu nói thực sự không có thành ý chút nào, cái gì gọi là người không nên thích? Anh ta có bạn gái? Anh ta đã kết hôn? Hay là anh ta bị gì? Nói rõ ràng! Nói rõ ràng mau!”

Ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ của Họa Họa chiếu lấp lánh, haiz! Trong lòng Diệp Tư thở dài một tiếng, đã biết người này không đáng tin mà, sao lại nói với cô ấy làm gì chứ? Thôi, tùy tiện nói vài câu có lệ với cô ấy vậy.

“Ừ, có bạn gái, làm sao bây giờ?”

“Hi hi hi, cậu phải nói cho mình biết người đó là ai mình mới có biện pháp giúp cậu chứ,” Họa Họa cười xấu xa nói, “À!” Cô ấy đột nhiên nhảy lên nói: “Mình biết rồi, nhất định là Tiểu Bạch học trưởng năm thứ tư, ha ha ha, lần trước mình cứ nghĩ mãi sao cậu cứ nhìn anh ấy chăm chăm thế, phải không? Phải không?”

Cô ấy đột nhiên điên cuồng đứng lên, “Trùi ui! Rất kích thích nha, giành bạn trai, giành bạn trai! Diệp Tư giành bạn trai đi nào!”

Haiz! Diệp Tư lại thờ dài. Thần ơi, con sai rồi, không nên trêu chọc cô gái vừa ồn ào vừa ngu ngốc này. Đường Tam Tạng, ông làm ơn đến đón cô ấy đi thỉnh kinh đi!!!!

Xả đồng xả tây hàn huyền suốt một buổi chiều, nhìn đồng hồ thấy đã sắp bốn giờ, Diệp Tư cúi gằm đầu về nhà. Cô vốn đã biết, cảm tình này chỉ có mình cô đơn phương tình nguyện, ngay cả nói cũng không dám nói ra ngoài. Diệp Tư vì tránh hướng cửa Đông, nên quay lại về hướng cửa Tây. Vừa đến cửa tây, điện thoại trong túi xách liên vang lên.

Chính là Đường Mộng Vân. Diệp Tư nhớ tới lúc về nhà ăn cơm, thái độ của ông bà với Đường Mộng Vân vô cùng thân thiết, trong lòng không khỏi nghèn nghẹn. Diệp Tư do dự thật lâu, rốt cuộc vẫn nhận điện thoại của Đường Mộng Vân.

Dứt bỏ tăng quan hệ có liên quan đến chú mình mà nói, Diệp Tư vẫn là phi thường kính nể Đường Mộng Vân, chị ấy khéo léo hào phóng, lại khôn khéo có năng lực, chính là lực lượng nòng cốt của Đường gia, cùng Đường Tiểu Tam và Đường Tiểu Tứ của Đường gia, quả thực là kết hợp hoàn hảo. Mấu chốt là đáng vẻ xinh đẹp, rất có phong cách của nữ cường nhân, vốn là hình mẫu thần tượng trong lòng Diệp Tư.

Cô gái nhỏ Diệp Tư đã từng ảo tưởng qua bản thân mình sẽ biến thành một cô gái mạnh mẽ khí thế cường đại như Đường Mộng Vân đứng ở bên cạnh Diệp Mạnh Giác, cùng anh đối mặt với tất cả mọi chuyện, giúp anh giải quyết ưu phiền, chăm sóc anh, cùng anh vượt qua mọi chuyện.

Chỉ là, không đợi cô kịp lớn lên, Đường Mộng Vân đã đứng bên cạnh Diệp Mạnh Giác trước cô một bước. Đây đối với Diệp Tư mà nói, quả thực là đã kích rất lớn. Một người là thần tượng của lòng mình, một người thì cao ngất giống như một vị thần, hai người này đứng cạnh nhau vứt bỏ Diệp Tư nhỏ là cô.

Tắt điện thoại, Diệp Tư nhận lệnh quyết định quay trở lại, Đường Mộng Vân nói đang chờ cô ở cửa Đông, đêm nay có một buổi tiệc, Diệp Mạnh Giác phải tham gia, nên để cho Đường Mộng Vân tới đón cô.

Diệp Mạnh Giác, Đường Mộng Vân, trời ạ! Từ khi nào thần tượng trong lòng mình lại biến thành tài xế của mình thế này? Cô có nên hãnh diện hay không? Hãnh diện không? Hãnh diện không? Diệp Tư không ngừng ủ rũ suy nghĩ.

Đợi cho đến khi Diệp Tư lững thững đi đến cửa Đông, Đường Mộng Vân đang cùng một chàng trai tán gẫu hăng say.

Mất Diệp Tư sáng lên, trái tim nhỏ bé đập dồn dập, có gian tình! Cô lập tức tràn đầy hưng phấn giống như uống phải thuốc kích thích vọt tới trước mặt bọn họ, nhưng khi vừa gặp mặt chàng trai đó, thì cô cảm thấy thật thất vọng.

Gian tình cái con khỉ, Diệp Tư thầm mắng mình, tại sao mình lại hồ đồ như vậy, quên mất Đường Tiểu Tam cũng học ở trường đại học này!!

Đôi mắt đào hoa kia, đang không ngừng phóng điện về phía mình, tên hồ ly tinh chết tiệt kia không phải là Tiểu Tam của Đường gia sao.

Trời! Diệp Tư ngửa đầu hỏi trời xanh, trời muốn diệt Diệp Tư sao? Muốn diệt sao????

Không đợi Diệp Tư hỏi xong, đầu đã bị người ta xoay lại đây, chính là gã hồ ly chết tiệt Đường Tiểu Tam, anh ta cười híp mắt nói:

“Diệp Tư đang nhìn gì vậy, có UFO hả?”

U cái đầu anh!

Chị Đường nói thật hiền lành: “Tiểu Tam, không được bắt nạt Diệp Tư của chúng ta.”

Phụt ~~~

Phụt ~~~

Đồng thời cùng gào một tiếng!

“Không được gọi em là Tiểu Tam!”

Ai là Diệp Tư của mấy người chứ~~ Chị Đường, chị cũng quá nhận thân thích rồi.

Diệp Tư một bụng oán thăm.

Gương mặt Đường Tiểu Tam đầy khó chịu, tâm không cam tình không nguyện ngồi vào trong xe Đường Mộng Vân.

Diệp Tư dưới sự giằng co của nhà thiết kế, lúc đi ra Đường Tiểu Tam đang nhàn nhã uống cà phê xem tạp chí, anh thấy Diệp Tư đi ra, cao thấp đánh giá một phen, thật kiêu ngạo đứng lên nói: “Đi thôi.”

Anh vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn trộm Diệp Tur, lúc đầu nói, “Sao vẫn còn là cô bé thơm sữa thế này?”

Diệp Tur nhất thời nổi điên. Bé thơm sữa, bé thơm sữa??!

Đường Mộ Dung đã đi trước, nhà thiết kế đã tạo mẫu cho cô ấy trước, lúc Diệp Tur nhìn thấy phải thảm thán, thực sự đẹp đến kinh hoàng mà. Người ta thì đẹp, còn mình sao lại là một cô bé còn thơm sữa chứ? Còn thêm chiếc váy công chúa nhỏ nhắn này nữa, hu hu, ông tưởng cô đi thi múa ba lê à? Tôi muốn quyến rũ, tôi muốn quyến rũ cơ! Nhìn Đường Mộ Dung đi ra, là phong cách của một nữ cường nhân, hay là nữ vương, sao mình lại là cô bé còn thơm sữa thế này?!

Diệp Tur thật bất đắc dĩ đi theo Đường Tiểu Tam đến khách sạn Khải Duyệt, cái mà Đường Mộ Dung gọi là buổi tiệc nhỏ, lại phô trương rầm rộ như thế.

Đang không hiểu ra sao, Đường Tiểu Tam lại kiêu ngạo không khác gì chim công, vô cùng tao nhã mở cửa xe cho Diệp Tur, “Diệp Tur, anh không ngại làm bạch mã hoàng tử của em tối nay đâu.”

Anh nói xong liền xuống xe, vô cùng phong độ mở cửa xe, khoe miệng hơi cong, mặt hiện hoa đào, xoay người mời Diệp Tur xuống xe.

Vừa xuống xe, liền có phóng viên xông lên, đèn flash vang răng rắc răng rắc, đây là tình huống gì?

“Đường Tiểu Tam, chẳng lẽ hôm nay muốn tuyên bố anh nhậm chức thay chị anh sao?”

“Cũng không phải!” Đường Tiểu Tam lắc đầu.

“Đại thọ sáu mươi của Đường tiên sinh?”

“Cũng không phải!”

“Đường phu nhân?”

“Không phải!”

“Trời ơi! Rốt cuộc là loại nào? Hồ ly anh nói mau đi!” Diệp Tur nổi điên.

Hồ ly nói thật bất đắc dĩ: “Anh cũng không biết!”

“Hồ ly, anh đi chết đi!” Diệp Tur nói xong, trong lòng không khỏi hiện lên dự cảm không lành, mơ hồ cảm thấy đêm nay người đi chết không phải là Đường Tiểu Tam.

Đường Tiểu Tam thấy Diệp Tur ủ rũ, an ủi: “Em cũng biết mà, anh ngoại trừ kỹ thuật tán gái giỏi ra, đâu biết làm chuyện gì khác? Mấy chuyện trong nhà thường thì anh không quan tâm lắm.”

Lúc hai người đi vào, Diệp Tur xoay xoay đôi mắt to tròn tìm chú của cô.

Diệp Mạnh Giác đang cùng một đám bạn bè nói chuyện phiếm, nghe được tiếng động lớn cùng tiếng ồn ào vội quay mặt lại nhìn thì đã thấy tiểu bảo bối nhà anh kéo cánh tay thiếu gia của Đường gia, cười híp mắt đi tới.

Nhóc con hôm nay mặc một bộ váy công chúa ngắn màu hồng nhạt, đuôi váy giống như múa ba lê, tầng tầng lớp lớp, lộ ra hai cái chân dài nhỏ, trắng đến chói mắt. Đôi mắt to tròn của cô chuyển chuyển nhanh như chớp, cực kỳ giống một tiểu tinh linh vừa lạc bước đến thế gian.

Diệp Mạnh Giác không nhận được hơi cong khoe miệng, đó là tiểu thiên sứ, tiểu bảo bối của anh, ai cũng không biết được sự đáng yêu cùng tốt đẹp của cô, chỉ có anh, chỉ có anh mới biết được.

“Diệp Mạnh Giác, bảo bối nhà anh càng ngày càng đẹp.” Bên cạnh có người nói.

“Đúng nhỉ, khó trách anh che che giấu giấu suốt, xinh đẹp như vậy, vừa xuất hiện chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi...”

Diệp Mạnh Giác không khỏi nhíu mày, lại thấy bảo bối của anh bất chợt nhìn thấy anh, lộ ra một nụ cười thật tươi, sáng lấp lánh giống như kim cương, cô ấy vội bỏ cánh tay của Đường thiếu gia ra, chạy nhanh về phía anh.

Anh cũng bật cười, giang tay, nghênh đón tiểu bảo bối của mình.

“Chú.” Diệp Tur xông tới, nhào vào trong lòng anh, “Chú ơi, chú à.”

Cô nũng nịu gọi, làm trái tim anh như có con mèo nhỏ nhẹ nhàng giờ móng vuốt cào nhẹ, cực kỳ thoải mái.

“Sao lại nghịch ngợm như vậy, đang đi giày cao gót mà không đi chậm một chút?” Diệp Mạnh Giác trách cứ cô, nhưng trong giọng nói tràn đầy cưng chiều, lại hỏi: “Tại sao cũng tới đây? Còn đi cùng thiếu gia nhà họ Đường?”

Diệp Tư ở trong lòng anh cọ xát, “Không phải chú bảo chị Đường đi đón cháu sao?”

Người bên cạnh cười nói: “Còn gọi là chị Đường, hai ngày nữa nói không chừng sẽ lên chức thím rồi. . .”

Diệp Mạnh Giác lập tức hung hăng trừng mắt nhìn người nói chuyện một cái, “Nói bừa gì đó?”

Diệp Tư ở trong lòng Diệp Mạnh Giác cứng ngắc một chút, lập tức giống như quả bóng xì hơi, cả người vô lực, cô rời khỏi vòng tay Diệp Mạnh Giác, thấy Đường Tiểu Tam ở bên cạnh, liền buồn buồn nói: “Chú, cháu đi chơi với Đường Tiểu Tam đây, chú cứ tán gẫu đi.”

Mắt Đường Tiểu Tam cười hoa đào, mang theo Diệp Tư đi về chỗ để thức ăn.

“Bảo bối nhà cậu cùng Đường tam công tử thật ra rất xứng, chỉ là bối phận có chút không đúng? Cậu cùng Đường Mộng Vân. . .”

Diệp Mạnh Giác lạnh lùng liếc mắt nhìn người nói chuyện một cái, “Tần Vi Khiêm, chuyện của cậu cùng Đường Mộng Quân. . .”

Tần Vi Khiêm lập tức nói tiếp: “Đại ca tha mạng, em đây biết sai rồi ạ, không dám nữa đâu!”

Diệp Mạnh Giác lạnh lùng lườm anh ta, bùng sầm banh lên, nhấp một miếng, sắc mặt nặng nề, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Người chủ trì lên đài ra hiệu cho mọi người im lặng, sau lời đạo đầu, chủ tịch Đường thị Đường Bình Thăng lên đài đọc diễn văn.

Đến tận lúc này, Diệp Tư đã biết đại khái mục đích chủ yếu của buổi tiệc tối hôm nay. Đường thị muốn gia tăng đầu tư đối với ngành dịch vụ, người phụ trách lĩnh vực này đổi thành Đường Mộng Vân. Diệp Tư lúc này mới nhớ tới tòa khách sạn lớn cấp năm sao dưới chân mình chính là của Đường gia.

Đường Tiểu Tam xoay xoay cái ly trong tay, không chút để ý nói: “Ông già nhà anh quyết định như thế này tiện thật, mai mốt anh đi tán gái, đỡ mất công tìm nhà.”

Phụt ~~~

Diệp Tư lườm anh ta, lắc đầu: “Anh thật đúng là không có tiền đồ, anh đẹp trai như vậy, chẳng lẽ còn muốn tự mình bỏ tiền tán gái, thực đúng là uống cho gương mặt xinh đẹp này rồi?”

Đường Tiểu Tam lắc đầu: “Cũng không phải, em tưởng Đường Tiểu Tam anh là danh sư ả? Ý của anh là về sau nếu có tán gái đều đến khách sạn nhà anh, không phải là cho ông già nhà anh kiếm tiền sao? Ừ, anh sẽ kiên quyết yêu cầu không giảm giá.”

Hai người đang thì thầm với nhau, Diệp Tư đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu khẩn trương nhìn Đường Bình Thăng trên đài, chỉ thấy Đường Bình Thăng đầy mặt tươi cười, “Vấn đề này thực ra là chuyện của đám trẻ, tuy nhiên Diệp gia cùng Đường gia chúng tôi đều rất xem trọng việc đính hôn lần này, về phần khi nào công bố tin vui, đó là chuyện của bọn nhỏ, các bạn cũng biết đó, người trẻ tuổi mà, đối với chuyện hôn sự của mình đều thích tự làm chủ hơn, chi tiết cụ thể, đương nhiên là do chúng nó quyết định rồi.”

Phóng viên lại chuyển sang hỏi Đường Mộng Vân, Đường Mộng Vân đứng ở bên cạnh Đường Bình Thăng, thái độ khác thường, hơi có vẻ e thẹn của một cô gái, ngượng ngùng trả lời: “Tạm thời chúng tôi vẫn chưa bàn đến chuyện này, chờ có tin tức cụ thể nhất định sẽ thông báo với mọi người đầu tiên.”

Báo cái đầu chị! Diệp Tư thầm mắng trong lòng, ai muốn chị tiến vào Diệp gia, ai đồng ý chị gả cho chú? Diệp Tư tôi không đồng ý, xem chị làm sao bước vào.

Cô hung hăng uống một ngụm sâm banh, lại bị ho sặc sụa.

Đường hồ ly bên cạnh vươn tay ra nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của cô, “Gấp cái gì? Em không thích chị ấy bước vào Diệp gia, chẳng lẽ chú của em sẽ lấy chị ấy hay sao?”

Diệp Tư giật mình, ho càng lợi hại hơn, trời ạ! Đường Tiểu Tam, chẳng lẽ anh là con giun trong bụng tôi hay sao? Nếu thật là như vậy, về nhà tôi nhất định sẽ mua một tá thuốc sô giun, tiêu diệt anh cho bằng được.

Diệp Tư trở về nhà trong cơn ho sặc sụa. Diệp Mạnh Giác vẫn còn chưa về, Diệp Tư thấy anh và Đường Mộng Vân cùng đi về phía phòng nghỉ, ở mãi không ra, trái tim nhỏ của cô, thực sự không thể chịu đựng nổi đả kích lớn hơn nữa, liền tự mình về trước.

Trong nhà không có một người, chỉ có Tiểu Suất tội nghiệp tựa vào cửa, thấy Diệp Tư trở về vội ngoắt ngoắt cái đuôi nhảy nhảy, kêu gâu gâu. Diệp Tư mở vòng cổ của nó ra, dẫn nó chạy một vòng quanh sân, sau đó đến xích đu dưới tán cây to ngồi xuống, thời tiết có chút lạnh, Diệp Tư không biết ngày người đã bao lâu, cảm thấy cả người lạnh như băng, như đang rơi vào bên trong hồ đóng băng lạnh lẽo, cô đứng lên, hắt xì vài cái, liền vỗ vỗ đầu Tiểu Suất, “Tiểu Suất, chúng ta về thôi.”

Khi Diệp Mạnh Giác về nhà, xa xa liền thấy đèn của phòng khách lóe lên, nhưng trong phòng tiểu nha đầu thì lại tối đen, nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, có thể là đã ngủ, anh nhẹ chân nhẹ tay vào phòng, tùy tiện rửa mặt một chút, nhẹ nhàng mở cửa phòng Diệp Tư ra, dựa vào ánh đèn yếu ớt của hành lang, thấy tiểu nha đầu đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn phần hồng, miệng hơi cong cong, ngẫu nhiên giống như đứa bé nhỏ đang ăn gì đó, mấp máy vài cái, cực kỳ đáng yêu. Đây là bé cưng của anh, bé cưng mà anh một tay nuôi lớn, bé cưng anh thương yêu nhất. Anh nghĩ, trong lòng mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù, hơi hơi khom người xuống, hôn nhẹ lên hai má của nhóc con.

Diệp Tư “hừ hừ” hai tiếng, Diệp Mạnh Giác lập tức cảm thấy không đúng, anh đưa tay sờ sờ cái trán của nhóc con, nóng bỏng, lập tức luống cuống.

“Bé cưng, bé cưng” anh nhẹ nhàng lay lay Diệp Tư, “Bé cưng, bé cưng đang sốt, mau thức dậy, chú đưa bé cưng đến bệnh viện.”

Diệp Tư vẫn “hừ hừ” không chịu mở mắt ra.

“Bé cưng ngoan, tỉnh dậy nào, chú dẫn bé cưng đi bệnh viện, lát hãy ngủ tiếp.” Diệp Mạnh Giác kiên nhẫn dụ dỗ, đứng dậy bước tới tủ quần áo tìm áo khoác.

Diệp Tư thật vất vả mở to mắt, thấy Diệp Mạnh Giác đang mặc quần áo cho cô đưa cô đến bệnh viện, cái miệng nhỏ nhắn héch lên, “Không đi bệnh viện đâu.”

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư chu cái miệng nhỏ nhắn, nghe tiếng làm nũng mềm yếu của cô, chỉ cảm thấy trong lòng mềm nhũn, “Ng ngoan, chú dẫn bé cưng đi, cháu phát sốt rồi, phải đến gặp bác sĩ mới được.”

“Không đi bệnh viện đâu~” Diệp Tư vẫn đang mềm yếu kéo dài giọng nói: “Cháu không thích bệnh viện, chú ôm ôm, ôm cháu một cái là được rồi.”

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư làm nũng với anh như trẻ con, lập tức không còn cách nào, nhanh chóng cách lớp chăn ôm Diệp Tư vào lòng, “Ng ngoan, bé cưng không thích bệnh viện chúng ta sẽ không đi, chú gọi điện thoại cho bác sĩ lại đây trước có được không, chờ chú một chút, được không?”

Diệp Tư trong lòng anh khe khẽ gật đầu một cái, buồn bực khịt khịt mũi “Dạ” một tiếng.

Diệp Mạnh Giác nói chuyện điện thoại xong, bưng chậu nước lạnh, vắt khăn mặt đắp lên trên đầu của Diệp Tư, Diệp Tư vẫn làm nũng giống hệt còn nhỏ: “Chú, ôm ôm~”

Diệp Mạnh Giác chỉ cảm thấy trái tim đều bị cô bé gọi đến đau nhói, ôm Diệp Tư vào trong ngực, bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vỗ dụ dỗ tiểu bảo bối trong lòng.

Diệp Mạnh Giác còn nhớ rõ tình cảnh khi vừa tìm được tiểu nha đầu, khi đó cô khô khốc gầy teo, thân thể nhỏ nhỏ lúi ở trong góc tường, đầu buồn thối, vùi vào hai gối, anh gần như đã nghĩ rằng mình tìm nhầm người, anh đi qua kêu cô, cô nhanh chóng ngẩng đầu, trên khuôn mặt nhỏ gầy kia là đôi mắt to tròn đen lay lay, ánh mắt tràn đầy ngờ vực, nhưng chỉ một giây sau, cô nhanh chóng dùng bật dậy nhào vào trong lòng Diệp Mạnh Giác. Chỉ liếc mắt một cái, Diệp Mạnh Giác liền nhận không được đồ trông mắt. Mới hơn một năm mà thôi, bé cưng nhà bọn họ sao lại biến thành cái dạng này.

Anh còn nhớ rõ dáng vẻ của bé cưng trước khi xuất ngoại ở phi trường đưa tiễn anh, bàn tay nhỏ bé trắng trắng non mềm ôm chân của anh làm nũng với anh, khuôn mặt trắng hồng hào có thể véo ra sữa, anh cũng quả thật thường xuyên nhẹ nhàng véo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn của cô, da thịt non nót tròn bóng, vào tay liền trượt ra, tiểu bảo bối nhà bọn họ liền khanh khách cười rộ lên. Sau khi anh bước vào trong, anh trai cùng chị dâu vỗ tay, thấy tiểu bảo bối mắt đỏ hồng, ngân ngấn lệ, cái mũi cau lại, cái mũi quả dưa hơi bị lệch, lộ ra mái tóc đen mịn, bàn tay nhỏ bé béo ụt ịt không tình nguyện hướng về phía anh vỗ vỗ hai cái. Khi đó cô chính là bảo bối bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay.

“Chú muốn kết hôn với chị Đường sao?” Trong lòng, bảo bối buồn buồn hỏi, kéo Diệp Mạnh Giác trở về thực tại.

Ngực anh ề ầm, vội vàng nói: “Sẽ không, ai nói chú muốn cưới cô ấy? Chú sẽ không cưới cô ấy.”

“Vậy chú muốn kết hôn với ai?” Bảo bối trong lòng lại hỏi tiếp: “Sau này chú sẽ không cần bé cưng nữa đúng không? Sẽ không thương bé cưng nữa.”

“Sẽ không, sẽ không.” Diệp Mạnh Giác nghĩ đến tâm linh nhỏ nhỏ của bé cưng bị thương tổn, trong lòng không khỏi khó chịu, “Chú yêu bé cưng vĩnh viễn, bé cưng là bảo bối chú yêu nhất, ai chú cũng không cần, chú chỉ cần mỗi bé cưng thôi.”

Bảo bối trong lòng không nói gì thêm, Diệp Mạnh Giác nói tiếp: “Bé cưng sợ sao? Chú không cưới ai hết, cứ thế này ở cạnh bé cưng có được không? Ai cũng không cần, chỉ cần bé cưng có được không?”

Bảo bối trong lòng vẫn không lên tiếng, Diệp Mạnh Giác nóng nảy, vội nhìn sang, bé cưng nhắm mắt lại, giống như ngất đi rồi.

Ngày hôm sau, lúc Diệp Tư tỉnh lại đã hơn ba giờ chiều, cô mới vừa động, Diệp Mạnh Giác đang ôm cô liền tỉnh lại. Anh đưa tay sờ sờ cái trán của Diệp Tư, thờ ra một hơi, “Bớt sốt rồi.”

“Bé cưng tỉnh chưa?” Diệp Mạnh Giác nhỏ giọng hỏi.

“Rồi ạ.” Diệp Tư cũng nhỏ giọng đáp.

“Vậy thức dậy ăn chút cháo nhé?” Diệp Mạnh Giác vừa nói liền ngồi dậy, thả Diệp Tư trở lại trên gối đầu, mắt anh thâm quầng, dường như cả một đêm chưa hề ngủ.

“Chú ~” Diệp Tư nũng nịu gọi, vươn tay sờ sờ mặt anh, Diệp Mạnh Giác chỉ cảm thấy cả người như có dòng điện lướt qua.

“Chú không ngủ đúng không? Tại cháu không ngoan.” Diệp Tư chu cái miệng nhỏ nhắn, “Chú ~ cũng ăn một chút gì, rồi ngủ tiếp một lúc được không?”

Diệp Mạnh Giác cười nói: “Được, bé cưng nói cái gì, chú nghe hết, nhé?”

Sớm có người chuẩn bị sẵn cháo nóng, múc hai chén, cũng bung lên chút thức ăn. Diệp Tư rửa mặt, đi ra thấy chỉ có hai chén cháo trắng, liền hỏi: “Di Lư, sao lại chỉ có cháo, không có cái khác ạ? Chú cũng uống cháo sao? Không có chuẩn bị thức ăn khác sao?”

Di Lư còn chưa kịp nói, Diệp Mạnh Giác đã bước vào, “Không sao, chú cũng ăn cháo giống bé cưng, chú không chăm sóc tốt bé cưng, nên phải phạt chú ăn cháo luôn, chờ bé cưng khỏe hẳn chúng ta cùng nhau ăn thức ăn ngon.”

Nói xong đã ngồi xuống, “Ng ngoan, mau tới đây ăn đi.”

Cơm nước xong, Diệp Mạnh Giác gọi vài cuộc điện thoại, sau đó trả lời vài mail, thúc giục Diệp Tư uống thuốc, hàn huyên vài câu, Diệp Mạnh Giác mới chịu trở về phòng nghỉ ngơi.

Có thể là ban ngày ngủ nhiều, Diệp Tư nằm ở trên giường, trợn tròn mắt thế nào cũng không ngủ được. Đối với cô mà nói, sinh bệnh ngược lại thật sự là một chuyện hạnh phúc. Chỉ cần cô ngã bệnh, Diệp Mạnh Giác nhất định sẽ chăm sóc cô không ngủ không nghỉ, không đi bất cứ đâu, trong mắt chỉ có một mình cô. Cô có thể làm nũng cùng anh giống hồi còn nhỏ không kiêng nể gì, có thể muốn anh ôm ngủ, có thể ở bên cạnh anh, chỉ có hai người, trò chuyện, nói chuyện phiếm, có khi anh còn có thể ôm cô đọc sách cho cô nghe, có lúc là chuyện cổ tích, có lúc là thơ ca. Cô thích anh dùng nhịp điệu lười nhác tùy ý đọc truyện cổ tích, thích anh dùng âm giọng khêu gợi ẩn chứa thâm tình đọc thơ ca. Thời gian tuyệt vời đó, toàn bộ thế giới dường như chỉ có hai người bọn họ, chỉ còn lại có hai người bọn họ, anh đọc, cô nghe, nếu cứ mãi như vậy thì tốt biết bao.

Diệp Tư nghĩ đi nghĩ lại, rồi ngủ trong rối rắm, trong cơn mờ mờ mịt mịt, thấy bản thân mình dường như lại trở về thời điểm năm tuổi năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Mây cút! Tao không có thứ nghiệt chủng như mày! Cút!”

Trong thư phòng, truyền đến giọng nói tức giận của Diệp Quân, cùng với tiếng đồ sứ bị ném vỡ vụn. Diệp Tư sợ tới mức phải trốn sau lưng mẹ mình là Liễu Niệm Tư.

“Tôi có thể đi, tuy nhiên chuyện này tôi phải nói rõ ràng. Ngại chất vấn năng lực công tác của tôi, tôi không có ý kiến, nhưng mà, ngại hoài nghi mẹ của tôi, tôi tuyệt đối không đồng ý. Tôi có thể rời khỏi Diệp gia, không phải bởi vì sự hoài nghi của ngại, mà là Diệp gia không xứng với mẹ tôi!” Lời nói của Diệp Mạnh Tiêu kiên định hữu lực, tiếp theo là tiếng mở cửa, anh đi tới cửa, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Quân, “Ngại nhất định sẽ hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Diệp Mạnh Tiêu nói xong đi về hướng phòng ngủ của Liễu Niệm Tư, “Chúng ta thu dọn một chút, lập tức rời khỏi nơi này.”

Liễu Niệm Tư gật đầu, vươn tay, nhẹ nhàng xoa cánh tay của Diệp Mạnh Tiêu, dịu dàng an ủi: “Mạnh Tiêu, không nên tức giận, bất kể là nơi nào, một nhà chúng ta đều ở bên nhau, không nên tức giận.”

Diệp Mạnh Tiêu nhìn về phía vợ mình, cả gương mặt cô đều là lo lắng nhìn anh, nhất thời lửa giận toàn bộ xẹp xuống, anh thương hại ba mình cả ngày sống trong lục đục, người chung quanh thời thời khắc khắc đều ở đây tính kế anh. Anh nhìn vợ yêu của mình, cười cười nói: “Phải rồi, mặc kệ chân trời góc biển, anh chỉ cần có em và con bên cạnh, như vậy là đủ rồi.”

Tay Diệp Tư nho nhỏ lôi vạt áo của Diệp Mạnh Tiêu, lắc lắc, “Ba” cô ngọt ngào ngây thơ hô: “Con ngoan ngoãn, không chọc ba mẹ tức giận, con thương ba nhất.” Nói xong liền kiễng chân nhỏ trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn đưa tới.

Diệp Mạnh Tiêu cúi đầu thấy đáng yêu Diệp Tư trắng mịn đáng yêu, anh khom lưng cúi xuống hôn một cái lên má Diệp Tư, sau đó sờ sờ mái tóc mềm mại của nhóc con, “Bảo bối của ba ngoan nhất, ba yêu con chết mất, bây giờ chúng ta đi thu dọn một chút đồ được không? Con đi thu dọn đồ dùng của mình một chút trước đi, nhé?”

“Dạ!” Diệp Tư dùng sức gạt đầu, xoay người chạy về phía phòng ngủ của mình.

Bên ngoài đang mưa như trút nước, Diệp Mạnh Tiêu một tay ôm Diệp Tư, một tay ôm lấy vợ yêu, rời khỏi Diệp gia. Trong hoa viên, lần cuối cùng Diệp Tư quay đầu nhìn thoáng qua tòa nhà to lớn, trong màn mưa to, chỉ thấy được một mảnh朦胧 lung, cái gì cũng không thấy rõ.

Diệp Mạnh Tiêu để đồ vào cốp sau xe, lái xe đi khỏi Diệp gia, Liễu Niệm Tư cài dây nịt an toàn cho Diệp Tư, cũng cài lên cho mình, mở đĩa CD, tiếng nhạc êm dịu truyền tới, nhất thời khiến tâm tình mọi người trầm tĩnh lại.

“Mạnh Tiêu, bây giờ chúng ta đi đâu?” Liễu Niệm Tư hỏi.

“Đến biệt thự Lâm Giang,” Diệp Mạnh Tiêu nói: “Đó là biệt thự anh dùng tiền của mình mua.”

“Ừm.” Liễu Niệm Tư gạt đầu nói: “Kỳ thực em sớm đã muốn dọn đến đó ở, em rất thích hoàn cảnh nơi đó cùng với cách bài trí trong nhà, thật ấm áp, càng giống gia đình.”

Diệp Tư ở phía sau cũng vội vàng nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, “Ba, con cũng thích nơi đó.”

Diệp Mạnh Tiêu thấp giọng nở nụ cười, “Tốt lắm, giờ chúng ta nên về nhà của chính mình.”

Đang nói, điện thoại của Diệp Mạnh Tiêu vang lên, anh đưa tay lấy ra, không ngờ lại làm rơi trên mặt đất, Liễu Niệm Tư mở dây an toàn ra nhặt điện thoại lên, trên màn hình hiện ra hai chữ ‘Diệp gia’, “Là điện thoại nhà”, Liễu Niệm Tư nói: “Anh muốn nghe không?”

“Không nghe.” Diệp Mạnh Tiêu nói.

Điện thoại vang lên một trận, dừng lại, tiếp theo lại vang lên, cứ thế lặp lại vài lần, Liễu Niệm Tư không đành lòng, “Mạnh Tiêu, anh vẫn nên nghe một chút đi, ngộ nhỡ ba xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Sao lại gọi vội vã như vậy?”

Diệp Mạnh Tiêu trầm ngâm một chút, “Nhận đi.”

“Này? Mạnh Tiêu, sao các con lại đi nhanh như thế? Mẹ mới không ở nhà có một lúc, thế nào lại xảy ra chuyện lớn như vậy chứ?” Điện thoại được kết nối, tiếng của một người phụ nữ lập tức truyền tới, đúng là bà của Diệp Tư.

“Không có gì đâu mẹ.” Diệp Mạnh Tiêu nói: “Tụi con chuyển đi trước, gần đây tâm tình ba không tốt, con không muốn ở trước mặt chọc giận ông ấy.”

“Vây cũng không được, bây giờ các con lập tức trở về đây, mẹ đi khuyên nhủ ba con, hiện giờ bên ngoài trời mưa to, mau trở lại đi.” Tiếng ở đầu bên kia điện thoại thật lo lắng.

“Không được đâu. mấy ngày này mẹ cứ chăm sóc cho ba nhiều một chút là được, cứ như vậy trước đi.” Diệp Mạnh Tiêu nói xong, vươn tay cầm lấy điện thoại ở trong tay Liễu Niệm Tư, tắt máy.

Trên đường phía trước đột nhiên có một chiếc xe lao ra, “Ông xã cẩn thận!” Liễu Niệm Tư cả kinh kêu lên.

Diệp Tư từ từ tỉnh lại, đập vào mắt đầu tiên là bức tường đã ngã màu, góc tường loang lổ những đốm đen, cô lại nhìn chung quanh một lần, đây đúng là một gian phòng ở nhỏ hẹp, bên trong còn có vài cái giường.

‘Ông xã cẩn thận!’ Bên tai cô lại vang lên câu nói của mẹ, lần đầu tiên nghe được tiếng hét chói tai từ mẹ cô, một người luôn luôn dịu dàng, âm thanh này luôn luôn quanh quẩn bên tai Diệp Tư, không thể tránh đi được.

Ba mẹ đâu? Ở chỗ nào? Tôi muốn tìm ba mẹ.

Diệp Tư mở to hai mắt nhìn chung quanh, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô tỉnh lại, từ hai lần trước cô tỉnh lại cho đến giờ, nhớ mang máng bên cạnh có người nói chuyện.

Diệp Tư từ trên giường ngồi dậy, mang giày xong, liền chạy ra ngoài. Đây là một loạt nhà trệt, vách tường bám đầy bụi, cái gì cũng bám bụi, giống như tối hôm đó ở Diệp gia, đầu óc cô mơ hồ không chân thực. Cô đi xuyên qua hành lang, nghe được tiếng của mấy đứa nhỏ đang chơi đùa ở bên ngoài, bên ngoài là một mảnh đất mọc đầy cỏ, một đám trẻ nhỏ chơi đùa trên thảm cỏ.

Diệp Tư ngây ngốc đứng ở hành lang, nhìn những đứa nhỏ đó, chỗ này là chỗ nào? Ba mẹ đâu? Không cần mình sao? Trong lòng Diệp Tư lập tức dậy lên một trận khủng hoảng, mình rất ngoan ngoãn, ba mẹ rất yêu mình, làm sao có thể không cần mình được? Mình rất ngoan ngoãn lại rất nghe lời, ba mẹ sao có thể không cần mình đây? Chẳng lẽ họ giống như ông không cần mình sao?

“Cô bé, cháu đứng ở đó làm gì vậy?” một giọng nói bén nhọn từ phía sau vang lên.

Diệp Tư quay mặt đi, thấy một người phụ nữ trung niên đi tới, “Cháu mới tới đây?”

Diệp Tư lắc đầu.

“Không phải? Thế sao tôi lại không biết cháu? Cháu tên là gì?” Người phụ nữ trung niên hỏi.

“Diệp Tư.” Diệp Tư nhỏ giọng trả lời: “Dì, ba và mẹ của con đâu?”

“Diệp Tư?” Người phụ nữ trung niên nói: “Ba và mẹ của cháu? Tôi làm sao mà biết? Hiện giờ cháu đang ở cô nhi viện, nhất định là bị ba mẹ bỏ rơi rồi, nếu không thì làm sao có thể đến cô nhi viện của chúng tôi?”

Diệp Tư lập tức kêu lên: “Không phải, dì gạt người. Ba mẹ con sẽ không bỏ lại con, bọn họ nói muốn cùng đi. Hu hu hu... Dì gạt người, con muốn đi tìm ba mẹ của con, Dì gạt con, hu hu hu...”

Diệp Tư vừa khóc vừa chạy ra ngoài, người phụ nữ trung niên lập tức đuổi theo, một phen xách Diệp Tư lên: “Cháu bây giờ là trẻ mồ côi, còn muốn đi đâu? Cháu xem” Bà ấy chỉ vào những đứa nhỏ đang chơi đùa trên cỏ, “Lúc mới tới bọn chúng cũng giống như cháu, muốn tìm ba mẹ, bây giờ còn không phải ngoan ngoãn sống ở chỗ này sao? Ba mẹ bọn chúng không cần chúng, ba mẹ của cháu cũng không cần cháu. Cháu có đi tìm cũng tìm không thấy.”

Diệp Tư khóc, dùng sức đạp hai cái chân, miệng kêu: “Dì là kẻ lừa đảo, hu hu hu.. Dì là người xấu... Con muốn đi tìm mẹ, con muốn đi tìm ba... Dì gạt con, hu hu hu...”

“Tôi gạt cháu?” Người phụ nữ trung niên để Diệp Tư xuống nền đất, “Được, cháu muốn đi tìm, cháu tới chỗ nào tìm ba mẹ? Cháu biết họ ở chỗ nào sao? Cháu đi tìm đi, tôi muốn xem xem cháu có tìm được họ hay không”

Diệp Tư được thả ra liền chạy thẳng tới cửa lớn, cô chạy ra cửa, chạy đi trên một con đường gồ ghề. Không biết trải qua bao lâu, Diệp Tư thật sự chạy hết nổi rồi, mới dừng lại chậm rãi đi về phía trước. Cô vừa thút thít, vừa đánh giá chung quanh. Nơi này chỉ có một con đường, gập ghềnh, toàn bùn đất, bốn phía đều là ngô, con đường này hình như rất xa, xa đến nỗi khiến cho Diệp Tư nhìn không thấy cuối đường.

Cô đi thẳng về phía trước, cũng không biết đi đâu, giống như cứ đi thẳng sẽ tìm được ba mẹ. Nước mắt khô, khuôn mặt nho nhỏ bị gió thổi có chút đau, Diệp Tư nghĩ đến bình thường bản thân mình nếu bị đau ở chỗ nào, mẹ khẳng định sẽ lại thổi cho mình một chút, ba cũng sẽ lại gần hôn mình vài cái, nghĩ như vậy, nước mắt lại chảy ra.

“Ba, mẹ...”

“Ba, mẹ, các người ở đâu? Con ngoan ngoãn, các người đừng bỏ lại con. Hu hu hu...”

“Ba, mẹ...”

Diệp Tư vừa đi vừa khóc, cũng không biết đi bao xa rồi, cô thật sự mệt đến mức đi không nổi nữa, bụng cũng ọc ọc kêu lên, ven đường phía trước có tảng đá lớn, cô liền ngồi xuống tảng đá. Bốn phía vẫn là ngô, sắc trời đã hơi tối, cô vừa chạy vừa khóc, đã tiêu hao hết khí lực, sau khi tĩnh lại vẫn chưa có ăn gì, lúc này đã kiệt sức. Cô vừa đói vừa mệt, phảng phất như ngày hôm qua vẫn cùng ba mẹ ông bà ăn cơm với nhau, đây bàn toàn đồ ăn mình thích, sau khi ăn cơm xong còn ăn thêm cốc kem, nhưng bây giờ cô chỉ có một mình ngồi trên tảng đá ven đường, đang ở chỗ nào cũng không biết, người nào cũng không nhận ra, cái miệng nhỏ nhắn của cô lại mếu máo, nước mắt vừa mới ngừng lại chảy xuống, ba mẹ rốt cuộc đi đâu rồi? Diệp Tư rất nhớ các người...

“Bộp”, một viên đá nhỏ đụng vào tảng đá lớn chỗ Diệp Tư đang ngồi, Diệp Tư quay mặt đi, một đứa bé trai, nghiêng đầu, đứng ở bên cạnh.

Diệp Tư không để ý bé trai đó, thân mình né tránh, không nhìn cậu ta nữa.

“Cậu đói bụng rồi sao?” Đứa bé trai hỏi.

Diệp Tư không nói lời nào, nước nờ rầu rĩ khóc.

“Sao cậu lại không để ý đến mình vậy?” Đứa bé trai bắt mồm nói.

“Hu hu hu.. mẹ nói không được nói chuyện với người lạ.”

“Bụng cậu kêu lớn như vậy, có phải đói bụng rồi không?” Đứa bé trai nhảy đến trước mặt Diệp Tư hỏi.

Cô rất nghe lời, nghe theo mẹ dặn, không nói chuyện với người lạ.

“Cậu có muốn ăn kẹo đường không?” Đứa bé trai từ trong túi áo lấy ra hai cục kẹo, “Là kẹo thỏ trắng đó, mình lén giấu đi, bây giờ mời cậu ăn, cậu đừng khóc có được không?”

“Hu hu hu.. mẹ nói không nên nói chuyện với người lạ, hình như cũng không có nói không nên ăn kẹo của người lạ.”

“Ăn hay không?” Đứa bé trai chìa nhúm kẹo đường đưa đến trước mắt Diệp Tư.

Trong lòng Diệp Tư đấu tranh nửa ngày, bụng ọc ọc kêu, cô vươn tay, từ trong tay bé trai cầm một viên kẹo đường, “Tôi ăn một viên, cậu ăn một viên.”

Đứa bé trai nở nụ cười, lộ ra hai nướm đồng tiền nho nhỏ, “Không cần, cho cậu ăn hết.”

Diệp Tư vừa thút thít vừa đứt quãng nói: “Mẹ tôi nói... Không thể lấy... hết... đồ của người khác. Bạn bè... Cùng với người khác chia xẻ... Đồ ăn

ngon, không... Không giữ một mình... Cậu ăn.”

Đứa bé trai chẳng hề để ý mà nói: “Minh cho cậu ăn, cậu không cần chờ cho mình đâu” Sau đó bé trai nghĩ nghĩ nói: “Nếu không mình lấy lại, để dành lần sau cho cậu ăn, vậy là lần này cậu không có lấy hết được rồi chứ gì.”

Diệp Tư nghĩ nghĩ, dùng sức gật đầu, “Ừ.”

Diệp Tư bóc vỏ viên kẹo đường, bỏ vào trong miệng, mơ hồ không rõ nói: “Cậu bây giờ... Mời mình ăn kẹo đường, chúng ta là... bạn tốt. Minh... sau này... Mời cậu ăn.”

Đứa bé trai nhảy lên, nói: “Được, cậu tên là gì?”

“Mình gọi Diệp Tư. Cậu tên gì?”

“À, mọi người đều gọi mình là Tiểu Thạch Đầu.”

“Tiểu Thạch Đầu? Cậu không có họ sao?” Diệp Tư tò mò hỏi, “Ba và mẹ của cậu gọi cậu là gì?”

Đứa bé trai sờ sờ cái mũi, “Mình không có ba mẹ, bọn họ nói mình là từ trong tảng đá chui ra, vì thế họ gọi mình là Tiểu Thạch Đầu.”

“Từ trong tảng đá chui ra?” Diệp Tư mở to hai mắt, “Đó không phải là Tôn Ngộ Không sao? Anh ta rất là lợi hại. Cậu cũng từ trong tảng đá chui ra, vậy cậu khẳng định cũng rất lợi hại.”

Tiểu Thạch Đầu ngượng ngùng cười cười: “Cậu là người đầu tiên nói mình lợi hại”, sau đó ánh mắt lại lóe sáng, “Tuy nhiên, mình đánh nhau quả thật rất lợi hại, mấy đứa ở cô nhi viện đều đánh không lại mình.”

“A?” Diệp Tư lập tức ừ ừ, “Cậu cũng là trẻ cô nhi viện?”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Đúng vậy, cậu đừng sợ, sau này có mình bảo vệ cậu, không ai dám bắt nạt cậu.”

Diệp Tư cúi đầu, nửa ngày mới nói: “Mình chính là không muốn trở về cô nhi viện, mẹ mình nói chỉ có đứa nhỏ không có ba mẹ mới có thể đến ở cô nhi viện. Mình có ba có mẹ, mình không muốn đến cô nhi viện.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sắc trời dần tối, Tiểu Thạch Đầu nói: “Diệp Tư, chúng ta trở về đi, giờ trời tối rồi, sẽ có người xấu ra ngoài. Cậu bây giờ cũng không tìm thấy ba mẹ, về trước đi, hừng đông ngày mai hãy đi tìm.”

Diệp Tư do dự một lúc lâu, cảm thấy lời của Tiểu Thạch Đầu nói cũng có lí, thế này mới cùng cậu bé quay trở về. Đi chưa được mấy bước, Diệp Tư nhìn thấy người phụ nữ trung niên ở cô nhi viện đang đi tới, bà nhìn thấy Tiểu Thạch Đầu đi cùng với Diệp Tư, lớn tiếng nói: “Sao về trễ vậy? Thời gian ăn cơm chiều đã qua mất.”

Diệp Tư thấy bà, vội vàng trốn sau lưng của Tiểu Thạch Đầu, “Tiểu Thạch Đầu, bà ấy là kẻ lừa đảo.”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Diệp Tư, bà ấy là mẹ Lý, bà ấy không xấu, cũng không phải kẻ lừa gạt.”

“Bà ấy là kẻ lừa đảo, bà ấy nói ba và mẹ của mình không cần mình, là kẻ lừa đảo.” Diệp Tư bĩu môi nói.

Mẹ Lý nghe thấy Diệp Tư nhỏ giọng nói thầm cũng không nói thêm gì, “Trở về nhanh một chút, mẹ vẫn còn chờ lại phần cơm cho hai đứa, về ăn nhanh lên.”

Nói xong dẫn đầu đưa hai bạn nhỏ trở về, Diệp Tư nghe thấy bà xoay người sang chỗ khác nhỏ giọng mà nói: “Lâu như vậy mà không thấy trở về, mẹ còn tưởng con đi lạc ở đâu.”

Tiểu Thạch Đầu nói: “Kỳ thực, mẹ Lý sợ cậu đi lạc, nên kêu mình đi theo sau lưng cậu. Mẹ không phải lừa gạt, mẹ sẽ cho chúng ta ăn cơm ngon.”

Diệp Tư không tiếp tục nói chuyện, trong lòng vẫn tức giận bất bình, cảm thấy mẹ Lý chính là một kẻ lường gạt. Cô một lòng nghĩ, mẹ Lý đúng kẻ lừa đảo, làm gì có chuyện ba mẹ không cần cô.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư, rồi một tuần, buổi sáng mỗi ngày Diệp Tư com nước xong, đều đi ra ngoài tìm ba mẹ. Tiểu Thạch đầu liền chao

đảo đi ở sau lưng cô, đá đá hòn đá nhỏ trên đường, thường thường hỏi Diệp Tư một ít vấn đề kỳ quái. Diệp Tư càng ngày càng tuyệt vọng, trong lòng cô đã chậm rãi ý thức được, ba và mẹ thật sự không cần cô nữa. Nhưng mà cô lại không thôi hi vọng, có thể ba mẹ cũng giống như mình, cũng đang tìm mình, chỉ là vẫn chưa tìm tới nơi này mà thôi.

Diệp Tư không đi ra ngoài tìm ba mẹ nữa, ngoan ngoãn ở lại cô nhi viện đã là chuyện một tuần sau. Ngày đó cô cũng giống như thường ngày, cơm nước xong liền đi ra cửa, Tiểu Thạch Đầu cũng vẫn đi theo phía sau cô như cũ, hai người còn chưa đi bao lâu, đột nhiên sắc trời thay đổi, sét đánh xẹt ngang qua bầu trời, mưa to từ trên trời giáng xuống, Diệp Tư bị sợ hãi, liền cùng với Tiểu Thạch Đầu vội vã chạy trở về, giữa đường thì gặp mẹ Lý đi ra tìm bọn họ, hai người từ đầu đến chân ướt như chuột lột. Xế chiều hôm đó Diệp Tư liền bị sốt cao, cô vốn là tiểu công chúa được nuông chiều từ bé, đột nhiên phải chuyển sang sống trong hoàn cảnh như vậy thật không thích ứng, giờ lại mắc mưa, cứ sốt cao liên tục suốt một tuần, làm cho mẹ Lý cùng Tiểu Thạch Đầu vô cùng sợ hãi.

Ngay tại thời điểm mẹ Lý cảm thấy Diệp Tư tốt lên lại là lúc sốt cao đột ngột lui đi. Sau khi Diệp Tư khỏe lại, tuy rằng sẽ không đi tìm ba mẹ, nhưng mà mỗi ngày cô đều ngồi ở cửa lớn của cô nhi viện, Tiểu Thạch Đầu có khi cũng sẽ cùng ngồi ở cửa với cô, chính là dành nhiều thời gian chơi với cô hơn, có đôi khi cậu bé đi chung quanh tìm đồ chơi mang đến cho Diệp Tư chơi, hôm nay nặn một con búp bê bùn, ngày mai lại ăn trộm một quả trứng chim, cứ như vậy, Diệp Tư cứ ngồi ở cửa cô nhi viện an vị hơn nửa năm.

Lúc sắp đến lễ mừng năm mới, thế giới của Diệp Tư lại một lần nữa xảy ra biến hóa, lá chắn che chở cho cô cuối cùng cũng không còn nữa. Tiểu Thạch Đầu được nhận nuôi rồi. Lúc cậu bé đi, mắt đỏ hồng, đem con gấu nhỏ bị mất một cánh tay cùng với mấy viên kẹo đường trắng lạng lẽ đưa cho cô. Cậu lạng lẽ nói với Diệp Tư chờ cậu có tiền, nhất định sẽ đến đưa cô đi. Đưa cô ra ngoài tìm ba mẹ của cô.

Cuộc sống của Diệp Tư rơi vào trong u ám kể từ khi Tiểu Thạch Đầu rời đi, hoàn toàn rơi vào trong vực thẳm. Cô nhi viện có tổng cộng mười đứa nhỏ, trừ bỏ Tiểu Thạch Đầu còn có bốn bé trai khác. Bọn chúng vốn rất sợ hãi Tiểu Thạch Đầu, vì thế chúng cũng chưa bao giờ dám đến bắt nạt Diệp Tư. Nhưng hiện giờ Tiểu Thạch Đầu đã đi rồi, cơ hội của bọn nhỏ cũng đã tới. Mấy đứa nhỏ đem toàn bộ kẹo đường trắng mà Tiểu Thạch Đầu để lại cho Diệp Tư toàn bộ cướp hết. Mẹ Lý thường thường sẽ thưởng một ít kẹo đường cho đứa trẻ biết nghe lời lại không nghịch ngợm. Tiểu Thạch Đầu thường xuyên được có kẹo, bất quá cậu bé chưa bao giờ ăn, đều giấu đi, có đôi khi nhìn Diệp Tư khóc, sẽ đem một viên đến để dỗ dành cô. Mấy đứa nhỏ đã sớm thêm đồ mắt.

Diệp Tư vì bảo vệ mấy viên kẹo đường kia, lần đầu tiên đánh nhau với mấy đứa trẻ khác. Đợi đến khi mẹ Lý chạy tới, trên mặt của cô đã bị đánh sưng nhiều chỗ, miệng còn chảy máu. Kẹo đường tuy được bảo vệ, nhưng những ngày sau của Diệp Tư không dễ chịu lắm. Mấy đứa con trai trong viện thường xuyên bắt nạt cô, còn những đứa con gái khác lại không chơi cùng cô, có khi cô đang ăn cơm, có thằng nhóc nào đó thừa dịp mẹ Lý không chú ý, liền phun nước miếng vào chén của cô. Cô mỗi ngày lệ loi, như một con chó nhỏ bị người vứt bỏ, chỉ có thể cuộn mình ở trong góc, đâm nhóc thậm chí không cho cô ngồi ở cửa của cô nhi viện.

Lúc Diệp Mạnh Giác tìm được Diệp Tư, nhìn thấy chính là Diệp Tư như vậy. Thân thể nhỏ nhỏ của cô cuộn tròn rúc vào một chỗ, vùi đầu trong cánh tay, ngồi xõm ở góc tường. Những đứa trẻ khác đều ở bên ngoài chơi đùa, chỉ có một mình cô rúc ở bên trong xó tường.

Trong lòng Diệp Mạnh Giác đau đớn một trận, tiểu bảo bối nhà bọn họ làm sao có thể lưu lạc đến nơi này? Tiểu bảo bối nhà bọn họ sao có thể nhỏ gầy như vậy, đáng thương như vậy? Đây rốt cuộc có phải tiểu bảo bối nhà bọn họ không? Như thế này làm sao có thể là tiểu bảo bối của nhà bọn họ được?

Diệp Mạnh Giác thử nhẹ nhàng hô một tiếng: “Bé cưng?”

Diệp Tư đang rứt đầu trong cánh tay mạnh mẽ ngăn đầu, giọng nói kia là của chú, giọng nói của người chú cô yêu thích nhất.

Diệp Mạnh Giác đứng ở đó quay lưng về hướng ánh sáng, Diệp Tư không thấy rõ mặt anh, nhưng Diệp Tư cuộn mình ngồi xõm nhìn anh từ trên cao nhìn xuống dưới, thân hình cao to như thế, cánh tay rắn chắc tin cậy, anh giống như thần tiên, vững vàng đứng ở nơi đó, đó là thần tiên cứu vớt Diệp Tư.

Bất quá chỉ đúng một giây, Diệp Tư lập tức đứng lên, nhào vào trong lòng Diệp Mạnh Giác.

Đây là chú của cô.

Diệp Mạnh Giác ôm thân thể nhỏ gầy của Diệp Tư, lúc cô không nhìn thấy, rốt cuộc nước mắt chảy xuống. Đứa nhỏ đang ở trong lòng, trừ bỏ đôi mắt thật to trắng đen rõ ràng kia là giống với Diệp Tư, ngoài ra không còn chỗ nào có bóng dáng của Diệp Tư lúc trước.

Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư thật chặt, nói khẽ bên tai cô: “Bé cưng, đầu tại chú không tốt, lâu như vậy mới tìm được bé cưng, bé cưng đánh chú đi, đánh chú đi, được không?”

Diệp Tư ở trong lòng Diệp Mạnh Giác vẫn không nhúc nhích, Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng lấy tay kéo gương mặt cô từ trên bả vai mình dời ra, bản thân thì quay đầu nhìn vào ánh mắt cô. Mặt của Diệp Tư lúc này đều là nước mắt. Cô nằm sấp trên bờ vai anh lặng lẽ khóc.

Diệp Mạnh Giác cảm thấy trong lòng ần ần đau, vội vàng dỗ: “Bé cưng ngoan, bé cưng không khóc, là chú không tốt, bé cưng cứ đánh chú, có được không?”

Diệp Tư khóc một hồi, ngừng nước mắt, còn thút thít, thân mình nhỏ nhắn run lên, cô nhìn Diệp Mạnh Giác, trong ánh mắt toát ra cầu xin, “Chú, con rất ngoan, con không có đánh chú, chú mau dẫn con về nhà được không?”

Nước mắt của Diệp Mạnh Giác lập tức tràn mi mà ra, bảo bối của anh, khi nào thì tội nghiệp như vậy? Anh nhớ trước kia chính mình nói muốn bé cưng đánh anh, bé cưng liền lấy đôi bàn tay nhỏ nhỏ mập mập trắng như phấn, vung vài cái lên người anh. Bé cưng hiện giờ ngay cả vung nắm tay vào anh cũng không dám, còn đáng thương cầu xin anh như vậy.

Diệp Mạnh Giác ôm chặt Diệp Tư nói “Ngoan, chú tới để đón bé cưng về nhà, bé cưng đừng khóc, là chú không tốt, tới trễ như vậy, làm cho bé cưng chịu khổ. Chúng ta về nhà, ngoan, từ nay về sau bé cưng sẽ ở bên cạnh chú, không bao giờ tách ra nữa, nhé?”

Diệp Tư ở trong lòng anh, sợ hãi nói: “Dạ, chú, con sẽ thật ngoan ngoãn, sẽ không nghịch ngợm.”

Diệp Mạnh Giác cảm giác mình lại muốn roi lệ, anh nhanh miệng cười nói: “Không sao, bé cưng không ngoan cũng không sao, bé cưng nghịch ngợm cũng không vấn đề gì, chú đều yêu, bé cưng của chú. Chúng ta về nhà có được không?”

Nói xong đã cất bước đi ra con đường đất, để lại Lý Phong đi làm thủ tục.

Diệp Mạnh Giác mang theo Diệp Tư đến chỗ chiếc xe đang đậu ngoài cửa, mở cửa xe ngồi vào bên trong, anh ôm Diệp Tư ngồi ở ghế sau, đặt cô trên chân, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới.

Diệp Tư siết tay anh thật chặt.

Diệp Mạnh Giác nhìn thấy sự sợ hãi toát ra trong ánh mắt Diệp Tư, liền vỗ nhẹ phía sau lưng cô, hỏi: “Bé cưng, sao vậy?”

Diệp Tư cắn môi dưới, dùng sức lay lắc đầu.

Diệp Mạnh Giác thấy lạ, muốn lấy chút đồ ăn vặt đến chọc cô, chung quanh tìm đi tìm lại, không khỏi ảo não bản thân mình sợ ý, lúc tới vội vàng lại quên mất không mang theo đồ ăn vặt cho bảo bối nhà anh.

Lý Phong rất nhanh trở lại, ngồi vào vị trí tài xế, xoay mặt nói với Diệp Tư: “Tiểu Diệp Tư, chú Lý sống ở thôn phía trước, muốn đi chơi một chút không?”

Diệp Tư liền vội vàng lắc đầu, cô sợ hãi phải tiếp tục sống ở nơi này, lại sẽ quay về cô nhi viện, cô vội vã nhìn Diệp Mạnh Giác nói: “Chú, về nhà.” Cô đến bây giờ còn có chút không thể tin được, bản thân mình thật sự được về nhà sao?

Diệp Mạnh Giác nhìn Lý Phong ra hiệu một chút, Lý Phong liền khởi động xe, Diệp Tư chôn đầu ở trong lòng Diệp Mạnh Giác, vẫn không nhúc nhích. Xe ở trên đường gồ ghề xóc nảy, rốt cục ra tới đại lộ.

Sau khi lên đại lộ, Diệp Mạnh Giác cảm thấy trong lòng run lên một cái, anh cúi đầu, bả vai của nhóc con đang run lợn hại.

“Bé cưng, sao vậy?” Diệp Mạnh Giác nhẹ giọng hỏi.

Qua một lúc, Diệp Tư cuối cùng từ trong lòng anh bò ra, quệt miệng, tiếng khóc to rõ liền phát ra, “Chú, bé cưng sợ.”

Diệp Mạnh Giác vội vàng ôm Diệp Tư lên, liên tục an ủi: “Bé cưng đừng sợ, có chú ở đây, đừng sợ.”

Nhóc con ở trong lòng vung cánh tay đuổi chân, khóc suốt nói: “Sợ. Chú, bé cưng rất sợ.”

Diệp Mạnh Giác không biết cô nói sợ là sợ cái gì, hỏi nửa ngày, Diệp Tư mới vùi đầu trong lòng anh, ngón tay nhỏ chỉ về làn xe phía trước, “Xe xe.”

Cách một lát, “Ba mẹ...”

Giờ khắc này, Diệp Tư nghĩ tới đêm mưa một năm trước. Cô nhớ lại, không phải ba mẹ không cần cô, cô đi cùng với họ, cô còn nhớ câu mẹ cô hoảng sợ hét lên ‘Ông xã cẩn thận!’ còn nhớ rõ trong lòng nghe được tiếng ba ở phía trước vô lực gọi cô: “Bé cưng...”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Diệp Tư ở trong lòng Diệp Mạnh Giác khóc thật đau lòng, được anh vỗ về an ủi nên mệt mỏi ngủ thiếp đi. Ô tô đi mất vài tiếng mới về đến khu nhà họ. Diệp Mạnh Giác vẫn luôn mang một bộ mặt âm trầm, nếu không phải mấy hôm trước mẹ của Lý Phong đột ngột ngã bệnh, Lý Phong phải về nhà dẫn mẹ anh ấy đến bệnh viện khám, trong lúc vô tình phát hiện ra Diệp Tư, chỉ sợ anh không biết đến bao giờ mới tìm được bé con trở về. Diệp Mạnh Giác mơ hồ cảm thấy bé cưng lưu lạc đến cô nhi viện hẻo lánh này khẳng định có vấn đề. Vì vậy lần này đi đón bé cưng anh cũng không nói cho bất kì ai biết, cho đến khi tìm được bé cưng, đem cô lên xe cùng nhau trở về mới gọi điện thoại báo cho gia đình biết một tiếng.

Lúc về đến Diệp gia, bà nội của Diệp Tư là Lý Hoa Quyên sớm chờ ở ngoài cửa, thấy xe tiến vào, vội vàng hô: “Mẹ Phúc, mau, mau dọn đồ ăn ra, cháu gái bảo bối của tôi đã trở lại. Mau, dọn hết đồ ăn ngon lên đi.”

Bà vừa nói, một bên chào đón, sau khi cửa xe mở ra, đầu Tiểu Diệp Tư vẫn còn chôn trong khuỷu tay của Diệp Mạnh Giác, đang ngủ ngon lành, Lý Hoa Quyên nhìn thấy nhện không được nước mắt chảy ra. Bà liên tục nói: “Bảo bối, bảo bối của ta, sao lại gầy thành như vậy?”

Diệp Mạnh Giác vào nhà, liền nhẹ nhàng mà đánh thức Diệp Tư, Diệp Tư xoa mắt, còn mơ mơ màng màng chưa tỉnh táo lắm, bụng lại tỉnh táo trước phát ra âm thanh ọc ọc. Diệp Mạnh Giác ôm cô, ở trên trán cô hôn một cái, cười hề hề nói: “Tiểu bảo bối, ăn cơm thôi.” Nói xong liền ôm Diệp Tư đi tới nhà ăn. Chờ cho đến khi đồ ăn đã bày đầy bàn, Diệp Tư mới bắt đầu tỉnh táo lại.

Diệp Mạnh Giác đặt Diệp Tư ở trên chân, chuẩn bị tự mình giúp cô ăn, Diệp Tư lại nắm lấy áo của Diệp Mạnh Giác, nhỏ giọng nói: “Chú, bé cưng vẫn chưa rửa tay, mẹ Lý nói không rửa tay không cho ăn cơm.”

Diệp Mạnh Giác thấy sống mũi cay cay, cố gắng kìm xuống đau lòng, nói với Diệp Tư: “Bảo bối muốn ăn cái gì cũng được, không cần rửa tay, chú út bé cưng ăn, không cần bé cưng phải rửa tay.”

Diệp Tư còn do dự, Diệp Mạnh Giác lại nói: “Bất quá bảo bối Tiểu Tư của chúng ta ngoan nhất luôn biết nghe lời, rửa tay trước khi ăn là thói quen tốt, bây giờ chú dẫn bé cưng đi rửa tay, chú cũng quên rửa tay, cho nên chú cũng phải đi rửa tay mới có thể ăn cơm. Đi.” Nói xong liền dẫn Diệp Tư đi rửa tay.

Lý Hoa Quyên từ trong phòng bếp bưng một mâm hoa quả đi ra, nói với Diệp Tư: “Bé cưng, mau tới đây ăn mấy miếng hoa quả, ở đây có mấy món xoài và thanh long mà cháu thích ăn nhất nè!”

Diệp Tư nhìn Lý Hoa Quyên, giống như trở lại một năm trước, Lý Hoa Quyên mỗi lần trước khi ăn đều sẽ bưng một đĩa hoa quả mà cô thích ăn nhất cho cô ăn. Hiện giờ Lý Hoa Quyên cũng giống lúc trước, cười híp mắt bưng một mâm hoa quả, kêu cục cưng của bà, gọi cô đến ăn.

Diệp Tư mím môi, đang vòng tay nhỏ bé của mình chạy tới chỗ Lý Hoa Quyên, ôm chân Lý Hoa Quyên, nghẹn ngào kêu lên: “Bà ~ bà ~ bà ~”

Giọng nói mềm nhẹ yếu ớt thút thít kêu làm cho Lý Hoa Quyên trào nước mắt, Diệp Mạnh Giác chạy nhanh lại kéo Diệp Tư ra, dỗ dành cô nói: “Ng ngoan, bé cưng không phải đói bụng sao? Chúng ta ăn cơm trước có được không?”

Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu, Diệp Mạnh Giác dẫn cô đi đến trước bàn, Diệp Tư lập tức thật tự giác đi đến chỗ ghế dựa ngồi xuống, Lý Hoa Quyên đỏ hồng mắt, bưng hoa quả đến trước mặt Diệp Tư, “Ng ngoan, ăn vài miếng hoa quả trước đi.” Nói xong liền xiên một miếng thanh long đưa đến trước miệng Diệp Tư.

Diệp Tư ngoan ngoãn ăn mấy miếng hoa quả, Diệp Mạnh Giác đã đem đồ ăn cô thích ăn nhất bày đến trước mặt, anh cười híp mắt nói với Diệp Tư: “Bé cưng, từ từ ăn, muốn ăn món nào mà với không tới nói với chú một tiếng, chú liền bưng đến cho bé cưng.”

Diệp Tư cúi đầu, liếc mắt nhìn, thực tế như vậy quá hạnh phúc, hạnh phúc làm cho trong lòng Diệp Tư thề nhất định phải ngoan ngoãn, như vậy chú sẽ không bỏ lại cô.

Cơm nước xong, Diệp Tư luôn luôn dè dặt cẩn trọng nắm áo Diệp Mạnh Giác không buông tay, Diệp Mạnh Giác đành phải mang theo cô đi tắm rửa, sau khi tắm xong, anh bế Diệp Tư ra ngoài lau khô nước, một bên dùng dầu thoa lên bụng nhỏ của cô, một bên chọc ngứa cô, Diệp Tư ở trong lòng Diệp Mạnh Giác lộ bộ cười không ngừng. Sau khi vào phòng nhỏ của Diệp Tư, Diệp Mạnh Giác đặt cô trên giường nhỏ mà cô từng dùng, đắp kín mền cho cô, anh thấy nhóc con vẫn tha thiết nhìn anh, đoán chắc cô sợ hãi ngủ một mình, liền hôn lên trán cô, hỏi: “Bé cưng, có lời gì muốn nói với chú sao?”

Diệp Tư cẩn thận nhìn Diệp Mạnh Giác, thấy trong mắt anh mang theo ý cười, mới nhỏ giọng nói: “Chú.”

“Ừ, “ Diệp Mạnh Giác đáp: “Bảo bối của chú muốn nói gì, mau nói với chú.”

Diệp Tư nghĩ nửa ngày, mới nha nha nói: “Chú, chú chờ bé cưng ngủ rồi mới đi, có được không?”

Sau khi cô nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn khản trương nhìn Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác biết, tiểu bảo bối nhà anh bây giờ còn không dám đưa ra yêu cầu quá phận, bản thân mình chỉ có thể từ từ từng chút một làm cho cô trở lại là cô bé vô ưu vô lo như ngày xưa, không cần muốn gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác, một đứa nhỏ tự do tự tại.

“Được, chú có thể đợi bé cưng ngủ rồi mới đi, tuy nhiên” Diệp Mạnh Giác ngừng giọng, nhướn mày, dùng ngón tay chỉ gò má, “Nơi này, muốn bé cưng hôn một cái.”

Diệp Tư vốn thật khản trương nhìn Diệp Mạnh Giác, nghe được anh nói muốn hôn một chút, lập tức từ trong chăn bò ra, hôn mạnh một cái lên gò má Diệp Mạnh Giác.

Gương mặt Diệp Tư trông ngóng nhìn Diệp Mạnh Giác, Diệp Mạnh Giác một phen bế cô từ trên giường lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Bé cưng biểu hiện tốt như vậy, chú muốn thưởng bé cưng cùng nhau ngủ với chú, có được không?”

Diệp Tư ở trong lòng Diệp Mạnh Giác khoan khoái cười.

Diệp Mạnh Tiêu, anh của Diệp Mạnh Giác từ khi gặp chuyện không may thì một mặt Diệp Mạnh Giác vừa phải tiếp nhận công việc làm ăn của anh mình, một mặt vừa tìm kiếm tung tích của Diệp Tư khắp nơi.

Lúc một nhà Diệp Mạnh Tiêu gặp chuyện không may, anh vẫn còn đang ở nước ngoài. Sáng sớm tinh mơ, đang trong lúc ngủ ngon, Lý Hoa Quyên gọi một cú điện thoại đem anh từ trong mộng đẹp ngọt ngào đánh thức dậy. Hôm đó anh liền chạy về. Khi về đến nhà, Lý Hoa Quyên đã khóc đến hôn mê rồi, anh vốn cho là cả nhà anh hai đều gặp nạn, lại phát hiện còn có Diệp Tư không biết tung tích, lúc ấy anh giống như người mù đi giữa đêm đen, chung quanh đều tăm tối, tìm không được bất cứ một lối thoát nào, lại đột nhiên xuất hiện một tia sáng rạng đông, nói cho anh biết, vẫn còn một tia hi vọng. Anh không biết tình huống của Diệp Tư đến tốt cùng là thế nào, nhưng, không có ai nhìn thấy cô ở nơi tai nạn xảy ra đã nói lên hết thấy vẫn còn hi vọng, mặc kệ tới khi nào, cũng không cần biết cô ở địa phương nào, anh sẽ tìm được cô.

Một năm qua, anh bởi vì vừa tiếp nhận công ty, mỗi ngày bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, nhưng mà mặc kệ có bao nhiêu bận rộn, anh vẫn chưa bao giờ buông xuống một tia hi vọng, anh nhất định phải tìm được tiểu bảo bối nhà bọn họ, đó là mục đích cuối cùng của anh.

Trong bóng tối, tiểu Diệp Tư đang ngủ say, cô cắn đầu ngón tay khô ráp của mình mà ngủ, vẫn nắm chặt áo anh không buông, Diệp Mạnh Giác cúi đầu, nhìn nhóc con bên cạnh phát ra tiếng ngáy thật nhỏ, đã hơn một năm, trong đầu lần đầu tiên cảm thấy kiên định, cảm giác bất an trước kia giờ phút này dường như đã biến mất, anh cúi người xuống, hôn một cái trên đầu bé cưng, nằm xuống, khỏe miệng mỉm cười, giấc ngủ mang cảm giác bình an hơn một năm nay không thấy cuối cùng cũng đến.

Diệp Tư trở về Diệp gia, qua ngày hôm sau, Diệp Mạnh Giác liền mang theo cô đi tế bái Diệp Mạnh Tiêu cùng Liễu Niệm Tư. Diệp Tư ở trước mộ ba mẹ khóc rất đau lòng, Diệp Mạnh Giác sợ cô quỳ trên mặt đất sẽ làm bị thương thân thể, liền ôm lấy cô, dỗ nửa ngày, thế này mới làm cho cô ngưng khóc.

Lúc xuống núi, Diệp Tư chôn ở trong lòng Diệp Mạnh Giác, do dự thật lâu, mới nhỏ giọng hỏi: “Chú, chúng ta không cần ở nhà của ông nội có được không?”

Giọng của cô có chút nhỏ, cái mũi bởi vì mới khóc còn hơi nghẹn, nói chuyện hơi ồm ồm, Diệp Mạnh Giác nhất thời không nghe rõ, hỏi lại, cô lại ngậm miệng, không chịu nói.

Diệp Mạnh Giác dẫn Diệp Tư trở về Diệp gia là lúc bàn ăn đã được dọn xong, đã đến giờ ăn trưa. Diệp Tư từ đêm qua trở về đến bây giờ vẫn chưa thấy được Diệp Quân. Lúc này đi theo sau lưng Diệp Mạnh Giác, vừa vào nhà ăn, đã nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của Diệp Quân ngồi ở vị trí chủ vị, cô lập tức nhớ tới cái đêm giống tổ kia, ông vẫn như vậy mang một bộ mặt lạnh lùng, cơm còn chưa ăn xong, liền đánh đổ bàn cơm, chỉ vào mặt Diệp Mạnh Tiêu mà mắng to hai tiếng nghiệp chướng.

Diệp Tư thấy Diệp Quân, sợ tới mức trốn phía sau lưng Diệp Mạnh Giác, đồ thế nào cũng không ra. Diệp Quân thấy thế, mặt càng đen, bỏ đĩa xuống, xoay người đi ra. Lý Hoa Quyên nhanh chóng bảo Diệp Mạnh Giác ôm theo Diệp Tư lên bàn ăn cơm, sau đó tự mình đưa cơm đến phòng sinh hoạt chung trên lầu.

Diệp Mạnh Giác khuyên can mãi, mới dỗ được Diệp Tư lên bàn, lúc đi lên lầu hai Diệp Tư còn cẩn thận sợ hãi. Diệp Mạnh Giác nhìn Diệp Tư sợ Diệp Quân như vậy, lúc này mới hiểu được lúc ở trên núi, Diệp Tư muốn nói cái gì.

Buổi chiều Diệp Mạnh Giác phải về công ty xử lý một số việc, vốn muốn để Diệp Tư ở nhà, nhưng mà lúc xe của anh sắp sửa rời đi, anh nhìn qua cửa kính thấy Diệp Tư đứng vậy tay, lại phát hiện ánh mắt thật to của cô tràn đầy sợ hãi nhìn anh. Ánh mắt kia nhìn Diệp Mạnh Giác khiến trong lòng anh có chút chua xót, bé cưng của anh rốt cuộc vẫn không có cảm giác an toàn, trong lòng Diệp Mạnh Giác cũng không bỏ được, liền ôm cô đặt bên ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô, nựng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô, cười nói: “Được rồi, hôm nay tiểu bảo bối của chúng ta đảm đương vai trò đốc công, bé cưng thấy thế nào?”

Nét mặt Diệp Tư biểu lộ nét tươi cười nho nhỏ, cô hiển nhiên không biết đốc công là gì, tuy nhiên không quan trọng, dù sao chỉ cần ở cạnh bên chú là tốt rồi.

Đến công ty, Lý Phong đã dựa theo yêu cầu của Diệp Mạnh Giác mua một đồng hồ chơi cùng đồ ăn vặt đặt trên bàn trà nước trong văn phòng của Diệp Mạnh Giác. Diệp Tư vừa thấy, ánh mắt lập tức phát ra tia sáng, chân ngắn chạy đến trước bàn trà, cô nhìn trái nhìn phải, cầm lấy một con búp bê Barbie, lại ngẩng đầu lên, mang theo biểu tình lấy lòng, cười cười, hỏi Diệp Mạnh Giác: “Chú, những thứ này là cho bé cưng phải không?”

Hai mắt Diệp Mạnh Giác lộ rõ ý cười, gật đầu nói: “Ừ, cho bé cưng hết, tự tay Lý Phong tuyển chọn đó, bé cưng chơi trước đi, sau này bé cưng cùng đi làm với chú, chú sẽ cho bé cưng chọn món đồ chơi bé cưng thích, có được không?”

Anh vừa nói vừa cúi người, nghiêng đầu nhìn Diệp Tư. Ánh mắt Diệp Tư chợt lóe sáng long lanh, cô ôm búp bê Barbie, nhìn Diệp Mạnh Giác, miệng hơi hơi tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu, giọng nói mềm mại đáng yêu nhẹ giọng nói: “Dạ!”

Diệp Mạnh Giác nghe trong giọng nói của cô có pha chút làm nũng, trong lòng cảm thấy ấm áp, anh điểm điểm vài cái lên cái mũi hếch cao của bé cưng, trong lòng vang lên một giọng nói, bé cưng, chú muốn thương yêu, nuông chiều bé cưng, cho đến khi bé cưng biến trở về tiểu bảo bối đáng yêu giống như trước kia mới thôi, không, bé cưng còn phải hạnh phúc hơn trước kia mới được.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Từ lúc Diệp Mạnh Giác tiếp nhận công ty tới nay thì chiều nay chính là buổi chiều tuyệt nhất của anh từ trước đến nay. Bởi vì tri hoãn công việc hai ngày đã tích tụ một đồng văn kiện cùng báo cáo, vừa đúng lúc lại có một hạng mục đang ở thời khắc mấu chốt, cho nên anh phải luôn ngồi ở bàn làm việc, vui đầu vui cổ mà làm, lúc ngẫu nhiên từ trong đồng văn kiện ngẩng đầu lên sẽ thấy bé cưng của anh đang ngồi chỗ thảm trên sàn đùa vui một chút, trong lòng anh tự dưng dâng lên một thứ cảm xúc gọi là hạnh phúc.

Diệp Mạnh Giác ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện lần nữa, quay sang nhìn bé cưng thì không khỏi bật cười. Bé cưng của anh một tay cầm khối bánh ngọt, một tay đang ôm con gấu bông dựa vào ghế sofa mà ngủ. Anh để bút xuống, nhẹ tay nhẹ chân đi qua ngồi xuống trước mặt cô, bé con của anh chắc chắn đang mơ thấy gì đó cho nên miệng của cô thỉnh thoảng chép chép vài cái. Diệp Mạnh Giác lấy đồ ăn và gấu bông trong tay cô ra, rút một tờ khăn giấy lau sạch tay và khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lau xong mới ôm cô vào phòng nghỉ bên trong, đặt cô nhẹ nhàng lên giường, sau đó kéo chăn đắp kín.

Sau khi Diệp Mạnh Giác đi ra, nhìn thấy trên bàn trà còn lại một phần bánh ngọt mà tiểu Diệp Tư chưa ăn hết không khỏi giương lên khóe miệng, anh là người không thích ăn ngọt nhưng lúc này lại cầm khối bánh ngọt còn thừa bỏ vào trong miệng. Ừm~, cảm giác ăn thật ngon. ...

Bất tri bất giác, sắc trời đã tối, thư ký gõ cửa tiến vào, hỏi anh có muốn dùng cơm tối hay không, Diệp Mạnh Giác thấy thế mới phát hiện đã sáu giờ, anh khoát tay với thư ký, nói: “Không cần, lát nữa tôi sẽ ra ngoài ăn, mọi người làm xong việc rồi thì tan tâm đi, không cần chờ tôi.”

Thư ký thế này mới cung kính đi ra ngoài.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn trên bàn cũng chỉ còn lại một văn kiện chưa xem, quyết định làm cho xong rồi đưa bé cưng ra ngoài ăn cơm. Anh vừa mở ra một phần báo cáo, liền nghe thấy tiếng cửa phòng nghỉ giật mạnh mở ra, anh vội vã đứng dậy, bé cưng từ trong phòng nghỉ lao tới, trên mặt đầy nước mắt, chân trần đứng ở cửa phòng nghỉ với một đôi mắt mở thật to, mang theo kinh hoàng. Diệp Mạnh Giác chạy nhanh tới, ngồi trước mặt cô, liên tục dụ dỗ: “Bé cưng ngoan, đừng sợ đừng sợ, chú ở đây.”

Diệp Tư sau khi nhìn thấy Diệp Mạnh Giác, thế này mới thoáng thở ra, mím môi, mềm mại yếu ớt kêu một tiếng: “Chú ~”

Diệp Mạnh Giác ôm lấy cô, vào phòng nghỉ, mang giày cho cô, hỏi cô bữa tối muốn ăn cái gì.

Bé cưng xoa mắt, lườm bâu lườm bâu nói: “Bé cưng muốn ăn cơm ngon.”

Diệp Mạnh Giác nheo nheo cái mũi nhỏ của Diệp Tư, cười nói: “Ăn ngon là ăn gì nào?”

Diệp Tư lẩm bẩm, “Dù sao ăn ngon là được mà...”

Đang lẩm bẩm, điện thoại của Diệp Mạnh Giác vang lên, Lý Hoa Quyên gọi điện thoại lại đây hỏi Diệp Mạnh Giác cùng Diệp Tư khi nào thì về nhà ăn cơm, Diệp Mạnh Giác nói không cần, anh sẽ cùng bé cưng ra ngoài ăn cơm.

Diệp Mạnh Giác cúp điện thoại, nhớ tới đêm qua ăn cơm, biểu tình của Diệp Tư lúc nhìn thấy Diệp Quân, lại hỏi: “Bé cưng, cháu sợ ông đứng không?”

Tiểu Diệp Tư mấp máy cái miệng, cúi đầu đùa nghịch ngón tay, nửa ngày, mới chần chừ nói: “Ông không thích bé cưng. Ông cũng không thích ba, đuổi ba đi.”

Trong lòng Diệp Mạnh Giác cứng lại, anh biết trước lúc anh hai gặp chuyện không may có cãi nhau với ba, lại không nghĩ rằng chuyện này sẽ mang đến bóng ma trong lòng bé cưng nhà bọn họ.

Anh nhẹ giọng dụ dỗ bé cưng: “Bé cưng ngoan, ông không phải không thích bé cưng, cũng không có không thích ba của bé cưng, chỉ là lúc đó ông hơi nóng giận nên mới cãi nhau với ba của bé cưng. Bé cưng không cần sợ ông như vậy có được không?”

Diệp Tư mím môi không nói lời nào, cô nhớ rõ buổi tối hôm đó, ông dữ như vậy, ba mẹ dẫn theo cô trong đêm mưa to ra khỏi cửa lớn Diệp gia.

Diệp Mạnh Giác nhìn dáng vẻ bé cưng giận mà không dám nói gì, liền một phen bế cô lên, nhìn vào mắt cô nói: “Bé cưng không tin chú sao?” Diệp Tư vội vàng lắc đầu như trống bỏi, “Không phải, bé cưng tin tưởng chú.”

Diệp Mạnh Giác hôn lên khuôn mặt của bé cưng một cái, khoa trương nói: “Thật ngoan, chú thưởng bé cưng đi ăn kem cóc, có được không?”

Nói xong, anh đi đến trước bàn làm việc, tùy tiện thu dọn đồ đạc một chút, cầm lấy áo khoác liền ôm Diệp Tư xuống lầu.

Diệp Mạnh Giác đưa Diệp Tư đến một bến cảng, anh nhớ bé cưng nhà anh thích nhất ăn đồ ngọt nơi này, không ngờ trước khi đi vào, bé cưng lại do dự một lúc thật lâu. Diệp Mạnh Giác nhìn dáng vẻ do dự của cô, hỏi: “Bé cưng sao thế, không thích nơi này sao? Chú nhớ bé cưng rất thích điểm tâm của nhà hàng này mà.”

Diệp Tư lóe mắt to, do dự nửa ngày, vẫn nhỏ giọng nói: “Chú, bé cưng không muốn tốn tiền.”

Cô đột nhiên nhớ lại lúc ở cô nhi viện, mẹ Lý mỗi ngày dạy bọn họ một số chuyện, không được làm người lớn tốn kém, nếu không sẽ không có người thích, không có người thương.

Diệp Mạnh Giác cũng không biết nhóc con nghĩ như vậy, ngồi xồm xuống, nhìn vào mắt bé cưng hỏi: “Bé cưng sao lại nói như vậy chứ? Bé cưng không thích nơi này sao?”

Anh tuy rằng không biết ý nghĩ trong lòng của bé cưng, nhưng lại có thể khẳng định nhất định là có liên quan đến cuộc sống hơn một năm ở cô nhi viện.

Quả nhiên, Diệp Tư rất nhỏ giọng đáp: “Thích.”

Nói xong cô mím môi, “Nhưng mà, mẹ Lý nói, nếu bé cưng đòi nhiều thứ quá đắt tiền, sẽ không có người thích, cũng sẽ không có người thương. Bé cưng muốn chú thích, bé cưng không muốn chú phải tốn tiền.”

Diệp Mạnh Giác nhìn đáng vẻ cô uất ức, trong lòng đau đớn không thôi. Qua hơn một năm, cuộc sống của bé cưng đã bị ảnh hưởng quá lớn, tâm linh nho nhỏ của cô đã bị bao vây một tầng bóng ma, cô bé nghịch ngợm yêu kiều của trước kia hoàn toàn không thấy nữa.

“Bé cưng,” Diệp Mạnh Giác dịu dàng nói với cô: “Chính chú muốn dẫn bé cưng đi ăn, chính chú muốn cho bé cưng ăn ngon, chú rất thương bé cưng, thích bé cưng, mới muốn cho bé cưng ăn ngon, không sợ tốn tiền bé cưng biết chưa?”

Tiểu Diệp Tư đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn anh, Diệp Mạnh Giác nói tiếp: “Chú còn muốn nói cho bé cưng biết, bé cưng à, chú sẽ thương bé cưng yêu bé cưng, mặc kệ bé cưng làm cái gì, muốn cái gì, khiến chú xài bao nhiêu tiền, chú đều thương bé cưng, thích bé cưng, vĩnh viễn sẽ không không thích bé cưng, có biết không?”

Diệp Tư thế này mới cái hiểu cái không gật đầu.

Diệp Mạnh Giác vuốt mái tóc mềm của cô, nói với cô: “Bé cưng phải nhớ kỹ, về sau, mặc kệ tình huống thế nào, xảy ra chuyện gì, đều có chú, chú sẽ vĩnh viễn thương yêu bé cưng chăm sóc cho bé cưng. Sau này không cần để ý lời mẹ Lý nói, chỉ nghe chú là được, nhớ kỹ chưa?”

Diệp Tư dùng sức gật đầu, nói: “Nhớ kỹ.”

Nhìn thấy tiểu bảo bối có chút nghiêm túc, Diệp Mạnh Giác thế này mới cười cười, “Vậy bây giờ chúng ta có vào ăn không?”

Anh cười nhìn về phía tiểu bảo bối.

Diệp Tư lập tức gật đầu nói: “Bé cưng nghe chú nói.”

Diệp Mạnh Giác kéo cánh tay cô, một phen nhắc cô lên, xoay vòng vòng một lúc lâu, rốt cục nghe được bé cưng nở nụ cười, thế này mới đi vào nhà ăn, “Đi, chú dẫn bé cưng đi ăn ngon”

Diệp Mạnh Giác gọi rất nhiều món, Diệp Tư ăn rất nghiêm túc, cái miệng nhỏ nhét đầy thức ăn, hai má tròn tròn, cuối cùng ăn đến bụng muốn phồng to, vẫn còn không quên chép cái miệng nhỏ nhắn, nhìn đồ ăn còn lại.

Diệp Mạnh Giác nắm bàn tay nhỏ bé của Diệp Tư, ra khỏi nhà ăn. Diệp Tư bởi vì ăn rất no rồi, luôn luôn nấc cục, thất lưng cũng cong xuống không được. Diệp Mạnh Giác nhìn cô cảm giác giống như trên cổ đang treo nửa trái dưa hấu, nhìn không được cười lên. Bé cưng ngượng ngùng tròn bụng nhìn anh.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhóc con đoán chừng là ngồi không nổi nữa, may mắn nơi này cách nhà không xa, liền nắm tay Diệp Tư chậm rãi đưa đi về nhà.

Lúc đi được nửa đường, Diệp Mạnh Giác nghiêng đầu nhìn nhìn, phát hiện tinh thần của cô tốt lắm, vẫn nhìn không được hỏi: “Bé cưng, mệt không?”

Diệp Tư lắc đầu, “Không mệt ạ.”

Con đường này so với đường đất gồ ghề dẫn về cô nhi viện tốt hơn nhiều lắm, cô đi trên đường này thoải mái hơn nơi đó rất nhiều.

Một lớn một nhỏ hai người về đến Diệp gia đã hơn chín giờ. Diệp Tư đi đến chảy mồ hôi, tóc mai bết dính lại trên trán.

Diệp Mạnh Giác pha nước tắm, muốn dẫn Diệp Tư đi tắm rửa, Lý Hoa Quyên ngăn bọn họ lại, cười híp mắt nói: “Bé cưng, hôm nay bà tắm cho cháu có được không?”

Diệp Tư nhìn bà, cũng không nói chuyện, giống như còn đang do dự, Lý Hoa Quyên nói tiếp: “Bà dẫn bé cưng đi tắm không được sao? Chú làm việc cả một ngày rất mệt mỏi, bé cưng cũng không thể làm phiền chú.”

Diệp Tư nghe Lý Hoa Quyên nói như vậy, ánh mắt tối sầm, vội vàng đưa ra bàn tay nhỏ bé, nói: “Bé cưng không làm phiền chú, bé cưng tắm với bà.”

Nói xong, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lấy lòng nhìn Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác vươn bàn tay to chụp tới, đem bé cưng từ trên mặt đất ôm vào lòng, vừa đi tới phòng tắm, vừa nói với Lý Hoa Quyên: “Không sao đâu, để con tắm cho bé cưng, con cũng không phiền hà, mẹ nghỉ ngơi đi.”

Diệp Tư ghé vào trên cánh tay anh, vẫn không nhúc nhích. Chờ Diệp Mạnh Giác vào phòng tắm, đặt cô xuống, cô mới nhỏ giọng hỏi: “Chú, bé cưng...”

Làm phiền chú sao?”

Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng móc lại khóa cửa, sau đó xoay người hôn một cái trên mặt cô, nói: “Làm gì có, chú còn sợ bé cưng không đến làm phiền chú nữa kia.”

Sau đó anh buông Diệp Tư ra, nói với cô: “Bé cưng, mau! Tắm xong thơm tho sạch sẽ, sau đó chú kể chuyện cổ tích cho bé cưng nghe.”

Diệp Tư thế này mới nở nụ cười, nhảy vào trong lòng Diệp Mạnh Giác.

Sau khi sấy tóc xong, Diệp Tư nghĩ đến lời bà nói chú vừa làm việc một ngày mệt mỏi, liền đi qua giường lớn, rót cục đi đến đầu giường, Diệp Mạnh Giác đang ngồi ở đầu giường sấy tóc của mình, cũng cảm giác có đôi bàn tay ở trên bả vai anh nhẹ nhàng như hòa xoa bóp, anh ấn nút tắt máy, vừa nhìn qua, quả nhiên là Diệp Tư bỏ qua đây, cô chỉ dè dặt cẩn trọng nắm bóp bả vai anh, thấy anh quay qua, vội vàng cười hỏi: “Chú, thoải mái không?”

Diệp Mạnh Giác cười đặt trán mình lên trán cô, cọ xát hai cái, khen cô nói: “Bé cưng thật ngoan, thật biết lấy lòng chú.”

Diệp Tư nghe thấy Diệp Mạnh Giác khen, một đôi bàn tay nhỏ bé càng vội vàng mà xoa bóp.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tư đều ngoan ngoãn tỉnh giấc ở bên cạnh Diệp Mạnh Giác, xoa đôi mắt rồi từ trên giường đứng lên. Cô và chú cùng nhau đi làm, cũng chỉ có thể rời giường cùng lúc với chú.

Diệp Mạnh Giác mỗi lần đều sờ đầu tròn tròn của cô, dỗ cô nên nằm trong chăn, đắp kín mền, để cô tiếp tục ngủ. Nhưng mỗi lần anh chạy bộ về đều thấy cô bé Diệp Tư ăn mặc chỉnh tề ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa chờ anh.

Sau vài lần như thế, anh chỉ có thể dỗ cho bé cưng ngủ thật say mới đến thư phòng làm việc tăng ca, ngày hôm sau mới có thể chậm rãi ngủ thêm một chút, ôm bé cưng cùng nhau ngủ.

Diệp Quân vô cùng phản cảm đối với cách làm của Diệp Mạnh Giác, sau vài lần thuyết giáo không có kết quả, chỉ có thể cả ngày bày ra khuôn mặt xám xịt. Mỗi ngày Diệp Mạnh Giác nắm tay Diệp Tư xuống lầu, đều thấy gương mặt ông tức giận ngồi trong phòng khách.

Tiểu Diệp Tư mỗi lần đều sợ tới mức chẳng dám thở mạnh, tránh ở phía sau Diệp Mạnh Giác, Diệp Mạnh Giác hoàn toàn không để ý tới cái mặt đen thui của ông, mang theo Diệp Tư trực tiếp đi thẳng đến phòng ăn sớm một chút. Cũng từ sau khi cả nhà anh hai xảy ra chuyện, trong lòng Diệp Mạnh Giác cũng có chút bất mãn với cha, mặc dù anh không biết đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì đã khiến cho anh hai và chị dâu cả một nhà tức giận rời khỏi Diệp gia, nhưng trong lòng nhận định nhất định là có liên quan đến cha.

Cứ như vậy lại qua thêm mấy ngày, tiểu Diệp Tư thật sự không nhịn được, buổi tối trước khi ngủ, sợ hãi hỏi: “Chú, có phải vì bé cưng mà chú không làm việc cho tốt? Bé cưng có thể thức rất sớm, bé cưng không thấy mệt?”

Cô nói xong, còn dùng sức gật gật đầu, nói: “Thật đó!”

Diệp Mạnh Giác nhìn ra được 2 ngày nay tiểu nha đầu bị Diệp Quân dọa cho sợ quá mức, nếu cứ tiếp tục như vậy không phải cách, trong lòng bé cưng khẳng định cảm thấy bị ông chán ghét, nhưng anh lại không cam lòng để cho bé cưng dậy sớm như thế, bé cưng vẫn chỉ là một đứa bé hơn sáu tuổi, mỗi ngày đều phải cẩn thận quan sát sắc mặt của người khác. Anh vốn muốn cho bé cưng không phiền không lo, sống cuộc sống vui vẻ, không nghĩ tới bây giờ lại làm cho con bé khó xử như thế.

Diệp Mạnh Giác hạ quyết tâm, lại hỏi: “Bé cưng, có muốn ra ngoài ở với chú không?”

Nhóc con vốn đã tiến vào ổ chăn, nghe được lời của Diệp Mạnh Giác nói, lập tức lăn lông lốc từ trong chăn bò ra, ôm cổ anh, cao hứng hỏi: “Chú, có thật không? Thật sự có thể đi ra ngoài ở sao?”

Kỷ thực ngay từ ngày đầu tiên trở về cô đã không thích không khí trong căn nhà này, nhưng lại không dám nhiều lời. Cô rất hy vọng có thể cùng ở bên cạnh chú, trong một ngôi nhà khác, nếu mang theo bà, cũng có thể, nhưng kiên quyết không thể ở cùng với ông.

Diệp Mạnh Giác không nghĩ tới tiểu bảo bối cao hứng như thế, trước kia anh thật ra sợ bản thân mình bận rộn chẳng quan tâm bé cưng, Lý Hoa Quyên còn có thể giúp đỡ quan tâm một chút, tuy rằng có thể mời người giúp việc, nhưng giao bé cưng cho người ngoài, anh vẫn là không yên lòng, cho nên mới không chuyển đi.

Bây giờ bé cưng ở trong này cũng không thụ thái, ngoại trừ cùng anh đến văn phòng mới có thể lộ ra thiên tính của một đứa nhỏ bình thường, vừa về tới nhà, liền lập tức dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau Diệp Mạnh Giác, ăn cơm chiều xong liền trốn vào thư phòng của anh hoặc là ở trong phòng ngủ nói thế

nào cũng không chịu đi chơi.

Diệp Tư ôm cổ anh, cười khanh khách, tâm tình Diệp Mạnh Giác cũng trở nên tốt hơn, anh đem bé cưng từ trên người kéo xuống, thương lượng với cô: “Bé cưng muốn ở ngôi nhà như thế nào? Hừm? Nói cho chú biết, chú sẽ dựa theo lời bé cưng nói mà đi mua, có được không?”

Diệp Tư bây giờ đối với Diệp Mạnh Giác đã phóng khoáng hơn rất nhiều so với lúc vừa trở về, dù sao cũng là đứa nhỏ, gốc lâu, biết Diệp Mạnh Giác thật sự thương cô, sủng cô, lá gan cũng lớn lên một chút, ngẫu nhiên cũng biết nghiêng đầu đưa ra một ít yêu cầu nhỏ nhỏ đối với Diệp Mạnh Giác. Mà Diệp Mạnh Giác mỗi lần đối mặt với yêu cầu của Diệp Tư đưa ra đều cao hứng ôm chặt lấy cô mà hôn lên má.

Diệp Tư mặc váy ngủ màu hồng nhạt, đứng ở trên giường, cánh tay nhỏ xinh ở trước mặt nỗ lực vẽ một cái vòng tròn lớn, miệng nói: “Phải có một cái hoa viên thật bụi, thật bụi.”

Diệp Mạnh Giác đẩy mắt mím cười nói: “Được, có hoa viên thật bụi, còn gì nữa không?”

Nhóc con nghĩ một chút, lại dùng cánh tay so một chút, “Còn muốn một cái bể bơi, hồ bơi lớn ~”

“Được, hồ bơi lớn, còn gì nữa không?” Diệp Mạnh Giác tiếp theo hỏi.

Diệp Tư nghiêng đầu, lại khoa tay múa chân một chút, “Còn muốn một cái giường lớn.”

Nói xong, cô nhìn nhìn chiếc giường dưới chân, lại duỗi ra cánh tay nhỏ dùng sức khoa tay múa chân, “So với giường của chú còn phải lớn hơn”

Tiểu nha đầu dùng sức quá mạnh, lập tức ngã mặt té lăn quay trên giường lớn tuyết trắng, cánh tay căng chân nhỏ nhắn trong không trung đập loạn, nhìn Diệp Mạnh Giác cười ha ha, dù sao cũng không đau, liền nhìn cô ở trên giường mềm mại giây giữa nửa ngày mới đứng lên, đỏ bừng cả khuôn mặt làm nũng với anh, “Chú hử.”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô đáng yêu hết sức, tiến lại gần liền “Chụt” một tiếng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dỗ dành nói: “Bé cưng ngoan, đừng chú hử ha.”

Vừa nói vừa cười, sờ sờ chân nhóc con, nói: “Mau vào chỗ đi, đừng để bị cảm lạnh, ngoan, vào trong đắp chăn chúng ta lại nói.”

Anh nhắc chân lên, bé cưng thật nghe lời bò vào, đắp kín người, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ, giống như con tằm con rất đáng yêu. Diệp Mạnh Giác vờn ngón tay ra nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ừ, xúc cảm còn kém một chút, xem ra còn phải cố gắng nữa, nuôi mập mạp hơn một chút sẽ tốt hơn.

Diệp Mạnh Giác nói được thì làm được, ngày hôm sau anh liền đem yêu cầu của bé cưng liệt kê ra đưa cho Lý Phong, để anh ta đi trước xem xét nhà ở, sau đó sẽ đem địa chỉ nhà có điều kiện phù hợp đưa cho anh, anh mang theo bé cưng đi xem nhà.

Lý Phong chỉ theo Diệp Mạnh Giác một năm, nhưng anh ta làm việc hiệu suất cao, tâm tư kín đáo, hơn nữa lúc trước còn là trợ lý của Diệp Mạnh Tiêu, do vậy Diệp Mạnh Giác đối với việc anh ta làm vô cùng yên tâm.

Không bao lâu sau, Lý Phong gõ cửa phòng làm việc của Diệp Mạnh Giác.

Diệp Tư vừa mới được thư ký dẫn đến quán cà phê dưới lầu đi chọn điểm tâm, lúc này cũng không ở trong phòng làm việc.

Diệp Mạnh Giác thấy Lý Phong tiến vào, trong tay chỉ cầm một tập hồ sơ, mở ra nhìn, đúng là ảnh chụp biệt thự nhà Lâm Giang, ngôi nhà cũng không quá lớn, nhưng bé cưng đã nói cần phải có hoa viên và hồ bơi lớn, cảnh quan cũng không tệ. Anh rất hài lòng gật gật đầu, nói: “Có thể, để tôi dẫn bé cưng đi xem. Nếu bé cưng thích liền chọn nhà này.”

Lý Phong thấy Diệp Mạnh Giác vừa lòng thì nói: “Nếu là nhà này, chắc hẳn Diệp Tư sẽ thích.”

Anh ta ngừng một chút, còn nói thêm: “Bởi vì tòa nhà này vốn là dựa theo yêu cầu của cô bé mà thiết kế nên.”

Diệp Mạnh Giác có chút giật mình nghe Lý Phong nói tiếp.

“Trước lúc Diệp Tổng gặp chuyện không may, anh ấy đã từng mua một ngôi biệt thự, chính là nhà này. Nghe ý tứ của anh ấy lúc đó, là muốn dẫn theo Diệp phu nhân cùng Diệp Tư dọn đến nơi này. Chỉ là không ngờ còn chưa tới ở, đã xảy ra chuyện.”

Ngón tay thon dài của Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, qua hồi lâu, mới hỏi: “Trước lúc gặp chuyện không may, anh hai đã muốn chuyển ra ngoài sao? Ngôi nhà này anh ấy đã chuẩn bị bao lâu?”

Lý Phong suy nghĩ, trả lời: “Biệt thự này trong lúc đang xây thì được Diệp tổng chọn trúng, hoàn toàn là dựa theo yêu cầu của Diệp tổng mà xây nên. Bên trong trang hoàng cái gì cũng đều dựa theo sở thích của Diệp phu nhân cùng Diệp tiểu thư, trang trí xong không bao lâu thì bọn họ xảy ra chuyện. Như vậy tính ra, ít nhất cũng có thời gian hơn một năm.”

Diệp Mạnh Giác như có điều đâm chiều nhẹ gõ mặt bàn, anh hai luôn là người hiểu kính, lúc trước vừa mới kết hôn, anh ấy cũng không muốn chuyển đi, nói là trong nhà quá lớn, Diệp Mạnh Giác hàng năm lại không có nhà, chỉ còn lại cha mẹ già cùng một đám người giúp việc, vừa nghĩ tới anh ấy đã thấy lo lắng, thứ hai là lão nhân gia cũng không muốn. Chính vì vậy vẫn luôn không có ý niệm muốn chuyển ra ngoài.

Diệp Mạnh Giác biết trước lúc anh hai xảy ra chuyện ngoài ý muốn có tranh cãi ầm ĩ một trận với cha, về phần vì sao ầm ĩ, anh cũng không rõ ràng, Diệp Quân chỉ nói là chuyện của công ty. Lý Hoa Quyên lúc ấy lại không có nhà, khi trở về thì bọn họ đã đi rồi, chẳng qua bà nói nhớ lúc ăn cơm chiều, nghe được Diệp Quân cùng Diệp Mạnh Tiêu bởi vì chuyện của công ty mà tranh chấp vài câu, Diệp Quân rất bất mãn với cách làm của Diệp Mạnh Tiêu. Diệp Mạnh Giác lại hỏi thăm những người trong nhà cùng vài người khác, đều nói không biết nguyên nhân. Trong lòng anh mặc dù còn tồn tại nghi hoặc, nhưng nhất thời cũng tìm không thấy chỗ nào không đúng, chỉ đành cứ như vậy làm theo sự sắp đặt trước đó.

Bây giờ nghe Lý Phong nói như vậy, xem ra sự tình có vẻ không phải đơn giản. Nếu chỉ vì chuyện của công ty, anh hai chắc hẳn sẽ không muốn rời khỏi Diệp gia.

Diệp Mạnh Giác đang suy nghĩ, cửa văn phòng đã bị người bên ngoài đẩy ra, Diệp Mạnh Giác không cần nhìn cũng biết, trừ bé cưng nhà anh có thể sử dụng đặc quyền không cần gõ cửa, còn có thể là ai?

Anh ngẩng đầu lên nhìn sang, chỉ thấy tiểu nha đầu ở ngoài cửa thò cái đầu nhìn vào dò xét, thấy Diệp Mạnh Giác đang nhìn cô, ngượng ngùng đi tới, trong tay còn cầm theo một cái túi. Đầu tiên cô chào hỏi Lý Phong, sau đó đem cái gói to đưa đến để trước mặt Diệp Mạnh Giác lấy lòng, đôi mắt lấp lánh to tròn, nói: “Chú, có muốn ăn điểm tâm không?” Nói xong, giương mắt nhìn Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác vừa nhìn dáng vẻ của cô liền biết, bé cưng nhất định là đã mua nhiều hơn hai khối, muốn ăn thêm cũng ăn không nổi.

Sau khi Diệp Tư trở về từ cô nhi viện, rõ ràng đối với thức ăn này nọ so với trước kia cảm thấy hứng thú hơn, thường xuyên ăn đến bụng tròn trịa, còn nhìn chăm chăm đồ ăn ngon không tha. Diệp Mạnh Giác thật là đau lòng, nghĩ bảo bồi nhà anh nhất định lâu lắm chưa được ăn no, chắc chắn trước kia không có để ăn nên bây giờ mới sinh ra cảm giác thèm ăn đến vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Mạnh Giác cười nói với Diệp Tư: “Chú không thích ăn, để một bên trước đi, lát nữa bé cưng có muốn ăn thì lại ăn có được không?”

Ánh mắt Diệp Tư càng thêm long lanh, cô vội vã lon ton rời khỏi chỗ Diệp Mạnh Giác, đem từng cái từng cái điểm tâm trong gói to lấy ra bỏ vào ngăn tủ lạnh, trong lòng cao hứng nghĩ, để lát nữa bụng nhỏ lại một chút, sẽ đem chúng nó ra ăn.

Diệp Mạnh Giác nhìn bóng dáng cô bận rộn, không khỏi nhớ tới chuyện lúc nhỏ của bé con. Khi đó cô được trong nhà xem như là bảo bối mà cưng chiều, muốn cái gì được cái đó, nhất là ăn, người trong nhà mà biết nơi nào có ăn ngon, nhất định phải dẫn cô đi ăn. Nhưng mà tiểu Diệp Tư đối với món ăn ngon nổi tiếng là keo kiệt. Anh còn nhớ rõ có một lần, từ nước ngoài trở về, mang theo một đồng đồ ăn vặt, trong đó có một lon bánh bích quy, Diệp Tư đặc biệt thích, luôn luôn ôm, ai cũng không cho. Anh ý vào bản thân có tình cảm tốt với cô, liền đùa nói muốn ăn. Kết quả, tiểu nha đầu ghen đỏ mặt, rất không tình nguyện mở bình ra, ở bên trong tuyển chọn nửa ngày bé con mới dùng bàn tay mập của mình nặn ra một ít vụn bánh bích quy cho anh, còn khuôn mặt đều là không tình nguyện, khiến cho người bên cạnh cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sửa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Diệp Mạnh Giác nghĩ đến đây, nhin không được cười lên, tiểu bảo bối nhà anh có tiến bộ, ít nhất hiện giờ đồ cô thích ăn nhất đều làm bộ tới hỏi anh, anh lại nghĩ tới hình ảnh lúc này Diệp Tư giương mắt lên nhìn anh, càng cười thật nhiều. Tâm tư của một đứa trẻ tất cả đều bày ở trên mặt, nghe thấy Diệp Mạnh Giác nói không ăn, biểu tình liền vui sướng như vậy, chỉ thiếu không nhảy lên mà thôi. Thật sự làm cho Diệp Mạnh Giác cười đến đau bụng.

Diệp Tư còn đứng ở trước cửa tủ lạnh, nghiêng đầu suy xét nên ăn miếng nào trước, nghe thấy tiếng cười của Diệp Mạnh Giác, không rõ nguyên nhân gì liền nhìn sang.

Diệp Mạnh Giác thấy gương mặt bảo bối mê man nhìn qua, đứng dậy liền đi tới bên cạnh tiểu Diệp Tư, vừa đóng cửa tủ lạnh lại, vừa cười hỏi: “Bé cưng, nghĩ gì thế? Chú dẫn bé cưng đi xem nhà mới có được không?”

Diệp Tư nghe nói đi xem nhà mới, mới rồi ánh mắt còn mơ hồ ngay lập tức mở thật to, tràn đầy vui sướng nhìn về phía Diệp Mạnh Giác, dùng sức gật đầu, giọng nói trẻ con mềm yếu của một bé gái khá ái, nói: “Dạ ~”

Diệp Mạnh Giác nói vài câu với Lý Phong, liền ôm Diệp Tư đi ra ngoài.

Đến lúc xe dừng ở trước biệt thự, Diệp Tư đột nhiên dán mình trên cửa sổ, vẻ mặt ngạc nhiên pha lẫn chút vui sướng nói: “Chú, chú, nơi này là nhà của bé cưng.”

Trước đó con bé ở trên xe một đường chạy đến đây, chỉ lo nói chuyện với chú, căn bản không chú ý tới phong cảnh phía ngoài, có điều cho dù cô có để ý cũng chưa chắc nghĩ ra. Chính là biệt thự này, cô vẫn nhớ như in, bên cạnh hoa viên có một tấm thẻ bài, bên trên là từng chữ viết nắn nót viết lên ‘Hoa viên nhỏ của bé cưng’, bên cạnh có nhà cho một con chó nhỏ, cũng được gắn một tấm thẻ bài, viết ‘Tiểu Họa Họa của bé cưng’, đó là tên cô đặt cho con chó nhỏ của mình. Trong nhà này toàn bộ này nọ cô thích, đều được lắp vào một tấm thẻ bài.

Diệp Tư xuống xe thật nhanh, một bên chạy vội tới cửa lớn, một bên quay đầu hô: “Chú mau tới đây ~ bé cưng dẫn chú đi xem hoa viên nhỏ của bé cưng.”

Diệp Mạnh Giác xuống xe, thấy cô hưng phấn như vậy, tâm tình cũng bị cô làm cho vui sướng lây.

Lúc Diệp Tư chạy đến trước cửa, đột nhiên trở nên ủ rũ, cô nắm tay cầm, dùng sức cảm hình hoa lan bằng sắt, rướn đầu lên nhìn vào trong. Nghe được tiếng bước chân của Diệp Mạnh Giác truyền đến, cô quay sang, mím môi, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Chú ~ bé cưng vào không được ~”

Diệp Mạnh Giác nhìn dáng vẻ cô khổ sở sắp khóc, trong lòng đau xót, từ trong túi áo lấy ra một xâu chìa khóa, quơ quơ trước mặt cô, nói: “Bé cưng xem, chú có chìa khóa nơi này!”

Đó là chìa khóa Diệp Mạnh Tiêu cho Lý Phong lúc trước, bởi vì mỗi ngày đều qua đây giám sát quá trình trang trí nhà. Sau khi gặp chuyện không may, xâu chìa khóa kia vẫn luôn để ở chỗ anh ta. Biệt thự này trên danh nghĩa là của Diệp Tư, từ sau khi gặp chuyện không may, vẫn luôn không có ai hỏi han đến. Chỉ có Lý Phong theo định kỳ cho người hầu đến đây quét tước, lại mời người làm vườn tới sửa sang hoa viên.

Hoa tường vì nở vô cùng tươi đẹp, được trồng dọc theo hai bên cửa lớn mọc lan ra ngoài hàng rào bò đến đây.

Diệp Mạnh Giác ngoài ý muốn thấy khuôn mặt Diệp Tư thật vui vẻ, mở cửa lớn ra, thấy Diệp Tư còn ngây ngốc đứng ở cửa, liền đến bên cạnh ôm lấy cô bé hỏi: “Bé cưng, không phải muốn dẫn chú đi xem hoa viên nhỏ sao?”

Diệp Tư bị chọc ghẹo cười khanh khách, dùng sức tránh thoát khỏi cái ôm của Diệp Mạnh Giác, từng bước chân nhỏ chạy về phía hoa viên nhỏ ở bên trong.

Nhóc con hưng phấn dẫn theo Diệp Mạnh Giác chạy quanh một vòng, rồi mới chợt nghĩ, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Chú, sao chú có chìa khóa nơi này? Ba nói, nơi này là nhà của ba mẹ cùng bé cưng.”

Cô ở trong sân chạy một vòng, ra chút mồ hôi, tóc mai mới mọc bị thấm ướt dán lên trên trán, trên chóp mũi khéo léo cũng có một vài giọt mồ hôi thật nhỏ, trong suốt lóe sáng.

Diệp Mạnh Giác nhìn trong lòng có chút lo lắng, sợ cô ở bên ngoài lâu nhiễm lạnh, về sau sẽ bị cảm mạo, liền ôm lấy cô, vừa đi vào trong nhà, vừa nói: “Bé cưng, sau này chú và bé cưng ở nơi này có được không?”

Diệp Tư nhanh chóng gật đầu nói: “Được ạ ~”

Sau đó cô lại suy nghĩ kỹ lưỡng nửa ngày, rồi rầm một hồi, nói: “Chú đối với bé cưng tốt như vậy, đồ của bé cưng đều chia cho chú một nửa.”

Diệp Mạnh Giác nghe được, trong lòng vui vẻ, mở cửa, vào phòng khách, tiểu bảo bối trong lòng lại bắt đầu kích động, luôn miệng nói: “Chú, chú, bé cưng dẫn chú đi xem phòng của bé cưng.”

Nói xong bàn tay nhỏ bé của cô chỉ vào lầu hai, trong ánh mắt lóe lên hạnh phúc, “Phòng bé cưng rất xinh đẹp.”

Diệp Mạnh Giác theo hướng dẫn của Diệp Tư, đi tới lầu hai, dừng lại trước cửa một gian phòng viết ‘phòng ngủ của Bé cưng’. Từ ngoài cửa tiến vào đã thấy sơn một màu hồng nhạt làm chủ đạo, không cần phải nói, bên trong khẳng định đều là màu giống vậy. Diệp Mạnh Giác nén cười, đẩy cửa ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán của anh. Vừa vào phòng, màu hồng nhạt ngập tràn cả phòng, tuy nhiên cũng may màu sắc chỗ đậm chỗ nhạt, phối hợp cũng rất đẹp mắt.

Cả gian phòng đều mang phong cách HELLO KITTY. Một mặt trên tường, có hình một cái đầu mèo thật to, trông rất đáng yêu, ăn ý với chiếc giường nhỏ của bé cưng cũng đúng là hình đầu mèo HELLO KITTY. Trên chiếc bàn trang điểm nhỏ nhỏ, cái gương cũng là đầu con mèo nhỏ. Diệp Mạnh Giác nhìn hoa cả mắt, tiểu Diệp Tư lại cao hứng trên nhảy dưới nhảy. Một hồi lồi một hồi kéo Diệp Mạnh Giác đến trước bàn trang điểm, chỉ vào các loại bảo bối cho Diệp Mạnh Giác nhìn, một chốc lại đem chiếc ghế da nhỏ màu đỏ bọc da hình Hello Kitty đẩy về phía Diệp Mạnh Giác cười không ngừng.

Diệp Mạnh Giác cũng bị cảm xúc vui vẻ của Diệp Tư lây sang, cũng cười rộ lên. Trang trí các phòng trong nhà bé cưng đều là màu trắng mịn, tuy nhiên, thật rõ ràng, bé cưng thích hơn cả chính là nơi này.

Chỉ là Diệp Tư không cao hứng được bao lâu, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại. Diệp Mạnh Giác nhìn gương mặt cô đột nhiên nhú lại, liền vội vàng hỏi: “Bé cưng, sao vậy?”

Diệp Tư nhìn trong phòng, một lúc sau mới nhú cái mũi nói: “Chú, giường này quá nhỏ, chú không ngủ được.”

Diệp Mạnh Giác nghe được, cười ha ha. Nhìn tiểu bảo bối thật là đáng yêu, cũng không nói cho cô biết bản thân mình không ở trong phòng này, chỉ hỏi cô: “Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu nha đầu nghĩ nửa ngày, mới hạ quyết tâm, một dáng vẻ đầy quyết tâm nói: “Vậy không cần cái giường này.”

Diệp Mạnh Giác vốn là chọc cô chơi, lại thấy cô trả lời nghiêm túc như vậy, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Giường nhỏ của Diệp Tư rốt cuộc vẫn ở lại trong phòng ngủ của cô. Diệp Mạnh Giác dẫn theo cô đến phòng ngủ chính. Nơi đó lúc trước là do chính

Liều Niệm Tư bố trí, mặc dù mang theo hơi thở nữ tính, tuy nhiên thoát nhìn cũng rất ấm áp, máu chốt là Diệp Tư rất thích. Diệp Mạnh Giác không muốn phí công sức, ngay trong đêm liền dẫn theo Diệp Tư rời khỏi Diệp gia.

Rời khỏi Diệp gia, Diệp Tư cao hứng như con chim nhỏ, một khắc cũng không ngừng, một hồi lú rú nói chuyện, một hồi sôi nổi chạy tới chạy lui.

Diệp Mạnh Giác ngồi trên ghế sofa, một bên nhìn Diệp Tư chạy tới chạy lui, một bên nhàn nhã uống trà. Hôm nay là cuối tuần, anh nghỉ ngơi một ngày, buổi chiều chuẩn bị dẫn Diệp Tư đi chơi một vòng. Từ sau khi Diệp Tư dọn đến nơi này hơn nửa tháng, anh cũng không kịp đưa cô đi đâu chơi.

Lúc mười giờ, Lý Phong tìm người giúp việc tới, một người phụ nữ đại khái trên dưới bốn mươi tuổi, sạch sẽ, mặt mũi hiền lành. Anh đã gặp một lần, cũng biết gia cảnh của bà, thế mới yên tâm cho bà đến giúp đỡ việc trong nhà.

Sau khi người giúp việc đến đây, Diệp Mạnh Giác đơn giản đem tình huống trong nhà nói qua một chút, lại liệt kê một ít việc cần lưu ý, sau đó mới dẫn Diệp Tư ra cửa.

Lúc này đã cuối tháng năm, Diệp Mạnh Giác tính khi trường khai giảng lớp học, hẳn là sẽ đưa bé cưng nhà anh đi học tiểu học. Bé cưng từ nhỏ vẫn do chị dâu chăm sóc, ngẫu nhiên cũng dạy cô biết mấy chữ, học một chút toán học đơn giản. Kỳ thực tiểu nha đầu rất thông minh, có lần Diệp Mạnh Giác trong lúc vô ý đọc một bài thơ, không nghĩ tới, cô rất nhanh liền nhớ kỹ, tuy vẫn chưa hiểu ý nghĩa bài thơ, nhưng qua vài ngày vẫn đọc lại được.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Mạnh Giác vì Diệp Tư mà thoái thác rất nhiều cuộc xã giao, nhưng là người làm ăn, không thể không nói đến chuyện xã giao, mọi sự muốn đạt tới mục đích chính là cần thông qua xã giao. Trong lòng Diệp Mạnh Giác suy nghĩ, dù thế nào cũng phải đưa người thân cận qua đây, mới có thể khiến cho Diệp Tư hoàn toàn an tâm ở nhà. Nhưng mà trước lúc đó, anh vẫn muốn thời thời khắc khắc ở cạnh bên cô.

Diệp Tư dưới sự che chở trăm bề của Diệp Mạnh Giác, càng ngày càng hoạt bát, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy teo cũng bắt đầu tròn lên, cũng ngày càng hồng nhuận, cái trán nhỏ đã có chút cao lên. Diệp Mạnh Giác mỗi ngày ôm cô đều nhắc đi nhắc lại một câu: “Ôi, bé cưng của chúng ta lại lớn thêm rồi, bé cưng thật lợi hại!”

Mà Diệp Tư mỗi lần nghe được khen ngợi như vậy, cũng phải ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, để cho chú ở trên mặt cô hôn một chút, lấy thêm cổ vũ.

Thời tiết càng ngày càng nóng, Diệp Tư cũng càng ngày càng tròn trịa, Diệp Mạnh Giác lại càng ngày càng bận rộn. Lúc trước mọi chuyện anh đều lấy Diệp Tư làm trung tâm, có thể đẩy cho ai liên đây, có thể trốn liên trốn, bây giờ thấy Diệp Tư mỗi ngày một an tâm, cũng đã đến lúc đi tiếp khách cứu vãn tình hình xã giao.

Tiểu Diệp Tư chu môi, lại một lần nữa nhìn về phía Lý Phong ngồi đối diện, hỏi: “Chú Lý Phong, hôm nay chú lại không về ăn cơm à?”

Lý Phong đưa cho cô một chén cơm, nói: “Đúng, chú của bé cưng gần đây rất bận rộn, không có thời gian ở cạnh bé cưng, nên nhờ chú ở lại đây với bé cưng, bé cưng ăn xong rồi muốn đi đâu chơi, cứ nói với chú.”

Diệp Tư chu môi, uống một ngụm, nói: “Bé cưng muốn đi chơi với chú thôi.”

Đang nói, điện thoại Lý Phong vang lên.

Diệp Mạnh Giác lúc này đang ăn cơm cùng vài vị lãnh đạo, rượu quá ba lượt, có chút men say, trong lòng anh còn thắc thỏm bé cưng của anh, liền lấy cớ đi toilet, ra ngoài gọi điện thoại cho Lý Phong.

Trong điện thoại, tiếng Diệp Mạnh Giác có chút lười nhác, Diệp Tư liền nhanh chóng hô lên: “Chú ~ chú ~”

Anh nghe được giọng mềm mại ngọt ngào của bé cưng, trong đầu ấm áp, ngẫm nghĩ vậy cũng đáng giá, nhưng vẫn ảo não không có cách nào về nhà cùng bé cưng.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Bé cưng, có ngoan ngoãn ăn cơm không?”

Diệp Tư lập tức dùng sức gật đầu, nói: “Có, chú Lý Phong cũng khen bé cưng.”

Diệp Mạnh Giác nói: “Thật ngoan, bé cưng phải ăn nhiều một chút, có nhớ chưa?”

“Dạ bé cưng đã nhớ kỹ,” Diệp Tư nói, lại kéo dài giọng: “Chú ~ ngày mai chú có thể ăn cơm với con không?”

Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, bản thân mình gần đây quả thật đã mấy ngày không cùng ăn cơm với bảo bối nhà anh, liền nói: “Được, ngày mai chú và bé cưng sẽ cùng ăn cơm với nhau, giờ chú còn có chuyện, bé cưng ngoan ha.”

Diệp Tư ngoan ngoãn cúp điện thoại.

Khi Diệp Mạnh Giác về đến nhà, Lý Phong vẫn chưa đi, nói là vừa mới dỗ Diệp Tư đi ngủ. Tiểu nha đầu đầu luôn luôn la hét phải đợi anh trở về, kết quả là cô chạy đi lấy gối ôm, ngồi trên ghế sofa, đầu cứ gục như gà mổ thóc. Lý Phong thế này mới nhẹ chân nhẹ tay ôm cô vào phòng ngủ.

Diệp Mạnh Giác rửa mặt xong trở về phòng ngủ, nhìn đến bóng dáng nho nhỏ trên giường, trong lòng mềm mại, cô nhỏ như vậy, dường như anh chỉ cần một tay thôi đã nắm được mà vẫn có cảm giác như không thấy gì. Nhớ lại mấy ngày nay bận rộn chuyện công ty, không ở cùng bé cưng nhà anh, Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, vươn tay, từng chút từng chút vuốt lên mái tóc mềm mại của cô, trong lòng âm thầm kêu, bé cưng, bé

cung. Đường như hai chữ này có ma lực, mỗi lần kêu một tiếng, lòng anh lại mềm theo một phần.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lúc Diệp Tư tốt nghiệp tiểu học, cũng là lúc sự nghiệp của Diệp Mạnh Giác khuếch trương lớn nhất, anh có đầu óc kinh doanh cùng độ nhạy bén cực cao, lại không thích dựa vào mấy chuyện xã giao để sự nghiệp luôn rộng mở, tất cả mọi chuyện trong công ty đều do anh hai Diệp Mạnh Tiêu làm. Hơn nữa khi đó anh còn trẻ, Diệp Mạnh Tiêu hi vọng anh có thể ra nước ngoài học hỏi một chút, chơi đùa chung quanh, cũng không uổng một thời thanh xuân. Diệp gia do một tay Diệp Quân lúc tuổi còn trẻ dựng lên bằng hai bàn tay trắng. Lúc đầu Diệp Quân gây dựng sự nghiệp rất vất vả, bất quá ông có thể chịu được cực khổ, lại chịu khó chịu cực, tinh thần trách nhiệm cùng với nhiệt huyết cao, làm giàu tuy là chuyện sớm hay muộn, nhưng đó lại là thành quả của cả chặng đường dài. Về sau Diệp Quân cưới vợ, mang đến cho ông không ít gia sản cùng các khoản không nhỏ, từ đó xí nghiệp Diệp gia mới ngày càng thịnh vượng từng bước phát triển trở thành xí nghiệp đứng hàng nhất nhì trong nước, mà trong đó, cũng không thể không kể đến công lao của phu nhân Diệp Quân.

Chỉ tiếc, cả ông trời cũng ghen tỵ với hồng nhan, Diệp phu nhân kết hôn được tám năm thì bị ung thư, lúc bệnh phát đã là thời kỳ cuối, bà biết mình không còn sống được bao lâu trên nhân thế, liền gọi người bạn tốt của mình là Lý Hoa Quyên đến. Lý Hoa Quyên lúc này là trợ lý của Diệp phu nhân, trước đó, là bạn cùng phòng kiêm bạn tốt của Diệp phu nhân, vóc người xinh đẹp, làm việc cũng không chút nào hăm hồ, chỉ là gia thế hơi kém.

Gia sản của Diệp gia lúc này đã rất phong phú, xí nghiệp càng là phong sinh thủy khởi, phụ nữ muốn vào Diệp gia nhiều vô số kể. Diệp phu nhân cần nhắc tới lui, nếu đề tiện nghi cho người phụ nữ khác, không bằng khiến Lý Hoa Quyên gả cho ông. Ít nhất bà hiểu rõ người này, cũng rất thương yêu Diệp Mạnh Tiêu, lại có đủ năng lực giúp được cho Diệp Quân.

Trước lúc Diệp phu nhân qua đời, đã cho Lý Hoa Quyên tiến vào Diệp gia, để bà ấy bồi dưỡng tình cảm với Diệp Mạnh Tiêu. Từ khi Diệp phu nhân qua đời, Lý Hoa Quyên vẫn ở tại Diệp gia, đến nay đã được 30 năm.

Diệp Mạnh Tiêu khi đó mới vừa hai tuổi, đáng vẻ xinh đẹp, lại hiểu chuyện, bất cứ người lớn nào cũng sẽ thích đứa nhỏ như vậy. Lý Hoa Quyên quả thực đã tận tâm tận lực chăm sóc anh, tình cảm giữa hai người hòa thuận giống như mẹ con ruột thịt.

Khi Diệp Mạnh Tiêu tròn mười tuổi thì Diệp Mạnh Giác được sinh ra. Trước đó, Lý Hoa Quyên lo sợ Trong lòng Diệp Mạnh Tiêu có ý nghĩ này nọ, sẽ không thích em bé, trải qua một thời gian Diệp Mạnh Tiêu năn nỉ muốn có thêm một đứa em trai, bà mới đồng ý. Hai anh em mặc dù chênh nhau mười tuổi, nhưng Diệp Mạnh Tiêu thật lòng yêu thương đứa em trai này, yêu thương hết mực. Cảm tình giữa Diệp Mạnh Giác và anh hai cũng rất sâu nặng, chính vì vậy sau khi anh hai qua đời, anh liền quay về tiếp quản công ty, chính là hy vọng thông qua cố gắng của mình có thể an ủi linh hồn anh hai cùng chị dâu.

Sau khi Diệp Tư tốt nghiệp tiểu học đã thành một cô bé mập mập đáng yêu, lúc cười rộ lên chỉ thấy răng trắng mà không thấy ánh mắt đâu. Nhưng Diệp Mạnh Giác thật sự yêu thích tiểu nha đầu mập mập này, lúc bạn bè tụ hội, chỉ cần có thể mang theo tiểu Diệp Tư, nhất định anh sẽ không buông tay. Khiến mấy người trong hội của anh đều không chịu nổi, oán giận Diệp Mạnh Giác còn chưa kết hôn đã trực tiếp thăng cấp thành vú em, ngay cả bọn họ cũng chỉ được ăn chay, có muốn ngó ý cũng không có cách. Nói là nói vậy nhưng Diệp Mạnh Giác cũng biết, bọn họ ngày thường ai mà không phải chơi đến điên cuồng? Khó được một vài lần gặp gỡ ‘sạch sẽ’. Vì vậy, thời gian mấy người bạn tốt ngồi xuống nói chuyện phiếm, ăn cơm, uống chút trà, kỳ thực cũng không nhiều lắm.

Vì thế, mỗi lần Diệp Mạnh Giác nghe được lời nói như vậy cũng không để ý tới, vẫn như trước ôm bé cưng nhà anh, gấp thức ăn cho cô ăn. Lần nào tiểu nha đầu cũng ăn đến khi cái bụng tròn trịa giống quả cầu.

Diệp Tư cứ như vậy sống dưới sự cưng chiều của Diệp Mạnh Giác, không lo không nghĩ, tùy ý lớn lên. Thẳng đến một ngày, cô bất hạnh gặp Kiều Hoa Hoa. Lúc này, đã bước vào đầu tháng ba, học kỳ mới vừa mới bắt đầu, có một bạn học mới chuyển đến, chính là cô bạn gái bằng tuổi với Diệp Tư.

Lúc cô giáo dẫn theo Kiều Hoa Hoa vào, cô nàng liếc mắt liền thấy được người ngồi ở hàng đầu tiên là bạn học Diệp Tư. Không phải vì Diệp Tư có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ là vì mọi người trong lớp học đều ngồi theo cặp hết rồi, chỉ có Diệp Tư ngồi một mình, bên cạnh là chỗ trống. Quý tính linh như Kiều Hoa Hoa làm sao biết được nguyên nhân trong đó?

Cho nên khi cô ta ngênh ngang ngồi vào chỗ bên cạnh Diệp Tư, câu nói đầu tiên là: “Này! Sao bạn bị bọn họ xa lánh vậy?”

Diệp Tư sững sốt, cô cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy các bạn học xa lánh cô.

Lúc này Diệp Tư, trắng trẻo mập mập giống như bánh bao nhỏ, thành tích lại luôn cầm cờ đi trước, có điều quả thật không có bạn nữ nào trong lớp chơi với cô, mà ngay chính bản thân cô cũng không phát hiện ra, mỗi ngày trong lòng nghĩ đến đều là học tập với chú, cái khác đều không để ý, không ngờ hôm nay bị một người vừa mới chuyển đến chỉ ra, trong đầu quả thật có chút không dễ chịu, cẩn thận ngẫm nghĩ lại, hình như, bản thân mình... quả thật không được bạn bè cùng lớp yêu thích. Nhưng mà, nói xa lánh cũng hơi quá mức.

Trong lòng Tiểu Diệp Tư có chút khó chịu, Kiều Hoa Hoa còn cố tình không chút e ngại vẫn như cũ đuổi theo Diệp Tư hỏi: “Tại sao vậy? Minh thấy bạn

trắng trẻo mập mập rất thú vị mà! Sao lại bị bạn bè xa lánh?”

Diệp Tư nổi giận, trả lời: “Ai nói mình bị xa lánh, mình chỉ là.....Chỉ là không thích theo chân bọn họ mà thôi...”

Kiều Hoa Hoa che miệng cười trộm, Diệp Tư nhìn cô ta vẻ mặt không tin, trong lòng mặc dù giận, nhưng rốt cuộc không buồn giận, cũng chẳng thèm để ý đến cô ta, cúi đầu đọc sách.

Kiều Hoa Hoa nở nụ cười nửa ngày, nhìn Diệp Tư không để ý đến mình, cũng cảm thấy không có ý nghĩa, cuối cùng rất dửng dưng nói: “Không sao cả, từ nay về sau, mình và cậu chơi với nhau.”

Đáy lòng Diệp Tư âm thầm khinh bỉ, ai mà thèm chơi đùa với cậu chứ.....

Nào biết bạn học Kiều Hoa Hoa còn đồng dạng nói: “Không sao đâu, cậu không cần cảm động, mình vẫn luôn như vậy thích giúp đỡ bạn bè mà.”

Diệp Tư thấy vậy mới ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn người bạn mới ngồi cùng bàn một hồi, không khỏi kinh ngạc, lớp này rõ ràng là lớp chuyên, hay là Kiều Hoa Hoa đi nhầm phòng học? Cô giáo biết chắc cô nàng này không phải ngu ngốc chứ?

Vì thế, cứ như vậy, Diệp Tư bất hạnh gặp được người bạn thứ hai trong đời của mình, Kiều Hoa Hoa. Kiều Hoa Hoa mỗi ngày quần quít lấy Diệp Tư không đầu không đuôi hỏi này hỏi kia, quả thực công phu quần người so với Tiểu Suất nhà cô còn lợi hại hơn, vì thế, Kiều Hoa Hoa may mắn chiếm được một cái biệt hiệu, Kiều Hoa Hoa. Lại nói tiếp, Họa Họa chính là tên của một con chó con lần đầu tiên tiểu Diệp Tư đặt tên cho, chỉ là sau khi nhìn thấy Diệp Mạnh Giác bế một con Husky rất đẹp về nhà, cô nhất quyết sửa tên lại.

Bạn học Diệp Tư lần đầu tiên ý thức được mình bị bạn bè ghét bỏ, tâm tình rất chán nản trở về nhà. Tài xế tiểu Lý chính là em họ của chú Lý Phong, anh ta rất nhanh phát hiện ra cảm xúc khác thường của Diệp Tư, lúc đậu xe trong sân nhà, liền gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác.

Diệp Tư còn đang cần đầu bút làm bài tập, Diệp Mạnh Giác đã trở lại, ở phòng khách không nhìn thấy nhóc con, đoán nhất định là đang ở thư phòng rồi, mở cửa ra, quả nhiên nhóc con đang cần đầu bút, vẻ mặt rối rắm.

Diệp Mạnh Giác cười hỏi: “Bé cưng sao vậy? Đề bài khó lắm à?”

Diệp Tư thấy Diệp Mạnh Giác đã trở về, lập tức từ trên ghế trượt xuống, chạy đến trước mặt Diệp Mạnh Giác, kinh hãi hỏi: “Sao hôm nay chú về sớm vậy, chú xong việc về nhà rồi à?”

Diệp Mạnh Giác cười gật đầu rồi xoa cái đầu nhỏ của cô, nói: “Thế nào? Không thích chú về sớm?”

Diệp Tư liền vội vàng lắc đầu, trong giọng nói mang theo chút oán giận: “Chú, đã bao lâu rồi chú không có đúng 6 giờ là về nhà há?”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô mang theo chút oán giận nhăn cái mũi nhỏ lại, vội vàng giải thích: “Được được, chú sai rồi, bé cưng nói xem phạt chú thế nào đây?”

Ánh mắt Diệp Tư xoay xoay, khoe miệng lộ ra nụ cười狡 hoạt, lời Diệp Mạnh Giác đi về phía bàn học, “Chú, vậy phạt chú giúp bé cưng viết văn đi, đề bài là bạn thân của bé cưng.”

Diệp Mạnh Giác vừa thấy đề bài, liền nở nụ cười, vội vàng đầu hàng, “Bé cưng, ngoan, chú làm sao mà biết bạn thân của bé cưng là người như thế nào? Đúng không? Tự bé cưng có thể viết mà nhỉ? Hay là chú làm bài tập khác giúp bé cưng? Vật lý? Đại số? Hóa học? Đều được.”

Diệp Tư quệt miệng, đầu cúi xuống dưới, buồn buồn nói: “Chú, hình như bé cưng không có bạn chơi cùng....haiz~”

Diệp Mạnh Giác cẩn thận nghĩ, quả thực bé cưng nhà mình bạn bè thường cũng không có chứ đừng nói tới bạn thân, anh cũng chỉ nghe cô giáo ở đó nói nào là Diệp Tư rất biết điều, học giỏi, nghe cô giáo khen, không nghịch ngợm. Hình như, quả thật không nghe có nhiệt tình kết giao bạn bè, cùng bạn bè đùa nghịch linh tinh.

Diệp Tư suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên nói: “Hay là, bé cưng viết chú nhé, chú không phải là bạn thân của bé cưng sao?”

Diệp Mạnh Giác nghe được, không khỏi mỉm cười, tiểu nha đầu từ nhỏ đến lớn viết văn, toàn bộ đều viết về mình. Năm lớp ba bài văn đầu tiên có đề là 《Người tôi yêu nhất》. Diệp Mạnh Giác đến nay vẫn nhớ rõ, nét chữ nhỏ nhắn xiêu xiêu vẹo vẹo của tiểu nha đầu, từng chữ được viết trong ô vuông, “Người tôi yêu nhất là chú của tôi. Chú của tôi rất yêu tôi, chú mua đồ ăn ngon, còn mua quần áo đẹp, chú thường xuyên dẫn tôi đi chơi. Chú của tôi chính là người tốt nhất trên đời này, mẹ nói mỗi người đều có một thiên sứ, ông trời cho tôi một thiên sứ đó chính là chú của tôi.”

Diệp Mạnh Giác lúc ấy nhìn thấy đoạn văn này, kích động đến nước mắt cũng trào ra, tiểu bảo bối nhà anh không biết, cô mới chính là thiên sứ của anh.

Diệp Tư đã cầm bút lên, ngra quen đường cũ viết rằng: bạn thân của tôi là chú của tôi...

Diệp Mạnh Giác ở bên cạnh nhìn nhóc con khắp nơi viết văn dùng hết sức lực thật khoa trương hoa mỹ viết về anh, tuy rằng, anh cảm thấy có chút khoa trương, nhưng vẫn thấy hay, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Tiểu nha đầu rất nhanh chóng hoàn thành bài tập, cô cao hứng hai mắt sáng rỡ nhìn Diệp Mạnh Giác nói: “Chú, bé cưng đói bụng.”

Dưới lầu đi Thái đã làm xong cơm chiều. Diệp Tư đi theo sau lưng chú, nhảy từng bước xuống lầu, hôm nay khó có được ngày chú về sớm, cô đã sớm đem chuyện ở trong trường kia quên đi rồi.

Lúc ăn cơm với Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư luôn ăn nhiều hơn bình thường, bởi vì Diệp Mạnh Giác luôn luôn không ngừng gấp thức ăn cho cô, mà Diệp Tư ngay từ nhỏ đã biết Diệp Mạnh Giác thích cô béo một chút, cho nên cô luôn ngoan ngoãn nghe theo.

Nhưng thật ra Di Thái có đôi khi sẽ ở bên cạnh nói: “Diệp Tư ăn nhiều quá, chờ đến khi cô bé trưởng thành, thích chung diện sẽ thấy lo lắng đó.”

Diệp Mạnh Giác luôn nói: “Không sao cả, bé cưng nhà chúng ta xinh đẹp mà, ai dám nói bé cưng béo? Tôi nhìn vừa mắt là được.”

Vừa ư, haiz ~ Di Thái không khỏi thở dài trong lòng, vốn dĩ cô bé có đôi mắt thật to bây giờ đã sắp biến thành một mí rồi, nơi nào còn vừa đúng?

Bà chỉ còn biết thở dài trong lòng, bởi vì hai người trong phòng ăn, nếu có một người không hứng thú ăn uống nữa, thì việc ăn uống không còn vui chút nào.

Trên thực tế, Diệp Tư rất nhanh sẽ phải trải qua lần công kích đầu tiên trong đời về dáng người của mình.

Diệp Tư luôn cho rằng từ lúc cô quen biết Kiều Hoa Hoa thì chính là lúc bắt đầu vận rủi của mình. Ngay ngày đầu tiên quen biết cô, cô liền trực tiếp được Kiều Hoa Hoa thực sự cho hay bản thân mình không được hoan nghênh. Qua ngày hôm sau, cô đã bị người ta mắng là ‘heo mập’.

‘Heo Mập’, từ ngữ có trọng lượng như thế được người ta quăng lên người của Diệp Tư khiến cho tiểu Diệp Tư của chúng ta đau đớn đến tâm tê liệt phết.

Kiều Hoa Hoa nhìn Diệp Tư đầy mặt buồn bực, đáng vẻ như muốn khóc, an ủi cô nói: “Diệp Tư à, cậu đừng khóc, cậu không cần để ý tới bọn họ đâu. Người như thế, không biết lượng sức, nhìn cậu thấy thế nào cũng đều giống cái bánh bao thôi ~ chỗ nào giống heo mập, bọn họ có thấy con heo mập nào mà thông minh lại đáng yêu như cậu không???”

Diệp Tư càng muốn khóc thêm, Kiều Hoa Hoa cậu đang khuyên mình đó hả? Đang khuyên tôi đấy sao? Cậu thật ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Lúc Diệp Mạnh Giác nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp Diệp Tư học, trong lòng thật hoảng sợ. Lúc đó anh đã ở sân bay đang chuẩn bị lên phi cơ. Nghe nói Diệp Tư đánh nhau với bạn học, lập tức quay về thẳng hướng trường học.

Diệp Mạnh Giác tới trường học, Diệp Tư đang cùng Kiều Hoa Hoa còn có vài bạn học khác bị mời lên văn phòng. Diệp Mạnh Giác vào văn phòng đã nhìn thấy Diệp Tư nhà anh tóc tai tán loạn, trên mặt cũng có vài vết cào. Mặt anh lập tức lạnh lên, đứng ngay bên cạnh Diệp Tư, hỏi: “Ai đánh?”

Lần đầu tiên ở trường học Diệp Tư vì hành động xấu mà bị mời phụ huynh, trong lòng đã hối hận trăm lần, lúc này thấy Diệp Mạnh Giác lạnh mặt, đầy mặt tức giận, càng hoảng sợ, không dám lên tiếng. Thế nhưng Kiều Hoa Hoa ở bên cạnh ngay lập tức chỉ vào mấy người đứng một bên nói: “Chính là bọn họ.”

Cô chủ nhiệm lớp thấy Diệp Mạnh Giác lạnh mặt, vội vã nói: “Ngài là phụ huynh của Diệp Tư phải không, là như vậy...”

Diệp Mạnh Giác ngắt lời cô, nói: “Các phụ huynh đều tôi phải không?”

Cô chủ nhiệm vội nói: “Có mời, đã gọi điện thoại, lập tức tới ngay.”

Diệp Mạnh Giác nói: “Tốt, vậy chờ phụ huynh đến đây rồi xử lý.”

Cô giáo nhất thời im lặng, qua một lúc lâu mới hỏi: “Diệp tiên sinh, ngài không muốn biết trước tình huống sự việc sao?”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô một cái hỏi: “Có tình huống gì để mà hiểu rõ? Diệp Tư của tôi sẽ không bắt nạt người, chứ đừng nói là đánh nhau, nhất định là những đứa khác bắt nạt bé cưng của tôi.”

Kiều Hoa Hoa lập tức gật đầu lia lia nói: “Chú Diệp, đúng vậy đó, chính mấy đứa đó bắt nạt Diệp Tư.”

Cô giáo hung hăng nhìn Kiều Hoa Hoa liếc mắt một cái.

Diệp Mạnh Giác đứng ở bên người Diệp Tư, cẩn thận kiểm tra mặt cô, trên mặt bé cưng bị người ta cào, ánh mắt Diệp Mạnh Giác càng ngày càng lạnh, anh lạnh lùng liếc mắt mấy cô nhóc đứng đằng xa một cái, lại nắm tay Diệp Tư, đau lòng cẩn thận lật xem còn chỗ nào khác bị thương hay không.

Đợi đến lúc các phụ huynh đều đến đây, cô giáo bắt đầu đại khái nói qua tình huống một chút, Diệp Mạnh Giác càng nghe mặt càng lạnh, đến cuối cùng, ngay cả Diệp Tư đứng bên cạnh anh cũng cảm thấy sợ hãi. Từ khi cô bắt đầu biết chuyện chưa từng thấy qua Diệp Mạnh Giác tức giận như vậy.

Vài phụ huynh nghe được, rõ ràng thấy đứa nhỏ nhà mình không đúng, không nói hai lời, lập tức trước mặt mọi người dạy dỗ con cái. Mấy nữ sinh dường như cũng không ngờ tới lại xảy ra chuyện lớn như vậy, đều cúi đầu, nhỏ giọng khóc lên. Duy có mẹ của Kiều Hoa Hoa biết con mình tuy nói là ra tay đánh nhau, nhưng là vì bênh vực kẻ yếu, còn khích lệ một phen.

Cô giáo đã dàn xếp xong với các vị phụ huynh, lại nghe thấy Diệp Mạnh Giác lạnh lùng nói: “Giải thích.”

Dưới tình huống này, cho dù con của mình không sai, phụ huynh cũng sẽ trách nhẹ một tiếng, phê bình con em của mình một chút, lại nói với cô giáo đã khiến cô giáo phiền lòng, đứa nhỏ này ra sao ra sao, về sau thầy cô cứ việc quản giáo. Mấy nữ sinh gây chuyện dưới ánh mắt lạnh như băng của Diệp Mạnh Giác, càng khóc đến lợi hại, nước nờ rồi lại áy náy.

Diệp Tư sau đó cũng không lên lớp nữa, ngoan ngoãn đi theo Diệp Mạnh Giác về nhà.

Sau khi về đến nhà, Diệp Mạnh Giác cũng không nói chuyện, lấy hộp thuốc trong nhà ra, Diệp Tư lo sợ bất an năn nỉ nói: “Chú, đừng nóng giận, sau này bé cung không dám nữa.”

Diệp Mạnh Giác nghe thấy lời Diệp Tư nói, kinh ngạc nhú chân mày: “Không dám? Tại sao? Lần sau lại có người dám bắt nạt bé cung, cứ như bây giờ đánh trả lại!”

Sau đó anh nhìn ánh mắt tội nghiệp đáng thương của bé cung, bất đắc dĩ vuốt đầu cô nói: “Bé cung đừng sợ, chú không phải giận bé cung. Chú giận là giận mấy đứa nhỏ bắt nạt bé cung thôi!”

Diệp Tư lúc này mới yên lòng, oán thán nói: “Chú, mới rồi thật là dọa người!”

Nói xong, chu miệng lên, “Sau này chú đừng như vậy nữa, có được không? Bé cung thật sợ hãi.”

Diệp Mạnh Giác vỗ vỗ đầu nhỏ của cô nói: “Được rồi, sau này chú sẽ không thế nữa.”

Diệp Tư nhớ tới sáng hôm nay chú có bảo là cần đi công tác, ngày mai mới trở về, liền vội vàng hỏi: “Chú, không phải chú nói phải đi vắng sao?”

Nói xong, mặt đã nhăn lại, giống như có thể nặn ra một nắm vàng, “Chú, bé cung lại làm chậm trễ công chuyện của chú rồi.”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô nhăn mặt, cười ha ha: “Bé cung, chú đã nói, có chuyện gì đi nữa thì bé cung luôn là lớn nhất, ngoan! Ngày mai chú lại đi, hôm nay ở cạnh bé cung cả ngày, đừng nhú mặt nữa.”

Nói xong, đưa tay kéo cô lại, “Bé cung, trong lòng chú, chuyện gì cũng không quan trọng bằng bé cung, biết không? Sau này đừng nói như thế nữa. Có được không?”

Diệp Tư thật biết điều gật gật đầu, nói: “Đã biết ~”

Lúc này, lời nói đã vui vẻ hẳn lên.

Diệp Mạnh Giác thấy tâm tình của cô đã tốt lên, nhưng vẫn lo lắng cô sẽ vì bị mấy nữ sinh kia gọi là ‘heo mập’ mà trong lòng có bóng ma, liền ở cạnh Diệp Tư cả một ngày, không đến công ty luôn.

Lúc ăn cơm, Diệp Mạnh Giác vẫn giống như trước đây, gấp thật nhiều đồ ăn cho Diệp Tư, có điều ít nhiều vẫn sợ hãi trong lòng nhóc con vương bận suy nghĩ, len lén quan sát, phát hiện bảo bối nhà anh vẫn ăn rất ngon miệng, thế này mới hơi yên lòng một chút.

Ăn xong cơm chiều, hai người ra sân chơi, Diệp Tư ngồi lên bàn đu dây, bàn đu dây phát ra tiếng ‘kéo kẹt’, sợ tới mức cô lập tức bắn dậy, về mặt đau khổ kêu gọi: “Chú ~ chú ~ có thật là bé cung mập ra hay không, chú xem, bàn đu dây kêu kẹt kìa.”

Diệp Mạnh Giác cười hề hề tới gần lắc lắc dây đu, nói: “Không phải bé cung béo, là do bàn đu dây lâu rồi không tra dầu, ngày mai chú sẽ nhờ chú Lý đến đem nó đi cố định một chút.”

Diệp Tư tin lời gật gật đầu, lại cùng Diệp Mạnh Giác dẫn Tiểu Suất đi ra ngoài chạy một vòng, trên con đường cạnh bờ sông cùng Tiểu Suất chạy nhón nháo một hồi, cả người chảy mồ hôi, trở về sau khi rửa mặt, Diệp Tư ôm Hello Kitty của cô vui vẻ ngủ.

Diệp Mạnh Giác lại ở trong thư phòng xem văn kiện, trước khi ngủ, đến nhìn xem Diệp Tư, chỉnh điều hòa nhẹ lại rồi mới trở về phòng ngủ.

Ngày hôm sau Diệp Tư rời giường thì Diệp Mạnh Giác đã đi rồi, chỗ đầu giường của cô có dán tờ giấy ghi chú, mặt trên vẽ một cái đầu mèo nhỏ, mặt sau viết rằng: bé cung, ngoan ngoãn ăn cơm, ngoan ngoãn đến trường, ngày mai chú sẽ mang quà về cho bé cung, ngoan!

Diệp Tư nhìn lời ghi chép nét chữ mạnh mẽ, giữa những hàng chữ lại lộ ra nhu tình như nước, không khỏi toét miệng nở nụ cười.

Cô rửa mặt xong, thay quần áo, xuống lầu ăn sớm một chút, vô cùng cao hứng đi học.

Nhưng mà, tâm tình cao hứng của Diệp Tư, cũng chỉ duy trì đến trước lúc chuông vào học vang lên. Bởi vì, giây phút chuông vào học vang lên, Kiều Hoa Hoa vào phòng học, trải qua chuyện ngày hôm qua, Diệp Tư đối với Kiều Hoa Hoa đã có cảm giác thân thiện hơn, muốn vui vẻ về làm bạn bè cùng cô ta. Nào biết có lẽ Kiều Hoa Hoa tâm tình đang rất nhàm chán, vừa thấy Diệp Tư đã nghĩ đến việc muốn trêu chọc, lúc này hí hửng, cười chào hỏi với Diệp Tư, câu nói đầu tiên của Kiều Hoa Hoa là: “Buổi sáng tốt lành, bánh bao nhỏ.”

Chút hào cảm vừa có được của Diệp Tư đối với cô ta lập tức tan thành mây khói, cô trừng mắt nhìn Kiều Hoa Hoa liếc mắt một cái, liền tự nhiên đọc sách, trong lòng thì không bao giờ để ý đến cô ta nữa.

Hiển nhiên là Diệp Tư đánh giá quá thấp năng lực quán quýt người của bạn học Kiều Hoa Hoa. Giờ tự học còn chưa tan, cô và Kiều Hoa Hoa đã nói giỡn bảo.

Thì ra Kiều Hoa Hoa từ sau ngày hôm qua gặp được chú của Diệp Tư, ‘vừa gặp đã thương’, luôn không ngừng hỏi thăm chuyện của Diệp Mạnh Giác.

Chuyện khác Diệp Tư có thể mặc kệ, nhưng, muốn tìm hiểu về chú của cô, kiên quyết không thể không quán. Cô liếc mắt, nhìn nhìn Kiều Hoa Hoa, trong lòng hừ nhẹ nói, trẻ con, chú mình đẹp trai như vậy, lợi hại như vậy, cậu có thể xứng sao? Cũng không nhìn một chút dáng người của cậu. . . Đúng là có chút xấu dễ nhìn, nhưng mà cậu đó. . . Vóc người đẹp cũng không sai, có điều, cậu. . . A, ngu ngốc như vậy, chú làm sao có thể thích người ngu ngốc như vậy được? Hừ!

Trong lòng Diệp Tư đem bạn học ra chà đạp một chút, cúi đầu, lại xem sách.

Kiều Hoa Hoa thế nhưng tuyệt không để ý đến ánh mắt ghét bỏ của Diệp Tư, vẫn như cũ tiếp tục hỏi thăm: “Diệp Tư à, cậu nói xem chú của cậu thích dạng phụ nữ gì? Hả? Cao một chút? Trắng một chút? Hay là vóc người đẹp? Hay là thích gầy teo? Hay là ngực lớn? Hay là nông to?”

A a a a ~

Diệp Tư thật sự là không thể nhẫn nhịn, làm sao có thể mặc kệ cho cái kẻ ngu ngốc này ngay trước mặt cô mà bày tỏ tâm ý mơ mộng với chú của cô được?

“Kiều Hoa Hoa, cậu làm ơn ngừng mấy cái suy nghĩ mơ mộng của mình đi có được không!” Diệp Tư cắn răng nghiêng lợi nói, “Còn nữa, đừng có hỏi về chú của mình nữa!”

Kiều Hoa Hoa lại không ngại học hỏi kẻ dưới: “Tại sao? Chú cậu có bạn gái rồi? Không đúng, rõ ràng không có, chuyện xấu nhưng thật ra từng có. . .”

Diệp Tư không nghĩ tới Kiều Hoa Hoa thế nhưng biết những chuyện này, liền hỏi: “Sao cậu lại biết mấy chuyện này của chú mình?”

Kiều Hoa Hoa cười hi hi nói: “Làm sao không biết được? Mình thấy trên tạp chí của ba mình còn có ảnh phóng vấn nữa đấy, hi hi hi.”

Nói xong, cô nâng từ trong túi xách lật qua lật lại, lấy ra một quyển tạp chí, “Nhìn đi, mình còn mang đến đây.”

Mặt bìa là ảnh chụp Diệp Mạnh Giác, anh mặc áo sơ mi màu tím, bên ngoài mặc tây trang màu đen, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt sâu xa, biểu tình ác liệt.

“Đẹp trai quá đi ~~~” Kiều Hoa Hoa tru lên nói: “Thật là đẹp trai, Diệp Tư, tại sao lại không phải là chú của mình cơ chứ? Hừ. . .? Cậu nói một chút xem, mỗi ngày ở cùng soái ca có cảm giác gì?”

Diệp Tư nhìn tấm ảnh bìa không nói chuyện, Diệp Mạnh Giác trong tấm ảnh, không phải người mà Diệp Tư cô hiểu rõ. Diệp Mạnh Giác mà Diệp Tư biết là người thân thiết nhiệt tình, thời thời khắc khắc đều bày ra vẻ mặt tươi cười, giọng nói lại càng cung chiêu ngọt chết người. Cho dù là ở văn phòng của anh, anh cũng chỉ có gương mặt tươi cười. Anh thích gọi cô ‘Bé cưng’, thích sờ đầu cô, thích mỗi đêm trước khi ngủ đến đắp chăn cho cô, thích hôn lên trán nhỏ của cô, thích gấp rất nhiều đồ ăn cho cô, sau đó thật thỏa mãn nhìn cô ăn sạch sẽ. . .

Trong trí nhớ, mỗi một cử chỉ của chú đều rất đẹp, nhưng lại không phải người trước mắt này.

Trong lòng Diệp Tư đột nhiên có chút mất mát, thì ra, không phải mỗi loại dáng vẻ của chú cô đều hiểu rõ, thì ra, không phải mọi chuyện chú đều chia sẻ cùng cô.

Diệp Tư lật xem tờ tạp chí, tìm được một trang phóng vấn Diệp Mạnh Giác, tỉ mỉ nhìn một lần, nơi này là thế giới của Diệp Mạnh Giác, anh tựa như lời cô nói là người mà mình không hiểu. Việc kinh doanh không biết, cô không cần, tuy nhiên, trong sinh hoạt, cô thật dễ ý.

“Giang Lâm là ai?” Diệp Tư hỏi.

Kiều Hoa Hoa quay đầu, nhìn thoáng qua, nói: “Không phải chứ? Cậu ngay cả Giang Lâm cũng không biết?”

Cô ta nhìn Diệp Tư vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu, “Bánh bao nhỏ, cậu rất lạc hậu. Trước tiên không nói đến việc cô ấy là diễn viên có nhiều danh tiếng, cô ấy chỉ ít còn là người có vài lời đàm tiếu với chú của cậu đó!”

Là ai nói ‘tám chuyện’ là một việc cực kỳ thú vị? Nhàm chán! Thật sự rất nhàm chán!

Chương 11

Diệp Tư buông tạp chí, cầm lại sách vở, không nói chuyện nữa.

Kiều Hoa Hoa nhìn cô không nói lời nào, chỉ tập trung nhìn sách, bất đắc dĩ nói: “Haiz ~ bánh bao nhỏ, cậu thật sự không có tinh thần giải trí gì hết mà...”

- Xin hỏi Diệp tổng đã có bạn gái chưa?

- Vấn đề này có thể bỏ qua được không? Tôi không có câu trả lời.

- Ha ha, tôi hiểu.

- Vậy có thể hỏi một chút, Diệp tổng thích mẫu bạn gái như thế nào không?

- Cái này tôi có thể nói, tôi thích mẫu bạn gái nữ sinh, khi cô ấy cười lộ lên thật sáng ngời, cảm giác thật ấm áp, có thể nâng cao tinh thần cho tôi, lúc tôi mệt mỏi, có thể truyền cho tôi năng lượng.

- Yêu cầu của Diệp tổng rất cao nha, một cô bé nữ sinh làm sao có thể truyền năng lượng được cho ngài đây???

- Tôi tin tưởng sẽ có một cô gái như vậy dành cho tôi.

- Nhưng mà, khi cười lộ lên thật sáng ngời, cảm giác thật ấm áp, có vẻ như Giang Lâm rất phù hợp nhì.

- (chỉ cười không nói.)

Diệp Tư phiền chán bỏ sách qua một bên, bạn gái, bạn gái, cô đột nhiên phát hiện mình thật sự không biết chú. Chú đã có bạn gái, hơn nữa còn là mình tính, mà mình lại không biết.

Diệp Tư nghĩ đến hình ảnh chú xa cách lạnh lùng, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy, thì ra cô đã cách xa chú như vậy.

Chú có bạn gái, sau này sẽ thế nào? Sẽ lấy cô gái ấy sao? Nếu chú cưới bạn gái của chú, mình còn có thể ở cùng với chú không? Nếu chú đồng ý, vậy còn người ‘Thím’ tương lai thì sao? ‘Thím’ sẽ đồng ý sao? Hay là, ‘Thím’ muốn đưa cô về chỗ của ông?

Trong lòng Diệp Tư tràn đầy sợ hãi, chú, sẽ không cần cô nữa sao? Có phải không, cuối cùng sẽ không cần cô nữa?

Cứ như vậy ngơ ngẩn ngẩn ngơ ngồi trong lớp hai tiết, đến tiết thứ ba, Diệp Tư cảm giác như nếu cô còn ở trong phòng học nữa thì sẽ không thờ nổi, cô sắp chịu không nổi rồi...

Diệp Tư đứng dậy, thu dọn sách vở, cũng không nói gì với giáo viên, trực tiếp đi ra khỏi phòng học.

Mặt trời tháng chín lúc mười giờ sáng, đã không còn nóng bỏng nhiều, nhưng mà lúc này Diệp Tư lại cảm thấy ánh mặt trời thật gay gắt, chiếu vào trên người cô như thiêu đốt.

Cô lững lờ đi tới, ở ngã tư đường, mờ mịt nhìn chung quanh, không biết mình nên đi nơi nào, trong lòng một trận hoang vắng ngời xỏm bên vệ đường bật khóc.

Không biết trải qua bao lâu, có một đôi tay vỗ vỗ vai cô, cô ngẩng đầu, đầy nước mắt, một bé trai đứng bên cạnh cô, “Cậu làm sao vậy?”

Diệp Tư lắc đầu, vùi đầu trong cánh tay tiếp tục khóc.

Đến khi Diệp Tư dừng lại, cô phát hiện cậu bé trai đó vẫn còn đứng bên cạnh cô.

“Cậu làm sao vậy?” cậu bé trai đó lặp lại câu hỏi.

“Tôi nhớ ba mẹ.” Diệp Tư nhỏ giọng nói.

“... Bọn họ ở đâu?”

“Nghĩa trang ở phía Tây ngoại thành.”

“...”

Hai người đều không nói gì thêm, một lát sau, Diệp Tư vừa định cất bước, cậu bé trai kia lại mở miệng nói: “Muốn mình đi với cậu ra ngoại thành gặp ba mẹ không?”

Nước mắt của Diệp Tư lại bùng lên, “Tôi... không biết đi như thế nào.”

“Mình có tiền, chúng ta có thể thuê xe để đến đó.” Cậu bé trai ấy nói.

Diệp Tư thế này mới nhớ tới, trong ví tiền của mình hẳn là cũng có tiền.

Hai người bắt một chiếc taxi, lên xe, đều không nói gì.

Sau khi đến ngã tư, Diệp Tư đi đến trước mộ của ba mẹ, trong lòng lại là một mảnh lạnh lẽo chua xót. Nhiều năm như vậy, cô đã quên mất hai năm đó trôi qua như thế nào, lúc này ký ức xưa lại trở về rõ ràng. Ba cô bị ông đuổi ra khỏi nhà, tai nạn xe cô lần đó cướp đi sinh mạng ba mẹ, thời gian khổ cực ở cô nhi viện, cô không biết Tiểu Thạch Đầu của cô đang ở nơi nào, còn có một đứa bé cô nhi luôn phun nước bọt vào chén cơm của cô, lúc này từng chi tiết một hiện rõ trong đầu.

Sắc trời dần dần tối, bạn trai ấy nhìn trời, nói: “Trời sắp mưa rồi, cậu muốn về chưa?”

Diệp Tư cũng không nhìn bạn trai đó, chỉ lắc đầu nói, “Cậu đi trước đi, cảm ơn cậu.”

Người phía sau cũng không bỏ đi, một lát sau, cậu bé trai ấy lại nói: “Mình đã nhìn thấy cha mẹ của cậu, vậy cậu cũng nên cùng mình sang gặp mẹ của mình một chút chứ nhỉ?”

Diệp Tư kinh ngạc quay sang, cậu bé trai hất cằm lên với cô, nói: “Ở phía trước.”

‘Ái Vũ Ninh chi mộ’ chỉ mấy chữ này, không có cái khác, Diệp Tư biết nơi này là bên trong khu công viên tưởng niệm, nếu trên mộ bia chỉ có tính danh, vậy thân thể này nhất định có chút mật mờ. Cậu bé trai bình tĩnh như thường đứng trước mộ, cũng không có quý lại. Nhưng trong ánh mắt cậu bé ần ần lóe ra tia sáng. Cậu bé trai cũng không nhìn Diệp Tư, chỉ nhìn chăm chăm lên mấy chữ trên bia mộ, lại qua thật lâu, nói: “Đây chính là mẹ mình.”

“Tên rất êm tai.”

Cậu bé trai cười cười, “Mình không nhớ rõ hình dáng của bà trông như thế nào, lúc còn rất nhỏ thì mẹ đi, hỏi mình còn nhỏ, còn không biết mình cũng có cha mẹ ruột thịt.”

“Mẹ mình rất xinh đẹp, mẹ có giọng nói thật dịu dàng, cũng rất êm tai, buổi tối lúc ngủ, mẹ sẽ nhẹ nhàng dỗ mình, hát cho mình nghe, trên người mẹ rất thơm, rất ấm áp.” Diệp Tư nhỏ giọng nói.

Hai người lại không nói chuyện, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Không biết gió thổi từ lúc nào, thổi trúng váy Diệp Tư, sau đó từng giọt mưa rơi xuống.

“Chạy mau!” Bé trai xoay người lôi kéo tay Diệp Tư, chạy nhanh ra cửa. Nhưng mà cuối cùng vẫn chậm, mưa to ào ào rơi xuống, rất nhanh khiến cả hai ướt sũng. Chờ đến khi hai người chạy đến chỗ quản lý, mưa đã tạnh. Bọn họ nhìn nhau, cùng bật cười ha hả.

Ông quản lý cho bọn họ hai cái khăn mặt, bọn họ nhận lấy, xoa xoa, mặc dù là tháng chín, nhưng mặc mưa, vẫn có chút lạnh, Diệp Tư vội vàng đánh hai cái hắt xì.

Cậu bé trai thấy thế, ngượng ngùng nói: “Nguy rồi, mình đã gây họa, cậu ngã bệnh vậy làm sao bây giờ?”

Diệp Tư cười, nói: “Không sao đâu, nếu mình ngã bệnh, thật ra sẽ có người lo lắng.”

Lúc này đã giữa trưa, bụng Diệp Tư bắt đầu ‘ọc ọc’ hát lên không ngừng.

Cũng may quản lý nơi này là một ông cụ rất tốt, thấy hai đứa bé mắc mưa, đã khiến cho ông có chút quan tâm. Nhìn thấy đến giờ cơm trưa, đoán chắc hai đứa cũng chưa ăn, liền nấu chút mì sợi. Mới ngồi xuống vừa định ăn, điện thoại của Diệp Tư vang lên. Cô lấy ra nhìn nhìn, trong lòng có chút không yên, không biết có nên nhận hay không.

Diệp Mạnh Giác biết Diệp Tư trốn học, đã giữa trưa, anh vừa bàn xong hợp đồng, chuẩn bị trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút, liền nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp của bé con. Anh nghe tin bé cưng trốn học liền nóng nảy, tra hỏi một lúc rất lâu, biết không có bạn học nào bắt nạt cô, thế này mới cúp điện thoại, điện thoại cho Diệp Tư. Nào biết, bé con cũng không nhận. Lòng anh nóng như lửa đốt, không biết bé cưng nhà anh đang như thế nào. Cô mặc dù sẽ làm nũng nghịch ngợm với anh, nhưng tuyệt không làm ra bất luận chuyện gì khác người, hết sức ngoan ngoãn. Giờ lại trốn học, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Diệp Tư cầm điện thoại, cau mày, trốn học, chú chắc chắn sẽ lo lắng.

Tiếng chuông lại vang lên, cậu bé trai hỏi: “Người trong nhà?”

“Ừ, chú mình.” Diệp Tư nói.

“Nhận đi, chú cậu sẽ lo lắng.”

Diệp Tư cắn môi dưới, nhấn nút trò chuyện, “Dạ?”

“Bé cưng, bé cưng đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì vậy?” Trong điện thoại, giọng nói đầy lo lắng của Diệp Mạnh Giác truyền tới, Diệp Tư nghe được giọng của chú, nước mắt lập tức tuôn rơi.

Diệp Mạnh Giác một bên nói chuyện với cô, một bên nói chuyện với tài xế: “Quay đầu, đến sân bay.”

Giọng Diệp Tư mềm mại lại mang theo một chút tức giận, tuy rằng chỉ có một tiếng ‘Dạ’, anh cũng nghe được, bé cưng của anh khẳng định lại bị người ta khi dễ.

Diệp Tư nghe Diệp Mạnh Giác muốn trở về, liền nói: “Chú, chú không cần trở về đâu, bé cưng chỉ nhớ mẹ, nên đến công viên tưởng niệm xem. Chú cứ làm cho xong chuyện ở đó rồi hãy về, bé cưng không sao.”

Diệp Mạnh Giác nghe Diệp Tư nói nhớ mẹ, nhất thời trong lòng ề ảm, chỉ dịu dàng gọi cô: “Bé cưng, bé cưng.”

Giọng nói của anh ôn hòa lại dễ nghe, nghe qua thật thoải mái, tựa như bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô.

“Chú, chú xong việc trước rồi trở về có được không? Bé cưng không sao, thật sự,” Diệp Tư mềm yếu nói: “Chú, chú vẫn chưa mua quà cho bé cưng mà, đúng không?”

“Bé cưng.”

“Dạ?”

“Bé cưng.”

“Dạ”.

“Bé cưng.”

“Chú”.

Bé cưng nhà anh rất biết chuyện, bây giờ anh đi về cô nhất định sẽ lo lắng, tuy nhiên, trong lòng anh rất đau, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có chút ngứa, anh chỉ có thể kêu vài tiếng ‘Bé cưng’, chỉ có như vậy mới giảm đi một chút đau đớn trong lòng.

Buổi chiều, Diệp Mạnh Giác xử lý xong xuôi mọi chuyện, dù đêm tối cũng chạy trở về. Khi anh về đến nhà đã hơn một giờ sáng, trong phòng tối đen, nói vậy bé cưng đã ngủ. Diệp Mạnh Giác đi đến bên ngoài phòng Diệp Tư, nhẹ nhàng mở cửa, nhìn cô ôm con mèo nhỏ, mặt hướng ra ngoài, nghiêng người đang ngủ. Anh đi đến trước giường, ngồi ở đầu giường, nhìn cô bình thần ngủ, trong lòng rốt cục trấn định lại.

Diệp Mạnh Giác nhìn chân mày của Diệp Tư nhíu chặt, trong lòng anh cũng nhăn theo, anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, rốt cục nhìn thấy chân mày của nhóc con chậm rãi giãn ra, trong miệng cô lẩm bẩm: “Chú.”

“Ừ?” Diệp Mạnh Giác hoảng sợ, tưởng rằng bé cưng tỉnh, vội vàng quay lại, chỉ phát hiện Diệp Tư lẩm bẩm một câu, sau đó lại nhỏ nhỏ ừ một tiếng, trở mình đi, thế mới biết, thì ra bé cưng đang nằm mơ.

Lúc nửa đêm Diệp Tư nhanh chóng bị sốt cao, ngày hôm sau tỉnh lại, đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh của bệnh viện. Cô cảm thấy cả người đau nhức, lại có chút hít thở không thông, thế này mới từ từ tỉnh lại. Trong bệnh viện mùi thuốc sát trùng rất nặng, nhưng đều không thể xông đến chớp mũi của Diệp Tư, thay vào đó là mùi trên người của chú, nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo chút bạc hà mát lạnh. Diệp Tư luôn luôn không rõ, cô và chú dùng chung một loại sữa tắm, vì sao trên người của chú lại có mùi thơm như vậy.

Cô dựa vào trong lòng anh bất động, ánh nắng sáng sớm từ cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên thân bọn họ, giống như ôm ấp của chú, ấm áp. Âm thanh huyền ảo ngoài cửa dần dần lui xa, bên tai cô chỉ nghe thấy tiếng tim đập từ trong ngực của Diệp Mạnh Giác truyền tới, ‘Thịch thịch thịch’, vững vàng mà có lực. Cô nghe nghe, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, chậm rãi ngủ mê đi.

Diệp Mạnh Giác chậm rãi mở to mắt, bé cưng ở trong lòng hơi thở dần dần ổn định, anh lặng lẽ quay đầu nhìn qua, thấy trên mặt bé cưng mang theo tươi cười mỹ mãn, đang ngủ say, khoe miệng của anh cũng hơi hơi cong lên, đem cảm tựa vào trên đầu bé cưng, híp mắt, dần dần chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 12

Lúc Diệp Tư tỉnh lại lần nữa, Diệp Mạnh Giác đã không còn ở trên giường. Rèm cửa sổ được kéo lên, nhưng vẫn ảm ảm có chút ánh sáng xuyên thấu qua khe hở chiếu vào. Trên bàn nơi đầu giường, một bình thủy tinh đựng hoa hồng mà cô thích nhất, trong không khí có một chút gì đó thanh nhã hơn rất nhiều.

Diệp Mạnh Giác đẩy cửa bước vào, thấy Diệp Tư mở to đôi mắt tròn tròn ở trên giường chớp chớp nhìn anh.

“Đậy rồi à?” anh cười hỏi, giọng nói thoáng có hơi khàn khàn, nhưng vẫn cực kì dễ nghe.

“Dạ. Chủ trở về lúc nào?” Diệp Tư ngoan ngoãn hỏi.

“Đêm qua,” Diệp Mạnh Giác vừa nói vừa mở cặp lồng cơm trong tay ra, quay đầu thấy Diệp Tư cau mày, vội vàng an ủi: “Đừng nghĩ lung tung, chú đã xử lý xong hết mọi chuyện rồi mới trở về. Nhưng thật ra bé cưng làm thế nào mà chú mới đi có một ngày liền sốt cao thành như vậy?”

Diệp Tư nhỏ giọng nói: “Ngày hôm qua không cẩn thận mắc mưa.”

Diệp Mạnh Giác bung cháo đến trước mặt cô, ném thử trước một miếng, nói: “Không sai, Di Thái càng ngày nấu ăn càng ngon.”

Nói xong, múc một muỗng, đưa đến bên miệng Diệp Tư, “Đến đây, bé cưng, ném thử.”

Diệp Tư nhú cái mũi lại nói: “Chú, bé cưng còn chưa đánh răng đâu.”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô vẻ mặt không tình nguyện cười ha ha.

Chờ Diệp Tư chà răng xong đi qua, Diệp Mạnh Giác đưa một ly nước ấm, cô uống hai ngụm, sau đó mới bắt đầu ăn cháo.

Nhìn Diệp Tư ăn hết cháo rồi, Diệp Mạnh Giác mới thử thăm dò hỏi: “Bé cưng, sao hôm qua lại đi đến công viên tưởng niệm?”

Diệp Tư cúi đầu, đưa bốn ngón tay, nhỏ giọng nói: “Nhớ ba mẹ.”

Diệp Mạnh Giác vẫn thủ thủ hỏi: “Sao vậy? Có người bắt nạt bé cưng à? Hay là lần đó chú còn chưa chỉnh tốt bọn họ?”

Diệp Tư lắc đầu liên tục nói: “Không có, ở trường tốt lắm.”

“Thật không có chuyện không vui? Nếu có nhất định phải nói với chú, có được không?”

“Dạ.”

“...”

“Chú?”

“Sao?”

“Chú sẽ không cần bé cưng nữa sao?”

Diệp Mạnh Giác sùng sốt, anh không nghĩ tới bé cưng sẽ hỏi anh vấn đề này. Anh nhớ lại lúc vừa mới tìm được cô mang trở về, cô nhỏ bé gầy teo như vậy, hai mắt to tròn khắc khắc đều thoáng hiện kinh hoàng lúng túng, cả ngày nắm chặt quần áo của anh không chịu buông tay, anh đi một bước, cô cũng đi theo một bước. Bé cưng như vậy khiến anh đau lòng mấy tháng cũng chưa hết. Về sau rốt cục khi anh dốc lòng chăm sóc, bé cưng bắt đầu chậm rãi quên đi năm tháng u ám, dần dần trở nên thoải mái.

Anh đã rất lâu không nghe thấy cô hỏi anh vấn đề như vậy, còn tưởng rằng bé cưng nhà anh đã hoàn toàn quên mất, lại không nghĩ rằng, những năm tháng màu xám ấy vẫn chiếm cứ trong lòng cô.

“Bé cưng, sao lại hỏi như vậy? Chú có chỗ nào làm không tốt sao?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Không có.” Diệp Tư rầu rĩ mà nói: “Chỉ là muốn hỏi một chút.”

“Sẽ không đâu, bé cưng, bé cưng là người thân của chú, chú làm sao có thể không cần bé cưng chứ? Vĩnh viễn cũng không.”

“Nhưng mà chú, nếu... Nếu sau này chú kết hôn, chú còn có thể ở chung với bé cưng sao? Chú, lỡ như thím không thích bé cưng thì sao?”

“Bé cưng ngốc,” Diệp Mạnh Giác cười sờ sờ đầu cô, nói: “Bé cưng, cho dù chú kết hôn cũng sẽ không tách ra, không ở cùng với bé cưng nữa, người mà chú muốn kết hôn, nhất định phải giống như chú, phải luôn thương yêu bé cưng mới được. Không phải, kiên quyết không cưới luôn, có được không?”

Anh nói xong, ngón tay gầy gầy, giống như hời cô còn nhỏ chọc cho cô ngứa, Diệp Tư chống không lại, “Hắc hắc” cười rộ lên.

Hai người náo loạn nửa ngày, y tá tiến vào nhắc nhở đã đến giờ uống thuốc, thế này mới dừng lại.

Nhìn Diệp Tư uống thuốc xong, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Bé cưng, có phải có ai đó nói gì với bé cưng cho nên bé cưng mới hỏi như vậy?”

Diệp Tư lắc đầu.

“Vậy có phải lo lắng tương lai sau này chú kết hôn rồi, thím sẽ đuổi bé cưng đi hay không?” Diệp Mạnh Giác hỏi tiếp.

Diệp Tư sợ hãi nhìn anh một cái, gật đầu.

Diệp Mạnh Giác thế này mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Bé cưng, yên tâm đi, nơi chúng ta đang ở chính là nhà của bé cưng, chú còn sợ ngày nào đó bị bé cưng ghét, rồi bé cưng sẽ đuổi chú ra ngoài thì chú phải làm sao bây giờ, chú lại không có nhà để ở, như vậy chẳng phải sẽ trở thành người ăn ngủ nơi đầu đường sao?”

“Chú ~” Diệp Tư cắt ngang lời anh, có chút uất ức, “Bé cưng làm sao có thể đuổi chú.”

“Đúng vậy,” Diệp Mạnh Giác nheo nheo cái mũi nhỏ của cô nói: “Cũng giống như bé cưng vậy, chú vĩnh viễn sẽ không bao giờ không cần bé cưng. Bởi vì chúng ta là người một nhà.”

“Dạ.” Diệp Tư dùng sức gật đầu, vươn cánh tay, làm nũng nói: “Chú ~ bé cưng không thể làm vậy được.”

Hai ngày sau đó Diệp Tư mới trở lại trường học. Về mặt Kiều Hoa Hoa khó hiểu hỏi: “Bánh bao nhỏ, cậu đã không đến lớp hai ngày, như vậy làm thế nào mà có thể trở thành người đứng đầu lớp chọn được nhỉ?”

Diệp Tư liếc xéo nhìn cô ta, trong lòng nghĩ, mình còn chưa hỏi tại sao một người ngu ngốc như cậu có thể vào lớp này đây.....

“Đúng rồi,” Kiều Hoa Hoa đột nhiên bắt lấy cánh tay mập mạp của Diệp Tư, hưng phấn mà nói: “Cho cậu xem,” cô ta cúi đầu ở trong cặp lật tới lật lui, tìm ra một quyển tạp chí, “Nhìn đi, là Giang Lâm, cậu xem, mình đã mang theo hai ngày nay đó.”

Giang Lâm, trong lòng Diệp Tư rối rắm, được rồi, nhìn một cái đi.

Kiều Hoa Hoa chồm người qua, chỉ vào gương mặt Giang Lâm trên trang bìa, bình luận: “Cậu xem, cái đầu cao gầy, dáng người lồi lõm hứng thú, ánh mắt kia, đúng là một đôi mắt đào hoa.”

“Cậu nói, chú mình và cô ấy từng có tin đồn?” Diệp Tư nhỏ giọng hỏi.

“Ừ, tuy nói đó là chuyện của giới diễn viên, thật thật giả giả, tuy nhiên, có một đoạn thời gian, đúng là cô ấy có gần gũi với chú của cậu thật, có mấy lần bọn họ bị chụp lúc đang đi chung.”

“Tuy nhiên, cô ấy quả thật đáng vẻ xinh xắn, vóc người lại đẹp, khuôn mặt cũng tốt, nếu mình là con trai mình cũng thích.”

“Haiz, bánh bao nhỏ, mình đang nói chuyện với cậu đó. Cô ấy có phải rất đẹp mắt hay không? Hừm?”

“Bánh bao nhỏ, nếu cô ấy gả vào nhà các người, cậu phải cẩn thận đấy, nghe nói cô ấy có lắm thủ đoạn cùng tâm kế!”

“Kỳ thực, nghe nói, cô ấy nhờ có chú của cậu làm chỗ dựa lưng đó, ngay cả giờ giấc ra cửa của người ta chú của cậu cũng biết...”

“Kiều Hoa Hoa, giáo viên đến rồi.”

“...”

Gần đây Diệp Mạnh Giác phát hiện Diệp Tư có thái độ khác thường, ăn cái gì cũng thường có tiết chế, không giống như trước kia, đem thức ăn mà anh gấp cho ăn hết sạch.

Diệp Mạnh Giác thử uớ m hỏi, Diệp Tư chỉ lắc đầu, không chịu nói.

Không phải là lần trước bị ban học mắng ‘heo mập’ mà tổn thương chứ, Diệp Mạnh Giác trầm nghĩ.

Diệp Tư nhìn đồ ăn trong chén mà chú gấp cho mình, trong lòng âm thầm tuân lệ, không phải bé cưng không muốn ăn, Kiều Hoa Hoa nói nếu bé cưng còn tiếp tục ăn nữa, sẽ mập, sẽ béo phì, chú không thích, tương lai thím cũng không thích, hu hu hu.

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư mang về mặt đau đớn, gọi di Thái đến, hai người đem món ăn mận trên bàn toàn bộ cất đi, chỉ còn lại hai khay thức ăn rau củ, “Bé cưng, chú với bé cưng cùng nhau ăn rau, có được không?”

Diệp Tư nén nước mắt gật mạnh đầu.

Bắt đầu từ bữa cơm hôm đó, Diệp Mạnh Giác liền gọi điện thoại cho bác sĩ cố vấn, sau đó dặn dò di Thái dựa theo sách dạy nấu ăn nấu cơm giảm béo cho Diệp Tư, tuy rằng anh cảm thấy bé cưng trắng trẻo mập mạp như vậy hết sức đáng yêu, nhưng vẫn sợ trong lòng cô bị tổn thương, sợ cô vì lo lắng chuyện mập mạp mà tự ti trong lòng.

Cứ như vậy, Diệp Tư bắt đầu đi lên con đường giảm béo.

Di Thái mỗi ngày nghiêm cẩn dựa theo sách dạy nấu ăn cho Diệp Tư nấu cơm, ngay cả Diệp Mạnh Giác cũng cùng ăn thức ăn giảm béo luôn, anh đau lòng bé cưng giảm béo đau đớn, mặc kệ cô phản đối ra sao, kiên trì cùng cô.

Kỳ thực, Diệp Tư thật sự chỉ có thể được xem như tròn trĩnh một chút, so với bạn bè cùng lứa tuổi có béo hơn một ít, nhưng tuyệt đối không phải dạng ‘heo mập’ như mọi người chọc.

Một tuần trôi qua, trong lòng Diệp Tư run sợ đứng lên cân đo thể trọng, lúc nhìn đến chữ số, thật nhụt chí hai vai sụp đổ. Cô nhịn một tuần, lại chỉ mới gầy được có một cân! Rất đã kích người.

Về mặt Diệp Tư cầu xin, chui vào trong phòng, chết sống không chịu đi ra ăn cơm chiều. Xem ra phải hỏi bạn học Kiều Hoa Hoa một chút về các phương pháp giảm béo nhanh mới được. Cô ở trên giường lăn qua lăn lại, nghĩ chú cả tuần nay cũng giống như mình, ăn cơm giảm béo, cảm thấy vô cùng có lỗi với chú, cơm suông chan nước lã, làm sao mà nuốt trôi. Nếu không, hay là tham gia câu lạc bộ giảm béo đi? Nghe nói rất hữu hiệu, tên là gì nhỉ? Hỏi Kiều Hoa Hoa một chút mới được, lần trước có nghe bạn ấy nói.

Diệp Tư nghĩ, vội lòng lóc đứng lên, cầm điện thoại gọi cho Kiều Hoa Hoa.

“Diệp Tư, cậu muốn tham gia câu lạc bộ giảm béo sao? Đừng nha, nghe nói rất khủng bố! Cậu chỉ mập có một chút, tuy nhiên từ từ sẽ giảm lại thôi... Tác dụng thì có, tuy nhiên... Được rồi, được rồi, để mình tìm xem, khi nào có sẽ gọi lại cho cậu.”

Diệp Tư thành công có được số điện thoại của câu lạc bộ giảm béo, trong lòng ôm hi vọng, muốn gọi điện thoại qua, Diệp Mạnh Giác đẩy cửa bước vào. Anh nghe nói cô không chịu ăn cơm, bỏ qua một buổi ăn tối với khách hàng, chạy trở về tưởng rằng bé cưng sẽ rất uể oải, nhưng, bây giờ xem ra, cô giống như còn có chút hưng phấn nữa đây.

“Bé cưng?” Diệp Mạnh Giác hô: “Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

“Không... có.” Diệp Tư giấu dẫy số đi, chú biết sẽ không đồng ý đâu.

Không có? Diệp Mạnh Giác nhìn cô lặng lẽ giấu đồ ra sau lưng, nhìn không được muốn cười, bảo bối nhà anh làm sao có thể nói dối được, hết như lúc còn nhỏ vậy.

Anh nhớ khi đó, cô len lén lượm một món đồ chơi xấu xí trở về, lúc thấy anh, cũng giống như bây giờ, giấu ở sau lưng, nói chuyện cũng lấp bắp.

“À, vậy bé cưng mau xuống ăn cơm với chú đi, di Thái nói đã nấu cơm xong rất lâu rồi.”

Anh cũng không vạch trần cô, bé con đã lớn như vậy rồi, cả ngày ở trước mặt anh cứ như người trong suốt, một chút bí mật cũng không có, nhìn cô hưng phấn hai mắt tỏa sáng, thôi thì tùy cô đi, chỉ cần bé cưng vui là tốt rồi.

“Dạ, Dạ, chú xuống trước đi, bé cưng tắm xong sẽ xuống ngay.”

Diệp Tư thấy Diệp Mạnh Giác đi ra ngoài, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đem dây số viết trên giấy dán dưới gối.

Kiếp sống người gầy của cô sắp bắt đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lúc Diệp Mạnh Giác từ thành phố A gấp rút trở về, Diệp Tư vừa mới chấm dứt đợt giảm béo thứ nhất của cô, cô vốn đã lên lấy tiền mừng tuổi ra, chuẩn bị đi đến câu lạc bộ giảm béo, tuy nhiên phát hiện chỗ kia chỉ là một câu lạc bộ tập huấn giảm béo, cô cũng đành bỏ qua. Điều này làm cho cô như đưa đám mấy ngày, cho đến khi Kiều Hoa Hoa tìm được cho cô một cuốn sách giảm béo.

Diệp Tư áp dụng phương pháp đầu tiên trong truyền thuyết là ba quả táo một ngày. Cô biết nếu có Diệp Mạnh Giác ở nhà chắc chắn sẽ không cho phép, bây giờ chưa phải là thời gian thích hợp, đúng lúc Diệp Mạnh Giác có một hạng mục xây dựng đô thị cần anh tới công trường theo dõi, Diệp Tư tràn ngập phấn khởi tiễn anh ra cửa.

Diệp Tư thề đời này sẽ không ăn táo nữa, tuyệt đối không. Cô dành thời gian ba ngày, ngoài trừ uống nước ở ngoài, ăn 27 quả táo các giống, ăn xong

rồi uống nước, uống nước rồi lại ăn. Ngày thứ ba, cô nhìn thấy quả táo miệng đều phải phun nước chua. Buổi trưa, cô đói đến mức hoảng loạn, đi Thái nấu cháo trắng đến, cô ngửi mùi, thềm ăn đến nước mắt sắp tuôn rơi luôn rồi.

Diệp Tư vẫn còn chịu đựng được chút ít, cuối cùng cô không ăn cháo mà đi Thái bụng đói, lặng lẽ sờ soạng hai quả táo cắn xuống.

Ngày thứ tư, Diệp Tư đói nằm lì ở trên giường không còn chút sức lực.

Diệp Mạnh Giác sớm canh rõ thời điểm mà gọi điện thoại về nhà, rõ ràng nhận thấy Diệp Tư không thích hợp. Anh không trực tiếp hỏi Diệp Tư mà lại gọi điện thoại cho dì Thái, thế mới biết tin Diệp Tư đang cấp tốc giảm béo, đã nhịn đói ba ngày rồi, kế tiếp, còn nói muốn tiến hành đợt thứ hai. Diệp Mạnh Giác nghe được Diệp Tư đói đến mức không bỏ dậy nổi, trong lòng sợ tới mức run lên một cái, lúc này phân phó ngăn Diệp Tư lại chờ anh trở về rồi tính tiếp.

Diệp Tư ở trên giường uống một chút cháo trắng, khôi phục lại ít khí lực, run rẩy bò lên cân điện tử, thời gian ba ngày so với 2 tuần trước kia gầy đi rất nhiều. Điều đó càng thêm khuyến khích Diệp Tư tiếp tục phấn đấu. Kiều Hoa Hoa nói không sai, quả nhiên phải có biện pháp ngoan độc mới nhanh có kết quả.

Diệp Tư chuẩn bị điều dưỡng hai ngày, hai ngày tiếp theo đều ăn cháo trắng, sau đó chuyển qua bước tiếp theo là chuẩn bị ăn dưa chuột với trứng gà.

Kiều Hoa Hoa mắt thấy Diệp Tư buồn bã ỉu xiu đi vào phòng học.

“Bánh bao nhỏ, cậu làm sao vậy? Sao mới một tuần không gặp liền biến thành như vậy?” Kiều Hoa Hoa hỏi.

Diệp Tư không để ý đến cô ta, nằm úp sấp trên bàn, cô không còn khí lực để ý tới người kia nữa.

“Cậu sẽ không thật sự đi luyện phương pháp giảm béo kia chứ???”

“Ừ...”

“Trời! Bánh bao nhỏ, cậu bây giờ không có người trong lòng, gấp gáp như vậy làm chi? Từ từ sẽ ốm lại thôi mà.” Kiều Hoa Hoa hét lên.

Giống như vừa phát hiện một châu lục mới, Kiều Hoa Hoa hưng phấn mà châu đầu đến, “Chẳng lẽ cậu thật sự có người trong lòng? Là ai? Há? Há?”

“...”

Diệp Tư xoay mắt qua một bên, là ai nhỉ? Người trong lòng của mình sao? Trong đầu hiện ra nụ cười âm áp của Diệp Mạnh Giác, ngoài chú, dường như cô chưa từng để ý đến người khác.

Cô nhớ tới 2 tuần trước Kiều Hoa Hoa đã nói, “Bánh bao nhỏ, cậu nói chủ của cậu thích mẫu phụ nữ như thế nào hả?”

“Không biết.”

“Ừ... Theo mình tổng hợp lại trên tạp chí mà nói, thứ nhất, chủ cậu hẳn là thích phụ nữ cười rộ lên thật chói mắt, thật âm áp. Thứ hai, chủ cậu hẳn là thích phụ nữ có đường cong S line nha, giống như chị Giang Lâm vậy, cậu xem, trước sau lồi lõm, eo thon nhỏ, đàn ông không phải đều thích sao?”

“Mới không phải” Diệp Tư nhỏ giọng phản bác, “Chú mình thích mẫu phụ nữ đầy đặn một chút.”

Hình như... Không phản ứng, chẳng lẽ chiều này mất linh? Vậy đổi chiều khác?

“Bánh bao nhỏ, mình nói cho cậu biết nhé, kỳ thực nam sinh thật sự không thích nữ sinh mập đâu. Đương nhiên, mình không phải nói cậu béo, tuy nhiên, nam sinh trong trường hình như nghĩ cậu béo thật...”

Xong rồi xong rồi, lộn xộn cái gì, bánh bao nhỏ khẳng định sẽ càng không để ý đến mình.

Kiều Hoa Hoa đắm đầu vào tập muốn tự sát, nghe thấy Diệp Tư nhỏ giọng hỏi: “Thật sự?”

“Thật sự, thật sự, Kiều Hoa Hoa mình tuyệt đối sẽ không lừa cậu, nam sinh không thích, nữ sinh cũng không thích, á... Đương nhiên, mình tương đối ngoại lệ, mình nói đại khái là công chúng, đều như vậy.” Kiều Hoa Hoa gật đầu.

Cô nhìn thấy bạn bánh bao của mình rất có hứng thú với chủ đề này nên liền bắt đầu khoe khoang, đem mọi chuyện mà cô biết có liên quan đến giảm béo nói hết ra.

Cô không biết, chính những lời này, đã khiến cho bánh bao nhỏ đi lên con đường giảm béo đau đớn.

Kiều Hoa Hoa quán quýt lấy Diệp Tư cho tới trưa, cũng không hỏi ra được nam sinh mà cô thích. Giữa trưa sau khi xong tiết, cô ta đi theo phía sau Diệp Tư, còn chưa hết hy vọng, ong ong hỏi không ngừng, lại phát hiện thấy bánh bao nhỏ bước đi chao đảo, sau đó ngã lăn trên mặt đất.

Buổi sáng Diệp Mạnh Giác phát hiện Diệp Tư không thích hợp, liền từ thành phố A chạy trở về, vừa xuống máy bay, mở di động ra, sau đó điện thoại liền tới tập gọi đến, trong lòng anh cả kinh, mơ hồ cảm thấy Diệp Tư đúng là đã xảy ra chuyện, sau khi nhận được tin tức, quả nhiên, là giáo viên chủ

nhệm của Diệp Tư, nói với anh Diệp Tư té xỉu ở trường học, hiện tại đang ở bệnh viện.

Trong nháy mắt đó, Diệp Mạnh Giác cảm nhận được nỗi sợ hãi thật lớn, anh không biết Diệp Tư có lên uống thuốc giảm cân linh tinh gì hay không, anh nhớ tới ngày đó cô len lén giấu đi gì đó, trong lòng dâng lên tự trách mãnh liệt, là anh quá vô tâm, là anh sợ sẩy. Bé cưng nhà anh không thể xảy ra chuyện, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện. Cô là niềm tin để anh dựa vào mà sống tiếp đến hôm nay, cô tuyệt đối không thể gặp chuyện không may.

Lúc Diệp Tư tỉnh lại, Diệp Mạnh Giác tựa vào đầu giường của cô, cảm giác được cô nhúc nhích, vội vàng ngẩng đầu, anh hiển nhiên không có nghỉ ngơi tốt, cảm đã lúng phún mọc râu. Sắc mặt của Diệp Tư trải qua nghỉ ngơi cùng với tác dụng của dung dịch dinh dưỡng, đã có chút khôi sắc.

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư tỉnh lại, liền vội vàng tiến lên ôm lấy cô, trong giọng nói mang theo sợ hãi, anh nói: “Bé cưng, bé cưng, chúng ta đừng giảm béo nữa có được không? Bé cưng sắp hù chết chú rồi, bé cưng, thiếu chút nữa chú đã bị hù chết.”

Từ chiều hôm qua đến bây giờ đã qua mười mấy tiếng, Diệp Tư lúc này mới tỉnh lại. Trong khoảng thời gian mười mấy giờ, trái tim của Diệp Mạnh Giác giống như bị người ta cứa, đau đớn muốn chết. Anh sợ bé cưng của anh gặp chuyện không may, tuy rằng kết quả kiểm tra đo lường không có vấn đề, chỉ đơn giản là đói đến choáng váng, đường máu quá thấp, cùng với tim hơi đập nhanh chút, nhưng mà, chỉ cần nhìn thấy Diệp Tư nằm như vậy trên giường bệnh, lòng anh đều luôn treo trên cao, không bỏ xuống được.

Tiểu nha đầu luôn luôn khỏe mạnh cường tráng, lại không có bất kỳ biểu hiện gì nằm trên giường lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên. Lần đầu tiên Diệp Mạnh Giác khắc sâu ý thức được, rằng anh không thể không có Diệp Tư, không thể để cho Diệp Tư xảy ra bất cứ chuyện gì. Anh nghe Kiều Hoa Hoa nói, bảo bối nhà mình có khả năng đang ngầm yêu thích nam sinh nào đó, sợ người ta ghét bỏ cô béo, cho nên mới cấp tốc giảm béo như thế.

Anh nhìn Diệp Tư nằm trên giường bệnh, trong lòng có một ý nghĩ không nói ra được, bé cưng, mặc kệ bé cưng có ra sao, béo cũng tốt, xấu cũng được, chú đều sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, chú vẫn sẽ một mực, vẫn một mực đứng ở bên cạnh bé cưng. Bé cưng, nếu không có nam sinh nào bên ngoài yêu thích bé cưng, để cho chú thích bé cưng thì được rồi, chỉ cần bé cưng khỏe mạnh cường tráng, vui vẻ tự tại, cái gì khác cũng không cần nữa.

Diệp Tư bị ôm trong lòng chú, cô cảm thụ được thân mình chú run run, chú đang sợ, sợ cô xảy ra chuyện. Diệp Tư không dám không đáp ứng, trên thực tế, chính cô cũng có chút nghĩ mà sợ.

Cứ như vậy, Diệp Tư oanh oanh liệt liệt giảm béo đã xong. Từ lúc cô bắt đầu quyết định giảm béo đến bây giờ đi qua hai tuần lễ, cô gầy bảy cân.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Kiều Hoa Hoa có vẻ như vì bản thân mình giựt dây Diệp Tư giảm béo mà vạn phần áy náy, lúc gặp lại Diệp Tư, đã không còn dám gọi cô là ‘Bánh bao nhỏ’ nữa, mà là thân thiết gọi ‘Tiểu Tư’.

Diệp Tư cũng không để ý đến cô ta, lười biếng ngồi, trải qua lần giảm béo này cô rõ ràng cảm thấy thân thể có chút yếu ớt, hiện giờ dưới nghiêm lệnh của Diệp Mạnh Giác là phải điều trị thân thể, tuy nhiên còn may Diệp Mạnh Giác cũng nghe lời cầu xin của cô, mời riêng một chuyên viên tư vấn về dinh dưỡng đến, một bên điều trị một bên giảm béo. Theo ý của chuyên viên dinh dưỡng, trong vòng nửa năm có thể giúp Diệp Tư gầy khoảng 5kg, tuy rằng thời gian lâu dài một chút, nhưng Diệp Tư vẫn thật cao hứng, nếu cô điều trị hơn một năm, không phải đã có thể trở thành một người gầy rồi sao?

Trong lúc Diệp Tư cao hứng, thì Diệp Mạnh Giác lại sút đầu mẻ trán, hai năm qua, Lý Hoa Quyên rõ ràng rất quan tâm đến việc hôn nhân của anh, nhiều lần yêu cầu anh nghiêm túc chọn bạn gái, suy xét cân nhắc chuyện kết hôn. Gần đây lại càng ép gay gắt, suốt hai ngày chờ ở văn phòng của anh, lúc anh tan tầm liền trực tiếp áp giải đến khách sạn xem mặt.

Hôm nay còn chưa tan tầm, Diệp Mạnh Giác nghĩ Lý Hoa Quyên chắc sẽ lại đến văn phòng, đầu như muốn nổ tung, rốt cục thừa dịp bà còn chưa tới, chạy ra khỏi văn phòng.

Ra khỏi công ty, anh nhìn nhìn, cũng sắp tới giờ Diệp Tư tan học, nghĩ đã lâu rồi không có đón cô ra về, liền lái xe đến trước trường học của Diệp Tư, chờ cô tan học. Không lâu sau, Diệp Tư ôm cặp sách đi lẫn trong nhóm học sinh, chậm rãi bước ra khỏi trường học, cô cúi đầu, hoàn toàn không để ý Kiều Hoa Hoa bên cạnh đang lú lú nói hăng say. Diệp Mạnh Giác nhìn Diệp Tư, không tự chủ được nở nụ cười, “Bé cưng!” anh bước xuống xe, gọi.

Ngay lập tức, Diệp Tư ngẩng đầu lên, thấy chú đứng ở cửa trường học, cô đột nhiên vui vẻ hẳn lên, cũng không nhìn đường, trực tiếp chạy qua chỗ Diệp Mạnh Giác. Khiến Diệp Mạnh Giác sợ tới mức vội vàng xông ra đường, đón cô, vừa đi vừa trách cứ: “Sao lại không nhìn đường. Nếu có xe thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao.” Diệp Tư ngược khuôn mặt tươi cười nhìn thẳng vào Diệp Mạnh Giác nói, “Không phải đã có chú rồi sao. Bình thường bé cưng đều nhìn đường.”

Không phải đã có chú rồi sao?

Trái tim của Diệp Mạnh Giác bởi vì lời nói bình thường này mà nhất thời cảm thấy thật ấm áp. Ánh mặt trời chiều chiếu lên gương mặt trắng nõn của Diệp Tư khiến gương mặt tròn nhỏ nhiễm lên một tầng sáng rực, Diệp Mạnh Giác nhìn thấy, trong mắt càng thêm ấm áp, anh đưa tay ôm bả vai Diệp Tư, nói: “Vui về đến thế?”

“Dạ.” anh còn chưa hỏi xong, vừa hỏi xong Diệp Tư lập tức bấu môi nhìn về phía anh, “Chú, đã lâu rồi chú không đến đón bé cưng, toàn để cho chú Tiểu Lý đến đón.”

“Là lỗi của chú” Diệp Mạnh Giác vội vàng đầu hàng, “Lần sau chú nhất định tranh thủ tới đón bé cưng, có được không? Hôm nay chú dẫn bé cưng đi ăn đại tiệc.”

Đại tiệc, Diệp Tư do dự, đại tiệc quả thật lâu rồi không ăn, nhưng mà...

Diệp Mạnh Giác thấy dáng vẻ rối rắm của Diệp Tư, bật cười, “Bé cưng, chú dẫn con đến quán ‘Rừng mưa đường sinh’ ăn, không sao đâu, là một bữa ăn nhẹ, cứ mỗi món bé cưng ăn một ít, sẽ không béo.”

Thấy ánh mắt của nhóc con sáng lên, Diệp Mạnh Giác ở trong lòng len lén cười, bé cưng nhà anh, vẫn dễ dụ như thế.

Diệp Mạnh Giác đưa Diệp Tư đi đến quán ‘rừng mưa đường sinh’, sau khi hai người cười cười nói nói tiến vào đại sảnh, Diệp Mạnh Giác liền hỏi hận.

Lý Hoa Quyên đang chuẩn bị giải thích chuyện xem mắt với hai mẹ con Dư gia, đây là đại tiểu thư Dư gia chính Lý Hoa Quyên vừa chọn trúng ban sáng, vừa xuất ngoại trở về, Lý Hoa Quyên đã hẹn người ta tới.

Bà vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Diệp Mạnh Giác đang nắm tay Diệp Tư ở giữa đại sảnh định thối lui trở ra cửa, trong lòng mừng rỡ, may mắn vẫn chưa nói với nhà bên kia, nhanh chóng kêu lên: “Mạnh Giác, con mau qua đây.”

Diệp Mạnh Giác nghe thấy tiếng kêu của Lý Hoa Quyên, trong lòng vô cùng ảo não, cũng chỉ có thể nắm tay Diệp Tư đi đến chỗ bọn họ.

Sau khi đến gần, trên mặt anh mang theo nụ cười khách sáo tiêu chuẩn, vừa nhiệt tình không quá đáng, cũng không có vẻ lãnh đạm, “Xin chào, tôi là Diệp Mạnh Giác.”

“Xin chào, Diệp học trưởng.” Dư gia đại tiểu thư cũng cười rất lễ phép, thấy Diệp Mạnh Giác có chút khó hiểu, nói tiếp, “Học trưởng có thể không biết em, em là thành viên trong đội cổ động thời học trưởng còn học trung học, lúc đó em là fan cuồng hâm mộ học trưởng ở trong trường”

Diệp Mạnh Giác như chợt hiểu ra, khách sáo nói: “Dư tiểu thư nói đùa.”

Lý Hoa Quyên nhìn ra được Dư gia tiểu thư có cảm tình với con mình, cười nói: “Thì ra là có quen biết từ trước à? Thật là có duyên. Dư phu nhân bà nói có đúng không???”

Dư phu nhân vỗ vỗ tay con gái, nói: “Trước kia chúng tôi có ép thế nào con bé cũng không chịu đi xem mặt, tôi còn kỳ quái tại sao lần này nó lại đồng ý nữa...”

Dư Chi chỉ cười, cũng không có một chút ngượng ngùng nào, đầy quyền rũ mị hoặc.

Diệp Tư nhìn chú cô cũng cười đầy hấp dẫn, trong lòng một trận ghen ngen, cười cười cười, nhìn ngu ngốc không khác gì Kiều Hoa Hoa.

Cô quá nhiều ngón tay, rầu rĩ không vui đứng bên cạnh Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác có vẻ như cảm nhận được nhóc con bên cạnh có chút mất hứng, vươn tay sờ sờ tóc của cô, hỏi: “Bé cưng, muốn ăn cái gì? Nói đi, chú gấp cho.”

Lời vừa nói ra, trên mặt Lý Hoa Quyên cùng mẹ con Dư gia lập tức có chút biến đổi.

Diệp Tư nhìn ra được không khí quý dị, càng không nói lời nào, chỉ lo chuyện buồn của bản thân mình.

“Tiểu Tư, qua bên này với bà!” Lý Hoa Quyên gọi, “Hai tuần nay cũng không thấy các con, sao thấy hình như gầy đi rồi? Lại đây cho bà nhìn xem.”

Diệp Tư không tình nguyện bước đến bên cạnh Lý Hoa Quyên.

Từ khi cô và Diệp Mạnh Giác chuyển ra khỏi Diệp gia, Lý Hoa Quyên gần như cách hai tuần đều phải tranh thủ đi thăm bọn họ, tuy nhiên gần đây bà bận rộn tuyển chọn con dâu, quả thật rất lâu không đến thăm Diệp Tư.

Dư Chi nhìn thấy Diệp Tư, trong lòng mặc dù hiểu cô bé này là ai, nhưng vẫn giả vờ tò mò hỏi: “Bé con đáng yêu này là ai thế?”

Lý Hoa Quyên cười nói: “Là cháu gái của dì, con gái của con trai lớn nhà chúng tôi đó.”

“Thật đáng yêu, em gái nhỏ tên gọi là gì?” Dư Chi thân thiết hỏi.

Cô ta cười lộ lên kỳ thực rất đẹp mắt, khoe miệng bên trái có một núm đồng tiền, môi hồng răng trắng, hai mắt đầy nước, ẩm áp như gió xuân phát qua mặt nước.

Chẳng biết tại sao, Diệp Tư lại cảm thấy nụ cười của cô gái này rất chói mắt, rất không thích.

Nhưng thấy bà cười híp mắt chờ cô trả lời, Diệp Tư chỉ đành bắt đắc dĩ nói: “Diệp Tư.”

“Diệp Tư? Tên rất hay.” Dư Chi nói xong xoay qua nói với Diệp Mạnh Giác, “Học trường hình như rất thương Diệp Tư nhỉ, thật khiến người khác hâm mộ.”

Diệp Mạnh Giác cười nhìn về phía Diệp Tư, phát hiện nhóc con mắt húng hắt cảm, liền đưa tay chọc cô một chút, nói: “Đúng vậy, bé cũng là bảo bối của nhà chúng tôi, làm sao tôi có thể không thương được chứ?!”

Anh giống như không coi ai ra gì, lại nhẹ nhàng néo néo khuôn mặt của bé cưng nhà anh, tron bóng, trắng trắng đáng yêu, nụ cười của anh không tự chủ được càng rộng thêm ra...

Dư Chi nhìn nụ cười cưng chiều của Diệp Mạnh Giác, không khỏi hoảng hốt một trận. Trước khi cô đi gặp Diệp Mạnh Giác cũng có điều tra qua, biết Diệp Mạnh Giác vô cùng yêu thương đứa cháu gái nhỏ này, lúc này tận mắt nhìn thấy vẫn có chút ngạc nhiên, hoàn toàn luân hãm, chàng trai như vậy, vừa ưu tú, lại đẹp trai và có nhiều tiền, còn biết yêu thương người, nếu người phụ nữ nào được anh yêu thương, nhất định sẽ hạnh phúc đến chết mất.

Lý Hoa Quyên bất chợt có cảm giác không ổn, nụ cười của Diệp Mạnh Giác khiến bà nổi lên một chút run sợ trong lòng, mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng nhất thời không nói ra được.

Bà nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, kêu gọi, “Đừng đứng đây nữa, đi vào thôi.”

Nói xong liền nói với người phục vụ, “Anh phục vụ, tôi đã đặt trước một gian rồi.”

Đoàn người vào phòng, Lý Hoa Quyên lại nói: “Các con thấy đầu óc mẹ thế nào ấy, buổi tối đã có hẹn trước với mấy bà bạn, dù sao các con cũng là người trẻ tuổi, lại là bạn học, chắc không cần chúng ta ở đây làm phiền phải không?”

Bà đây chỉ có mỗi một chiều này đem ra xài thường xuyên, Diệp Mạnh Giác cũng sớm biết bà nhất định sẽ đi, chỉ lười biếng chơi đùa với Diệp Tư, cũng không để ý đến bà.

Nhưng thật ra Dư Chi lại rất sẵn sàng nói: “Vậy đi mau đi đi, ở đây sẽ không sao đâu đi ạ.”

Dư Phu nhân cũng đứng dậy, nói: “Đúng vậy, các con đều là người trẻ tuổi cùng nói chuyện với nhau ngược lại càng thoải mái hơn. Tôi cũng nên đi đánh bài.”

Diệp Mạnh Giác thế này mới lễ phép chào tạm biệt Dư phu nhân.

Lý Hoa Quyên đứng dậy nói với Diệp Tư: “Tiểu Tư, đi với bà nhé, về nhà bà ăn cơm chiều xong bà lại đưa trở cháu về.”

Diệp Tư nghe vậy, mặt lập tức sụp xuống, cô nhú cái mũi nhỏ, vừa định đứng dậy, Diệp Mạnh Giác lại vươn tay cản Lý Hoa Quyên, nói: “Tiểu Tư cứ ở lại đây đi, trước đó con có nói sẽ dẫn bé cưng đi ăn đại tiệc, không thể nuốt lời.”

Dư Chi thật hợp thời cũng giúp đỡ Diệp Mạnh Giác nói với Lý Hoa Quyên: “Đúng đó, đi, để Tiểu Tư ở lại đây đi, cháu rất thích cô bé, cháu nghĩ để cô bé ở lại có thể được nói chuyện nhiều thêm một chút ạ.”

Cô hiểu rất rõ địa vị của Diệp Tư trong lòng Diệp Mạnh Giác, nếu muốn bắt lấy Diệp Mạnh Giác, phải lấy lòng Diệp Tư trước.

Lý Hoa Quyên thấy thế thì không nhiều lời nữa, tận đáy lòng bà cũng cảm thấy bạn gái của Diệp Mạnh Giác nên có đủ lòng bao dung chứa được Diệp Tư, phụ nữ mà lòng dạ quá mức hẹp hòi sẽ không thể vào cửa Diệp gia của bọn họ được.

Bữa cơm này, Diệp Tư quả nhiên ăn no.

Lúc gọi món ăn, Diệp Mạnh Giác đưa thực đơn tới trước mặt cô, cô cũng không nhìn kỹ, chỉ một dọc, kết quả cả một bàn đầy không đủ chỗ để thức ăn.

Diệp Mạnh Giác cười trêu chọc cô nói: “Bé cưng hình như đã hai ba tuần lễ rồi chúng ta không ăn đại tiệc, chẳng lẽ muốn đem mấy món ăn ở đây ra ăn một lần cho hết sao? Cần thận cái bụng nha bé cưng!”

Đến khi Diệp Tư rốt cục ăn no, ngẩng đầu lên, cô liền hỏi hận, hỏi hận muốn khóc, thật vất vả mới giảm được mấy cân, nói không chừng sau bữa tiệc tham ăn này sẽ trở về nguyên hình. Nhìn lại Dư Chi ngồi đối diện cô, cô càng muốn khóc, đó mới chính là yếu điệu thực nữ, nhìn đi, cái kia là xương quai xanh, cái nọ mới gọi là cánh tay mảnh khảnh, hu hu hu, biết vậy lúc này đi cùng với bà là được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Diệp Tư phòng miệng lên về nhà, cũng không thèm để ý đến Diệp Mạnh Giác, trực tiếp nhảy tới chỗ bàn chơi điện tử, sau đó xụ mặt xuống “à hu” một tiếng, che kín mắt.

Diệp Mạnh Giác đứng sau lưng cô, cười đến mức vai run lên.

Diệp Tư ‘à hu’ nửa ngày, nghe thấy tiếng cười từ phía sau truyền đến của Diệp Mạnh Giác, quay đầu lại, chu môi, không hài lòng tròn mắt nhìn anh, “Chú!”

“Có mặt!” Diệp Mạnh Giác giơ tay lên, “Bé cưng có việc gì sao?”

“...” Có việc, có thể làm cho bé cưng quay ngược thời gian trở về lúc chưa ăn không?

Diệp Mạnh Giác nhìn bé con đang bĩu môi với anh, cái mũi nhỏ nhú lại, mặt thì vô cùng ảo não, không khỏi lại cười ra tiếng.

Mắt thấy miệng của tiểu nha đầu chu ra ngày càng cao, anh mới dỗ dành nói: “Ngoan, để chú pha cho bé cưng một ly nước trái cây, ngày mai cũng uống nước trái cây, thanh lọc dạ dày, như vậy những món ăn ngày hôm nay sẽ không biến thành mỡ, sẽ không béo. Ngoan, đừng chu miệng nữa nha, bé cưng.”

Bé cưng nghe được, ánh mắt lập tức sáng lên, “Thật à? Chú ơi làm sao chú biết?”

Diệp Mạnh Giác chỉ phải lắc đầu, hiện giờ có thể nói nếu so trình độ chuyên nghiệp của anh với các giáo sư hướng dẫn giảm béo còn có kinh nghiệm hơn, bé cưng sẽ tin sao? Anh vì vấn đề giảm béo của bé cưng, đã xem qua tất cả các sách hướng dẫn giảm béo, bài tập, ăn uống, nếu muốn anh cũng có thể mở cả một câu lạc bộ giảm béo không chừng.

“Đương nhiên là thật, có bao giờ chú lừa gạt bé cưng chưa?”

Diệp Mạnh Giác còn chưa nói xong, tiểu Diệp Tư đã xông lên, bổ nhào vào trong lòng anh, vui mừng nói: “Chú là tốt nhất. Chú lợi hại nhất.”

Diệp Tư dùng hai cánh tay nhỏ xinh trắng nõn ôm lấy cổ Diệp Mạnh Giác, hưng phấn vừa nhảy vừa nói, Diệp Mạnh Giác chỉ đành khom người, để mặc cho cô ồn ào.

Diệp Tư cao hứng nhiệt tình còn chưa giảm, điện thoại trong túi Diệp Mạnh Giác liên vang lên, anh đoán chắc nhất định là trong nhà gọi tới, cũng lười nhận, nhưng thật ra động tác của Diệp Tư lại mau lẹ, một tay vói vào túi cầm điện thoại ra, nhìn nhìn màn hình, cô cau cái mũi nói: “Là bà gọi tới.”

Diệp Mạnh Giác cầm điện thoại, tiện tay ném lên ghế sofa, một tay ôm vai Diệp Tư nói: “Đi, chúng ta đi xem phim.”

Diệp Tư nhìn ra anh mất hứng, ánh mắt vòng vo vừa chuyển, vươn tay vỗ vỗ lồng ngực anh, miệng nói: “Nào, chú đừng tức giận nữa nha. Bé cưng dẫn chú đi xem phim nè.”

Diệp Mạnh Giác bị cô nói dở khóc dở cười, bé cưng coi anh như con nít mà dỗ dành kìa~

Lại một tràng tiếng chuông vang lên, lần này là di động của Diệp Tư, cô cầm điện thoại khó xử nhìn Diệp Mạnh Giác nói: “Chú.”

Diệp Mạnh Giác biết Lý Hoa Quyên sẽ không dễ dàng buông tha anh, đành phải bắt đắc dĩ mà nghe máy.

“Mạnh Giác, hôm nay ăn cơm chiều cảm thấy thế nào?”

“Tạm được.” Diệp Mạnh Giác lười biếng trả lời.

“Vậy còn Dư tiểu thư thì sao? Mẹ thấy cô bé kia không tệ, người xinh đẹp thông minh, lại hiểu chuyện, đối với trường bồi cũng rất lễ phép, bây giờ tìm một cô gái như vậy khó lắm.”

Diệp Tư ghé vào bên lỗ tai Diệp Mạnh Giác, lời của Lý Hoa Quyên nghe được rất rõ ràng, cô không tự chủ bĩu môi, vừa nhìn là biết cái cô Dư Chi đó thích chủ, cho nên mới biểu hiện tốt như vậy, Kiều Hoa Hoa nói, phụ nữ giỏi nhất là giả bộ, nhất là phải tỏ ra vui vẻ trước mặt người đàn ông mà mình thích, giả bộ đến mức không còn chỗ để soi mói, hừ, cô ta thích chủ như vậy, nhất định là giả bộ.

Diệp Mạnh Giác lờ mờ nhóc con liếc mắt một cái, thấy cô hơi hơi trề miệng, vẻ mặt đầy khinh thường, cười khẽ hai tiếng.

Lý Hoa Quyên nghe thấy tiếng cười của Diệp Mạnh Giác, mừng rỡ trong lòng, vội vàng nói: “Mạnh Giác à, không phải con cũng vừa ý Dư Chi chứ? Nói cho mẹ biết đi, mẹ cần một đáp án chính xác”

Diệp Tư nghe được, lập tức nóng nảy, tay không tự giác bắt lấy cánh tay Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác vỗ nhẹ hai bàn tay nhỏ bé của cô, nói: “Ai nói con đồng ý? Không có cảm giác. Sau này đừng nhắc đến cô ấy trước mặt con.”

“Con...” Mới rồi Lý Hoa Quyên còn âm thầm cao hứng, không nghĩ tới đã lập tức bị Diệp Mạnh Giác ra đòn cảnh cáo, “Tiểu thư Dư Chi có chỗ nào không tốt, sao con lại không có cảm giác? Con đã xem mắt mấy người rồi, ai cũng không vừa lòng, rốt cuộc con vừa lòng dạng người nào? Con nói cho mẹ biết, mẹ lập tức dựa theo yêu cầu của con đi tìm.”

Diệp Mạnh Giác bắt đầu dĩ nhiên, “Mẹ, chuyện của con mẹ không cần lo, tự con sẽ tìm, nếu có người thích hợp con nhất định dẫn đến cho mẹ xem, như vậy được chưa?”

“Không được, mẹ mặc kệ, nhiều năm như vậy, cả một người con cũng chưa từng dẫn về nhà, nếu con tình mắt giống Mạnh Tiêu, tự mình tìm được một cô bạn gái thật tốt trở về, mẹ mới lười quản con.” Lý Hoa Quyên nói, “Mẹ nói trước, ba muốn gọi các con ngày mai về nhà ăn cơm. Ngày mai về lại chậm rãi giáo huấn con.”

Diệp Mạnh Giác cúp điện thoại, thấy Diệp Tư đứng đó nghiêng đầu, như có điều dăm chiêu, “Sao vậy, bé cưng?”

“Chú, “Trong đôi mắt to của Diệp Tư lóe lên tia sáng mờ mịt, “Ba mẹ làm sao quen biết nhau vậy?”

“Muốn nghe sao?” Diệp Mạnh Giác dịu dàng hỏi, nhóc con chưa từng chủ động hỏi qua chuyện của ba mẹ cô, đây là lần đầu tiên.

“Dạ, muốn nghe ạ.” Diệp Tư gật đầu, “Bé cưng muốn nghe chuyện xưa của ba mẹ một chút.”

“Bọn họ là bạn học thời đại học, nhất kiến chung tình, sau đó, ông nội biết, không đồng ý cho bọn họ quen nhau. Bởi vì gia đình mẹ của bé cưng nghèo quá nghèo, cũng chỉ còn một người bà bệnh nặng nằm liệt giường. Bọn họ đều nói mẹ của bé cưng nhất định là tham tiền của nhà chúng ta nên mới kết giao với ba bé cưng. Bất quá chú không cho là vậy, khi đó chú còn nhỏ, nhưng mà thật hâm mộ bọn họ, chú thường xuyên đi giúp đỡ cho ba bé cưng, để anh ấy có thể lên đi hẹn hò với mẹ của bé cưng. Lúc đó chú đã nghĩ, bạn gái tương lai của chú nhất định cũng phải do chú chọn lựa. Chú nhất định phải hạnh phúc giống ba mẹ của bé cưng vậy.”

Diệp Mạnh Giác nói xong, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, “Khi đó ba của bé cưng trở mặt với mọi người trong nhà, luôn luôn lạnh lùng, tuy nhiên mỗi lần anh lên đi ra ngoài hẹn hò với mẹ của bé cưng, lại luôn rất vui vẻ, giống như người vừa mới cãi cọ với gia đình không phải là anh ấy vậy. Cuối cùng anh ấy thấy thật sự không có cách nào thay đổi được suy nghĩ của ông nội, liền trực tiếp bỏ nhà trốn đi. Chú rất bội phục ba của bé cưng, không chỉ bởi vì anh ấy có năng lực lại thông minh, mà hơn thế nữa là anh ấy dám nghĩ dám làm quyết định theo đuổi hạnh phúc cả đời mình, anh ấy cũng không khuất phục bất kỳ ai trong nhà.”

Anh nói xong nhìn về phía Diệp Tư nói: “Bé cưng, ba của bé cưng thật ra là một người rất giỏi.”

“Sau đó thì thế nào?” Diệp Tư lay lay cánh tay của anh hỏi, trong bóng đêm, ánh mắt cô sáng lên rạng rỡ.

“Sau đó, anh ấy liền cùng mẹ của bé cưng trải qua cuộc sống bình thường của dân chúng nghèo trong thành phố, thậm chí còn khổ hơn một chút, lúc ấy bà của mẹ bé cưng bệnh nặng, mỗi ngày tốn rất nhiều tiền nằm viện phí trị liệu, ông thì cũng từ từ bình tĩnh lại, anh ấy từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể trải qua cuộc sống cực khổ như vậy? Ông muốn chờ cho đến ngày anh ấy không chịu nổi cuộc sống cực khổ nữa mà tự động quay trở về. Anh ấy cắt đứt với người nhà, cùng với mẹ của bé cưng tự tìm việc làm để vượt qua ngày, anh làm bốc vác ở công trường, làm cu li, mỗi ngày cũng chỉ có thể kiếm được mấy chục đồng tiền. Mẹ của bé cưng vừa chăm sóc bà nội của chị ấy vừa làm thủ công sống. Về sau bà nội hiện giờ nhìn không nổi nữa, nên lên đưa tiền cho mẹ bé cưng, tuy nhiên chị ấy một đồng cũng không cần. Chị ấy nói, bọn họ ngày ngày chịu cực chịu khổ, nhưng chỉ cần 2 người bọn họ có thể ở cạnh bên nhau, khổ thế nào cũng chịu được.”

“Ba mẹ thật là lợi hại.” Diệp Tư nói, “Chú, bọn họ thật là lợi hại.”

“Đúng vậy, bọn họ rất lợi hại, bọn họ là người mà chú hâm mộ cùng bội phục nhất.”

“Vậy sau đó thế nào?”

“Sau đó? Sau đó bà bắt đầu chống đối với ông, bà nội vốn không đồng ý cách làm của ông nội, sau này thì đứng về phía của ba mẹ bé cưng, kết quả, ông nội đành nhận thua. Lại thêm một thời gian về sau, ngay đến ông nội cũng cho rằng mẹ bé cưng là một nàng dâu hiếm có. Do đó, bé cưng à, ba mẹ của bé cưng thật sự rất hạnh phúc.”

“Dạ!” Diệp Tư dùng sức gật đầu, “Chú, bé cưng cũng hâm mộ bọn họ. Bé cưng cũng hi vọng mình có thể tìm được một người giống như ba mẹ để sống hạnh phúc.”

Diệp Mạnh Giác đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của cô, tóc của cô mượt mà mềm mại, khiến lòng anh cũng mềm mại theo. Anh suy nghĩ trong lòng, bé cưng bé cưng sẽ hạnh phúc, bé cưng nhất định sẽ hạnh phúc hơn so với bọn họ.

Ngày hôm sau, Diệp Tư cùng Diệp Mạnh Giác dưới sự thúc giục qua điện thoại của Lý Hoa Quyên, không tình nguyện về tới Diệp gia. Diệp Mạnh Giác ngừng xe xong, thoáng nhìn thấy một chiếc xe đậu ở đó từ trước, sắc mặt tối sầm một chút.

Anh kéo Diệp Tư đi vào phòng khách, Lý Hoa Quyên đã chào đón, “Về rồi à? Mau chào hỏi Dư Chi một chút đi.”

Dur Chi từ trên ghế sofa đứng lên, khéo léo cười nói: “Học trưởng đã về? Hôm nay Diệp Tư ăn mặc thật xinh nha.”

Ánh mắt của Diệp Quân quét tới, Diệp Tư vội vàng nói: “Cám ơn dì Dur Chi.”

Lý Hoa Quyên nói: “Mạnh Giác à, mẹ vừa đi siêu thị thì đúng lúc gặp được Dur Chi, liền mời cô ấy cùng nhau về nhà ăn cơm tối, các con cứ nói chuyện với nhau một chút trước, chờ thêm lúc nữa là có thể ăn cơm.”

Dur Chi liền cười hỏi: “Học trưởng sẽ không chê em ồn ào chứ? Em nghe dì nói đầu bếp nhà anh tay nghề rất khá, nghe nói có tổ tiên là người làm ngự thiện phòng trong cung à. Vì thế em liền năn nỉ dì đến đây ném thử.”

“Không đâu” Lý Hoa Quyên nhìn ra Diệp Mạnh Giác không muốn trả lời, nhanh chóng cướp lời, “Dur Chi, khi nào cháu rảnh đều có thể đến đây, dì sẽ nói với phòng bếp lúc nào cũng sẵn sàng chờ cháu đến.”

Dur Chi hơi ngượng ngùng nói: “Dì nói đùa rồi, khi nào hai bác cần, chỉ gọi con đến ăn cơm là được.”

Cô nói xong lại xoay qua Diệp Tư nói: “Diệp Tư, tóc của cưng tết rất đẹp, là tự cưng tết tóc sao?”

Diệp Tư lắc đầu, “Không phải, là chú tết cho ạ.”

Dur Chi nhướn mày, nhìn về phía Diệp Mạnh Giác, nói: “Không nhìn ra, Diệp học trưởng không những có tài nghệ đánh cầu lông, tay cũng khéo như vậy, mái tóc tết đẹp đến thế này, nói ra còn không mê chết phần lớn nữ sinh ư.”

Diệp Quân đen mặt, hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào thư phòng.

Diệp Mạnh Giác sờ sờ bím tóc Diệp Tư, cười nói: “Không có cách nào, tôi chính là vú em của bé cưng mà, phải tự mình làm mới thấy vui.”

Tiểu Diệp Tư mắt húng tránh khỏi lòng bàn tay anh. Cái gì mà không có cách, không phải chú rất thích cột tóc cho bé cưng sao? Vừa mới bắt đầu rất là đau, mỗi ngày làm tóc của người ta rụng thật nhiều. Vẫn là Di Thái tết tóc tốt nhất, vừa nhẹ vừa thoải mái. Hừ!

Tiểu nha đầu âm thầm đã kích trong lòng, lại sờ sờ bím tóc, xịu mặt, chỉ là, bây giờ chú chải phải nói là không tệ nha. Được rồi, thật ra là rất đẹp.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhóc con một hồi, trên mặt thay đổi mấy lần, biết trong lòng cô nghĩ cái gì, nhẹ nhàng kéo bím tóc của cô một chút, hỏi: “Bé cưng không vui sao? Muốn chú giúp bé cưng chải lại tóc một lần nữa không?”

“Không cần,” Diệp Tư vội vàng nói, sắc mặt ông lúc này đen như vậy, nếu bây giờ chú chải đầu cho cô một lần nữa, cô nhất định sẽ bị ông ném ra ngoài.

Lý Hoa Quyên cười nói: “Dur Chi, cháu xem hai chú cháu nó đó, cảm tình tốt ghê chưa, giống như tình cảm cha con vậy. Mạnh Giác nhà chúng ta thật rất biết săn sóc, đặc biệt là chăm sóc người.”

“Đúng vậy, đến cháu nhìn cũng phải ghen tỵ,” Dur Chi phụ họa nói, “Học trưởng thế nhưng là người săn sóc tỉ mỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Lúc ăn cơm, Dur Chi chủ động ngồi bên cạnh Diệp Tư. Suốt cả bữa cơm, chính cô ấy cũng không ăn bao nhiêu, nhưng thật ra gấp cho Diệp Tư không ít. Lý Hoa Quyên cười híp mắt nhìn hai người, nhịn không được nói: “Dur Chi à, không ngờ tới cháu cũng rất biết chăm sóc con nít.” Về mặt Diệp Tư ngồi ở chỗ kia, nhìn thức ăn trước mặt mà Dur Chi gấp cho, cau mày, từng chút từng chút nhét vào miệng.

Sắc mặt của Diệp Mạnh Giác có chút khó xem, lúc Dur Chi gấp thức ăn cho Diệp Tư một lần nữa, anh ngăn Dur Chi lại nói: “Dur tiểu thư không cần gấp thức ăn cho Tiểu Tư đâu, bé cưng thích ăn cái gì sẽ tự mình gấp lấy.”

Đũa gấp thức ăn của Dur Chi lơ lửng giữa không trung, sắc mặt cứng đờ, lại nói rất mau: “Là em suy xét không chu toàn, em thấy Tiểu Tư hết sức đáng yêu, trong lòng rất thích, cho nên mới không tự chủ được muốn chăm sóc cô bé, tuy nhiên, em không nghĩ tới mình mới quen biết cô bé, còn chưa biết khẩu vị yêu thích của cô bé là gì.”

Sau đó cô cúi đầu, thân thiết hỏi Diệp Tư: “Tiểu Tư, thật ngại quá, là di sơ sót, bé con không thích ăn cái gì thì cũng đừng ăn, nhé?”

Lý Hoa Quyên rất hài lòng nhìn Dur Chi nói: “Dur Chi, không cần để ý như vậy, làm gì có món nào mà bé cưng không thích ăn? Đầu bếp trong nhà đều biết khẩu vị của bọn họ, hoàn toàn là dựa theo khẩu vị của bọn họ làm đồ ăn. Đến đây, mau ăn đi, cháu cũng ăn nhiều một chút nhé.”

Sau đó bà lại nói với Diệp Tư: “Tiểu Tư à, sau này cháu có một người dì xinh đẹp thương cháu như vậy, là chuyện tốt đúng không?”

Vừa nói xong, lại dùng ánh mắt quét Diệp Mạnh Giác một chút, “Đi rất thông minh, còn thông minh hơn cả chú của cháu, cháu phải thường xuyên học tập ở đi một chút, có biết không?” Diệp Tư mỉm môi, nhẹ nhàng gật đầu nói “Dạ”

Diệp Mạnh Giác buông đôi đũa trong tay, nhẹ giọng hỏi Diệp Tư: “Bé cưng, ăn xong chưa?”

“Dạ. Ăn xong”

“Chúng ta về nhà đi.” Diệp Mạnh Giác kéo Diệp Tư đứng dậy, không để ý trên bàn cơm thừa lại ba người sắc mặt nháy mắt biến thành đen nói: “Mọi người từ từ ăn, con và bé cưng ăn xong rồi, xin đi trước.”

Nếu nói Diệp Mạnh Giác cùng với Dư Chi gặp mặt lần đầu tiên là không có cảm giác, như vậy lần gặp mặt này chính là chán ghét, vô cùng chán ghét. Vừa rồi thấy cô ta luôn luôn gấp thức ăn cho bé cưng cũng đã ả ả nổi giận, nơi này là Diệp gia, là nhà của Diệp Tư, cô ta là một người ngoài lần đầu tiên tới, không có quy củ làm tròn bổn phận của một vị khách, thế nhưng lại muốn làm cho chủ nhân chính thức phải chịu lép vế, định cơm nước xong mới đi, nào biết Lý Hoa Quyên muốn nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu.

Dư Chi là một người phụ nữ thông minh, rất biết cách làm thế nào để tạo niềm vui cho người lớn tuổi. Nhưng càng như vậy anh lại càng không thích. Trước đây, anh luôn luôn không có suy nghĩ qua vấn đề cá nhân, hai năm trước mẹ bắt đầu thúc giục anh, nói là cần cho bé cưng một mái nhà hoàn chỉnh. Cho nên anh mới suy nghĩ một chút vấn đề này. Anh có tiêu chuẩn của mình, người phụ nữ của anh nhất định phải đơn giản một chút đơn thuần một chút, không mang theo bất cứ tâm tư tính toán gì, như vậy, bé cưng nhà anh mới không bị bắt nạt. Nếu không có một cô gái như vậy, thì anh tình nguyện cả đời ở bên cạnh bé cưng, trải qua cuộc sống chỉ có hai người bọn họ. Dù sao chuyện của bé cưng cần có bàn tay phụ nữ chăm sóc anh đều đã trải qua. Lúc cô hằng tháng ôm bụng nói đau, cô mặc cỡ ngay ngừng mặc áo lót dành cho thiếu nữ anh đều đã trải qua.

Diệp Tư mỉm môi cũng không nói chuyện, dè dặt cẩn trọng đi theo bên cạnh anh. Chuyện trên bàn cơm vừa rồi, quả thật khiến cô khổ sở, thái độ của bà đối với Dư Chi, còn có Dư Chi tự nhiên không ngừng gấp thức ăn cho cô như vậy, cũng làm cho cô cảm thấy không thoải mái.

Cô cho dù có ngốc đi nữa cũng biết, rất nhanh thôi chú sẽ có thể không chỉ có một mình cô. Vừa nghĩ đến sau này chú sẽ cưới một người con gái xa lạ về nhà, trong lòng liền khó chịu lạ thường, cô hy vọng một cách ích kỷ rằng, chú vĩnh viễn đừng cưới người khác, không có người khác, trong mắt chú vĩnh viễn chỉ có cô, như vậy thật tốt.

Dư Chi thấy Diệp Mạnh Giác ngay cả chào hỏi cô cũng không thèm, liền lôi kéo Diệp Tư đi rồi, trong lòng cũng biết mình đã hơi nóng vội, cô là người thông minh, tuy rằng ngẫu nhiên sẽ phạm một ít sai lầm nhỏ, nhưng cũng rất nhanh nhận ra, hơn nữa bản thân rất nhanh sẽ tìm được cơ hội sửa chữa.

Lý Hoa Quyên còn chưa mở miệng, Dư Chi cười nói trước: “Đi, là cháu suy xét không chu toàn, đi đừng nóng giận, cháu chỉ nghĩ Tiểu Tư thật đáng yêu, thật biết điều, cháu rất thích cô bé, chuyện khác thật sự không có nghĩ nhiều. Là lỗi của cháu. Để học trưởng tức giận bỏ đi như vậy, cháu thật xin lỗi đi.”

Lý Hoa Quyên vội vàng nói: “Dư Chi à, cháu đừng nói vậy. Là tự đứa nhỏ ngang ngược cáu kỉnh, cháu không trách nó thì đi an tâm rồi. Sao có thể tìm được một đứa bé hiểu chuyện như cháu chứ. Cháu yên tâm, lát nữa đi sẽ đi dạy dỗ tên tiểu tử đó.”

Dư Chi lại khách khí nói thêm vài câu với Lý Hoa Quyên rồi mới rời khỏi Diệp gia. Cô biết lần này mình đã để lại ấn tượng rất xấu cho Diệp Mạnh Giác, cô không nghĩ tới, anh đối với chuyện này lại miễn cảm như vậy, đúng là cô sơ sót, nhất thời chỉ nghĩ đến muốn gần gũi với Diệp Tư, mà quên mất Diệp Tư đã từng lưu lạc bên ngoài, ít nhiều sẽ có chút cảm giác không an toàn. Diệp Mạnh Giác có phản ứng như thế là đúng.

“Bánh bao nhỏ, à, không đúng, Tiểu Tư, sao gần đây thấy cậu có vẻ không được vui lắm, ai chọc cậu vậy? Nói cho mình nghe đi, chúng ta là chị em tốt mà, mình ra mặt giúp cậu!” Kiều Hoa Hoa rất trượng nghĩa nói.

Cố tình bánh bao nhỏ lại không chịu, nhìn cũng không thèm nhìn cô, tiếp tục vui đùa trong sách.

Ánh mắt Kiều Hoa Hoa xoay xoay, “Vấn đề tình cảm? Chị cậu đây từng thân kinh bách chiến đó, nói nghe thử xem nào, mình giúp cậu phân tích được không.”

Bánh bao nhỏ rốt cục có chút phản ứng, “Thân kinh bách chiến?” cô hé mắt liếc nhìn Kiều Hoa Hoa một cái, “Chẳng lẽ cậu vừa sinh ra đã bắt đầu yêu đương? Ba hoa!”

“Á...” Kiều Hoa Hoa nhanh chóng nói: “Ý mình nói, mình từng gặp nhiều vấn đề khó khăn về tình cảm, cho nên lúc nào mình cũng có một quyển sổ ghi chép cách giải quyết, cậu cứ yên tâm nói cho mình nghe đi!”

“Còn ghi lại cách giải quyết vấn đề nữa? Cậu cho mình là bác sĩ sao??? Kiều Hoa Hoa, cậu có phải là một tay giang hồ chuyên bịp bợm không thế?”

“Bánh bao nhỏ!” Kiều Hoa Hoa vỗ bàn một cái, hét lớn một tiếng, “Mình không cho cậu vũ nhục nhân cách của mình! Cái gì mà giang hồ bịp bợm! Nói chuyện khó nghe như vậy. Mình... mình nhiều lắm cũng chỉ là một kẻ lừa đảo vườn trường thôi chứ.”

Diệp Tư hoảng sợ, “Cậu điên hả? Chúng ta đang trong giờ tự học, lát nữa giáo viên sẽ đến, cậu la lớn như vậy làm chi???”

Kiều Hoa Hoa là người rất khó dây dưa, Diệp Tư gặp cô ta, nhất định là sẽ bị cô ta bắt nạt.

Thắng đến lúc tan học, Kiều Hoa Hoa vẫn cứ quần quít lấy Diệp Tư, hai người đi thắng ra vườn trường.

“Tiểu Tư!”

Lần thứ ba gặp Dư Chi là ở trường học. Từ lần trước ở nhà bà nội ăn cơm đã xảy ra chuyện không vui, Dư Chi biến mất một khoảng thời gian, cô còn tưởng rằng cô ta đã biết khó mà lui. Không nghĩ tới, hiện giờ lại gặp cô ta ở đây.

Dư Chi đứng ở trước cửa trường học mặc bộ Jumsuit màu đỏ lửa, cười mỉm chỉ gọi: “Tiểu Tư.”

Diệp Tư thấy cô ta, nhũn mày thật chặt, sau đó rất lễ phép kêu một tiếng: “Di Chi.”

“Ra về sao? Di dẫn bé con đi ăn ngon được không?”

Dư Chi cười hết sức ôn hòa, chỉ tiếc, Diệp Tư cũng không thích.

Diệp Tư lắc đầu.

Dư Chi nhìn ra được Diệp Tư không muốn đi với cô, liền mở cửa xe, lấy ra một cái túi.

“Diệp Tư à, hai ngày trước đi xuất ngoại, thấy có mấy bộ quần áo đẹp, liền đem về cho con vài món, nhìn xem có thích không?”

Cô vừa nói vừa mở túi, đưa ra mấy bộ quần áo.

Một chiếc váy màu trắng liền thân thắt lưng cao, một chiếc áo đồng bộ với váy màu xanh nhạt, còn có một bộ quần áo màu hồng nhạt có đính nơ bướm. Rất rõ ràng, hẳn là đã lựa chọn tỉ mỉ, toàn là kiểu dáng và màu sắc mà Diệp Tư thích.

Dư Chi thấy trong mắt Diệp Tư lóe lên một tia kinh hi, biết chiêu này của mình có tác dụng rồi. Nữ sinh mới lớn lên đều luôn mơ mộng, luôn luôn thích một vài món váy áo xinh đẹp đáng yêu.

“Tiểu Tư, di rất thích đi dạo phố, rất thích mua quần áo đẹp và những thứ đáng yêu. Di thật sự rất thích con, sau này con có thể chơi với di được không?” cô ta cúi đầu, nhìn vào mắt Diệp Tư.

Thấy Diệp Tư mỉm môi có vẻ như có chút do dự, cô ta liền nói tiếp: “Tiểu Tư, con không thích đi sao?”

Diệp Tư liền vội vàng lắc đầu, trên mặt có chút ửng đỏ, bị nói trúng tim đen ngay trước mặt, cô vẫn cảm thấy có lỗi.

Dư Chi vuốt đầu cô, “Không sao, con không quen biết di, hơn nữa lúc trước di ở nhà bà nội quả thật cư xử không đúng, con không thích đi cũng phải thôi. Tuy nhiên Tiểu Tư à, di thật sự rất thích con, con thử kết bạn với di đi, có được không? Con cho di một cơ hội, nhất định sẽ thích di.”

Thần sắc cô ta thân nhiên, gương mặt lúc này toát ra ý cười ấm áp, trước đó Diệp Tư thật sự không thích cô ta, cũng không trực tiếp cự tuyệt, chỉ gạt gạt đầu.

Diệp Tư về nhà, di Thái đã chuẩn bị xong bữa tối, buổi tối Diệp Mạnh Giác có xã giao, Diệp Tư đành phải tự ăn cơm chiều một mình. Cô không yên lòng ăn vài ngum cơm, liền đặt bát trở về phòng. Trên giường bày ra mấy bộ quần áo lấy từ tay Dư Chi, lúc này ánh mắt như lửa đốt. Cô chán nản gõ gõ đầu óc của mình, cứ như vậy bị mấy bộ đồ thu mua. Cô nhớ tới sau khi Dư Chi đi, Kiều Hoa Hoa nhìn cô, lắc đầu nói: “Bánh bao nhỏ, cậu không phải là đối thủ của cô ấy đâu.” Cô lập tức giống như quả bóng cao su xì hơi ù rũ xuống. Cô quả thật không phải là đối thủ của Dư Chi. Diệp Mạnh Giác về nhà, Diệp Tư còn chu môi, về mặt đây rồi rầm nhìn mớ đồ trên giường.

“Sao thế này? Ai lại chọc tới bảo bối nhà tôi rồi?” Diệp Mạnh Giác đùa với Diệp Tư, vừa nói vừa véo mặt cô.

“Chứ” Diệp Tư ngước mặt, chán nản nói: “Bé cưng nhận lễ vật của di Chi.”

Diệp Mạnh Giác nhún nhún mày, nhìn quần áo trên giường hỏi: “Là mấy bộ quần áo này sao?”

“Dạ.” Nhóc con gạt đầu, nhún cái mũi lại, “Là bị mấy bộ quần áo này mê hoặc.”

Diệp Mạnh Giác ha ha nở nụ cười, “Bé cưng, thích không?”

Diệp Tư chớp tròng mắt, “Thích.”

“Vậy chú sẽ mua cho bé cưng mấy bộ quần áo giống như vậy, mấy bộ này không cần mặc.” Diệp Mạnh Giác nói xong liền chụp mấy tấm ảnh, đưa cho thư ký.

Quần áo sang ngày thứ ba đã có. Không chỉ vài món như thế, mặt khác còn có thật nhiều bộ, bao gồm giày, túi xách, đều là phong cách đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Diệp Tư ôm quần áo, vui vẻ đến nỗi mặt mày hớn hờ, lúc trước cô cũng không thích mua quần áo, đó có thể là bệnh chung của các cô nàng béo, bất quá bây giờ gầy đi một chút, đương nhiên khẩn cấp muốn mua một ít quần áo trước kia không thể thử được. Trong một lúc có một loạt quần áo đẹp về tay như vậy, đủ để cho tâm tình của cô vui hơn một tháng.

Diệp Tư đẩy Diệp Mạnh Giác ra ngoài, hét lên: “Chú, chú ở bên ngoài chờ, bé cưng thay xong quần áo sẽ cho chú xem”

Diệp Tư đóng cửa lại thật nhanh, bắt đầu thử đồ. Mỗi lần cô đổi một bộ quần áo, đều chạy đến trước mặt Diệp Mạnh Giác đi một vòng, hai con mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn.

“Đẹp không chú? Có đẹp không? Chú.”

“Đẹp, bé cưng nhà chúng ta là đẹp nhất.”

Diệp Tư nhận được khẳng định từ Diệp Mạnh Giác, liền vui vẻ trở về phòng đổi một bộ khác.

“Bé cưng, bộ đồ có vấn đề sao, có muốn chú vào giúp một tay không?”

Diệp Tư lại một lần nữa đi vào trong phòng thay đồ, Diệp Mạnh Giác chờ thật lâu cũng không thấy cô đi ra, đoán chừng là bộ quần áo này một mình cô không thể mặc được.

“Dạ, chú mau vào kéo khóa áo giúp bé cưng với.” Diệp Tư mềm yếu nói vọng ra.

Đây là một bộ lễ phục rất đẹp, khóa kéo được thiết kế phía sau lưng, Diệp Tư nghiêng thân mình soi gương, dùng sức kéo nửa ngày, cũng không thể thành công kéo được khóa lên.

Diệp Mạnh Giác vừa vào cửa đã nhìn thấy Diệp Tư lắc lắc thân mình chiến đấu cùng cái khóa kéo sau lưng. Anh buồn cười nhìn cô sốt ruột xoay quanh, tựa như con mèo nhỏ nỗ lực muốn bắt cái đuôi của mình vậy.

“Bé cưng xoay người lại đi, chú giúp cho.” Anh đi đến bên người Diệp Tư nói.

Diệp Tư thấy anh lại đây, vui vẻ ra mặt, lập tức chạy đến trước mặt anh, đưa lưng về phía anh, nghiêng đầu, vén tóc qua một bên tai đến trước ngực. Da thịt trắng nõn dưới bộ lễ phục màu đỏ càng có vẻ vô cùng mịn màng, mái tóc đen mượt tự nhiên mềm mại áp sát tạo ra một độ cong nhu hòa, mùi sữa thơm ngan ngát trên người thiếu nữ nhàn nhạt lan ra.

Diệp Mạnh Giác không khỏi vươn tay, khẽ vuốt vuốt nhẹ cổ Diệp Tư, da thịt dưới đầu ngón tay trơn mềm như nước, lại giống như có dòng điện thông qua đầu ngón tay, kích thích trái tim anh. Anh có thể cảm nhận được trái tim mình nháy mắt đập như sấm, đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê tê đại đại làm da đầu run lên, cả người run rẩy không thôi. Anh nhìn về phía gương, cô gái nhỏ nhu thuận nghiêng đầu, khoe miệng khẽ cười, gò má trắng nõn đỏ ửng, trong mắt chàng trai phía sau sáng lên ngọn lửa lạ thường. Ngọn lửa kia làm tổn thương ánh mắt anh, anh lập tức nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa. Trong đầu, có một tiếng sét nổ vang, bên tai văng vẳng vang lên âm thanh tự nhủ. Mình điên rồi! Mình điên rồi!

“Chú.” Giọng thiếu nữ mềm mại vang lên bên tai, “Chú, nhanh lên.”

Diệp Mạnh Giác vươn tay, nhưng lại không dám mở to mắt, sờ sờ sợi dây tim đầu khoá kéo, thiếu nữ cười thút thút êm ái, “Chú, đừng mà, nhột quá.”

Những lời này giống như lửa cháy đổ thêm dầu, trong cơ thể đàn ông lại một lần nữa cất lực kèm chế ngọn lửa to đang cháy lan trên cánh đồng cỏ khô. Anh mở to mắt, da thịt trắng như tuyết của thiếu nữ lại giống như ánh sáng chói lọi đâm vào mắt anh.

Anh chợt vật nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, cấp tốc trốn ra khỏi phòng.

Diệp Tư vẫn chờ chú kéo khóa kéo lên cho cô, kết quả phát hiện anh thế nhưng đi mất rồi, cô ù ù cạc cạc từ trong gương nhìn anh về mặt âm trầm đi nhanh ra khỏi phòng, nhất thời không biết làm sao.

Bộ quần áo đó, cuối cùng vẫn không thể mặc thử thành công. Diệp Tư coi ra, do dự một chút, lại thay đổi một bộ quần áo khác, cô lo sợ bất an ở trong phòng do dự một hồi, vẫn mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng sinh hoạt chung yên tĩnh, Diệp Mạnh Giác ngồi ở vị trí cũ, mày khóa chặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Diệp Tư mở cửa, cũng không đi ra ngoài, chỉ đứng ở trước cửa, sợ hãi kêu một tiếng: “Chú.”

Diệp Mạnh Giác thế này mới ngẩng đầu, trong mắt bé cưng rõ ràng có bất an, ánh mắt của anh lập tức mềm mại hẳn lên, trên mặt lộ ra nụ cười, vẫy tay với cô nói: “Lại đây, đi một vòng cho chú xem.”

Diệp Tư nhìn thấy Diệp Mạnh Giác khôi phục lại dáng vẻ vừa rồi, thế này mới yên tâm mà đi qua. Trên người cô mặc là một bộ váy trắng kiểu nữ sinh, tay áo phồng, dây thắt lưng rất cao, bên dưới làn váy được xếp li xòe rộng ra, sau lưng kết một cái nơ con bướm rất to.

Cô giống như một tiểu tinh linh nhỏ bé, trắng trong, lại thuần khiết.

Diệp Mạnh Giác thăm mắng mình ở trong lòng, mặt ngoài lại cười nói: “Thật đẹp, bé cưng nhà chúng ta mặc cái gì cũng rất xinh. Giống như một tiểu tinh linh, rất đáng yêu.”

Diệp Tư nghe được lời nói như vậy, rất hài lòng nhảy về phòng thay đồ, tiếp tục ép buộc chồng quần áo mới.

Diệp Mạnh Giác nhìn cô vui vẻ nhảy nhót biến mất ở phía sau cửa, ánh mắt tối sầm lại, bản thân mình ngược lại thật sự quá cảm thú, anh cứ như vậy mà sinh ra ý tưởng xấu xa đối với bé cưng. Đó là bé cưng nhà anh, là bé cưng mà anh một tay nuôi lớn, là bé cưng tội nghiệp nằm đó ở cô nhi viện nhào vào lòng anh khóc rống, đến bây giờ là bé cưng sôi nổi hoạt bát thật vui vẻ ở trước mặt anh thử quần áo. Từ lúc cô chặt vật theo anh trở về nhà, cho đến lần đầu tiên cô mặc áo ngực đứng trước anh mà hai má đỏ hồng như trứng gà luộc, một màn rồi lại một màn, tựa như mới ngày hôm qua, rõ ràng đến như vậy. Mà anh, cũng xem cô bé nhỏ xinh xắn trước mặt như con gái mà tận tâm nuôi lớn, hôm nay bỗng dưng động tâm như vậy, anh đúng là điên rồi. Anh nghĩ mình thật sự là hoàn toàn điên triệt để.

Ngày hôm sau, Diệp Tư mặc một bộ váy áo xinh xắn đáng yêu đi trên đường, người đi trên công viên đều quay lại nhìn cô một chút. Chú nói, cô là cô bé đẹp nhất trên thế giới. Trên đường đi, cô cứ mãi nghĩ đến lời chú nói, khoe miệng không tự chủ cong lên.

“Bánh bao nhỏ, cậu đang yêu à?” Kiều Hoa Hoa đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, vừa tới liền dúi cho cô một trái bom, “Nhìn đi, cậu cười nhiều hơn bình thường, hai má lại ửng hồng, nhất định là đang yêu rồi. Mau nói cho chị đây biết, cậu đang nghĩ đến nam sinh nào, cười đến hoa đào đầy mặt như vậy.”

Diệp Tư liếc xéo nhìn cô ta, không phải Diệp Tư không thích cô ta, có điều là cô ta làm cho Diệp Tư vui không nổi, nữ sinh bây giờ chẳng lẽ hề cười nhiều một chút là bị cho rằng đang yêu hay sao, thật sự rất không ngoan mà. Diệp Tư mình chính là một cô bé ngoan, làm sao có thể giống như những nữ sinh kia có suy nghĩ bậy bạ được? Hừ!

Trong lòng Diệp Tư đem Kiều Hoa Hoa ra mắng chửi một phen, ngẩng đầu lên, cũng không để ý đến cô ta, hùng dũng oai vệ đi về phía phòng học.

“Này, bánh bao nhỏ, cậu còn thanh cao cái gì, ngẩng đầu lên thì lợi hại hơn mình sao?” Kiều Hoa Hoa lại đuổi theo, “Cậu dám không thừa nhận, về mặt cười khúc khích nhộn nhạo lúc này còn dám nói không phải đang suy nghĩ đến nam sinh ư? Hừ, có quý mới tin tưởng cậu! Cậu dám làm không dám nhận à!”

“Kiều Hoa Hoa!” Diệp Tư rốt cục chịu không được cô gái này nhảm chán, quát, “Mình không có nghĩ đến bất cứ nam sinh nào, tuyệt đối không có! Cậu có tin hay không, mình mặc kệ cậu.!”

Diệp Tư nói xong, đi được hai bước, lại quay đầu nói: “Kiều Hoa Hoa, mình không nói chuyện với cậu nữa, cậu nói nhảm, đồ đáng ghét!”

Kiều Hoa Hoa sững sờ ngay tại chỗ, trời ạ! Bánh bao nhỏ nổi giận rất lợi hại nha! Tuy nhiên nói cô là đồ nói nhảm, đáng ghét, hi hi hi, quả nhiên bị cô phát hiện điểm yếu rồi.

Kiều Hoa Hoa bám riết không tha, đuổi theo Diệp Tư, một tay khoát lên trên vai cô, cười vô cùng mờ ám, “Bánh bao nhỏ, cậu đã phát hiện được bản tính của mình rồi, vậy mình cũng không khách khí nữa. Nói đi, lúc này cậu nghĩ đến nam sinh nào? Nói hay không?”

Trong lòng Diệp Tư kêu rên, gặp Kiều Hoa Hoa, ngược lại thật sự là bất hạnh trong cuộc sống của cô mà.

“Kiều Hoa Hoa, cậu bỏ tay ra đi, mình nói, mình cho cậu biết, được chưa?” Diệp Tư bị dâm uy của Kiều Hoa Hoa chèn ép, chỉ phải cầu xin tha thứ, “Lúc này là mình nhớ đến mấy lời chú khen mình tối hôm qua, thật sự không có nghĩ đến nam sinh khác, thật đó.”

Kiều Hoa Hoa hồ nghi nhìn Diệp Tư nói: “Cậu đừng gạt mình đó, thật sự?”

“Ừ, thật sự.”

“Trời ạ, cậu nghĩ mình có thể tin hay không? Lúc này cậu cười đến hoa đào bay tán loạn như vậy, thì ra chỉ là vì lời khen của chú cậu” Kiều Hoa Hoa cười thả cửa nói: “Ha ha ha, bánh bao nhỏ, cậu nói cho có lệ với mình sao, hay là cậu thật sự thích chú của cậu rồi?!”

Mặt Diệp Tư cứng một chút, lại cây ngay không sợ chết đứng nói: “Mình đương nhiên thích chú mình.”

Kiều Hoa Hoa nhìn Diệp Tư liếc mắt một cái, nói: “Bánh bao nhỏ, cậu sẽ không thật sự ngây thơ như vậy chứ? Mình nói ‘Thích’ ở đây không cùng loại với ‘Thích’ mà cậu đang nói đâu.”

Nói xong, cô ta lại lắc đầu, “Haizzz, thì ra cậu thật sự là ngây thơ mà!”

Diệp Tư đứng tại chỗ, nhìn Kiều Hoa Hoa linh hoạt nhảy lên bậc thềm, vài bước liền rào bước bước vào lớp học. Thích là thích, còn có cái gì không cùng một loại?

Cuối tuần lại phải trở về khu biệt thự của Diệp Gia, Diệp Mạnh Giác ở công ty có việc, để cho Diệp Tư về một mình trước.

Quả nhiên, Dư Chi đã ở đó, cô ta ngồi bên cạnh Lý Hoa Quyên, kề bên bà, hai người cúi đầu, có vẻ như đang nhìn cái gì đó.

Diệp Tư đi vào phòng khách, đã thấy rõ Lý Hoa Quyên cầm trong tay chính là một quyển photo album, trên bàn trà nhỏ bên cạnh, còn bày ra một vài quyển photo album khác.

Mẹ Phúc thấy Diệp Tư tiến vào, nói: “Tiểu thư đã về.”

Lý Hoa Quyên lập tức ngẩng đầu lên, thấy Diệp Tư, vội vàng hô: “Tiểu Tư, lại đây nhanh lên, đến chỗ của bà nè.”

Diệp Tư ngoan ngoãn chạy tới, ngồi bên cạnh Lý Hoa Quyên. Lý Hoa Quyên lại phân phó cho mẹ Phúc nói: “Mẹ Phúc, mau đi lấy điểm tôi mới đem về từ khách sạn lấy ra cho bảo bồi chúng ta ăn nào.”

Nói xong lại chuyển hướng nói với Diệp Tư: “Tiểu Tư, bà và dì Dư Chi đang cùng xem lại mấy tấm hình cũ của chú con đó.”

Quyển photo album Lý Hoa Quyên cầm trong tay đúng là hình của Diệp Mạnh Giác hồi còn học đại học, khi đó anh đang ở khách sạn học viện Mạc Nhĩ đọc sách. Ngày nghỉ là thời gian anh du lịch, anh dùng hai năm thời gian để đi đến những nơi đẹp nhất trên thế giới, cũng tìm hiểu căn cứ phong tục của người ta ở từng địa phương mới chịu bỏ qua. Anh vốn dĩ đã lên kế hoạch cho chuyến đi kế tiếp chính là đi du lịch Châu Âu, anh đã xem hướng dẫn du lịch đi những đâu, điểm dừng chân, cùng với những chuyện liên quan đều lên kế hoạch sẵn sàng, kết quả nhận được điện thoại, Diệp Mạnh Tiêu ở trong nước đã xảy ra chuyện.

Khi đó Diệp Mạnh Giác mới hai mươi, vẫn chưa trải qua sự tôi luyện của thương trường, tinh thần như ánh mặt trời khiến người khác phấn chấn, tốt đẹp làm cho người ta hướng tới.

Lý Hoa Quyên mỗi lần chuyển sang một tấm hình khác, đều sẽ cẩn thận giảng giải cho Dư Chi nghe một phen.

Diệp Tư len lén liếc qua, Dư Chi nhìn hình của chú trong ánh mắt tràn đầy dịu dàng, cô ta có lúm đồng tiền như hoa, hai gò má đỏ ửng, mặt đẹp hoa đào. Đột nhiên, lời nói của Kiều Hoa Hoa bay vào trong đầu Diệp Tư, mặt mày hớn hờ, hoa đào bay loạn, đó là biểu tình khi nhìn đến hoặc là nghĩ đến nam sinh mà mình mến.

Diệp Tư chậm rãi nắm chặt tay lại, đó là biểu tình khi nhìn tới người đàn ông mà mình yêu mến, ngay cả chính mình cũng không biết, biểu tình không tự chủ toát ra. Sau lưng cô, chậm rãi đổ mồ hôi, đặc sánh, rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sửa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Diệp Tư ngồi nghiêm chỉnh, phía sau lưng đã ướt đầm, thời tiết tháng mười rất nóng, chỉ là Diệp Tư lúc này giống như đang một mình ngồi trong thế giới bị đóng băng, chung quanh trắng xóa một mảng, không có phương hướng, chỉ có rét lạnh, ừn ừn kéo đến.

Lúc Diệp Mạnh Giác trở lại, Lý Hoa Quyên đang bày đồ ăn trong bếp nhắc nhở mọi người chuẩn bị bày đồ ăn. Diệp Tư ngồi trên ghế sofa, cầm một quyển photo album, chỉ cầm chứ không lật qua trang nào. Dư Chi ngồi bên cạnh cô, cũng nhìn photo album, thường thường sẽ nói mấy câu với Diệp Tư.

Thấy Diệp Mạnh Giác trở lại, Dư Chi rất tự nhiên đứng lên, chuẩn bị nghênh đón. Diệp Mạnh Giác nhìn về phía Diệp Tư ngồi trên ghế sofa, cô có vẻ như không nghe được giọng của anh, vẫn cúi đầu như cũ, lật xem photo album.

Diệp Mạnh Giác gật gật đầu với Dư Chi, đi qua chỗ Diệp Tư.

“Xem cái gì vậy? Sao lại nhập thần như thế? Ngay cả chú đã trở về cũng không lên tiếng gọi?” Diệp Mạnh Giác đi đến bên cạnh Diệp Tư, gõ nhẹ lên đầu cô một cái.

Diệp Tư vuốt đầu, ngẩng lên, ánh mắt có chút trốn tránh, “Chú đã về à.”

Nói xong cô lại vội vàng cúi đầu, tiếp tục xem photo album.

Anh khẽ nhíu mày, nhóc con hôm nay thật khác thường, không biết là ai chọc cô không thoải mái, nghĩ đến đây, anh nhìn nhìn Dư Chi.

Dư Chi vốn cười híp mắt nhìn Diệp Mạnh Giác, lại không dự đoán được anh lạnh lùng liếc xéo cô, dọa cô nhảy dựng. Trong lòng cũng hơi có chút giận tãi đi, cô chẳng qua là thích anh, muốn tìm cơ hội khiến anh hiểu rõ chỗ tốt của cô mà thôi, nếu anh không muốn gặp cô như vậy, cô cũng còn chưa đến mức mặt dày tiếp tục ở lại chỗ này.

Lý Hoa Quyên đang ở trong phòng ăn đón tiếp bọn họ đi ăn cơm. Dư Chi cầm túi, đi đến chỗ Lý Hoa Quyên nói: “Di, ngại quá, con vừa mới nhớ tới buổi tối còn có chuyện, không dám quấy rầy.”

Lý Hoa Quyên cảm thấy thật bất ngờ, vội vàng đi ra, nhìn vào phòng khách, Diệp Mạnh Giác mặt lạnh đứng nơi đó, cũng không có ý định giữ Dư Chi lại. Lập tức trong lòng cũng hiểu ít nhiều, khẳng định lại là cái thái độ của Diệp Mạnh Giác đối với người ta.

Lý Hoa Quyên vội vàng kéo Dư Chi lại nói: “Xem cháu nói chuyện gì kìa, đồ ăn đã bày xong hết rồi, cháu nói đi là đi sao? Cho dù bên ngoài có chuyện thì cũng nên ăn no bụng rồi hãy đi, hơn nữa, mấy món ăn hôm nay đều là dựa theo khẩu vị của cháu mà nấu đó. Mau vào, ăn cơm tối rồi hãy đi.”

Nói xong, bà hướng về phía Diệp Mạnh Giác đứng ở phòng khách hô: “Mạnh Giác, còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau tới dùng cơm đi?”

Diệp Mạnh Giác nhìn bà một cái, nói: “Đến đây, con đi rửa tay trước.”

Diệp Tư cũng lễ mễ đứng lên.

Lý Hoa Quyên nói với Diệp Tư: “Tiểu Tư, mau tới cùng ăn cơm với dì Dư Chi.”

Thấy Lý Hoa Quyên giữ lại như vậy, Dư Chi cũng không tiện từ chối, thời cơ quả thật có điểm không đúng, nếu tiếp tục đòi đi ngược lại có chút làm kiêu, chỉ đành nói với Diệp Tư: “Tiểu Tư, đến đây.”

Diệp Tư thật biết điều đi qua, đứng bên cạnh Dư Chi. Diệp Mạnh Giác rửa tay xong đi ra, phát hiện ba người phụ nữ không biết từ khi nào thì biến thành cùng một chiến tuyến. Anh không khỏi lắc đầu, bản thân mình mới rồi còn tưởng là Dư Chi chọc bé cưng mất hứng, làm mặt lạnh nhìn cô, mà lúc này các cô lại thân mật tựa vào nhau cùng nói chuyện phiếm, xem ra là bản thân mình quá lo lắng. Nghĩ như vậy, cũng cảm giác thái độ vừa rồi của mình có chút quá đáng, đành kiểm soát nói: “Tiểu Tư, tán gẫu cái gì hăng say vậy? Còn không mau dẫn Dư tiểu thư đi rửa tay?”

Diệp Tư “A” một tiếng, cũng không nhìn anh, kéo tay Dư Chi, chạy về hướng bồn rửa tay.

Lý Hoa Quyên nhân cơ hội lén lút nói với anh: “Chú ý thái độ của con một chút! Cho dù hai đứa không thành đôi, cũng không ai có đạo đãi khách như con.”

Diệp Mạnh Giác bởi vì lúc này trách lầm Dư Chi, trong lòng có chút hổ thẹn, lại nói, theo lời của Lý Hoa Quyên, cho dù không làm người yêu được, chuyện ăn cơm cũng nên có các cấp bậc lễ nghĩa cơ bản. Nên lúc ăn cơm, anh lại cố nở nụ cười hiếm có với Dư Chi. Dư Chi là người rất biết quan sát sắc mặt người khác, biết Diệp Mạnh Giác đối cô có cảm giác áy náy, đương nhiên cũng thuận thể diện cùng anh nói chuyện phiếm. Cô luôn cho rằng chỉ cần cô có cơ hội làm cho Diệp Mạnh Giác hiểu rõ cô, cô khẳng định sẽ có phần thắng. Mấu chốt của vấn đề là làm cho Diệp Mạnh Giác không ghét bỏ cô, khiến anh đồng ý tìm hiểu cô. Hiện giờ rất rõ ràng là đã có được một cơ hội tốt, khó trách cô nhân thường hay nói, ‘Phúc họa song đôi’. Trước kia bởi vì chuyện được sắp xếp xem mặt với Diệp Mạnh Giác mà lòng cô tràn đầy vui mừng, lại nào biết, Diệp Mạnh Giác vô cùng chán ghét cô, giờ mất thấy Diệp Mạnh Giác đối với cô đã giảm đi phần nào ghét bỏ, đang muốn buông tha, mọi việc lại có chuyển biến.

Diệp Tư ngồi bên cạnh Dư Chi, nắm chặt đôi đũa trong tay, nhìn chằm chằm mâm cơm trước mắt, trong tai nghe bọn họ trò chuyện trời nam biển bắc. Dư Chi nói chuyện phiếm đồng thời vẫn còn không quên gấp cho cô mấy đũa thức ăn.

“Cháu ăn xong rồi.” Diệp Tư buông đũa xuống nói, “Mọi người cứ từ từ ăn.”

Lý Hoa Quyên nhìn chén cơm của cô, nói: “Tiểu Tư sao ăn ít quá vậy? Lại giảm béo sao? Hiện giờ chính là lúc đang lớn, cũng không thể ăn kiêng quá mức sẽ hại tới thân thể.”

“Dạ” Diệp Tư ấp úng trả lời.

Diệp Mạnh Giác ngồi đối diện với cô, lúc này cười nhìn cô đứng lên, hỏi: “Thật ăn xong sao?”

“Dạ.”

“Ừ, tôi cũng ăn xong, Dư tiểu thư, cô dùng tự nhiên nhé, tôi đứng lên trước.” Diệp Mạnh Giác khách khí nói với Dư Chi.

Diệp Mạnh Giác nói xong cũng đứng lên, vẫy tay với Diệp Tư, “Đi, chúng ta ra sân chơi.”

Dư Chi mặc dù có chút tiếc nuối, tuy nhiên nghĩ lại, mình dù sao cũng không có cách nào so sánh với Diệp Tư, nên bình thường trở lại. Lý Hoa Quyên lại kêu gọi cô ăn thêm một hời, rồi mới đi ra.

Diệp Mạnh Giác cùng Diệp Tư đi ra sân sau cho cá chép ăn. Thức ăn rải ra, một đám cá chép tụ lại, trông rất đẹp mắt.

“Đẹp thật, không ngờ trong nhà anh còn có cái hồ cá lớn như vậy.” Dư Chi cảm khái nói, “Nhà em cũng có hồ cá, nhưng mà chỉ toàn nuôi cá nhiệt đới để làm cảnh.”

“Dư tiểu thư khiêm tốn, nhà cô muốn xây hồ cá là chuyện khó khăn sao?” Diệp Mạnh Giác nói, “Chỉ sợ là nhà cô nuôi cá so với ao cá nhà tôi còn quý giá hơn.”

Dư Chi vội vàng nói: “Không đâu, không đâu, toàn nuôi chơi thôi, không có quý giá như vậy.”

Diệp Tư nằm sấp trên bờ ao, ánh mắt nhìn chăm chăm đám cá chép, không biết đang làm gì.

“Bé cưng, làm gì đó?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Đếm cá.” Diệp Tư trả lời.

Diệp Mạnh Giác không thể nhìn cười được, đây là trò hồi Diệp Tư còn nhỏ, thích chơi nhất. Khi đó cô vừa mới học đếm, mỗi ngày lúc ra sân sau cho cá ăn, Diệp Mạnh Tiêu đều sẽ bắt cô đếm xem trong hồ có bao nhiêu con cá. Diệp Tư đương nhiên là không đếm được. Mỗi lần đều đếm đến đâu đấy mò hôi, cuối cùng nhìn đàn cá lại đang tụ tập vào nhau, cô liền bĩu môi khóc lớn. Cổ tình cô còn không biết sợ, mỗi lần đến lúc cho cá ăn, luôn dùng đôi chân ngắn, lon ta lon ton chạy tới, sau đó, lịch sử lại tái diễn.

Diệp Mạnh Giác nghĩ đến đây, không khỏi hỏi cô: “Bé cưng, còn nhớ rõ chuyện hồi nhỏ không?”

“Sao ạ?” Diệp Tư mờ mịt nhìn nhìn anh, “Không nhớ.”

Cô nhỏ giọng nói, trong giọng nói khó nén mắt mát.

Diệp Mạnh Giác nhìn cô mắt mát cúi đầu, cảm giác lòng anh như bị cái gì đó néo, “Không sao”, anh nói, cũng như đang nói với chính mình, “Không sao đâu, chú có thể nhắc cho bé cưng nhớ.”

Năm đó khi anh trở về nghỉ đông, Diệp Tư đang ở trong sân sau khóc đến oa oa, anh vội vã hỏi sao lại thế này, thế mới biết, Diệp Mạnh Tiêu mỗi lần đều lấy trò chơi này ra chọc cô. Nhìn tiểu nha đầu khóc đến mặt đỏ rần, nước mắt ào ào rơi xuống, anh nghĩ ra một ý kiến hay. Ngày hôm sau, trong sân có để thêm một cái lưới, anh cùng Diệp Tư kéo lưới ra, chia hồ nước thành hai phần, lại cầm một cái vợt, một cái rọ một cái, vớt cá ra, thả qua bên kia lưới. Ngày đó, Diệp Tư rốt cục lần đầu tiên đếm cá được đầy đủ. Đó cũng là mùa đông cuối cùng cô ở cùng ba mẹ cô.

Từ khi Diệp Tư trải qua ngày cuối tuần kia, luôn luôn ủ rũ, không có tinh thần gì. Diệp Mạnh Giác cũng không phát hiện ra. Gần đây trong công ty anh bề bộn nhiều việc, hơn nữa, theo bản năng anh cũng có chút lảng tránh tiểu nha đầu, tuy rằng chính anh cũng không ý thức được. Từ khi trải qua chuyện giúp cô kéo áo, thời gian anh đến công ty rõ ràng nhiều hơn so với trước kia. Tần Vi Khiêm nhờ vài người có quan hệ không tệ gọi anh ra tụ họp với nhau, anh cũng đều sáng khoái đáp ứng. Điều này thế nhưng khiến bọn Tần Vi Khiêm cảm thấy lạ lùng, người này bình thường luôn ra sức từ chối, lý do rất nhiều, đều giống như bây giờ hề gọi là đến?

Kiều Hoa Hoa đây là thứ N+1 kêu Diệp Tư.

“Minh nói Diệp Tư nè, cậu làm sao vậy? Phờ phạc ỉu xìu như vậy? Tương tư à?”

Không thể không nói, Kiều Hoa Hoa có tiếng huyền não, tuy nhiên, có khi quả thật nhất tâm kiến huyết, tuy rằng, tâm này của cô ta chính là đánh bậy đánh bạ mà đúng.

Diệp Tư vẫn cụp mắt xuống không để ý cô ta. Tương tư? Nếu cô có thể quang minh chính đại tương tư như vậy thì tốt rồi. Cô nhớ tới gương mặt tràn đầy hạnh phúc kia của Dư Chi, chậm rãi nắm bàn tay lại, móng tay ấn vào lòng bàn tay thật sâu tạo thành dấu vết hình trăng non, cô lại không cảm thấy đau chút nào.

Từ lúc cô nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nhu tình cùng nụ cười tươi ức chế không nổi trên mặt của Dư Chi và chú, cô đột nhiên giác ngộ, mặt mày hớn hở, hoa đào bay loạn, cô thật sự giống như Kiều Hoa Hoa nói, đang yêu. Chỉ là, đối tượng mà cô yêu chính là chú của cô.

Cô sợ tới mức đỏ mặt hôi lạnh, giây phút ấy, như là rơi vào hố sâu lạnh như băng khiến cô rùng mình. Ngay cả khi Diệp Mạnh Giác trở về, cô cũng không dám giống bình thường chạy ra đón cùng với làm nũng, thậm chí ngay cả đứng khi nhìn anh cũng không có.

Lúc ăn cơm, cô nghe Diệp Mạnh Giác nói chuyện phiếm với Dư Chi, không khỏi nắm chặt chiếc đũa, một bàn mĩ vị, nhưng cô một chút cũng ăn không vào.

Diệp gia bình thường lúc ăn cơm không ai nói gì, chỉ có Diệp Mạnh Giác thích nói với cô vài câu, gấp thức ăn cho cô. Chỉ là, bây giờ, Diệp Mạnh Giác cũng đang nói, bất quá đối tượng anh nói chuyện không phải cô, người đang thầm yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19

Sắp đến giờ tan tầm thì Diệp Mạnh Giác nhận được điện thoại của Tần Vi Khiêm, chỗ cũ. Chờ anh xong việc trong tay, lúc đi đến nơi hẹn phát hiện bên trong có thêm một người mà bình thường không quá quen thuộc.

“Ôi, Diệp thiếu sao lại có thời gian cùng những tục nhân như chúng tôi chơi đùa thế này?”

Nói chuyện chính là người mới nhậm chức hơn nửa năm cục trưởng công tử Trần Á, người này bình thường không có chuyện gì làm, chỉ biết ăn uống vui đùa, bất quá anh ta và Diệp Mạnh Giác còn không phải là người cùng một hội sao.

“Trần thiếu nói đùa, tôi đây có lẽ mới đúng là tục nhân, cả ngày vì kiếm tiền mà vội đến vội đi, nào được tiêu điều tự tại như Trần thiếu? Nói đến cùng, tôi là không bỏ xuống được tục vật.” Diệp Mạnh Giác khiêm tốn trả lời. Anh và Trần thiếu không có giao tình gì, đương nhiên không giống các anh em khác có thể tùy tiện nói giỡn.

“Ha ha, khó trách thẳng thóc Tần Vi Khiêm nói cậu rất thú vị, tôi đây chính là phóng túng bản thân mình, còn cậu là tích cực tiến tới. Điểm ấy tôi còn biết mà. Tôi bội phục cậu đã thay đổi tôi, nếu giống như trước kia tôi đã sớm sống phóng túng lâu rồi. Đến đây nào, cạn một ly, sau này sẽ là huynh đệ.” Trần Á giờ chén lên, gật đầu với Diệp Mạnh Giác.

“Cạn!” Diệp Mạnh Giác cũng giờ chén lên, hai người nhẹ nhàng đụng một cái, đều tự uống cạn sạch chén rượu.

Tần Vi Khiêm ở một bên đang bận rộn đùa giỡn mấy cô gái trẻ, quay đầu nhìn nhìn, nói: “Haiz, Diệp Mạnh Giác, tôi nói cậu gần đây sao lại rảnh rỗi thế? Tiểu công chúa nhà cậu không cần cậu lo sao?”

Diệp Mạnh Giác nghe anh ta nhắc đến Diệp Tư, lông mi nhẹ nhàng giật giật, không để ý đến anh ta, trái lại tự rót thêm cho mình một chén rượu. Nữ nhân viên bên cạnh vội vàng tiếp đón, làm bộ muốn tiếp nhận cái bình trong tay anh, giả vờ nũng nịu nói: “Diệp thiếu, sao có thể tự mình rót rượu được? Hay là để em rót giúp cho.”

Diệp Mạnh Giác cũng không buông cái bình trong tay ra, gấp hai miếng, nói: “Không phải chuyện của cô.”

Nữ nhân viên kia ngượng ngùng lui trở về.

Tần Vi Khiêm cười lớn, “Bình thường có tiểu công chúa ở đây, cậu không thể làm càn, anh em đều ăn chay theo cậu, bây giờ cậu một mình sang đây chơi, sao ngay cả ăn mặn cũng quên luôn vậy?”

Diệp Mạnh Giác vẫn như trước không để ý đến anh ta, Tần Vi Khiêm miệng mồm rất độc, cả ngày nhảm chán nghĩ cách chọc ghẹo người khác.

Tần Vi Khiêm nhẹ nhàng vỗ chân cô gái đẹp bên cạnh mình, nói: “Bảo bối, em đi qua trêu chọc Diệp thiếu một chút đi, nếu em làm cho anh ta vui vẻ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Mỹ nữ che miệng cười duyên, “Tần thiếu, anh bắt nạt em sao? Em cũng không ngốc, chủ động đi lên tìm cái khó. Muốn em nói, tự các anh đùa giỡn là được rồi, cần gì phải lôi kéo thêm Diệp thiếu? Chính các anh không giữ mình trong sạch, còn muốn kéo người ta xuống vũng bùn theo?”

Tần Vi Khiêm cười nói, “Tiểu yêu tinh, anh không giữ mình trong sạch, vậy còn em thì sao?”

“Em sao?” đầu ngón tay thon thon của mỹ nữ chọc nhẹ một chút vào Tần Vi Khiêm, “Em không phải đã bị anh mê hoặc không thể giữ mình trong sạch mà chìm vào vũng bùn sao?”

“Ha ha ha ha...”

Mỹ nữ chỉ nói một câu liền thể hiện rõ ràng lòng của tất cả bọn đàn ông đang ngồi đây. Diệp Mạnh Giác nhìn cô ta hỏi: “Cô tên gì?”

“Diệp Tâm” mỹ nữ gòn già trả lời, cô ta biết nên nói cái gì với hạng người nào, tỷ như, đối với Tần Vi Khiêm, cô ta liền giả bộ nũng nịu, còn đối với Diệp Mạnh Giác, cô ta liền lưu loát rõ ràng.

“Diệp Tâm?” Tần Vi Khiêm từ trong ngực cô ta ngẩng đầu lên, “Sao anh nhớ hình như em tên Lương Tử mà?”

Diệp Tâm quyến rũ nhìn anh ta nói: “Tần thiếu, ở bên cạnh anh em sẽ là Lương Tử, còn khi ở bên Diệp Thiếu thì em tên là Diệp Tâm.”

Diệp Mạnh Giác cùng Trần Á đều như cười như không nhìn bọn họ, cô gái tên Diệp Tâm này đúng là một cô gái thông minh.

“Diệp Tâm” Diệp Mạnh Giác cười nói, “Vậy là giống như người nhà tôi rồi.”

Diệp Tâm vội vàng nói tiếp: “Diệp thiếu nói đùa, Diệp Tâm không dám trèo cao.”

Trần Á vẫy tay với cô ta nói: “Lại đây ngồi đi, em ở bên Tần Vi Khiêm, đúng là uất ức em rồi.”

Gương mặt Tần Vi Khiêm lập tức đen thui, sau khi Diệp Tâm từ trong lòng anh ta đứng lên, nói: “Các cậu đúng là thấy sắc quên bạn.” Diệp Tâm thấy thế, cho anh ta một cái hôn gió, đứng dậy ngồi vào bên cạnh Trần Á.

“Tuy nhiên, tôi cần hỏi em trước một vấn đề” Trần Á hí mắt nhìn cô nói, “Em ở bên Tần thiếu thì tên Lương Tử, ở chỗ Diệp thiếu thì là Diệp Tâm. Vậy ở chỗ tôi thì sao?”

Diệp Tâm cũng không vội trả lời anh ta, cô chậm rãi rót chén rượu cho anh ta, bụng lên đưa cho anh ta, khoe miệng hơi hơi xé lên, lộ ra một nụ cười

đầy quyền rũ, cô nhìn chăm chăm vào ánh mắt anh ta hỏi: “Trần thiếu thật không biết?”

Trần Á lắc đầu, lười biếng nói: “Không biết.”

Diệp Tâm cười mỉa hoặc nói: “Trần thiếu, anh muốn gọi em là Lương Tử, hay Diệp Tâm hoặc là bảo bối... còn không phải tùy vào anh sao?”

Ánh mắt Trần Á chậm rãi nheo lại, hợp khẩu vị, anh ta thích loại phụ nữ như thế này, thông minh nhưng hiểu được đúng mực.

Diệp Mạnh Giác đứng dậy đi toilet, rửa tay, Tần Vi Khiêm cũng theo vào.

Lúc rửa tay Diệp Mạnh Giác nói với Tần Vi Khiêm: “Người của cậu càng ngày càng có bản lĩnh.”

Tần Vi Khiêm từ chối cho ý kiến cười cười, “Tôi tìm người bồi dưỡng hai năm, đương nhiên là có chút năng lực rồi.”

Diệp Mạnh Giác lờm anh ta, như cười như không nói: “Thì ra, cậu định mang cô ta đến chỗ tôi làm thí nghiệm?”

“Không không không” Tần Vi Khiêm nhanh chóng cười nói, “Tôi định dành cho cậu thử trước đó chứ.”

Diệp Mạnh Giác tiện tay đem khăn lau mặt ném vào thùng rác, “Thử trước thì không cần, tuy nhiên, hạng mục của chính phủ lần này cậu không cần nhận. Còn nữa, chuyện lúc trước tôi nói với cậu, đừng quên.”

Anh nói xong, đi ra khỏi toilet, thẳng ra ban công trên lầu hai. Tần Vi Khiêm mặt đen hơn cả lọ nồi đi theo ra, tôi cũng đã kính dăng mỹ nhân rồi, còn muốn bóc lột tiền lời của tôi nữa, đúng là chơi không chọn bạn mà.

“Đúng rồi, bảo bối nhà cậu sao rồi?” Tần Vi Khiêm hỏi, “Gần đây rất ít thấy cậu dẫn con bé theo.”

Diệp Mạnh Giác dừng một chút, nói: “Bé cưng đang giảm béo.”

“Giảm béo?” Tần Vi Khiêm cười đến run cả người, “Cậu rốt cục đã nỗ lực cho bảo bối giảm béo rồi sao? Tôi đã nói bé con đó vốn dĩ là một đứa nhỏ đáng yêu, từ sau khi rơi vào tay cậu liền biến thành một con heo nhỏ mập mạp.”

Diệp Mạnh Giác đen mặt, không nói một lời.

“Ngẫm lại cũng nhanh quá, tiểu công chúa nhà cậu năm nay đã... 15 rồi? Chỉ chớp mắt, đã trở thành một cô gái. Chúng ta đúng là những tên không có lý tưởng, già đi, chơi đùa vài năm cũng sắp chơi không nổi nữa.” Tần Vi Khiêm cảm khái nói, “Nhà cậu gần đây có phải đang thúc giục cậu chuyện cưới xin hay không? Dù sao tôi cũng đang bị lão thái thái nhà tôi ép chết. Tôi nghĩ cũng đúng, tìm được người thích hợp sẽ nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Cậu cũng vậy đi, trước kia cậu một lòng chăm sóc cho tiểu công chúa. Bây giờ cô bé cũng đã lớn, cậu cũng không thể ở mãi bên cạnh cô bé để qua ngày nữa. Chừng hai năm nữa thôi, tiểu nha đầu có bạn trai của mình, cậu sẽ trở thành người cô đơn.” Tần Vi Khiêm vỗ vỗ vai anh nói, “Xem mắt rồi chọn một người đi, nếu người đó cũng thích công chúa nhà cậu thì càng thích hợp hơn.”

Tay của Diệp Mạnh Giác ở trong túi, siết thật chặt. Bạn trai, đúng rồi, lần trước nữ sinh tên Kiều Hoa Hoa đã nói, tiểu nha đầu hình như thích một nam sinh nào đó. Tiểu nha đầu, ngày nào đó sẽ có bạn trai của mình, khi đó, người chủ như anh phải tự tay giao cô cho người đàn ông khác. Về sau, tiểu bảo bối của anh sẽ trở thành bảo bối của người khác.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Mạnh Giác dấy lên một trận phiền chán bất an, bé cưng của anh thuần khiết tốt đẹp, làm sao có thể để cho người đàn ông khác tùy tiện nhúng chân đây?

Diệp Tư học xong, nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, chú của cô vẫn chưa về. Gần đây anh giống như bẻ bộn nhiều việc, Diệp Tư đã mấy ngày không ăn cơm tối với anh rồi. Điều này làm cho Diệp Tư không có khẩu vị, đồng thời lại ảm ảm có chút mất mát. Mấy hôm trước cô xem tờ tạp chí Kiều Hoa Hoa đem đến, có vẻ như chú của cô gần đây đang cùng với cô mình tình thân Giang Lâm gì đó qua lại với nhau, có phóng viên còn nói bọn họ đang hẹn hò, trước sau xuất hiện và ra về cùng lúc ở một quán bar, phỏng đoán bọn họ đang bí mật hẹn hò. Tuy rằng Kiều Hoa Hoa nói, mấy phóng viên này chỉ được mỗi việc nói lung tung, nhưng mà từ trên báo chí đọc được tin tức của chú như thế, vẫn giống như là có trăm ngàn cây kim từng phát từng phát đâm vào trái tim cô.

Diệp Tư thờ dãi thật sâu, thế giới của chú, cô thật sự không biết. Diệp Tư nhớ tới ngày đó trên bàn cơm, chú cùng nói chuyện phiếm với Dư Chi, cô một câu cũng nghe không hiểu. Thế giới kia của chú, cô thật sự chẳng biết gì cả. Cô ôm gối, ngồi xếp bằng trên giường, nhìn chăm chăm tấm hình trên tủ đầu giường.

Đó là lúc sinh nhật Diệp Tư, chụp chung với Diệp Mạnh Giác. Trong tấm ảnh Diệp Tư đội một cái vương miện nhỏ ngồi trên sofa, Diệp Mạnh Giác từ phía sau ôm cổ cô, mặt hai người dán sát vào nhau. Cô lúc ấy cười thật tươi, gần sát mặt cô Diệp Mạnh Giác cũng cười đến vô cùng chói mắt.

Cô còn nhớ rõ lúc lấy được tấm ảnh đó từ trong tay chú thật sự rất vui vẻ, cô cho rằng đó là tấm hình chụp đẹp nhất. Trong tấm ảnh cô và chú thoát nhìn vô cùng thân mật khăng khít. Cô vui sướng hài lòng cảm cho di Thái xem, di Thái còn nói tấm hình chụp thật sự rất đẹp, còn cảm khái nói: “Xem hai chú cháu này, bề ngoài cũng rất giống nhau.”

Lúc đó, câu nói kia khiến trong lòng cô lập tức nở hoa giống như ăn được một lon mật ngọt. Chỉ là, cũng cùng một câu nói đó, lúc này, lại làm cho cô như ngậm một miếng hoàng liên, đắng không thể tả.

Đêm đã khuya, Diệp Mạnh Giác dừng xe ở bờ sông. Từ xa nhìn lại, gian phòng Diệp Tư đèn vẫn còn sáng, Diệp Mạnh Giác quay kiếng xe xuống, gió sông thổi vù vù vào, có vẻ như muốn đem tối tăm đây xe thổi hết đi. Anh lẳng lặng tựa lưng vào ghế, nhìn phòng của bé cưng. Dưới ánh trăng lạnh như băng, trong cửa sổ ấm áp kia dường như có một con mèo nhỏ tên là Diệp Tư đang cầm lấy trái tim anh, Diệp Mạnh Giác muốn đến gần nơi ấm áp đó, ở đó có bé cưng mà anh chờ đợi.

Trước kia, anh thường làm những gì? Hỏi bé cưng ban ngày có chuyện gì vui vẻ, có ai dám bắt nạt cô, có nhớ anh hay không. Mà bé cưng cũng sẽ bỏ cái gối trong ngực ra, từ trên giường nhảy xuống, nhào vào trong lòng anh, cô ở trong lòng anh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, chớp chớp đôi mắt to tròn, vênh cao cái mũi nhỏ, khoe miệng hơi hơi cong lên. Trái tim của Diệp Mạnh Giác co quắp một chút, có lúc cô ngủ còn để lộ ra cánh tay trắng nhỏ, cẳng chân đáng yêu cùng với dáng ngủ rất tức cười.

Diệp Mạnh Giác nhắm mắt lại, nhủ chặt mày. Là vì anh bây giờ không có dũng khí đi đến nơi ấm áp kia, anh đã không thể đối đãi với bảo bối của anh giống như trước kia, anh sợ hãi bản thân mình nhất thời chịu không được, anh bây giờ, nội tâm xấu xa đến mức ngay cả chính anh cũng không dám nhìn thẳng.

Không biết qua bao lâu, ngọn đèn ấm áp kia rốt cục cũng tắt, Diệp Mạnh Giác thế này mới lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lại sau một lúc lâu, nỗ máy xe lại trở về.

Diệp Mạnh Giác lặng lẽ mở cửa phòng Diệp Tư ra, mỗi ngày anh đều đợi đến khuya mới trở về, khi về đến đều phải xem bé cưng nhà anh trước, lúc này mới có thể yên tâm đi ngủ. Chăn của nhóc con đã bị đạp qua một bên, thân mình cuộn lại, một thân hình nho nhỏ cứ như vậy nằm ngay giữa một chiếc giường to lớn.

Diệp Mạnh Giác nhặt chăn mền lên, cúi người chuẩn bị phủ lên cho cô. Trên chăn có mùi bạc hà dễ ngủ, hòa lẫn với hương sữa trên người thiếu nữ, từng đợt đánh úp lại. Cái chăn cầm trong tay với anh mà nói giống như đột nhiên có một loại lực hấp dẫn cực lớn, anh cúi đầu vào trong chăn, hít sâu một hơi, đây là hương vị của bé cưng.

Trên giường, bé cưng bắt an trở mình, Diệp Mạnh Giác lập tức từ trong chăn ngẩng đầu, anh điên rồi, anh đúng là điên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Diệp Mạnh Giác vọt vào phòng tắm mở nước lạnh, dùng sức tưới trên đầu, ai bảo mày choáng váng, ai bảo choáng váng, anh ở trong lòng tự chửi chính mình.

Diệp Tư mịt mờ mịt mịt bị tiếng đóng cửa đánh thức, phòng tắm bên cạnh hình như có tiếng nước chảy. Cô xoa mắt rồi giường mở cửa đi ra ngoài, phía ngoài mở sáng đèn, nhất định là chủ đã về. Ý thức còn có chút hỗn độn, cô đẩy cửa phòng ngủ của chú, “Ào ào” Tiếng nước chảy càng vang lên, cô gõ cửa phòng tắm, mơ hồ không rõ nói: “Chú, chú về rồi à.”

Lúc Diệp Mạnh Giác đi ra, thấy Diệp Tư đang vừa xoa xoa mắt vừa ngáp, chân không đứng ở ngưỡng cửa phòng tắm.

Thấy anh đi ra, nhóc con rất biết điều gọi một tiếng: “Chú.”

Âm giọng mang theo chút lười nhác, đặc trưng của người mới tỉnh ngủ.

“Sao lại đi chân không? Bị cảm thì làm sao bây giờ? Mau trở lại ổ chăn đi.” Diệp Mạnh Giác khàn giọng nói. Bé cưng không biết mình quần áo không chỉnh tề như vậy, đứng trước mặt mình ngáp sẽ có bao nhiêu nguy hiểm.

“Dạ.” Diệp Tư ngoan ngoãn gật gật đầu, quay người lại, bò lên giường của anh. Sau khi chui vào chăn cô còn nhu thuận nói: “Chú ngủ ngon.”

Diệp Mạnh Giác nhìn bé cưng đang ngủ trên giường mình, dở khóc dở cười, mình là ngàn tròn vạn tròn, nào biết, cô cố tình đưa bản thân mình vào miệng cọp?

Trên giường bé con rất nhanh liền ngủ mất, lát sau có tiếng hít thở truyền đến, Diệp Mạnh Giác đứng tại chỗ sững sờ nửa ngày, rốt cục cắn chặt răng, run run rẩy rẩy chui vào ổ chăn.

Thân mình bé cưng mềm mại dựa vào anh, toàn thân Diệp Mạnh Giác lập tức cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám. Một đêm không ngủ.

Diệp Tư chậm rãi mở to mắt, rồi mau chóng nhắm lại, sau đó lại nhanh chóng mở to hai mắt, nơi này, là phòng của chú? Đầu nhỏ của cô nhanh chóng vận chuyển, hình như đêm qua mình và chú chào hỏi xong, sau đó bò lên giường của chú mà ngủ. Cô lặng lẽ xoay đầu qua, thấy chú ngủ ở bên cạnh.

Cô theo dõi nhìn người đàn ông trước mắt, chú có ánh mắt rất đẹp, cái mũi, miệng cũng đẹp, mũi cô hơi hơi lên men, vươn tay muốn kiểm tra mặt chú, lại

ngừng ở giữa không trung, cho dù đối mặt với chú khi đang ngủ, cô cũng không dám có một tia vượt quá giới hạn.

Cô ở trong lòng thờ dài thật sâu, thấp gọi một tiếng: “Chú.”

Đợi cho đến khi Diệp Tư rón ra rón rén rời khỏi đây, Diệp Mạnh Giác lúc này mới dám mở to mắt.

Anh buông lỏng toàn thân cứng ngắc, may mắn bé cung đi rồi, nếu còn tiếp tục anh nhất định chịu không được.

Diệp Tư xuống xe, chạy thẳng đến phòng học, vẫn đến muộn. Kiều Hoa Hoa cảm sách vở, cười híp mắt nhìn cô nói: “Bánh bao nhỏ thân ái, giáo viên chủ nhiệm nói muốn gặp cậu ở văn phòng đó.”

Diệp Tư bắt đầu đi thờ ra, sớm biết như vậy sẽ không chạy, bây giờ cả người toàn mồ hôi. Kiều Hoa Hoa nhìn cô đắm chiêu hỏi: “Bánh bao nhỏ, gần đây cậu giảm béo cấp tốc phải không? Mình có cảm giác hai ngày gần đây cậu gầy đi rất nhiều.”

Diệp Tư thở ra một hơi, cô trải qua một trận ăn không ngon ngủ không yên, ngấm lại cũng nên gầy. Trước kia xem truyện 《Mẫu Đơn đình》，Diệp Tư không hiểu, làm thế nào Đỗ Lệ Nương có thể vì tương tư mà sinh bệnh đến chết? Giờ nghĩ đến, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Mùi vị trong đó, người khác sao có thể hiểu? Mà cô, hiện tại lại hiểu được tâm tư của Đỗ Lệ Nương, yêu mà không được, đau khổ tương tư.

“Diệp tổng, có vị Dư tiểu thư đến đây muốn gặp ngài.” Trong điện thoại, thư ký cung kính nói.

“Mời cô ấy lên đi.” Diệp Mạnh Giác nói, vị Dư tiểu thư này, nhất định là Dư Chi không sai. Hai người từ sau lần gặp mặt trước đã gặp lại nhau nhiều lần, quan hệ rõ ràng thân thiết hơn nhiều. Đúng như dự đoán của Dư Chi, Diệp Mạnh Giác rất thích loại phụ nữ như cô vậy, không dựa vào gia thế hiển hách của bản thân, theo chức vụ thấp nhất đi làm, lại là người có học thức cao, thành công khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Thư ký khẽ gõ vài cái lên cửa, Diệp Mạnh Giác lên tiếng, liền đứng lên, người đi vào quả nhiên là Dư Chi. Hôm nay cô ta mặc một bộ tây trang màu trắng ngà, lại không mất tao nhã, cười nói rôm rả đi tới.

“Sao em có thời gian rảnh mà tới đây?” Diệp Mạnh Giác cười hỏi.

“Em đi làm đấy chứ.” Dư Chi nghịch ngợm nghiêng đầu nói với anh, “Em làm chủ biên cho tờ tạp chí《Thương Giới Danh Nhân》.”

“À.” Diệp Mạnh Giác gật đầu nói, “Nếu em sớm nói chuyện này ra anh nhất định đã bảo thư ký mời Dư chủ biên đây trở về rồi.”

Nói xong hai người đều ha ha nở nụ cười.

Theo như lời Dư Chi nói《Thương Giới Danh Nhân》là một tạp chí về kinh tế tài chính có ảnh hưởng lớn trong giới doanh nhân, là sản phẩm kinh doanh dưới trướng của Đại Thương truyền thông, mà Đại Thương truyền thông lại là sản nghiệp của nhà Dư Chi. Từ nhỏ Dư Chi đã muốn trở thành phóng viên, cô bắt đầu làm rồi sau đó dần dần được thăng chức từ biên tập của một chuyên mục nhỏ sau đó thăng tiến đến chức chủ biên tập như bây giờ, sau đó cô dứt khoát tạm thời từ chức, đi tu nghiệp hai năm rồi mới trở về.

Hai người quyết định, Diệp Mạnh Giác đáp ứng làm đối tượng phỏng vấn kỳ tới cho tờ《Thương Giới Danh Nhân》，vừa rảnh rỗi hàn huyên một hồi, nhìn đồng hồ đã đến giờ ăn cơm tối.

“Bữa tối em có hẹn không?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Nếu không, không biết có thể vinh hạnh mời Dư chủ biên cùng đi ăn tối được không?”

Dư Chi giả bộ nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: “Diệp tổng có thịnh tình mời như vậy, chẳng lẽ Dư Chi tôi đây còn có thể đi ăn với người khác được sao.”

Hai người tiếp tục cười nói thì cửa văn phòng bị một lực lớn mở ra, Tần Vi Khiêm cả lơ phát phơ đứng ở cửa phòng, cười đến ý vị thâm trường: “A, không phải tôi quấy rầy hai người chứ?”

Diệp Mạnh Giác nhìn thấy cái kẻ độc mồm kia liền mặc kệ anh ta, vung tay lên, “Vô nghĩa nhiều như vậy, từ đầu đến đây thế.”

Da mặt Tần Vi Khiêm đỏ bừng hết sức, như cũ dựa vào cửa không đi, “Dư tiểu thư, làm gì ngay cả một lời chào cũng không có, làm như người xa lạ vậy?”

Dư Chi cười nói: “Tần thiếu là đang nói chuyện với tôi sao?”

Tần Vi Khiêm lắc đầu, chắc chắn nói: “Nhanh mồm nhanh miệng, khó trách tất cả mọi người nói, không thể đắc tội với phụ nữ.”

Anh ta nhìn về phía Diệp Mạnh Giác nói: “Thế nào, muốn đi ra ngoài ăn cơm à? Cậu hứa tối nay đến chỗ của tôi nha, tôi đến đây là để đón cậu, sợ cậu chạy mất.”

Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, giống như quả thật có chuyện như vậy, liền hơi áy náy nhìn về phía Dư Chi. Anh còn chưa mở miệng, Dư Chi đã biết sẽ có chuyện thế này, “Có hẹn từ trước rồi à? Không sao đâu, vậy anh cứ làm việc của mình đi, dù sao em xong chuyện hôm nay cũng không có công việc quần thân, sau khi ăn xong còn có thể đi dạo phố một chút.”

Cô nói ra lời này ngoài mặt thì tỏ vẻ hiểu chuyện nhưng bên trong hàm ý không bỏ qua cơ hội này.

Quả nhiên, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Nếu em không để ý thì cùng đi chung được không?”

Dư Chi nhìn về phía Tần Vi Khiêm, hỏi: “Không biết Tần thiếu có để ý hay không?”

Tần Vi Khiêm làm sao còn để ý đến lí do gì đó được nữa.

Lúc tan học, Kiều Hoa Hoa thần bí đưa ra hai tấm thiệp mời, ghé vào bên tai Diệp Tư lặng lẽ nói: “Tiểu Tư, mình có một chỗ tốt, chúng mình cùng đi chịu không?”

Diệp Tư nổi da gà khắp cả người, Kiều Hoa Hoa này, vô duyên vô cớ xum xoe, khẳng định không có chuyện tốt, hơn nữa còn gọi cô là “Tiểu Tư”, vậy càng không phải chuyện tốt.

“Không đi.” Đầu Diệp Tư lắc thật sự kiên định, “Kiên quyết không đi.”

Kiều Hoa Hoa lập tức lôi kéo cô nói, “Đừng vội cự tuyệt, cậu hãy nghe mình nói, nói không chừng chú cậu cũng sẽ đến đó nha.”

“Chú mình?” Diệp Tư nghi ngờ hỏi, “Gì chứ?”

Kiều Hoa Hoa thấy Diệp Tư mắc câu, lập tức nói: “Như thế này, chú của cậu là bạn thân của ông chủ một quán bar mới khai trương hôm nay. Tối nay nhất định chú ấy sẽ đến cổ vũ cho xem.”

“Làm sao cậu biết? Ông chủ là ai?” Diệp Tư hỏi.

“À... Cái này...” Kiều Hoa Hoa xoa xoa mồ hôi lạnh, “Mình tung hoành giới bất quai nhiều năm như vậy, chỉ là chút tin tức nhỏ sao có thể không biết? Dù sao, ông chủ đó và chú cậu là bạn tốt.” Trong lòng lại nghĩ, đều là người có tiền hẳn phải quen biết nhau.

Diệp Tư cầm thiệp mời lên nhìn nhìn, nói: “Thì ra là chú tiểu Tần.”

Kiều Hoa Hoa lập tức tinh tảo tinh thần, ha ha nói: “Cậu xem, mình không có lừa cậu nha.”

Diệp Tư lại do dự, “Nhưng mà, nếu mình đến quán rượu, chú sẽ la mình cho xem.”

Kiều Hoa Hoa mắt thấy thịt béo đã đưa đến miệng làm sao có thể để nó bay đi được?

“Không đâu, với lại chú của cậu cũng đến mà. Hơn nữa, nơi này là địa phương của chú tiểu Tần của cậu, nào có gì đáng sợ.” Kiều Hoa Hoa vừa nói vừa ước mơ đến quán bar, mình còn chưa được đi bao giờ.

“Nhưng, từ đâu mà cậu có thiệp mời vậy? Không đúng, mặt trên viết tên...”

“Đi mau, đừng nói nhảm!”

Từ đâu mà có? Khụ khụ, chung quy khó mà nói là ở trên bàn anh hai trộm được.

Trước lúc đi đến quán bar, Diệp Tư bị Kiều Hoa Hoa kéo đến một cái cửa hàng nhỏ, lúc đi ra, hai người đã thay đổi.

Diệp Tư không được tự nhiên chỉnh kéo quần soóc ngắn trên người, hỏi: “Kiều Hoa Hoa, bộ đồ này cũng quá kinh hãi rồi?”

Kiều Hoa Hoa lại cho cô một dáng vẻ hiếm thấy, “Đừng nói mình không nói cho cậu biết, đi quán bar, đều mặc như vậy đó!”

Diệp Tư buồn buồn đi theo sau lưng cô ấy, trước kia cùng đi với chú, hình như mình chỉ cần ăn mặc bình thường thôi.

Kiều Hoa Hoa dẫn Diệp Tư đi đến trước cửa ‘Phi Ảnh’, bảo vệ nhìn nhìn các cô, vẫy vẫy tay, nói: “Nơi này là quán bar, không phải quán trà sữa, mấy đứa nhỏ này tới đây xem nào nhiệt cái gì?”

Diệp Tư kéo áo Kiều Hoa Hoa nói: “Mau về đi thôi. Cậu xem người ta không cho chúng ta vào kia.”

Kiều Hoa Hoa quay đầu lườm cô một cái, “Bánh bao nhỏ, để trang bị cho cậu mình tốn tới một trăm đồng bạc đó, cậu cứ vậy mà muốn trở về sao?”

Diệp Tư vô tội nhỏ giọng nói: “Mình cũng không thích, là cậu bắt mình phải mặc”

Kiều Hoa Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về phía bảo vệ nói: “Biết tôi là ai không? Ông chủ của nơi này là bạn bè tốt của tôi nha, chú tôi là Diệp Mạnh Giác, anh biết không?”

Nói xong giờ ra thiệp mời trước mặt bảo vệ kia lay một cái, “Tần Vi Khiêm là chú tiểu Tần của tôi, chú ấy cho chúng tôi đến đây.”

Diệp Tư đầu đầy mồ hôi, Diệp Mạnh Giác khi nào thì biến thành chú của Kiều Hoa Hoa.

Bảo vệ nghe thấy cô gái nhỏ này gọi được tên của ông chủ, lại cầm thiệp mời, tự nhiên lập tức nhường đường.

Kiều Hoa Hoa dẫn Diệp Tư nghênh ngang đi vào.

Diệp Tư sau khi vào quán bar, nhìn chung quanh một lần, tìm được vị trí ẩn nấp an toàn liền an vị ngồi xuống. Kiều Hoa Hoa liú ríu lớn tiếng kêu to, cố gắng lôi kéo cô đi qua chỗ khác, có điều lần này Diệp Tư xác định chắc chắn như cũ ngồi tại chỗ không đi.

Cô tới nơi này, chỉ là muốn nhìn chú của cô một cái, nhìn một chút xem thử lúc không có cô, thế giới của chú như thế nào?.

Lúc Diệp Mạnh Giác và Dư Chi tiến vào, chính là bàn về chuyện của bọn họ hồi còn học trung học, thời thanh xuân này dường như có vẻ cách anh rất xa, xa đến mức giấu ở trong góc nào của ký ức anh cũng quên mất. Lúc này đột nhiên tán gẫu, tự nhiên là tràn đầy cảm xúc, nói chuyện tình ngu muội thời học sinh không khỏi thoải mái cười to.

Diệp Tư nhắm một chút rượu hoa quả, nhìn chú cùng Dư Chi một đường chuyện trò vui vẻ, lúc tiến vào phòng, chú đưa tay vén rèm thủy tinh lên, mỉm cười nhìn Dư Chi đi vào. Trên mặt anh trông rất địu dàng tươi cười, bất lấy trái tim Diệp Tư, rượu hoa quả trong cổ họng đột nhiên nóng bùng, nuốt cũng không phải, nhả ra cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Diệp Tư nuốt mạnh ngụm rượu ngâm trong miệng dẫn đến bị nghẹn ho khan liên tục. Trong cổ họng cay cay, ánh mắt cũng bắt đầu nóng lên, nước mắt không thể kiềm chế tràn ra khóe mi. Cô ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mông lung tìm Kiều Hoa Hoa.

Lúc Trần Á đi tới, vừa đứng nhìn thấy Diệp Tư khóc đến cả gương mặt đầy nước mắt lung trùng, ánh mắt mờ mịt nhìn chung quanh. Trong lòng anh hơi động dậy một chút, biểu tình của cô gái nhỏ tỏ ra uất ức lại tội nghiệp khiến anh không khỏi dừng bước.

“Em gái nhỏ, có ai bắt nạt em ư? Sao lại khóc?” Trần Á bước đến gần Diệp Tư hỏi.

Đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, làm cho Diệp Tư hoảng sợ, cô liền vội vàng lắc đầu, quệt miệng nói: “Không có gì, tôi bị sặc rượu.”

Trần Á vừa nghe vừa nhú nhú mày, lại nhìn ly rượu của cô trên bàn, nhìn không được cúi đầu cười rộ lên, “Em gái nhỏ, không thể uống rượu sao còn cố uống? Đứng rồi, em đến đây với ai? Xem ra, em còn là vị thành niên.”

Trần Á nói xong liền đứng thẳng người nhìn chung quanh một lần rồi nhướn mày nhìn về phía Diệp Tư chờ cô trả lời.

Diệp Tư liên tục xua tay nói: “Tôi đi với người lớn đến đây, không phải lên vào đâu.”

Uhm... , Trần Á khoanh tay, cười híp mắt nhìn đáng vẻ lo sợ của cô mà trong lòng cười thầm, cô bé thật đáng yêu, không đánh đã khai.

Diệp Tư còn đang nghĩ cách giải thích thì thấy Kiều Hoa Hoa hấp ta hấp tấp chạy tới. Cô ấy cũng không thèm nhìn tới Trần Á đang đứng ở chỗ tới, chỉ lo kéo tay Diệp Tư, dõn dặt thúc giục nói: “Mau, bánh bao nhỏ, chạy mau.”

Nhưng mà các cô chưa kịp chạy đi đã nghe Trần Á như cười như không gần từng chữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kiều Hoa Hoa nói: “Thì ra là Họa Họa, thế nào, là em lừa cô bé này tới hả?”

Kiều Hoa Hoa thế này mới đột nhiên phát hiện ra Trần Á, về mặt cô cầu xin, kêu lên: “Anh.”

Mặt Trần Á u ám, lạnh lùng nhìn cô, cũng không nói chuyện.

Kiều Hoa Hoa lập tức ừ ừ mi, chu môi không nói gì, cúi đầu đứng ở nơi đó hai tay đan lại.

Diệp Tư chưa bao giờ thấy Kiều Hoa Hoa yếu thế như vậy. Cô lập tức tràn ngập sùng bái nhìn Trần Á, thì ra vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Trần Á nhìn Kiều Hoa Hoa về mặt không tình nguyện đan ngón tay, không ngờ con bé lại thật sự có bản lĩnh tới như vậy, dám trộm thiệp mời của anh còn dẫn theo bạn học đến quán bar. Nhìn lại quần áo của cô, càng muốn nổi giận.

Ánh mắt của anh liếc qua cô gái nhỏ kế bên, đã thấy cô ấy đầy mắt sùng bái nhìn anh, Trần Á không khỏi lắc đầu, xem ra cô bé này bị Họa Họa nhà anh bắt nạt rồi. Anh nghĩ như vậy, lửa giận trong lòng đột nhiên tiêu tan hơn phân nửa.

“Đi ra ngoài, bảo tài xế đưa các em về nhà.” anh nói, “Nơi như thế này là chỗ mà mấy đứa con nít như bọn em nên tới sao? Lần sau còn nghịch ngợm, xem anh làm sao trị tội em.”

Kiều Hoa Hoa liền gạt đầu nghe lời, thức thối mới là tuần kiệt, tuy rằng trong lòng cô còn có chút bất mãn, nhưng vẫn lời kéo tay Diệp Tư chạy hướng ra bên ngoài.

“Ôi, Trần Á, cậu đến đây hỏi nào vậy?”

Diệp Tư nghe được giọng nói này, bây giờ đến phiên cô muốn bỏ chạy, đáng tiếc cô và Kiêu Hoa Hoa đều mạng khổ giống nhau.

Giọng nói kia lại đột nhiên cao lên tám độ, “Tiểu Tư? Đúng là Tiểu Tư rồi, em quả nhiên giảm béo? Sao chỉ mới hai tháng không thấy, đã gầy nhiều như vậy?”

Giọng nói đáng sợ này, không phải Tần Vi Khiêm thì là ai? Diệp Tư chỉ đành lúng túng cười, nói: “Chào chú tiểu Tần.”

“Thế nào, quen biết nhau sao?” Trần Á hỏi.

Tần Vi Khiêm nhạo báng nói: “Đâu chỉ quen biết đơn giản vậy, chúng ta quả thực còn là thanh mai trúc mã, Tiểu Tư ha?”

“A?” Trần Á cảm thấy rất hứng thú nhìn các cô.

Diệp Tư hơi hơi chu miệng lên, thanh mai trúc mã nổi gì, cũng không nhìn một chút ngài bao nhiêu tuổi, chú không ngại xấu hổ nhưng tôi rất thận trọng nha.

Tần Vi Khiêm bước tới ôm bả vai Diệp Tư nói: “Đi, chú của cháu đã ở bên trong, a đúng rồi, sao cháu tới đây?”

Kiều Hoa Hoa giờ móng vuốt nhỏ lên, nói: “Cháu, Tiểu Tư là theo chân cháu tới.”

Cô còn chưa nói xong đã bị bàn tay của Trần Á đập bay móng vuốt non mềm của cô đi.

“Nơi này không phải chuyện của em,” Trần Á nói, “Về nhà.”

Gió chiều nào theo chiều đó là ưu điểm lớn nhất của Kiêu Hoa Hoa, cô lập tức nịnh nọt Tần Vi Khiêm nói: “Chú Tiểu Tần, cháu là em gái của Trần Á, là bạn học cùng lớp của Tiểu Tư, còn ngồi chung bàn, Tiểu Tư ở trường học chỉ có một mình cháu là bạn tốt thôi đó.”

Đầu Diệp Tư đầy hắc tuyến nhìn Kiêu Hoa Hoa chết tiệt, ai là bạn bè tốt của cậu? Đúng là Kiêu Hoa Hoa thôi. Vừa mới rồi còn lôi kéo mình chạy trốn, bây giờ lại bày ra gương mặt háo sắc thêm nhỏ dãi.

Tần Vi Khiêm cười đến thật quý dị, “Nếu là bạn học của Tiểu Tư, chú khẳng định cháu cũng muốn cùng đi vào phải không? Đi nào.”

Diệp Tư dưới tay của Tần Vi Khiêm, bị mang vào phòng riêng của Diệp Mạnh Giác.

“Diệp Mạnh Giác, xem xem tôi dẫn theo ai tới nè!”

Người Tần Vi Khiêm còn chưa đến phòng riêng, giọng nói đã vào trước.

Diệp Mạnh Giác hoàn toàn không để ý tới người kia, cái tên ác bá Tần Vi Khiêm còn có thể đem đến chuyện tốt gì? Anh tà tà dựa vào tay vịn của ghế sofa, không chút để ý đùa giỡn cái ly trong tay, cũng không nhìn người nào đó.

Lúc này Diệp Mạnh Giác có một loại lười nhác gọi cảm, ngón tay thon dài tùy ý xoay xoay cái ly, khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười chứa một tia bất cân đối. Diệp Mạnh Giác như vậy làm cho Diệp Tư khi nhìn thấy liền mang theo một chút hốt hoảng. Nhìn thấy Diệp Mạnh Giác như vậy làm cho trái tim bé nhỏ của Diệp Tư đập thình thịch.

Tần Vi Khiêm thấy Diệp Mạnh Giác không có chút phản ứng nào, trong chớp mắt quý kẻ liền xuất hiện. Anh đẩy Tiểu Tư về phía trước, nói: “Anh em, anh đây hôm nay đưa tới cho các cậu một mỹ nữ này.”

Diệp Tư bị anh đẩy một chút thất tha thất thểu bước lên phía trước vài bước, nào biết Diệp Mạnh Giác ra tay một cách bất ngờ, lạnh lùng nói: “Tần Vi Khiêm, mang theo mỹ nữ của cậu cút qua một bên cho tôi.”

Diệp Tư tránh không được, mất thăng bằng, té lăn trên đất.

Tần Vi Khiêm cùng Trần Á thấy thế đều vội vàng tiến lên đỡ cô, Dư Chi vốn dĩ đang ngồi xem bọn họ ồn ào, lúc này cũng vội vã đứng lên, nói: “Tiểu Tư.”

Tiểu Tư! Diệp Mạnh Giác cau mày, liền quay mặt lại, người ngồi dưới đất không phải Tiểu Tư nhà anh thì là ai?

Đáng chú ý là anh lập tức đứng lên ôm Diệp Tư vào lòng, về mặt đau lòng nhìn bảo bối nhà anh, lo lắng hỏi: “Bé cưng, ngã đau không? Đều tại chú không tốt. Cháu đánh chú đi.” Nói xong, anh liền đưa đầu qua.

Anh vừa nói ra những lời này, mọi người lập tức nở nụ cười.

Diệp Tư cũng cười, cô ở trong lòng anh, đồ mặt làm nũng gọi: “Chú.”

Trong lòng cô lúc này vốn dĩ là bi thương nhưng cảm giác ấm áp dần dần dâng lên.

Diệp Mạnh Giác nhìn mặt cô hồng hào, tâm trạng ngẩn ngơ, ma xui quỷ khiến trộm hôn một cái. Anh đưa lưng về phía mọi người, lúc này mọi người vẫn đang cười anh mới rồi nói câu kia, ai cũng không chú ý tới. Chỉ có Trần Á đứng đối diện anh, thấy anh kìm lòng không được hôn Diệp Tư một chút, hơi hơi nhú nhú đầu mày.

Tần Vi Khiêm nhin cười, nói: “Diệp Mạnh Giác, cậu tưởng tiểu công chúa nhà cậu còn là đứa nhỏ ba tuổi sao? Còn đưa đầu ra cho nhóc con đánh?”

Diệp Mạnh Giác cười khỏ, đúng vậy, nếu bé cưng thật đúng là đứa bé ba tuổi thì tốt rồi, anh muốn hôn thì hôn, muốn ôm là ôm, tâm không tạp niệm, thật là tốt biết bao.

Ánh mắt Diệp Tư cũng tối sầm lại, chú rút cuộc vẫn coi mình như một đứa con nít. Cô nghĩ đến đây, len lén liếc mắt nhìn Dư Chi một cái, người đó đang dịu dàng nhìn bóng lưng Diệp Mạnh Giác, không hề che lấp tình yêu, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong. Thấy cô nhìn qua, Dư Chi cười nhẹ nhàng với cô. Nụ cười của cô ta thật ấm, lại giống như tạt một chậu nước lạnh vào lòng Diệp Tư, đó là loại tươi cười mà người lớn thường hay biểu hiện sự cưng chiều của mình với một đứa nhỏ, cũng giống như khi Diệp Mạnh Giác cười với cô vậy.

Diệp Tư rất nhanh cúi gầm đầu, tựa vào bả vai Diệp Mạnh Giác. Anh ôm cô ngồi xuống chỗ cũ, lạnh lùng nói với Tần Vi Khiêm: “Tần Vi Khiêm, lần sau tôi sẽ tính sổ với cậu.”

Tần Vi Khiêm lập tức giơ tay cầu xin tha thứ: “Tôi đã biết, tôi sẽ đi ngay bây giờ đem hết mấy món ăn ngon nhất toàn bộ mang đến cho tiểu công chúa ăn, có được không?”

Trong lòng Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư vẫn không nhúc nhích, bên cạnh là Dư Chi. Cô hi vọng, cứ như vậy, từ đây về sau, cô có thể luôn ngồi trong lòng của chú, không cần đi đâu cả.

Trần Á dẫn theo Kiều Hoa Hoa ngồi ở một bên, anh giống như vô tình, lại thường thường nhìn sang, anh chung quy cảm thấy giữa Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác dường như có loại cảm giác khó hiểu.

Tần Vi Khiêm bưng hai bàn điểm tâm, giống nam phục vụ, đưa đến trước mặt Diệp Tư cùng Kiều Hoa Hoa.

Diệp Mạnh Giác cầm khối điểm tâm đưa đến miệng Diệp Tư, nói: “Bé cưng, nếm thử cái này đi.”

Diệp Tư cắn một miếng, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Ăn ngon không?”

Diệp Tư mơ hồ không rõ nói: “Ngon. Chú cũng ăn đi.”

“Được” Diệp Mạnh Giác vừa nói vừa đem điểm tâm Diệp Tư đã cắn một miếng đưa vào trong miệng, “Quả nhiên rất ngon.”

Kiều Hoa Hoa nhìn bọn họ, hâm mộ nói: “Quá tuyệt.”

Cô lại liếc mắt Trần Á bên cạnh, lắc đầu, còn chưa kịp thở dài, Trần Á vốn vắng lặng lúc này liền lên tiếng, “Thế nào, không ăn được? Vậy về nhà đi.”

Kiều Hoa Hoa lập tức gật đầu như mổ thóc, “Ăn ngon, ăn ngon.”

Cô cầm khối bánh ngọt hung hăng cắn xuống, Trần Á đáng chết, chỉ biết bắt nạt em thôi.

Diệp Mạnh Giác lại cầm ly đồ uống đưa cho Diệp Tư, những người khác biết Diệp Mạnh Giác có thói quen cưng chiều Diệp Tư, cũng không cảm thấy kỳ quái. Chỉ có Trần Á, về mặt nghiền ngẫm nhìn hai người bọn họ.

Dư Chi ngồi ở bên cạnh, muốn xen vào một chút cũng không thể. Trước khi Diệp Tư tiến vào, giữa bọn họ đang tán gẫu rất nhiệt liệt, không nghĩ tới Diệp Tư vừa tới, trong mắt Diệp Mạnh Giác hoàn toàn nhìn không thấy cô, chỉ có con bé kia. Lần đầu tiên Dư Chi cảm thấy ghen tị với cô bé trong lòng Diệp Mạnh Giác.

Cửa gian phòng lại mở, Tần Vi Khiêm cười hề hề tiến vào nói: “Hôm nay đúng là đông đủ, Diệp Mạnh Giác nhìn xem ai tới này?”

Đi vào theo phía sau Tần Vi Khiêm là một thanh niên cao gầy, mang mắt kính, ánh mắt sau thấu kính tối đen sáng ngời, khi anh thấy Diệp Mạnh Giác, tinh thần liền phấn khởi.

“Diệp Mạnh Giác!” anh cười mím chỉ nói.

“Đường Cận Thiên! Sao cậu lại tới đây?” Diệp Mạnh Giác thấy anh ta, cũng thật giật mình, lập tức nói với Diệp Tư đang ngồi trong lòng: “Bé cưng, mau xuống đây chào hỏi.”

Diệp Tư ngoan ngoãn từ trên chân anh trượt xuống, Diệp Mạnh Giác nói: “Bé cưng, đây là bạn bè tốt của chú, Đường Cận Thiên, mau gọi chú Đường đi.”

Diệp Tư ngoan ngoãn chào: “Chú Đường.”

Đường Cận Thiên sờ đầu cô nói: “Ngোন, cháu chính là bảo bối nhà Diệp Mạnh Giác phải không, lúc trước cậu ấy ở Mỹ mỗi ngày luôn nhắc đến cháu, à, đúng rồi, chú nhớ ở nơi nào đó còn có tranh chân dung của cháu nữa.”

Diệp Tư nghi ngờ nhìn anh, Đường Cận Thiên cũng không giải thích, chỉ hướng ra phía sau nói: “Tiểu Duyệt, em mau lại đây cùng chơi đùa với em gái một chút đi.”

Diệp Tư lúc này mới nhìn thấy phía sau anh ta còn đi theo hai người, một là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, một người khác là một thanh niên so với cô lớn hơn không được bao nhiêu, chính là Tiểu Duyệt trong miệng Đường Cận Thiên nói.

Thanh niên kia từ trong bóng mờ đi ra, nhìn Diệp Tư nói: “Xin chào, anh là Đường Duyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Thanh niên kia từ trong bóng mờ đi ra, nhìn Diệp Tư nói: “Xin chào, anh là Đường Duyệt.”

Diệp Tư nghiêng đầu nhìn Đường Duyệt, sau đó ánh mắt sáng lên, nở nụ cười, nói: “Em gọi Diệp Tư.”

Đường Duyệt nhìn chăm chăm cô một lúc, mím môi không nói gì.

Diệp Tư nháy mắt với anh ta, một sự rung động nhẹ thoáng qua trong trí nhớ dường như cậu ta cũng nhớ ra điều gì đó rồi, điều bí mật nhỏ chỉ có hai người bọn họ biết. Kiều Hoa Hoa không chịu cô đơn chạy tới, ôm Diệp Tư nói: “Này, bánh bao nhỏ, anh ấy trông có vẻ đáng tin cậy nhỉ.”

Diệp Tư nhìn thoáng qua cô ấy, nói chuyện để nghe một chút không được sao?

Trần Á hiển nhiên cũng rất không thích hành vi của Kiều Hoa Hoa, anh cau mày nói: “Kiều Hoa Hoa! Em nói chuyện để nghe một chút cho anh.”

Kiều Hoa Hoa thề lưỡi.

Sau khi Đường Cận Thiên cùng em gái Đường Mộng Vân chào hỏi mọi người liên hoàn huyên với Diệp Mạnh Giác. Đường Cận Thiên chính là bạn học của Diệp Mạnh Giác ở Mỹ. Hai người có sở thích giống nhau, đều thích du lịch khắp nơi. Khi Diệp Mạnh Giác trở về nước, Đường Cận Thiên ở lại tiếp tục học bằng tiến sĩ, lúc này ở viện nghiên cứu công tác, trên cơ bản rất ít về nước. Nghe nói lần này là mẹ anh ta làm phẫu thuật, mới trở về một chuyến.

Em gái Đường Cận Thiên là Đường Mộng Vân vừa thấy liền biết đây là một cô gái dịu dàng, lúc này lại dịu ngoan ngồi bên cạnh anh trai, yên tĩnh nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Dư Chi nhìn Đường Mộng Vân mỉm cười, trong lòng thầm kêu không ổn.

Bỗng bàn bung lên một mâm hoa quả, Diệp Mạnh Giác đang trò chuyện, trong lúc vô ý nhìn đến, bé cưng nhà anh rất thích ăn xoài, liền đưa tay đón cái mâm trái cây, xoay người nói: “Bé cưng, có xoài mà bé cưng thích ăn nhất nè...”

Xoay người mới phát hiện, không biết từ lúc nào bé cưng đã không ở bên cạnh anh. Mâm trái cây anh cầm đành phải đưa đến trước mặt Dư Chi, chi biết cười cười nói: “Em có ăn trái cây không?”

Dư Chi cũng chỉ cười lắc đầu, lại chỉ chỉ qua một bên: “Bé cưng ở bên kia.”

Diệp Tư đang lặng lẽ tán gẫu với Đường Duyệt, hai người nói chuyện có vẻ rất hợp ý, ánh mắt Diệp Mạnh Giác híp một chút, vọng qua giữa mọi người gọi: “Bé cưng, ăn trái cây.”

Diệp Tư đang tán gẫu thực hăng say thì nghe thấy Diệp Mạnh Giác gọi cô, vội ngẩng đầu. Diệp Mạnh Giác bung một mâm xoài đến, biểu tình không rõ nhìn cô.

Tần Vi Khiêm ở một bên cười trêu nói: “Diệp Mạnh Giác, cậu nghĩ là tôi và cậu ở đây thì sẽ không chuẩn bị hoa quả sao? Còn phải tự mình bung một mâm cho tiểu công chúa của cậu? Hoa quả có nhiều đến nỗi có thể ăn no đó, được chưa.”

Những người khác đều cười ha ha.

Vốn dĩ trêu chọc như vậy cũng không phải lần một lần hai, Diệp Tư cũng không thêm để ý. Trước kia Diệp Mạnh Giác dẫn theo Diệp Tư đi ăn cơm với bọn họ, đều là đem món ăn ngon bung đến trước mặt Diệp Tư, khẩn cấp cho cô ăn, Tần Vi Khiêm bọn họ liền nhân cơ hội dạy dỗ, cũng chỉ nhằm chán

qua loa vài câu. Nhưng hôm nay, Diệp Tư lại cảm thấy rất khó chịu, Diệp Mạnh Giác ngồi bên cạnh Dư Chi cũng là vẻ mặt dửng dưng cười nhìn cô ta, hai người ở cạnh nhau hình ảnh quá mức tốt đẹp, quá mức tương xứng, giống như là người một nhà vậy.

Trong lòng Diệp Tư có chút cay đắng, cô nhỏ nhỏ nói một tiếng “Không muốn”. Giọng của cô thật nhỏ, cũng không có bao nhiêu người nghe được, tuy nhiên Đường Duyệt gần sát cô thì nghe được rất rõ ràng. Diệp Mạnh Giác ở đối diện cũng nghe thấy, chính xác hơn là không phải nghe thấy, mà là nhìn vẻ mặt và cử chỉ của cô đoán được.

Diệp Mạnh Giác bụng khay hoa quả, thông qua mọi người nhìn về phía Diệp Tư mãi không thôi. Đường Duyệt ở bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, vừa đi qua vừa nói: “Hay là để cháu làm cho, loại chuyện bụng mâm trái cây này đương nhiên phải nam chúng ta nên làm.”

Diệp Mạnh Giác nhìn Đường Duyệt lễ phép tiếp nhận mâm trái cây trong tay anh. Cậu ta xoay người đi trở về, tới gần Diệp Tư, cúi đầu nói với cô mấy câu, sau đó Diệp Tư cảm thấy nữa, không tình nguyện từng miếng từng miếng ghim trái cây đưa vào miệng.

Trong lòng Diệp Mạnh Giác nhất thời tức giận tận trời, bé cưng luôn luôn nghe theo lời anh vậy mà mới rồi trước mặt nhiều người như vậy từ chối anh. Anh lại nhìn bọn họ một chút, thiếu nam thiếu nữ ngồi cạnh bên nhau, tuổi giống nhau, gương mặt thanh xuân tràn đầy sức sống. Đột nhiên có một cảm giác phiền chán cùng bất an dâng lên trong lòng Diệp Mạnh Giác, chẳng lẽ bé cưng của anh thật sự giống như lời Tần Vi Khiêm nói, cứ như vậy mà hẹn hò với người đàn ông khác, sau này sẽ không giống như trước kia kề cận bên anh, thậm chí cũng không còn để ý đến anh, sẽ như vậy sao?

Anh lắc đầu, không được, về sau trong cuộc sống của anh nếu không có bé cưng, thì sẽ có gì? Cũng còn lại gì?

Diệp Mạnh Giác phiền chán một buổi tối, khó khăn lắm buổi tiệc mới chịu chấm dứt. Lúc mọi người ra về, Diệp Tư đi cùng Đường Duyệt, Kiều Hoa Hoa đi tuốt phía sau, dáng vẻ lưu luyến không rời, còn Diệp Mạnh Giác càng là trong lòng buồn bực. Anh bước nhanh đi ra quán bar, đứng ở cửa chờ nhóc con đi ra.

Diệp Tư vừa ra khỏi ‘Phi Ảnh’, lập tức run run một chút, đã là nửa đêm, bên ngoài độ ẩm rất thấp, cô còn mặc quần áo ngắn như vậy, vừa ra tới cửa đã bị đông lạnh đến cả người đều nổi da gà.

Diệp Mạnh Giác nhìn thấy Diệp Tư run rẩy đứng trong gió, lập tức âm thầm trách cứ bản thân mình, nhanh chóng cởi áo khoác đến bao lại thân thể cô. Cũng không nhiều lời với mấy người kia, lôi kéo Diệp Tư chạy vào trong xe.

Lên xe, Diệp Tư vẫn như cũ răng môi đánh nhau, run rẩy, tê tê hít vào. Diệp Mạnh Giác thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô từ trắng hồng hào bị đông cứng thành trắng bệch, cắn giận ngút trời trong lòng lập tức tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Anh vội vã mở điều hòa, nhìn đôi bàn tay của Diệp Tư đang chà xát vào nhau, hỏi: “Lạnh lắm à? Trời lạnh như thế này, sao còn mặc quần áo ngắn như vậy? Còn nữa, quần áo này ở đâu mà có?”

Diệp Tư bị đông cứng quá mức không thể trả lời câu hỏi của anh, vội vron sát tới gần máy điều hòa, gió ấm áp thổi vào người, cô thổi một hồi, rồi mới lên tiếng: “Thật là ấm áp.”

Điều hòa trong xe mở tới đa, Diệp Tư dần dần cảm thấy hỗn loạn. Diệp Mạnh Giác luôn luôn không nói gì, anh đang suy tư nên nói cái gì với bé cưng. Nghĩ đi nghĩ lại, lòng anh đột nhiên trào dâng lên một cảm giác thất bại mãnh liệt, tại sao anh muốn nói chuyện với bé cưng mà còn phải nghĩ trước xem mình phải nói nội dung gì?

Hô hấp Diệp Tư chậm rãi vững vàng, Diệp Mạnh Giác nhìn sang cô đã tựa lưng vào ghế ngồi đang ngủ.

Xe ngừng ở trong sân, Diệp Mạnh Giác kéo áo che kín người Diệp Tư rồi ôm cô đi vào nhà. Lúc đi ngang qua phòng ngủ của anh, Diệp Mạnh Giác ngừng một chút, rút cuộc mở cửa đi vào, đặt Diệp Tư ở trên giường anh. Nhóc con đêm nay bị lạnh, ngộ nhờ ban đêm bị sốt cao, anh có thể chăm sóc cô. Lý do quả nhiên đường đường chính chính, anh lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mà thả Diệp Tư xuống giường.

Nhóc con vừa khê đụng đến giường lập tức vuốt gối đầu, cọ xát, cảm thấy nữ mẫn cong lên khoe miệng, nghiêng thân mình, hai nắm tay để ở trước ngực, thở đều đặn ngủ.

Diệp Mạnh Giác nhìn không được nhẹ nhàng néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cưng chiều nhìn cô như một con mèo nhỏ đang ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau Diệp Tư mới tỉnh lại, đầu giường dán một tờ giấy ghi chú, chữ viết của chú cứng cáp, rồng bay phượng múa viết: bé cưng, rời giường uống chén nước trái cây thanh lọc dạ dày, giữa trưa ở nhà ngoan ngoãn ăn cơm, buổi chiều chú tới đón bé cưng đi chơi.

Diệp Tư gỡ tờ ghi chú xuống, vui vẻ hôn một cái, sau đó sôi nổi chạy trở về phòng mình, mở ra một cái hộp, bên trong toàn là giấy ghi chú có hình đầu con mèo nhỏ.

Mấy tờ giấy này đều là do lúc Diệp Tư còn yên giấc mộng đẹp, trước khi Diệp Mạnh Giác ra ngoài để lại. Có khi là nói cho cô biết anh đi công tác, hay anh đã mua sẵn cho cô bánh ngọt, hoặc là ban ngày anh muốn dẫn cô đi chơi.

Chữ viết đều giống nhau, tuy nhiên giấy có hình đầu con mèo nhỏ rõ ràng càng ngày càng đẹp. Diệp Tư lật đến tờ ghi chú đầu tiên anh để lại cho cô, nhìn không được nở nụ cười khanh khách, phía trên có vẽ một cái đầu mèo mập mạp mà theo Diệp Mạnh Giác nói là HELLO KITTY gì đó. Diệp Tư nhớ được lần đó tỉnh lại, chú không có ở bên cạnh, cô ôm HELLO KITTY xoa mắt, ở đầu giường phát hiện tám giấy ghi chú này, trên đó viết: bé cưng, chú có việc đi ra ngoài, bé cưng không cần sợ, chú lập tức sẽ trở lại ngay.

Phía trên có vẽ một cục gì đó thật to, không biết là cái gì, Diệp Tư cầm lên nghiên cứu nửa ngày, cũng không nhìn ra là cái gì, còn tưởng là chú thử bút nên vẽ lung tung lên. Qua mấy lần sau cũng thế, trên giấy ghi chú luôn vẽ một cục gì đó, Diệp Tư thật sự nhìn không được, phải đi hỏi Diệp Mạnh Giác.

Cô còn nhớ rõ trên mặt Diệp Mạnh Giác vốn dĩ vui vẻ, nhưng vì câu hỏi của cô mà co quắp một chút, buồn bực nửa ngày mới lên tiếng: “Cái đó là HELLO KITTY.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Diệp Tư ôm hộp gỗ, nhìn một chồng giấy ghi chú bên trong mà Diệp Mạnh Giác để lại cho cô, không khỏi cảm thấy bồi ngùi xúc động, sau khi cô được chú đón từ cô nhi viện trở về, hoảng một cái mà đã chín năm trời qua rồi.

Cô còn nhớ rõ tình cảnh năm đó lúc anh tìm được cô, giống như khắc sâu vào trong trí nhớ của cô, suốt đời khó quên. Cô lui vào trong góc, đang lúc tuyệt vọng nghĩ bản thân mình có thể sẽ vĩnh viễn ở lại cô nhi viện, đột nhiên nghe được có người gọi cô, ‘Bé cưng?’. Tuy rằng giọng không lớn, nhưng cũng tuyệt đối là gọi cô, cô nhớ được giọng nói kia, chính là giọng nói mà cô thích nhất. Cô nhanh chóng ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Mạnh Giác đứng nơi đó quay lưng về hướng ánh sáng, cô nhìn không rõ mặt anh nhưng mà anh lại cao cao lớn lớn đứng nơi đó, như thần tiên giáng xuống, cánh tay dày rộng an toàn tin cậy cứu vớt cô.

Diệp Tư cảm thấy trên mặt có chút ngứa, thì ra nước mắt dần dụa. Có lẽ, từ lúc anh tìm được cô, trong tiềm thức cô đã bắt đầu có suy nghĩ cô và anh sẽ không bao giờ rời xa, chỉ là không nghĩ tới cho đến ngày nay tâm tư cô cứ như vậy mà đứng bên cạnh anh. Cô dĩ nhiên biết, chú và cô có cùng quan hệ máu mủ, bọn họ sẽ không thể nào. Cho dù cô thương anh, không muốn tặng anh cho người phụ nữ khác, thì cuối cùng, anh cũng vẫn sẽ cưới một người phụ nữ khác chứ không phải cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Tư có một loại đau đớn mơ hồ, cô không cần người phụ nữ khác đến đây ở, ai cũng không được. Lúc trước cô luôn luôn sợ hãi chú cưới người phụ nữ khác về sẽ xa lánh cô, sẽ không còn yêu cô như trước kia nữa. Lúc này cô mới biết, thì ra cảm giác khó chịu chẳng phải sợ hãi chú không thương cô, mà là sợ chú sẽ yêu một người phụ nữ khác. Cô vẫn như trước đây một lòng hi vọng trong lòng chú chỉ có một mình cô thôi.

Lúc Diệp Mạnh Giác trở lại, Diệp Tư đang ngồi trên bàn đu dây hoàn toàn không động đậy, Tiểu Suất vây quanh bên chân cô chạy qua chạy lại. Phía sau cô là một bụi hoa lớn, cô gái nhỏ dường như đang phiêu đảng trong một cánh đồng hoa.

Diệp Mạnh Giác nhớ tới đêm qua, anh tắm rửa xong đi ra, thấy bé cưng cả người nghênh ngang ngủ trên giường, lác đầu đi qua muốn đắp chăn cho cô, nhóc con không biết là nằm mơ thấy ăn cái gì ngon mà cái miệng nhỏ nhắn chép chép vài cái. Diệp Mạnh Giác thấy cô thật đáng yêu, cúi đầu hôn xuống. Anh vốn chỉ là giống như cô hỏi còn nhỏ, thấy cô đáng yêu, nhìn không được sẽ hôn một cái. Nhưng không nghĩ tới, sau khi mỗi anh chạm vào môi cô, cảm giác tê dại xõng thẳng lên da đầu, cả người anh run rẩy, liền khó khăn buông ra. Anh ở trên môi cô lưu luyến không muốn rời, khó kìm lòng nổi.

Sau đó, anh đứng trên sân thượng suốt một đêm, muốn để cho gió đêm vắng lặng thổi bay đi ý nghĩ của mình, ý thức dần dần rõ ràng, lý trí cũng chậm chậm trở về. Lúc trời hừng sáng, anh âm thầm hạ quyết tâm, lúc trở xuống, Diệp Tư đang ngủ say. Nhóc con hoàn toàn không biết người chú thân ái nhất của cô đối với cô diễn ra hành vi xấu. Diệp Mạnh Giác hít sâu một hơi, vào phòng tắm tẩy sạch mùi thuốc lá trên người.

Lúc Diệp Mạnh Giác ra cửa, di Thái cầm theo một cái giỏ đồ ăn vừa khéo tiến vào. Thấy anh chuẩn bị đi ra ngoài, vội vàng nói: “Diệp tiên sinh, gần đây công ty bề bộn nhiều việc sao?”

Diệp Mạnh Giác gật đầu, hỏi: “Sao vậy?”

Di Thái do dự một chút, nói: “Cũng không có gì, chỉ là lâu rồi không thấy ngài ở nhà, Tiểu Tư luôn phải đợi ngài trở về ăn cơm, mỗi bữa cơm ăn được có mấy hạt gạo, đi thấy con bé gầy đi một vòng. Tiên sinh có rảnh thì về dùng cơm đi, dù sao để cho một đứa bé ở nhà một mình cũng không tốt.”

Diệp Mạnh Giác cau mày, anh vốn cho là bé cưng đang tận lực giảm béo, xem ra là do anh gần đây xa lánh cô, trong lòng nhóc con khó chịu. Nghĩ như vậy, toàn bộ kế hoạch trong lòng liền rối loạn. Anh nói với di Thái: “Tôi biết rồi, bé cưng ăn ít hay nhiều còn nhờ di trông nom, có gì không đúng thì gọi điện thoại cho tôi ngay nhé.”

Anh lại suy nghĩ một chút rồi trở về phòng, ở đầu giường của bé cưng để lại tấm giấy ghi chú.

“Chú!”

Ngồi trên bàn đu dây Diệp Tư quay đầu nhìn thấy xe của Diệp Mạnh Giác, vội vàng từ trên bàn đu dây nhảy xuống chạy tới xe của Diệp Mạnh Giác. Tiểu Suất đi theo phía sau cô cũng nhảy dựng chạy tới.

Diệp Mạnh Giác mở cửa xe, nói với Diệp Tư đang chạy đến: “Chậm một chút.”

Khi nói chuyện, Diệp Tư đã đến trước mặt anh.

“Chú.” cô lóe mắt to hỏi, “Chúng ta đi đâu chơi?”

Diệp Mạnh Giác dựa cửa xe, nhìn Diệp Tư. Nhóc con trong ánh mắt lóe lên sự hưng phấn, xem ra anh thật sự là rất lâu không quan tâm đến cô rồi.

“Bé cưng cứ nói đi? Muốn đi đâu?”

“Ừm...” Diệp Tư nghĩ một chút, nói, “Giờ đã ba giờ, đi khu vui chơi nhất định là trẻ, hay là chúng ta đi trượt băng đi.”

“Được.” Diệp Mạnh Giác nói, sau đó mở cửa xe, “Lên xe, chúng ta phải đi ngay.”

Diệp Tư kích động chui vào trong xe.

Diệp Mạnh Giác lên xe, cài dây an toàn sau đó gọi điện thoại.

“Dư Chi, em đang ở đâu?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Ừ, bây giờ anh và Tiểu Tư chuẩn bị đi trượt băng, là do nhà Lý Phồn mời, được, chúng ta đến đó gặp mặt đi.”

Sau khi Diệp Mạnh Giác để điện thoại xuống, vừa khởi động xe vừa nói: “Dì Dư Chi cũng cùng đi nữa.”

Qua một lúc, Diệp Tư mới ừ một tiếng.

Rất nhanh đã đến sân trượt băng, Dư Chi đã ở đại sảnh chờ bọn họ. Ông chủ của nơi này là Lý Phồn cũng chính là bạn học của Diệp Mạnh Giác, anh ta thích trượt băng, liền làm cái sân trượt băng.

“Đã lâu không tới nhé, Diệp Mạnh Giác.” Lý Phồn chào đón nói, “Hồi này Dư Chi nói muốn chờ các cậu lại đây, tôi còn chưa tin đâu, cậu ít nhất cũng có hơn nửa năm không tới rồi.”

“Đúng vậy, gần đây mình bận một đống việc, đầu giống như cậu tiêu điều tự tại?” Diệp Mạnh Giác cười trêu chọc anh ta.

Lý Phồn cười hề hề nhìn Diệp Tư nói: “Tiểu Tư, ngược lại thật sự là đã trưởng thành rồi, nửa năm không thấy ốm đi nhiều. Càng ngày càng đẹp.”

Diệp Tư cười tiến lên nói: “Chào chú Lý.”

“Đừng gọi chú là chú Lý, chú so với chú cháu trẻ tuổi hơn,” Lý Phồn nói, “Gọi anh đi, chú cũng không ngại làm tiểu bối của chú cháu đâu. Có người chú nào lại vừa trẻ đẹp vừa mê người giống chú sao? Anh! Nhất quyết là Anh nhé!”

Lý Phồn nói một hồi, mọi người đều nở nụ cười.

“Đi.” Lý Phồn nói, “Hôm nay tôi xin chuyên môn hầu hạ tiểu công chúa của chúng ta.”

“Thầy!” Đang nói chuyện thì bên cạnh có tiếng một tiểu nữ sinh giòn giã kêu lên, “Thầy, em vừa đến đây, thầy đã nói hôm nay dạy em trượt băng.”

Diệp Mạnh Giác và Dư Chi đều bật cười. Lý Phồn này thu học sinh nữ cũng không ít.

“Nhanh đi dạy học trò mới của cậu đi.” Diệp Mạnh Giác nói, “Chúng tôi tự đi chơi. Không chậm trễ việc tốt của cậu.”

Dư Chi cũng cười trêu chọc anh: “Lý Phồn, khẩu vị nặng ha, một nữ sinh nhỏ như vậy...”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Diệp Mạnh Giác theo bản năng nhìn nhìn nữ sinh kia. Thân hình mảnh khảnh, còn trang điểm, dù vậy cũng khó giấu đi hơi thở thanh xuân của cô ta, nhiều lắm cũng mười mấy tuổi.

Quả nhiên, Lý Phồn cười hề hề nói: “Hoàn hảo, hoàn hảo, tháng trước đã trưởng thành.”

Diệp Tư nhìn nữ sinh kia. Ánh mắt cô ta nhìn Lý Phồn đều là thích, không chút nào che giấu. Diệp Tư đột nhiên vô cùng hâm mộ cô ta, tuy rằng có lẽ cô ta chỉ có thể coi như một người khách qua đường của Lý Phồn, nói không chừng chờ thêm mấy tháng nữa, Lý Phồn thậm chí ngay cả tên cô ta là gì cũng không nhớ. Tuy nhiên lúc này cô ta có thể bình bình thân thân yêu anh ta mà không e dè. Đây là chuyện hạnh phúc cỡ nào. Diệp Tư nghĩ, không khỏi len lén nhìn về phía Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác nhìn tiểu nữ sinh kia, trong lòng không khỏi nghĩ đến bé cưng của anh, vừa quay đầu lại, bé cưng cũng đang nhìn anh. Đây là ánh mắt gì? Diệp Mạnh Giác không rõ ràng lắm, nháy mắt tim đập rộn lên, ý nghĩ lơ mơ. Không đợi chính anh thấy rõ ràng, Diệp Tư đã hốt hoảng cúi đầu, chỉ chừa cho anh một cái đầu tóc đen sẫm cùng với cái cổ trắng nõn.

Diệp Mạnh Giác chỉ cảm giác tim đập vô cùng nhanh chóng, bé cưng nhìn vào mắt anh, khiến anh tim đập rộn lên khó hiểu, trong nháy mắt, anh nghĩ tới muốn sờ sờ cô, hôn cô, tựa như, giống như ban đêm hôn cô vậy.

Anh như vậy là không được, Diệp Mạnh Giác quay sang chỗ khác, nỗ lực thờ bình thường lại, như vậy là không được. Tiếp tục như vậy nữa, sớm muộn có một ngày, anh sẽ hủy bé cưng mất.

Diệp Tư thay giày rồi chầm chậm theo sát Diệp Mạnh Giác và Dư Chi vào sân trượt băng.

Lý Phồn đang ở bên cạnh ra sức dạy nữ sinh kia. Diệp Mạnh Giác và Dư Chi nhìn thấy, lại nhìn nhau cười. Diệp Tư đứng ở phía sau hai người, thấy bọn họ cực kỳ ăn ý tươi cười, lòng của cô chậm chậm co rút lại.

Lý Phồn thấy bọn họ vào, vội vàng lôi kéo tiểu nữ sinh lại đây.

“Diệp Mạnh Giác, cậu và tiểu công chúa làm mẫu cho bọn mình một chút đi, để mọi người mở mang tầm mắt, Diệp tổng lợi hại cũng không phải chỉ ở trên thương trường.” Lý Phồn la hét.

Diệp Mạnh Giác liên tục xua tay, “Không dám không dám, cậu cứ làm việc đứng đắn của mình đi, để chúng tôi tự chơi một hồi là được rồi.”

Lý Phồn cố tình không đồng ý, Dư Chi cũng ồn ào theo, “Trượt một vòng đi, em còn chưa biết kỹ thuật trượt băng của học trường đâu...”

Lòng bàn tay Diệp Tư hơi hơi ra mồ hôi, nếu là trước kia, khẳng định cô sẽ là người đầu tiên đồng ý. Nhưng bây giờ, cô khẩn trương đến nỗi hít thở không thông.

Diệp Mạnh Giác lại từ chối, không chịu nổi bọn họ ồn ào, chỉ đành đi hỏi Diệp Tư đang đứng yên lặng phía sau.

“Bé cưng, có muốn cho bọn họ mở mang một chút không?”

Giọng nói của Diệp Mạnh Giác thật dịu dàng như có thể chảy ra nước, giống như một âm thanh dụ hoặc người, Diệp Tư chậm rãi ngừng mắt, “Được.”

Dường như là gương mặt cô tuyệt nhiên ảnh hưởng đến Diệp Mạnh Giác, anh lẳng lẳng nhìn cô, nhìn không chuyển mắt, hồi lâu sau, anh chậm rãi vươn tay, Diệp Tư đặt tay lên tay anh, cùng anh trượt vào bên trong.

Ở trong sân âm nhạc vang lên, chính là bài hát kinh điển 《A Time For Us》, mượt mà lại ngân nga. Bọn họ cũng đã lâu chưa tới trượt, không có quá nhiều động tác khó, chỉ trượt theo tiếng nhạc, xoay tròn, nhảy nhẹ lên. Diệp Tư nhìn về phía ánh mắt của Diệp Mạnh Giác, tối đen thâm thúy, nơi đó là nơi mà cô đời này vĩnh viễn cũng nhìn không thấu. Cảm giác bị thương trong lòng Diệp Tư tuôn ra mãnh liệt. Một khúc kết thúc, cô tựa vào trong lòng Diệp Mạnh Giác, không có động đậy, chỉ có nước mắt chậm rãi thấm ướt quần áo Diệp Mạnh Giác.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư, hơi thở phì phò, cũng không nhẫn tâm buông cô ra. Trong ánh mắt cô mang theo bi thương, diễm đam đáng yêu như vậy nhìn anh, lòng anh cũng nổi lên cảm giác cực kỳ bi ai. Sân trượt băng to như vậy, rộng rãi phóng khoáng, dường như chỉ có bọn họ, chỉ còn lại có bọn họ. Bên tai anh là tiếng hít thở thật nhỏ của cô, mang theo tiếng nước nở đê nén, mỗi một tiếng, mỗi một chút nghe được trong lòng anh đều tan nát.

Dư Chi đứng ở bên ngoài sân nhìn bọn họ, chậm rãi phát hiện không khí có chút khác thường. Cảm Diệp Mạnh Giác để trên đỉnh đầu Diệp Tư, nhắm mắt lại, bọn họ lặng lẽ đứng nơi đó, không khí quý dị đến đáng sợ. Phảng phất như có một chân tướng lẳng lẳng từ dưới đất trời lên. Qua hồi lâu sau, Diệp Mạnh Giác cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên đỉnh đầu Diệp Tư, chân thành như vậy lại vô cùng tuyệt vọng.

Trái tim Dư Chi ầm ầm một mảnh, đứng rồi, đứng rồi, là như thế này không sai.

Cô nghiêng ngả chao đảo ra khỏi sân trượt băng, đối diện là Lý Phồn đang đi đến hỏi: “Sao lại đi ra? Bọn họ đâu? Thật đúng là đáng tiếc, tôi vừa mới qua bên này xử lý chút chuyện. Đã xong rồi sao?”

Dư Chi lắc đầu, miễn cưỡng nói: “Tôi có việc, đi trước.”

Nói xong, không đợi Lý Phồn nói tiếp, liền hốt hoảng chạy ra khỏi nơi đó.

Diệp Mạnh Giác dừng xe vào gara, hai người ngồi trong xe cũng không nhúc nhích, thật lâu sau Diệp Mạnh Giác hỏi: “Bé cưng, vừa mới rồi vì sao khóc?”

“Nghĩ đến chuyện lúc còn nhỏ thôi ạ.” Diệp Tư nói.

Diệp Mạnh Giác nghĩ một chút, nói: “Bé cưng, chú gần đây rất bận bịu chuyện công ty, không thể trở về ăn cơm với bé cưng, bé cưng phải nhớ kỹ tự mình ngoan ngoãn ăn cơm, biết không?”

“Dạ.” Diệp Tư ập úng trả lời.

“Nếu.” Diệp Mạnh Giác do dự một chút, rồi vẫn nói, “Nếu bé cưng cảm thấy buồn cũng có thể đến chỗ của bà ở.”

Diệp Tư lập tức ngẩng đầu, thật nhanh nhìn anh một cái, ánh mắt kia sợ hãi khiến Diệp Mạnh Giác lập tức hận bản thân mình lỗ lòi.

Anh vội vã nói tiếp: “Bé cưng, hãy nghe chú nói, nơi này là nhà của bé cưng, chú không phải muốn đuổi bé cưng đi, hiểu không? Chú chỉ sợ lúc mình không có ở nhà, bé cưng sẽ cực kỳ buồn. Nếu bé cưng không muốn đến chỗ của bà thì thôi, có được không?”

“Bé cưng không muốn đi.” Diệp Tư nói, “Chú, bé cưng không đi đâu hết, chú cứ bận rộn làm việc của mình đi, đừng quan tâm tới bé cưng. Bé cưng sẽ thật ngoan mà”

“Chú biết bé cưng nhất định sẽ rất ngoan, chú chỉ sợ bé cưng ở nhà một mình sinh quẫn, lúc chú không có ở nhà, một mình bé cưng sẽ buồn bực. Chú lo lắng bé cưng buồn, bé cưng thấy đó, dì Thái nói gần đây bé cưng cũng không buồn ăn cơm, có phải không?” Diệp Mạnh Giác mềm giọng hỏi.

“Bé cưng không có không ăn cơm.” Diệp Tư nhỏ giọng nói, “Chỉ là gần đây bé cưng ăn không nhiều. Sau này bé cưng sẽ ăn nhiều hơn, ăn thật ngon, chú không cần lo lắng cho bé cưng nữa.”

Diệp Mạnh Giác sờ sờ đầu của cô, không nói nữa. Hôm nay anh vốn muốn đưa bé cưng đến trường học nội trú, như vậy, đối với Diệp Tư mà nói có thể kết giao thêm nhiều bạn bè, với anh mà nói, cũng có thể yên tĩnh một chút, có lẽ thời gian lâu dài, anh sẽ khôi phục lại bình thường. Nhưng nghe dì Thái nói, anh lại sợ hãi trong lòng bé cưng không chịu đựng được. Hồi còn nhỏ cô đã trải qua thương tổn quá sâu, anh sợ hãi không dám nghĩ tới anh nâng niu bé cưng trong lòng bàn tay che chở nhiều năm như vậy lại biến thành đứa nhỏ đáng thương như lúc trước.

Diệp Mạnh Giác không nói lời nào, Diệp Tư càng hoảng, cô nắm lấy góc áo Diệp Mạnh Giác, tội nghiệp nhìn anh, năn nỉ nói: “Chú, chú đừng để bé cưng đi, bé cưng sẽ ngoan ngoãn, chú cứ làm việc của mình, bé cưng vẫn đi học bình thường chú không cần phải theo giúp đâu.”

Diệp Mạnh Giác nhìn đáng vẻ cô dè dặt cẩn trọng, trong lòng càng ảo não. Cũng bởi vì những tâm tư đó của anh mà làm cho bé cưng sợ hãi như vậy.

“Được, bé cưng sẽ không đi đâu hết.” anh nói, “Chú cũng vậy, nơi nào cũng không đi, bé cưng đừng sợ.”

Diệp Tư thế này mới yên tâm, cô không cần đi đâu hết, cho dù không thể nói gì, không làm được gì, cứ như vậy đứng bên cạnh chú, đứng ở nơi gần anh nhất, như vậy là đủ rồi.

Diệp Mạnh Giác lại nhìn thấy Dư Chi là vào buổi chiều thứ tư. Lúc trước bọn họ có giao ước sẽ làm bạn trước đã, chính là Dư Chi tự thân xuất mã. Rành rang lại nói một ít vấn đề cơ bản, đột nhiên Dư Chi hỏi tới vấn đề có liên quan đến tình cảm.

Diệp Mạnh Giác đối với vấn đề này cảm thấy thật bất ngờ, nhạo báng hỏi: “Tôi không biết đó, từ khi nào thì 《Thương Giới Danh Nhân》 cũng có kịch bản như vậy?”

“Em muốn thử thay đổi một chút, anh là bạn em, đương nhiên phải khai đạo với anh trước.”

Diệp Mạnh Giác nhún nhún vai, bắt đầu đã nói: “Được rồi, vậy em khai đạo đi.”

“Phải nói lời thật nhé.” Dư Chi giống như nói giỡn. “Trả lời cho có lệ là em không chấp nhận.”

“Trước mắt có đối tượng qua lại chưa?” Dư Chi hỏi.

“Không có.”

“Có người trong lòng không?”

“... Có thể không trả lời được không?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Có thể. Tuy nhiên có thể tiết lộ Diệp tổng thích loại phụ nữ như thế nào không? Tôi tin tưởng đây là vấn đề mà tất cả phụ nữ trong lòng muốn hỏi nhất.”

“Dư chủ biên, hình như tờ báo này có rất ít phụ nữ xem tới thì phải?” Diệp Mạnh Giác cười hỏi, “Tôi cảm thấy không nên nói ra thì tốt hơn.”

Dư Chi nhìn chằm chằm Diệp Mạnh Giác một hồi, nói: “Được rồi, vậy em lấy thân phận bạn bè hỏi anh vấn đề này, được không?”

Diệp Mạnh Giác nhìn ra được cô nghiêm túc, tuy không biết cô muốn hỏi điều gì, vẫn rất nghiêm túc nói: “Được.”

“Anh thích Tiểu Tư sao?” Dư Chi hỏi.

Diệp Mạnh Giác nhíu nhíu đầu mày, còn chưa mở miệng, Dư Chi lại bỏ thêm một câu: “Là loại tình cảm ‘Thích’ giữa nam và nữ.”

Ngực Diệp Mạnh Giác nháy tình thích, anh đề cao giọng cảnh cáo nói: “Dư Chi!”

“Có thích đúng không?” Dư Chi nhất quyết không tha, không cho Diệp Mạnh Giác cơ hội nói chuyện, “Vậy là thích cô bé rồi sao? Không phải loại tình cảm yêu thích giữa chú và cháu gái, mà là thích giữa nam và nữ. Em nói không sai chứ, Diệp Mạnh Giác?”

Diệp Mạnh Giác xanh mặt nhìn cô, trong ngực phập phồng lợi hại.

“Không nói lời nào? Thừa nhận là đúng sao?” Dư Chi hỏi, lại cười giống như tự giễu nói, “Quả nhiên. Khó trách anh luôn luôn không có bạn gái. Diệp Mạnh Giác, anh điên rồi sao? Đó là cháu gái anh! Tại sao anh có thể thích cô bé được?”

Diệp Mạnh Giác chỉ cảm thấy cổ họng khô khát, anh muốn nói gì đó nhưng vẫn không nói nên lời.

“Diệp Mạnh Giác anh tỉnh lại đi! Đó là cháu gái anh, các người như vậy là loạn luân! Tiểu Tư biết không? Há?” Dư Chi hỏi.

Diệp Mạnh Giác lắc đầu, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói: “Con bé không biết, không liên quan tới con bé, là vấn đề ở bản thân tôi thôi.”

Dư Chi nhẹ nhàng thở ra, nói: “Được, được. Diệp Mạnh Giác, anh có nghĩ tới hay không, nếu Tiểu Tư biết được thì sẽ như thế nào? Anh là chú của cô bé, cô bé ý lại anh, giống như cha mình, nếu cô bé biết, cô bé sẽ như thế nào? Anh có nghĩ tới hay không?”

Hai tay Diệp Mạnh Giác đặt trên huyết thái dương, đôi mắt nói: “Tôi đã nghĩ tới. Tôi cũng là mới phát hiện mình đối với con bé... khác thường. Tôi sẽ xử lý tốt, sẽ xử lý tốt.”

Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại. Làm sao anh có thể không nghĩ tới chứ? Từ khi anh phát hiện bản thân mình đối với bé cưng có loại cảm tình khác, anh đã nghĩ. Anh cho rằng đó là một loại nuông chiều đối với bảo bối, cả ngày anh tâm tâm niệm niệm đều là cô. Anh cũng biết, tất cả của cô cũng đều là anh, chỉ có anh. Đúng vậy, nếu biết được ý nghĩ của anh, bé cưng nhất định sẽ bị dọa sợ. Anh không thể để cho chuyện như vậy phát sinh, áp lực dư luận đối với anh mà nói, cũng không đáng sợ, anh sợ chỉ có bảo bối của anh.

Nhưng anh lại không bỏ xuống được bảo bối của anh, anh sợ hãi cô bé khô sở, sợ hãi cô bé đau lòng, trước khi anh sinh ra ý tưởng khác thường, anh vẫn rất thương cô bé, anh chăm sóc cô bé nhiều năm như vậy, không phải một chút là có thể dứt bỏ. Anh có thể làm gì? Không trở về nhà, không để ý cô bé, không nhìn thấy cô bé sao? Không thể! Anh làm không được, bé cưng khẳng định cũng không chấp nhận được! Vậy anh có thể làm gì?

Diệp Mạnh Giác nghĩ đến đây liền ngừng đầu, anh không kiên nhẫn đi tới đi lui trong phòng, nói với Dư Chi: “Dư Chi, em giúp tôi một chút.”

“Anh muốn em giúp anh thế nào? Làm bạn gái anh?” Dư Chi lắc đầu, “Không! Em sẽ không giúp anh làm như vậy! Diệp Mạnh Giác, em suy nghĩ kỹ rồi mới đến tìm anh thảo luận. Kể từ khi biết anh thích Tiểu Tư, em đã cẩn thận suy nghĩ kỹ vài ngày, rốt cục hiểu được, cho dù em lại thích anh thì thế nào? Em vĩnh viễn đánh không lại Tiểu Tư trong lòng anh. Cô bé là do anh một tay nuôi lớn, cảm tình của anh đối với cô bé, vô luận là tình thân cũng thế, tình yêu cũng thế, người khác đều chen vào không được. Em không muốn làm người đàn bà đáng thương. Em cũng không muốn khinh bỉ anh, tuy rằng em thật khiếp sợ! Nhưng em cũng hiểu rõ, cảm tình là thứ mà bản thân mình không khống chế nổi. Tuy nhiên, Diệp Mạnh Giác, em còn đang chần chừ động với việc này, thật xin lỗi, em không có cách nào khác giúp anh!”

“Diệp Mạnh Giác, em không phải một người dễ dàng bỏ cuộc. Nếu hôm nay, trong lòng anh thích là một người khác, em nhất định không từ thủ đoạn cướp anh lại, bởi vì em biết, một ngày nào đó anh sẽ thích em. Nhưng Tiểu Tư không giống như vậy, em thật sự không có lòng tin có thể đánh bại được Diệp Tư. Diệp Mạnh Giác, em tuy rằng cảm thấy đáng tiếc, nhưng em không thích đánh nhau mà không nắm chắc phần thắng.”

Diệp Mạnh Giác gật gật đầu nói: “Thật xin lỗi, yêu cầu này của tôi có chút vô lý.”

Anh nói xong liền thở dài, ngón tay vô ý thức gõ gõ bàn. Văn phòng to như vậy nhất thời chỉ có tiếng anh gõ mặt bàn.

Sau lưng anh là cửa sổ to sát đất, ngoài cửa sổ lầu cao san sát mà anh đang ở trong tòa nhà trung tâm thành phố, nơi này là nơi phồn hoa nhất thành phố, rất nhiều người đi ngang qua tòa cao ốc này, đều toát ra vẻ mặt hâm mộ. Công ty của anh, có biết bao nhiêu người muốn vào làm, mà anh còn là tình nhân trong mộng của biết bao nữ sinh. Người đàn ông ưu tú như vậy, lúc này lại bởi vì tình cảm mà hoàn toàn bất lực.

Dư Chi nhìn Diệp Mạnh Giác, đột nhiên nảy sinh lòng thương hại, người đàn ông này khôn khéo có thừa, quát tháo trên thương trường, oai phong vô cùng, nhưng không ai biết anh còn có một mặt không ai có thể giúp? Anh bất quá là yêu một người, mà hoàn toàn không đúng dịp, người kia là người anh không thể yêu.

Trong lòng cô ngậm thở dài, rốt cuộc đánh không lại, mở miệng nói: “Diệp Mạnh Giác, em giúp anh”

Thấy Diệp Mạnh Giác kinh ngạc nhìn về phía cô, Dư Chi vội vàng nói: “Tuy nhiên, em không biết mình có thể giúp anh tới khi nào, có khả năng em sẽ rời khỏi bất cứ lúc nào. Nếu anh không để ý, cứ quyết định vậy đi. Từ hôm nay trở đi, em sẽ làm bạn gái của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

“Tốt. Cứ quyết định như vậy.” Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Sao em biết được?”

Dư Chi cười lắc đầu, nói: “Diệp Mạnh Giác, anh không biết sao? Khi anh thích một người, vẻ mặt của anh sẽ bán đứng anh. Ngày đó anh ở sân trượt

bằng em đã phát hiện. Em đã nghĩ, sợ dĩ những người khác không phát hiện, là bởi vì những năm qua anh đối với Tiểu Tư thật sự quá tốt.”

Diệp Mạnh Giác như có đăm chiêu, may mắn là chỉ có Dư Chi phát hiện, cũng may mắn Dư Chi không giống những người phụ nữ khác, không thì bé cưng nhà anh nếu bị người khác lôi lên đầu sóng ngọn gió sẽ như thế nào. Nghĩ đến đây, anh không khỏi nắm thật chặt nắm tay.

“Diệp Mạnh Giác.” Dư Chi nhìn sắc mặt anh thay đổi mấy lần, biết anh nghĩ tới điều gì, nói, “Anh có thể không cần nỗ lực thích em, nhưng mà, anh phải nỗ lực không thích Tiểu Tư nữa. Chính anh cũng biết nếu chuyện như vậy truyền đi đối với anh và cô bé sẽ tạo thành những ảnh hưởng rất lớn. Tiểu Tư bé nhỏ yếu ớt như vậy sao có thể thừa nhận được áp lực như thế?”

“Anh biết, anh... sẽ cố gắng.” Diệp Mạnh Giác thấp giọng nói, dường như không phải đang trả lời Dư Chi, mà như đang nói cho bản thân mình nghe.

“Diệp Mạnh Giác, em không phải một người cao thượng, có thể vô tư đem bản thân mình hi sinh đi cứu giúp người khác. Thật sự trong tâm tư, em ít nhiều hi vọng anh có thể thích em. Tuy nhiên, em cũng biết hy vọng như thế thật xa vời. Nếu quả có một ngày, em cảm giác mình càng hăm càng sâu mà anh lại hoàn toàn không thể đáp lại em được, thì Diệp Mạnh Giác, đến lúc đó em sẽ dừng lại.” Dư Chi nói, “Đồng thời nếu anh không cần sự hỗ trợ của em nữa, thì anh cũng nên nói với em một tiếng.”

“Được, anh sẽ.” Diệp Mạnh Giác nhìn Dư Chi, lại trịnh trọng nói, “Dư Chi, bất kể thế nào, anh cũng muốn cảm ơn em.”

“Diệp Tư, có người tìm.”

Một nữ sinh bình thường không nói chuyện cùng Diệp Tư, dùng một giọng điệu cực kỳ dịu dàng nói với cô.

Diệp Tư có chút được sủng thành lo, cô nhìn ra ngoài cửa phòng học cũng không nhìn thấy người, tuy nhiên, nữ sinh kia xấu hổ đứng nơi đó, chắc là có người rồi.

“Con mịa nó!” Kiều Hoa Hoa thấp giọng hét lên, “Phát xuân, phát xuân! Lý Xuân Hoa hoàn toàn không thẹn gọi tên của cậu! Cậu xem ánh mắt cậu ta xxx! Còn có giọng nói cũng xxx chà kém!”

Diệp Tư bữu môi khinh thường Kiều Hoa Hoa, nghiêng thân mình từ chỗ ngồi bước ra ngoài.

Có một thiếu niên đứng ngoài cửa đưa lưng về phía cô.

“Cậu là...?” Diệp Tư chân chờ hỏi.

Thiếu niên kia xoay người, cười sáng lạn với cô, “Diệp Tư!”

“Đường Duyệt!” Diệp Tư ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Đường Duyệt không khỏi khẽ cười lắc đầu, “Diệp Tư, anh phải nhắc em một vấn đề, anh đang học bên trung học nha”

“A, đúng là trường của chúng ta có khối dành cho trung học,” Diệp Tư ngây ngô cười, “Lúc này em không nghĩ tới.”

Tối hôm đó Đường Duyệt nói chuyện với Diệp Tư, vừa khéo Diệp Mạnh Giác kêu Diệp Tư ăn cái gì đó, cho nên cái đầu nhỏ của Diệp Tư không nắm bắt được Đường Duyệt nói cái gì với cô, cô hoàn toàn không có năng lực đi suy xét.

“Tôi nói mà, thì ra đúng là có trai đẹp đến!” giọng nói đáng đánh đòn của Kiều Hoa Hoa truyền tới. Diệp Tư vừa thấy, người kia đã thay thế Lý Xuân Hoa đứng ở phía sau bọn họ.

“Hi hi hi, Đường Duyệt, nói thử nghe xem mục đích mờ ám của anh đến đây tìm Diệp Tư nhà chúng tôi là có chuyện gì?”

Kiều Hoa Hoa cà lơ phớt phơ trêu đùa Đường Duyệt.

Trong lòng Diệp Tư mắng thầm, Kiều Hoa Hoa cậu là nữ lưu manh! Nữ lưu manh! Một vạn lần! Một vạn lần!

Đường Duyệt có vẻ như hoàn toàn không để ý tới Kiều Hoa Hoa, anh chỉ cười nói với Diệp Tư: “Tuần này lớp sáu của anh đi công viên cắm trại ăn đồ nướng, em có muốn đi cùng không?”

“Đi cắm trại ăn đồ nướng?” Diệp Tư hưng phấn mà nói, “Được, được. Em cũng chưa bao giờ được đi. Nhưng mà, học sinh lớp khác có thể tham gia cùng sao?”

Đường Duyệt gật đầu nói: “Ừ, có thể, em yên tâm đi. Vậy thứ bảy anh đón em?”

Diệp Tư vội vàng nói: “Không cần không cần, em sẽ nói với chú tiểu Lý đưa em qua là được rồi.”

“Tốt lắm, thứ bảy buổi sáng 8 giờ, ở cửa phía nam công viên Hồ Nam tập hợp nhé.”

“Được rồi.” Diệp Tư vui vẻ híp mắt cười rộ lên, “Thứ bảy gặp.”

Kiều Hoa Hoa không được để ý tới đã tức muốn sùi bọt mép, mấy cọng tóc ngắn của cô ta cũng đã muốn dựng đứng lên hết rồi. .

“Đường Duyệt, anh dám làm lơ tôi hả! Còn có Diệp Tư! Các cậu...”

Đường Duyệt nhìn Diệp Tư nói: “Cứ vậy đi, nếu có chuyện thì cứ gọi điện thoại cho anh, thứ bảy gặp.”

“Ừ.” Diệp Tư dùng sức gật đầu, “Thứ bảy gặp, Đường Duyệt!”

Đường Duyệt chào tạm biệt cô rồi xoay người đi, Diệp Tư nhìn anh biến mất ở cuối hành lang, thế này mới xoay người về lớp học, đi ngang qua Kiêu Hoa Hoa đang xanh cả mặt, tóc dựng đứng trước mặt, cô đặc ý quan sát Kiêu Hoa Hoa từ trên xuống dưới một chút, trong lòng thật hả hê, hận không thể chống nạnh ngửa mặt lên trời cười dài, ha ha ha, rốt cuộc tìm được món đồ tốt có thể chiến thắng, không nhìn cô ta! Không nhìn cô ta! Bị áp bách lâu như vậy, mai kia xoay người làm chủ nhân tư vị quả thực quá tuyệt vời. Đường Duyệt quả nhiên lợi hại, Kiêu Hoa Hoa nổi tiếng kiêu ngạo khinh địch như vậy cũng có thể bị anh ta chọc cho tức điên, chắc chắn chắc.

“Bánh bao nhỏ! Cậu biến thành người xấu rồi! Đòi bái! Cậu và Đường Duyệt quen nhau đâu có bao lâu đã cùng với tên kia làm chuyện xấu!” Kiêu Hoa Hoa nổi trận lôi đình, đi theo phía sau Diệp Tư, không ngừng chửi bới Đường Duyệt, “Cậu xem anh ta đáng người khinh miệt như vậy, vừa thấy đã biết không phải người thiện lương gì, lưu manh, tuyệt đối là lưu manh!”

“Kiêu Hoa Hoa, trước mắt mình chỉ thấy được có một người lưu manh, đó chính là cậu nha, nữ lưu manh!” Diệp Tư nói, “Không được chửi bới Đường Duyệt, nếu không mình vĩnh viễn không để ý tới cậu nữa.”

Kiều Hoa Hoa vòng qua trước mặt Diệp Tư, cẩn thận chu đáo hỏi: “Bánh bao nhỏ, cậu thành thật khai báo cho mình, cậu không phải là đang quan hệ kết giao mờ ám với Đường Duyệt đấy chứ. Làm gì mà bao che cho người ta như thế? Không thể mới lần thứ hai gặp mặt mà cứ như vậy che chở cho anh ta nha?”

“Kiêu Hoa Hoa cậu thật lưu manh! Đại lưu manh! Mình không để ý tới cậu nữa!” Diệp Tư quát.

Kiều Hoa Hoa ý thức được Diệp Tư giận thật, cũng đã quên bản thân mình vừa mới nổi giận chuyện gì, nhanh nhẹn nọt nói: “Tiểu Tư à, mình quan tâm cậu thôi, cậu mới gặp anh ta có hai lần làm sao biết được anh ta không phải lưu manh? Có phải không? Chỉ bằng hoá nhân kim tính của mình, vừa thấy đã biết anh ta không phải dễ chọc.”

Hừ! Diệp Tư hừ lạnh một tiếng, cậu mới là lưu manh! Diệp Tư nổi giận, cô quyết đoán quyết định phản công!

“Kiêu Hoa Hoa, có phải nếu hôm nay cậu bị Đường Duyệt trêu đùa, cậu sẽ nói anh ấy là người tốt? Về điểm này của cậu thật là tính toán nhỏ nhặt, đừng có chỉ muốn bắt nạt người ta.”

“Mình...”

“Cậu cũng đừng giải thích, giải thích là che dấu. Che dấu đã nói lên mình nói không sai!”

“Bánh bao nhỏ...”

“Đừng gọi mình là bánh bao nhỏ, còn kêu nữa cẩn thận mình nói cho anh Trần Á biết!”

“Cậu...”

“Cậu cái gì mà cậu, mình hôm nay là hát lên bài ca nông nô nổi dậy, cậu muốn như thế nào đối với mình? Hừ?”

“...”

“Không phản đối à, Kiêu Hoa Hoa, mình cho cậu biết, mình tin tưởng vững chắc vào chân lý ‘không chết trong im lặng, bùng phát trong im lặng!’ Minh bùng phát đó! Kiêu Hoa Hoa! Về sau không được nói nữa!”

Kiều Hoa Hoa nước mắt rùng rùng nhìn Diệp Tư, sau một lúc lâu, lóe lên ánh mắt hâm mộ nhỏ giọng nói: “Bánh bao nhỏ, con mịa nó, sao không nói sớm, cậu có sức chiến đấu quá mạnh mẽ! Bây giờ mình tuyên bố, cậu phản công thành công! Mình bội phục cậu!”

Phụt ~ Diệp Tư nghe vậy liền muốn ói, đây là tình huống gì? Kiêu Hoa Hoa lẽ ra phải giống như con khỉ vò đầu bứt tai, trên nhảy dưới nhót mới đúng chứ? Bội phục? Thế nào là phản công thành công, có vẻ như không có sung sướng đến thế? Kiêu Hoa Hoa lại đang tính kế gì sao?

Kiều Hoa Hoa nhìn về mặt Diệp Tư rồi rầm, trong lòng âm thầm cười trộm, trẻ con, cậu muốn sung sướng sao? Ha ha ha, cậu còn kém lắm, chắc chắn chắc, bánh bao nhỏ lúc ra uy, sức chiến đấu vẫn là tương đối khả quan thôi. Oa ha ha, rốt cục khiến cô ta dạy dỗ thành ra một đối thủ răng bén lưỡi nhọn, những ngày sau, ngắm lại đều rất đẹp. Không còn nhảm chán, không còn nhảm chán!

Hai người ai cũng có mưu đồ riêng, đều tự trở lại chỗ ngồi đem sách ra đọc không tiếp tục nói chuyện.

Kiều Hoa Hoa không nghĩ tới, cô ta kích phát ra sức chiến đấu của Diệp Tư, nhiều năm sau, Diệp Tư trở thành người đầy trang bị vũ khí.

Diệp Mạnh Giác quả nhiên như anh nói, rất ít xuất hiện trong nhà, có đến vài ngày, Diệp Tư đều không nhìn thấy anh. Mỗi buổi tối cô chờ đến khi ngủ

quên mất, buổi sáng rời giường việc đầu tiên là chạy sang phòng của Diệp Mạnh Giác, xem anh có trong đó hay không. Tuy nhiên, để cho cô tiếc nuối chính là vẫn luôn không nhìn thấy dấu hiệu anh có trở về nhà.

Cho dù là trước đó biết, trong lòng Diệp Tư vẫn có một tia mất mát. Trong điện thoại giọng nói Diệp Mạnh Giác dịu dàng dễ nghe, anh dặn cô phải ăn cơm thật ngon, phải ngoan ngoãn ngủ, hết thấy tựa hồ giống như trước kia lúc anh đi công tác, chỉ là cô mơ hồ cảm thấy anh rồi cô càng ngày càng xa. Cô muốn hỏi anh một chút, vì sao nhiều ngày như vậy không về nhà, có chăm sóc thật tốt bản thân mình hay không, định nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Thứ sáu, Lý Hoa Quyên sang đây thăm bọn họ. Nghe được Diệp Mạnh Giác đã lâu rồi chưa về nhà, bà cũng không giống như trước lo lắng cho sức khỏe của anh, mà là mang theo chút ý cười gật gật đầu. Vẻ mặt tươi cười của bà làm cho Diệp Tư cháy mồ hôi lạnh. Cô cảm giác được đằng sau nụ cười này chính là đang che dấu chuyện không mấy tốt đẹp.

Lúc Lý Hoa Quyên đi có nói với Diệp Tư hai ngày cuối tuần nên trở về nhà lớn ăn cơm. Diệp Tư nghĩ đến cuộc hẹn cùng Đường Duyệt liền từ chối.

Sáng thứ bảy, Diệp Tư đúng hẹn đi đến cửa đông công viên Hồ Nam, Đường Duyệt đã chờ ở nơi đó. Diệp Tư xuống xe, chạy tới ngưỡng ngừng nói: “Đường Duyệt, em tới trễ sao? Thật ngại quá.”

Đường Duyệt vội vàng nói: “Không có, là anh sợ em tới sớm, một mình nhàm chán, cho nên anh mới đến sớm hơn chút thôi. Thật ra anh cũng vừa mới đến.”

Diệp Tư nhìn Đường Duyệt, trong lòng xúc động, Đường Duyệt thật tốt, nữ lưu manh Kiều Hoa Hoa kia cứ như vậy mà chửi bới Đường Duyệt, hừ!

Bạn học của Đường Duyệt cũng từ từ đến đông đủ, thấy Diệp Tư đứng bên cạnh Đường Duyệt, vài nam sinh ồn ào nói: “Đường Duyệt, không nhìn ra, cậu đã có ‘Người nhà’?”

Mặt Diệp Tư lập tức đỏ lên.

Đường Duyệt cười híp mắt trả lời: “Không phải nói có thể mang người nhà theo sao? Mình mang em gái đến, thế nào?”

“Oh, em gái ~” vài người đáng khinh cười khà khà, thấy thế nào cũng rất giống với Kiều Hoa Hoa kia.

Diệp Tư không khỏi lắc đầu, thì ra mỗi người bên người đều có một hoặc là vài Kiều Hoa Hoa! Như vậy xem ra cô vẫn là may mắn, bên người cô mới chỉ có một Kiều Hoa Hoa.

Đường Duyệt nghiêng đầu nói chuyện với Diệp Tư, thừa lại vài người nở nụ cười nửa ngày, không thú vị vuốt cái mũi đi ra.

Diệp Tư thấy bọn họ phần nộ mà đi, không khỏi bật cười, “Đường Duyệt, thì ra là anh có kinh nghiệm đấu tranh, khó trách Kiều Hoa Hoa bị tác phong của anh chọc thành như vậy.”

“Ừ.” Đường Duyệt cười như thật nói, “Anh trải qua nhiều năm đối địch đấu tranh, tổng kết ra kinh nghiệm chính là không nhìn tới bọn họ, như vậy bọn họ dĩ nhiên là cảm thấy không có ý nghĩa.”

“Đúng vậy, Kiều Hoa Hoa lần trước bị tác phong của anh chinh phục.” Diệp Tư nói, “Em rốt cục có thể hạnh diện, ức hiếp cậu ấy một lần.”

“Phải không? Vậy em hẳn là nên cảm ơn anh đi.”

“Đúng vậy, em không chỉ muốn cảm ơn anh riêng chuyện này thôi đâu.” Diệp Tư nói xong, không còn cười hi hi nữa, mà là có chút trịnh trọng nói, “Đường Duyệt, cảm ơn anh, lần trước theo giúp em cùng đi công viên tưởng niệm.”

“Không.” Đường Duyệt nói, “Kỳ thực anh phải cảm ơn em mới đúng, anh cũng rất lâu rồi không đi thăm mẹ mình, lần đó vừa khéo có thể đi nhìn bà ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Trong công viên gió nhẹ mang theo mùi hoa nhàn nhạt thổi đến, không khí thoáng có chút trầm trọng, Đường Duyệt nhìn nhìn cô nói: “Tuy nhiên, lần trước ở quán rượu thiếu chút nữa anh không nhận ra em, so với lần đầu tiên thấy em bây giờ gần gũi nhiều lắm.”

Diệp Tư ngây ngô cười rộ lên, nửa ngày mới ngưng ngừng nói: “Kỳ thực, gần đây em giảm béo. Kiều Hoa Hoa nói, nữ sinh quá béo, nam sinh lại không thích.”

Đường Duyệt phụt một tiếng bật cười: “Kiều Hoa Hoa thật đúng là dạy em không ít chuyện.”

Diệp Tư nói: “Đúng vậy, cậu ấy mặc dù thường hay gây hại cho bạn, nhưng cũng dạy cho em biết không ít chuyện.”

Bạn trong lớp của Đường Duyệt đã đến đầy đủ, một đám thiếu nam thiếu nữ lủi thủi cười nói cùng nhau đi vào công viên.

Diệp Tư tâm tình thật tốt trở về nhà. Lớp của cô rất ít tổ chức các buổi hoạt động tập thể như vậy, vì thế đối với cô mà nói hết thảy đều thật mới mẻ.

Vừa vào cửa cô liền nhìn thấy túi du lịch của Diệp Mạnh Giác để bên cạnh sofa. Diệp Tư sùng sốt, vội vàng bỏ giày ra chạy vào.

“Chú, chú!”

Cô vừa chạy vừa kêu.

Di Thái từ phòng bếp đi ra, thấy cô, vội vàng nói: “Tiểu Tư chậm một chút. Chú của cháu không có nhà.”

Thấy Diệp Tư dừng lại, cô nói tiếp: “Vừa nãy chú của cháu trở về một chuyến, thu dọn chút quần áo, bảo là muốn đi nơi khác công tác, hiện giờ hẳn là trở về bên nhà ông nội cháu cùng ăn cơm với ông bà cháu rồi. Buổi tối hẳn là sẽ trở lại.”

Diệp Tư xoay người chạy ra bên ngoài, di Thái ở sau lưng cô gọi: “Tiểu Tư, cháu đi đâu? Không ăn cơm sao?”

“Cháu qua nhà bà nội, không trở về dùng cơm.” Diệp Tư cũng không quay đầu lại nói.

Lúc đến Diệp gia, sắc trời hoàn toàn tối đen.

Diệp Tư đứng dưới ánh đèn mờ nhạt ở trong sân, thấy xe của chú đậu trong hoa viên, liền chạy nhanh đến phòng khách.

Trong phòng, ngọn đèn chói lọi, tiếng cười đùa thỉnh thoảng truyền đến.

Diệp Tư đứng ở cửa sảnh vừa lúc định đi vào, nghe thấy giọng nói của Lý Hoa Quyên truyền tới.

“Như vậy thật tốt, mẹ đã sớm nói hai con rất hợp mà, có phải hay không lão Diệp? Ông xem bọn chúng trai tài gái sắc, thấy thế nào cũng thật xứng.”

Trái tim Diệp Tư lập tức thắt chặt, người bà nói, chẳng lẽ là chú?

“Nhiều năm như vậy, rốt cục con cũng làm được một chuyện mà ba cảm thấy hài lòng.” Đúng là giọng nói của Diệp Quân, “Dư Chi, cháu đã nói chuyện với người trong nhà chưa? Nếu đã quyết định ở bên nhau, vậy thì nói một tiếng để hai nhà có thể gặp mặt nói chuyện đi.”

Trái tim Diệp Tư đập liên hồi. Cô lên lút buông tay trên nắm cửa, từng bước một lui về phía sau. Qua vài bước, cô ngồi bệch trên mặt đất, rốt cuộc không bò dậy nổi. Cô nghe thấy bọn họ ở trong phòng nói nói cười cười, thấy bên trong phòng khách đèn đuốc sáng trưng nhưng bóng người lại mờ mịt, đó là một thế giới mà cô khát vọng được đi vào. Không ai biết, ở ngoài cửa sảnh vài bước, dưới tàng cây sồi xanh lá, có một cô bé, gương mặt đầy nước mắt, hèn mọn như vậy ngồi ở chỗ kia, cô chờ bọn họ phát hiện cô, lại sợ bọn họ phát hiện cô. Cô ngồi liệt ở chỗ kia, nước mắt như hồng thủy vỡ đê, cô ngăn không cho chúng được chảy xuống. Dường như lâu đến cả thế kỷ, cô rốt cục chậm rãi đứng lên, rồi khỏi đó.

Ngày này, rốt cục vẫn phải đến.

Diệp Mạnh Giác cơm nước xong, lại cùng người trong nhà hàn huyên một hồi, đuổi Dư Chi về, thế này mới trở về nhà. Lúc về đến, đã hơn mười giờ.

Trong phòng im ắng tối đen, không một chút ánh sáng. Diệp Mạnh Giác ở cổng vòm mở đèn, thấy giày của tiểu nha đầu quăng ném lộn xộn, anh cười cười, không biết cô gấp đi làm gì, lại giày văng lên lộn xộn lung tung. Anh thay giày, thuận tay cất giày của Diệp Tư đi.

Mười giờ đã đi ngủ, xem ra hôm nay chơi thật mệt mỏi. Diệp Mạnh Giác nhìn về phía cửa phòng ngủ khép chặt trên lầu hai của Diệp Tư nghỉ.

Buổi trưa hôm nay lúc anh trở lại, nghe di Thái nói, Diệp Tư đi công viên chơi với bạn học, vốn dĩ lòng khấp trương thoáng buông lỏng một chút, rồi lập tức cảm thấy thất vọng. Có lẽ, anh và bé cưng của anh về sau đều sẽ như vậy. Một tuần khó gặp được một lần, mỗi người đều có bạn bè riêng, mỗi người đều tự trải qua cuộc sống của riêng mình. Trong lòng anh có một cảm xúc mãnh liệt không muốn như vậy, lại không thể làm gì. Như vậy là tốt, như vậy tốt lắm! Anh tự an ủi mình, không phải anh muốn như vậy sao?

Diệp Mạnh Giác chậm rãi lên lầu hai, đứng trước cửa phòng Diệp Tư, anh do dự nửa ngày, rốt cuộc đẩy cửa ra.

Diệp Tư xoay mặt vào trong ngủ, anh đứng ở trước giường cô, thật lâu sau, thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Diệp Mạnh Giác vừa đóng cửa, Diệp Tư liền xoay người lại, cô nằm trên giường hoàn toàn không ngủ, nghe thấy tiếng của Diệp Mạnh Giác, cô sợ tới mức vội vã xoay đầu vào bên trong, cô sợ hãi bị Diệp Mạnh Giác thấy cô khóc đến mất ngủ lên.

Ngày hôm sau trước khi đi, Diệp Mạnh Giác đi tới phòng Diệp Tư, giống như lúc trước dán lên đầu giường của cô một lời ghi chú.

Chờ anh đi rồi Diệp Tư mới trở mình, lấy tờ giấy ghi chú màu hồng nhạt xem, như cũ vẫn là một cái đầu con mèo, phía dưới viết: bé cưng, ngoan ngoan ăn cơm, ngoan ngoan đến trường, chú phải ra khỏi nhà một thời gian, trở về sẽ mang quà về cho bé cưng.

Diệp Tư cầm tấm giấy ghi chú tong tay, nước mắt nhìn không được rào rào rơi xuống. Chú của cô, cô vẫn yêu chú nhưng trong trái tim của cô mọi thứ thật sự không thể quay trở lại. Cô nhìn không được nằm sấp trên gối, khóc nức nở.

Lần này Diệp Mạnh Giác đi công tác thời gian có hơi lâu. Chờ lúc anh trở lại, đã là mùa đông. Diệp Tư đội mũ tròn tròn, giống như quả cầu, ngồi xỏm bên vườn hoa, cầm trong tay cái xèng nhỏ, không biết đang vùi cái gì, ngay cả tiếng xe anh trở về cũng không nghe thấy.

Diệp Mạnh Giác đứng ở ngoài sân nhìn cô, trong lòng có loại cảm giác thỏa mãn không hiểu được, anh không khỏi nhẹ nhàng giương lên khóe miệng, hơn một tháng, anh mỗi ngày vùi đến sứt đầu mẻ trán, nhưng, buổi tối gọi điện thoại chúc ngủ ngon cho Diệp Tư lại chưa từng quên. Trong điện thoại, giọng nói của nhóc con mềm yếu dèo dẹo mỗi lần cũng có thể làm cho toàn thân anh nhẹ nhàng. Có rất nhiều lần anh kềm nén không được, muốn trở về nhìn cô, nhưng mà, mỗi lần đến sân bay, anh lại do dự, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, hôm nay rốt cục cũng trở về gặp cô.

Anh đẩy cửa ra tiến vào, đứng ở sau lưng Diệp Tư.

“Bé cưng!”

Tay Diệp Tư ngừng một chút, nghiêng đầu, lại tự nhủ nói: “Hình như lại nghe thấy giọng của chú rồi.”

Diệp Mạnh Giác cảm thấy hốc mắt hơi hơi nóng lên, anh lại bảo một tiếng: “Bé cưng!”

Diệp Tư quay đầu thật mạnh, mở to hai mắt nhìn anh một chút, sau đó, lập tức ném xèng nhỏ trong tay, bỏ nhào qua.

“Chú!”

Cô gọi, lại có chút muốn khóc.

“Chú!”

Cô lại gọi một tiếng, vùi đầu trong lòng anh, cũng không nhúc nhích.

Trong nháy mắt Diệp Mạnh Giác có vẻ như quay về chín năm trước, lần đó anh tìm được cô ở cô nhi viện. Lần đó, cô cũng như vậy nhào vào lòng anh, lần đó, cô cũng gầy đến khiến anh đau lòng.

Anh vươn tay ôm cô, đau lòng hỏi: “Bé cưng, bé cưng đã làm gì hả? Sao gầy thành như vậy?”

Ở trong lòng anh, Diệp Tư buồn buồn “Ừ” một tiếng cũng không tiếp tục nói chuyện.

Anh ôm cô, cúi đầu ngửi trên mái tóc nhàn nhạt mùi chanh của cô, nhưng lại không cam lòng buông ra.

Di Thái từ trong nhà đi ra, thấy Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư đứng trong sân, vội vàng nói: “Diệp tiên sinh đã về? Trời lạnh thế này, các người còn không mau vào nhà?”

Diệp Mạnh Giác thế này mới giật mình có chút lúng túng, vội vàng buông Diệp Tư, cười nói với di Thái: “Đúng vậy, trời đang lạnh.”

Nói xong, anh nói với Diệp Tư: “Bé cưng, mau vào nhà, đừng để bị đông lạnh.”

Diệp Tư cúi đầu, đi ở phía sau anh vào phòng.

Diệp Mạnh Giác cởi áo khoác, Diệp Tư rất nhanh nhận lấy đi treo lên.

Di Thái bưng hai chén trà nóng ra, nói: “Diệp tiên sinh đúng là đã trở về. Tiểu Tư cả ngày lảm bảm nhắc đến cậu. Tôi nghĩ nếu cậu còn không trở về, da miệng của cô bé chắc không thể nào lành da non được.”

Diệp Mạnh Giác nhìn Diệp Tư đang treo quần áo nói: “Vậy sao? Nhớ chú như vậy sao không nghe bé cưng nói gì trong điện thoại? Gầy thành như vậy?”

Diệp Tư cũng cởi áo khoác của mình ra, không có quần áo mùa đông che dấu, thân mình càng thêm gầy yếu.

Nhìn thấy Diệp Tư thân thể gầy yếu, sắc mặt Diệp Mạnh Giác khó xem, hỏi di Thái: “Sao lại thế này? Bé cưng không có ăn cơm sao?”

Di Thái thờ dài, nói: “Tôi cũng không biết, mới đầu, cả ngày cô bé cũng không ăn cơm, nói là ăn không vô. Về sau mẹ cậu sang đây đưa con bé đi bệnh viện xem qua một hồi, nói là không thành vấn đề, có thể là bị stress. Mấy ngày gần đây lượng cơm ăn thật ra cũng không tệ, mỗi bữa có thể miễn cưỡng ăn được một chén nhỏ.”

Diệp Tư lè mà lè mề đi tới, nhẹ giọng nói: “Bé cưng không sao đâu chú.”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô hỏi: “Bé cưng, có thể nói cho chú biết như thế này là sao? Sao có thể vô duyên vô cớ ăn không ngon? Rốt cuộc là thế nào?”

Diệp Tư có chút do dự, biết nói thế nào đây? Bởi vì nhớ chú nhớ đến ăn không ngon sao? Nếu chú biết được ý nghĩ này, nhất định sẽ cho rằng bé cưng

điên rồi.

“Bé cưng, gần đây giảm béo.” cô nhỏ giọng nói.

“Giảm béo?” Diệp Mạnh Giác nghe được lập tức nổi giận, anh nhớ tới lần trước Diệp Tư bởi vì giảm béo mà té xỉu bị đưa đi bệnh viện, hơn nữa còn là vì một nam sinh, anh tức giận hỏi, “Bé cưng không nhớ lần trước vì sao đến bệnh viện sao? Bé cưng còn muốn dọa chú một lần nữa ư? Bé cưng, tại sao có thể không thương tiếc thân thể của mình như vậy?”

Diệp Tư cúi đầu, nghẹn dây thắt lưng của mình không nói.

“Bé cưng không nghe chú nói sao, bé cưng! Nhìn chú này!” Diệp Mạnh Giác đưa tay nắm giữ bả vai Diệp Tư nói: “Bé cưng không phải đã đồng ý với chú sẽ không còn cấp bách giảm cân nữa sao? Là tên nam sinh nào nói bé cưng mập ra? Nói cho chú biết!”

Diệp Tư vẫn như trước cúi đầu, chỉ là dây lưng trong tay đã biến thành bánh quai chèo.

Thấy cô không nói lời nào, Diệp Mạnh Giác càng cảm tức. Tiểu nha đầu vì thích nam sinh đến lời nói của anh cũng không nghe.

“Bé cưng, lời bé cưng hứa với chú không còn ý nghĩa gì sao? Hả???” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Bé cưng nói cho chú biết? Rốt cuộc là vì nam sinh như thế nào mà để cho bé cưng không để ý đến bản thân mình như vậy? Nam sinh như thế không đáng để thích.”

“Tại sao không nói chuyện?”

Nhóc con cúi đầu không nói lời nào, Diệp Mạnh Giác càng nhìn càng nổi giận.

“Bây giờ bé cưng phải hứa với chú, sau này không tiếp tục giảm cân như vậy nữa, tuyệt đối không được có lần nữa! Có nghe thấy không? Bất kể là vì ai, đều không cho phép! Có nghe thấy không?”

Diệp Tư nhẹ nhàng gật đầu, vẫn không nói một lời dùng sức quấy nghịch dây lưng trong tay.

Cô chưa từng như vậy, chưa từng không trả lời anh lúc nói chuyện, Diệp Mạnh Giác trong cơn giận dữ nghĩ, rốt cuộc là chàng trai nào khiến bé cưng biến thành như vậy.

Anh nhìn chằm chằm đầu tóc của cô, hận không thể để cho ánh mắt phun lửa, làm cho cô tổn thương, như vậy cô sẽ ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Bộp.”

Một giọt nước mắt nhỏ trên tay Diệp Tư.

“Bộp.”

Lại một giọt nữa.

Diệp Mạnh Giác hoảng, vội vàng đưa tay nâng khuôn mặt Diệp Tư lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay tràn đầy nước mắt, cô cắn chặt môi, cố không cho tiếng khóc tràn ra.

“Bé cưng khóc, bé cưng khóc.” Diệp Mạnh Giác vội vàng hốt hoảng lông ngóng lau đi nước mắt trên mặt cô, miệng thì thảo nói: “Bé cưng khóc, khóc cái gì? Chú lo lắng cho sức khỏe của bé cưng mà, khóc cái gì? Chú cũng không phải hung dữ với bé cưng, bé cưng khóc.”

Diệp Tư quệt miệng, rốt cục khóc ra thành tiếng.

Nước mắt trên mặt cô tràn ra như nước cho dù có lau cũng không hết, Diệp Mạnh Giác thật sự không có biện pháp, ôm cô vào trong ngực dụ dỗ.

Diệp Tư càng khóc càng lợi hại, thân mình cũng run lên.

“Bé cưng không khóc, không khóc nhé, là chú không đúng, chú không nên nói chuyện lớn tiếng với bé cưng, bé cưng ngoan, nếu không bé cưng đánh chú đi? Nhé? Bé cưng đánh chú có được không?”

Diệp Mạnh Giác gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng mặc kệ anh dỗ thế nào, Diệp Tư vẫn như cũ không quan tâm ở trong lòng anh khóc lớn. Tay cô nắm chặt quần áo của anh không buông.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Diệp Tư giống như càng ngày càng không nghe lời. Diệp Mạnh Giác để điện thoại xuống, học kỳ này bắt đầu còn chưa đến một tháng, anh đã là lần thứ năm nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp Diệp Tư.

Từ khi bắt đầu nhập học trung học vào năm kia, thái độ của con bé khác thường. Luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, lại không phải lên lớp chống đối giáo viên thì trên đầu bạn học khóa dưới, thành tích cũng càng ngày càng xuống dốc không phanh. Điều này làm cho Diệp Mạnh Giác lo lắng, lại tìm không ra nguyên nhân.

Sau khi Diệp Mạnh Giác để Diệp Tư nhập học trung học, lần đầu tiên anh nhận được điện thoại từ trường học, ngoài ý muốn gặp một người, Trần Á.

Hai người nhìn nhau, đồng thời hỏi: “Kiều Hoa Hoa?” “Diệp Tư?”

Sau đó hai người cũng đều lắc lắc đầu, không hẹn mà cùng nói: “Hai đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Trần Á còn nói thêm: “Tiểu Tư nhà cậu có thể do Họa Họa nhà chúng tôi làm hư rồi, con bé này không một ngày nào có thể làm cho người khác bớt lo lắng.”

Diệp Mạnh Giác không nói, trước khi gặp Kiều Hoa Hoa Diệp Tư quả thật rất biết điều rất nghe lời, không chắc có phải là do Kiều Hoa Hoa làm hư hay không.

Diệp Tư đúng là bị Kiều Hoa Hoa dạy hư. Tuy nhiên, là chính cô lên học được. Kiều Hoa Hoa ba ngày hai bữa gây chuyện, dĩ nhiên là thường xuyên bị mợ phụ huynh, nhưng Diệp Tư từ từ phát hiện người thường xuyên xuất hiện tại trường học không phải ba mẹ Kiều Hoa Hoa, mà là anh Trần Á.

Rốt cục dưới sự khảo vấn của Diệp Tư, Kiều Hoa Hoa khai báo quan hệ giữa cô ấy và Trần Á. Kiều Hoa Hoa là do mẹ cô ấy dẫn theo đi gả vào Trần gia. Lúc cô ấy nhắc đến Trần Á, thường xuyên cắn răng nghiến lợi, cô ấy nói chán ghét Trần Á, cho nên mỗi ngày chộc phiền toái khiến anh ta đi theo phía sau thu dọn.

Một chiều này rất nhanh đã bị Diệp Tư học xong.

Vì thế, người thường xuyên ra vào trung học Thánh Phàm, không chỉ có một mình Trần Á.

Lúc đầu trong lòng Diệp Tư bất an không yên, nhưng về sau thấy Diệp Mạnh Giác thường xuyên về nhà bởi vì cô gặp chuyện rắc rối lại càng chắc chắn hơn. Nếu làm như vậy có thể thường xuyên nhìn thấy chú, khiến anh dạy dỗ một chút thì ngại gì chứ?

Lúc này Diệp Mạnh Giác trên cơ bản là không về nhà. Anh thuê một phòng khách sạn ở bên cạnh công ty. Lúc đầu nói công tác vội vàng, không kịp trở về, càng về sau, cho dù lúc không vội anh cũng không về. Nhưng mà từ khi Diệp Tư thấy anh và Dư Chi cùng nhau đi dự hội thảo, Trong lòng Diệp Tư lại càng rõ ràng, đây là chú lấy cớ cùng hẹn hò với Dư Chi.

Diệp Mạnh Giác lại một lần nữa nhận được điện thoại chạy tới trường học, lúc này Diệp Tư đang ở trong hoa viên nhỏ nói chuyện phiếm với Đường Duyệt. Diệp Mạnh Giác nhìn thấy nụ cười thiếu nữ rực rỡ dưới tàng cây Bạch Ngọc Lan, lửa không đốt mà bùng cháy.

Trong điện thoại Chủ nhiệm lớp Diệp Tư nói cho anh biết, Diệp Tư gần đây cùng nam sinh yêu đương, ảnh hưởng thật không tốt. Sau khi nghe được những lời này, Diệp Mạnh Giác nhất thời nổi trận lôi đình, khó trách thành tích của cô càng ngày càng kém, thì ra tâm tư của cô căn bản không để ý đến mặt học tập, mà là đang yêu đương. Anh phiền chán vô cùng, không nghĩ tới, vừa vào vườn trường đã nhìn thấy nhóc con cùng Đường Duyệt không coi ai ra gì, vô cùng thân thiết cười nói.

Diệp Mạnh Giác xanh mặt nhìn bọn họ. Đường Duyệt này, lần đầu tiên gặp anh đã thấy không thuận mắt, bây giờ là càng không vừa mắt. Cũng không biết, Đường Cận Thiên tại sao có thể có một đứa em trai khiến người ghét đến như vậy...

Diệp Tư ngẩng đầu, đã nhìn thấy Diệp Mạnh Giác đen mặt đứng trước mặt bọn họ. Đường Duyệt lập tức đứng lên, hô: “Chú Diệp.”

Diệp Mạnh Giác cũng không nhìn cậu ta cái nào, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Tư hỏi: “Ở nơi này làm gì?”

“Nói chuyện phiếm”

Nói chuyện phiếm? Bé con trả lời thật bình bình thản thản, một chút thẹn thùng cũng không có.

Khó trách giáo viên nói ảnh hưởng không tốt, yêu đương còn lớn lối như vậy, Diệp Mạnh Giác cảm thấy tức đến mạch máu muốn nổ tung.

“Lên xe chờ chú, chú đến văn phòng chủ nhiệm lớp trước.” Diệp Mạnh Giác nói xong, thấy Diệp Tư vẫn đứng tại chỗ bất động, nhin không được lại nói một câu, “Mau! Không nghe lời sao.”

Diệp Tư chu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Hai ngày nay mình đâu có phạm sai lầm.”

Cô phát phát tay với Đường Duyệt, nói: “Em đi trước, buổi tối điện thoại cho anh.”

Đường Duyệt cũng vẫy vẫy tay với cô nói: “Được.”

Buổi tối gọi điện thoại? Hai mắt Diệp Mạnh Giác bốc hỏa, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Duyệt liếc mắt một cái, người này, rõ ràng muốn làm hư bé cưng nhà anh. Xem ra anh nên nói chuyện với Đường Cận Thiện một chút, để anh ta quản giáo lại em trai mình thật tốt. Đường Duyệt vô tội nhìn Diệp Mạnh Giác trừng mắt nhìn mình lúc rời đi, giống như, chủ của Diệp Tư không quá thích mình.

Rất nhanh, anh sẽ biết nguyên nhân. Buổi tối lúc tan học, Đường Mộng Vân thể nhưng chờ ở cửa trường học.

“Chị, sao lại tới đây?”

“Tuổi còn nhỏ mà đã đi lừa gạt con gái nhà người ta?” Đường Mộng Vân cười híp mắt nói, “Anh hai gọi điện thoại đến đây, nghe nói em ở đây kết giao với cháu gái của Diệp Mạnh Giác Diệp Tư?”

Đường Duyệt lắc đầu liên tục, “Làm gì có. Em chỉ là quan hệ tốt với Tiểu Tư mà thôi.”

“Lên xe, đi gặp chú của Diệp Tư.” Đường Mộng Vân nói, “Anh hai nói, lần này tùy ý để cho Diệp Mạnh Giác chinh em đó!”

Vì thế, Đường Duyệt thật bị thương bị Đường Mộng Vân áp giải tới nhà Diệp Mạnh Giác.

Diệp Tư đang hôn đổ với Diệp Mạnh Giác, thấy Đường Duyệt và Đường Mộng Vân cùng nhau tiến vào, chấn động. Nhưng thật ra Diệp Mạnh Giác từ trong thư phòng đi ra thấy bọn họ, một chút kinh ngạc cũng không có.

“Đường Duyệt, sao anh lại tới đây?” Diệp Tư hỏi.

Đường Duyệt chỉ là bắt đầu đi nhún nhún vai. Ngoài cửa lại có tiếng xe, Diệp Tư đứng ở cửa phòng khách nhìn xem, lại là Kiều Hoa Hoa. Cô xoay mặt hỏi: “Chú, sao cả Kiều Hoa Hoa cũng tới?”

“Làm một buổi tụ hội nhỏ.” Diệp Mạnh Giác nói, “Đã lâu không có chơi với bé cưng, hôm nay ngay tại trong nhà tụ hội một chút, có vui không?”

Có thể thấy Diệp Tư vẫn đang hôn đổ cùng anh, lúc này nhanh chóng gạt đầu, mặt mày hớn hờ nói: “Dĩ nhiên là vui.”

Diệp Mạnh Giác thấy cô cười đến thoải mái, thế này mới yên tâm, tốt xấu cũng nên đỡ cô vui vẻ. Trước đó anh dẫn cô trở về, còn chưa nói chuyện được, nhóc con thế nhưng rất bướng bỉnh, không chịu để ý anh. Anh vốn là đẩy mình lừa gạt, nhưng nhóc con cả mặt cũng không thèm nhìn anh cái nào, anh muốn tức giận. Đang lo làm thế nào đỡ cô thì Tần Vi Khiêm gọi điện thoại đến, nghe nói chuyện này liền cho anh cái chủ ý, Tần Vi Khiêm nhìn vậy mà có chút bản sự đồ mấy cô gái nhỏ.

Không đến vài giây, Tần Vi Khiêm cùng vài người bạn cũng đã tới, còn đem theo nhiều đồ ăn vặt và vài hộp hoa quả.

Diệp Tư hiển nhiên thật vui vẻ, đây là lần đầu tiên ở nhà tụ hội, cô chạy qua chạy lại, không chịu ngồi không.

Diệp Mạnh Giác thừa dịp cô không chú ý, kêu Đường Duyệt lên thư phòng.

“Chú Diệp, chú hiểu lầm rồi.” Đường Duyệt đã biết thừa ý nghĩ của Diệp Mạnh Giác, tranh thủ thời gian sớm thanh minh, “Cháu và Tiểu Tư chỉ là bạn bè.”

Thấy Diệp Mạnh Giác còn muốn nói điều gì, Đường Duyệt nói thêm “Kỳ thực, cháu có chút tội nghiệp em ấy. Lúc trước cháu quen biết Tiểu Tư là lúc cùng em ấy đi công viên tưởng niệm. Cháu nhớ lúc ấy chú có gọi điện thoại cho em ấy.”

Diệp Mạnh Giác nghe cậu ta nói vậy, cẩn thận hồi tưởng một chút, hỏi: “Chính là lúc Tiểu Tư vừa nhập học đầu tháng ba sao?”

“Dạ. Đúng vậy. Chẳng qua cháu cảm thấy có cảm giác đồng bệnh tương liên với em ấy, cho nên thường xuyên nói chuyện, muốn cho em ấy vui vẻ một chút. Chú Diệp, con thật không có ý khác.”

“Em ấy là một cô gái, lần đó ngồi ở trên đường cái khóc, cháu cảm thấy rất đáng thương. Về sau mỗi lần thấy em ấy, cháu đều nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy em ấy. Cho nên mới đối với em ấy tốt một chút.”

Lúc Đường Duyệt và Diệp Mạnh Giác từ trong thư phòng đi ra, thật rõ ràng, giữa hai người không khí không giống nhau.

Diệp Mạnh Giác nhìn về phía Diệp Tư, cô đang ngồi trước một mâm điểm tâm, cùng với Kiều Hoa Hoa ngồi xếp bằng trên ghế sofa, hai cô nữ sinh ngồi cạnh nhau, nói nhỏ không biết nói cái gì đó. Diệp Mạnh Giác cảm thấy trong lòng một trận khổ sở, anh chưa bao giờ biết, khi anh không nhìn thấy, nhóc con đang một mình đau lòng. Anh rất không xứng với cương vị một người chú. Nghĩ đến đây, ánh mắt anh nhìn về phía Diệp Tư càng thêm trĩu nặng. Nhưng, anh lại có chút mất mát, an ủi cô, chăm sóc cô, bảo hộ cô, vốn là việc anh nên làm, nhưng bây giờ lại do một tên thiếu niên khác đến làm. Trong lòng anh, nảy sinh một mảnh khủng hoảng, anh sợ hãi bé cưng của anh có người khác chăm sóc, sẽ không cần đến người chú như anh nữa.

“Cậu làm chú cũng thật rất dọa người nha, còn muốn lấy lòng tiểu công chúa như vậy, chắc chắn chắc, tuy nhiên, ai bảo cậu chọc cho người ta mất hứng trước.” Tần Vi Khiêm thấy anh vẫn nhìn Diệp Tư, mượn cơ hội dùng sức trêu chọc anh.

“Chức làm chú này mình thật sự không xứng!” Diệp Mạnh Giác nói, nghĩ nghĩ, vừa nhìn về phía anh ta hỏi, “Lúc trước cậu gọi điện thoại đến, có chuyện

gi?”

Tần Vi Khiêm nghe vậy, vẻ mặt bất cần đời vừa lúc này bắt giác chuyển thành sắc mặt nghiêm túc nói: “Cậu nhờ mình tra một chuyện có manh mối.”

“Vào trong nói.” Diệp Mạnh Giác nói xong xoay người cùng Tần Vi Khiêm đi vào thư phòng.

Sau khi Diệp Mạnh Giác nghe Tần Vi Khiêm nói xong, hừ lạnh một tiếng, nói: “Lão hồ ly này, che dấu giỏi thật, đáng tiếc cuối cùng không thể qua ải mỹ nhân.”

“Tất nhiên, tôi huấn luyện ra mỹ nhân, ai có thể chống đỡ được?” Tần Vi Khiêm hơi kiêu ngạo nói, “Tin tức lần này là do nha đầu Diệp Tâm kia moi ra. Lần trước Trần Á không muốn cô ấy, rất là đã kích tự ái của cô ấy, lần này thế nhưng thật sự đào ra bí mật lớn.”

Diệp Mạnh Giác nghĩ một chút, hỏi: “Vẫn còn cho Trần Á úp sọt?”

“Không có.” Tần Vi Khiêm liền vội vàng lắc đầu, “Trước đó cậu khuyên mình không nên động đến Trần Á, mình liền dừng tay. Ở chung lâu, mình cũng nhìn ra được, anh ta ở mặt ngoài sống phóng túng, kỳ thực trong lòng vẫn rất rõ ràng. Hơn nữa, lần trước còn chưa biết anh ta là địch hay là bạn, tự nhiên muốn đề phòng, hiện tại đều là người một nhà. Tần Vi Khiêm tôi hơi ngu, nhưng cũng không ngu đến mức người mình mà xuống tay.”

“Biết là tốt rồi! Là ai lấy tôi làm tiên phong mà đánh tôi?” Diệp Mạnh Giác cười nhạo anh ta nói.

Tần Vi Khiêm lập tức cầu xin tha thứ: “Tôi nói anh bạn à, sao cậu cứ mang thù như vậy? Tôi không dám nữa, cũng không dám nữa được chưa?”

Nói xong, nhìn Diệp Mạnh Giác, lại hỏi: “Tiếp theo làm sao bây giờ? Cần tôi ra tay không?”

Diệp Mạnh Giác lắc đầu, qua hồi lâu, mới phun ra một câu lạnh như băng: “Không cần. Tôi muốn tự tay giải quyết, muốn dùng lại thủ đoạn lúc trước của người đó, bắt quá tôi muốn từng chút từng chút chậm rãi tra tấn. Tôi sẽ vì năm đó ông ta đắc tội với anh hai và chị dâu tôi mà sống không bằng chết.”

Ánh mắt anh như băng lạnh thấu xương, giống như một con báo đói đang đi săn bắt được thức ăn của mình.

Tần Vi Khiêm biết, một khi Diệp Mạnh Giác nhận định chuyện gì, mười con ngựa cũng kéo không lại. Anh lập tức gạt đầu, nói: “Vậy cậu phải cẩn thận, có gì cần giúp, nói với mình, mình sẽ toàn lực giúp cậu!”

Có lẽ là do lời nói của Đường Duyệt, cũng có lẽ thật ra là suy nghĩ trong nội tâm anh muốn vậy, từ sau lần tụ hội hôm đó, Diệp Mạnh Giác thường xuyên về nhà, Diệp Tư thế nhưng ngoan ngoãn trở lại. Giữa hai người, có vẻ như lại trở về khoảng thời gian Diệp Tư còn nhỏ, Diệp Mạnh Giác bá đạo cưng chiều cô, mà cô cũng ngoan ngoãn tùy anh cưng chiều.

Sống lâu trong sự cưng chiều của Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư bắt đầu hiểu rõ một số chuyện, muốn nói sở trường làm nũng của cô là gì, đó chính là sinh bệnh. Bởi vì chỉ cần cô vừa mắc bệnh, Diệp Mạnh Giác bất kể là ở nơi nào, đang làm cái gì, nhất định sẽ buông công việc trong tay gấp rút trở về. Hơn nữa, bất kể là sinh bệnh thế nào, anh cũng nhất định sẽ không trách cứ cô.

Kiều Hoa Hoa cũng học được một chiêu này, tuy nhiên cô hiển nhiên không giống Diệp Tư tự ngược đãi bản thân, thường thường cô đều là cầm túi chườm nóng ôm đầu, đợi đến lúc xe Trần Á dừng ở bên ngoài, mới len lén giấu túi chườm nóng đi. Tuy nhiên, sau vài lần, phương pháp này đối với Trần Á mà nói sẽ không còn hiệu quả.

Lúc Diệp Mạnh Giác đang ăn cơm cùng Dư Chi, Diệp Tư điện thoại đến. Diệp Mạnh Giác nghe thấy thì sắc mặt đại biến, cúp điện thoại xong, anh hơi áy náy nói với Dư Chi: “Ngại quá, Tiểu Tư xảy ra chút việc, anh qua đó một chuyến, em cứ tiếp tục ăn đi. Anh sẽ trả tiền trước.”

Dư Chi nhìn anh, đột nhiên nói: “Diệp Mạnh Giác, chúng ta dừng ở đây đi.”

Diệp Mạnh Giác vừa đứng lên, nghe thấy cô nói như vậy, không khỏi ngừng lại.

“Không phải vấn đề của anh.” Dư Chi nói, “Mà là vấn đề của em. Anh biết đấy, em thích anh. Diệp Mạnh Giác, anh đối với em quá tốt, khiến em sinh ra tham niệm. Tuy nhiên, gần đây chuyện của Tiểu Tư đột nhiên thức tỉnh em. Nếu em đoán không sai, Tiểu Tư trở nên phản kháng như thế hoàn toàn là vì anh.”

“Anh là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Anh không biết là từ sau lần trước chúng ta gặp cô bé ở cuộc hội thảo, cô bé gây chuyện càng ngày càng nhiều sao?”

Diệp Mạnh Giác một lời cũng không nói, cẩn thận nhớ lại đúng như những lời Dư Chi nói, gần đây nhóc con ồn ào càng ngày càng lợi hại.

“Diệp Mạnh Giác, cô bé vẫn còn con nít, nhất định là đã cho rằng em cướp anh đi rồi, sợ hãi anh sẽ không cần cô bé nữa. Em cũng biết hồi còn nhỏ cô bé trải qua chuyện gì, Diệp Mạnh Giác, anh nên trở về, trở về chăm sóc thật tốt cho cô bé. Nhưng mà Diệp Mạnh Giác anh phải nhớ, có một số việc, không thể làm.”

Dư Chi nhìn Diệp Mạnh Giác vội vàng rời đi, đột nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái. Hai năm qua, Diệp Mạnh Giác đối với cô vô cùng tốt, cô cũng từng do dự qua, có nên nhất quyết đoạt lấy anh mặc kệ thủ đoạn gì. Nhưng mà, mỗi lần có xảy ra bất cứ chuyện gì liên quan đến Tiểu Tư, bất luận việc lớn việc nhỏ, Diệp Mạnh Giác luôn vô cùng lo lắng chạy về. Trong một khắc kia, cô lại tỉnh táo lại, đời này cô đoán chắc không cách nào đi vào lòng anh. Bởi vì nơi đó, đã có một người thâm căn cố đế, mặc cho ai cũng dao động không được. Nếu nói, Diệp Mạnh Giác là kẻ nghiện, như vậy Tiểu Tư

của anh chính là con nghiện, một khi anh có thể đựng tay đến, đời này của anh, suốt cả cuộc đời, sợ là vĩnh viễn cũng không buông ra được.

Nhất là gần đây, cô rõ ràng cảm thấy Diệp Mạnh Giác dao động, như đã nói trước với anh. Như vậy, áy náy cũng tốt, cảm kích cũng tốt, ít nhất, người đàn ông này sẽ nhớ kỹ cô cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Diệp Mạnh Giác vội vàng chạy về nhà, Diệp Tư đã ngủ. Từ tối hôm qua cô bắt đầu nóng rần lên, sáng hôm nay mặc dù đã uống thuốc hạ sốt, đã đỡ hơn một chút, nhưng đến trưa lại nóng lên. Di Thái phát hiện tình hình không ổn, vội vàng gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác. Diệp Mạnh Giác nhẹ chân nhẹ tay đi vào trong phòng Diệp Tư, trên mặt cô bị sốt cao chùng ra ửng hồng, cả khuôn mặt đều cau lại.

“Có lẽ do cả đêm không ngủ, ban này có uống thuốc rồi, này giờ mới ngủ được một chút.” Di Thái nhỏ giọng nói.

“Gọi bác sĩ tới chưa?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

Di Thái gật đầu nói: “Gọi rồi, y sĩ Trần nói, nếu buổi tối vẫn không bớt sốt, phải đến bệnh viện kiểm tra cẩn thận một chút.”

“Bé cưng đã ăn gì chưa?”

“Đã ăn rồi, bị tôi ép buộc ăn một bát cháo, sau đó mới uống thuốc.”

Diệp Mạnh Giác cẩn thận hỏi sự tình một chút, xong xuôi mới để Di Thái đi xuống nấu cháo chuẩn bị sẵn.

Lúc xế chiều, Diệp Tư có tỉnh qua một lúc, thấy Diệp Mạnh Giác ngồi ở đầu giường, có vẻ như đã quên bản thân mình còn đang bị bệnh, nhất định nháo muốn đi chơi với anh. Diệp Mạnh Giác dụ dỗ mãi cô mới yên ổn lại. Tuy nhiên không bao lâu, cô lại sốt cao.

Diệp Tư đang mê man, chỉ nhớ rõ Diệp Mạnh Giác ở bên cạnh cô không ngừng lấy khăn lạnh lau trán cho cô, lại lau cổ tay, đắp khăn mặt trên bắp chân. Hơi lạnh, cảm giác thật thoải mái.

Ánh mặt trời có chút chói chang, Diệp Tư chậm rãi mở mắt, nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, cô hơi hơi nhú cái mũi, lại là bệnh viện.

Diệp Mạnh Giác ghé vào trước giường cô đang ngủ. Diệp Tư lặng lẽ nhìn đỉnh tóc của anh, tóc anh rất cứng rắn, đọc trong mấy quyển sách mượn được của Kiều Hoa Hoa, người có tóc cứng, trái tim cũng sẽ cứng. Cô lặng lẽ vươn tay, sờ sờ tóc anh, trong lòng âm thầm dâng lên ngọt ngào, làm sao có thể chứ?

Cô chưa từng gặp qua người mềm lòng hơn chú nha.

Diệp Mạnh Giác hơi hơi giật giật, Diệp Tư vội vàng rút tay về.

“Chú” cô thấp giọng gọi anh.

Diệp Mạnh Giác ngẩng đầu, ánh mắt buồn ngủ mông lung nhìn cô, hỏi: “Ừ, bé cưng tỉnh rồi, cảm giác thế nào, còn nóng không?”

Nói xong, bàn tay to của anh đưa qua thử độ ẩm trên trán Diệp Tư, lại cau mày nói: “Hình như vẫn còn hơi nóng.”

Diệp Tư phe phẩy đầu, nói: “Không sao cả, bé cưng đã không còn thấy khó chịu rồi.”

Diệp Tư sốt một phen này, nằm vui hết ba ngày. Diệp Mạnh Giác cũng đúng là liên tục ba ngày không nghỉ ngơi đủ, luôn luôn canh giữ bên cạnh Diệp Tư, một hồi chườm lạnh cho cô, một lúc cho cô uống nước. Đợi cho đến khi Diệp Tư hạ sốt, Diệp Mạnh Giác cũng gầy không ít.

“Chú,” Diệp Tư nằm trên giường nhìn Diệp Mạnh Giác đổ cháo trong hộp giữ nhiệt ra, “Chú có vẻ gầy không ít.”

Diệp Mạnh Giác ngẩng đầu nhìn cô, cười an ủi: “Không sao, bé cưng. Cũng tại chú không chăm sóc tốt cho bé cưng.”

Cái mũi Diệp Tư hơi hơi có chút cay cay, cô tội nghiệp nói: “Chú, thật ra chính bé cưng mới không chăm sóc tốt cho bản thân, là trên đường dầm mưa trở về.”

Cô chỉ muốn cảm mạo, phát sốt nhẹ, không nghĩ tới lại nghiêm trọng như thế.

“Khó chịu lắm sao?” Diệp Mạnh Giác hỏi cô, “Bé cưng, lần sau phải nhớ kỹ, chú không thể mỗi thời mỗi khác đều đi theo bên cạnh bé cưng, cho nên, lần sau phải chú ý đến bản thân mình. Ngoan, lần sau phải chú ý, được không? Bé cưng xem bây giờ sốt thành cái gì rồi này.”

Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Dạ.”

Lúc ăn cơm tối, Lý Hoa Quyên đem chút thức ăn vặt và cháo đến. Thấy đáng yêu của Diệp Mạnh Giác, bà đau lòng nói:

“Tiểu Tư để lại cho mẹ chăm sóc, con nhanh đi chỉnh trang một chút đi. Ngộ nhớ Dư Chi đến đây, thấy con như vậy, có lẽ sẽ cho rằng chúng ta ngược đãi con.”

Diệp Mạnh Giác nhận thức ăn trong tay bà, không thèm quan tâm nói: “Khuya rồi, chỉnh trang cái gì? Ngày mai lại nói.”

Diệp Tư nằm trên giường, mím môi nhìn Diệp Mạnh Giác, nếu không phải bà vừa mới nói, bọn họ cũng đã quên mất Dư Chi.

Diệp Mạnh Giác cũng đột nhiên nhớ tới lời nói của Dư Chi, lặng lẽ nhìn về phía Diệp Tư, gương mặt của nhóc con quả nhiên không được vui.

Không biết vì sao, anh cảm thấy rất cao hứng một cách khó hiểu.

Đợi đến khi Lý Hoa Quyên đi rồi, Diệp Mạnh Giác lập tức đi đến trước giường Diệp Tư.

“Bé cưng,” anh cười để mặt sát vào Diệp Tư hỏi, “Bà nói râu chú mọc rồi thôi, có không?”

Cầm của anh quả thật mọc ra lún phún râu xanh, tuy nhiên, dù anh có đáng yêu gì đi chăng nữa, cô vẫn rất thích. Diệp Tư nhìn cằm của anh, bản thân mình cười đến ánh mắt đều nheo lại.

“Cười? Thật sự rồi thôi lắm hả? Hay là bé cưng ghét bỏ chú rồi?” Diệp Mạnh Giác cười hỏi.

“Không có.” Diệp Tư nói, “Chú ra sao cũng đều rất đẹp trai. Bé cưng sẽ không ghét bỏ chú. Ha ha ha.”

Cô nói xong, ha ha cười ngây ngô.

“Còn cười? Hửm? Bé cưng thật sự chê chú sao?” Diệp Mạnh Giác nói xong đưa tay chọc cô ngứa, Diệp Tư lập tức co rút thành một cục, miệng liên tục cầu xin tha thứ: “Chú, chú, nhột lắm. Bé cưng không có chê cười chú...”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô cả người rúc vào một chỗ, chỉ chừa cái đầu, liền nhào lên, ấn cằm lên khuôn mặt nhỏ của cô, anh nhớ lúc cô còn nhỏ, thường xuyên bị anh hai Diệp Mạnh Tiêu chọc đến chạy trốn ầm ĩ.

Hai má trắng mịn, xúc cảm vô cùng tốt, Diệp Mạnh Giác không khỏi mê mải cọ sát. Diệp Tư giống như cá chạch trượt qua trượt lại, miệng còn không ngừng cầu xin tha thứ.

Diệp Mạnh Giác chỉ cảm giác hô hấp của mình nặng thêm, trong đầu kêu loạn, anh đè bả vai Diệp Tư lại, giọng khàn khàn nói: “Ngoan, đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích.”

Hơi thở nóng rực phả vào mặt Diệp Tư, trên thân thể cô không khỏi nổi lên một tầng da gà, giọng Diệp Mạnh Giác khàn khàn, dường như có riêng một loại ma lực, cô thật sự ngoan ngoãn không dám động.

Cằm của Diệp Mạnh Giác chậm rãi rời khỏi mặt cô, tiếp theo, có thứ gì đó ấm ấm khắc trên gương mặt cô. Đầu óc Diệp Tư trống rỗng, cô chỉ cảm thấy cả người tê dại, một chút ý thức cũng không có.

Chờ cô phục hồi tinh thần lại, Diệp Mạnh Giác đã ôm chặt cô vào trong ngực, cô hơi giật giật, Diệp Mạnh Giác liền ôm chặt hơn nữa. Giọng khàn khàn của anh từ trên đầu cô truyền tới: “Ngoan, ôm một lát thôi, để cho chú ôm một lát thôi, bé cưng.”

Diệp Tư không động đậy được nữa, uốn cong người trong lòng anh. Cái ôm áp này, ấm áp bao bọc lấy cô mười mấy năm, hốc mắt cô chậm rãi nóng lên, cô muốn sau này vẫn luôn ở trong vòng tay ấm áp này, cả đời, đều ở trong đó không ra.

Dưới ánh đèn nhu hòa, người đàn ông đứng trước giường bệnh, từ từ nhắm mắt lại, cảm nhẹ trên đỉnh đầu của một cô bé, bé con trong lòng cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, ghé vào trước ngực anh.

Diệp Mạnh Giác nhìn không được thờ dài, cho dù là ở trong bệnh viện, lại ở mấy ngày, hơi thở đặc biệt trên người bé con trong lòng cũng vẫn luôn hấp dẫn lấy anh. Anh khó có thể kiềm chế mình, lại nghiêng đầu, ở bên tai trắng mịn của cô gặm nhẹ vài cái.

Trong lòng, bé con hơi hơi rung động, anh vùi đầu vào cổ cô, hít thở mấy hơi thật sâu.

“Bé cưng.”

“Dạ?”

“Bé cưng.”

“Dạ.”

“Bé cưng, chú trở về nhà ở được không?”

Bé cưng ở trong lòng không trả lời, hồi lâu sau, cô nói: “Chú, sau này chú còn chuyển ra ngoài nữa không? Chú còn bỏ bé cưng ở nhà một mình nữa không?”

“... Sẽ không, sẽ không còn nữa.”

“Sau này chú sẽ chăm sóc cho bé cưng thật tốt, sẽ không còn làm cho bé cưng sinh bệnh khó chịu nữa, có được không?”

Diệp Mạnh Giác một lần nữa chuyển về nhà ở. Chuyện này, làm cho Diệp Tư mừng thầm thật lâu. Nhưng mà, không quá bao lâu, tin vui lớn hơn nữa truyền đến, Diệp Mạnh Giác và Dư Chi chia tay. Nhìn Lý Hoa Quyên ở trong phòng khách dạy dỗ Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư núp trên lầu không phúc hậu che miệng cười trộm.

Hết thấy, có vẻ như đã trở lại như trước. Không có người phụ nữ khác, chỉ có cô và chú.

Diệp Mạnh Giác nghe Lý Hoa Quyên lái nhai xong, đứng dậy lên lầu hai, bước qua khúc quanh thang lầu, Diệp Tư không núp kỹ thân mình nho nhỏ lộ ra, anh không tiếng động cười cười, đi đến bên cạnh cô, nhóc con vẫn còn đang che miệng, không biết lên mừng thầm cái gì đây.

Diệp Mạnh Giác vừa đi tới thư phòng, vừa nói: “Lén lút trốn ở chỗ này, vui về gì thế?”

Diệp Tư thế này mới phát hiện anh đã lên lầu, liền vội vàng đứng lên, giống cái đuôi nhỏ đi theo sau anh, lác qua lác lại.

“Sao thế?”

Diệp Tư nhìn nhìn anh, cẩn thận hỏi: “Chú, bà nói, chú và dì Dư Chi chia tay?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Diệp Mạnh Giác nghĩ một chút, hỏi: “Bé cưng, bé cưng thích dì Dư Chi không?”

Diệp Tư do dự một lát, bất kỳ người phụ nữ nào, chỉ cần là bạn gái của chú, cô đều sẽ không thích.

Có lẽ là nhìn thấu sự do dự của cô, Diệp Mạnh Giác nói: “Bé cưng, sau này chú và dì Dư Chi chỉ là bạn bình thường, bé cưng nhìn thấy dì Dư Chi phải ngoan ngoãn chào hỏi lễ phép giống như trước, có biết không?”

“Dạ. Bé cưng biết, chú.” cô khoan khoái đáp ứng, chỉ cần không phải bạn gái chú, muốn cô tiếp đón thế nào cũng được!

Con của dì Thái vừa sinh được một thằng nhóc vừa béo vừa trắng, bà bận đến bù đầu, sau đó xin nghỉ việc, về nhà trông cháu nhỏ. Mới tới là một người phụ nữ họ Lưu, tuổi cũng gần bằng dì Thái, thoát nhìn người cũng không tệ. Món ăn của bà làm rất ngon, gần như có thể so sánh ngang hàng với đầu bếp ở Diệp gia.

Diệp Tư miệng nhét đầy đồ ăn, lúng búng nói với Diệp Mạnh Giác: “Hò hò, người người tốt khóa.”

Ánh mắt Diệp Mạnh Giác mang ý cười nhìn cô nói: “Ăn xong rồi hãy nói.”

“Chú, món này ăn ngon quá à.” Diệp Tư cuối cùng nuốt hết đồ ăn trong miệng xuống, nói.

Cô nói xong, gấp một đĩa đồ ăn đưa đến trước mặt Diệp Mạnh Giác, học dáng vẻ của anh nói: “Ngonan, nhìn món ăn này nha, ăn rất ngon đó.”

Diệp Mạnh Giác nghe cô nói như vậy, nhin không được bật cười, nhưng vẫn nói: “Không biết lớn nhỏ.”

Dì Lưu bụng một chén súp tiến vào, thấy Diệp Mạnh Giác há mồm ăn đồ ăn Diệp Tư gấp cho, cảm khái nói: “Hai chú cháu các người cảm tình thật là tốt.”

Diệp Tư tốt nghiệp trung học, thành tích thi không được như cô mong muốn, tuy nhiên, lúc cô học trung học biểu hiện cũng không quá kém, coi như là tương đối khá. Cô vốn dĩ có trí nhớ rất tốt, môn lý cũng không kém, chỉ là về sau bỏ mặc không chăm chỉ học hành. Tuy Diệp Mạnh Giác không quá để ý thành tích của cô, nhưng cô cũng biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là sau này muốn đi du học cũng phải nhờ chú bỏ tiền ra bao trọn gói. Cho nên, sau khi Diệp Mạnh Giác chuyển trở về, cô lại cố gắng thật nhiều.

Diệp Tư thuận lợi nhận được bằng báo trúng tuyển vào trường cô mong muốn. Mà cái Kiều Hoa Hoa kia từng bị cô hoài nghi là ngu ngốc, lại thực sự

ngoài dự đoán của cô. Người này khi đi thi môn lý làm bài tốt đến biến thái, tuy rằng bình thường rất ít học tập, tuy nhiên, cuối cùng tiến lên một chút, cứ như vậy cũng dễ dàng thi đậu cùng một trường với cô.

Cầm tờ giấy thông báo, Kiều Hoa Hoa kêu ngạo nói: “Thiên phú, hiểu không? Đây chính là thiên phú! Minh giỏi quá đi!”

Về mặt Diệp Tư phần hận nhìn cô ta, rất không có thiên lý, tên nhóc như vậy mà là thiên tài toán học, rất không có thiên lý!

Lúc trước Kiều Hoa Hoa và cô cùng nhau chọn khoa văn, cô còn tưởng rằng cô ta học không giỏi khoa lý, có một lần cô làm người tốt giúp cô ta giảng đề. Hiện giờ xem ra, đoán chừng là ngại đề mục kia quá đơn giản, không có ý nghĩa, đầu ngờ cô ta làm thật, một đề lại một đề đề mặc cho cô nói. Nghĩ đến đây, Diệp Tư thật muốn bóp chết tên kia. Kết bạn không nhìn mặt, kết bạn không nhìn mặt mà.

Chuông điện thoại di động vang lên, kịp thời ngăn lại ý niệm bạo lực của cô.

“Tiểu Tư, anh đây nghe nói em theo đuổi anh đây, cũng chạy tới đại học N hả?”

Cho dù là thông qua di động, giọng của Đường Duyệt nghe qua vẫn cả lơ phát phơ như trước.

Lại nói tiếp, Đường Duyệt này cũng ngoài dự kiến của Diệp Tư. Ngay trong lúc Diệp Tư và Kiều Hoa Hoa còn đang giằng co ở giảng đường học tập. Đường Duyệt lại thần không biết quỷ không hay trong vòng một đêm, biến thân từ một nam sinh ngây ngô nhanh chóng trở thành một Hoa Hoa công tử không hơn không kém.

Khi anh mặc một bộ quần áo táo bạo, đôi mắt đào hoa bay bay đứng trước mặt Diệp Tư, trong khoảng thời gian ngắn Diệp Tư đột nhiên có cảm xúc ước gì thời gian quay ngược trở lại. Cô muốn trở về nhìn xem, trong vòng một năm, đến tột cùng là cái gì kích thích Đường Duyệt, khiến cho một chàng trai điềm đạm thích yên tĩnh biến thành một kẻ táo bạo.

Kiều Hoa Hoa đối với sự chuyển biến của Đường Duyệt không hề tỏ ra kinh ngạc. Cô lạnh lạnh liếc mắt nhìn Đường Duyệt một cái, không nhanh không chậm nói: “Đường gia tam công tử ở đại học N vô cùng nổi danh, về sau nhớ che chở chúng tôi một chút nhé, anh Đường.”

Đường Duyệt lập tức run đến rớt cả da gà, ghét bỏ nói: “Kiều Hoa Hoa, em còn cần người che chở sao? Em không bắt nạt người khác đã là cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Diệp Mạnh Giác đứng trước cửa phòng làm việc, nhìn Vương Khải bị Lý Phong chặn ở ngoài cửa, hỏi: “Có việc gì?”

Vương Khải là nhân viên kỳ cựu làm việc lâu năm trong công ty, năm đó là thư ký của Diệp Quân, sau này lại làm tài vụ. Sau khi công ty chuyển đổi cổ phần tung ra thị trường thì ông ta được thăng làm tổng giám tài vụ.

“Diệp tổng, tôi muốn hỏi một chút, tại sao lại buộc tôi từ chức tổng giám tài vụ? Năm đó tôi đi theo cha cậu, cùng với Diệp phu nhân trước kia, tôi từng bước góp sức vào công ty, cái công ty này phát triển cho tới hôm nay cũng có một phần công lao của tôi. Sao cậu có thể nói cho tôi nghỉ việc là liền cho tôi nghỉ?”

Diệp Mạnh Giác cười lạnh một tiếng, nói: “Nguyên nhân? Vương Khải, nhiều năm qua ông đã làm những chuyện gì, chẳng lẽ còn muốn tôi kể chi tiết ra sao? Năm đó chuyện ông hại anh hai tôi, tôi còn chưa tính sổ với ông đâu. Chỉ mới cho ông từ chức thôi, ông đã kích động như vậy rồi, nếu tôi đưa ông vào tù, ông sẽ như thế nào đây?”

Sắc mặt Vương Khải hơi hơi biến đổi, tiếp theo còn nói thêm: “Diệp tổng, chuyện không có chứng cứ, cậu cũng không thể nói bậy được.”

“Muốn chứng cứ phải không?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Tốt, tôi sẽ cho ông chứng cứ, nói đi, muốn chứng cứ gì? Chuyện ông có liên quan đến vấn đề tài vụ trong công ty? Hay là ông dùng tiền của công ty tài chính? Hay là... bởi vì năm đó ông lạm dụng của công, tiêu tiền của công ty, sợ mọi chuyện bại lộ nên làm giả chứng cứ giả họa lên người anh tôi???”

Vương Khải nhìn anh nói được làm được, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, nhưng vẫn mạnh mẽ: “Cậu đừng ăn nói bậy bạ, tôi có thể tố cáo cậu vu khống!”

“Vu khống?” Diệp Mạnh Giác cười ha ha, “Xem ra Vương tổng giám gần đây cuộc sống quả thật quá nhàn nhã, có phải đã nuôi quá nhiều tiểu tình nhân của TVB mà sinh ra ảo tưởng phim truyền hình không? Nơi này là nội địa, không phải Hương Cảng, muốn vu khống thì sẽ làm được. Hơn nữa, trong tay tôi có chứng cứ xác thực ông phạm tội. Vương tổng giám, ông cứ an tâm chờ đi, tôi sẽ cho ông chứng cứ.”

Diệp Mạnh Giác nói xong xoay người đi vào văn phòng.

Tần Vi Khiêm ngồi trên ghế sofa, trên tay cầm ly rượu đỏ chậm rãi lắc.

“Tôi nói Diệp Mạnh Giác, không phải cậu nói sau lưng lão già này còn che giấu âm mưu gì đó sao? Làm như vậy, không sợ dả thảo kinh xà?”

Diệp Mạnh Giác lật xem văn kiện trong tay, nói: “Chúng ta tra xét nhiều năm như vậy cũng không tra được, qua thêm vài năm, thời gian truy tố sẽ quá hạn định, sự việc này sẽ càng phiền toái hơn. Không bằng ra tay thử xem, nhìn xem có thể dẫn xà xuất động hay không.”

Tần Vi Khiêm nhấp ngụm rượu nói: “Điều này cũng đúng, người đứng phía sau màn làm việc thật sự rất sạch sẽ, luôn luôn tra không được manh mối.”

Đang nói, Lý Phong gõ cửa tiến vào, nhìn Diệp Mạnh Giác nói: “Diệp tổng, Vương tổng giám nói, muốn bàn bạc với ngài một chút.”

Tần Vi Khiêm nhàu mày nói: “Không phải cách của cậu mới đây đã có tác dụng rồi chứ. Muốn tôi tránh đi không?”

Diệp Mạnh Giác chỉ chỉ cửa phòng nghỉ phía sau chỗ làm việc nói: “Nơi đó là được.”

Vương Khải đẩy cửa tiến vào, Diệp Mạnh Giác ngồi trước bàn làm việc, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói câu: “Có việc nói thẳng.”

Ông ta nhìn chằm chằm Diệp Mạnh Giác hồi lâu, rồi mới lên tiếng: “Diệp tổng, sự việc này cậu không nên tra cứu tiếp nữa.”

Diệp Mạnh Giác cười lạnh một tiếng, thế này mới ngẩng đầu, nhìn ông ta một cái, hỏi: “Thế nào? Ông đến cảnh cáo tôi?”

“Không phải cảnh cáo, là khuyên cậu!”

Vương Khải nói, “Nếu cậu tiếp tục điều tra chuyện này, sẽ phải hối hận. Nghe tôi khuyên một câu, đừng tra xét nữa.”

Diệp Mạnh Giác cười lạnh nhìn ông ta, nói: “Tôi ngược lại muốn nhìn xem chuyện gì sẽ khiến tôi hối hận!”

Anh đứng lên đi đến trước mặt Vương Khải nói: “Chú Vương, coi như là chú nhìn tôi từ nhỏ lớn lên, tính tình và tính cách của tôi, chẳng lẽ chú còn không biết? Một khi tôi đã nhận định một chuyện gì đó, nhất định sẽ không bỏ qua.”

Nói xong, anh dừng một chút. Sắc mặt Vương Khải chậm rãi biến thành trắng bệch, ông cũng hiểu được, Diệp Mạnh Giác ở mặt ngoài thì cứ tưởng rất dễ nói chuyện, đối với trường bối đều khách khách khí khí, cho dù ở công ty có xảy ra xung đột với một ít cổ đông lớn tuổi, cho tới bây giờ đều rất lịch sự mà đi thuyết phục từng người một. Hơn nữa anh đối với chuyện buôn bán luôn luôn có độ miễn cảm rất tốt, lúc đưa ra quyết định đều mang về cho công ty một số lợi nhuận cực cao, vì thế, cho dù là cổ đông hay quản lý cấp cao đều cực kỳ tin phục anh. Anh ở trong công ty, có thể nói, gần như không có bất cứ kẻ thù nào. Nhưng mà, Vương Khải cũng biết, người càng hòa khí như vậy, che dấu càng sâu. Anh có thể dễ dàng hóa giải bất luận loại nguy cơ bên ngoài nào đối với công ty, cũng đủ để nói rõ thủ đoạn của anh.

Diệp Mạnh Giác nhìn ra ông đang suy nghĩ đến chuyện có lợi hay hại trong chuyện này, nói tiếp: “Chú Vương, hôm nay tôi gọi chú một tiếng chú Vương, chính là nhớ đến giao tình nhiều năm giữa chú và cha tôi, chú có muốn giao phó hay nhắc nhở chuyện gì thì nên nói cho rõ ràng. Nếu qua hôm nay, cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Vương Khải đỏ mặt lạnh từ văn phòng Diệp Mạnh Giác đi ra, ông ta đứng đó suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng không nhiều lời nữa.

Điện thoại trên bàn Diệp Mạnh Giác vang lên mấy tiếng, anh cầm lên, chính là giọng của Lý Hoa Quyên.

Tần Vi Khiêm từ trong phòng nghỉ đi ra, đã nhìn thấy mặt anh tràn đầy không kiên nhẫn.

“Sao vậy?” Tần Vi Khiêm hỏi, “Gần đây thúc giục cậu dữ dội lắm à? Tuy nhiên, sao cậu còn chưa tìm được người vừa ý nhỉ? Lúc trước tôi thấy Dư Chi rất được. Đáng tiếc, các cậu bỗng dưng chia tay trong hòa bình.”

Diệp Mạnh Giác một bên xoa huyệt thái dương, một bên nói với anh ta: “Không nói chuyện này. Cho người của cậu theo dõi Vương Khải đi.”

“Đã biết.” Tần Vi Khiêm gật đầu, “Tôi đã dặn xong.”

“Còn nữa, tôi thấy vợ ông ta cũng có chút kỳ quặc, người này hoặc là kẻ bắt lực, hoặc là một người rất có thủ đoạn, cũng tìm người điều tra theo dõi cho tôi.”

“Được.”

Diệp Tư còn ở trường học, buổi chiều không có lớp, cô ở ký túc xá nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị đến thư viện. Mới ra cửa ký túc xá, điện thoại của Lý Hoa Quyên liền gọi đến, bảo cô buổi tối trở về ăn cơm.

Cô để điện thoại xuống, ngậm ngậm thở dài, đây là lần thứ mấy? Mỗi lần bà điện thoại, nhất định là có liên quan đến chuyện của chú. Đêm nay, cũng không biết là đại tiểu thư nhà ai.

“Sao vậy?” Kiều Hoa Hoa hỏi.

“Bà gọi mình buổi tối trở về ăn cơm.” Diệp Tư phờ phạc ừ ừ nói.

“Lại là dịp xem mắt của chú cậu nữa à?” Kiều Hoa Hoa hỏi, “Bà cậu sao lại gấp đến như vậy? Trong nhà mình một chút cũng không thấy gấp gáp chuyện của Trần Á nha.”

Diệp Tư cúi gằm đầu, chậm rãi đi về phía thư viện.

Diệp Tư ở thư viện đến gần tối, mắt thấy sắc trời đã tối đen, thế này mới bắt đầu đi ra khỏi thư viện. Tiểu Lý đã sớm chờ trước cửa trường học.

Diệp Tư còn chưa xuống xe, liền nhìn thấy chiếc xe lạ đang đậu trong sân, quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Tiểu Tư đã về rồi? Mau vào.” Lý Hoa Quyên đứng ở cửa sảnh nói với Diệp Tư đang đứng trong sân.

Không có xe của Diệp Mạnh Giác, hẳn là vẫn chưa về.

Trong phòng vô cùng náo nhiệt, Diệp Tư lặng lẽ đi vào, trong phòng có một người. Một thanh niên mặc áo sơ mi hồng nhạt đang cười híp mắt nhìn cô, trong mắt anh hoa đào bay loạn.

“Đường Tiểu Tam? Sao anh lại ở đây?” Diệp Tư kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Đường Duyệt đen thui, tràn đầy oán giận nói: “Tiểu Tư, em sao lại không học chuyện tốt? Cũng hứa theo Kiều Hoa Hoa gọi anh là Đường Tiểu Tam? Gọi anh Đường Duyệt, Đường Duyệt! Hoặc là anh Đường hay anh Duyệt, đều được.”

Diệp Tư bật cười nói: “Cái đó, Kiều Hoa Hoa mỗi ngày ở bên tai em nhắc mãi, hôm nay Đường Tiểu Tam nhìn như thế này, ngày mai Đường Tiểu Tam nhìn như thế kia, em nghe riết thành quen, miệng thốt ra theo thói.”

Về mặt Đường Duyệt bắt mắt nhìn cô hỏi: “Em ở gần Kiều Hoa Hoa học được cái gì tốt hả? Em ấy là một con bé lưu manh! Em nên sớm đừng để ý tới em ấy, đỡ phải bị em ấy dạy hư! Không, chính là dạy tệ hơn.”

Diệp Tư đầu đầy hắc tuyến nhìn anh, Đường Tiểu Tam chết tiệt, nơi này là nhà tôi đó, dám nói tôi như vậy, bị ông nghe được làm sao bây giờ? Cô vừa nghĩ vừa lên nhìn Diệp Quân. May quá, sự chú ý của ông không ở bên này.

Lý Hoa Quyên lại đây hỏi: “Tiểu Tư, đứng chỗ này thất thần làm gì? Có chào hỏi Đường gia chưa?”

Diệp Tư thế này mới phát hiện ngồi cạnh bên ông có thêm một người đàn ông ông không quen biết, hẳn là cha của Đường Tiểu Tam rồi. Cô ngoan ngoãn tiến lên nói: “Xin chào Đường gia gia.”

Đường Duyệt ở bên cạnh rất hài lòng gật đầu cười, tự xưng được tăng thêm vai vế.

Lý Hoa Quyên nhìn đồng hồ, oán giận nói: “Thằng bé này, sao đến giờ vẫn chưa về, mỗi lần làm việc là quên hết mọi chuyện, lại tiến hành không đúng lúc gì cả, phải mau chóng gọi điện thoại thúc giục mới được.”

Đường gia gia tán thưởng gật đầu nói với Diệp Quân: “Một chàng trai lo lắng cho công việc như vậy rất tốt, không giống với mấy đứa nhỏ nhà tôi, chỉ biết đùa giỡn suốt ngày.”

Diệp Tư lặng lẽ nhìn bọn họ, sao lại nói chuyện thân thiết đến vậy, đoán chắc lần này lại là chuyện của chú cùng Đường Mộng Vân, chắc chắn mười phần luôn.

Lý Hoa Quyên tới gần Diệp Tư nhỏ giọng nói: “Tiểu Tư, gọi điện thoại cho chú đi, nói chú mau trở về, nhiều người đang chờ đó.”

Diệp Tư cầm di động, bước ra sân.

Tiếng chuông chỉ vang hai tiếng đã được nhận.

“Bé cưng, có chuyện gì?”

Giọng nói dịu dàng của Diệp Mạnh Giác làm người nghe thật ấm áp.

“Chú.” Diệp Tư mềm mại gọi, nhất thời có ý không muốn nhấn lại mấy lời của bà.

“Sao vậy? Chuyện gì? Chú nghe giọng bé cưng giống như không được vui.”

Lý Hoa Quyên ở cửa sảnh nhỏ giọng nói vọng tới chỗ Diệp Tư: “Gọi chú về nhanh lên. Sao có thể để cho quý cô chờ lâu như vậy chứ.”

Diệp Tư gật đầu với bà ý bảo đã biết, nhỏ giọng nói cùng Diệp Mạnh Giác: “Không có gì. Bà nói chú trở về nhanh một chút.”

Ngừng một chút, cô còn nói thêm: “Chị Đường và mọi người đều ở đây.”

Diệp Mạnh Giác trầm mặc một chút, nói: “Bé cưng sao về nhà mà không nói với chú một tiếng? Chú còn tưởng bé cưng đang ở nhà. Chờ chút, chú sẽ đến ngay.”

Quả nhiên không bao lâu sau Diệp Mạnh Giác đã tới đây. Anh vốn không muốn trở về, tuy nhiên nhận được điện thoại của Diệp Tư, biết cô cũng ở tòa nhà nên mới đến đây. Từ chuyện lần trước của Dư Chi, trong lòng anh có bao nhiêu chuyện để ý, sợ hãi chuyện như vậy sẽ lại mang đến ảnh hưởng tâm lý cho bé cưng, cho dù là một chút, anh cũng không cho phép.

Lúc Diệp Mạnh Giác tiến vào phòng khách, Đường Duyệt đang ghé vào bên cạnh Diệp Tư, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tư, có lẽ không lâu nữa, em cũng sẽ gọi anh một tiếng chú đó.” Diệp Tư đảo cặp mắt trắng dã, cúi đầu nói tục: “Điên!”

Đường Duyệt cười đến cả người run run, ở trên đầu cô vỗ nhẹ vài cái, nói: “Nói bậy nha, bé cưng không ngoan nha.”

Diệp Tư tiếp tục tròn mắt, quanh năm suốt tháng cô bị hun đúc dưới đảm uy của Kiều Hoa Hoa, cũng học nói tục, chuyện này rất bình thường. Tuy nhiên, cô nhiều lần cũng chỉ ở trước mặt bạn bè quen thuộc mới dám làm càn.

“Tán gẫu cái gì, vui vẻ như vậy.” Diệp Mạnh Giác chào hỏi xong, liền trực tiếp đi tới chỗ bọn họ.

“Chú.” Diệp Tư nhanh chóng ngoan ngoãn gọi.

Đường Duyệt ở bên cạnh cô nhìn dáng vẻ cô gái ngoan ngoãn, liền nhe răng cười.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn Đường Duyệt, có chút nghiền ngẫm nói: “Đường Duyệt, sao mới không bao lâu, thường thức chuyển biến lớn như vậy?”

Đường Duyệt cười ha hả: “Cháu là đàn ông con trai, phong cách thanh nhã dịu dàng của trước kia không còn thích hợp với cháu nữa, giờ cháu thích như thể này cơ.”

Diệp Tư hi hi bật cười một tiếng, cô lôi tay Diệp Mạnh Giác nói: “Chú, chú nhìn Đường Tiểu Tam đi, đàn ông đó!”

Cô chỉ vào áo somi màu hồng nhạt của Đường Duyệt, cười không dứt. Diệp Mạnh Giác nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô, nhìn không được sờ sờ đầu cô, để sát vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Ng ngoan, nhỏ tiếng chút, để Đường gia gia nghe được sẽ không tốt.”

Lý Hoa Quyên ở bên cạnh thấy, hơi hơi toát mồ hôi đầm đề. Bà nhớ tới chàng vạng hai năm trước. Lần đó Diệp Tư phát sốt, bà đem cơm chiều qua, lúc đi ra sau đó lại nhớ tới còn có chuyện phải nói với Diệp Mạnh Giác, nên quay trở lại.

Trong phòng bệnh, dưới ánh đèn nhu hòa, chàng trai đứng trước giường bệnh, nhắm mắt lại, cảm để nhẹ trên đỉnh đầu cô gái nhỏ, cô gái nhỏ trong lòng cũng ngoan ngoãn ghé vào trước ngực anh, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh tượng đó vốn là một hình ảnh rất đẹp, như trong bức tranh đang vẽ hai người, nhưng lại làm cho Lý Hoa Quyên lúc quay trở lại đã sợ tới mức không dám thở mạnh. Bà đã nhìn thấy cái gì? Cảm thấy tình cảm giữa hai người bọn họ đến tột cùng là gì? Giữa chú cháu với nhau sẽ có loại tình cảm thân thiết đến mức như vậy sao? Trong đầu bà thăm kêu không ổn, nhất thời không nghĩ được chuyện gì rõ ràng. Trong lòng bà cố hết sức mà đè ép cái giọng nói ma quỷ kia xuống, không thể, không có khả năng, sao có thể xảy ra chuyện đó được...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

“Bé cưng, bé cưng, dậy dậy, phải đi học rồi, sắp muộn đó.”

Trong lúc mờ mịt, có người nhẹ nhàng gọi cô. Diệp Tư nỗ lực mở to mắt, mặt của Diệp Mạnh Giác liền đập vào mắt cô.

“Chú.” cô còn nửa ngủ nửa tỉnh, lẩm bẩm, “Bé cưng cảm giác đã ngủ thật nhiều rồi, tại sao ngủ lâu như vậy vẫn còn mệt.”

Bên tai truyền đến tiếng cười của chú, “Bé cưng, chính là do ngủ quá lâu, mau đứng lên. Không phải hôm nay bé cưng có khóa của thầy Hứa sao? Đến muộn không sợ ông ta bắt phạt sao?”

Diệp Tư lập tức lặn lòng lóc đứng lên, liên tục hỏi: “Mấy giờ rồi? Mấy giờ rồi?”

Diệp Mạnh Giác cười lắc đầu, cũng chỉ có cách đó mới có thể gọi cô dậy. Anh chỉ chỉ đồng hồ nói: “Không vội, còn thời gian, khóa học bắt đầu lúc 10 giờ phải không?”

“Dạ dạ.” Diệp Tư nhìn đồng hồ, thế này mới thở ra một hơi, “Ôi, làm người ta sợ muốn chết.”

Diệp Mạnh Giác thử sờ cái trán của cô, hỏi: “Còn khó chịu không?”

“Không khó chịu.” Diệp Tư trả lời thật nhanh, từ trên giường trượt xuống tìm đồ mặc vào. Váy ngủ của Diệp Tư vì theo cô trượt xuống giường mà xoắn lại, để lộ ra cặp chân trắng mịn, thấy cả quần lót màu trắng. Diệp Mạnh Giác nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác, một luồng máu nóng xông thẳng lên trán.

Diệp Tư cầm hai món quần áo, vừa đi tới phòng tắm, vừa nói: “Chú, chú đưa bé cưng đi học nha?”

“Ừ.” Giọng nói của Diệp Mạnh Giác nghe qua rầu rĩ.

Trên cửa phòng tắm lơ mờ chiếu ra bóng dáng của Diệp Tư, Diệp Mạnh Giác nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô lúc ẩn lúc hiện trên kính, thân thể lập tức dấy lên ngọn lửa.

Diệp Tư còn đang nói với anh cái gì đó, anh lại một chút cũng nghe không lọt, nhìn chăm chăm cái bóng kia, trong đầu miên man bất định.

Cho đến khi Diệp Tư mặc quần áo tử tế, vươn đầu tới hỏi anh: “Chú? Nãy giờ chú có nghe bé cưng nói gì không?”

Anh mới cuống quýt quay đầu đi, trên mặt đã là một mảnh lửa nóng.

“Chú,” Diệp Tư nghiêng đầu chuyển tới trước mặt anh, “Chú làm sao vậy? Phát sốt à?”

“Khụ khụ, không có.” Anh làm bộ hắng giọng, ho hai tiếng.

Bàn tay nho nhỏ của Diệp Tư úp lên trán anh, lập tức kinh hô: “Chú! Chú nhất định là ngã bệnh rồi!”

Diệp Mạnh Giác cười khỏ nói: “Bé cưng, chú thật sự không sao cả, bé cưng để cho chú yên tĩnh một lát, lập tức tốt lên thôi.”

Nhóc con chu môi, nói: “Chú, chẳng lẽ là sợ uống thuốc sao? Chú không ngoan, ngã bệnh thì phải uống thuốc ngay.”

Đôi mắt to linh động, môi kiều diễm ướt át hơi chu ra, làm cho trái tim Diệp Mạnh Giác ngứa ngáy, vô ý thức vươn tay, vuốt ve đôi môi mịn kia.

Diệp Tư ngây ngốc nhìn anh, lần này đến phiên cô đỏ mặt.

Anh qua lại vuốt ve, đầu ngón tay mềm nhẹ, lại mang theo hơi ấm, đốt cháy Diệp Tư trong nháy mắt, anh muốn hôn lên đó, cứ như thế, không quan tâm đến chuyện gì hết, hôn lên đó, ngay lúc anh chậm rãi kề sát vào cô, thấy ánh mắt cô hơi kinh hoàng. Anh e sợ đã làm cho nhóc con sợ hãi. Anh chỉ còn cách nhịn xuống, chuyển hướng, ở chỗ khoe miệng của cô hạ xuống một nụ hôn mềm nhẹ như chuồn chuồn lướt qua mặt nước.

Nhưng mà như vậy có vẻ như không đã ghiền, hai cánh tay anh ôm lấy thân mình nho nhỏ, ấn cô vào trong lòng mình. Thân mình nho nhỏ mềm yếu của cô, nhu nhược không xương, bị anh kéo, hoàn toàn ngã vào trong lòng anh, mềm mại, ấm áp.

Anh ôm cô, đợi đến khi hơi thở bình ổn một lúc thật lâu sau mới lên tiếng: “Bé cưng, nên đi học rồi.”

Anh buông cô gái nhỏ trong lòng ra, cúi đầu nhìn lại, cô mở đôi mắt to mơ mộng, mờ mịt nhìn anh, trên gương mặt trắng mịn đỏ bừng, ngay cả vành tai khéo léo cũng hồng lên giống như son cuốn hút mê người.

Anh cảm thấy yết hầu phát khô, nhìn không được giật giật hầu kết, nuốt nước miếng. Dáng vẻ thiếu nữ kiều mị khác với hình tượng bình thường ngây ngô hồn nhiên, mãnh liệt dụ hoặc anh.

“Bé cưng,” anh khắc chế lại cố gắng khắc chế, giọng nói có chút khàn khàn lên tiếng, “Đi lấy cặp sách đi, nên đi học rồi.”

Cố tình tiểu nha đầu không biết nguy hiểm, vẫn mơ màng ngược đôi mắt ngập nước long lanh nhìn anh, nhu thuận gật đầu “Dạ”. Giọng nói của cô mềm dẻo ngọt ngào, giống con mèo nhỏ mang theo lười nhác.

Nói thì thế, nhưng lại bất động, vẫn dựa vào trong khuỷu tay anh, cứ như vậy ánh mắt dụ hoặc như tơ nhìn anh.

“Bé cưng không đi lấy cặp sách sao?” anh thấp giọng hỏi cô.

Cô gật đầu, lại lắc đầu, một lát sau mới nói: “Chú, bé cưng đi không được, cả người đều mềm nhũn.”

Những lời này giống như bom nổ, khiến Diệp Mạnh Giác thiếu chút nữa mất đi tự chủ, anh thở hổn hển nhìn cô, khó khăn nói: “Bé cưng, chú đặt bé cưng lên giường ngồi một lát, có được không?” cô nhu thuận gật gật đầu, dựa vào trong lòng anh, tùy ý anh đặt cô trên giường.

Cô ngồi ở bên giường, gác hai cái chân trắng mịn, làm cho Diệp Mạnh Giác miệng đắng lưỡi khô.

Thật vất vả mới ra được cửa. Diệp Tư vội vàng hôn một cái trên mặt Diệp Mạnh Giác, xuống xe, một đường chạy thẳng về phía cổng trường, Diệp Mạnh Giác nhìn hình bóng của thiếu nữ, lộ ra cười khỏ.

Diệp Tư chạy đến phòng học, tìm đập thành thịch lợi hại. Cô tìm được chỗ ngồi, ngồi xuống, liên tục hít sâu vài lần, mà vẫn không thấy hiệu quả. Cô nhớ tới cái ôm ấp của Diệp Mạnh Giác lúc sáng, cô chìm đắm trong khuôn ngực không thể tự thoát ra được, thiếu chút nữa là dựa vào nơi đó không muốn đi ra nữa.

Kiều Hoa Hoa vừa vào phòng học liền nhìn thấy Diệp Tư ngồi một mình bên cửa sổ, hai tay giao nhau đặt trước ngực, mặt phần ẩn chứa xuân tình, khoe miệng chứa một nụ cười băng quơ.

Trời đất! Hai mắt Kiều Hoa Hoa lập tức phụt ra luồng sáng chói lọi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ của cô, bánh bao nhỏ này đang phát xuân, tuyệt đối là phát xuân.

“Này này! Bánh bao nhỏ, cậu phát xuân hả?”

Diệp Tư hoảng sợ, thế này mới phát hiện Kiều Hoa Hoa đã đứng bên cạnh cô.

“Sẽ không phải thật sự là Tiểu Bạch học trưởng chứ, làm cho cậu mê muội đến thần hồn điên đảo.” Kiều Hoa Hoa bịch một tiếng ngồi xuống, khoa trương mở to hai mắt nhìn cô.

Diệp Tư không hiểu ra sao nhìn cô ta, hỏi: “Liên quan gì đến Tiểu Bạch học trưởng?”

Kiều Hoa Hoa khinh bỉ nhìn cô một cái, nói: “Lại nữa. Trước khi cậu bị bệnh không phải từng nói với mình sao? Cậu thích người không nên thích, mình liền đoán chính là Tiểu Bạch học trưởng, cậu cũng không phản đối, không phải là chấp nhận sao? Bây giờ còn giả bộ! Tuy nhiên không sao, không sao, tôi đã hạ chiến thư trên BBS rồi, lấy danh nghĩa của cậu gửi thư khiếu chiến đến tay bạn gái đương nhiệm của Tiểu Bạch học trưởng! Qua không bao lâu, cô ấy sẽ đổi danh hiệu thôi, gọi là bạn gái cũ của Tiểu Bạch học trưởng. Oa ha ha ha!”

Diệp Tư mặt đen thui nhìn cô ta, nửa ngày mới khôi phục được công năng nói chuyện, giọng cô run rẩy hỏi: “Kiều Hoa Hoa, cậu đang lí giải suy nghĩ nhân loại sao? Cậu đang làm việc của con người sao? Cậu dựa vào cái gì lấy danh nghĩa của tôi hạ chiến thư hả? Làm gì có chuyện tiểu Tam hoành đảo đoạt ái lại lớn lối như vậy? Hả? Cậu có đạo đức hay không? Đầu óc của cậu chứa thứ gì trong đó? Tôi, tôi, tôi...”

Diệp Tư lắp bắp một hồi, lại nói, nói: “Cậu mau lên đó xóa chiến thư cho tôi! Ngay lập tức cho tôi!”

Kiều Hoa Hoa gãi gãi đầu, cười hề hề nói: “Bây giờ xóa sao? Đã muộn rồi, 2 ngày nay cậu không ở đây, nó đã sớm hóa tốc nhảy lên bản tin hot nhất, đứng đầu mười bản tin ăn khách nhất trường rồi, oa ha ha ha! Thấy công lao của mình lớn chưa.”

Nói tới đây, cô ta lại điên cuồng đứng lên, bắt lấy tay Diệp Tư, kích động nói: “Bánh bao nhỏ, cậu có biết không? Bản tuyên chiến vừa được tung lên! Ngay ngày đầu tiên đã vượt qua một ngàn lượt truy cập, từ trước đến giờ mình chưa từng thấy bản tin nào lại nóng sốt đến như vậy!”

Cô ta hãy còn đắm chìm trong hành động thành công vĩ đại của bản thân, cảm thấy vô cùng sung sướng, một chút cũng không phát hiện sắc mặt bánh bao nhỏ của cô ta đã biến thành màu tím gan heo. Kiều Hoa Hoa này đến tột cùng đã viết gì lên bức chiến thư đó để tạo nên làn sóng mãnh liệt như vậy.

“Kiều Hoa Hoa!” Diệp Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi mặc kệ cậu, lập tức đem chuyện này ra làm sáng tỏ! Lập tức làm sáng tỏ!”

“Làm sáng tỏ? Cậu thật không hiểu giới giải trí, vốn không có gì, làm sáng tỏ, mọi người lập tức biết, a, thì ra đây là sự thật!” Kiều Hoa Hoa nói, “Đừng vội, đừng vội, chờ các cậu quyết đấu xong, qua một khoảng thời gian, tự nhiên sẽ không ai quan tâm tới nữa.”

Quyết đấu? Kiều Hoa Hoa đúng là đầu óc bị nước vào rồi. Diệp Tư hận không thể gỡ rách đầu Kiều Hoa Hoa ra, cô muốn nhìn xem bên trong đó đã chứa đựng những thứ gì, sao lại có thể làm ra chuyện quỷ dị hại người như vậy.

“Tôi không đi quyết đấu, ai gây họa, chính người đó đi thu thập!”

Diệp Tư nói, “Trời ơi! Kiều Hoa Hoa, cậu có thể để cho mình sống một ngày yên ổn hay không? Hả?”

Kiều Hoa Hoa này, mỗi lần nghĩ đến đủ loại hành động vĩ đại của cô ta, là đầu Diệp Tư đổ mồ hôi lạnh. Ngày đầu tiên nhập học, Kiều Hoa Hoa liền lôi kéo cô đi chọc ghẹo mấy anh nam sinh lớp trên đang làm lễ chào đón tân học sinh, đến lúc các cô đi làm lễ đón chào tân học sinh thì đi đùa giỡn nam sinh lớp dưới. Kiều Hoa Hoa hiện giờ ở trường học đang nổi danh là cường thủ bê hoa, nơi nơi, già trẻ không tha, nam sinh nghe thấy liền kinh hồn táng đảm, nhắc đến liền biến sắc, là một nữ ma đầu chính hiệu! Cố tình là đều giận mà không dám nói gì chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta hoành hành ngang ngược trong trường học, ức hiếp mỹ nam lương thiện.

Ngày tiếp theo, Diệp Tư bắt đầu cũng trở nên nổi tiếng chẳng khác gì cô ta. Tuy nhiên, đó là một nữ hiệp khách có gan làm phản, thường thường lấy nhu chế cương, ra tay một lát là có thể thu phục Kiều Hoa Hoa. Mặc dù chỉ là đại gia trong suy nghĩ, Diệp Tư cũng rất nhu nhược mà vẫn ôm hão cảm. Đầu nghĩ đến mình bị chinh đến mức đi quyết đấu, Diệp Tư lập tức từ nữ hiệp khách biến thành Tiểu Tam hoành đảo đoạt ái còn kiêu ngạo đến mức đưa chiến thư! Diệp Tư ngấm lại liền đổ mồ hôi.

Đây đều là công lao của Kiều Hoa Hoa. Cô nhớ đến lúc nãy từ trong sân trường chạy đến phòng học, đúng là nhận lấy không ít ánh mắt nhìn chăm chú.

Lại có mấy người tiến vào vây quanh Diệp Tư cùng Kiều Hoa Hoa, Diệp Tư vừa thấy ánh mắt lóe sáng của các cô kia, không khỏi ai thán, xem ra là chạy không khỏi trận bát quái. Nói đến đây, Kiều Hoa Hoa tuy rằng chọc ghẹo nam sinh toàn trường, thế nhưng giữa các nữ sinh với nhau nhân duyên cũng là rất tốt. Nguyên nhân đại khái ở chỗ cô ta am hiểu rất nhiều tin tức nóng sốt.

Diệp Tư cúi đầu giả chết, di động trong túi xách lại khoan khoái vang lên. Cô vừa nghe được tiếng chuông, lập tức cầm điện thoại ra xem, vừa đi ra ngoài, vừa nhận điện thoại.

Diệp Mạnh Giác nghe được tiếng động lớn cùng âm thanh huyên náo từ microphone bên kia, Diệp Tư có vẻ như vừa nhận vừa đi ra ngoài, anh còn chưa kịp nói chuyện, đã nghe được giọng nói của người khác thông qua microphone truyền tới, “Diệp Tư, là Tiểu Bạch học trưởng điện thoại sao? Ha ha ha”

Diệp Mạnh Giác không biết Tiểu Bạch là ai, cũng chưa từng nghe Diệp Tư nhắc tới, nhưng nghe giọng điệu của người kia, có vẻ như có quan hệ không hề tầm thường với Diệp Tư, lòng anh không khỏi co quắp một chút.

Giọng nói mềm yếu của Diệp Tư truyền tới: “Chú à?”

Giọng của cô mềm mại, có vẻ như ngay lập tức ve vuốt lên cơn đau kia trong lòng anh.

Anh hỏi: “Bé cưng, mới rời ở nhà gọi điện thoại tới, buổi tối phải về nhà lớn ăn cơm.”

“À.” Trong điện thoại giọng Diệp Tư có vẻ như có chút mất mát.

“Buổi tối có thể chú sẽ rất bận, chú để Tiểu Lý đến đón bé cưng nha, buổi chiều bé cưng cũng có khóa phải không?” Diệp Mạnh Giác dịu dàng hỏi.

“Dạ.” Diệp Tư dừng một chút, “Chú, có chuyện gì không? Cũng đâu phải cuối tuần.”

Diệp Mạnh Giác nghĩ một chút, “Chú cũng không biết, cuối tuần trước không phải không có về sao? Trở về ăn bữa cơm rồi chúng ta về nhà mình, được không?”

Diệp Tư nghe Diệp Mạnh Giác nói ‘về nhà mình’, trong lòng lập tức sinh ra bong bóng ấm áp hạnh phúc, “Được,” cô cười nói: “Tối hôm nay bé cưng và chú Tiểu Lý về trước, tối gặp lại chú.”

“Ừ, nhớ nghe giảng bài, không được thất thần.” Những lời này Diệp Mạnh Giác đã nói mười mấy năm, nhưng mà Diệp Tư vẫn nghe mãi không đủ.

“Đã biết, bé cưng sẽ ngoan ngoãn nghe chú nói.”

Giọng nói mềm mại của Diệp Tư làm cho Diệp Mạnh Giác nghe được trong lòng liền ngứa một chút.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tư cười híp mắt đi vào phòng học. Lúc này, còn mấy phút nữa là đến giờ lên lớp, Kiều Hoa Hoa mặt mày hớn hờ đang giảng thuật cái gì đó, một vòng người vây quanh bên cạnh, có người nhìn thấy Diệp Tư tiến vào, cười nói: “Tốt lắm, vào rồi, tra khảo cậu ấy đi.”

Người nói chuyện tên là Triệu Xu Xu, cùng ở chung ký túc xá với Diệp Tư và Kiều Hoa Hoa, quan hệ với Diệp Tư cũng rất tốt.

Triệu Xu Xu nói xong, mọi người lập tức đồng loạt nhìn chăm chú vào Diệp Tư.

Diệp Tư bất đắc dĩ nhấc tay đầu hàng, “Các chị em, chuyện này thuần túy là do Kiều Hoa Hoa nói bừa, tôi và Tiểu Bạch không có một chút gian tình nào, tôi trong sạch. Khẩn cầu tổ chức nắm rõ.”

“Cắt ~” một vòng người không chút ngoài dự đoán tỏ vẻ khinh bỉ cùng không tin tưởng đối với cô.

Diệp Tư dưới sự khinh bỉ của mọi người, kiên trì đến lúc hoàn thành khóa học buổi sáng.

Trong vườn trường, tin tức về Diệp Tư muốn cưới Tiểu Bạch, quả nhiên thật nổi danh lan tràn như sóng vỗ.

Hết giờ học, Diệp Tư đi thẳng về phía căn tin, lại một lần nữa cảm nhận được hàng vạn ánh mắt đang xăm soi cô. Cô một bên lặng lẽ lau mồ hôi, một bên thầm than trong lòng, thần ơi, tùy tiện phái ai tới cứu tôi đi.

Trong lòng Diệp Tư đang âm thầm kêu gọi, và kỳ tích được thần linh cứu giúp đã xảy ra, điện thoại leng keng bùm bụp của Đường Tiểu Tam gọi đến.

“Tiểu Tư à, tốt quá ha, chứng mất anh đây rồi sao, sao lại đi coi trọng cái tên Tiểu Bạch kia?” Trong điện thoại, giọng nói của Đường Tiểu Tam giễu cợt truyền tới.

Diệp Tư thăm than, tôi sai rồi, chẳng lẽ lúc đón năm mới bái nhầm thần linh rồi hay sao?

“Nể tình chúng ta có giao tình rất tốt, có muốn anh đây ra tay giúp một chút hay không?” Trong điện thoại, giọng nói hồ ly thật đáng đánh đòn như trước.

“Không dám nhọc Đường công tử ngài!” Diệp Tư nói: “Ăn sáng ăn sáng, tôi đi ăn sáng.”

“Ha ha ha,” Đường hồ ly cười không hề có ý tốt, “Anh đây vốn định hy sinh nhan sắc một chút để chộc tức bạn gái Tiểu Bạch, em xác định thật sự không cần giúp đỡ?”

“Anh trai, anh trai ơi, không cần ngài giúp đâu!” Diệp Tư vội vàng nói.

“Ha ha ha,” Đường Tiểu Tam nói: “Tiểu Tư, đừng anh trai dài, anh trai ngắn, không chừng ngày nào đó, anh sẽ biến thành chú của em thì sao.”

Hừ! Anh là hồ ly chết tiệt, ngược lại thật sự là thấy ầm nước nào không sôi thì nhắc ầm đó. Diệp Tư bóp một tiếng đã cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Diệp Tư học xong khóa chiều, chậm rãi đi về phía cửa trường học, vừa ngồi trên xe, điện thoại của Diệp Mạnh Giác liền tới.

“Tan học rồi?”

“Dạ.”

“VẬY VỀ NHÀ ĐI, TÔI NAY KHÔNG TRỞ VỀ NHÀ LỚN ĂN CƠM, CHÚ ĐÃ NÓI VỚI BÊN KIA RỒI. CÒN NỮA, TẮT NGUỒN ĐIỆN THOẠI LUÔN NHÉ.”

Diệp Tư chần chờ hỏi: “TẮT ĐIỆN THOẠI? CHÚ CẢI NHAU VỚI BÀ SAO?”

“Không có gì, bé cưng không cần phải để ý đến, ngoan, tắt điện thoại, có chuyện gì, cứ nói chú Tiểu Lý điện cho chú là được.”

“Dạ.”

Diệp Tư cúp điện thoại. Lập tức tắt máy di động ngay.

Cô đại khái cũng đoán ra, chú hẳn là không thống nhất ý kiến với bà, đoán chừng là sợ bà sẽ gọi điện thoại lại đây.

Thời gian còn sớm, lúc cô đi ngang qua góc đường, bỗng nhiên muốn ăn đồ ngọt trong ngõ nhỏ kia, nên bảo chú Tiểu Lý ngừng xe bên đường, tự mình đi đến tiệm bán thức ăn vặt trong ngõ.

Tiểu Lý ở trên xe nhìn đợi một lúc thật lâu cũng không thấy Diệp Tư trở về, anh vừa định gọi điện thoại cho cô, quay mặt lại, thấy điện thoại của cô đặt trên xe, thế này mới nhớ tới lúc ban nãy Diệp Mạnh Giác bảo cô tắt máy điện thoại. Lại đợi thêm một lát, anh kiểm nén không được, xuống xe tìm đến quán bán đồ ngọt trong ngõ.

Diệp Tư cũng không có ở bên trong. Tiểu Lý hỏi người phục vụ, miêu tả một chút, biết Diệp Tư có tới nơi này, tuy nhiên vừa mưa xong liền đi. Anh đẩy cửa ra, nhìn chung quanh một lần, cách nhà bán đồ ngọt không xa có một ngõ nhỏ sâu hun hút, trên đất còn rơi rớt tán loạn một ít bánh ngọt và bánh mì.

Diệp Tư mất tích!

Lúc Diệp Mạnh Giác nghe tin Tiểu Lý nói, lập tức từ trên ghế đứng lên, bỗng dưng trời đất quay cuồng, anh đỡ lấy cái bàn, thế này mới ổn định thân hình.

“Cậu kiểm tra gần đó, xem có gắn camera hay thiết bị theo dõi gì đó không, sau đó hỏi thăm những người chung quanh thử, tôi sẽ lập tức đến ngay.”
Diệp Mạnh Giác vừa đi ra ngoài vừa đơn giản chỉ dẫn vài câu với Tiểu Lý.

Lúc này đang là giờ tan tầm, Lý Phong thấy anh vội vã chạy ra ngoài, vội vàng hỏi: “Diệp tổng, làm sao vậy?”

“Cậu tới đây.” Diệp Mạnh Giác thấy anh ta, lập tức nói “Mau, Tiểu Tư mất tích, cậu tới lái xe cho tôi, tôi muốn gọi vài cuộc điện thoại.”

Lý Phong vội vàng theo anh vào thang máy, vừa nhấn nút, vừa hỏi thăm tình huống cụ thể. Diệp Mạnh Giác không kịp để ý đến anh ta, gọi điện thoại cho Tần Vi Khiêm cùng Trần Á.

Cúp điện thoại, xé mở caravat, mắt Diệp Mạnh Giác đỏ hồng nói: “Lý Lôi nói, trên đường đưa bé cưng về nhà thì xảy ra chuyện.”

“Giờ không báo cảnh sát sao?” Lý Phong hỏi.

“Đã báo. Tôi nói với Trần Á rồi, anh ấy sẽ xử lý giúp.”

Lúc Diệp Mạnh Giác đuổi tới hiện trường, Trần Á đã đến, anh ta vừa khéo ở gần đó nhận được điện thoại của Diệp Mạnh Giác liền chạy nhanh tới đây.

“Có lẽ là bị bắt cóc.” Trần Á nói, “Tôi xem trên đoạn video trong cửa hàng, phát hiện lúc cô bé đi ra ngoài vốn muốn trở lại trong xe, tuy nhiên lúc đó có người ở sau lưng cô bé gọi mấy tiếng, cho nên cô bé liền chuyển qua đi về phía ngõ nhỏ. Người này hẳn là người quen của cô bé, hoặc chí ít là biết rõ cô

bé. Tuy nhiên đáng tiếc, không nhìn thấy người đứng trong ngõ, trên hình ảnh chỉ có mỗi Tiểu Tư.”

Diệp Mạnh Giác nhìn bánh mì và bánh ngọt rơi rớt trên đường, gân xanh trên trán co giật không ngừng, anh xiết chặt tay, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Tôi cũng muốn xem băng ghi hình.”

Tần Vi Khiêm và cảnh sát cùng nhau đến hiện trường.

Đội trưởng đội điều tra hỏi kỹ càng một vài vấn đề.

Diệp Mạnh Giác chau mày lại nghĩ một chút, gần đây cũng không có chuyện gì bất thường.

“Tình huống của nạn nhân trước khi mất tích anh có rõ ràng không?”

Diệp Mạnh Giác nhìn về phía Trần Á, không đợi anh mở miệng, Trần Á đã nói: “Lưu đội trưởng, xin chờ một chút, tôi đã gọi cho em gái tôi, các cô ấy là bạn học, có thể cung cấp tình hình Diệp Tư lúc ở trường.”

Kiều Hoa Hoa rất nhanh đã bị dẫn đến nơi này. Nghe nói Diệp Tư mất tích, cô ta sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, rốt cuộc vẫn là một nữ sinh nhỏ bé, bình thường kiêu ngạo thế nào cũng chỉ là giả vờ bên ngoài mà thôi.

Lưu đội trưởng cũng biết trình độ nặng nhẹ của vụ án này như thế nào, đừng nói là Trần Á gọi anh ta tới đây, dù là do Diệp Mạnh Giác gọi tới, anh ta cũng biết rõ mình cần phải làm gì. Anh ta vô cùng cẩn thận hỏi qua một lượt tình huống của Diệp Tư, một chút khả nghi cũng không bỏ qua.

Sau khi hỏi xong, anh ta cẩn thận nói với Diệp Mạnh Giác: “Trước mắt vẫn chưa thể kết luận gì được. Tuy nhiên, bước đầu tôi đoán chắc, có lẽ có liên quan đến bản tin trên BBS, cũng có thể là liên quan đến tiền sinh. Chúng tôi còn phải điều tra kỹ một chút. Tuy nhiên ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ bóc hết toàn lực điều tra rõ ràng vụ án này.”

Tần Vi Khiêm đột nhiên chen vào nói: “Diệp Mạnh Giác, có khi nào Vương Khải...”

Wương Khải! Diệp Mạnh Giác cũng đột nhiên nghĩ đến ông ta, anh xanh mặt, cắn chặt hàm răng, nếu thật sự là Vương Khải, anh quyết định sẽ không bỏ qua cho ông ta, nhất định phải khiến cho ông biết thế nào là địa ngục trần gian.

Lưu đội trưởng dẫn theo một đám anh em đi quanh gần đó hỏi một ít tình huống, sau đó thu đội trở về cục cảnh sát.

Sắc mặt Kiều Hoa Hoa tái nhợt dè dặt cẩn trọng đứng sau lưng Trần Á nhìn Diệp Mạnh Giác. Nếu thật sự vì nguyên nhân cô mở topic ở trên BBS, cô chết cũng khó chối tội này. Trần Á xoa xoa đầu cô nói: “Đừng sợ, anh sẽ xử lý chuyện này.”

Cô kinh sợ nhìn về phía anh, đây là lần đầu tiên cô lộ vẻ tội nghiệp mà nhìn anh như vậy, cô năn nỉ nói: “Anh. Anh nhất định phải cứu Diệp Tư nhé.”

“Được rồi, anh hứa với em.” Trần Á hiếm khi dịu dàng như thế, anh yên lặng nhìn về phía cô nói, “Không cần tự trách, biết không? Chuyện không liên quan đến em, có nghe chưa? Anh sẽ không để Diệp Tư gặp chuyện không may, anh nhất định sẽ đem cô bé hoàn hảo không tổn hao gì trở về.”

Diệp Mạnh Giác vẫn ngây ngốc nhìn nơi bánh mì bị vương vãi đầy trên mặt đất. Cho tới bây giờ, anh cũng không tình nguyện tiếp nhận sự thật này, bé cưng của anh, bỗng nhiên bị bắt cóc. Anh hi vọng, có lẽ anh nên về nhà một lần, bé cưng có khi đang ngồi ở phòng khách, ôm HELLO KITTY mà xem tivi.

Nghĩ đến đây, anh xoay người đi ra ngoài.

Tần Vi Khiêm đi theo phía sau anh hỏi: “Đi đâu thế?”

“Về nhà, có lẽ Tiểu Tư ở nhà chờ tôi.”

Diệp Mạnh Giác cũng không quay đầu lại lạnh lùng trả lời một câu. Để lại Tần Vi Khiêm cùng Trần Á đối mặt nhìn nhau, Diệp Tư mất tích ngược lại thật sự là đã kích Diệp Mạnh Giác, lần này Diệp Mạnh Giác đúng là không còn bình tĩnh để suy tư như ngày thường nữa.

Diệp Mạnh Giác vô cùng lo lắng trở về nhà, xuống xe, chạy nhanh vào trong nhà, Tiểu Suất đang di chuyển quanh sân, thấy anh trở về vội vàng ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới nghênh đón, theo phía sau anh chạy vào trong nhà.

“Bé cưng, bé cưng!”

Diệp Mạnh Giác vừa gọi, vừa mở cửa, đi Lưu từ phòng phòng của cô đi ra hỏi: “Tiền sinh, sao thế ạ? Tiểu thư không có nhà. Không phải nói hôm nay qua nhà lớn ăn cơm sao?”

Trong phòng lạnh lẽo, Diệp Mạnh Giác giầy cũng không thay, trực tiếp lên lầu hai. Phòng của nhóc con đã quét tước qua, chăn mền đều được sắp xếp cẩn thận ở trên giường, anh đi đến tủ đầu giường, hai tay ôm mặt, ngồi dưới đất.

Trên tủ đầu giường là bức ảnh anh và Diệp Tư chụp chung, trong ảnh chụp, hai người bọn họ rúc vào nhau, bé con cười đến vô tâm. Đây là tấm hình bé cưng thích nhất, khi đó cô mới mười hai tuổi, chụp lúc sinh nhật. Anh cầm tấm ảnh chụp trong tay, khủng hoảng trong lòng càng lúc càng khuếch đại, anh thông qua lớp kính thủy tinh vuốt mặt cô, không tròn bóng non mềm ẩm áp như bình thường, mà là lạnh lẽo, lạnh lẽo như vậy, làm lòng anh không ngừng

lạnh lẽo hẳn lên.

Anh cầm lấy điện thoại, bấm số của Tần Vi Khiêm.

“Tần Vi Khiêm, giúp tôi hẹn gặp Tam ca. Tôi muốn tự mình đến gặp ông ấy.”

Tam ca tên đầy đủ là Đồng Bình An, là ông chủ của một công ty xây dựng, bất quá thân phận thật sự của ông ta, chính là lão đại của Thanh Sư bang. Ông ta làm việc cẩn thận, thủ đoạn lại cực kỳ độc ác, thủ hạ huynh đệ mặc dù không nhiều lắm, nhưng phần lớn đều là tử sĩ liều mạng trung thành, hiệu suất làm việc cũng cực cao, một người có thể hạ vài chục người. Diệp Mạnh Giác lúc trước chưa từng tiếp xúc qua với ông ta, vẫn luôn thông qua Tần Vi Khiêm.

“Ngọn gió nào thổi Diệp tổng tới đây vậy?” Tam ca bỏ xi gà trong tay xuống, đứng lên chào đón.

Diệp Mạnh Giác tự tay xốc lên mảnh thủy tinh chói lọi bước vào, hướng về phía ông ta chấp tay chào, nói: “Tam ca, tôi đây là có chuyện muốn nhờ ngài nên mới tới. Tam ca tin tức linh thông, đoán chắc đã biết thừa chuyện xảy ra ở nhà tôi.”

“Ừ, trước đó Tần tổng có nói với tôi.” Tam ca vội vàng trả lời, nói: “Tôi đã phái các huynh đệ đi tìm hiểu. Diệp tổng ngài yên tâm, việc này cứ giao cho người của lão tam tôi đây xử lý. Tôi nhất định điều động các huynh đệ tìm cho ra tiểu công chúa của cậu.”

Diệp Mạnh Giác nói, “Vây không cần khách sáo nữa, hạng mục chính lần này, tôi sẽ để cho Tam ca. Về sau có nơi nào anh em cần dùng đến, mong anh cứ nói!”

Diệp Mạnh Giác thảo luận xong với Tam ca, sau đó đi ra khỏi biệt thự của ông ta, Tần Vi Khiêm theo sau anh.

“Bây giờ phải làm sao?”

“Cho người của cậu toàn bộ xuất động, dù là lật đổ toàn bộ thành phố, tôi cũng phải tìm cho ra bé cưng.” Diệp Mạnh Giác nói, “Một chút dấu vết để lại cũng không được bỏ qua. Đêm nay tôi nhất định phải nhìn thấy bé cưng!”

Trong bóng tối, đôi mắt anh thoáng hiện qua một loại ánh sáng thô bạo, tựa như lang sói, “Sau khi tìm được, ném kẻ bắt cóc bé cưng xuống biển cho tôi!”

“Đã dặn dò xong.” Tần Vi Khiêm nói, “Bên kia Trần Á cũng đã sử dụng hết khả năng, cậu yên tâm, rất nhanh sẽ có tin tức.”

Cách thời gian Diệp Tư mất tích, đã qua vài giờ, trong gạt tàn trên bàn chất đầy tàn thuốc. Diệp Mạnh Giác cầm điếu thuốc, phiền chán đi tới đi lui trong phòng. Tần Vi Khiêm cũng đang hút một điếu thuốc, sương khói lượn lờ, anh an ủi: “Đừng nóng vội, chút nữa sẽ có tin tức.”

Giọng còn chưa dứt, di động của anh trên bàn liền vang lên.

Diệp Tư bị trôi cách trường đại học N không xa lắm, chỉ cách một khu dân cư. Lúc bọn người của Diệp Mạnh Giác đuổi tới, tên bắt cóc đã chạy mất. Diệp Tư đang tựa vào lòng một cô gái khóc nỉ non, thấy Diệp Mạnh Giác tiến vào càng khóc đến lợi hại, từ trong lòng cô kia lui ra, liền nhào vào lòng Diệp Mạnh Giác.

Cô vừa khóc vừa nói đứt quãng: “Chú... Chú, thật đáng sợ.”

Diệp Mạnh Giác ôm chặt cô trong ngực, miệng thì thảo nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có chú ở đây. Bé cưng đừng sợ, sau này chú sẽ không để những chuyện như vậy xảy ra.”

“Chú, chú...”

“Bé cưng ngoan, chú ở đây, ở chỗ này, bé cưng đừng sợ.”

“Về nhà, chú, bé cưng không muốn, không muốn ở chỗ này nữa đâu.” Diệp Tư thút tha thút thút nói.

“Được.” Diệp Mạnh Giác hai tay dùng sức, bế cô lên, “Bé cưng, ôm cổ chú, ngoan!”

Diệp Tư nghe lời vươn cánh tay, ôm cổ anh, vùi đầu vào trước ngực anh, dùng sức cọ sát vào bên trong.

“Tần Vi Khiêm, chuyện còn lại cậu giúp tôi giải quyết!”

Diệp Mạnh Giác nói xong, ôm Diệp Tư đi ra ngoài ngay. Nơi này là tòa nhà cũ, không có thang máy, Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư từ tầng năm, thùng thùng đi xuống. Ra khỏi căn nhà kia, anh hơi thở hổn hển, không phải vì mệt, mà là vì trái tim anh cho đến lúc này mới trở lại vị trí cũ, anh thế này mới dám hít vào một hơi thật mạnh.

Diệp Tư trải qua một buổi tối bị hoảng sợ nên sức khỏe không tốt, cô co rút vào trong lòng Diệp Mạnh Giác, chậm rãi không khóc nữa, chỉ còn thỉnh thoảng nức nở một chút.

Diệp Mạnh Giác ôm cô ngồi ở ghế sau, trên đường về nhà, anh cứ mãi ôm cô, xiết chặt lấy cô, không buông tay.

Lúc về đến nhà thì cô đã ngủ. Diệp Mạnh Giác đặt cô trên giường, nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt của cô, đời này, anh tuyệt sẽ không để cho bất luận kẻ nào lại xúc phạm tới bé cưng của anh. Anh vừa nghĩ, dưới tay vừa dùng sức, nắm giữ bàn tay nhỏ bé của cô thật chặt. Từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa, giao cô cho bất luận kẻ nào anh cũng không yên tâm, chỉ có anh, chỉ có anh mới có thể dốc hết toàn lực bảo hộ cô.

Nghĩ đến đây, tay anh mang theo chút run run lại kiên quyết vuốt lên khuôn mặt nhỏ của cô. Gò má của cô, ánh mắt cô, mũi của cô, miệng của cô. Dưới đầu ngón tay anh, là đôi môi đào mềm mại, thật sâu mê hoặc anh, anh chậm rãi dỗi ngón tay, nghiêng người tiến lên, run rẩy in môi xuống.

Lúc chạm đến cánh môi phần non mềm kia, anh không khỏi thở dài một tiếng thật sâu, đôi môi mịn màng này, là mộng tưởng nhiều năm của anh, hôm nay, rốt cục giấc mộng trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Người bắt cóc Diệp Tư rất nhanh liền tra ra được, sự thật bất ngờ là có liên quan đến bức chiến thư mà Kiều Hoa Hoa đã tung ra, chính là bạn gái của Tiểu Bạch, tên Lê Vi. Bản thân cô ta là một đại tiểu thư rất yêu kiều, theo đuôi Tiểu Bạch hai năm, rốt cục mới thu phục được Tiểu Bạch dưới tay, nào biết, còn chưa qua một tuần, đã nhận được chiến thư của Diệp Tư, nhất thời phát điên, liền tìm đến vài người bạn học trung học, bắt trói Diệp Tư lại. Cô ta vốn dĩ cũng không có ý tưởng gì khác, chỉ là muốn hù dọa một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng, chuyện lớn như vậy.

Lúc đến bắt cô ta, cô ta vẫn còn đang lên lớp trong trường, nhìn thấy vài cảnh sát đi vào, liền trốn tròn mắt ngay tại chỗ, trên mặt lúc trắng lúc xanh hoàn toàn không có huyết sắc.

Trần Á dẫn Kiều Hoa Hoa đến nhà Diệp Tư xin lỗi, Kiều Hoa Hoa luôn luôn kiêu ngạo sợ hãi trốn ở sau lưng Trần Á, chính cô cũng biết lần này gây ra họa lớn, hít thở cũng không dám mạnh mẽ.

Diệp Tư từ trên lầu đi xuống, Kiều Hoa Hoa chớp chớp ánh mắt tội nghiệp nhìn cô ta.

“Kiều Hoa Hoa, cậu là đồ lưu manh!”

Vốn dĩ không khí có chút ngột ngạt trong phòng khách nhờ những lời này của Diệp Tư, thành công sinh động hẳn lên.

Kiều Hoa Hoa nhìn thấy Diệp Tư có vẻ như cũng không trách tội cô, lập tức quên hết tất cả, nhảy một bước từ phía sau Trần Á đến trước mặt Diệp Tư, nói: “Bánh bao nhỏ, hôm qua cậu làm mình sợ muốn chết.”

Diệp Mạnh Giác cùng Trần Á đồng thời nhú nhú đầu mày.

“Kiều Hoa Hoa! Không được liều lĩnh!” Trần Á nói.

Kiều Hoa Hoa lập tức ủ rũ xuống.

“Anh Trần, không sao đâu.” Diệp Tư nói, “Dù sao em cũng nói cô ấy là đồ lưu manh.”

Diệp Mạnh Giác và Trần Á đều cười rộ lên.

Diệp Mạnh Giác mang theo chút cưng chiều nhìn Diệp Tư nói: “Được rồi, chuyện lần này coi như bỏ qua, tuy nhiên lần sau không thể gây ra chuyện như vậy nữa.”

Kiều Hoa Hoa lập tức chân chó gật mạnh đầu, “Chú Diệp, cháu đã biết, cháu nhất định không dám, về sau, có ai dám khi dễ Tiểu Tư một cọng tóc gáy, cháu lập tức liều mạng với người đó.”

Cô ta nói ra lời thề son sắt, Trần Á lại càng muốn xách cổ cô ta trở về, anh ta vuốt vuốt móc chìa khóa trong tay, trêu chọc nhìn Kiều Hoa Hoa hỏi: “A? Liều mạng? Sao có thể hợp pháp được? Anh nhớ em chỉ tuân theo một câu nói, đánh không lại liền bỏ chạy mà.”

Kiều Hoa Hoa nghiêng răng nghiêng lợi quát anh: “Trần Á!”

Diệp Tư che miệng cười trộm. Mắt thấy Kiều Hoa Hoa cũng tức giận đến muốn khóc, cô mới mở miệng nói: “Anh Trần, anh không thể bắt nạt Kiều Hoa Hoa như vậy! Cô ấy vốn nói với em, là chán ghét anh nhất, còn trách móc anh là hồ ly thối, giao hoạt. Anh còn bắt nạt cô ấy như vậy, cô ấy sẽ càng chán ghét anh thêm đó.”

Ánh mắt Trần Á híp lại một cách nguy hiểm nhìn chằm chằm Kiều Hoa Hoa, Kiều Hoa Hoa đầu đầy mồ hôi lạnh nhìn về phía Diệp Tư, Diệp Mạnh Giác cười đến vô cùng thoải mái, xem ra bé cưng nhà anh đã biết thế nào là giết người trong vô hình.

Diệp Tư thấy hiệu quả không tệ lắm, lôi kéo tay Kiều Hoa Hoa nói: “Chú, Anh Trần, em và Kiều Hoa Hoa lên lầu chơi.”

Kiều Hoa Hoa lập tức đồng ý với ý kiến của cô, lùi lên lầu hai còn nhanh hơn cô một bước. Kiều Hoa Hoa bỏ nhào vào trên giường Diệp Tư lăn qua lăn lại, miệng hét lên: “Bánh bao nhỏ, thủ đoạn của cậu còn độc hơn cả mình. Lần này Trần Á sẽ không bỏ qua cho mình.”

Diệp Tư cảm gối ôm đánh cô ta vài cái, nói: “Cậu mau đứng lên. Sao cậu lại sợ anh Trần Á như vậy làm gì, anh Trần Á rất tốt mà.”

“Tốt?” Kiều Hoa Hoa từ trên giường ngồi bật dậy nói, “Hừ, tại cậu không biết anh ta vô đạo đức như thế nào đâu!”

Diệp Tư không tin nhún nhún vai, nói đùa: “Tục ngữ nói, yêu quá sâu nên mới sinh hận. Mỗi lần nhắc đến anh ấy là cậu cắn răng nghiêng lợi, không phải cậu thích anh Trần Á chứ.”

Kiều Hoa Hoa thế nhưng không có phản bác.

Diệp Tư nhìn mặt cô ta không đổi sắc ngồi ở chỗ kia, trong lòng cả kinh, hỏi lần nữa: “Không phải cậu thật sự thích anh ấy chứ?” Kiều Hoa Hoa vén một lọn tóc rơi trên trán cô ta, bất mãn nói: “Phản ứng của cậu thật là trì độn, đến giờ mới phát hiện ra à.”

“A?” Diệp Tư giật mình nhìn cô ta, cô vốn chỉ nói đùa thôi, cũng không thật sự nghĩ vậy.

“A cái gì mà a? Chúng ta cũng đã quen biết năm sáu năm, đến bây giờ cậu mới phát hiện, không phải phản ứng trì độn là cái gì?”

“Ha ha...” Diệp Tư cười gượng, muốn nói, kỳ thực, hiện tại mình cũng đâu có phát hiện ra gì.

Kiều Hoa Hoa ghét bỏ nhìn cô một cái, nói: “Ngốc, người như cậu vậy, còn biết thích chú Diệp, xem ra cũng vẫn chưa ngốc đến mức hết thuốc chữa.”

“A?” Diệp Tư lại một lần nữa a lên.

“A cái gì mà a? Cậu cho là người khác cũng đều phản ứng trì độn y như cậu hả? Bánh bao nhỏ, tôi từ năm đầu tiên quen biết cậu là đã biết cậu thích chú Diệp rồi.”

Diệp Tư ngây ngốc nhìn cô ta chăm chăm, trên mặt chậm rãi hồng lên, cô có cảm giác mình làm chuyện xấu bị bắt ngay tại trận. Cô nhìn Kiều Hoa Hoa, sau một lúc lâu mới nha nha nói: “Cậu, đừng có nói nhảm.”

Giọng yếu ớt, ngay cả chính cô cũng nghe không rõ.

Kiều Hoa Hoa liếc xéo nhìn cô, bĩu môi nói: “Tôi có nói bậy hay không, cậu rõ ràng nhất.”

Diệp Tư cắn môi, bất an quẩn góc áo, khó khăn nói: “Thật mà... Là cậu nói bậy thôi.”

Cô thật vất vả mới phun ra mấy chữ này, trong lòng lại cảm thấy bi thương, cô ngay cả tình yêu của chính mình cũng không dám thừa nhận, nghĩ vậy, hốc mắt chậm rãi có chút ẩm ướt.

“Cắt – thích là thích, có gì xấu hổ mà phải che giấu chứ, bánh bao nhỏ cậu thật ngu ngốc.” Kiều Hoa Hoa nói, “Mình thích Trần Á, từ lúc còn rất nhỏ mình đã thích rồi. Lúc mình còn nhỏ, mơ ước lớn nhất là muốn mau mau lớn lên, gả cho Trần Á. Nhưng ai ngờ, chờ mình rốt cục trưởng thành, anh ta lại thành anh trai của mình, mỗi ngày theo mình nói cái gì chỉ là tình cảm anh em, hừ!”

Diệp Tư vẫn cắn môi, không nói lời nào, nhìn cô ta.

“Hừ! Anh ta đã dám giằng giải tình cảm anh em với mình, vậy nên mình cũng đã tuyên bố với anh ta, mỗi ngày mình sẽ gây thật nhiều rắc rối cho anh ta thu dọn! Dù sao mình đã quyết tâm ép buộc anh ta, chờ ngày nào đó ép buộc anh ta mệt mỏi, xem thử anh ta còn dám nói ra chuyện tình cảm anh em gì đó hay không.” Kiều Hoa Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Trần Á là một con hồ ly, giao hoạt đến đáng chết, hồ ly xấu xa! Cho dù mình làm âm ỉ thế nào, anh ta đều không nóng không lạnh. Tuy nhiên, mình cũng không sợ, mình sẽ đấu cùng anh ta, xem ai giao hoạt hơn ai.”

“Bánh bao nhỏ, mỗi ngày cậu thay đổi biện pháp, bất quá mục đích cũng chẳng khác gì mình, hy vọng chú Diệp có thể để mắt đến cậu nhiều hơn, quan tâm đến cậu nhiều hơn một chút. Suy nghĩ của cậu cũng giống như mình, sao mình có thể không biết? Tuy nhiên cậu tốt hơn mình, chú Diệp đối với cậu thật tốt, ai như Trần Á, cả ngày âm dương quái khí với mình.”

“Nhưng,” Diệp Tư rốt cục lên tiếng, “Nhưng, chú ấy là chú ruột của mình, Kiều Hoa Hoa, mình tình nguyện chú ấy đối với mình lạnh lùng một chút, đối với mình kỳ quái một chút, chứ mình cũng không hy vọng chú ấy là chú ruột của mình.”

Tuy là nói được khéo như rót mật, Kiều Hoa Hoa lúc này cũng trầm mặc.

Hai người trầm mặc một hồi, Kiều Hoa Hoa mới lên tiếng: “Đúng vậy, là chú ruột của cậu, vậy thì có làm sao?”

Thì có làm sao? Diệp Tư đã từng tự hỏi mình trong lòng, thì thế nào đây?

Ít nhất cô có thể có được chú yêu thương như vậy, ít nhất cô có thể mỗi ngày ở cạnh bên chú, dù là chú ruột thì sao?

“Bánh bao nhỏ, cậu nên lớn gan hơn một chút!” Kiều Hoa Hoa điều chỉnh bờ vai cô nói, “Cậu nên lớn gan hơn một chút! Cậu nên nói cho chú ấy biết, cậu thích chú ấy!”

Diệp Tư hoảng sợ nhìn cô ta, lắc đầu liên tục, “Như vậy không được, Kiều Hoa Hoa, như vậy không được.”

Cô không dám, cô làm sao dám nói với chú mình thích chú được? Làm như vậy chú sẽ khinh thường cô, cô đối với chú sinh ra loại lưu luyến cảm kị như vậy, tuyệt đối không thể nói với chú!

“Cậu nói cho chú ấy biết, nói không chừng, chú cậu cũng thích cậu, cậu không thấy ánh mắt chú ấy nhìn cậu, ánh mắt ấy có bao nhiêu dịu dàng sao? Mình hâm mộ muốn chết. Có lẽ, chú ấy cũng thích cậu! Cậu thử đi.”

Được không? Được không? Diệp Tư bắt lực nhìn cô ta, có thể sao? Chỉ là, ngộ nhờ, chú không phải như vậy, vậy phải làm thế nào?

Kiều Hoa Hoa nhìn ra sự do dự cùng giằng giụa của cô, ánh mắt xoay xoay, lập tức này ra chủ ý.

“Nếu không như vậy đi, cậu thử trước một chút, xem thử chú của cậu có phản ứng gì.”

“Thử thế nào?” Diệp Tư lập tức tò mò hỏi, “Nói mau nói mau!”

“Ừ.” Kiều Hoa Hoa khẽ gật gù, dáng vẻ như tràn đầy kinh nghiệm nói, “Cậu mặc áo ngủ đứng trước mặt chú ấy lắc lư vài vòng, xem chú ấy có phản ứng gì. Nếu ánh mắt của chú ấy sáng quắc lên, nhìn cậu chăm chăm, điều đó nói rõ, chú ấy có ý với cậu. Nếu chú ấy cũng như bình thường mà nhìn cậu, vậy chắc chắn trong đầu chú ấy cũng không có ý nghĩ gì lạ rồi.”

Diệp Tư nghe xong, cau mày, lại rút trở về.

“Thế nào? Như vậy cũng không dám thử à?” Kiều Hoa Hoa hỏi.

Diệp Tư vô lực lắc đầu, thất bại nói: “Mỗi ngày mình đều luôn mặc đồ ngủ đi qua đi lại trước mặt chú, chú cũng không có phản ứng. Nhất định là chú không có ý tưởng khác thường gì đó với mình!”

Kiều Hoa Hoa chạy vài bước đến tủ quần áo của cô, mở tủ quần áo, kéo ra vài món áo ngủ hỏi: “Là loại áo ngủ này sao?”

Diệp Tư gật đầu, “Ừ.”

“Đồ ngốc. Mình nói cậu ngốc, cậu còn không chịu phục. Áo ngủ này của cậu đều là áo ngủ nhí đồng, ai sẽ nhìn mà có ý nghĩ bậy bạ gì được chứ? Mình nói chính là cái loại áo ngủ người lớn, cậu có hiểu hay không? Há?”

Nói xong, cô ta lại lên đến trước bàn học, mở máy tính của Diệp Tư ra, nói: “Đến đây, đến đây, đến đây, hôm nay chị đây dạy cậu, phải mặc loại áo ngủ gì đi dò xét chú của cậu!”

Cô ta đảo một hồi, nói: “Cậu xem!”

Diệp Tư đỏ mặt nói: “Kiều Hoa Hoa!”

“Đừng đỏ mặt nữa, mau chọn vài món đi, mình sẽ mua tặng cho cậu ngay!” Kiều Hoa Hoa nói.

“Không không không.” Diệp Tư lắc đầu giống như trống bỏi, “Kiều Hoa Hoa, mình không mặc được!”

Kiều Hoa Hoa thấy dáng vẻ cô khấn trương, hi hi một tiếng, cười đến vô cùng thoải mái, cô ta vừa cười vừa nói: “Bánh bao nhỏ, sao cậu lại nhát gan như vậy. Đã nói là mình mua cho cậu không được sao, dù sao mình cũng chính là một tên lưu manh, thêm một vài hành vi phạm tội cũng đâu sao, ha ha ha.”

Kiều Hoa Hoa dừng mãi làm sao có thể buông tha Diệp Tư. Sau khi cô nàng cười xong, thật nhanh ‘click click’ chuột vào cái, sau đó nói: “Đại công cáo thành! Hai ngày nữa sẽ đưa tới.”

Dưới lầu Diệp Mạnh Giác và Trần Á nghe thấy một tiếng thét chói tai từ trên lầu vọng xuống, vội vàng hỏi: “Sao thế?”

Tiếp theo chợt nghe bên trên lầu hai tiểu nha đầu đồng thanh nói: “Không có gì!”

Kiều Hoa Hoa ôm cái trán, nước mắt rùng rùng nhìn Diệp Tư, uất ức nói: “Bánh bao nhỏ, cậu xuống tay cũng quá ác độc rồi.”

Diệp Tư nhanh chóng ném thứ gì đó trong tay đi, nói: “Mình chỉ muốn ngăn cản cậu, ai biết nhất thời quá kích động, tiện tay ném đồ vào cậu chứ. Tuy nhiên, cũng phải nói, đây cũng là ý tưởng nhiều năm qua của mình đó, Kiều Hoa Hoa, mình vốn muốn bỏ đôi đầu của cậu ra, nhìn thử xem bên trong chứa những thứ gì.”

Nói xong, cô vội vàng chải tóc của Kiều Hoa Hoa phủ xuống, che đầy cục u sưng phù vừa to vừa đỏ kia, nói: “Mau phủ lên, phủ lên, để anh Trần nhìn thấy, nhất định sẽ nói là do mình làm.”

Kiều Hoa Hoa càng tủi thân, cô ta lên án: “Bánh bao nhỏ, tại sao cậu có thể đối xử với mình như vậy hả? Tuy rằng lần này ồn ào thành như vậy là do lỗi của mình, nhưng mà, không phải do cậu suốt ngày cứ e ngại rụt rè mãi, mới quây đến lớn chuyện, chẳng qua mình chỉ muốn khiến cho chú cậu chú ý đến cậu mà thôi, đầu nghĩ đến cuối cùng lại thành ra như vậy, hu hu hu.”

Diệp Tư bị cô ta than thở khóc lóc lên án như vậy, biến thành ngượng ngùng thật sự, chỉ đành ngượng ngùng nói: “Vậy, hay là, mình mời cậu làm quân sư?”

“Được!” Kiều Hoa Hoa lập tức gạt đầu, ánh mắt nháy một cái vụt lên tia sáng dị thường.

Hối hận! Hối hận! Diệp Tư nhìn dáng vẻ của Kiều Hoa Hoa, trong đầu chỉ có hai chữ, hối hận!

Đợi đến khi quần áo chuyển tới tay, Diệp Tư càng hối hận. Cô nhận cái bọc từ trong tay di Luru, có tật giật mình hỏi: “Chú, không có ở nhà đúng không?”

Biết chú không ở nhà, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh như chớp chạy lên lầu. Khóa cửa lại, cô run rẩy mở cái bọc ra. Mỗi một bộ quần áo được mở ra, không có bộ nào cô dám mặc. Cuối cùng, thật sự cảm thấy không xuống tay được, chỉ đành cuốn chúng nó thành một khối, nhét vào trong tủ quần áo.

Lúc Diệp Mạnh Giác trở lại, vừa vào nhà vừa nghe điện thoại. Diệp Tư dựng thẳng lỗ tai, nghe ra anh đang nói chuyện điện thoại với Lý Hoa Quyên.

Sau cơm chiều, Diệp Tư trở về phòng, suy xét mãi, rốt cục lấy hết dũng khí, mở tủ quần áo, lấy chồng quần áo ngủ kia đem ra.

Diệp Mạnh Giác ngồi trong thư phòng trước bàn làm việc, ngẩng đầu, đã nhìn thấy Diệp Tư sợ hãi đứng ở cửa. Không biết cô lấy từ đâu ra một bộ váy ngủ hai dây, bên dưới là ren lưới gần như trong suốt, có thể thấy được rất rõ chiếc áo lót nhỏ xinh của thiếu nữ màu hồng nhạt bó lấy bộ ngực nhỏ nhỏ. Bầu ngực sữa trắng như tuyết lộ lộ, Diệp Mạnh Giác tựa hồ cũng có thể cảm nhận được mềm mại của cô. Phía dưới lộ ra đôi chân trắng mịn tràn đầy dụ hoặc, vừa mới tắm xong mái tóc còn nhỏ nước xóa mềm mại trên đôi vai thon, khuôn mặt nhỏ nhỏ bởi vì hơi nước cũng trở nên hồng thắm, non mềm có vẻ như có thể chảy ra nước, làm Diệp Mạnh Giác nhìn mà nhìn không được muốn đi lên cắn một cái.

Ánh mắt anh phút chốc trở nên u ám nguy hiểm. Cô gái nhỏ này bình thường ngây ngô mơ hồ giờ phút này lại dụ hoặc chết người, làm cho trong thân thể Diệp Mạnh Giác bỗng phụt một cái bốc lên ngọn lửa vô danh, chỗ nào đó dưới hạ thân bỗng trở nên càng căng cứng, càng vô cùng khô nóng, hận không thể bước nhanh đến, đặt cô lên trên cửa, tận tình yêu thương một phen. Anh còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên nhìn thấy Diệp Tư nhút nhát nhìn anh, ánh mắt kia thuần khiết, có vẻ như còn mang theo một tia sợ hãi, chẳng khác gì thùng nước lạnh từ trên đầu anh tưới xuống, tưới tỉnh anh. Anh quay mặt qua chỗ khác, giọng khô ráp nói: “Tắm xong rồi sao? Đi sấy tóc đi bé cưng.”

Diệp Tư nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, lại nhìn anh một chút, không hề động. Diệp Mạnh Giác biết cô còn chưa đi, thế nhưng lại không dám ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ tiếp tục thúc giục một câu: “Còn không mau đi? Chờ một lát sẽ cảm mạo đấy!”

Diệp Tư nghe được trong giọng nói của anh có vẻ như có chút không kiên nhẫn, cũng không lên tiếng nữa, chỉ nhẹ nhàng cắn môi dưới, trong lòng tràn đầy thất vọng, cô nhớ tới lời Lý Hoa Quyên nói trong điện thoại ban nãy, đã định xong hôn sự của Diệp Mạnh Giác rồi, cuối cùng nhìn anh thêm vài lần, sau đó khẽ buông nắm tay ra xoay người sang chỗ khác, lẹ loi đầy mặt.

Diệp Mạnh Giác nghe được tiếng cô đi xuống lầu, thân thể đang cứng ngắc không khỏi buông lỏng xuống, anh thầm cười nhạo bản thân mình, cay đắng nghĩ, nếu bé cưng biết ý niệm điên cuồng như vậy của anh sợ là sẽ hận anh đến chết. Cô thuần khiết lại tốt đẹp như vậy, thân mình non nớt như một thánh địa, anh lại một lần nữa cảm giác mình thật sự là một tên xấu xa, ở mặt ngoài là chủ của bé cưng, nhưng lúc nhìn cô, trong đầu nghĩ đều là chuyện xấu xa. Anh còn đang suy nghĩ miên man, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng vang, như là tiếng té ngã trên đất. Anh cảm thấy cả kinh, đứng bật dậy chạy vọt ra cửa, lo lắng cất giọng hỏi: “Bé cưng? Sao thế?”

Thân thể nhỏ nhỏ của Diệp Tư co lại, nằm dưới gầm thang lầu, Diệp Mạnh Giác chạy nhanh đến, một phen ôm Diệp Tư vào trong ngực, hỏi không ngừng: “Bé cưng, sao vậy? Bị té sao?” Diệp Tư cũng không nói lời nào, chỉ co rút lại trong lòng anh, run lấy bầy, anh tưởng cô vô cùng đau đớn, trong lòng cũng đau nhói.

“Ngaoan, nói cho chú biết, ngã trúng đâu rồi? Chỗ này? Hay là chỗ này?” anh nhẹ nhàng mà xoa tay chân tinh tế nhỏ nhỏ của cô, hỏi không ngừng: “Bé cưng ngaoan, nói cho chú biết, đau ở đâu? Chú xoa xoa có được không? Đau ở đâu?”

Diệp Mạnh Giác lo lắng hỏi, bé cưng trong lòng rốt cục ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn anh, nước mắt giàn giụa dọa đến Diệp Mạnh Giác, anh lập tức không đầu không đuôi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, vừa hôn vừa lầm bầm nói: “Bé cưng đừng khóc, bé cưng ngaoan, không đau, không đau...” anh đem nước mắt của cô đều hôn đi, chỉ cảm thấy miệng đầy mặn chát.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sửa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Bé con trong lòng anh bắt đầu nhẹ nhàng gãy giữa, ngoài dự liệu, Diệp Tư nghiêng người đôi môi mềm mại lướt qua khoe miệng của Diệp Mạnh Giác, đầu anh oanh một tiếng, nổ tung, rồi cuộc không cách nào tự kiềm chế, liền đuổi theo chút mềm mại vừa nảy, cho dù là lốc xoáy mãnh liệt nhất, giờ phút này, Diệp Mạnh Giác cũng chỉ một lòng muốn chui đầu đi vào, không tiếc chết chìm trong đó.

Không ngoài dự liệu đôi môi mềm mại kia cũng chính là món mỳ vị thơm ngon nhất đối với anh, thơm ngọt như vậy, tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến mức khiến cho Diệp Mạnh Giác cảm thấy thân mình đã nhẹ bỗng như muốn bay lên.

Anh nhẹ nhàng mà mút vào, dè dặt cẩn trọng, sợ vừa dùng lực sẽ làm cô hòa tan đi mất, nhưng lại cảm thấy không đủ, anh cẩn thận một lần lại một lần thăm dò bên trong lẫn bên ngoài đôi môi mềm mại ngọt ngào đó, không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy có một hế mở, đầu lưỡi của anh như hạn hán đã lâu gặp được dòng suối ngọt, nhanh chóng lướt theo, quả nhiên là một mảnh ốc đảo. Phiến ốc đảo kia hoàn toàn cứu vớt sự khô cạn của anh, anh ở nơi đó lưu luyến quên về, đạt được cứu vớt khoái cảm tốt đẹp làm anh chỉ hy vọng thời gian dừng lại, vĩnh viễn là thời điểm này, lưu lại thời điểm tốt đẹp này.

Trong lòng có cái gì đó đang trở mình, tiếp theo lại liều mạng gãy giữa, Diệp Mạnh Giác không cam lòng buông phiến ốc đảo kia ra, ánh mắt mê muội nhìn về phía người trong lòng, hai gò má Diệp Tư đỏ ửng, ánh mắt mở thật to, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh.

Giáp phút ấy anh chỉ cảm thấy ngũ lôi giáng xuống, làm cho cả người anh tuyệt vọng, ánh mắt phút chốc trợn to. Bé cưng! Người anh ôm hôn chính là bé cưng! Anh không biết nên làm thế nào cho phải, trong lòng tràn đầy hối hận, chỉ biết lắp bắp nói: “Bé cưng, chú... Chú... Thấy bé cưng khóc, không biết nên làm cái gì bây giờ...”

Anh nói xong, cảm thấy nói như vậy, ngay cả chính mình cũng cảm thấy bừa bãi, thấy Diệp Tư vẫn mang vẻ mặt bàng hoàng nhìn anh, lòng hạ quyết định, nhắm mắt lại, âm giọng tuyệt vọng run rẩy nói: “Bé cưng, nhưng chú không thể, chú không thể...”

Anh còn muốn nói điều gì, nhưng chung quy nói không nên lời, chỉ lặp lại một câu này. Đột nhiên có cái gì nhẹ nhàng che lại miệng của anh, anh chậm rãi mở to mắt, là bàn tay nhỏ bé tinh tế của Diệp Tư, gương mặt cô vẫn đỏ ửng như trước, nhưng ánh mắt cô sáng lấp lánh, môi của cô đỏ au, non mềm ngọt ngào, ánh nước lung linh trong suốt, càng thêm mê người.

Ma xui quỷ khiến, anh vươn tay, nắm lấy bàn tay nhỏ bé nhu nhược không có xương của cô trong tay, lại từ từ cúi đầu, tìm được phiến môi mọng nước ngọt ngào. Chạm nhẹ vào, anh cảm thấy thân thể nho nhỏ trong lòng run rẩy một trận, ngẩng đầu, bảo bối trong lòng nhẹ nhắm mắt lại, lông mi vừa dài vừa cong cũng nhẹ nhàng run rẩy. Cô không có kháng cự, vẫn đang nhắm mắt lại chờ anh.

Niềm vui sướng to lớn khiến anh mừng như điên che hết mắt anh, bé cưng của anh, bé cưng của anh cũng giống anh, cô bé muốn anh.

Anh cúi đầu, ngậm chặt cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô, cuồng nhiệt mút vào, đầu lưỡi anh cạy mở môi của cô dò xét đi vào, hận không thể ở trong miệng cô cuộn cuộn nổi lên kinh thiên sóng to, anh nghe được tiếng rên nhẹ của bảo bối trong lòng, cũng nhìn không được nữa, buông lỏng bàn tay nhỏ bé, bàn tay to nóng rực chạm đến lớp dưới vật áo, dọc theo đường cong xinh đẹp của cô, một đường đi thẳng lên trên, chậm rãi chạm đến bầu ngực sữa non mềm kia.

Ngón tay anh khó khăn chen vào bên trong nội y thiếu nữ, ngực thiếu nữ mềm mại đến không thể tưởng tượng nổi, giống như nước, ngón tay anh dùng sức xoa nắn, mặt nước trong tay chậm rãi trở nên cứng rắn, bé cưng trong lòng cũng không khỏi tràn ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Tiếng rên rỉ này tựa như ngọn lửa lập tức thiêu đốt Diệp Mạnh Giác, khiến cho nơi nào đó của anh sưng đến phát đau. Cánh tay anh vừa thu lại, lập tức ôm Diệp Tư đi về phía phòng ngủ. Anh vừa đi vừa hôn cô, ngoài miệng, trên mặt, trên cổ, gần như là cắn cắn.

Diệp Tư ở trong lòng anh nhỏ giọng hừ hừ, thở hồn hên. Giọng của cô đối với Diệp Mạnh Giác mà nói, chính là loại thuốc kích tình hảo hạng nhất. Anh đã cảm thấy hít thở không thông, đặt Diệp Tư lên trên giường, thô bạo vươn tay xé rách bộ váy áo ren mỏng trong suốt, thân thể trần trụi trắng như tuyết của thiếu nữ lập tức bày ra trước mặt anh.

Diệp Tư vẫn còn bị vây hãm trong nụ hôn của Diệp Mạnh Giác đến ý loạn tình mê, đột nhiên cảm thấy trước ngực một trận mát lạnh, mở mắt ra nhìn lên, chỉ thấy hai mắt Diệp Mạnh Giác đỏ ửng, giống như con báo rình rập lúc nào cũng có thể nhào tới xoi mói con mồi.

Diệp Tư cả kinh, Diệp Mạnh Giác như vậy, tràn đầy hơi thở nguy hiểm, hai tay cô không khỏi kinh hoàng che trước ngực. Diệp Mạnh Giác thở hồn hên, thấy Diệp Tư chán kinh đem tay che chở trước ngực, cảm thấy mình đã làm cho bé cưng sợ, giọng anh khàn khàn hỏi: “Bé cưng, sợ sao?”

Diệp Tư vô ý thức gạt đầu, Diệp Mạnh Giác đang ở phía trên cô, nỗ lực đè nén dục vọng của bản thân, “Bé cưng không cần sợ, ngoan, bé cưng sợ cứ nói ra, chú sẽ không đến.”

Anh thở hồn hên, nói: “Chờ một chút, đừng sợ, đừng sợ, chú nghĩ một chút là tốt rồi.” anh nhắm mắt lại không nhìn tới thiếu nữ dưới thân, muốn đứng dậy, Diệp Tư lại đột nhiên giữ chặt tay anh, giọng nói thật nhỏ truyền đến lỗ tai anh, lập tức oanh tạc tự chủ của anh, cô nói: “Bé cưng muốn chứ~...”

‘Bé cưng muốn chứ’. Những lời này giống như âm thanh của trời, làm cho Diệp Mạnh Giác lập tức mê muội, rồi cuộc không cách nào tự kiềm chế chính mình. Anh phủ người xuống, ngậm chặt môi bé cưng, điên cuồng mà liếm mút, tay cũng không ngừng, xé mở nội y của cô, nắm giữ bầu ngực sữa mềm mại của cô.

Anh không thể đợi được nữa rồi.

Lúc tiến vào, Diệp Mạnh Giác phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn thật sâu. Dưới thân, trong ánh mắt bé cưng được phủ một tầng hơi nước, lại cắn chặt môi dưới không hô lên, Diệp Mạnh Giác cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của cô, dồn dập gọi: “Bé cưng, bé cưng, bé cưng...”

Anh gọi rất nhiều lần, phảng phất giống như từ trong miệng anh phát ra chính là một món trân bảo vô cùng quý hiếm, với anh mà nói, cô chính là món trân bảo quý hiếm, thậm chí so với những thứ phù phiếm kia còn trân quý hơn, người con gái dưới thân anh giống như cô con gái nhỏ do chính anh nuôi lớn, giống như viên minh châu trân quý mà anh nâng niu trong lòng bàn tay. Lại không biết có một ngày, viên minh châu này đột nhiên đối với anh có ý nghĩa không giống như trước nữa, anh thời thời khắc khắc khát vọng được chạm vào cô, ôm cô, hôn cô, thậm chí là càng nhiều hơn thế nữa, giống như đối với người phụ nữ mà anh yêu thương, muốn chiếm đoạt càng nhiều.

Trân bảo do một tay anh nuôi lớn, thuần khiết như tuyết, lại làm cho anh sinh ra ý niệm điên cuồng, anh hoài nghi mình đã trúng tà, hoài nghi mình đã điên rồi, anh bắt đầu đối với cô bé này không thể bình thản như trước nữa, anh bắt đầu thống hận bản thân mình, khinh bỉ bản thân mình, một bên buộc mình không nên tiếp tục chú ý cô, một bên lại không thể khống chế được bản thân, thời thời khắc khắc mà chú ý đến cô. Và cứ thế, cứ thế, sáu năm nay, quả thực sắp gãy vỡ anh đến điên rồi, lại đột nhiên, lấy được cứu vớt. Mà người cứu vớt anh lại chính là bé con dưới thân này.

Anh loạn xạ hôn lên nước mắt của Diệp Tư, thân mình càng không ngừng đâm ra rút vào, “Bé cưng, bé cưng, nếu đau cứ kêu ra.” anh dụ dỗ, hôn, đâm sâu không ngừng nghỉ, tiếng rên rỉ không thể kiềm lại được thoát ra, quanh quẩn ở trong phòng.

Bé cưng của anh bởi vì anh tiến vào mà rên rỉ, ý niệm như vậy làm anh điên cuồng, máu toàn thân giống như bị thiêu đốt mà muốn trào lên. Dưới thân liên càng thêm dùng sức, bé cưng của anh kêu càng lớn tiếng, đáng thương tội nghiệp khóc cầu xin tha thứ: “Chú, chú, đau...”

Diệp Mạnh Giác mù quáng, bé cưng của anh như một bãi nước xuân thủy mềm mại, lại giống như lốc xoáy hút lấy anh, vây chặt lấy anh, ngậm chặt lấy anh, anh không thể dừng lại, anh chỉ muốn nhanh hơn, càng nhiều càng sâu.

Âm thanh kêu khóc của Diệp Tư mềm nhũn ra. Vừa bắt đầu, cô chỉ cảm thấy đau, đau rát, nhưng chú trên người lại điên cuồng như vậy, cô có thể cảm nhận được sự vội vàng của anh, đầu anh đầy mồ hôi, ở phía trên cô càng không ngừng pháp phồng, hai mắt đều đỏ ửng, miệng không ngừng cuồng loạn gọi “Bé cưng, bé cưng”

Cô tuy rằng đau dữ dội, nhưng trong lòng một mảnh mềm mại, cô muốn yêu thương anh, muốn cho anh đừng khó chịu như vậy nữa. Cô liền theo luật động của anh, nghe lời nói, gọi anh, dỗ anh.

Khi Diệp Tư tỉnh lại, thì cô đang nằm trong lòng Diệp Mạnh Giác, anh ôm cô thật chặt, khiến cô hô hấp cũng có chút không thoải mái, cô nhẹ nhàng nhích ra bên ngoài một chút, Diệp Mạnh Giác liền nhích lại đây, hai tay ôm càng chặt hơn. Mặc dù sắp không thở được, trong lòng Diệp Tư lại ngọt như mật, khóe miệng không thể ngừng cong lên. Đây là chú của cô, chú luôn thương yêu cô, về sau còn trở thành người đàn ông của cô tiếp tục yêu thương cô.

Cô toét miệng, lặng lẽ nhìn về phía Diệp Mạnh Giác. Người đàn ông đang ngủ say, khóe miệng cũng hơi cong lên, cô vươn tay, nhẹ nhàng xoa mặt anh. Vầng trán đầy đặn, mũi thẳng đứng, còn có làn môi khêu gợi. Đầu ngón tay của cô lưu lại trên môi anh, mặt bỗng dưng đỏ ửng lên, nơi này, ngày hôm qua điên cuồng mà hôn cô như vậy, nghĩ đến đây, cô xấu hổ đến mức muốn lập tức vội rút tay trở về.

“A.” Diệp Tư nhỏ giọng kêu lên.

Diệp Mạnh Giác cắn ngón tay cô, mắt đều là ý cười nhìn cô.

“Chú.” Diệp Tư nhỏ giọng kêu lên, khuôn mặt đã hồng đến mức như tôm bị luộc rồi. ...

Diệp Mạnh Giác nhìn cô, trong lòng mềm mại đến rồi tỉnh rồi mù, anh cảm thấy hạnh phúc trong lòng mình sắp tràn hết ra ngoài. Nhả ngón tay Diệp Tư ra, cọ qua, hôn cô một cái, lại hôn một cái, thế này mới ôm cô vào lòng, tựa vào mái đầu nhỏ của cô, thờ dài thật sâu, “Bé cưng, bé cưng, đây là thật sao? Hiện giờ chú đang ôm chính là bé cưng của chú sao? Bé cưng, chú không thể tin được, bé cưng.”

Diệp Tư ở trong lòng anh, nho nhỏ ừ một tiếng. Giống như Diệp Mạnh Giác đang nói, cô cũng không thể tin được. Nghĩ đến nhiều năm như vậy lên yêu say đắm rốt cục chiếm được đáp lại, cô khó tự mình kiềm nén, nhỏ giọng bật khóc.

“Bé cưng? Sao thế?”

Diệp Mạnh Giác nghe thấy cô nhỏ giọng nức nở, vội vàng kéo cô ra nhìn xem, “Sao vậy? Bé cưng?”

Anh nhìn thấy trên mặt Diệp Tư đầy nước mắt, lập tức hoảng loạn lên.

“Bé cưng,” anh bất lực nhìn cô, “Bé cưng, bé cưng hận chú sao?”

Diệp Tư lắc đầu, nức nở nói: “Không phải. Chú, không phải.”

Trái tim đang không ngừng thấp thỏm của Diệp Mạnh Giác thế này mới thả lỏng. Anh đi tới gần, hôn đi nước mắt trên mặt cô, làm bầm nói: “Bé cưng, cho dù bé cưng có hận chú, chú cũng không có cách nào. Không có cách nào. Bé cưng, chú yêu bé cưng, yêu đến chết mất. Chú không thể không có bé cưng được. Bé cưng, bé cưng để cho chú yêu, có được không? Để cho chú đến yêu bé cưng, có được không, bé cưng?”

Anh hèn mọn cầu xin cô như vậy, cầu cô cho anh đến yêu cô.

Diệp Tư bật ra một tiếng, khóc càng lợi hại hơn. Người đàn ông này, cô lặng lẽ yêu sáu năm, từ lúc biết yêu là như thế nào, liền một lòng yêu anh. Cô yêu rất hèn mọn, yêu rất gian khổ, lén lút, mỗi ngày tuyệt vọng khi anh nhìn không thấy, lặng lẽ yêu anh, chỉ là không nghĩ tới, phong hỏa lộ chuyển, thì ra anh cũng yêu cô như vậy, cũng giống như cô, yêu đến hèn mọn.

“Bé cưng, bé cưng ngoan của chú. Đừng khóc, nếu tiếp tục khóc, trái tim chú đều nát hết cả rồi.” Bàn tay to của Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng vỗ sau lưng Diệp Tư, “Bé cưng, có được không? Đề cho chú yêu bé cưng, có được không? Bé cưng không cần lo lắng gì hết, tất cả mọi chuyện cứ giao cho chú, bé cưng chỉ cần để cho chú yêu thương bé cưng, không cần quan tâm đến bất cứ cái gì khác, có được không?”

Diệp Tư ngân ngấn nước mắt, dùng sức gật đầu, “Dạ, chú.”

Quản cái gì cũng vô dụng, hết thấy đều giao cho anh! Diệp Tư nghĩ, trong lòng nổi lên từng vòng gợn sóng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

“Bánh bao nhỏ, nhìn mặt cậu đầy hoa đào, cậu cậu cậu, không phải bắt được chú cậu rồi đấy chứ?” Kiều Hoa Hoa kéo Diệp Tư qua một bên, mở to hai mắt hỏi.

Diệp Tư đỏ mặt, nhỏ giọng ừ một tiếng.

“Chúa ơi! Chúa ơi! Sao có thể nhanh như vậy được chứ! Mình đã nói chú cậu không bình thường mà, nếu không làm sao có thể nhìn cậu dịu dàng như vậy được. Chúa lòng lành! Rất đã mạn nha. Bánh bao nhỏ, hâm mộ ghen tị chết đi được á!” Kiều Hoa Hoa nói, lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi, “Bánh bao nhỏ, cậu mặc loại áo ngủ mà mình mua cho? Nên mới bị chú cậu ăn hết?..”

Mặt Diệp Tư đỏ lợi hại hơn, cô ho hai tiếng, lại ngốc hồ hồ toét miệng cười.

“Chúa ơi! Chúa ơi! Thật hả, cậu tiến triển cũng quá nhanh đi? Mình mình chết mất, mình chết mất.”

“Không được, mình phải trở về nghiên cứu làm sao để bỏ nhào vào Trần Á. Hay là, mình cũng mặc áo ngủ giống cậu nhỉ?”

Cô ta nói xong, trong mắt thoáng hiện tia giao hoạt: “Hi hi hi, Trần Á, anh chạy không thoát rồi.”

Diệp Tư bắt đầu cuộc sống hạnh phúc, à, không, là người phụ nữ hạnh phúc.

Diệp Mạnh Giác vẫn cưng chiều cô trước sau như một, nhưng mà, lại có chút không giống như vậy.

Ánh mắt của anh thời thời khắc khắc đuổi theo cô, nóng bỏng nhìn cô, khiến cô cảm giác mình sắp bị anh nướng chết. Anh không giống như anh của trước kia, không phải cả ngày đều vội vàng công tác, mà là vừa có cơ hội thì sẽ luôn ở nhà, đó chính là nơi hẹn hò lãng mạn của bọn họ, là nơi lý tưởng nhất của họ, không nơi nào bằng.

Mỗi buổi tối, anh ôm cô, dỗ cô, dụ dỗ cô ngủ. Giống như hồi cô còn nhỏ, anh sẽ vì cô năn nỉ mà đọc truyện cổ tích cho cô nghe, nhưng mà cũng có một số chuyện không giống như lúc xưa. Lúc anh đọc truyện cổ tích, tay của anh sẽ lặng lẽ tiến vào trong áo ngủ của cô, nắm giữ nơi mềm mại, lúc anh cúi đầu nhìn, cô đỏ mặt, thì anh sẽ nhanh chóng đặt quyển cổ tích sang một bên, ấn cô ở trên giường, hôn cô đến rối tinh rối mù, sau đó sẽ thật tốt mà yêu thương cô một phen.

Lúc cô được nghỉ học buổi sáng, anh sẽ dùng râu mới mọc cọ cọ chọc cho cô ngứa, đến khi cô cười khúc khích đầu hàng mới thôi. Lúc cô kiêng ăn, anh sẽ đem thức ăn ngâm trong miệng, giữ đầu của cô, miệng đối miệng đút cô ăn. Buổi tối cô xem tivi, cánh tay dài của anh luôn duỗi ra, đem thân thể nhỏ nhỏ của cô ôm vào trong lòng, ôm cô, cùng xem với cô, tuy rằng nhiều lúc, anh có vẻ như thích nhìn cô hơn. Anh thậm chí còn muốn tắm rửa cho cô, hơn nữa đồng đặc nói cô từ nhỏ là do anh tắm cho, đã bị anh xem sạch bách, chỉ là tắm rửa tắm đơn thuần. Nhưng mà, khi vào phòng tắm, anh lại luôn hóa thân thành sói.

Diệp Tư lần đầu tiên biết, thì ra chú của cô là một người rất vô lại. Mỗi lần dụ dỗ cô, luôn nói rất ngọt ngào, vừa chuyển mặt, liền lập tức lộ ra bộ mặt giao hoạt thực sự của anh, luôn đem cô ăn sạch bách.

Tuy nhiên, trừ bỏ lúc anh giao hoạt ở trên giường lừa cô, thời gian còn lại, anh đều hận không thể nâng niu cô trong lòng bàn tay, thời thời khắc khắc mang theo, thời thời khắc khắc nhìn cô. Anh đối với cô có vẻ như đã đạt đến một loại si mê.

Mỗi buổi tối, anh luôn lừa gạt muốn cô. Lúc ân ái, anh cắn rồi lại cắn, có vẻ như thật sự muốn ăn cô. Lúc đến hồi kịch liệt, anh ở trên thân thể cô liên hồi mà gọi bé cưng, bé cưng, bé cưng của chú, bé cưng của chú. Lúc thờ bình thường lại, anh lại ôm cô vào lòng thật chặt, lại ca thán, thật muốn một ngụm ăn cô, như vậy sẽ có thể thời thời khắc khắc ở cạnh bên cô.

Bọn họ như keo như sơn, bất cứ lúc nào cũng quấn quýt lấy nhau như hình với bóng, khóa miệng luôn luôn giờ lên độ cong. Bọn họ ở bên nhau, thậm chí ngay cả uống nước cũng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, có vẻ như những ngày sống trước kia đều uống phở, cho tới bây giờ mới thật sự là sống.

Diệp Tư cho tới bây giờ không nghĩ tới, chú của cô đối với cô si mê như thế. Cô chỉ biết mình thương anh, muốn được anh yêu thương, lại không nghĩ rằng, anh sẽ muốn cô đến như vậy, anh muốn cô không đủ, thậm chí hận không thể thời thời khắc khắc đều có thể muốn cô.

“Bánh bao nhỏ, cậu xem cậu kia, vành mắt đen nghiêm trọng, chắc chắc chắc, chú của cậu không cho cậu ngủ sao?” Kiều Hoa Hoa nhìn đáng vẻ Diệp Tư buồn ngủ, ghé vào bên tai cô lén lút hỏi.

Diệp Tư vốn dĩ buồn ngủ, mặt lập tức như tôm luộc chín, hồng nhiệt liệt, cô nhỏ giọng gào cô ta: “Đi chết đi”

Kiều Hoa Hoa ở bên che miệng cười, một lúc sau, cô ta lại châu đầu đến, nhỏ giọng nói: “Tuy nhiên, như vậy cũng phải, chú cậu đợi cậu nhiều năm như vậy, giờ rốt cục có thể ăn, còn không ăn một lần cho đủ? Đem mấy năm trước ra tính toán kỹ càng!”

Cô ta cười một cách gian trá, lại tự gật gật đầu, nói: “Chờ mình hạ gục Trần Á, mình cũng sẽ bắt chúc chú của cậu, đem mấy năm nay đều tính toán với anh ta!”

“Khụ khụ, khụ khụ...” Diệp Tư bị dọa đến ho khan, Kiều Hoa Hoa này cũng quá mạnh mẽ đi.

“Hi hi hi...” mỗ hoa cười quỷ dị đáng sợ.

Đường Duyệt chờ ở cửa phòng học Diệp Tư, tây trang trắng thơm, tuấn tú lịch sự. Bản chất thật sự của anh là một người rất có cốt cách, nhưng mỗi lần anh lại muốn ăn mặc lòe loẹt, hiếm khi mặc Âu phục như thế này, thoát nhìn tác phong nhanh nhẹn, rất có cảm giác nho nhã. Khi Diệp Tư và Kiều Hoa Hoa đi ra nhìn thấy anh, đều hoảng sợ.

“Đường Tiểu Tam, anh uống nhầm thuốc à?” Kiều Hoa Hoa phản ứng đầu tiên, lập tức không lưu tình chút nào công kích anh.

Đường Duyệt luôn áp dụng phương pháp không để ý đến cô ta, chỉ nhìn về phía Diệp Tư nói: “Tiểu Tư, tối nay nhà chúng tôi có một tiệc tối, có thể có vinh dự mời em tham gia không?”

Diệp Tư ngơ ngác nhìn anh, nói: “Ồ. Nghĩ thế nào mà tìm em?”

Đường Duyệt cười đến rất chi là quỷ quyết, “Em là bạn tốt của anh, bạn bè gặp nạn, có phải nên giúp đỡ lẫn nhau hay không? Hiện giờ anh lại không có bạn gái, lúc này em có nên hi sinh một chút vì tình bạn hay không. Lần trước lúc em đau lòng khổ sở, anh ngay cả bạn gái cũng bỏ mặc, liền đi qua an ủi em, cho nên, em cũng nên hi sinh giúp anh một lần đi chứ.”

Diệp Tư cứ như vậy bị Đường Duyệt nói đến choáng váng chóng mặt, đi theo anh ta, còn thừa lại Kiều Hoa Hoa tức đến dậm chân tại chỗ, bánh bao nhỏ này thật là một đại ngu ngốc!

Sự thật chứng minh, Diệp Tư quả nhiên là cái đại ngu ngốc.

Lúc ở trên xe, cô gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, thư ký của Diệp Mạnh Giác nói anh đang họp. Cô nhìn đồng hồ, còn chưa tới giờ tan sở, sợ ảnh hưởng đến công việc của anh nên vội vàng thôi ngay, chỉ nhờ thư ký nhấn dùm một tiếng.

Đến khách sạn Đường gia, Diệp Tư mới phát hiện, cô lại một lần nữa bị đưa đến Đường gia làm khách.

“Đường Tiểu Tam! Anh nói chỉ là một buổi tiệc nhỏ, như vậy mà là nhỏ đó hả?” Diệp Tư nghiến răng nghiến lợi hỏi.

“Chứ gì nữa, anh cảm thấy so với mấy bữa tiệc mà anh từng tham gia thì đây thật sự chỉ là một buổi tiệc nhỏ.” Đường Duyệt mặt không đổi sắc nói.

“Có chuyện gì thế? Có chuyện gì quan trọng liên quan đến chị anh à?” có một tia bất an mơ hồ nảy sinh trong lòng, Diệp Tư lo sợ hỏi.

Đường Duyệt nhìn nhìn cô, nhướn mày hỏi: “Em thật sự không biết à? Tối qua anh nghe ba anh với ông nội em trò chuyện, nói là hôm nay quan trọng là phải công bố hôn sự của chị anh và chú em!”

Diệp Tư sửng sờ nhìn anh, vô ý thức nói: “Không thể nào, em không có nghe chú em nói gì hết! Không thể nào.”

Cô nói xong, xoay người muốn lập tức chạy ra bên ngoài, lại bị Đường Duyệt kéo lại.

“Tiểu Tư, em nghe lời anh đi, lời anh nói không sai đâu. Em nghe lời anh thì chị anh sẽ không gả được cho chú em!” Đường Duyệt nhỏ giọng nói bên tai cô.

“Tại sao?” Diệp Tư nhìn anh, mờ mịt hỏi, “Tại sao?”

Bản thân cô cũng không biết cô hỏi thế là ý gì. Nhưng Đường Duyệt lại trả lời cô: “Bởi vì, anh là bạn của em.”

Anh dừng một chút, nói thêm: “Còn một nguyên nhân nữa, có điều Tiểu Tư à, anh không thể nói cho em biết. Nhưng em phải tin tưởng anh, anh sẽ không hại em, sẽ không để em khổ sở. Cho nên, em nghe lời anh, làm theo sắp xếp của anh, có được không?”

Diệp Tư bất lực nhìn anh, giọng có vẻ run run muốn khóc: “Vậy, em nghe lời anh thì chú sẽ không kết hôn với chị anh sao?”

“Anh sẽ nỗ lực để làm được điều này, nhưng mà chúng ta phải đồng tâm hiệp lực!” Đường Duyệt nói, “Được không?”

Diệp Tư gật đầu thật mạnh, “Được.”

Sau khi Diệp Mạnh Giác tan họp, biết được Diệp Tư đến dự tiệc tại nhà Đường Mộng Vân thì gương mặt liền trở nên khó chịu. Bé cưng của anh chưa được cho phép mà đã đi dự tiệc với người đàn ông khác, vậy là không nể mặt anh nha! Vừa cầm lấy di động muốn gọi cho cô thì Lý Hoa Quyên đã đẩy cửa vào văn phòng anh.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Lý Hoa Quyên mặc tạm áo khoác lên móc áo, nói: “Tối nay Đường gia mở tiệc, ba con đã qua đó trước, mẹ vừa khéo đi mua đồ gần đây nên liền lên đi chung với con.”

Diệp Mạnh Giác có chút không vui nhũn mày, “Có ai nói cho con biết chuyện này trước đâu!”

“Mau thay quần áo đi.” Lý Hoa Quyên cười mím nói: “Mẹ sợ nhớ cũng đã lâu không tự mình mua quần áo cho con, hôm nay nhìn thấy một bộ đồ vest tự nhiên thấy hợp nhãn, con mau mặc vào thử xem.”

Lý Hoa Quyên nói xong liền đẩy Diệp Mạnh Giác vào trong phòng nghỉ.

Khách mời đã tới gần đủ, Đường Bình Thăng cùng Diệp Quân đang đứng nói chuyện với một nhóm bạn già. Đường Duyệt thấy thời cơ đã tới, lôi kéo Diệp Tư đi tới trước mặt bọn họ.

“Ba, Diệp gia gia.” Đường Duyệt lễ phép chào hỏi. Đường Bình Thăng nhũn mày, tiếng ‘Diệp gia gia’ này nghe có chút kỳ quái.

“Ông, Đường gia gia.” Diệp Tư cũng nhu thuận chào hỏi.

Đường Duyệt lại chào hỏi cả nhóm lão ông, xong rồi mới quay qua nói với Đường Bình Thăng: “Ba, vừa khéo Diệp gia gia cũng ở đây, con và Tiểu Tư có chuyện cần nói với hai người.”

Đường Bình Thăng nhìn thấy tình huống thế này liền âm thầm kêu lên không ổn.

Đường Duyệt đã nhìn sang người kia.

“Diệp gia gia, cháu và Tiểu Tư hiện giờ là người yêu.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Diệp Quân và Đường Bình Thăng đều thoáng biến đổi.

Đường Duyệt nói tiếp: “Trước kia cháu không hiểu chuyện nên quá nghịch ngợm, tuy nhiên, cháu cam đoan với ông, từ nay về sau chỉ một lòng với Tiểu Tư, tuyệt đối không phụ lòng cô ấy nửa phần.”

Diệp Quân chưa kịp mở miệng thì phía sau Đường Duyệt đã truyền tới một giọng nói lạnh lạnh, “Đường Duyệt, những lời này đáng lẽ cậu cũng nên nói với tôi một tiếng.”

Sắc mặt Diệp Tư lập tức trở nên trắng bệch, Đường Duyệt mở miệng nói mình chính là bạn gái của anh đã khiến cô giật mình quá rồi, càng không ngờ rằng đã thế còn đề cho Diệp Mạnh Giác trực tiếp nghe thấy.

Cô kinh hoàng nhìn sang, Diệp Mạnh Giác đang nhìn chăm chăm Đường Duyệt, lạnh lùng chờ anh ta nói tiếp. Anh bây giờ chỉ cảm thấy huyết thái dương nháy thình thịch, hai tay bất giác nắm thành nắm đấm. Hay thật, bé cưng mới một buổi chiều không thấy mà đã biến thành bạn gái của người khác.

Đường Duyệt thấy Diệp Mạnh Giác, vẻ mặt vẫn thản nhiên, nói: “Chú Diệp, chuyện của cháu và Tiểu Tư hy vọng chú có thể tác thành.”

Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn Diệp Tư, phát hiện cô đang kinh hoàng không biết nói gì nhìn anh, trong lòng không khỏi mềm nhũn ra, thôi, trái tim của bé cưng sao anh lại không biết chứ?

“Đường Duyệt, cậu luôn luôn có biểu hiện không tốt, tôi còn phải suy xét kỹ cái đã, khoan hãy nói chuyện này.” Diệp Mạnh Giác nói.

Đường Duyệt lập tức thuận thế nói theo: “Cám ơn Chú Diệp. Tuy nhiên, bây giờ xin chú không nên ngăn cản cháu lui tới với Tiểu Tư, chúng cháu thật lòng yêu nhau. Hơn nữa cháu cam đoan nhất định sẽ vượt qua khảo sát của Chú Diệp.”

Diệp Mạnh Giác cảm thấy đau đầu, Đường Duyệt này thật sự là một tên khó dây dưa.

Trương Sắc, vợ của Đường Bình Thăng, ở một bên phòng thấy mọi người đứng với nhau, trên mặt mang ý cười trong suốt mới vừa đi tới liền nghe thấy lời nói này của Đường Duyệt, lập tức nói: “Liều lĩnh!”

Đường Duyệt lễ phép nói: “Mẹ, con nghiêm túc đấy. Mẹ thường xuyên dạy con trong tình cảm phải luôn nghiêm túc, con đang làm theo lời dạy của mẹ nè...”

Trương Sắc lạnh mặt nhìn anh ta, nói: “Lần này con muốn quậy kiểu gì đó? Mẹ mà còn không rõ ràng bản tính của con sao?”

Nói xong bà nhìn về phía Diệp Quân, nói: “Ngại quá, đều tại tôi không cách nào dạy thẳng bé, lời nói của nó hôm nay coi như không tính, để tôi đem thằng nhỏ này về dạy lại cho kỹ!”

Mất thấy không khí có chút xấu hổ, Diệp Tư lại đột nhiên cất giọng trong trẻo: “Chào Đường bá mẫu! Cháu là Diệp Tư, bữa giờ luôn muốn tìm cơ hội đến chào bác mà chưa có. Cháu với Đường Duyệt là nghiêm túc, cháu cũng tin tưởng anh ấy, xin Đường bá mẫu đừng trách cứ anh ấy.”

Bên cạnh có người lập tức đứng ra hòa giải: “Đây là chuyện của bọn nhỏ, người lớn chúng ta cũng không cần lo, đúng không? Cảm tình của hai đứa nhỏ tốt cũng là chuyện tốt đẹp đây.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Đường phu nhân đừng quá quan tâm, chuyện tình cảm mà, chỉ có tự bản thân bọn nhỏ hiểu được thôi, người lớn chúng ta cũng không xen vào chuyện của bọn nó được đâu.”

Trương Sắc thấy tình thế bất lợi, đành nhìn về phía chồng, nhưng cố tình Đường Bình Thắng cũng chỉ cười tủm tỉm mà không nói gì. Bà đành phải khẽ cắn môi, nói: “Xem ra là tôi quá quan tâm rồi. Đường Duyệt, con không thể lật lọng đâu đấy, hôm nay nhiều chú bác ra lời giúp con như vậy, con cũng không thể làm cho mọi người thất vọng đó.”

Chuyện tốt sắp tới tay thế mà lại bị Đường Duyệt nửa đường nhảy ra phá hỏng! Trương Sắc nổi giận trong bụng mà cũng không tiện phát tác ở chỗ này, đành phải cùng bọn họ hàn huyên nhạt nhẽo vài câu rồi mới tránh ra.

Qua chuyện vừa rồi, Diệp Mạnh Giác cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhanh chóng lôi kéo Diệp Tư chào mọi người rồi ra về trước.

Suốt dọc đường Diệp Mạnh Giác tính toán trong lòng xem phải tính sổ với bé cưng thế nào, ai ngờ bé cưng cũng không thèm để ý đến anh, đáng về tỏ ra rất tức giận.

Anh thấy vậy chịu không được, đành phải đem chuyện tính sổ để qua một bên, cẩn thận hỏi thăm cô xem có chuyện gì. Diệp Tư lại nhất quyết ngậm miệng, ra vẻ không muốn nói chuyện gì hết. Anh không khỏi tức giận trong bụng, ai vừa mới cùng người đàn ông khác nói chuyện thật lòng yêu thương nhau, đã vắng mình qua một bên, bây giờ lại không thèm để ý đến mình. Hừ, xem mình về nhà dọn dẹp nhóc con kiêu ngạo này như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Diệp Mạnh Giác ngừng xe, Diệp Tư xuống xe trước, phịch phịch phịch chạy vào phòng. Bé con, to gan nhì. Diệp Mạnh Giác cũng theo cô bước nhanh vào nhà. Di Lư đứng ở chỗ cổng vòm, hỏi: “Tiên sinh muốn dùng bữa tối chưa?”

Diệp Mạnh Giác vẫy vẫy tay nói: “Không cần.”

Bước được hai bước, anh lại dừng, hỏi: “Di Lư đã lâu chưa về nhà phải không? Sắp tới tôi có kế hoạch đi chơi vài ngày, ngày mai đi có thể bắt đầu về nhà nghỉ ngơi được rồi, chờ tôi điện thoại cho đi thì lại quay về làm việc.”

Di Lư lấp bắp kinh hãi, hai tay bất an xoắn chặt vào nhau, vội vàng hỏi: “Tiên sinh muốn đuổi tôi ư? Tôi có làm sai chỗ nào, tiên sinh cứ chỉ ra, tôi nhất định sẽ sửa.”

Diệp Mạnh Giác đang tiếp tục đi vào trong nhà, nghe vậy ngừng chân lại, quay đầu nhìn Di Lư, nói: “Đi về trước đi, việc này sau hãy nói.”

Diệp Tư vào phòng đóng cửa lại, tức giận cầm lấy HELLO KITTY, lúc Diệp Mạnh Giác mở cửa ra thì thấy cô đang nhe răng trợn mắt quát con mèo nhỏ đáng thương: “Nếu chú dám cưới người khác, con đây nhất định sẽ nhân lúc chú ngủ mà trói lại, sau đó đem giấu xuống dưới hầm cho chuột ăn, để xem ai có thể tìm được chú, hừ...”

Mặt Diệp Mạnh Giác vốn đang đen như đất nòi lập tức giãn ra, thì ra bé cưng của anh đang ăn đám chua vì anh.

Anh cười híp mắt tới gần Diệp Tư rồi đột ngột ôm cô vào lòng, tâm tình vui vẻ nói: “Ồi, để chú xem xem, nhà ai đồ bình đám chua vậy? Sao ngửi được mùi chua đến thế nhỉ?”

Diệp Tư trong lòng anh đầm đã lung tung, miệng la hét: “Ai mà biết nhà ai làm đồ, dù sao cũng không phải nhà chú. Chị Đường nhà chú mới đúng là hết sức rộng lượng kia.”

Bé con, ăn đám chua là thế nhưng trông thật sự rất đáng yêu.

Diệp Mạnh Giác nhịn không được nâng mặt cô lên, trên dưới trái phải hôn loạn xạ, Diệp Tư nhũ cái mũi lại hô: “Ghét, không cho chú hôn! Không cho

chú hôn!”

“Ngoan! Không phải chú đã nói rồi sao? Bé cưng đừng thèm quan tâm cái gì hết, cứ giao cho chú, sao không nghe lời vậy.” Diệp Mạnh Giác vừa dụ dỗ vừa ép lại càng gần, tiếp tục hôn xuống.

“Mặc kệ chú, chú đã sắp kết hôn với người khác rồi mà người ta vẫn chưa hay biết gì. Chú là đồ lừa gạt! Oa ~” Diệp Tư nói xong, xệ miệng, làm bộ khóc lên.

Cái này làm cho Diệp Mạnh Giác phát hoảng, nhanh chóng vừa hôn vừa dỗ cô, gấp đến độ đầu đồ mồ hôi ròng ròng, mãi một lúc sau mới dỗ được cô dừng lại.

Cô vừa thút tha thút thít vừa nói: “Lần sau chú còn dám gạt người ta hay không?”

Diệp Mạnh Giác lập tức cầu xin tha thứ, “Bé cưng, ngoan nào, bé cưng là cục cưng bảo bối của chú, sao chú gạt bé cưng được? Chú quả thật không biết chuyện này, nếu biết thì chắc chắn sẽ không để bọn họ làm vậy. Như vậy đi, cuối tuần chú về nói với ông bà chuyện này, có được không?”

Người xưa đã nói “Tiên phát chế nhân”(*), quả nhiên đúng vậy. Diệp Tư trầm suy nghĩ, vừa rồi ở khách sạn Đường gia, nhìn mặt chú âm u thấy phát ghê, mình lại còn cùng với Đường Duyệt tuyên bố trước mặt nhiều người như vậy, sợ là về nhà thế nào cũng bị chú sửa chữa cho thâm, suốt dọc đường nghĩ sẵn ra rất nhiều cách, rốt cục cô cũng nghĩ ra được một biện pháp tốt. Quả nhiên, có thể sử dụng kế sách này với chú.

(*) Tiên phát chế nhân: ra tay trước để áp chế đối thủ, gần giống “Tiên hạ thủ vi cường”; thành ngữ gần giống của Việt Nam rất nhiều, nhưng không giống hẳn: cả vũ lấp miệng em, đánh rắn đánh đập đầu, già mồm át lễ phải (có lẽ cái này giống nhất).

Tuy nhiên, trong lòng cô cũng rất khó chịu, biết rõ chuyện như vậy sớm muộn gì cũng phải đối mặt, cô cũng không thể ngăn cản được, nhưng đến lúc thật sự đối mặt vẫn rất đau lòng khổ sở. Bây giờ cũng chỉ có thể nghe theo lời chú nói, tất cả đều giao cho chú. Chú của cô thương yêu và quan tâm cô vô cùng, trong lòng cô rất rõ ràng, cho dù có khó khăn như thế nào anh đều sẽ không để cho cô khổ sở, điểm này, cô cũng biết. Nhưng, dù vậy, khi gặp tình huống này ai mà chẳng rơi vào hoảng loạn.

Diệp Mạnh Giác thấy cô rớt cuộc cũng ngừng khóc, lại nhớ đến việc cô phối hợp với Đường Duyệt diễn một màn kia, lại hỏi: “Bé cưng, Đường Duyệt có chuyện gì vậy? Sao lại đóng giả vai người yêu với bé cưng?”

“À, anh ấy nói sẽ giúp không cho chị của anh kết hôn với chú, cho nên người ta mới đáp ứng. Đường Duyệt đối với người ta rất tốt.” Diệp Tư mím môi nói, “Nếu không phải nhờ có anh ấy, hôm nay chắc chú đã định xong việc hôn nhân với Đường Mộng Vân rồi không chừng.”

Diệp Mạnh Giác thấy cô khen ngợi Đường Duyệt, trong lòng cảm giác có chút ê ê, ghen tuông hỏi: “A, vậy cậu ấy có tốt với bé cưng giống chú không?”

Diệp Tư nhìn anh một cái nói: “Chú là chú của người ta, tốt với người ta là tất nhiên rồi. Còn anh ấy là bạn của người ta, làm sao so được?”

Chú phải không? Trong đôi mắt khép nửa của Diệp Mạnh Giác lóe ra một tia nguy hiểm, Diệp Tư vẫn ngấm ngĩa con mèo nhỏ trong tay như cũ, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang đến gần.

“A! Chú!”

“Chú à?” Diệp Mạnh Giác nói xong, tay duỗi tới, bắt lấy móng nhỏ của Diệp Tư, hỏi, “Chú hả?”

“Chú là sói già háo sắc!”

“Thế tại sói non ông ọ nào khơi mào? Sói non ông ọ nào giấu nhiều nội y sexy trong ngăn tủ vậy?”

“Cái đó không phải của người ta, mà là của Kiều Hoa Hoa.”

“Nếu là của Kiều Hoa Hoa vậy tại sao lại có trong ngăn tủ của bé cưng? Còn nữa, lần đó ai mặc một bộ lụa mỏng trong suốt đến sắc dụ tôi hở?”

“A...”

Một tiếng chuông cổ quái chói tai vang lên, Diệp Tư thừa dịp Diệp Mạnh Giác ngăn người liền nhảy ra khỏi ngực anh, nhận điện thoại.

“Này? Bánh bao nhỏ, mau lên mạng đi, mình vừa tuyển một ít nội y với áo ngủ kiểu đáng mới nè, cậu mau lên xem đi.”

Diệp Tư đầu đầy vạch đen nhìn về phía Diệp Mạnh Giác, người sau đang cười, mặt đầy quỷ dị.

“Bánh bao nhỏ! Nghe nè! Đang làm gì vậy? Mau lên xem đi! Đúng rồi, lần trước cậu mặc bộ nào mà khiến cho chú của cậu phải bỏ nhào vào vậy?”

Giọng nói vô cùng hưng phấn của Kiều Hoa Hoa xuyên qua microphone, chắc chắn là Diệp Mạnh Giác đã nghe được không sót một từ.

Diệp Tư không rảnh nhiều lời với cô ta, vội vàng nhấn cắt điện thoại.

“Bánh bao nhỏ?” Anh cười nghiền ngẫm, lắc đầu nói, “Về sau không cho con bé ấy gọi bé cưng như vậy nghe không, chẳng đúng chút nào.”

Diệp Tư nhìn nốt gật đầu lia lịa nói phải, người ta đã giảm béo thành công lâu rồi, tại Kiều Hoa Hoa này đầu heo nên vẫn luôn gọi cô bằng cái nickname này đó thôi.

Ánh mắt Diệp Mạnh Giác dạo một vòng trên bộ ngực cô, cau mày nói: “Tuy không coi là lớn lắm, thế nhưng nếu gọi là bánh bao nhỏ cũng có vẻ rất tui thân.”

Ào ào ~

Diệp Tư Hoa Hoa lệ lệ đỏ ửng tai lên, ‘Bánh bao nhỏ’ còn có ý gì đó đó nữa sao? Đáng chết Kiều Hoa Hoa! Thêm cả sói chú háo sắc này nữa!

Sói chú háo sắc hiển nhiên là muốn chứng minh tên này rất đúng, hai cái móng vuốt đã vươn tới con mèo nhỏ.

Vì thế, sau đó là một hồi trình diễn võ thuật sói đối ăn luôn con mèo nhỏ.

Diệp Mạnh Giác sau khi ăn no, nhìn nhóc con đã ngủ lăn quay trong lòng, khóe miệng nhin không được nhếch lên thật cao.

“Bé cưng, tắm rửa một cái đi.” anh nằm sấp nói vào lỗ tai cô, “Ngoan nào.”

“Không cần!” Diệp Tư dùng tay nhỏ xua xua đi, ‘bốp’ một tiếng đánh vào trên mặt anh. Anh đưa tay sờ sờ cái mũi, xám xịt xuống giường.

Bé cưng dự kiến trước được, nếu mà đi tắm rửa với anh thì chắc chắn sẽ diễn tiếp tuồng uyên ương hí thủy, đêm nay cô có muốn ngủ cũng đừng nghĩ.

Diệp Mạnh Giác lấy ra một tấm khăn mặt ẩm áp, cẩn thận chà lau cho cô một lúc rồi mới tự mình vào phòng tắm, xối rửa qua một lượt.

Sau khi đi ra, sức nhớ tới chuyện của di Luru, anh liền gọi điện thoại cho Tần Vi Khiêm, giao việc một lát mới cảm thấy mỹ mãn, ôm cục cưng bảo bối của anh ngủ.

Rất nhanh, tư liệu của Di Luru đã được đưa đến trên bàn Diệp Mạnh Giác. Anh lật qua một lần, xem xong tiện tay ném mớ giấy này lên bàn, quả nhiên không khác với dự liệu của anh bao xa.

Diệp Mạnh Giác vốn chỉ định cho bà ấy nghỉ mấy ngày để tiện cho anh và bé cưng chung đụng, nhưng không ngờ phản ứng của bà lại lớn ngoài dự liệu của anh. Bà ấy luôn là người ít nói lại biết trên biết dưới, hơn nữa với trình độ của bà ấy thì việc tìm một công việc quản gia chẳng cần phải lo lắng không có người muốn, kích động như vậy đúng là không phù hợp tình hình.

Trong lòng Diệp Mạnh Giác dâng lên một tia phiền chán, người phụ nữ này vào làm từ khi anh dọn nhà, đã nhiều năm mà đến hôm nay mới phát hiện có vấn đề, anh đúng là quá sơ suất. Nghĩ đến việc trong nhà mấy năm nay chắc chắn một chút cũng không thoát được ánh mắt soi mói của người khác.

Anh còn đang phiền chán vì sự việc này, lại nhận được một tin càng làm cho anh gật mình hơn.

Tần Vi Khiêm luôn luôn quan sát bà xã của Vương Khải nên đương nhiên có tiếp xúc tương đối với Diệp Tâm, nhân viên dưới trướng của ông ta. Diệp Tâm này đã từng giúp bọn họ đào ra một ít bí mật của Vương Khải, về sau, lúc Diệp Tư bị bắt cóc, người đầu tiên tìm được Diệp Tư cũng chính là cô ta. Bởi có những công lao này mà cô ta được nhận không ít phúc lợi từ Tần Vi Khiêm, hơn nữa cũng càng ngày càng được Tần Vi Khiêm coi trọng. Tuy nhiên, hiện thời xem ra, tất cả những điều này lại là một kế hoạch được người khác xếp đặt một cách hoàn hảo. Nghĩ đến đây, Diệp Mạnh Giác không khỏi toát mồ hôi lạnh, anh vẫn cho là bản thân mình đã bảo hộ Diệp Tư hết sức tốt, không ngờ rằng cũng đã đặt cô dưới sự khống chế của người khác mỗi thời mỗi khắc...

Xem ra anh quá khinh thường rồi. Anh hoàn toàn không ngờ, bên dưới mặt ngoài của những chuỗi ngày êm đềm hóa ra còn cất dấu nhiều bí mật như vậy.

“Mẹ, đem người của mẹ về đi.” Diệp Mạnh Giác lạnh giọng nói.

Lý Hoa Quyên đã nghe được chút tin tức từ di Luru, cũng không kinh ngạc khi thấy anh biết chuyện này, bà chỉ tận tình khuyên nhủ nói: “Cho dù con oán mẹ, mẹ cũng không thể nói gì hơn. Tâm tư của con về mặt này sao mẹ lại không biết chứ? Đúng vậy, di Luru là do mẹ an bài, lần đó Tiểu Tư sốt cao không lùi phải nằm viện, mẹ đã phát hiện ra vấn đề của con. Chẳng qua lúc ấy mẹ không tin nên để di Luru qua đó canh chừng. Nếu mẹ mà biết chuyện sẽ phát triển thành như hôm nay, mẹ đã trực tiếp đem Tiểu Tư về nhà từ lâu”.

“Mạnh Giác, con là người lớn, Tiểu Tư không hiểu chuyện thì không nói, sao con cũng làm chuyện liều lĩnh như thế được? Bé con Tiểu Tư kia từ nhỏ đã không có cha, con đem con bé về nuôi lớn thì đương nhiên nó sẽ thân thiết với con, cái chính là sao con có thể lôi kéo một đứa bé vào chuyện... Mạnh Giác, con mau mau dừng cái nghiệp chướng này lại đi, đó là cháu gái ruột của con mà, sao con có thể xuống tay với con bé được? Muốn mấy cô gái mới lớn chỗ nào mà không có? Con với Tiểu Tư không thể như vậy được đâu”.

“Đó là làm bậy đó con, nếu người ngoài biết được thì sẽ nhìn Diệp gia chúng ta thế nào? Nhìn con và Tiểu Tư thế nào?”

Lý Hoa Quyên tận tình khuyên nhủ một tràng, Diệp Mạnh Giác từ đầu đến cuối đều ngậm miệng không đáp.

“Nếu con không tiện nói với Tiểu Tư, thì để mẹ nói. Đứa nhỏ này từ nhỏ không có cha mẹ đã đủ đáng thương rồi, con không thể vì bản thân nhất thời hồ đồ mà đẩy nó ra đầu sóng ngọn gió được.”

Diệp Mạnh Giác rất cục cựa cũng hé môi lên tiếng: “Mẹ, con vô cùng nghiêm túc. Mẹ cứ mặc kệ chuyện này đi, con không có khả năng bỏ mặc Tiểu Tư, cũng không có khả năng làm cho bé cưng đau lòng. Để con nói với bé cưng được rồi, sẽ không khiến cho bé cưng khổ sở.”

“Con!” Lý Hoa Quyên lập tức từ trên ghế đứng bật dậy, chỉ tay vào mặt Diệp Mạnh Giác, “Con làm vậy là sai, sao có thể đồng dạng nói là nghiêm túc được? Đó là cháu gái ruột của con, con nghiêm túc là nghiêm túc kiểu gì?”

Diệp Mạnh Giác cười cười, nói: “Mẹ, trước giờ con không nói gì không có nghĩa là con không biết, Tiểu Tư có phải cháu gái ruột của con hay không, chẳng lẽ mẹ không rõ ràng hay sao?”

Lý Hoa Quyên ngẩn người, run rẩy hỏi: “Con nói vậy là ý gì? Cái gì mà mẹ phải biết rõ ràng? Mẹ chẳng biết gì cả! Tiểu Tư là cháu gái ruột của con! Không có sai!”

“Mẹ!” Diệp Mạnh Giác cao giọng, “Năm đó tại sao Anh hai lại muốn bỏ nhà đi? Cho dù mẹ có giấu diếm, con cũng có thể tra ra được mà. Con đã xem qua bản báo cáo DNA rồi.”

“Con... Không, không, chuyện đó ba con nghĩ sai rồi, anh trai con chính là thân sinh cốt nhục của ba con! Không sai đâu!”

Lý Hoa Quyên vừa nói vừa đi vào trong nhà, không tiếp tục lý luận với anh nữa. Bà cũng biết, cho dù bà có phủ nhận thế nào thì chuyện đó vẫn là sự thật, không thể thay đổi được.

Năm đó, Diệp Quân phát hiện bà xã mà mình luôn yêu thương và kính trọng sâu đậm thế mà lại có thời gian lén lút ngoại tình, ông tức giận đến mức mạch máu cũng muốn nổ tung. Ông luôn yêu thương Diệp Mạnh Tiêu, không chỉ vì cậu bé thông minh lanh lợi, mà phần lớn là vì mẹ của Mạnh Tiêu là vợ kết tóc của ông, là người cùng sống vai với ông trải qua những năm tháng cực khổ phấn đấu, là người phụ nữ ông yêu thương sâu đậm và thật tâm kính nể. Bởi vậy, khi đột nhiên biết được người phụ nữ này ngoại tình sau lưng ông, ông thật sự không thể tiếp nhận được. Trong cơn tức giận, liền giận chó đánh mèo đối với Diệp Mạnh Tiêu. Hôn nữa, lúc ấy tài vụ công ty cùng một ít hạng mục khác do Diệp Mạnh Tiêu quản lý xảy ra vấn đề, càng làm cho Diệp Quân nổi trận lôi đình, rốt cục có cái cớ để bùng nổ.

Diệp Mạnh Giác vô tình tra được những điều này, nhưng vì anh sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Diệp Mạnh Tiêu trong lòng Diệp Tư nên không hề nói cho cô biết. Hơn nữa, nếu để cho cô biết mình không phải là cháu gái của Diệp gia, cô thật sự là một đứa bé mồ côi mà thôi, cô lại nhỏ bé như vậy đáng thương như vậy, không biết sẽ có bao nhiêu đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Diệp Mạnh Giác lo lắng như vậy không phải là không có lý. Anh còn nhớ rõ ràng rành mạch đoạn thời gian trước đây lúc anh nhận Diệp Tư về nhà, anh đã phải tốn rất nhiều công sức mới khiến cho cô an tâm ở lại. Nếu giờ để cho cô biết cô không phải là con cháu Diệp gia, nhất định cô sẽ càng không có cảm giác an toàn, cho dù anh có yêu thương chiều chuộng cô đến đâu, trong lòng cô trước sau gì cũng sẽ có chướng ngại.

Ở trong lòng Diệp Mạnh Giác, Diệp Mạnh Tiêu dù có liên hệ máu mủ với anh hay không, với anh mà nói thì không hề có bất kỳ ảnh hưởng gì. Cho dù không có liên hệ máu mủ, anh ấy vẫn là người anh hai mà anh luôn kính trọng, là anh hai luôn quan tâm chăm sóc anh, là thân tượng của anh từ thời thiếu niên cho tới nay. Cho nên, Diệp Tư đối với anh mà nói, chính là người thân của anh, là máu mủ duy nhất của người anh thân yêu nhất để lại cho anh. Từ lúc anh tìm được cô đến giờ anh luôn cảm thấy mình thật may mắn, bất cứ chuyện gì cũng không thể so sánh được. Anh nhìn cô an tâm ở lại, nhìn cô chậm rãi học làm nũng với anh, nhìn cô mỗi ngày một ý lại vào anh, từng bước một, mỗi một ngày, mỗi một việc, anh đều nhớ rành mạch, thậm chí ngay cả những tâm tình vui sướng của cô anh đều nhớ thật rõ ràng đến không ngờ.

Cho dù khi anh phát hiện mình có vài phần ý muốn chiếm hữu đối với cô, anh cũng không nghĩ sẽ nói cho cô biết sự thật này, bởi anh thật lòng coi cô như cháu gái ruột mà nuôi nấng, mà cô cũng chỉ biết anh là chú ruột. Tâm tư riêng của anh chỉ có thể mang đến thương tổn cho cô, cho nên, anh thêm một lần nữa đè nén, thêm một lần nữa lùi bước, chính vì sợ cô bị thương tổn. Anh, Diệp Mạnh Giác, cái gì cũng không sợ, chỉ sợ bé cưng của anh bị thương tổn.

Hoàn hảo là, bé cưng của anh cũng như anh, cũng có loại tâm tư khác. Cho dù là về sau không thể tránh khỏi bị tổn thương, nhưng ít nhất, đối với cô mà nói, anh dù gì cũng là người thân nhất.

Nguyên nhân Diệp Tâm bại lộ là từ lần Diệp Tư bị bắt cóc. Có thể do Kiều Hoa Hoa gây ra họa này nên Trần Á sau đó đích thân cẩn thận điều tra, từ đó biết thêm một chút về vụ án. Bạn học Lê Vi nói, cô ta vốn dĩ cũng không có ý muốn bắt cóc Diệp Tư, chỉ muốn tìm vài người chung tay dạy dỗ Diệp Tư một chút, nhưng chính vì cô ta nhận được một cú điện thoại khi nhóm cô ta đang trên đường theo đuôi Diệp Tư nên càng tức giận, tạm thời thay đổi chủ ý ban đầu.

Cú điện thoại kia là do Diệp Tâm gọi tới. Trần Á cũng không trực tiếp nói với Diệp Mạnh Giác chuyện này, về sau anh tìm được cơ hội gặp riêng Tần Vi Khiêm, cẩn thận thử cậu ta một phen, cảm thấy cậu ta không có vấn đề mới tố cáo rõ sự tình cho anh ta biết.

Nếu Diệp Tâm có vấn đề, như vậy chuyện của Vương Khải biết được từ Diệp Tâm nhất định cũng có vấn đề. Tuy nhiên, trước mắt xem ra, phản ứng của Vương Khải đã tỏ rõ cho Diệp Mạnh Giác biết rằng, năm đó ông ta đúng là đã hãm hại Diệp Mạnh Tiêu. Về phần vì sao bà xã Vương Khải lại muốn mượn tay Diệp Tâm để chọc cho chuyện này lòi ra, Diệp Tâm liên quan thế nào tới bà ta, bọn họ vẫn chưa nắm rõ.

Diệp Mạnh Giác sợ hãi chuyện Diệp Tư bị bắt cóc sẽ xảy ra lần nữa, nên sai hai vệ sĩ âm thầm đi theo Diệp Tư, hơn nữa tài xế cũng được thay bằng một nữ nhân viên tinh nhuệ của công ty vệ sĩ. Lúc Diệp Tư hỏi anh về chuyện này, anh sợ bé con hoảng sợ nên nói khác đi rằng gần đây gia đình tiểu Lý có việc, phải về nhà.

Bọn họ bên này chuẩn bị kỹ càng, nhưng đối phương lại không ra tay. Tư liệu về Diệp Tâm cũng đã nhanh chóng tra ra được, mặc dù vẫn có một ít việc mơ hồ không rõ, nhưng cũng biết được đại khái. Cô ta là con gái của người năm đó lái chiếc xe tải đụng phải Diệp Mạnh Tiêu. Người tài xế kia sau khi gây ra vụ án liền lái xe đào tẩu, hoảng hốt chạy bừa rồi lao xuống khỏi đường cao tốc. Nghe nói, vợ anh ta đã qua đời, trong nhà chỉ có một cô con gái nhỏ mới mười mấy tuổi. Sau khi chuyện này xảy ra, bởi vì Diệp Tâm không muốn bị gởi nuôi ở nhà bà cô nên đã rời nhà ra ngoài, được một bà lão thu dưỡng. Do cô cũng che giấu thân thế của mình đối với bà lão, nên lúc Tần Vi Khiêm cho người điều tra gia thế cũng không phát hiện được vấn đề. Lần này đào được một ít manh mối là do cô ta đi bái tế cha mình, từ đó mới liên hệ tới người tài xế.

Diệp Tư tan học về nhà, vừa đẩy cửa ra đã cảm thấy là lạ, bởi trong không khí có mùi hoa lài nhàn nhạt.

“Dì Thái?” Diệp Tư thử kêu lên.

Mùi này chính là mùi mà Diệp Tư thích nhất, Dì Thái biết rất rõ, lúc trước khi bà còn làm việc ở đây thì thường xuyên xịt loại nước hoa này trong không khí.

Một phụ nữ từ trong nhà ăn đi ra, quả nhiên là Dì Thái.

“Dì Thái!” Diệp Tư quăng giày, bỏ nhào qua. Dì Thái thấy cô cũng thật vui mừng, vội vàng đón được cô, hàn huyên chuyện nhà suốt một buổi chiều.

Dì Thái là do Diệp Mạnh Giác có ý tìm về sau khi phát hiện chuyện của Dì Lưu, bà với Diệp Tư từ trước tới nay thân thiết, lại là người thật tình yêu thương Diệp Tư, nghĩ đi nghĩ lại thì không còn ai thích hợp hơn bà.

Diệp Mạnh Giác đang tâm phiền ý loạn, đứng ngồi không yên thì Dì Thái gọi điện thoại tới, lúc đó anh mới biết vì sao bản thân mình suốt ngày lại hoảng hốt như vậy. Anh khoác áo, chạy nhanh về nhà. Nghe Dì Thái nói, buổi trưa Lý Hoa Quyên có qua nhà một chuyến, bà không biết Lý Hoa Quyên ở trên lầu nói cái gì với Diệp Tư, chỉ biết là sau khi bà đi rồi thì Diệp Tư tự giam mình trong phòng, không đi ra.

Diệp Mạnh Giác gõ cửa hồi lâu cuối cùng đành phải lấy chìa khóa dự bị ra, tự mình mở cửa đi vào.

Diệp Tư cuộn mình ngồi trước cửa sổ, đầu chôn trong cánh tay, chỉ có cái đầu đen thui thò ra cho Diệp Mạnh Giác thấy. Tuy rằng không nhìn thấy mặt cô, nhưng hai vai cô run nhẹ nhẹ đã cho Diệp Mạnh Giác biết, cô đang khóc. Tình cảnh này khiến anh nhớ tới hình ảnh năm đó khi anh đến cô nhi viện gặp cô. Khi đó, cô cũng giống như bây giờ, nho nhỏ co rút lại thành một cục ngồi trong góc, mặt chôn trong cánh tay, như một con thú nhỏ bị vứt bỏ, nhỏ gầy cô đơn đáng thương. Anh biết, Lý Hoa Quyên hẳn đã nói hết sự thật cho cô biết.

Trái tim anh cũng đau nhói từng cơn theo từng nhịp run lên của đầu vai cô, đây là bảo bối anh nâng niu yêu thương trong lòng bàn tay, nào đâu ngờ, nguyên nhân vì anh mà lại để cho cô bị ám ức khổ sở.

“Bé cưng,” anh nhẹ giọng gọi cô.

“Bé cưng,” anh tới gần cô, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, đưa tay muốn nâng đầu cô lên nhìn anh, nhưng không được như mong muốn. Bé con thoát nhìn thật yếu ớt lúc này lại ngoan cường không chịu ngẩng đầu. Anh lại không dám dùng sức, sợ làm đau cô, chỉ đành vuốt nhẹ đầu cô, nhẹ giọng năn nỉ. Không biết bao lâu sau, anh quỳ đến chân đã tê rần cũng không dám đứng dậy, đành ngồi xuối xuối, ôm trọn cô vào trong ngực.

“Bé cưng, bé cưng, chú phải làm sao? Chú phải làm sao mới được đây?” anh nhẹ giọng hỏi, chuyện này là vô ý, anh thương cô yêu cô, hận không thể móc trái tim ra đưa cho cô, nhưng trong lúc lơ đãng lại vô tình mà làm cho cô đau lòng.

“Bé cưng, bé cưng, bé cưng...”

Diệp Tư ngẩng đầu lên từ trong khuỷu tay anh, thấy nỗi hối hận trong mắt Diệp Mạnh Giác, cô lắc đầu, nói: “Chú, không, không trách chú.”

Sao có thể trách anh đây? Qua nhiều năm như vậy, anh luôn luôn chăm sóc cô rất tốt, thậm chí có thể nói còn tốt hơn so với cha mẹ của mấy đứa trẻ khác. Anh rõ ràng biết giữa hai người không có bất kỳ liên hệ máu mủ gì nhưng vẫn luôn yêu thương cô không thay đổi, dùng mọi cách cưng chiều cô, sao có thể trách anh được?

Nhưng mà, nếu cô không phải là cháu gái của anh, vậy cô là gì đây?

Ánh mắt cô vừa mê mẩn vừa chứa đựng sự lo sợ không yên nhìn anh làm Diệp Mạnh Giác căng thẳng trong lòng, anh thậm chí cảm thấy chỉ một giây nữa thôi thì cô sẽ rời anh mà đi. Anh vội vã vỗ nhẹ sau lưng cô, nói: “Bé cưng, đừng nhìn chú như vậy, bé cưng, không thể nhìn chú như vậy. Chú yêu bé cưng, mặc kệ bé cưng có phải là cháu gái của chú hay không, chú đều yêu bé cưng. Trước kia, chú nuôi bé cưng lớn giống như nuôi con gái, nhưng chú yêu bé cưng. Bây giờ, bé cưng đã không phải là cháu gái của chú, chú vẫn yêu bé cưng như vậy. Bé cưng, bé cưng là của chú, mặc kệ mọi sự có chuyện biến thể nào thì bé cưng vẫn là của chú.”

Diệp Tư vẫn mờ mờ mắt nhìn anh như cũ. Môi anh đưa đến gần mắt cô, cô mới nhắm mắt lại. Anh lần lượt hôn mắt cô, có vẻ như muốn dùng lửa nóng của môi mình mà hòa tan ánh mắt mê man của cô.

Tay Diệp Tư sờ sờ tiến vào trong quần áo của anh. Tay cô lạnh như băng đụng tới da thịt như lửa nóng của anh, lập tức khiến cả người anh rùng mình một cái.

Anh rời môi khỏi đôi mắt cô, nhìn về phía cô.

Bé cưng trong lòng vẫn nhắm mắt lại như cũ, môi mím thật chặt, tay lại lung tung sờ mó trên người anh, anh cách quần áo đè lại tay cô, lúc này cô mới mở to mắt mà nhìn anh.

“Bé cưng” anh cố nén ngọn lửa hùng hực mà bàn tay nhỏ bé của cô chạm lên, hạ giọng nói, “Bé cưng, đừng quậy.”

Anh sợ, sợ rằng nếu làm chuyện yêu đương với cô lúc này sẽ làm cho mọi việc trở nên tệ hơn, bình thường cô không thích chuyện này, lần nào cũng đều do anh vừa dỗ vừa lừa mới ăn cô được.

“Chú.” Trong mắt cô còn đọng đầy hơi nước, mờ mờ nhìn không rõ lắm, nhưng giọng nói của cô lại rất kiên định, “Chú.”

Tay cô tránh thoát được tay anh, tiếp tục bò lên trên, lúc đụng đến trước ngực anh, anh rên lên một tiếng, cũng nhịn không được nữa mà ấn cô xuống, sau đó là mưa hôn ừ ừ kéo đến.

Thân mình bé bỏng của cô ở trong lòng anh không trốn tránh giống như bình thường, mà ngược lại lại có một dạng tư thái chào đón tự nhiên. Hai tay của cô ôm lấy cổ anh, phối hợp hôn môi với anh, chân cô chủ động bò lên hông anh, buộc vòng quanh, có vẻ như dùng hết khí lực toàn thân. Sự đón ý phối hợp của cô tuy trực trác nhưng là trí mạng đối với người khác.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác thở hổn hển, rời miệng cô ra, chậm rãi hôn xuống thân. Diệp Tư lại dường như ngại anh chậm, đưa tay vội vàng kéo ra dây lưng của anh. Cô giật nửa ngày mà không có chút dấu hiệu lỏng ra nào thì không khỏi tức giận, miệng la hét: “Coi, coi, coi hết.”

Diệp Mạnh Giác thấy cô càng lúc càng sốt ruột nên vội vàng tự mình cởi bỏ dây lưng. Vật khổng lồ nóng rực mất đi trôi buộc, ngao nghễ nhảy ra. Diệp Tư vươn tay nhỏ nắm lấy quái vật to lớn nóng rực đáng sợ kia. Diệp Tư chỉ khẽ đụng rồi ngay lập tức lui tay về. Diệp Mạnh Giác không cho, bàn tay to của anh đã bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, áp lên vật lửa nóng đó, anh nói với cô: “Bé cưng, mau cảm thụ nó, mau cảm thụ sự yêu thương của nó đối với bé cưng.”

Vật nóng rực trong tay có vẻ như đang giãn giãn phát triển lớn hơn, cô nhìn nơi đó, đồng thời cảm thụ sự sống bùng bùng khổng lồ trong lòng bàn tay.

“Nó chỉ như vậy đối với bé cưng, chỉ với bé cưng nó mới lớn như vậy, nóng như vậy, khẩn cấp như vậy. Bé cưng, nó giống như chú, chỉ cần bé cưng, chỉ có cảm giác với bé cưng, bé cưng, bé cưng.”

“Tiến vào!” Diệp Tư lắc lắc thân mình nói, “Chú, tiến vào.”

Anh muốn ôm cô đến trên giường, cô lại lắc đầu liên tục, miệng chỉ nói: “Tiến vào, chú, tiến vào.”

Ở trước mặt cô, Diệp Mạnh Giác vốn không hề có chút tự chủ nào, lúc này cô còn yêu cầu bức thiết như vậy, anh càng không cách nào chế ngự được, anh động dưới thân một cái liền đi vào thật sâu.

Diệp Tư cau mày, cắn môi dưới, cũng không nói chuyện.

Diệp Mạnh Giác biết đây là vì thân thể cô chưa mở ra, tiến vào nhanh như vậy, anh lại vĩ đại như vậy, dĩ nhiên là đau rồi.

“Ngoan, ngoan.” anh tất nhiên biết cô đau, nhưng cũng không dừng lại được, chỉ thả chậm tốc độ, vừa hôn môi cô, đầu lưỡi dùng sức cạy mở môi dưới đang cắn chặt của cô. Đầu lưỡi của anh linh hoạt liếm môi dưới của cô, hết lần này đến lần khác, chỉ chút mặt nhẹ vỗ về, như muốn vuốt ve dấu răng trên môi cho đến khi nó biến mất.

Bàn tay to của anh mang theo nhiệt lượng làm người ta an tâm, áp lên trước khuôn ngực mềm mại như nước của cô, anh khi thì vò nhẹ, khi thì ngón tay cái xoay quanh vòng đỉnh hồng đậm. Từng chút một khiến thân thể cứng ngắc vì căng thẳng của cô chậm rãi mềm nhũn ra.

Cô không khỏi sinh ra một tia khuấy khuấy, mũi phát ra tiếng rên nhẹ. Nghe được thanh âm của cô, anh liền gia tăng độ mạnh yếu, đầu ngón tay dùng sức vờ lên bộ ngực trắng nõn của cô.

“Chú.” cô thừa dịp bờ môi của anh rời đi thở hổn hển nũng nịu kêu lên, hai gò má đỏ ửng, ánh mắt mê ly, môi sưng đỏ kiêu diễm. Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào trên thân thể cô, khiến da thịt vốn như tuyết trắng của cô nay gần như trong suốt, sáng lên như không thật.

“Chú.” Ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy khát cầu, cô chu môi, giống như trở về lúc còn nhỏ lúc cô muốn đòi kẹo từ anh.

“Bé cưng” hai tay anh nắm chặt lấy vòng eo yếu ớt của cô, dưới lưng dùng sức, tùy theo mong muốn của cô, đây là lần đầu tiên cô khát cầu anh, sao anh lại không thỏa mãn cô? Tùy theo mong muốn của cô.

Khuôn ngực trắng nõn của cô theo lực đẩy mạnh của anh, không bị khống chế mà đung đưa nảy lên, nhìn trong mắt anh càng kích thích vô cùng. Cô nhũn chặt mày, hé mở môi anh đào, đều là cực hạn dụ hoặc đối với anh.

Môi anh đào kia phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn càng như lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cho anh càng đánh càng hăng.

“A, chú, chú...”

Dường như chịu không nổi lực đẩy cùng tốc độ của anh, cô như một con thuyền nhỏ gặp phải sóng to, lơ lửng trên đầu sóng, cô muốn bầu vịu anh nhưng làm thế nào cũng bắt không được, cô như rơi xuống từ đầu một ngọn sóng vĩ đại, thét lên một tiếng, ườn cong thân thể lên.

Mất thấy cô đã muốn xụi lơ xuống, vẫn được bao phủ bên trong phiến hoa kia, anh lại vuron cánh tay, ôm cô từ phía sau, toàn bộ thân thể mềm yếu của cô ngổ trong lòng anh, tùy ý anh lửa nóng đòi lấy như trước.

“Bé cưng, bé cưng” anh vừa đẩy cự đào trong cơ thể cô, ngoài miệng cuồng loạn kêu, “Bé cưng, bé cưng, chú yêu bé, bé cưng, bé cưng là của chú, bé cưng...”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Không biết qua bao nhiêu lần lên đỉnh, Diệp Mạnh Giác mới dừng lại, bé cưng dưới thân đã sớm không chịu nổi mà xụi lơ rồi, cả người ướt đầm mồ hôi, dưới thảm cũng có một mảnh ướt át.

Diệp Mạnh Giác cảm giác lần này mình có chút tàn nhẫn, vội vàng cẩn thận kiểm tra hết một lượt. Chỗ thịt non của cô đã sưng đỏ, ánh nước dấp dính sáng lấp lánh xung quanh, còn có một dòng chảy xuống, hòa lẫn chất lỏng của anh, trượt xuống trên thảm trải sàn.

Cho dù là vừa mới ân ái xong, nhưng Diệp Mạnh Giác nhìn như vậy cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cả người lại bắt đầu khô nóng hừng hực. Anh nhanh chóng dời tầm mắt, nhìn lên gương mặt nhỏ đáng thương, cô đã mệt mỏi mất sức mà nhắm mắt lại, có vẻ như ngay cả hô hấp cũng phải dùng hết sức lực. Hiển nhiên là không thể tiếp tục giao triền nữa.

Diệp Mạnh Giác ôm cô vào phòng tắm, mở nước điều chỉnh cho ấm, rồi cứ ôm cô như vậy mà tắm rửa sạch sẽ.

“Bé cưng, bà nói gì với bé cưng vậy?” Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư nằm trên giường, cô này giờ vẫn không lên tiếng, nhưng anh biết cô chưa ngủ.

“Chú.” cô nhỏ giọng hô, “Chú, chú không phải là chú ruột của bé cưng, đúng không?”

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, nói, “Bé cưng, cho dù thế nào, bé cưng vẫn là bé cưng của chú. Chú sẽ yêu thương bé cưng trước sau như một. À mà không, chú sẽ yêu bé cưng nhiều hơn trước, cho nên bé cưng đừng đau lòng, được không?”

“Bởi vậy nên ông mới không thích bé cưng, phải không? Bởi vậy nên ông mới đuổi ba đi, phải không?”

“Không,” Diệp Mạnh Giác nói, “Không, bé cưng, ông chỉ nhất thời nghĩ không thông, giờ ông cũng hối hận lắm đó.”

“Không phải, nhất định là ông không thích bé cưng.” Diệp Tư ở trong lòng anh lắc lư đầu, “Mỗi lần ông nhìn đến bé cưng đều hung dữ như vậy.”

Diệp Mạnh Giác cúi đầu hôn lên trán của cô, nói: “Bé cưng, không phải ông hung dữ với bé cưng đâu, mà là ông áy náy, không biết phải đối mặt với bé cưng thế nào. Trước giờ ông vẫn là người cố chấp, bé cưng không nhớ lúc bé cưng còn nhỏ à, ông còn thường xuyên muốn đánh chú đó nhớ không?”

Diệp Tư nghe vậy mới cười thành tiếng, “Chú, làm gì có? Lần nào ông cũng chỉ hù dọa chú thôi.”

“Đúng vậy, lần nào ông cũng nói là muốn đánh chú, mà chẳng bao giờ xuống tay. Chỉ cần ba của bé cưng cản lại, ông liền lập tức xoay người đi. Bé cưng cũng thấy rồi đó, ông chính là người như vậy.” Diệp Mạnh Giác nói, “Cho nên, bé cưng à, không phải là ông không thích bé cưng, ông chỉ không biết nên đối mặt với bé cưng thế nào mà thôi.”

“Thật vậy sao?” Diệp Tư bò từ trong lòng anh ra, đôi con ngươi lóe sáng nhìn anh, đôi mắt to đen trắng rõ ràng tràn đầy nỗi ước vọng...

Như để chứng minh lời anh nói hoàn toàn chân thật, Diệp Mạnh Giác gật mạnh đầu, nói: “Ừ, thật mà. Bé cưng phải tin tưởng chú, được không?”

Diệp Tư cong môi nho nhỏ lên, “Dạ, bé cưng tin tưởng chú.”

Khuôn mặt tươi cười của cô tuy vẫn chưa nở rộ hết mức nhưng cũng vô cùng chói mắt, Diệp Mạnh Giác nhìn không được nâng mặt cô lên, hôn mạnh xuống. Cô bé này, anh đã mong tưởng vài năm, rốt cục bây giờ đã có thể muốn làm gì thì làm, giống như hồ nước đã bị chặn dòng thật lâu nên khi vừa

mở miệng công thi hồng thủy liền lập tức ào ào tuôn ra hoàn toàn không thể khống chế nổi. Vừa mới rong ruổi trên thân thể cô xong mà hiện tại cô chỉ cười một nụ là đã có thể khiến anh lại bị đục hóa đốt người. Anh cũng không hiểu, mấy năm trước đây, sao anh lại có thể nhẫn nhịn được.

“Chú!” Diệp Tư đẩy anh ra, nửa làm nũng nửa thờ phỉ phỉ nói, “Chú, chú đừng như vậy mà, người ta còn đau.”

Diệp Mạnh Giác nghĩ đến nơi đó của cô sưng đỏ, biết là không thể bắt nạt cô lần nữa nên đành phải từ bỏ ý định, chỉ ôm cô hôn nửa ngày mới buông ra.

Diệp Tư nằm trong lòng anh, bắt được ngón tay anh đang làm loạn trên người cô.

“Chú.” cô bứt rứt một lúc cuối cùng mới thốt ra, “Chú, khi nào thì chú thích người ta? Ý người ta là cái loại ‘Thích’ kia kia...”

Diệp Mạnh Giác nghĩ một chút, nói: “Vây còn bé cung thì sao?”

“Người ta hỏi chú trước mà!” Diệp Tư làm nũng kêu lên, “Chú nói trước đi!”

Diệp Mạnh Giác cúi đầu cười, lồng ngực của Diệp Tư đang ép sát vào anh cũng rung theo. Diệp Tư nhẹ nhàng cào anh, anh lập tức cầu xin tha thứ: “Được rồi, được rồi, chú nói, ngoan nào, không làm khó nữa.”

Lại ngừng một chút mới lên tiếng: “Chú mà nói, bé cung không được trách móc chú là cảm thú nhé!”

“Ha ha ha.” Diệp Tư ngậy ngốc cười, “Không trách đâu! Ha ha ha.”

“Ừm, có lẽ là bắt đầu từ năm thứ ba chúng ta sống chung với nhau, lúc đó bé cung còn nhỏ. Khi chú hiểu ra thì đã giật nảy mình, nên chú vẫn trốn tránh mãi. Khi đó, chú vừa nghĩ là phải trốn tránh bé cung thì trong lòng liền khổ sở cực điểm. Rõ ràng là vấn đề của bản thân chú, thế mà lại muốn bỏ bé cung ở nhà một mình. Lúc đó chú thống hận bản thân mình ghê gớm. Nhưng chú lại không dám trở về sống cùng bé cung, chú sợ vừa nhìn thấy bé cung thì sẽ nhịn không được, sẽ bỏ nhào vào bé cung giống như bây giờ.”

“Đầu năm thứ ba?” Diệp Tư giật mình ngẩng lên nhìn anh.

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác hơi ngượng, “Bởi vậy chú mới nói, bé cung đừng trách chú là cảm thú.”

“Không,” Diệp Tư lắc đầu liên tục, “Chú, chú không biết, chú không biết, người ta khi nào thì thích chú nha.”

Diệp Mạnh Giác nhìn cô, chân chòe hỏi: “Không lẽ cũng là đầu năm thứ ba?”

“Đúng,” cô nhỏ giọng nói, “Đúng là đầu năm thứ ba.”

Hai người không nói chuyện tiếp nữa mà chỉ im lặng nhìn nhau. Những năm đã qua đó, những năm tháng yêu thương sâu sắc và lặng câm một mình ôm mối tương tư đó, hóa ra hai người đều đã yêu lẫn nhau. Nhưng vì ai cũng khư khư chôn chặt bí mật của riêng mình, yêu mà luôn lo sợ bất an, luôn dè dặt cẩn trọng trong đau xót. Nhưng cho dù là vậy, bây giờ khi cả hai cùng nhìn lại, tất cả đều đáng giá, dù có phải chịu đau đớn cùng đau lòng nhiều hơn nữa cũng không so được với hạnh phúc được chung sống một chỗ của hai người hôm nay!

Diệp Mạnh Giác thờ dài thật sâu, ôm cô thật chặt vào lòng, nụ hôn rơi xuống trên trán cô dày đặc. Anh không có cách nào biểu đạt được xúc động trong lòng mình, chỉ cảm thấy không thể không hôn cô. Trong sáu năm qua, đã bao lần anh trần trọc không yên, trắng đêm khó ngủ, thì cô cũng bấy nhiêu lần khó đi vào giấc mộng, thậm chí có khả năng còn nhiều hơn anh, ít nhất, không có ai lúc nào cũng chăm chăm thu xếp tìm bạn trai cho cô!

Nghĩ đến đây, anh hỏi: “Bé cung, chú có làm bé cung đau lòng không? Chuyện chú cùng với Dư Chi ấy?”

Diệp Tư chôn trong lòng anh không nói lời nào.

“Chú biết, bé cung nhất định rất khổ sở. Bé cung, thật xin lỗi, đó là lỗi của chú. Chú chỉ muốn để cô ấy giúp chú, kèm chế không cho chú sinh ra ý tưởng cảm thú đối với bé cung! Chú và cô ấy không có làm gì hết, cả hôn cũng không có. Thật đó!”

“Chú mà có làm gì khác,” Diệp Tư nhủ lại cái mũi, ngẩng đầu chui từ trong lòng anh ra, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nếu chú có làm gì khác với đi ấy, người ta... người ta sẽ không cho chú hôn nữa!”

Diệp Mạnh Giác vội vàng nói: “Không có, ngoan nào, không có thật mà! Không tin, bé cung hỏi đi Dư Chi đi!”

“Vây những người khác thì sao? Những người khác cũng không có sao?” Diệp Tư nhất quyết không tha mà hỏi tới.

Trên mặt Diệp Mạnh Giác không khỏi nổi lên ba vạch đen, biết ngay là bảo bối nhà anh sẽ nhân cơ hội để chất vấn anh mà.

“Không có, đều không có. Không phải chú đã nói rồi đó sao? Chỉ có đối với bé cung chú mới có ý tưởng cảm thú, ai khác cũng không thể! Chỉ đối với bé cung chú mới như vậy, ngoan.”

“Thật chứ?”

“Thật!”

Diệp Tư cũng biết chủ của cô khát vọng cô đến thế nào, thật sự giống như Kiều Hoa Hoa đã nói vậy. Nhịn lâu như vậy, mai kia khi đạt được ước nguyện thì sẽ muốn đem dồn nén mấy năm qua ra mà thanh toán sạch sẽ...

Tuy nhiên, cô lại đảo ánh mắt, hỏi: “Chú, lần đó... cũng là lần đầu tiên của chú sao?”

Hỏi xong, mặt cô đỏ hồng, dường như là ngượng quá nên lại bổ sung: “Chú cũng đã lớn như thế, nhất định là đã từng rồi, Kiều Hoa Hoa nói...”

Cô vừa nói, vừa âm thầm sám hối trong lòng, ‘Kiều Hoa Hoa, thật xin lỗi, mượn tên cậu một chút nhé, tuy nhiên, chính cậu cũng tự nhận cậu là nữ lưu manh đó thôi, thêm một cái tội danh nữa cũng không đáng gì đâu nhì.’

Diệp Mạnh Giác không khỏi bật cười điểm điểm mũi cô, “Bà quản gia nhỏ! Cái gì cũng muốn hỏi.”

Nói xong, anh đặt cằm trên đầu cô, nói: “Bé cưng, chuyện gì gần đây của chú bé cưng cũng đều biết, nhưng những chuyện trước kia của chú, bé cưng không biết. Bé cưng, chú kể cho bé cưng nghe chuyện của chú lúc tuổi còn trẻ, có được không?”

“Dạ.”

“Lúc chú học đại học có một người bạn gái, lúc đó cô ấy ở trong nước, quen biết nhau trước khi chú xuất ngoại. Cô ấy có dáng người rất xinh đẹp, cũng thật dịu dàng, khí chất rất giống chị dâu. Cho nên, chú vừa thấy được cô ấy thì thích cô ấy ngay, bởi vì chú luôn luôn hy vọng có thể có được một tình yêu giống như của anh hai và chị dâu, cho nên bắt gặp cô ấy họ làm khuôn mẫu để noi theo.”

“Chú thích mẹ của người ta sao?”

“Thích lắm, nhưng không phải loại thích đặc biệt giữa nam và nữ, mà đúng là kính nể, thương thức nhiều hơn. Cô gái kia là bạn gái đầu tiên của chú, nếu không tính bé cưng, thì cô ấy là bạn gái duy nhất của chú.”

“Chú...”

“Ừ?”

“Chú... Người ta là bạn gái của chú hả?”

“Bé cưng ngốc, bé cưng không phải bạn gái chú thì là gì? Bộ muốn ăn quít hả?”

“Ha ha ha.” Diệp Tư trong lòng anh ngậy ngậy cười, bạn gái, bạn gái, hai chữ kia thật thân kỳ.

“Bé cưng ngốc, bé cưng ngốc của chú, sao bé cưng lại thay đổi nhanh đến chóng mặt thế nhì, chú nên làm sao với bé cưng mới được đây?”

Diệp Tư ngậy ngậy nên vội vàng vui vẻ với chuyện này mà hoàn toàn quên mất chuyện chất vấn Diệp Mạnh Giác lúc nãy.

Lý Hoa Quyên tất nhiên biết, một khi Diệp Mạnh Giác đã nhận định chuyện gì thì không cách nào thay đổi được. Hiện tại, nếu anh đã biết thừa chân tướng sự thật thì chắc chắn sẽ không tách ra với Diệp Tư nữa. Cho nên, sau vài ngày suy tư, bà tìm Diệp Tư để kể hết sự thật cho cô nghe. Bà muốn Diệp Tư hiểu rằng có thể công khai bí mật này, bà không thể trở mặt nhìn Diệp Mạnh Giác vì muốn bảo hộ cô mà phải mang trên lưng thanh danh loạn luân.

Đúng như bà định liệu, sau khi Diệp Tư biết chuyện, Diệp Mạnh Giác liền thần nhiên công khai nắm tay cô, mười ngón tay của hai người quấn vào nhau xuất hiện tại Diệp gia dưới thân phận là người yêu. Diệp Tư có vẻ như còn có chút lo lắng, nhưng Diệp Mạnh Giác thì chả kiêng nể gì, ánh mắt anh luôn dịu dàng đặt trên thân thể cô, một lát cũng không dời đi được.

Lý Hoa Quyên cũng không biết là nên chúc phúc hay nên phản đối, sắc mặt bất định nhìn nhìn bọn họ, thôi vậy, cứ tuân theo tự nhiên đi. Lúc Diệp Quân từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Diệp Mạnh Giác đang cầm một xiên trái cây đút cho Diệp Tư, thoáng nhú mồm rồi lại không nói thêm gì, xoay người đi tới thư phòng.

Quan hệ giữa Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác xem ra đã được chân chính xác nhận ở Diệp gia.

Tần Vi Khiêm đem tất cả các chứng cứ điều tra về Vương Khải đến văn phòng của Diệp Mạnh Giác.

Vừa vào cửa, Diệp Mạnh Giác đang đứng trước tủ sách, đưa lưng về phía anh.

Anh hỏi: “Giờ muốn đem tài liệu giao cho cơ quan công an à?”

“Đúng.”

“Không phải nói đang đợi người phía sau màn sao?”

Diệp Mạnh Giác xoay người, lắc đầu, “Chả có động tĩnh gì sất, tôi cũng không có khả năng lúc nào cũng ngồi yên mà rình chờ. Một ngày không giải quyết ông ta, tôi cứ cảm thấy như nghẹn ở cổ họng, vô cùng bức rứt.”

“Vậy trực tiếp tìm người lạng lẽ xử lý ông ta được rồi, còn khỏi tố cái gì?”

“Không, tôi nhất định phải để cho cơ quan tư pháp trừng trị ông ta, đem mọi chuyện của anh tôi đưa ra ánh sáng, công khai minh bạch, trả lại sự trong sạch cho anh tôi. Coi như là cho Tiểu Tư một câu trả lời thỏa đáng.” Diệp Mạnh Giác nói, “Về phần giải quyết ông ta, còn nhiều biện pháp khác.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Diệp Mạnh Giác cũng không nghe theo lời Diệp Quân, trực tiếp trình chứng cứ phạm tội của Vương Khải lên cơ quan công an. Nhưng khi công an phái người đến nhà Vương Khải thì phát hiện ông ta đã lần trốn. Vì ông ta phạm tội khá nghiêm trọng, cảnh sát liền quyết định công bố lệnh truy nã. Việc Vương Khải bỏ trốn nằm ngoài dự đoán của Diệp Mạnh Giác. Bọn họ hành động kín đáo, nếu Vương Khải biết được tin mà hơn nữa còn lập tức chạy trốn, vậy vấn đề chỉ có thể từ chỗ Diệp Quân mà ra.

Diệp Quân đang ngồi trên ghế tựa trong thư phòng, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần. Diệp Mạnh Giác xông vào thư phòng, nhìn thấy dáng vẻ này của ông thì càng thêm nổi giận.

“Tại sao ba lại báo tin cho Vương Khải?” Diệp Mạnh Giác nỗ lực kìm nén lửa giận, hỏi, “Con cần ba cho con một lời giải thích.”

Diệp Quân chậm rãi mở mắt ra nhìn Diệp Mạnh Giác, thờ dãi nói: “Ba đã nói chuyện này giao cho ba mà con cứ không nghe, nên ba báo cho ông ta. Nếu ông ta là hung thủ sát hại anh con, ba tự biết làm gì. Con đừng xen vào nữa.”

“Rầm” một tiếng, hai nắm tay của Diệp Mạnh Giác động mạnh lên mặt bàn, anh hít vào vài cái thật sâu để bình ổn lửa giận rồi mới hỏi: “Nói cho con nguyên nhân, nếu không, cho dù ông ta có chạy tới chân trời góc biển nào con cũng nhất định sẽ lôi được ông ta trở về!”

“Tạm thời không thể nói nguyên nhân cho con biết được, nhưng ba cam đoan, nhất định sẽ bắt ông ta trả giá thật đắt.” Diệp Quân nói, “Con chỉ cần tin tưởng ba. Chuyện của anh con quả thật là lỗi của ba, nếu không nó cũng sẽ không bị người ta sát hại. Ba hứa, sẽ không bao giờ làm ra chuyện hối hận như vậy một lần nữa.”

Diệp Quân nói xong, lại dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, vung tay một cách mệt mỏi, “Con về đi, ba muốn yên tĩnh một chút.”

Thời tiết bên ngoài nặng nề, trong thư phòng cũng tối hơn rất nhiều so với bình thường, Diệp Quân ngồi phía sau bàn làm việc, dáng vẻ khá tiêu điều. Ông rất cuộc tuổi đã xế chiều, đã không còn cương quyết và bừng bừng như trước kia nữa, hiện tại, tuy rằng ông không nói, nhưng chuyện của Diệp Mạnh Tiêu xem ra vẫn còn là một cú sốc lớn với ông.

Diệp Mạnh Giác đột nhiên mất đi khí phách muốn tranh chấp cùng ông, nói: “Được rồi, con tạm thời để yên đó. Tuy nhiên, nếu con cảm thấy ba xử lý không thỏa đáng, con sẽ tự mình ra tay.”

Anh ra khỏi thư phòng, Diệp Quân mở mắt ra, “Ba tuyệt đối sẽ không để bị kịch lại diễn ra một lần nữa.”

Diệp Mạnh Giác đi xuống lầu, Lý Hoa Quyên đang nghiên cứu đồ ăn buổi tối với mẹ Phúc, thấy anh xuống liền hỏi: “Chuyện gì vậy con? Sao sắc mặt không tốt vậy?”

“Không có gì.” Diệp Mạnh Giác trả lời, “Con về đây.”

Lý Hoa Quyên vội vàng kéo anh lại, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy? Lại cãi nhau với ba hả? Mẹ nghe nói hôm qua con vừa về liền ầm ỹ với ba con một trận, rốt cuộc là tại sao?”

Diệp Mạnh Giác có chút phiền não, nói với bà: “Mẹ, việc này mẹ cũng đừng hỏi tới, mẹ cứ chuyên tâm quan tâm chăm sóc ba là được rồi.”

Lý Hoa Quyên hơi tức giận, “Bộ đời trước tôi thiếu nợ Diệp gia các người hay sao vậy, người nào cũng như người nầy, ba con bót phát hỏa đi thì thân thể tự nhiên sẽ tốt thôi. Hai cha con các người chả ai làm tôi bót lo cả, nếu một trong hai giống được Mạnh Tiêu, vừa hiểu chuyện vừa biết săn sóc, tôi đây cũng đỡ phải phí nhiều tâm tư như thế.”

“Mẹ, sao mẹ lại nói vậy. Con với ba có việc gì đâu, mẹ đừng để ý. Con nghe lời mẹ, sẽ không ầm ỹ với ba nữa, được chưa?” Diệp Mạnh Giác bắt đầu dỗ, “Mẹ, mẹ nên nhanh nhanh bữa tối với mẹ Phúc đi, sắp tới giờ cơm rồi đó. Con phải về để còn đi đón bé cưng tan học nữa.”

.....

“Chú, hôm nay chú không vui hả?” Diệp Tư ngồi lên ghế trước, nghiêng đầu nhìn Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác khẽ cười, nói: “Tốt mà. Tuy nhiên nhìn thấy bé cưng thì vui hơn nhiều.”

Diệp Tư cười rạng lên, rướn về phía anh, học cử chỉ của anh, nhẹ nhàng xoa nhẹ tóc anh vài cái, nói: “Ngoan lắm.”

Diệp Mạnh Giác không khỏi bật cười, “Bé con, đừng có không biết lớn nhỏ gì như thế.”

“Hừ!” Diệp Tư nhú cái mũi hừ một cái, “Không biết lớn nhỏ là sao? Chú cũng đâu phải chú ruột của người ta đâu.”

Diệp Mạnh Giác lắc đầu, kể từ khi bé con biết anh không phải là chú ruột của cô, lần nào cũng dùng những lời này để chặn họng anh.

“Chú, buổi tối chúng ta đi Nguyệt Thành ăn cơm được không? Người ta muốn đi xem cảnh đêm”

Nguyệt Thành nằm trên tầng cao nhất của Bán thị, là một nơi tuyệt hảo để ngắm cảnh đêm

Ăn uống no say rồi, Diệp Tư miễn cưỡng dựa ngửa ra trên ghế ngồi, ợ một phát, nói: “Chú, no quá à.”

Diệp Mạnh Giác nhìn gương mặt hồng hào trắng nõn của cô, cưng chiều nói: “Heo con.”

Diệp Tư không đồng ý, nhú cái mũi lại kêu lên: “Chú này!”

Diệp Mạnh Giác thấy cô lại muốn giương nanh múa vuốt làm loạn nên không nói nữa, chỉ mỉm cười đưa mắt nhìn cô.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà đối diện bỗng nhiên có pháo hoa. Tòa nhà kia thấp hơn tòa nhà bên này, tuy nhiên ban công tầng thượng lại rất rộng. Lúc này mơ hồ có thể thấy trên sân thượng có thật nhiều ánh lửa chọt lóe chọt sáng.

Diệp Tư lập tức vui mừng kinh ngạc đi đến trước cửa sổ, vừa vẫy tay gọi Diệp Mạnh Giác: “Chú, chú, mau nhìn kia! Pháo hoa!”

Diệp Mạnh Giác đứng dậy tắt đèn, đi đến bên cửa sổ, ôm cô từ phía sau.

“Đẹp quá phải không? Hình trái tim kia!” Diệp Tư nói, cô quay sang nhìn anh, căn phòng riêng chìm trong bóng tối, đôi mắt đen như mực của cô phản chiếu ánh sáng lấp lóe của pháo hoa nên đặc biệt long lanh, “Đẹp quá.”

“Ừ, nhưng có đẹp hơn nữa cũng không thể đẹp hơn bảo bối của chú.” Diệp Mạnh Giác nói.

Diệp Tư hôn một cái vào trên mặt anh, vui vẻ quay mặt đi.

“Ồ? Hình như là chữ I Love U kia.” Diệp Tư nhìn hình dạng của pháo hoa thì thầm, giọng nói tràn đầy hâm mộ, “Chú, thật là lãng mạn, đúng là pháo hoa tỏ tình kia.”

Trên sân thượng đối diện, hoa lửa sáng lên hình trái tim cực lớn, bên trong viết “I LOVE U, bé cưng.”

“Chú, chú!” Diệp Tư hưng phấn lắc lắc cánh tay anh, chỉ ra ngoài cửa sổ nói, “Chú xem, chữ ‘bé cưng’ kia. Haiz, ai đó đang thổ lộ với bé cưng của người ta kia! Chú!”

“Bé ngọc, đúng là bé ngọc.” Diệp Mạnh Giác cười thấp, nói.

Anh hơi cúi đầu, ghé vào tai Diệp Tư, nhỏ giọng nói: “I LOVE U, bé cưng.”

Diệp Tư kinh ngạc quay sang nhìn anh, Diệp Mạnh Giác lắc đầu, nheo cái mũi nhỏ của cô, nói: “Đã nói bé cưng là bé ngọc mà, đó là chú thổ lộ với bé cưng! Bé cưng ngọc.”

Diệp Tư mở to hai mắt nhìn anh, rồi từ từ ánh mắt cô bị che kín bởi một tầng hơi nước, giọng run rẩy mang theo nghẹn ngào, kêu lên: “Chú ~”

Diệp Mạnh Giác khẽ môi bên tai cô nhẹ giọng nói: “Bé cưng, hôm nay là ngày kỷ niệm một tháng chúng ta bên nhau, bé cưng còn nhớ không? Ngày này tháng trước, chú rất cục có được bé cưng, có được người chú yêu nhất. Ngày đó, chú vĩnh viễn sẽ không quên. Cho nên, ngày này phải kỷ niệm thật tốt một chút. Về sau, cứ ngày này hàng tháng, chú đều sẽ cho bé cưng niềm vui bất ngờ, có được không?”

Nước mắt trong suốt từng giọt từng giọt chảy xuống từ mắt Diệp Tư, cô xoay người ôm Diệp Mạnh Giác, nghẹn ngào gật đầu nói: “Được ạ ~”

Giọng của cô mềm thật mềm, Diệp Mạnh Giác nghe thấy thì trong lòng ngứa ngáy.

Diệp Mạnh Giác nhìn không được hôn nhẹ một cái ở vành tai khéo léo của cô. Chỉ vài cái thôi mà Diệp Tư cũng đã không chịu nổi, cô mềm yếu tựa vào trong lòng anh, yêu kiều hồn hên kêu: “Chú ~”

Giọng nói mềm mại đến có thể nhỏ ra nước này ngay lập tức đốt lên ngọn lửa trong cơ thể Diệp Mạnh Giác. Bàn tay to vốn đang đặt trên eo cô liền không an phận nhấc lên góc áo, luồn vào, nắm lấy phần nhô lên mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve liên tục.

Diệp Tư bị anh vuốt ve một trận tê tê, bấp chân như nhũn ra, hoàn toàn không còn khí lực.

Thấy sự việc sắp không thể挽 hồi, Diệp Tư lắc lắc thân mình, cự tuyệt nói: “Chú, đừng.”

“Ngoan,” Diệp Mạnh Giác thấp giọng dụ dỗ, “Ngoan, nghe lời, cho chú yêu, được không?”

“Đừng, nơi này...” Diệp Tư vô lực nói, “Nơi này không được.”

“Được mà, được mà.” Diệp Mạnh Giác nói, “Ngoan, chú không nhìn được, bé cưng cho chú, nhé? Để chú yêu bé cưng nhiều nhiều.”

Anh nói xong thì tay đã từ trên chỗ mềm mại từ từ di chuyển xuống dưới chân, sờ lên. Ngón tay thon dài của anh tìm được quần lót của cô, liền cúi đầu cười nói: “Nhóc con, ướt rồi, còn nói đừng.”

“Chú...” mặt Diệp Tư đỏ bừng, thẹn thùng kêu lên.

“Ngoan, chú thích nhất bé cưng như vậy,” Diệp Mạnh Giác vội vàng dụ dỗ, “Ngoan, để chú xem đã ướt nhiều chưa.”

Ngón tay anh đẩy quần lót sang một bên, ở bên ngoài hoa tâm của Diệp Tư vẽ vài vòng, tìm được lối vào, vuốt ve hai cái, thành công chen vào. Dừng đạo ẩm áp ướt át nhỏ hẹp đột nhiên bị mở ra, Diệp Tư rên một tiếng.

“Thật ướt nha.” Giọng Diệp Mạnh Giác vì nhiễm dục hỏa nên tà mị rất nhiều so với ngày thường, anh ghé vào bên tai Diệp Tư bắt đầu thì thầm miêu tả về cảm xúc bên dưới, “Thật nhiều nước, bé cưng, trơn trượt mà chặt chẽ, chú thật sự rất muốn đi vào.”

Anh nói một câu, ngón tay lại chạm vào trên vách tường một chút, Diệp Tư đã muốn mềm xụi xuống, cô thở phì phò rên rỉ, miệng kêu: “Chú, chú...”

“Muốn chứ? Bé cưng? Muốn chú đi vào chứ?”

“Ừ...”

“Nói cho chú nghe, bé cưng có muốn không?”

Diệp Tư nửa hé ánh mắt mê muội mang theo chút nấn nì nhìn anh, đáng thương tội nghiệp nói: “Chú, cho bé cưng... Bé cưng khó chịu...”

Nghe được cô cầu xin anh như vậy, Diệp Mạnh Giác cảm thấy mình cũng chịu không nổi kích thích, cánh tay dùng sức bế cô đứng lên, “Vòng chân qua eo chú, bé cưng.”

Diệp Tư nghe lời vòng hai chân dài nhỏ lên eo anh, Diệp Mạnh Giác rướn lưng xông lên trước, cô không khống chế nổi nhỏ giọng kêu lên.

“Ngoan, kêu lớn tiếng một chút, bé cưng, kêu lớn tiếng.” Diệp Mạnh Giác hai tay nâng hông của cô, dựa cô lên cửa sổ sát đất, của cô còn quá nhỏ, lại đang co rút hết sức nhanh, hoàn toàn không thể thích ứng vật khổng lồ của anh, tuy chỉ mới tiến vào một nửa, cũng đã đủ sáng khoái làm cho da đầu anh run lên.

Anh lại thử thăm dò, chậm rãi đẩy mạnh vào, cuối cùng đâm một cái liền cảm thấy mình đã hoàn toàn đi vào được, anh thỏa mãn rên một tiếng. Tiếp theo liền nhanh chóng ra vào, đâm đến Diệp Tư ngã trái ngã phải.

“Bé cưng, kêu chú, kêu cho chú nghe.”

“Chú... Chú...”

Tiếng kêu của cô khiến anh nổi điên vì muốn cô, càng động thân mạnh mẽ hơn. Thanh âm va chạm nhau bốp bốp, tiếng khóc nức nở kiều mị, tiếng nước chỉ chĩa ra vào, một phòng kiều diễm kích thích vô cùng.

Phía sau là pha lê cứng rắn lạnh như băng, phía trước lại là thân thể nóng rực đáng sợ, Diệp Tư lần đầu tiên cảm nhận được kích thích cực độ giữa hai tầng lửa và băng. Lúc đạt đến cực hạn là lúc cô không chịu nổi, thét lên run bần bật ở trong lòng anh.

Có thể là do quá kích thích, có thể là do cô kẹp anh quá chặt, nên Diệp Mạnh Giác cũng rên lên hai tiếng, chặt chẽ để ở hoa tâm của cô, không khống chế phun ra từng luồng lửa nóng. Anh dựa vào trán cô, thở từng ngum hỗn hển. Có lẽ hôm nay cô thật sự đạt đỉnh thật cao nên phía dưới vẫn không ngừng co rút lại, anh vừa mới phun xong còn chưa kịp nhỏ lại liền bị cô hút cho khổng lồ trở lại.

“Yêu tình!” anh vừa thở hỗn hển, vừa nói, “Yêu tình nhỏ của chú, muốn hút chết chú sao.”

Anh lại từ từ ra vào vào, bắt đầu chuyển động. Diệp Tư bị anh treu đùa từ từ tỉnh lại, nhưng một chút khí lực cũng không có, cả tiếng cũng kêu không ra, chỉ rầm rì tùy ý anh bài bố.

Lúc Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư đi ra, nhà ăn đã đóng cửa, chỉ còn lại quản lý đứng ở đại sảnh chờ bọn họ. Diệp Mạnh Giác đi ra ngoài, cũng không quan tâm đến phía sau có người hô: “Diệp Mạnh Giác!”

Tần Vi Khiêm cười hì hì đứng ở sau anh, trong đầu thầm muốn nhìn xem người trong ngực anh là ai.

Cùng đi với anh ta còn có một cô gái.

“Đường Mộng Quân?” Diệp Mạnh Giác nhưng mày.

Tần Vi Khiêm lúc này mới ý thức được rằng bản thân mình chỉ mãi lo nghĩ cách nhìn xem người trong ngực Diệp Mạnh Giác là ai mà quên mất chuyện của mình, đành cười khan nói: “Ha ha, đây là vô tình gặp nhau.”

Đường Mộng Quân liếc mắt, như cười như không nhìn Tần Vi Khiêm: “Đúng vậy, sao tôi trào cao tới Tần tổng ngài được?”

Tần Vi Khiêm lập tức đỏ mặt mồ hôi, vội vàng giải thích. Đường Mộng Quân chính là Cô Tư của Đường gia, cũng một dạng ôn ào lớn lối giống Đường Duyệt, thậm chí có khi còn lợi hại hơn Đường Duyệt một chút. Diệp Mạnh Giác đã biết chuyện cô ta và Tần Vi Khiêm ái muội mập mờ từ trước, hôm nay nhìn thì thấy có vẻ như Tần Vi Khiêm hơi sợ cô ta, không khỏi nhủ mày nhìn Tần Vi Khiêm nhấp nhâm.

Tần Vi Khiêm vừa sốt ruột muốn thanh minh thanh nga, lại vừa sợ bị Diệp Mạnh Giác nhìn thấy mà trêu chọc, nên nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Đường Mộng Quân cũng không thèm để ý anh ta, vừa đi thẳng ra ngoài vừa nói với Diệp Mạnh Giác: “Không ngờ Diệp đại ca cũng có nhã hứng như vậy, đưa bạn gái đến xem cảnh đêm.”

Cô đi đến gần Diệp Mạnh Giác thì dừng một chút, khi thấy rõ người trong ngực anh thì nét mặt lập tức thay đổi.

“Diệp đại ca... khẩu vị nặng ghê!” cô sững sốt nửa ngày mới nửa cảm khái nửa kinh ngạc nói.

Tần Vi Khiêm thấy không khí có chút quỷ dị liền vội vàng bước lại, thấy người đang nằm trong lòng Diệp Mạnh Giác chính là Diệp Tư thì cũng lắp bắp kinh hãi. Rõ ràng nhìn cũng thấy cô mới dùng thể lực xong nên hôn mê bất tỉnh, hai má đỏ ửng, môi mọng kiêu diễm, còn có thân thể mềm như không xương.

“Đúng là...” Tần Vi Khiêm nuốt nước miếng nói, “Đúng là khẩu vị nặng!”

Anh nhìn Diệp Mạnh Giác, nói: “Diệp Mạnh Giác, cậu hẳn phải nên giải thích chút chứ?”

Diệp Mạnh Giác bất cần, quét mắt nhìn anh một cái, “Giải thích? Giải thích cái gì?”

Anh nói xong, tiếp tục ôm Diệp Tư đi ra ngoài.

“Khẩu vị nặng thật, chú cháu luyện ái đó nha.” Đường Mộng Quân lầm bầm nói.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Diệp Tư và Kiều Hoa Hoa vừa nói chuyện phiếm vừa đi về hướng căn tin. Buổi chiều còn hai tiết học, cô vốn muốn trốn học, tuy nhiên nghe nói là có điểm danh nên đành ngoan ngoãn ở lại lớp.

“Bánh bao nhỏ ~”

“Stop! Kiều Hoa Hoa, mình đã nói bao nhiêu lần, không được kêu mình là bánh bao nhỏ, không được kêu mình là bánh bao nhỏ nữa! Cậu không có lỗi tại à!” Diệp Tư quát.

“Ha ha, ha ha...” Kiều Hoa Hoa ngây ngô cười nói, “Cậu lớn tiếng như vậy làm chi? Mọi người đều nhìn kìa.”

Quả nhiên, một đám người đang cười híp mắt nhìn Diệp Tư.

Có lẽ là Diệp Tư suy nghĩ nhiều nên cảm thấy ánh mắt của mọi người toàn không có ý tốt, cô hận không thể tìm được cái hang nào để queo vào.

“Tiểu Tư, kêu la cái gì đó, ở xa tí mù khơi mà còn nghe thấy được.” Đường Duyệt bụng nham, một đường hoa đào bay pháp phới mà đi tới.

“Đường Tiểu Tam, ah, khụ khụ, Đường công tử sao lại ăn com ở căn tin vậy? Hiếm có khó tìm quá nha.” Kiều Hoa Hoa lập tức trêu chọc.

Tâm tình của Đường Duyệt đang tốt một cách hiếm có nên liền a dua theo cô ta mà cười cười nói nói: “Ah, Đại tiểu thư Trần gia như em mà cũng có thể ăn com ở căn tin, sao anh lại không thể chứ.”

Kiều Hoa Hoa xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai là đại tiểu thư Trần gia? Tôi họ Kiều! Họ Kiều! Understand?”

Đường Duyệt lắc đầu, “Ngại quá, tại hạ kiến thức không đầy cái lá mít, không hiểu được thứ tiếng Anh tiếng u này đâu.”

Diệp Tư nhin không được bật cười hi hi, mặc kệ Kiều Hoa Hoa đầu đang bốc đầy hơi nước, hỏi: “Đường Duyệt, sao anh lại hạ cổ đến nơi này vậy? Em nhớ hình như từ khi anh vào đại học cho tới bây giờ có khi nào ăn cơm ở căn tin đâu. Sao thế, gần đây bị trong nhà cắt tiền tiêu vặt à?”

“Thông minh!” Đường Duyệt vỗ tay bôm bốp, nói, “Đúng là gần đây anh bị nhà cắt tiền tiêu vặt thật. Tiểu Tư, anh Đường đây đã biến thành kẻ nghèo hèn, em đừng ghét bỏ anh đó.”

Diệp Tư mím môi cười chum chim, còn Kiều Hoa Hoa lại liếc trắng mắt Đường Duyệt một cái, nói: “Cho em xin, một tên đào hoa tìm nhiều gái như anh mà giờ không có tiền thì làm sao đi ra ngoài tiêu xài vung vít được hả? Vậy mấy em gái nhỏ của anh chạy sạch thì sao?”

“Người khác có lấy vận tốc ánh sáng mà chạy hay không anh không cần biết.” Đường Duyệt nói, vừa duỗi tay ra thân mật ôm lấy bả vai Diệp Tư, nói, “Chỉ cần Tiểu Tư không chạy là được.”

Phụt ~ Kiều Hoa Hoa không phúc hậu chút nào phun ra. Cô nhìn Đường Duyệt, thầm nghĩ, Tiểu Tư của anh đã chạy từ kiếp nào rồi í.

Thứ sáu, Diệp Tư có khóa buổi sáng, sau khi kết thúc đang trên đường về nhà thì vô tình nhìn ra ngoài xe thấy Đường Duyệt đang bị một đám người đuổi theo, không khỏi nhú nhú mày kinh ngạc. Tên Đường Duyệt này sao lại học thói côn đồ thế? Còn chọc cho bọn chúng kéo đến đây đánh nhau. Tuy nhiên nhìn kỹ lại thì thấy tình hình có vẻ kỳ kỳ.

“Dừng xe, bọn tôi bị người ta đuổi đánh, mau dừng xe để anh ấy lên.”

Diệp Tư vừa nói vừa hạ kiếng xe xuống, hét với Đường Duyệt: “Đường Duyệt, lên xe!”

Tài xế mới quả thật có tay nghề rất cao, nghe vậy liền đánh một động tác tay lái rất khó để có thể dừng xe ngay bên người Đường Duyệt. Diệp Tư vội vàng mở cửa xe, Đường Duyệt vừa nhào vào thì xe lập tức nhanh chóng nhả ga, nghênh ngang lao vút đi bỏ lại mấy tên côn đồ.

Dáng vẻ Đường Duyệt lúc này trông rất chật vật, trên người có nhiều vết trầy xước, trên mặt cũng có mấy chỗ bầm tím.

“Sao giờ lại học thói côn đồ nữa vậy?” Diệp Tư vừa hỏi vừa xem xét kỹ vết thương trên người anh, “Đến bệnh viện đi.”

“Không cần.” Đường Duyệt vội vàng nói, “Không sao đâu, rảnh rồi sinh nông nổi ấy mà, đánh chơi cho vui thôi. Đừng lo lắng.”

“Đến bệnh viện!”

Diệp Tư nói xong, không thêm để ý đến Đường Duyệt nữa, xoay mặt nhìn bên ngoài cửa sổ xe.

Cách một lát, Đường Duyệt mới nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tư, tức giận hả?”

“Không có, sao em phải tức giận chứ?” Diệp Tư cứng rắn trả lời.

Hai người đều không nói gì thêm, lúc gần đến bệnh viện, Đường Duyệt mới thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

Diệp Tư nghe anh nói vậy cũng không giữ thái độ cứng rắn nữa, sau một lúc lâu mới nói: “Đường Duyệt, anh là bạn tốt của em mà.”

Lời của cô tuy là nói không đầu không đuôi gì, nhưng Đường Duyệt lại cười gật đầu, “Ừ, anh biết.” Tất nhiên anh biết, cô đang trách anh không biết yêu quý thương tiếc bản thân mình, mặc dù cô không nhiều lời nhưng tâm địa thiện lương, anh luôn luôn biết điều đó.

Đường Duyệt tuôn mồ hôi lạnh như mưa, các vết thương trên cánh tay và trên mặt đều đã được bôi thuốc, nhưng cái chính là anh vẫn ần ần cảm thấy đau đốn ở vùng dưới xương sườn và bụng. Diệp Tư theo bác sĩ đi ra ngoài, lúc cảm thuốc trở về, đầu Đường Duyệt đã đầy mồ hôi.

Diệp Tư lập tức kinh hoàng hỏi: “Đường Duyệt, anh làm sao vậy? Đau lắm hả? Hay là còn bị thương nơi nào khác?”

Sắc mặt Đường Duyệt tái nhợt nhìn cô, nỗ lực kéo ra nụ cười tươi tắn, làm bộ như thoải mái mà nói: “Làm sao bây giờ? Chắc em phải gọi bác sĩ tới giúp thôi, có vẻ như anh bị thương nội tạng.”

Diệp Tư hoảng hốt, lập tức phóng chạy đi kêu bác sĩ.

Quả nhiên là là lách bị thương. Sắp xếp cho Đường Duyệt nằm viện xong, lúc này Diệp Tư mới nhớ tới, hỏi: “Muốn em báo cho người nhà anh biết không? Chắc là tạm thời anh chưa tốt lên ngay được đâu.”

Đường Duyệt nhắm mắt lại, nằm im trên giường không nói tiếng nào.

Diệp Tư nghĩ, chắc đại khái là anh sợ bị người nhà phê bình chứ gì, do dự một chút rồi vẫn mở miệng: “Anh đi cả ngày không về nhà cũng được sao? Trốn cũng tránh không khỏi, hay là cứ nói trước đi còn hơn.”

Đường Duyệt nghe vậy mới mở mắt ra, nỗ lực làm bộ như chả có gì ghê gớm, nói: “Ừ, nghe lời em đi, bất quá là mắng một chập thôi chứ gì.”

Người nghe điện thoại là Đường Mộng Quân, giọng vô cùng kẻ cả hỏi: “Ai thế?”

“Em đây.” Diệp Tư nói, “Diệp Tư.”

Đường Mộng Quân có vẻ như hơi sững sốt một chút, giọng nhẹ xuống, hỏi: “Có chuyện gì vậy? Tìm Đường Duyệt à?”

“Không có, em đang ngồi với Đường Duyệt nè, anh ấy bị thương, đang ở bệnh viện. Em điện thoại báo một tiếng.”

“Bị thương nằm viện? Ở đâu? Tôi đến ngay lập tức.”

Diệp Tư báo địa chỉ, cúp điện thoại, nói với Đường Duyệt: “Chị của anh nghe điện thoại. Chị ấy nói sẽ lập tức tới ngay.”

Đường Duyệt khẽ cười cười, nói: “Chị ấy hiếm lắm mới có mặt ở nhà.”

Diệp Tư cũng cười trêu chọc: “Anh là con trai mà không làm gương tốt! Còn ở đó nói chị mình như thế á.”

“Cũng đúng.” Đường Duyệt nói, lại nhắm mắt lại.

“Mệt hả? Nếu không anh ngủ một chút đi, em ngồi đây với anh.” Diệp Tư nói.

Đường Duyệt có vẻ như thật sự đã hết hơi sức, lại vừa mới uống thuốc xong, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, không lâu liền ngủ mất.

Lúc Đường Mộng Quân cùng người nhà đến đây, Diệp Tư đang cầm khăn mặt lau mồ hôi trên trán cho Đường Duyệt.

Diệp Tư thấy bọn họ tiến vào, vội vàng đứng dậy nhỏ giọng nói: “Chào Di, chào chị Đường.”

Quay sang nhìn Đường Duyệt, nói: “Anh ấy vừa mới ngủ.”

Đường phu nhân Trương Sắc gật đầu, nói: “Làm phiền cháu, Tiểu Tư.”

Diệp Tư thấy mọi người đều đứng liền chỉ chỉ ghế sofa, mời: “Di ngồi xuống trước đi.”

Trương Sắc khoát tay, nói: “Không cần, Di đi hỏi bác sĩ một chút xem tình huống của nó thế nào cái đã.”

Đường Mộng Quân tiến lên nhìn nhìn Đường Duyệt rồi kéo tay Diệp Tư, nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Ra khỏi phòng bệnh, cô nhìn chung quanh một lượt rồi mới nhỏ giọng nói: “Diệp Tư, giúp em tôi một chút nhé!”

Diệp Tư còn chưa kịp trả lời, cô lại nói tiếp: “Em khoan nói, nghe tôi trước đã. Em nhất định phải giúp em tôi một chút. Trừ em ra, không ai có thể giúp được nó lúc này. Diệp Tư, em có thể nói chú em ủng hộ em tôi được không? Em cứ về nói với chú của em như thế, chú ấy nhất định sẽ biết. Diệp Tư, em là người bạn duy nhất của nó, em nhất định phải giúp nó! Nếu không, chuyện giống hôm nay chắc sẽ không ngừng xảy ra.”

Diệp Tư gật đầu, nói: “Chị yên tâm, chỉ cần em có thể giúp anh ấy, em nhất định sẽ giúp.”

Đường Mộng Quân lại thấp giọng nói: “Hiện giờ không thể nói nhiều hơn cho em biết được, sau này có cơ hội, tôi sẽ nói với em tỉ mỉ hơn.”

Diệp Tư từ bệnh viện đi ra, chỉ cảm thấy trong lòng thật sự buồn phiền. Tuy Đường Mộng Quân không nói rõ ràng, nhưng nghe ý của chị ấy và nhìn thái độ của Trương Sắc đối với Đường Duyệt, bấy nhiêu cũng đủ để cô biết sơ sơ rằng Đường Duyệt không được hoan nghênh ở chính nhà mình. Cô biết Đường Duyệt là con riêng của Đường Bình Thăng, nghe nói được vài tuổi mới đưa về Đường gia. Ngẫm lại bản thân mình, cô không khỏi cảm thấy khổ sở thay cho Đường Duyệt. Hai người bọn họ có cảnh ngộ không khác nhau lắm. Anh tuy được về ở bên ba ruột của mình, nhưng cuộc sống không được vui vẻ gì, còn cô lại được sống một cuộc sống như công chúa với một người chú không chung huyết thống. Nghĩ đến đây, cô bước lên xe, “Đến công ty.”

Đi gấp chú! Đi gấp chú!

Diệp Mạnh Giác dọn dẹp xong này nọ, vừa mới chuẩn bị tan tầm thì Diệp Tư chạy ào vào như một cơn gió.

“Chú!” cô hô lên, vòng qua bàn làm việc, bỏ nhào vào trong lòng anh.

“Bé cưng? Sao lại đến đây? Chú đang định tan tầm rồi nè.” anh ôm Diệp Tư hỏi, “Làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ rất nhớ chú.” Diệp Tư chôn trong lòng anh, dùng sức dụi dụi.

“Đàng nào chú cũng về nhà mà. Sao không ở nhà chờ chú?” Nói là nói vậy, nhưng trong lòng Diệp Mạnh Giác vẫn nhịn không được mà cao hứng, bé cưng thích ở gần anh như vậy, đương nhiên anh phải vui vẻ rồi.

Diệp Tư trong lòng anh ngẩn đầu, nhìn anh nói: “Không được, một giây cũng không trì hoãn được. Chính vì người ta rất nhớ chú. Muốn lập tức nhìn thấy chú.”

Diệp Mạnh Giác chấn động trong lòng, anh cúi đầu nhìn Diệp Tư kêu nhỏ: “Bé cưng.”

Sao không cảm động cho được? Bé cưng thích anh như vậy, không hề do dự chút nào nói cho anh biết, bảo anh sao không cảm động?

“Bé cưng, chú cũng nhớ bé cưng, bất cứ lúc nào chú ở bên bé cưng cũng cảm thấy không đủ.” Anh ôm cô, hôn lên trán cô, nói, “Bé cưng, chú rất hạnh phúc, được bé cưng yêu, chú thật sự rất hạnh phúc.”

Diệp Tư nằm trong lòng anh nói: “Bé cưng mới là người hạnh phúc, chú, bé cưng mới chính là người hạnh phúc nhất.”

Diệp Mạnh Giác không tiếp tục nói chuyện nữa, cứ ôm cô như thế, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, từng sợi tóc đen mượt này đã cuốn lấy trái tim anh chặt chẽ không rời, anh cũng cam nguyện, cam nguyện được mái tóc đen này cuốn lấy cả đời.

Thật lâu sau, Diệp Tư mới lên tiếng: “Chú, chú có thể giúp Đường Duyệt một chút không?”

“Sao lại nói vậy?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chuyện của Đường gia đúng là anh cũng biết ít nhiều, chẳng qua là chuyện tranh đoạt gia sản trong gia tộc thôi. Tuy nhiên, anh không biết tại sao Diệp Tư lại đột nhiên muốn nhúng tay vào.

“Hôm nay Đường Duyệt bị người ta đánh. Mới đầu bé cưng nghĩ là anh ấy chọc tức người ta, về sau nghe trong ý tứ của Đường Mộng Quân mới biết là không phải.”

“Ừ, chú sẽ điều tra một chút. Chuyện này bé cưng đừng để ý tới nữa, chú nhất định sẽ giúp Đường Duyệt.”

Đây vốn là chuyện của Đường gia, tuy nhiên, hiện giờ nếu bảo bối của anh mở miệng, anh đương nhiên sẽ cố gắng hỏi thăm. Hơn nữa, thằng oắt Đường Duyệt kia tuy cũng có điểm đáng ghét, nhưng nó đối với Diệp Tư vẫn rất tốt.

Đường Mộng Quân như lời, hẹn Diệp Tư ra gặp. Cô ấy luôn luôn là một người tùy tiện, thậm chí hơi vô tâm, thích ồn ào, mặc quần áo trang điểm cũng luôn chạy theo phong trào. Mỗi lần Diệp Tư thấy cô ấy luôn cảm khái, một cô gái trẻ xinh đẹp như thế, thế nhưng cổ tình sửa soạn trông hù chết người. Nhưng lần này gặp mặt lại bất ngờ khi thấy cô ấy để mặt mộc không trang điểm, mặc áo thun quần jean đơn giản, nếu cô ấy không vẫy tay gọi Diệp Tư thì chắc Diệp Tư thật sự không nhận ra cô ấy.

“Bất ngờ hả?” Đường Mộng Quân nhìn quần áo của mình, tự giễu nói, “Chính tôi cũng không ngờ, soi gương muốn nhận không ra luôn.”

Diệp Tư nhin không được phì cười, vui vẻ nói: “Thật ra chị như vậy rất đẹp mắt. Phong cách trước kia của chị em chả thương thức được chút nào.”

Đường Mộng Quân nhún nhún vai, bất cần đời: “Dù sao cũng do bị ép buộc thôi. Không thích hả? Vậy lần sau tôi đổi một phong cách khác.”

Diệp Tư vội vàng xua tay: “Phong cách Cô Tư Đường gia em nào dám sửa.”

Đường Mộng Quân lại hừ một tiếng từ trong mũi, nói: “Cái gì Cô Tư Đường gia? Tôi trái lại muốn tình nguyện làm Tư nha hoàn ở Đường gia!”

Diệp Tư mím môi, không thể nói tiếp, chỉ ngồi im nghe cô ấy càu nhàu.

“Đúng rồi, chuyện lần trước tôi nói ở bệnh viện, em có nói với chú của em chưa?” Đường Mộng Quân hỏi.

Diệp Tư gật đầu, “Nói rồi, chú nói chú sẽ tìm hiểu rõ tình huống một chút, sẽ trợ giúp Đường Duyệt.”

Diệp Tư do dự một chút, nói tiếp: “Tuy nhiên em cũng muốn biết, tại sao chị lại muốn em giúp Đường Duyệt? Hình như chị và anh ấy cũng không cùng mẹ mà.”

Khóe miệng Đường Mộng Quân giật giật, cười chua chát, “Đúng vậy, không cùng một mẹ, may mắn không phải là cùng một mẹ. Tôi lại thật hâm mộ người mẹ đang nằm dưới đất của nó, đỡ phải tận mắt nhìn mẹ mình thế nào...”

Nói tới chỗ này, Diệp Tư thật sự hoàn toàn hết biết tình huống là sao.

Đường Mộng Quân đột nhiên hỏi: “Diệp Tư, em với chú của em... là sao thế?”

“Hả?” Diệp Tư ngẩn người, không biết đã chuyển sang tình huống gì.

“Như vậy, lần trước tôi nhìn thấy hai người ở Nguyệt Thành...”

Mặt Diệp Tư bùng một phát đỏ ửng lên, cô lắp bắp nói: “À, em... sao em không thấy chị?”

“Phi ~” Đường Mộng Quân xì cười ra tiếng, “Bởi vì em đang ngủ, chú em ôm em đi ra ngoài.”

Diệp Tư ngó trái ngẫm phải, cầm ly lên giả bộ uống nước. Chú cũng chả thèm nói cho cô biết lần trước gặp phải người quen gì hết, cái này thật mất hết cả mặt.

Cố tình, Đường Mộng Quân lại là người không biết tiến lùi đúng lúc, vẫn trưng một khuôn mặt tươi cười như trước, hỏi: “Thế nào? Tôi thấy giữa các người... Ha ha, ha ha.”

Diệp Tư suy nghĩ một lúc rồi cuộc mới nói: “Chú ấy không phải là chú ruột của em.”

Ngu ý là gì, Đường Mộng Quân lập tức rõ ràng, không khỏi thở dài nói: “Thế này, Đường Duyệt đúng là hoàn toàn không có hy vọng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Ngu ý là gì, Đường Mộng Quân lập tức rõ ràng, không khỏi thở dài nói: “Thế này, Đường Duyệt đúng là hoàn toàn không có hy vọng rồi.”

Diệp Tư nghe vậy, lập tức cười nói: “Thật ra em với Đường Duyệt không phải thật đâu, lần trước anh ấy làm vậy là giúp em thôi.”

“Giúp em? Vậy ra nó đã sớm biết em thích chú em à? Nó không tiếc đối đầu với người nhà, cũng biết rõ làm vậy là vừa phải gánh trọng trách lại rất phiền lưu, thế mà còn làm, nếu không phải thích em thì là cái gì?”

Diệp Tư yên lặng, sau nửa ngày mới nói: “Có lẽ, còn có nguyên nhân khác...”

Đường Mộng Quân thở dài: “Tôi cũng không phải muốn bênh vực nó, chỉ muốn nói cho em biết vậy thôi. Từ năm nó bảy tuổi được nhận về nhà, trong nhà luôn luôn không yên ổn. Từ tiểu học đến trung học nó vẫn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, dè dặt cẩn trọng, điểm thi tốt. Nhưng chính nó càng như vậy thì ở nhà lại càng nguy hiểm. Cho đến khi nó biết em, tình huống càng tồi tệ. Khi đó tôi mới biết được, người mẹ luôn luôn tỏ ra cao quý của tôi hóa ra lại là người lòng dạ độc ác thế nào. Năm nó tốt nghiệp trung học, thiếu chút nữa mất luôn tính mạng đấy.”

Diệp Tư hốt hoảng hít sâu một hơi, không tự chủ đưa tay lên che miệng. Cô trước giờ không rõ, thiếu niên luôn luôn bình tĩnh hòa ái năm nào tại sao đột nhiên lại biến thành công tử ăn chơi phóng đảng như hiện thời, giờ thì rốt cục cũng đã biết nguyên nhân. Chỉ không ngờ rằng chính mình lại là một phần nguyên nhân.

“Tôi vô tình biết được, mẹ tôi sợ em có quan hệ với Đường Duyệt thì trong tương lai thế lực của nó sẽ càng trở nên mạnh mẽ, cho nên mới muốn xuống tay độc ác, bởi thế tôi liền lặng lẽ nói cho nó biết. Sau đó, nó liền biến thành đáng ghét như hiện nay. Ba tôi luôn tỏ thái độ tức tối, vì thế mẹ tôi cũng thoáng yên tâm đôi chút. Thế nhưng nó lại đột nhiên tuyên bố với người trong nhà là người yêu của em, nhưng nó lại biết rõ em không yêu nó. Diệp Tư, em nói xem, nó không thích em sao?”

Bên ngoài chẳng biết lúc nào trời đã nổi mưa, Diệp Tư nhìn những người bên ngoài đang vội vã tránh mưa, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Đường Duyệt. Lần đó cũng mưa to, bọn họ chạy trời chết nhưng vẫn ướt đầm. Cô còn nhớ rõ khi anh đứng trước mộ mẹ anh, trong mắt tràn đầy nước mắt, bây giờ nghĩ lại xót xa vô cùng.

Diệp Tư quay sang chân thành nói với Đường Mộng Quân: “Đường Mộng Quân, cảm ơn chị đã nói cho em biết. Tuy rằng em không thể yêu anh ấy, nhưng em sẽ dốc hết toàn lực trợ giúp anh ấy.”

Đường Mộng Quân nhú nhủ khóe miệng, chậm rãi hé ra nụ cười.

Ngày Đường Duyệt xuất viện rất là náo nhiệt. Ngoại trừ Trương Sắc và Đường Mộng Quân tới đón anh còn có Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác. Diệp Tư hỏi thăm được thời gian anh sẽ xuất viện, ôm một bó hoa to, cùng Diệp Mạnh Giác tay nắm tay xuất hiện ở phòng bệnh.

Từ sau lần Đường Duyệt tuyên bố yêu đương cùng Diệp Tư, Trương Sắc đã từng nhiều lần nói bóng nói gió hỏi thăm Đường Bình Thăng, biết được Diệp Mạnh Giác hoàn toàn không chấp nhận đính hôn cùng Đường Mộng Vân thì đành phải từ bỏ ý định. Tuy nhiên, riêng về các hành động đối phó với Đường Duyệt thì không hề ít đi. Trước tiên là muốn khiến Đường Bình Thăng hết hy vọng với anh, tiếp theo, sẽ từ từ nghĩ cách phá huỷ mối quan hệ của Đường Duyệt cùng Diệp Tư. Bây giờ nhìn thấy quan hệ giữa Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác có vẻ như không hề tầm thường, tuy là nghi hoặc, nhưng cũng âm thầm thở ra. Ít nhất, Đường Duyệt khả năng sẽ không có được chỗ dựa vững chắc từ phía Diệp gia.

Trong lòng nhanh chóng cân nhắc lợi hại, ngoài mặt lại không chậm trễ chút nào: “Lại phiền Tiểu Diệp tới đây rồi.”

Diệp Mạnh Giác khách khí: “Cô đừng ngại. Đường Duyệt là bạn tốt của Tiểu Tư, nghe nói hôm nay xuất viện nên Tiểu Tư la hét đòi đi qua, vừa khéo hôm nay công việc của cháu không vội nên cùng Tiểu Tư đến đây.”

Trương Sắc vội vàng nhận hoa tươi cùng vài món quà trong tay Diệp Mạnh Giác, vừa im lặng quan sát bọn họ.

Diệp Tư biết tâm tư trong lòng bà ta nên liền tiến lên trêu ghẹo Đường Duyệt: “Đường Tiểu Tam, mặt của anh rốt cuộc cũng khôi phục rồi, nếu không đám nữ sinh chắc đau lòng chết mất thôi.”

Đường Duyệt cũng cà lơ phất phơ nói: “Nữ sinh khác có đau lòng chết cũng chẳng liên quan tới anh, chỉ cần em đau lòng là được.”

Đường Mộng Quân bật cười hi hi, trêu chọc Đường Duyệt: “Đường Duyệt, em không có mắt à, không phát hiện Diệp đại ca nắm tay Diệp Tư tới sao? Chỗ này đâu còn phần của em?”

Đường Duyệt nhìn nhìn Diệp Tư, cô cười lúm đồng tiền như hoa nhìn anh, anh giật giật khóe miệng, miễn cưỡng lộ ra nụ cười tươi tắn.

Trương Sắc vội vàng lặng lẽ dùng khóe mắt đánh giá Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác, chỉ thấy bọn họ cười tủm tỉm, cũng không phản bác câu nói của Đường Mộng Quân. Trương Sắc thấy thế thì hoàn toàn yên tâm, chỉ cần không liên lụy tới lợi ích của bà, cho dù bọn họ có làm chuyện kinh thế hãi tục cỡ nào cũng chẳng quan hệ gì tới bà.

Diệp Tư buồn buồn ngồi trong xe không nói lời nào.

“Sao vậy, bé cưng? Còn khổ sở gìùm Đường Duyệt à?” Diệp Mạnh Giác vừa lái xe vừa hỏi.

“Dạ.....”

“Bé cưng,” Diệp Mạnh Giác ra vẻ uất ức, “Chú muốn ăn dầm chua!”

Diệp Tư nghe thế mới nhìn về phía anh, nhìn vẻ mặt như uống dấm của anh thì không khỏi buồn cười, làm nũng kêu lên: “Chú này!”

Diệp Mạnh Giác miễn cưỡng hỏi: “Kêu người ta làm chi?”

Diệp Tư sà qua, ôm cánh tay anh, mềm giọng dụ dỗ: “Ngoan, không ăn giấm nha, dầm chua có gì ngon đâu mà ăn? Người ta dẫn chú đi ăn kẹo có được không?”

Nói xong, nỗ lực rướn người lên, hôn một cái trên mặt anh, rồi lại vỗ vỗ cánh tay anh nói: “Ngoan, không làm khó ha.”

Diệp Mạnh Giác thật sự nhịn không được mà nở nụ cười, chẳng qua anh thấy Diệp Tư tâm tình sa sút nên muốn dỗ dành lấy sự chú ý của cô một chút mà thôi.

Diệp Tư thấy anh cười, gật đầu: “Đây mới là bé ngoan! Đi, chị dẫn bé cưng đi ăn đường.”

“Chị?” Diệp Mạnh Giác nhướn mày nhìn cô, “Diệp Tư, lá gan bé cưng càng lúc càng lớn nha!”

“Ha ha ha,” Diệp Tư cười ngố, “Lá gan của người ta cũng do chú cho mà.” chẳng qua cô nhất thời nhiễm thói xưng chị của Kiều Hoa Hoa mà thôi.

Diệp Mạnh Giác nghiêng ngẫm hỏi tiếp: “Vậy chị muốn dẫn người ta tới chỗ nào ăn kẹo hả?”

“À...” Diệp Tư nghĩ nghĩ, bàn tay nhỏ bé vung lên, hiên ngang nói, “Bé cưng cứ tự chọn đi, đi chỗ nào cũng được, chị đây sẽ thanh toán! Muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!”

Muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu! Diệp Mạnh Giác không khỏi buồn cười nhìn Diệp Tư, “Bộ bé cưng nghĩ là chúng ta đang mở đại tiệc đấy à, chú có thể ăn được bao nhiêu kẹo mà nói! Nếu không chú mời bé cưng ăn kẹo, bé cưng mời chú món khác.”

Chú mời bé cưng ăn kẹo. Ăn kẹo.

Diệp Tư tưởng tượng, sau đó không phúc hậu đỏ mặt. Haiz, Kiều Hoa Hoa bình thường vốn hay nói cho cô nghe mấy thứ mập mờ, làm hại cô không thuần khiết.

Cô thoáng giật mình, ho khan hai tiếng.

Diệp Mạnh Giác liếc cô một cái, kỳ quái hỏi: “Sao mặt bé cưng lại đỏ như vậy?”

“Không... Không có gì.” Diệp Tư vội vàng giải thích, “Người ta không có nghĩ lung tung.”

Diệp Mạnh Giác nheo mắt lại, khóe miệng chậm rãi nhếch lên, không biết bé cưng của anh nghĩ xa vời chuyện gì, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lên trông quá mê người.

Diệp Tư còn đang âm thầm hối hận bản thân mình không thuần khiết, ngẩng đầu thì phát hiện xe đã đi vào đường về nhà, cô kinh ngạc hỏi: “Chú, không phải đi ăn cơm à? Sao lại về nhà?”

Khóe miệng Diệp Mạnh Giác ức chế không nổi giương lên cao, anh giả bộ chậm rãi nói: “Mèo con tham ăn nhà người ta đói bụng, người ta đương nhiên phải về nhà trước để dứt cho mèo con no bụng mới được chứ.”

Mèo con tham ăn? Diệp Tư nghi ngờ nhìn về phía Diệp Mạnh Giác, lúc phát hiện nụ cười trên mặt anh mới chậm chạp phản ứng được.

“Chú! Người ta không đói!” Diệp Tư ảo não nói.

“Hà? Vậy vừa khéo không cần ăn cơm, trực tiếp về nhà.” chọc chơi bé cưng thật là thích.

“Chú!” Diệp Tư bắt đầu dĩ hồ lên, cứ hề gặp mấy chuyện như vậy thì chú liền vô cùng giáo hoạt.

“Tốt lắm, mèo con tham ăn không đói, nhưng mà chú đói, được chưa? Chẳng lẽ bé cưng để cho chú bị đói sao? Hừm!”

Diệp Tư chu môi nhìn đáng vẻ vô lại của anh, nếu anh thật sự đói bụng, cô đương nhiên không cam lòng để anh đói, nhưng mà, rõ ràng...

Haiz, Diệp Tư chán nản cúi gằm đầu, biết ngay mà, mình nói sao lại chú được.

Diệp Mạnh Giác âm thầm vui vẻ không thôi, ai kêu mèo con tham ăn suy nghĩ không thuần khiết trước làm chi? Mèo con chủ động đưa lên cửa, làm sói xám anh đây ngứa ngáy không chịu nổi, còn muốn trốn sao?

Xe ngừng ở trong sân, Diệp Tư ngồi im chết sống không chịu xuống xe. Diệp Mạnh Giác xuống xe, giúp cô còi dây an toàn ra, thấy vẻ mặt cô vẫn không đồng ý, xấu xa ghé vào bên tai cô nhỏ giọng: “Bé cưng, chú không để ý nơi làm là chỗ nào đâu, trên xe cũng vô cùng tốt.”

Một câu đó làm Diệp Tư sợ tới mức lập tức ngoan ngoãn xuống xe. Biết ngay chú luôn luôn có biện pháp trị được cô mà.

Tiến vào phòng khách, Diệp Tư lập tức cúi đầu giấu mặt lặng lẽ nở nụ cười. Chỗ cửa ra vào có một đôi giày da nữ, nhìn hình thức hẳn là của Lý Hoa Quyên. Quả nhiên, Lý Hoa Quyên đang từ trên lầu đi xuống.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn Diệp Tư cúi đầu cười trộm, bắt đầu dĩ hồ: “Mẹ, sao không thấy xe của mẹ bên ngoài?”

Diệp Tư đổi giày, từ sau anh chạy tới, kéo tay Lý Hoa Quyên, ngọt ngào kêu lên: “Bà, sao hôm nay bà tới vậy, không nói con biết một tiếng. Biết bà đến con sẽ không đi ra ngoài.”

Từ sau khi Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác công khai quan hệ, Lý Hoa Quyên mãi chẳng thấy đến, lần này lại đây quả thật có chút bất ngờ.

“Bà có làm một ít thức ăn để trong phòng bếp, nhớ lấy ra ăn.”

Lý Hoa Quyên nghiêng sang nói với Diệp Tư: “Cháu rất gầy, nhớ ăn thêm nhiều thức ăn bổ dưỡng, nghe không? Đừng có tiếp tục giảm béo nữa đó, cháu còn nhỏ, ép buộc cơ thể như vậy, bà sợ cháu sức khỏe sau này không tốt. Về sau mỗi ngày bà sẽ đưa đồ bổ lại đây, nhất định phải uống đó.”

Diệp Tư tuân theo gật đầu, không dám nói gì.

Hai người đi đến ngồi xuống sofa, Lý Hoa Quyên kéo tay Diệp Tư, nhìn kỹ cô một chút, cảm khái nói: “Chỉ chớp mắt mà đã nhiều năm trôi qua rồi. Bà vốn định chờ cháu tốt nghiệp đại học thì sẽ tìm cho cháu một cuộc hôn nhân tốt, sẽ không để cháu chịu thiệt thòi, tuy nhiên...”

Diệp Tư hơi lúng túng, tuy rằng quan hệ giữa cô và Diệp Mạnh Giác bọn họ ai cũng biết, nhưng dù sao trong lòng vẫn có chút ngượng ngùng.

Diệp Mạnh Giác ngồi một bên nhìn thấu sự xấu hổ của Diệp Tư, vội vàng lên tiếng: “Mẹ, nói những lời này làm gì? Liệu ai có thể đối xử tốt với bé cưng giống con? Có ai có năng lực thương bé cưng giống mẹ đâu?”

Lý Hoa Quyên cười cười: “Cũng đúng, cho dù gia cảnh tốt, cũng khó bảo vệ hạnh phúc, gả tới chỗ nào, cũng không bằng ở chính trong nhà chúng ta.”

Lý Hoa Quyên nhìn nhìn Diệp Mạnh Giác, nói với Tiểu Tư: “Tiểu Tư à, về sau phạm là chú cháu bắt nạt cháu chỉ một chút thôi thì cũng nhớ nói cho bà đó, xem bà sẽ dạy dỗ chú như thế nào.”

Diệp Tư mím môi cười, len lén liếc Diệp Mạnh Giác: “Bà, cháu có bà làm chỗ dựa, về sau nếu chú bắt nạt cháu, cháu sẽ chạy về bên bà ở.”

“Tốt.” Lý Hoa Quyên vỗ tay cô nói, “Bao năm nay cũng chẳng ở nhà quá vài lần, sau này nếu chú bắt nạt cháu, trở về chỗ của bà, ném chú ở nhà một mình, xem chú còn dám kiêu ngạo không.”

Diệp Tư cười ghé vào trong lòng Lý Hoa Quyên, kiêu ngạo cau cái mũi làm ngáo ộp nhìn anh. Diệp Mạnh Giác lắc đầu nhìn cô, cảm khái nói: “Tiểu nhân đắc chí, tuyệt đối là tiểu nhân đắc chí!”

Anh nói thì nói thế, nhưng trong giọng nói cũng tràn đầy cưng chiều.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Diệp Tư! Mau lên, xế chiều hôm nay có một buổi tọa đàm! Về đẹp văn học Anh gì đó. Nghe nói thầy giáo mới tới còn đẹp trai hơn đẹp trai nữa đó! Mình đã nói bạn học giữ chỗ giúp cậu, nhất định phải tới đó.”

Trong điện thoại, Kiều Hoa Hoa nói như bắn súng liên thanh, Diệp Tư vô cùng đau đầu nói: “Kiều Hoa Hoa, chiều nay mình không có lớp!”

“Mình biết, cho nên mới kêu cậu đi nghe tọa đàm, có khóa thì còn nghe tọa đàm gì được.”

“Giờ mình không có ở trường.”

“Mình biết luôn, tọa đàm hơn hai giờ mới bắt đầu, còn hơn hai tiếng nữa cậu tới cũng kịp mà.”

Diệp Tư ảo não, “Nhưng mà mình không muốn nghe.”

“Cậu phải chăm học lên chứ, sao lại không có ý chí phấn đấu gì hết vậy? Hề không có khóa là chuồn mất dạng?”

Diệp Tư đảo trắng mắt, nếu không phải có giải đẹp làm chủ tọa, sợ cậu còn biến mau hơn tôi á.

“Bánh bao nhỏ...”

Với trình độ hiểu biết của Diệp Tư về cô ta, nếu không nghe lời, nhiều giờ kể tiếp lỗi tai sẽ không tránh khỏi bị oanh tạc đến phát điên.

“Stop! Biết rồi, mình sẽ đi được chưa, chỗ nào?”

“Giảng đường, đại sảnh lầu hai.”

“Hôn một cái rồi hãy đi.” Diệp Tư đang muốn xuống xe thì nghe Diệp Mạnh Giác nói, rồi còn dùng tay chia chia miệng.

Diệp Tư bất đắc dĩ quay sang, hôn “Chụt” một cái, nói: “Người ta vào đây, chú có rảnh hãy tới đón, không rảnh để bé cưng tự trở về được rồi”.

Diệp Tư nói xong, mở cửa xe, cầm đầu chạy một mạch tới giảng đường. Đều tại chú, vốn dĩ thời gian rất rộng, nào biết anh bắt chợt nảy ý, đang làm việc liên miên... .

Nghĩ đến đây, Diệp Tư lập tức cảm thấy máu toàn thân đều dừng mãnh lao tới trên mặt.

“A!”

Diệp Tư xoa trán, ngẩng đầu lên, còn tưởng mình đụng phải tường đồng vách sắt gì, hóa ra chỉ là một thanh niên.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Diệp Tư vội vàng giải thích, “Tôi vội đi nghe tọa đàm, không chú ý. Thật xin lỗi.”

Thanh niên kia khoát tay: “Không sao, tôi cũng không chú ý. Phải đến sảnh tọa đàm lầu hai không? Vừa khéo tôi cũng đến đó, không biết là chỗ nào. Hay là cô dẫn đường giúp tôi đi.”

Diệp Tư vừa xoa đầu, vừa nói: “Được thôi.”

“Cô là sinh viên trường này?”

“Ừ.” Diệp Tư gật đầu, nghĩ nghĩ, thử hỏi, “Anh cũng thế à?”

Thanh niên kia ha ha cười khê: “Không, tôi không phải sinh viên. Tôi đã không còn làm sinh viên rất nhiều năm rồi.”

Khụ khụ, Diệp Tư nghĩ đại rồi thuận miệng hỏi chút thôi, chứ thật ra nhìn anh ta cũng không giống sinh viên. Lại lặng lẽ nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta, hỏi: “Anh không phải là giáo sư của buổi tọa đàm hôm nay chứ, ha ha, nghe bạn học bảo hôm nay thầy giáo rất đẹp trai.”

Cô nói câu này vốn dĩ cũng chỉ tùy tiện hỏi một chút, nếu là giáo sư của buổi tọa đàm thì thế nào cũng phải có giáo viên trong trường dẫn đường chứ, nhất định sẽ không bị lạc đường.

Nào ngờ, thanh niên bên cạnh lại gật đầu: “Phải. Lúc tôi còn nhỏ học ở trường này, tưởng rằng sẽ tìm được chỗ nên không để cho giáo viên trong trường đến đón. Không ngờ mười mấy năm không ở đây, trong trường lại thay đổi nhiều như vậy.”

Diệp Tư ha ha cười gượng, “Kỳ thực cũng không thay đổi bao nhiêu, tuy nhiên giảng đường này thật ra mới được xây mới mấy năm trước.”

Đến cửa phòng tọa đàm, thanh niên kia nói cảm ơn Diệp Tư, mở cửa ý bảo Diệp Tư đi vào trước, rồi mới tự theo sau lưng cô bước vào.

Dưới ánh mắt chăm chăm của dân chúng, Diệp Tư cảm thấy rất bất an nên liền cấp tốc chạy vào cuối sảnh, tìm được Kiều Hoa Hoa và bạn học.

Cũng may thanh niên kia đã bước lên bục giảng bắt đầu buổi tọa đàm, như thế mới cứu Diệp Tư không bị pháo nổ oanh tạc.

Thanh niên kia họ Tô, là một nhà giáo danh tiếng tại thủ đô. Lúc nhỏ, cha mẹ làm giảng viên ở trường này nên anh ở đây hơn mười năm. Về sau, cha mẹ được điều đi nơi khác nên anh đi theo. Không ngờ mười năm sau, anh cũng học lên thành giảng viên đại học, lại một lần nữa trở về trường cũ.

Dựa theo lệ thường, giáo viên trong trường tiến hành màn giới thiệu ban đầu. Viện Trưởng Đại học Ngoại ngữ hiền lành khô hải cũng tán dương vị giáo sư trẻ này đến cao ngất trời. Diệp Tư thầm nghĩ, thoát nhìn anh ta chẳng qua chỉ là một giáo sư tuổi còn trẻ thôi mà, không biết có phải đang thổi phồng anh ta lên một cách quá đáng hay không. Tuy nhiên, hơn hai giờ tọa đàm tiếp sau, cô hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Giọng nói thấp trầm khêu gợi, phát âm tiếng Anh tao nhã, phong cách khô hải lại rất có khiếu hài hước của anh ta khiến cho buổi tọa đàm rất thú vị, khi thì làm cho người ôm bụng cười lăn lộn, khi thì làm trái tim người ta lưu luyến.

Đến lúc này, Diệp Tư không thể không bị thuyết phục, người này ngoại trừ đã trù bị cho mình một tri thức thâm hậu chuyên nghiệp, còn trang bị cho mình kỹ xảo diễn thuyết hạng nhất, khó trách Du Viện trưởng đã hơn năm mươi tuổi tán thưởng anh ta không ngớt.

“Bánh...”

Kiều Hoa Hoa còn chưa gọi xong đã thấy ánh mắt phóng dao của Diệp Tư, liền lập tức ngưng lại, cười nhỉnh nói: “Diệp Tư ơi, Tiểu Tư à, sao cậu lại quen biết được cục phẩm trên bục kia vậy? Há? Thành thực khai báo đi.”

“Nhiều chuyện vô nghĩa, chuyên tâm nghe giảng đi!”

“Nghe nói tuần sau anh ta bắt đầu đảm nhiệm dạy học ở trường chúng ta đấy. Có thật không?” Kiều Hoa Hoa chưa từ bỏ ý định, nhỏ giọng hỏi.

“Tuần sau?” Diệp Tư kinh ngạc hỏi, “Giờ là giữa học kỳ rồi, sao có thể tới ngang lúc này chứ?”

“Ai mà biết, cho nên mới hỏi thăm cậu đó.”

Đúng như lời Kiều Hoa Hoa, khóa Văn học Anh ngày thứ hai do chính giáo sư Tô đứng lớp. Nghe nói, thì ra giáo sư cũ phải xuất ngoại, vừa khéo anh ta lại vừa xong một kỳ sát hạch, thế là anh ta tới đây. Tô Mân Ngôn từng giảng dạy ở một trường đại học danh tiếng tại Bắc Kinh, cũng là trường đứng đầu cả nước, giờ đến trường này giảng dạy thì đương nhiên rất được coi trọng. Hơn nữa chính anh ta lại có tố chất chuyên nghiệp, nói anh ta là ngôi sao sáng được mọi người mến mộ ở đại học của Diệp Tư cũng tuyệt đối không nói quá. Môn học này chỉ là một môn phụ, nhưng một khi anh ta có lớp hoặc giảng bài thì phải nói là cảnh tượng ngoạn mục vô cùng, người tham gia đông đến nỗi dù có ở giảng đường lớn cũng không đủ chỗ ngồi.

Không biết có phải nguyên nhân vì đụng nhau với Diệp Tư ở lần tọa đàm trước hay không, Tô Mân Ngôn có vẻ thân thiết với Diệp Tư hơn người khác một chút, như hai người quen biết đã lâu.

Sau sự kiện BBS lần trước, Diệp Tư giờ lại một lần nữa nổi tiếng trong toàn trường.

Chuyện này rất nhanh liền bay đến tai Diệp Mạnh Giác. Anh án binh bất động chờ Diệp Tư tự mình nói với anh chuyện này. Nhưng chờ mòn chờ mỏi mà Diệp Tư lại chẳng đề cập đến một chữ nào. Diệp Mạnh Giác thật sự nhịn không được, bót xén thời gian làm việc cuối tuần để ở nhà cùng Diệp Tư, thuận tiện tra xét xem thế nào.

“Nghe nói trường bé cũng có một giảng viên mới tới hả?” Diệp Mạnh Giác hỏi dò, “Dạy được không?”

“Đúng ạ, thầy ấy giảng bài sinh động khô hải, tính tình hài hước lại bình dị gần gũi, mẩu chốt là còn rất đẹp trai, có thể nói là hoàn mỹ đó nha. Bây giờ là người nổi tiếng nhất ở trường của người ta đó! Rất nhiều nữ sinh đều thích thầy.” Diệp Tư mặt mày hớn hờ huyền thuyên kể ra, hoàn toàn không chú ý tới người nào đó mặt đã đen lại như đất nòi.

“Hay đến vậy à? Chắc hẳn có bạn gái rồi chứ?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Không có!” Diệp Tư lập tức phủ định, “Bạn học của người ta đã hỏi rồi, thầy nói không có. Chú không biết đâu, thầy ấy thật sự rất đẹp trai, hơn nữa, còn rất nho nhã.”

Nho nhã? Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn nhóc con, lại hỏi: “Bé cũng thích loại nam sinh nho nhã sao?”

Diệp Tư đã mở máy tính ra, nói: “Giáo sư Tô bảo người ta sửa lại tư liệu, người ta còn chưa làm xong nè.”

Cô nói xong, bàn tay nhỏ bé đã gõ liên hồi trên bàn phím, lại xoay mặt nói với Diệp Mạnh Giác: “Chú vừa mới nói gì?”

Diệp Mạnh Giác vừa định lập lại, nào biết Diệp Tư lại giơ tay lên phủ pháy: “Chú, chú đi ra làm việc của chú đi, người ta sửa cho xong tư liệu mà Giáo sư Tô giao rồi chúng ta lại nói tiếp.”

Diệp Mạnh Giác tròn tròn mắt nhìn cô cả nửa ngày, không thể ngờ, người ta liền quên bống mất sự hiện hữu của anh, bận rộn với chuyện của mình.

Do đó, anh cứ thế mà ủ rũ như cà héo bị Diệp Tư xua ra.

Diệp Mạnh Giác bung ly cà phê, đi qua đi lại trong phòng khách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn thời gian.

Ba giờ, anh nói với dì Thái: “Chị Thái, hôm nay chuẩn bị cơm chiều sớm một chút đi, tôi hơi đói bụng.”

Bốn giờ, Diệp Mạnh Giác gõ cửa phòng Diệp Tư: “Bé cưng, còn chưa làm xong à? Xuống ăn tối đi.”

Diệp Tư nhìn nhìn đồng hồ, kinh ngạc hỏi: “Ăn cơm tối? Mới bốn giờ mà chú.”

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác kéo cô ra khỏi máy tính: “Chú đói bụng, hôm nay ăn sớm một chút có được không?”

Diệp Tư khó xử: “Nhưng mà người ta không đói. Chả đói chút nào.”

“Không đói cũng phải ăn.” Sắc mặt Diệp Mạnh Giác có chút khó coi, “Đi xuống ăn cơm!”

Diệp Tư cảm thấy không thích hợp, lập tức ngoan ngoãn chạy xuống lầu ăn cơm.

Mới bốn giờ, lúc này chỉ mới là thời gian uống trà chiều thôi mà?

Diệp Tư vừa ăn, vừa âm thầm nghĩ cách trong lòng.

Vắt và lăm mới nuốt xuống được vài thứ, Diệp Tư đẩy chén ra, “Chú, bé cưng ăn xong rồi.”

Diệp Mạnh Giác nhìn một bàn đồ ăn không suy suyển là mấy, cau mày hỏi: “Mới vậy mà xong rồi à?”

“Dạ.” Diệp Tư gật đầu, còn nói thêm, “Lát nữa bà còn đưa súp tổ yến tới nữa mà.”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy mới giãn đầu mày ra được một chút, đẩy bát ra, đứng lên nói: “Chú cũng ăn xong rồi, chúng ta ra sân tản bộ đi.”

Còn tản bộ nữa? Diệp Tư nhìn nhìn mặt trời bên ngoài, không biết hôm nay chú thế nào ấy nhỉ, bên ngoài trời còn rất nóng, cô thèm vào.

“Chú, bên ngoài nóng quá.” Diệp Tư chu môi.

“Ah, vậy nếu không chúng ta xem phim đi?”

“...”

“Hay là đi ra ngoài dạo phố?”

“Chú,” Diệp Tư cắt lời anh, “Hôm nay chú sao vậy? Người ta còn phải hoàn thành nhiệm vụ Giáo sư Tô giao nha.”

Giáo sư Tô, lại là Giáo sư Tô. Diệp Mạnh Giác đột nhiên phát giận, “Vậy cứ làm việc của bé cưng đi!”

Nói xong xoay người đi tới thư phòng.

Diệp Tư không khỏi lắc đầu, haiz, gần đây tính tình chú càng ngày càng giống như trẻ con ấy. Nghĩ đến đây, cô cười khẽ ra tiếng, đùa giỡn với người chú nào đó cứ như trẻ con muốn cô dỗ thật cũng rất vui nha.

Lần thứ bảy Diệp Mạnh Giác đi ra, vẫn thấy cửa phòng Diệp Tư đóng chặt, lại thất bại quay trở vào. Bình thường lúc anh ở nhà, cô lúc nào cũng loay quanh bên cạnh anh không phải sao? Giờ nhóc con có bản lĩnh ghê ta, nhìn thấy giáo sư đẹp trai liền quên phết mất anh.

Diệp Mạnh Giác tức giận bắt bình tựa lưng vào ghế ngồi, chán nản nhìn mông lung vào màn hình máy tính trước mặt, trong đó là hình nhóc con đang cười rúc rỏ nhìn anh.

Đến hơn chín giờ, Diệp Tư tháo mắt kiếng xuống, cuối cùng cũng đã chinh xong tư liệu. Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Lúc hơn năm giờ, cô có đi xuống uống bát súp, tính đến giờ, cô đã ngồi trước máy tính gần năm tiếng rồi.

Không biết chú hay dỗi kia giờ đang làm gì. Diệp Tư nghĩ, đẩy cửa phòng mình ra, đứng trên hành lang nhìn nhìn, phòng ngủ chính bên trong không có đèn, xem ra chú còn ở thư phòng rồi.

Cửa thư phòng được nhẹ nhàng mở ra, Diệp Mạnh Giác đang hờn dỗi biết chắc là nhóc con đến tìm anh.

Anh cúi đầu, lăm bộ như đang đọc sách, đầu cũng không nâng một chút.

“Chú, còn đọc sách hả.” Bày ra vẻ cười híp mắt sà đến hỏi.

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác rất lạnh nhạt ừ một tiếng từ trong mũi.

Xem ra vẫn còn đang trong giai đoạn kỳ quái, Diệp Tư nghĩ, quán đến sau lưng ghé dựa của anh, nhẹ nhàng xoa bóp cổ và bả vai anh, lấy lòng hỏi: “Chú, người ta đâm bóp cho chú một chút nhé, thoải mái không?”

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác lại cực kỳ kỳ quái ừ một tiếng.

Diệp Tư nhìn anh vẫn không lạnh không nóng, mắt đảo quanh, ghé vào bên tai Diệp Mạnh Giác, học hành động bình thường của anh mà dán vào lỗ tai thổi hơi: “Thoải mái không? Chú?”

Một chiều này quả nhiên dùng rất được, Diệp Mạnh Giác không khỏi âm thầm rên rỉ một tiếng, nhóc con, tiểu yêu tinh, tiểu hồ ly, đây là tự bé cưng đốt lửa, tự bé cưng dâng tận cửa đây nhé.

“Chú?”

Diệp Tư còn chưa nói xong đã bị Diệp Mạnh Giác kéo tuột vào trong lòng, nụ hôn nóng rực như mưa rơi vào trên môi cô.

“Ừm... Chú...”

Diệp Tư mơ mơ màng màng, phát hiện mình đã bị Diệp Mạnh Giác đặt lên trên bàn, đầu của anh chôn ở trước ngực cô, hai tay linh hoạt cởi bỏ áo lót, phần mềm mại tròn tròn trắng nõn của thiếu nữ liền bung ra, chưa kịp rũ xuống đã bị anh há miệng ngậm chặt, tay kia của anh lại chuẩn xác nắm giữ lấy cái còn lại.

Diệp Tư bị anh dùng lực nắm chặt thì có chút đau, nhẩn máy, miệng tràn ra một tiếng rên rỉ, thân trên không tự chủ được mà ưỡn cao lên, vội vàng đưa bộ ngực đến trước mặt anh, đầu ngửa ra sau, cả thân thể hình thành một độ cong hoàn mỹ, mái tóc dài đen nhánh của cô phân tán trên mặt bàn.

Viên anh đào Diệp Mạnh Giác ngậm trong miệng tươi ngọt vô cùng, anh vội vàng lại dùng lực mạnh mút vào, nhưng vẫn còn cảm thấy chưa đủ, càng đem một nửa rất tròn hút toàn bộ vào miệng.

“Ừm... Đau...”

Diệp Tư mơ hồ than thở, rồi không chịu nổi khô nóng trong cơ thể, cái mông bắt đầu chuyển động. Lửa nóng cứng rắn đang đặt ở nơi mềm mại của cô. Cô giống như người chết đuối vớ được miếng gỗ cứu sinh, áp sát vào cái không lồ kia, dùng sức cọ xát cao thấp.

“Đồ xấu xa.” Diệp Mạnh Giác phun đầu vú trong miệng ra, cúi đầu rên lên một tiếng.

Diệp Tư nửa hé hai mắt mê muội, hàm răng cắn đôi môi anh đào kiều diễm, mảy cau chặt, khó nhịn rên hừ hừ.

Người có kiên cường hơn nữa cũng không chống lại được vẻ kiều mị phong tình của cô như vậy.

Lúc Diệp Mạnh Giác xông vào, cô nhắm chặt hai mắt, không thể ức chế hét lên một tiếng, tiếp theo liền bắt lấy tóc của anh, theo cánh tay rắn chắc của anh, theo nhịp chuyển động cấp tốc của anh mà cùng theo cao thấp.

“Bé cưng, nói, nói bé cưng yêu chú.” Tiếng nói khêu gợi của Diệp Mạnh Giác vang lên bên tai cô, “Nói, bé cưng.”

Diệp Tư trầm luân giữa khôn cùng khoái cảm, trong lòng chỉ hy vọng cánh tay của anh ôm chặt chút nữa, nhắc cô lên cao chút nữa, hạ xuống mạnh hơn một ít nữa, nhanh hơn một ít nữa...

“Bé cưng...”

“Bé cưng...”

“Chú... Mau...”

Ánh mắt Diệp Mạnh Giác tối sầm lại, bé con đáng giận, hoàn toàn không để anh vào trong mắt. Lập tức gia tăng độ mạnh yếu, hai tay nắm lấy cái mông tròn mềm vụn của cô, gia tốc chuyển động nhanh hơn. Nhóc con đáng giận này, nhóc con chuyên làm một người khác này, hôm nay anh phải chế phục cô, xem cô còn dám không để anh vào trong mắt hay không.

Anh nhắm ngay vách tường mềm mại của dinding đạo ẩm áp của cô mà dùng sức ma sát, từng phát từng phát, rốt cục đưa cô đến gần sát nơi tươi đẹp, nhưng lại không thỏa mãn cô mà chậm rãi trượt xuống, chậm rãi ra ra vào vào.

Diệp Tư ôm chặt cổ anh, hoàn toàn không khống chế mà trên dưới xóc nảy theo tần suất của anh, nhưng mỗi khi cái loại khoái cảm đến muốn chết đi này kề cận điểm bùng nổ, thì lại bị anh kéo từ trên đầu sóng xuống, cứ lặp đi lặp lại như thế, bức bách cô đến muốn khóc lên, hai tay nắm chặt bờ vai của anh, thanh âm nức nở: “Chú, muốn, muốn...”

“Muốn cái gì? Nói, nhóc con, không ép chú thì không được sao? Nói, muốn cái gì.”

Diệp Tư nức nở, câu từ trước sau không hoàn chỉnh kêu lên: “Muốn... chú. Bé cưng... muốn chú...”

Tiếng la động tình của cô đã lấy lòng Diệp Mạnh Giác, anh tấn công mãnh liệt vào chỗ mẫn cảm nhất của cô, khiến cho cô rốt cục bùng nổ cùng với một

tiếng nỉ non thật dài, cả người cô không khống chế được mà co rúm lại, móng tay gắt gao đâm vào đầu vai anh, miệng nhỏ dưới thân liên tục cắn nuốt anh, gắt gao chặt chẽ, không lưu tình chút nào mà cắn nuốt anh, chẳng sợ từng đợt nhiệt lưu từ bên trong chảy ra, cũng không buông miệng.

Miệng nhỏ xúc cảm tốt đẹp như vậy, tốt đẹp đến không thể khống chế, chặt đến mức tận cùng, đón dòng nhiệt lưu đang đổ xuống tới, từng đợt co rút mạnh mẽ, kêu gọi mãnh thú trong Diệp Mạnh Giác. Anh chống không lại, cúi đầu gào thét như tiểu mãnh thú, cũng nhịn không được nữa mà phun ra từng luồng lửa nham thạch nóng chảy.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Diệp Tư ghé vào trên vai Diệp Mạnh Giác, qua một lúc thật lâu mới tỉnh lại. Cảm giác được gì đó của Diệp Mạnh Giác lại hơi động đậy, cô lập tức dời đi sự chú ý của anh, “Chú, hôm nay chú sao vậy? Sao lại vắn vẹo vẹo như vậy.”

Diệp Mạnh Giác để cằm trên vai cô, kiêu ngạo hừ một tiếng không trả lời.

Nghe hiểu được anh kỳ quái, Diệp Tư ráng nhịn không cười trộm. Cô vòng tay lên cổ anh, vrom ngón tay về loạn trên lưng anh một chút, khiến cho cả người Diệp Mạnh Giác nổi da gà. Anh vội vã muốn tách rời khỏi cô, nhưng nào biết lúc này Diệp Tư lại giống như bạch tuộc, quấn chặt lấy người anh cười khanh khách không buông tha.

“Ngoan, bé cưng, mau bỏ tay, chú nhột chết.” Diệp Mạnh Giác rốt cuộc không nhịn được, năn nỉ.

Diệp Tư nghịch ngợm hỏi: “Chú còn dám kiêu ngạo nữa không?”

“Không dám.” Diệp Mạnh Giác nói, “Bé cưng ngoan, chú không dám nữa.”

“Chú còn dám đẹp lạnh nữa không?” Diệp Tư hỏi tiếp.

“Không dám nữa! Chú đẹp lạnh hồi nào?” Diệp Mạnh Giác tò mò hỏi, lại nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Từ này hình như dành cho nữ sinh mà, sao bé cưng lại dùng với chú?”

Diệp Tư vô lại ngang ngược: “Chú dám cãi? Người ta nói chú kiêu ngạo thì chú là kiêu ngạo, nói chú đẹp lạnh thì chú là đẹp lạnh!”

Nói xong hai tay chống nạnh, nghênh ngang nhìn anh.

Diệp Mạnh Giác thấy thế lập tức bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, ôm cô vào lòng: “Bé cưng ngoan, bây giờ đang ở sân nhà của chú, xem bé cưng còn dám hào hùng được bao lâu.”

“Chú xấu lắm!” Diệp Tư bĩu môi tức giận, “Chú xấu ghê lắm!”

Diệp Mạnh Giác cười y như hồ ly giả hoạt, “Chú chỉ xấu với mèo hoang nhỏ không nghe lời thôi. Mèo hoang nhỏ dám kiêu ngạo? Hừ? Sau này còn dám không để ý đến chú không, hừ? Về sau còn dám đuổi chú đi ra không, hừ?”

Diệp Tư đảo đảo mắt nghĩ nghĩ: “Thì ra chú náo loạn kỳ quái cả buổi chiều là vì người ta đuổi chú đi ra hả?”

“Hừ!”

Diệp Mạnh Giác không đồng ý thừa nhận.

Diệp Tư nhìn chăm chăm Diệp Mạnh Giác một hồi lâu rồi chậm rãi cười ra tiếng. Diệp Mạnh Giác thấy vẻ mặt cô cười đắc ý, bèn ho hai tiếng. Cô càng cười dữ hơn, khiến cuối cùng Diệp Mạnh Giác chịu không nổi, đỏ mặt giả bộ tức giận nói: “Không cho cười!”

“Chú.” Diệp Tư thật vất vả mới ngưng cười được, “Chú bắt chước người ta làm nũng đấy hả? Cả buổi chiều không để ý người ta là bắt chước người ta làm nũng hả? Muốn người ta đến dỗ chú à?”

Mặt Diệp Mạnh Giác càng đỏ hơn, anh quay mặt đi nhìn bên ngoài nói, “A, trời tối rồi sao?”

“Ha ha ha.” Diệp Tư cười lớn, đưa tay quay mặt anh lại đối mặt với cô, “Chú, chú thật đáng yêu quá à ~”

Nói xong dùng sức hôn mạnh lên miệng anh.

Diệp Mạnh Giác rốt cuộc tìm được cơ hội, một bàn tay ở sau lưng bắt lấy Diệp Tư, một bàn tay cố định cái đầu nhỏ của cô, cái hôn này càng sâu thêm.

Đang lúc thờ hồn hể, Diệp Tư nghe anh thì thảo nói: “Ai biểu nhóc con dám khen người khác đẹp trai, ai biểu dám khen người khác tốt.”

Trong lòng cô toát ra nhẹ nhẹ ngọt ngào. Thì ra chú kỳ quái như vậy không phải là đang làm nũng, mà là đang ghen nha.

“Không cho cười!” Diệp Mạnh Giác cảnh cáo, “Không được nhìn tên họ Tô kia nhiều, cũng không cho khen anh ta đẹp trai!”

“Ừ.” Diệp Tư cười híp mắt gât đầu, “Nghe lời chú, không nhìn thầy nhiều, cũng không khen thầy đẹp trai! Trong mắt người ta, chỉ có chú là đẹp trai nhất! Chỉ có chú là tốt nhất! Ai cũng kém chú hết.”

Thế này Diệp Mạnh Giác mới hài lòng, ký ký trán cô, nói: “Thế mới ngoan. Không chỉ là tên họ Tô kia mà đàn ông khác cũng không cho!”

“Ừ! Ai cũng không. Trong lòng người ta chỉ có chú!”

Diệp Mạnh Giác ôm Diệp Tư, thờ dài: “Bé cưng, chú thật sự lo lắng. Cục cưng của chú xinh đẹp thế này, lại tốt đẹp như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi cục cưng của chú. Mà chú thì đã già, bé cưng, bé cưng sẽ không hối hận ở cùng chú chứ? Không hề hối hận chút nào chứ?”

Diệp Tư thoát tay khỏi sự kèm chế của tay anh, ôm lấy mặt anh, nhìn thẳng vào ánh mắt tràn đầy lo lắng của anh, nói từng chữ từng câu: “Sẽ không, chú, bé cưng vĩnh viễn sẽ không hối hận. Trong lòng bé cưng chỉ có một mình chú. Chú, tình cảm của bé cưng đối với chú tuyệt đối không ít hơn so với chú. Lúc trước còn nghĩ chú là người thân của bé cưng, người ta còn không sợ, thế thì còn cái gì có thể thay đổi lòng người ta đây?”

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác bị cảm động bởi lời nói của Diệp Tư.

“Chú,” Diệp Tư nhìn anh khẽ cười: “Chú, bé cưng yêu chú. Vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng phủ lên đôi môi mềm mại của cô, thì thảo nói: “Chú cũng vậy, bé cưng, chú cũng yêu bé cưng, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi. Cục cưng của chú.”

Đêm đã khuya, Diệp Mạnh Giác nhìn nhóc con đang ngủ say trong lòng, trái tim mềm yếu hẳn đi, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô. Cô mơ mơ màng màng ni non một tiếng: “Chú.”

Xoay người, rồi lại dùng sức dụi dụi làm nũng trong lòng anh, ngủ thiếp đi.

Khóe miệng Diệp Mạnh Giác hơi nhếch lên, dù đang ngủ, bé cưng của anh vẫn muốn anh, vậy thì còn gì đáng giá để phải lo lắng đâu?

Anh nhớ lúc trước Trần Á có nói với anh, có một người tên Tô Mân Ngôn hình như có ý tưởng khác đối với bé cưng của anh. Anh nhìn ra được, Trần Á thấy Kiều Hoa Hoa háo sắc đối với Tô Mân Ngôn nên uống dấm, cũng khó chịu lây sang Tô Mân Ngôn. Mặc dù là vậy, anh cũng có chút bận tâm, bé cưng của anh do anh chăm sóc tỉ mỉ như hoa mà lớn lên, nam nhân ưu tú trên đời này cô chưa thấy qua nhiều người.

Đừng nói đâu xa, cái tên Tô Mân Ngôn kia theo lời kể của bé cưng có thể coi là một người hoàn mỹ, lại còn trẻ tuổi hơn anh, chỉ một vấn đề này thôi đã có sức cạnh tranh hơn so với anh rồi.

Bản thân anh quả nhiên là may mắn, có thể sắm vai một nhân vật trọng yếu ở trong sinh mệnh của cô như vậy. Chứ nếu không, anh cũng không biết mình có khả năng ôm được mỹ nhân về hay không.

Nghĩ đến đây, anh âm thầm hạ quyết tâm.

Khi Diệp Tư tỉnh lại, phát hiện miếng giấy nhắn tin nho nhỏ hình đầu mèo lâu nay không thấy lại xuất hiện ở đầu giường.

“Bé cưng, chú có việc gấp đi công tác hai ngày, lúc về sẽ có quà cho bé cưng. Bé cưng nhớ ngoan ngoãn ăn cơm, chăm sóc bản thân thật tốt. Chú yêu của bé cưng.”

Diệp Tư kéo tờ nhắn tin xuống, chu môi, cực kỳ có ý thức của một nữ chủ nhân, nói: “Đi công tác cũng không biết báo cáo với người ta trước, hừ!”

Nhìn đồng hồ, còn sớm, liền chậm rì rì rời giường. Sau khi rửa mặt, ăn đại chút gì đó, đi đến trường học. Hôm nay không có lớp, tuy nhiên hôm trước cô đã đáp ứng Tô Mân Ngôn là hôm nay sẽ giao tư liệu cho anh.

Diệp Tư ôm một xấp tư liệu được in ra, đi tới trước cửa phòng làm việc của Tô Mân Ngôn nhẹ nhàng gõ hai cái, sau khi nhận được đồng ý mới đẩy cửa vào phòng ra.

Bàn làm việc của Tô Mân Ngôn sát cửa sổ, trên cửa sổ còn có hai bồn lá nhỏ nhỏ xanh biếc. Tô Mân Ngôn mặc áo sơ mi trắng, đang viết cái gì đó. Ánh mặt trời buổi chiều xuyên thấu qua cửa chớp, chiếu lên người anh lốm đốm, giữa từng sợi nắng có thể thấy rõ những hạt bụi li ti đang bay lơ lửng, một hình ảnh rất kinh điển trong phim ảnh. Cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông đang chuyên tâm làm việc, mãi đến khi phát hiện một đôi mắt trong suốt đầy ý cười nhìn chằm chằm cô, mới giật mình tỉnh lại.

“Giáo sư Tô...” Diệp Tư đỏ mặt, đưa tài liệu trong tay ra, cúi đầu không nói tiếp.

Tô Mân Ngôn nhàn nhạt cười, tiếp nhận tư liệu từ tay cô, cẩn thận lật xem một lần, trầm ngâm nói: “Khúc đầu sửa sang đúng rồi, tuy nhiên khúc sau hơi hỗn loạn. Như vậy đi, giờ tôi không cần máy tính, em ngồi đây sửa lại lần nữa hai trang cuối cùng, được không?”

Diệp Tư liền vội vàng gạt đầu, đúng là cô quả thật không chuyên tâm lắm ở hai trang cuối cùng, bởi vì trong lòng nhớ phải đi đổ chú.

Diệp Tư mở máy tính, lập tức vui đầu vào thế giới của mình. Bất tri bất giác hơn một giờ đã trôi qua, Diệp Tư cuối cùng nhìn màn hình máy vi tính, hài lòng nhấn nút lưu lại.

Ngẩng đầu lên, phát hiện Tô Mân Ngôn đã soạn bài xong, đang dựa cửa sổ uống cà phê.

“À...” Diệp Tư liền vội vàng đứng lên: “Giáo sư Tô, em làm xong rồi.”

Tô Mân Ngôn gạt đầu, nói: “Ừ. Uống miếng nước, rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Diệp Tư cúi đầu cầm lấy cái ly trên bàn, đột nhiên cảm thấy quẫn, mặt đỏ ửng lên nhìn Tô Mân Ngôn, cười hỏi: “Giáo sư Tô rót nước cho em à?”

Tô Mân Ngôn nén cười, làm như không có việc gì, gạt gạt đầu.

Diệp Tư càng quẫn, cô nhớ mang máng lúc mình tra tư liệu đã gọi rất lớn giọng: “Rót ly nước đến đây!”

Đó là vì cô tưởng mình đang ở nhà.

Tô Mân Ngôn nhìn cô bé ngượng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhìn không được cúi đầu cười ra tiếng, vẫn còn không quên trêu chọc: “Không sao, tôi không để ý.”

Diệp Tư khóc không ra nước mắt, tôi thì để ý đó, được không?

Tô Mân Ngôn nhìn cô bé tỏ vẻ chán nản nhún vai, buông cái chén, nói: “Đi thôi, đến giờ ăn cơm chiều rồi.”

Diệp Tư đi theo sau Tô Mân Ngôn, sự tinh tú từ con hốt hoảng mới phản ứng được, nhanh chóng nói: “Giáo sư Tô, em về nhà ăn cơm là được rồi.”

Tô Mân Ngôn biết cô xấu hổ, hỏi: “Sao vậy? Vừa mới thoải mái sai tôi như vậy, giờ lại ngượng rồi? Đi thôi, để đáp tạ em đã giúp tôi sửa sang lại tư liệu, mời em ăn trà lễ ấy mà. Nếu không tôi sẽ biến thành một giảng viên đáng ghét chuyên bóc lột sinh viên thì sao.”

Diệp Tư còn định chối từ, Tô Mân Ngôn nhún nhún vai: “Thật sự muốn để tôi thành giáo viên tôi à?”

Lúc đi ra ngoài thì gặp Đường Duyệt. Anh thấy Diệp Tư đi theo sau Tô Mân Ngôn thì vẻ mặt đầy kinh ngạc. Tô Mân Ngôn này mặc dù mới đến không bao lâu nhưng đã nổi bật quá mức, hơn nữa, bởi vì liên quan đến Diệp Tư nên đương nhiên Đường Duyệt ít nhiều cũng để ý. Tuy nhiên, anh cũng biết chuyện tình giữa Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác nên chỉ cho đó là tin đồn vô căn cứ, lúc này xem ra Tô Mân Ngôn này có vẻ như thật sự có chút ý tưởng lạ à nha.

Diệp Tư hướng về phía anh ra dấu hiệu gọi điện thoại, rồi ngoan ngoãn đi theo sau Tô Mân Ngôn, lên xe.

Quán ăn hóa ra là chỗ Diệp Tư thường đi. Xuống xe xong, Diệp Tư nhìn khách sạn, nói: “Giáo sư Tô, rất phí tiền đó. Thật ra ăn ở căn tin cũng được rồi mà.”

“Sao thế? Sợ tôi mời không nổi à? Tuy tôi không nhiều tiền giống nhà em, nhưng chuyện mời khách ăn cơm thì không thành vấn đề đâu.” Tô Mân Ngôn nói, kéo cửa ra, nghiêng người để Diệp Tư đi vào trước.

Sau khi đi vào, như Diệp Tư nghĩ, lập tức gặp người quen.

“Tiểu công chúa Diệp gia đây mà? Chú của cháu đâu?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Diệp Tư thầm than, biết ngay là sẽ gặp phải chú Tiểu Tàn mà.

Trong mắt Tàn Vi Khiêm mang theo một chút nghiền ngẫm, cười tủm tỉm nhìn Diệp Tư.

“Chú Tiểu Tàn.”

Diệp Tư ngoan ngoãn gọi, rồi giới thiệu: “Đây là giáo viên của cháu, Giáo sư Tô Mân Ngôn.”

“Giáo sư Tô, đây là bạn của chú em, Tàn Vi Khiêm, ông chủ chỗ này.”

Tàn Vi Khiêm cười hi hi bắt tay nói với Tô Mân Ngôn: “Thì ra là Giáo sư Tô. Nghe danh nghe danh.”

Tô Mân Ngôn cho là anh khách sáo, lập tức nói: “Tàn Tổng khách sáo rồi. Tôi chỉ là một thầy giáo, Tàn tổng đừng nói quá.”

Tàn Vi Khiêm nói: “Không nói quá, không nói quá chút nào. Tôi thật sự ngưỡng mộ đại danh Giáo sư Tô của ngài đã lâu.”

Hai ngày nay, đầu chỉ nghe từ miệng Trần Á cùng Diệp Mạnh Giác một lần đại danh của vị Giáo sư Tô này thôi đâu. Tàn Vi Khiêm cười híp mắt nhìn

nhìn Diệp Tư, trong lòng thầm nghĩ, Diệp Mạnh Giác, công chúa nhỏ của cậu sợ là đang bị người khác mượn đó nhé.

Nhưng trước tiên, chưa biết công chúa nhỏ của Diệp Mạnh Giác có bị người khác nhớ thương hay không, chứ riêng cái danh của Diệp Mạnh Giác đã bị người ta mượn rồi. Diệp Mạnh Giác đi công tác ngày hôm trước thì hôm sau chuyện ngồi lê đôi mách giữa anh và Giang Lâm liền bay đầy trời.

Diệp Tư cầm tờ tạp chí giải trí, người thanh niên trong ảnh là chú của cô không sai, mà cô gái anh ôm, tuy rằng cúi đầu nhưng vẫn nhìn ra được đúng là Giang Lâm. Nghe nói năm đó cô gái này là ‘Người đẹp’ của Diệp Mạnh Giác, rất nhiều lần cùng đi với Diệp Mạnh Giác tới khắp các nơi. Tuy nhiên khi đó Diệp Tư còn nhỏ, không thắc mắc lắm với chuyện này.

Về sau, sau khi Diệp Mạnh Giác kết giao với Dư Chi, liền không truyền ra lời đồn như thế nữa.

Không ai ngờ, lúc này cô ấy lại xuất hiện trở lại trước mặt mọi người một cách lừng lẫy, hơn nữa tin tức nói có sách mách có chứng, nói cái gì mà lừa gạt rom, bạn trai lại vung tiền như rác, vì muốn làm vui lòng người đẹp mà đặt mua nhẫn kim cương có giá trên trời.

Phải nói, Giang Lâm này cũng có chút tài năng, vốn dĩ tất cả mọi người đều tưởng rằng cô ta nhờ vào nhan sắc mà kiếm com, không ai ngờ, cô ta từ một bình hoa ban đầu đã thành công trở thành người có thực lực. Càng về sau còn chậm rãi chuyển hình thức hoạt động, lấn sân sang lĩnh vực sau màn ảnh. Nghe nói gần đây nhất cô ta còn tự đạo diễn một bộ phim trụ được ở rạp chiếu phim khá lâu.

Diệp Tư buồn bực cầm bút vô thức vẽ loạn trên tạp chí. Tin đồn đã tung ra được vài tiếng rồi mà Diệp Mạnh Giác thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi tới.

Hừ! Hay quá hén, đúng là quả lớn thật! Cực kỳ lớn.

Diệp Tư tức giận nhét tạp chí vào trong thùng rác, cầm lấy di động.

“Kiều Hoa Hoa, chị đây mời cung đi dạo phố, đi quán rượu!”

Kiều Hoa Hoa cúp điện thoại, quay qua nói với Trần Á: “Bánh bao nhỏ bị kích thích! Muốn đi quán rượu!”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Trên thực tế, Diệp Mạnh Giác đang đau đầu vì chuyện này vô cùng. Anh vốn đi Pháp mua nhẫn và vài món trang sức, sẵn đó đặt mua mấy bộ quần áo để về dỗ Diệp Tư vui, nào biết, chẳng những không đỡ được mà ngược lại còn biến mọi chuyện thành tệ hơn.

Lúc tối anh đã nhận được điện thoại từ Tần Vi Khiêm, nghe tiếng cười đến vô cùng hả hê của Tần Vi Khiêm ở đầu kia điện thoại, Diệp Mạnh Giác biết ngay Tần Vi Khiêm có ý khoan tay ngồi xem kịch vui. Anh hận không thể lôi anh ta từ trong điện thoại ra ngoài này đập vài cái.

Anh còn đang ám ức nhóc con không nghe lời, anh mới vừa không ở cạnh là đã cùng họ Tô kia đi khách sạn ăn com ngay, vậy mà dám thề son thề sắt cam đoan không nhìn người ta nhiều!

Nghĩ tới nghĩ lui, anh quyết định về nhà sẽ sửa lại câu cú một chút, không phải là ‘không được nhìn nhiều’ bởi nghe ra rất mơ hồ, mà phải là ‘không được nhìn’ hẳn luôn!

Ai mà ngờ, tình huống chuyển biến đột ngột, anh còn chưa kịp sửa thì bản thân đã gây ra xì căng đan rồi.

Diệp Mạnh Giác nhìn tạp chí, mặt sắc lại, bấm điện thoại gọi cho Tần Vi Khiêm.

Đầu kia điện thoại, giọng cười của Tần Vi Khiêm thật sự rất đáng đánh đòn.

“Diệp Mạnh Giác, cậu còn không mau về đây với công chúa nhỏ đi, nghe Trần Á nói công chúa nhỏ cầu kinh muốn đi quán rượu đó.”

“Haiz, Diệp Mạnh Giác à, lá gan cậu lớn thật, dám đưa Lâm nhi đi Pháp mua sắm hả? Ha ha ha, cậu nói xem, như thế không phải cậu đang muốn tìm đường chết à? Còn Giáo sư Tô kia ấy mà, tôi cảm thấy Giáo sư Tô so ra tốt hơn cậu nhiều lắm, ha ha ha.”

“Tôi nói nè, Diệp Mạnh Giác...”

“Tần Vi Khiêm, cậu cảm miệng sẽ chết à?”

“Chết chứ, tuyệt đối sẽ chết! Bao lâu rồi tôi không thấy được thái độ cam chịu của cậu? Hừ?”

“Tần Vi Khiêm, cậu cảm miệng cho tôi, nghe tôi nói đây!”

Diệp Mạnh Giác găm lên gặm dữ, Tần Vi Khiêm lập tức ngậm miệng, tuy nhiên vẫn còn tiếng cười khùng khục từ trong lỗ mũi phát ra. Cảm miệng vẫn cười được như thường nha!

“Lão Tổng của《Tinh đồ》dạo gần đây không có chuyện gì đáng à, sao để chuyện này xảy ra? Tôi điện thoại cho cậu ta, cậu ta không nghe máy.” Diệp Mạnh Giác nói, “Cậu hỏi thăm coi, xem kẻ nào không muốn sống lâu vậy.”

Tần Vi Khiêm nói bằng giọng cà lơ phất phơ: “Ha ha, cậu ta giờ mà dám nhận điện thoại của cậu à? Bất quá tôi hỏi rồi. Nói ra cũng khéo thật, nghe nói có một phóng viên nhà họ đi Pháp nghỉ phép, vô tình chụp được. Tuy nhiên cũng tốt, không phải Lâm nhi tháng sau có một bộ phim ra rạp đó sao, xem như đây là một hình thức tuyên truyền đi. Chỉ không biết cậu phải giải thích thế nào với công chúa nhỏ thôi...”

Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, nói: “Thôi quên đi, việc này cứ để vậy.”

Cúp điện thoại, Diệp Mạnh Giác lo sợ bất an muốn gọi điện thoại cho Diệp Tư, nhưng lại sợ qua điện thoại thì giải thích không được rõ ràng lắm, nghĩ mãi chỉ thấy có nước nhanh chóng quay về mới được.

Diệp Tư lồi Kiều Hoa Hoa đi dạo suốt một buổi chiều mà vẫn không thấy Diệp Mạnh Giác gọi về, đành thở phì phì tự mình gọi qua cho anh, ai ngờ lại gặp tất máy. Cô nào biết đâu vì Diệp Mạnh Giác vô cùng lo lắng nên đã chạy về.

“Đến quán rượu!”

Sau khi uống vài ly rượu, hai cô nhóc bắt đầu nói chuyện càn rỡ.

“Kiều Hoa Hoa, bình thường nhìn cậu rất khôn khéo, sao lại thua dưới tay Trần Á vậy? Sao? Cậu nói mình nghe chút đi, cậu tốn bao nhiêu công phu rồi sao còn không bắt được anh ấy vậy?”

“Hừ! Cậu bắt được chú cậu thì giờ này có ngồi trong này uống rượu cùng mình không?”

“Uống đi ~ mình nói nè, đừng chờ mong nữa, nhất định anh ấy không muốn cậu, không muốn chỉ treo cổ trên một thân cây ấy mà. Giáo sư Tô của chúng ta còn tốt hơn, cậu cứ dứt khoát đòi mục tiêu, theo đuổi Giáo sư Tô của chúng ta đi. Với nhiệt tình và kiên định của cậu, nhất định là tóm được ngay.”

Kiều Hoa Hoa nghĩ nghĩ, cười hắc hắc nói: “Bánh bao nhỏ, rốt cục cậu cũng thông minh ra một lần. Thật sự là ý kiến hay đấy. Được rồi, mình lập tức sẽ theo đuổi Giáo sư Tô. Gọi điện thoại, giờ gọi ngay đi!”

Sau khi Tô Mân Ngôn nhận được điện thoại, nghe giọng các cô đã ngà ngà say, sợ hai cô gặp chuyện không may nên vội vàng chạy tới.

Ngay lúc Tô Mân Ngôn tìm được Diệp Tư và Kiều Hoa Hoa thì Trần Á vốn đang núp một bên rốt cục nhìn không được đi qua chỗ các cô. Anh nghe nói các cô muốn đi quán rượu nên này giờ vẫn theo đuôi phía sau, sợ hai người nhất thời uống nhiều lại hồ đồ bất chấp mà xảy ra chuyện.

Lúc Tô Mân Ngôn vừa xuất hiện, anh liền hoảng, anh biết anh ta hẳn là quen biết với hai cô nhóc kia, và nếu không làm thì anh ta phải là cái vị Giáo sư Tô gần đây lúc nào cũng được Kiều Hoa Hoa luôn miệng nhắc đến.

Tô Mân Ngôn không nhận ra Trần Á, nhìn anh gật đầu chào, nói: “Tiên sinh, ngại quá, các cô ấy uống nhiều, tôi nghĩ tôi phải đưa các cô ấy đi thôi.”

Khóe miệng Trần Á co quắp một chút, đưa hai cô nhóc này đi? Anh ta cho mình là ai vậy?

Anh chỉ chỉ Kiều Hoa Hoa nói: “Thật ngại, cô bé này là em gái tôi.”

Trần Á nói xong, huych Kiều Hoa Hoa một cái, “Kiều Hoa Hoa, nói chuyện.”

Kiều Hoa Hoa nhìn nhìn anh, vung một cánh tay lên: “Anh là ai vậy? Không biết.”

Trần Á lập tức lạnh mặt, híp mắt nhìn Kiều Hoa Hoa, nói từng chữ một: “Em nói xem anh là ai?”

Bất đắc dĩ, cái mặt lạnh của anh chả có một điểm uy hiếp nào.

“Đã nói không biết!”

Kiều Hoa Hoa cũng không nhìn anh cái nào, chuyển hướng qua Tô Mân Ngôn ngây ngô cười: “Giáo sư Tô, thầy thật đẹp trai!”

Tô Mân Ngôn nhìn Trần Á gật đầu, mỗi tay lồi một cô gái, chuẩn bị đi ra ngoài.

Trần Á đen mặt, ngăn lại trước mặt anh ta, lúng túng xuất chứng minh thư ra: “Thẻ căn cước của tôi, chắc vậy là đủ chứ.”

Tô Mân Ngôn nhìn lướt qua: “Ngại ghê, học trò của tôi họ Kiều, hình như họ của tiên sinh không giống vậy?”

“Anh kè.”

Tô Mân Ngôn thân nhiên nhìn anh, “Xem ra học sinh Kiều Hoa Hoa cũng không muốn đi cùng với anh, thời buổi này anh trai cầm thú cũng có rất nhiều.”

Diệp Tư bật cười hi hi, “Anh Trần, anh là anh trai cầm thú kìa, ha ha, vậy hóa ra Kiều Hoa Hoa thích một cầm thú à?”

Nói xong, lại nghĩ nghĩ, “Tuy nhiên không sao, dù sao Kiều Hoa Hoa giờ cũng không cần anh nữa, Kiều Hoa Hoa giờ thích Giáo sư Tô rồi, Họa Họa hả?”

Trần Á nghe vậy sắc mặt càng khó coi hơn. Anh nhìn Kiều Hoa Hoa đang ngây ngô cười với Tô Mân Ngôn, nỗi sợ hãi chậm rãi bò lên trong lòng. Mấy năm nay không phải anh không biết tâm tư của Kiều Hoa Hoa, nhưng anh vẫn cho là mình làm vậy mới đúng. Anh vẫn muốn đẩy cô ra, nhưng đến lúc cô không cần anh nữa thì anh mới biết được, anh đã không thể không có cô.

Anh không dám tưởng tượng, nếu không có cô quán quít bên cạnh thì mỗi ngày sẽ trôi qua như thế nào. Anh không dám tưởng tượng, cô gái trước đây đã nói phải gả cho anh giờ đứng bên cạnh người đàn ông khác thì anh sẽ như thế nào.

Mặc kệ ích lợi gia tộc, mặc kệ mâu thuẫn tranh chấp gì đó giữa người lớn, chính mình đã nhận định cô ấy, đã nghĩ phải bảo vệ cô ấy cho tốt, có lẽ cô ấy chưa nhận ra điều này đâu.

“Kiều Hoa Hoa.” anh mềm giọng nói, “Anh Trần Á đây.”

Kiều Hoa Hoa kinh ngạc nhìn anh, nước mắt chậm rãi lăn xuống, câu gọi ‘anh Trần Á’ này cô đã đợi rất nhiều năm. Từ khi mẹ cô gả vào Trần Gia, anh luôn bắt cô phải kêu ‘anh’ chứ không được thêm hai chữ Trần Á. Mà cô vì giận dữ nên cũng không kêu ‘anh’, chỉ gọi thẳng tên Trần Á.

Ba chữ ‘anh Trần Á’ này như gọi lại khoảng thời gian tốt đẹp đã bị chôn sâu vào trong ký ức của cô, vốn tưởng rằng đời này cũng không trông mong sẽ được lục lại và lôi chúng ra nữa.

“Anh Trần Á.” cô chu miệng, giang hai tay ra, “Anh Trần Á, ôm ôm.”

‘Anh Trần Á, ôm ôm’ Trong ký ức kia, cô gái bé nhỏ sẽ vươn hai tay trắng nõn như ngó sen làm nũng với anh.

May mắn, vẫn còn kịp.

Trần Á tiến lên một bước, ôm Kiều Hoa Hoa vào trong ngực.

“Kiều Hoa Hoa.” anh cúi đầu gọi cô, mặc kệ cô có nghe hoặc nhìn thấy hay không, miệng vẫn kêu, “Kiều Hoa Hoa.”

Kiều Hoa Hoa níu chặt áo trước ngực anh, từ trong ngực anh ngưỡng mặt nhìn lên, nhìn thấy đôi con ngươi lấp lánh long lanh như sao của anh đang thâm tình nhìn cô, khóe miệng không khỏi co rúm lại, kiễng chân, nhắm ngay bờ môi của anh mà hôn lên.

Trần Á lập tức thẳng băng thân mình, đầu óc đột nhiên trống rỗng, tới khi anh phản ứng kịp thì mặt Kiều Hoa Hoa đã đầy vẻ thỏa mãn vì đã trộm được đồ ngon ngọt, cười hi hi nhìn anh.

Nhóc con!

Một tay Trần Á cố định đầu Kiều Hoa Hoa, nhắm ngay môi cô mà phủ môi lên, vô cùng khí phách mà hôn xuống.

Nhóc con! Xem em còn dám kiêu ngạo không!

Cái hôn này, hôn mãi đến khi cả người Kiều Hoa Hoa mất hết sức lực, hơi thở cũng sắp bị nghẹn chết, Trần Á mới hơi rời đi đôi môi tươi đẹp của cô, “Xem lần sau em còn dám không!”

Hai mắt Kiều Hoa Hoa nhắm lệ mông lung nhìn anh, thì thảo nói: “Không dám, anh Trần Á thích chủ động, nên em cũng không dám làm cái gì, chờ anh đến.”

Trần Á nghe vậy khóe miệng run rẩy một chút, anh thích chủ động thì đúng rồi, liền lấn người lên, lại thêm một nụ hôn dài.

Diệp Tư và Tô Mân Ngôn đã sớm không còn ở đây. Từ lúc Kiều Hoa Hoa chủ động hôn, Tô Mân Ngôn liền lấy tay che cái miệng đang há hốc của Diệp Tư, dẫn cô ra khỏi quán rượu.

Ra ngoài quán rượu, bị gió đêm lạnh lạnh thổi một hồi, Diệp Tư mới chậm rãi tỉnh táo lại. Các cô vốn dĩ cũng không uống nhiều lắm, chỉ muốn mượn rượu cầu nhậu, phun ra hờn dỗi trong lòng mà thôi.

“Chuyện này, ngại quá, Giáo sư Tô.” Diệp Tư lúng túng nói, “Thật ra Kiều Hoa Hoa muốn gọi thầy tới, cho nên mới điện thoại cho thầy. Không ngờ là, chuyện đó... cái đó..., ha ha.”

Tô Mân Ngôn thờ ơ: “Không sao, bất quá tôi đã đến rồi, cứ coi đó như là tác thành cho một chuyện tốt đi.”

“Dạ.” Diệp Tư gật đầu: “Đúng vậy. Kiều Hoa Hoa thích anh Trần rất nhiều năm rồi, cô ấy nói từ nhỏ đã thích anh ấy.”

Hai người lại đi tiếp vài bước, Tô Mân Ngôn mới hỏi: “Giờ đi tiếp, hay là tôi đưa em về nhà?”

“Không cần đâu ạ.” Diệp Tư vội vàng chối từ, “Em tự bắt xe về là được rồi.”

“Vậy sao được?” Tô Mân Ngôn nói, “Đã trễ thế này, tôi sẽ lo khi em về một mình, và lại, em có uống rượu. Đi thôi, tôi đưa em về.”

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Tư, Tô Mân Ngôn lái xe đến trước cửa nhà Diệp Tư.

“Đúng là một biệt thự rất đẹp.” Tô Mân Ngôn cảm khái, “Không gian tốt, trong sân cũng được bố trí xinh đẹp.”

Diệp Tư vừa còi đây an toàn ra, vừa nói: “Quy hoạch trong nhà mười mấy năm nay không hề thay đổi, do mẹ em và em trước đây cùng nhau bố trí.”

Diệp Tư mở cửa xe, nhìn Tô Mân Ngôn: “Giáo sư Tô vào trong ngồi chút đi.”

Tô Mân Ngôn đang muốn chối từ, Diệp Tư nói: “Em mời thầy uống ly cà phê, vừa mua được loại cà phê này mấy hôm. Tuy nhiên, nếu thầy thích nước trái cây, em cũng có thể mời thầy uống nước trái cây.”

Xuống xe, Tiểu Suất từ trong sân ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới mừng.

Diệp Mạnh Giác chạy về đến nhà thì thấy một bức tranh ấm áp hài hòa như thế, cô gái nhỏ nở nụ cười duyên dáng bụng một ly cà phê đưa cho một thanh niên ngồi trên sofa, ngay cả Tiểu Suất luôn hung hãn cũng nhẹ nhàng phe phẩy cái đuôi, ngoan hiền ghé vào bên chân người thanh niên đó.

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng khách, Diệp Tư quay đầu nhìn, nhân nhật nói: “Chú đã về rồi.”

Trong lòng Diệp Mạnh Giác cứng lại, từ khi nào nhóc con lại nói giọng lãnh đạm như thế với mình?

Tô Mân Ngôn thấy người tiến vào, biến sắc, đứng lên.

“Chú, đây là thầy giáo của người ta, Giáo sư Tô Mân Ngôn.”

Diệp Tư còn chưa dứt lời, Diệp Mạnh Giác đã thay xong giày, nhanh chóng tiến lại, bắt tay cùng Tô Mân Ngôn, nhiệt tình nói: “Giáo sư Tô đúng không? Nghe danh đã lâu. Ngày nào tôi cũng nghe cô bé khen ngài đấy.”

Tô Mân Ngôn khách sáo nói: “Diệp Tổng, ngài khách sáo rồi. Người nói câu nghe danh đã lâu phải là tôi mới đúng. Diệp Tổng tuổi còn trẻ mà đầy hứa hẹn, làm việc quyết đoán, tôi thật sự bội phục không thôi.”

“Nói quá, nói quá rồi.”

Sau khi hai người hàn huyên vài câu, Tô Mân Ngôn đứng dậy cáo từ.

Diệp Tư đưa Tô Mân Ngôn ra cửa quay về, bước vào nhà đầu tiên. Tiểu Suất cũng ngoắt ngoắt cái đuôi muốn theo vào thì lại bị Diệp Mạnh Giác kéo lại, “Mày không có khí phách dám bán nước cầu vinh, thừa dịp tao không có ở nhà thì theo địch phản quốc. Đi, phạt mày đêm nay ngủ ở nhà nhỏ, không được vào nhà.”

Tiểu Suất uất ức gầm gừ hai tiếng, cụp đuôi tránh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Diệp Mạnh Giác đi theo Diệp Tư lên lầu.

“Bé cưng, nghe chú giải thích đi.”

“Không nghe.”

Diệp Tư lập tức đi vào phòng mình.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác muốn chen vào sau cô.

“Chú ra ngoài đi, đêm nay người ta muốn ngủ một mình!”

“Bé cưng...”

“Người ta muốn đi ngủ.”

Diệp Tư chu môi, tức giận nói: “Người ta muốn đi ngủ, không để ý chú nữa.”

Diệp Mạnh Giác biết, nếu mình không giải thích, nhất định cô sẽ tức giận ghê gớm hơn. Vì thế bất kể cô có nghe hay không, tự mình nói ra toàn bộ: “Bé cưng, sự thật không giống như trên tạp chí nói đâu. Chú có đi Pháp bởi vì muốn mua quà về cho bé cưng vui. Chỉ không ngờ ở bên kia lại gặp... Giang Lâm nên mới có chuyện náo loạn này. Bé cưng, chú thật sự không có làm chuyện xấu, chú trong sạch, khẩn cầu tổ chức tin tưởng chú!”

Diệp Tư tiếp tục không nói gì mà chỉ tỏ vẻ buồn bực.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác kéo kéo áo Diệp Tư, âm ức, “Bé cưng, chú thật sự trong sạch mà! Tổ chức phải tin tưởng chú!”

“Vậy, tại sao chú lại không gọi điện thoại cho người ta?” Thật lâu sau, Diệp Tư hỏi, “Sao chú lại chẳng thèm để ý người ta suốt một ngày?”

“Tại chú sợ nói qua điện thoại không rõ ràng sẽ làm mọi chuyện càng loạn hơn, nên phải vội vàng chạy về không thấy à?” Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư đã nguôi nguôi, vừa nói vừa làm bộ như vô tình ôm lấy cô, đi vào trong phòng.

“Vậy cũng không cho phép chú không gọi điện thoại cho người ta. Báo một tiếng cũng không được sao hả?” Diệp Tư đỏ đôi mắt, “Chú đáng ghét, người ta ghét chú nhất, cả ngày chả vui về chút nào!”

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư đỏ mắt lên liền hoảng hốt, vội vàng dỗ: “Tại chú không tốt, tất cả đều là lỗi của chú! Đều là lỗi của chú! Bé cưng đừng khóc, đánh chú đi được không? Đánh chú đi!”

Diệp Tư nghiêng mặt, không nhìn anh, “Không thèm đánh chú, dù sao chú cũng đáng ghét, đáng ghét nhất.”

“Ừ, chú là kẻ đáng ghét nhất, bé cưng nói cái gì thì chính là cái đó, được chưa?” Diệp Mạnh Giác chuyển tới đứng trước mặt Diệp Tư, “Bé cưng nhìn chú đi, được không?”

Diệp Tư lại quay mặt đi, “Không nhìn, không thèm nhìn.”

Diệp Mạnh Giác bám riết không tha theo sát chuyển động của cô, cho đến khi Diệp Tư cảm thấy xoay mãi thì cổ mình cũng đau đau, mà anh còn tội nghiệp nhìn cô, trong lòng cũng mềm xuống.

Cô vốn cũng không quá tin vào những chuyện được báo chí đưa tin, tâm tư của chú đối với cô, cô đương nhiên biết. Nếu đổi thành bất kỳ người đàn ông nào trên trái đất này thì cô có thể hoài nghi, nhưng riêng trái tim của chú đối với cô, cô chẳng hề hoài nghi dù chỉ một chút. Nhưng không nghi ngờ không có nghĩa là sẽ không tức giận, sẽ không khổ sở, sẽ không ăn dấm chua. Đúng vậy, cô ghen.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác vẫn tiếp tục kéo kéo áo cô, như kẻ yếu đang bị bắt nạt.

“Ghét!”

Diệp Mạnh Giác lập tức phụ họa: “Ừ, đáng ghét.”

Diệp Tư nhú cái mũi nhỏ nhìn anh, một lúc lâu mới hỏi: “Quà đâu?”

Quà? Diệp Mạnh Giác sững lại, anh đã đặt hàng một món trang sức kim cương nhưng phải chờ tới ngày mai mới có thể lấy được. Nhưng vì anh sốt ruột nên gấp rút quay về, làm gì mà kịp lấy?

“Cái này... bé cưng à...”

Diệp Tư nghe vậy hiểu ngay anh không có quà, lập tức chu môi quát: “Người ta mặc kệ! Quà! Người ta muốn quà! Chú nói đi mua quà cho người ta mà!”

“Đúng vậy. Bé cưng à, chú đặt quà ngày mai mới lấy được. Chú đã kêu Lý Phong sắp xếp rồi. Tối mai nhất định sẽ đưa quà đến trước mặt bé cưng, có được không? Ngoan nha, bé cưng.”

“Không được! Không được! Người ta muốn quà ngay bây giờ! Nếu không người ta sẽ lờ chú luôn! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Diệp Tư xù lông nhím, làm sao có thể ngay cả một món quà nhỏ cũng không có? Tạp chí nói rõ ràng gặp anh ở phố mua sắm, mua đại cái gì cũng được mà.

Đã định quăng cho anh cái thang để leo xuống, ai biết chính anh cũng không biết nắm lấy cơ hội này!

Diệp Tư đen mặt, đóng sầm cửa lại. Đáng ghét! Rất đáng ghét!

Tiếng gõ cửa dè dặt cẩn trọng truyền đến, Diệp Tư nổi giận dưng dưng mở cửa, Diệp Mạnh Giác cười híp mắt nói: “Bé cưng, chú đưa bản thân mình làm quà cho bé cưng có được không?”

Diệp Tư ghéech đầu lểc mắt nhìn nhìn anh, “Chú đã là của người ta từ khuya rồi, đưa cái gì mà đưa?”

RẦM, lại là tiếng đóng cửa, Diệp Mạnh Giác sờ sờ cái mũi, bó tay.

Khó khăn lắm mới đợi được đến tối hôm sau, Lý Phong ba chân bốn cẳng cầm nhẫn về. Diệp Mạnh Giác nhận lấy kích động chạy về nhà, nhưng lại phát hiện nhóc con hoàn toàn không có ở nhà.

Gọi điện thoại cho cô thì mới biết hóa ra nhóc con chạy về chỗ của bà tị nạn rồi.

Nghĩ giờ mà về đó thì thể nào cũng tránh không khỏi việc bị Lý Hoa Quyên dạy dỗ, Diệp Mạnh Giác bắt đắ dĩ thờ dài thườn thượt.

Quả nhiên không ngoài suy đoán, Lý Hoa Quyên tưng một trận từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài cho Diệp Mạnh Giác nghe đến long óc, xong mới thả anh lên lầu tìm Diệp Tư.

Diệp Tư đang ghé vào cạnh cửa nghe lén dưới lầu, nghe được tiếng chân Diệp Mạnh Giác lên lầu thì lập tức chạy về giường, chui vào chăn giả bộ ngủ.

Diệp Mạnh Giác vào phòng, xoay cái đèn tường đang rọi thứ ánh sáng yếu ớt sang một bên, lẳng lẳng ngồi ở bên giường Diệp Tư chẳng nói năng gì, chỉ nhìn chăm chăm cái gáy của Diệp Tư.

Diệp Tư lúc đầu còn cảm thấy may mắn là mình đưa lưng về phía anh, tuy nhiên thời gian lâu dài thì thân thể cứng đờ khó chịu. Có vẻ như tâm tình của chú xuống thấp, cô nhìn không được lại hơi lo lo, hay là bà mắng nặng quá rồi.

Ngay lúc cô sắp hết giả bộ được thì nghe thấy Diệp Mạnh Giác nhẹ thờ dài, sau đó cúi đầu gọi cô: “Bé cưng.”

Giọng của anh không hiểu sao lại khiến cô cảm thấy lo lắng, trong giọng nói đầy vẻ cô đơn và bắt đắ dĩ khiến cô lo lắng muốn xoay ra an ủi anh. Nhưng không đợi cô xoay người thì Diệp Mạnh Giác đã đứng dậy đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, sau khi Diệp Mạnh Giác ra ngoài không bao lâu thì phòng tắm cách vách truyền đến tiếng nước chảy. Diệp Tư nằm trên giường, chẳng hiểu tại sao giọng của Diệp Mạnh Giác lại làm cho cô có cảm giác kỳ quái, một loại cảm giác vô cùng xấu.

Diệp Mạnh Giác tắm rửa xong cũng không đi vào phòng Diệp Tư mà ra ban công lầu hai hút thuốc. Gió đêm man mát, không biết qua bao lâu anh mới chà xát hai tay đã rét run, xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Đóng xong cửa ban công, vừa quay người lại thì thấy ngay Diệp Tư đang ním môi, chân không đứng trước cửa phòng ngủ của cô, ánh mắt mang theo nghiền ngẫm nhìn chăm chăm vào anh.

Trong nháy mắt, Diệp Mạnh Giác dường như thấy lại được hình ảnh cô bé bơ vơ không ai giúp của mười mấy năm trước, lòng anh run nhè nhẹ, mau chóng bước qua ôm lấy vai cô, nói bằng giọng trách cứ: “Sao lại đi chân không xuống giường? Mau vào đi.”

Diệp Tư nghe lời theo sát anh vào phòng.

Chờ cô lên giường, Diệp Mạnh Giác đưa tay sờ sờ chân cô. Bé con rụt rụt một chút, anh mới sực nhớ tay mình cũng lạnh ngắt, liền không nói câu nào mà ôm đôi chân trần của cô áp vào trong lòng.

Cách nửa phút, nhóc con thì thảo hỏi: “Chú, chú muốn làm lò sưởi cho người ta hay là muốn người ta làm lò sưởi cho chú vậy?”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy bật cười, anh đứng bên ngoài hơi lâu nên người cũng ngấm lạnh như băng.

“Làm sao bây giờ?” anh nhỏ giọng hỏi, “Bé cưng lạnh mà chú cũng lạnh, chỉ bằng chúng ta làm một chút vận động để sưởi ấm nhé?”

Không đợi Diệp Tư kháng nghị, Diệp Mạnh Giác liền nhanh chóng vén chăn lên, chỉ hai ba động tác là kéo xong áo ngủ trên người Diệp Tư xuống, vội vàng tiến vào.

“Chú... lớn vậy... từ lúc nào?” Diệp Tư rên rỉ hỏi.

“Chỉ khê đụng đến bé cưng liền nhịn không được,” Diệp Mạnh Giác thờ hỏn hên, “Chú nhìn thấy cái chân nho nhỏ của bé cưng là muốn chảy máu mũi lập tức.”

“Chú lưu manh!”

“Ừ, cũng chỉ với bảo bối của chú, chú mới lưu manh như vậy!”

Trận vận động này làm một cái liền đến tận hai ba giờ sáng.

Diệp Mạnh Giác phảng phất như muốn dùng hết nhiệt tình của mình, ôm Diệp Tư giằng co vài giờ.

Diệp Tư mệt đến không chịu được mà anh vẫn còn sinh long hoạt hổ ra ra vào vào.

“Chú, mệt quá rồi, buồn ngủ quá rồi.” Diệp Tư yếu ớt kháng nghị, “Sao chú vẫn chưa xong vậy?”

“Tiểu biệt thắng tân hôn.” Diệp Mạnh Giác cắn cù cây cây vát và trên người cô, “Hôn nữa, chú đi Pháp hai ngày về còn bị người nào đó nhốt ngoài cửa một đêm.”

Cuối cùng, Diệp Tư chịu hết nổi mà lăn ra ngủ mê, trong lúc mịt mờ mơ hồ cảm giác được Diệp Mạnh Giác ôm cô, thờ dài dịu dàng thì thầm: “Bé cưng, bé cưng, tóm lại chú phải làm sao để bé cưng không bị thương tổn đây?”

Đến lúc Diệp Tư nhận được quà thì không phải là nhẫn như trong tưởng tượng của cô, mà là một chiếc đồng hồ Cartier Panther, mặt báo gắn ngọc lục bảo linh động, thân báo khảm bạch kim làm mặt đồng hồ, vẻ lười nhác lại đầy hấp dẫn. Tuy rằng quà không phải là nhẫn như trong chờ đợi của Diệp Tư, nhưng chiếc đồng hồ báo sản này khiến cô nhớ đến mẹ. Trong ấn tượng của cô, người mẹ luôn luôn tiết kiệm của cô dường như cũng vô cùng yêu thích dòng sản phẩm đồng hồ báo sản này, nghe nói là quà của ba tặng mẹ nhân kỷ niệm ba năm ngày cưới.

Cô còn nhớ rõ, chú đã từng kể chuyện về ba mẹ cho cô nghe, cũng nhớ rõ mình và chú đã nói với nhau về khát vọng có thể tìm được một tình yêu kiên trì không đổi giống như ba và mẹ. Cô không ngờ, chú vẫn còn nhớ.

Diệp Tư cầm lấy đồng hồ nhìn phải nhìn trái, cẩn thận dè dặt đeo lên tay, nhìn mặt kính, nhìn không được bật cười. Đồng hồ nhìn rất đẹp, con báo trên mặt kính long lanh linh động đáng yêu. Tuy nhiên, cô cảm giác khí chất của mình không đủ, giống như không thể khống chế được một chiếc đồng hồ như vậy. Thôi vậy, côi ra cho rồi.

Một hôm lên công ty của chú, Diệp Tư thấy Đường Duyệt toàn thân tây trang trắng thơm liên hoảng sợ vội vàng hỏi: “Đường Tiểu Tam, anh tới bàn chuyện làm ăn với chú em hả?”

Đường Duyệt vượt vượt đầu cô cười, “Không có, anh làm gì có trình độ tới vậy. Chú Diệp nhận anh vào đây thực tập, cho anh học tập kinh nghiệm kinh doanh.”

“Thực tập ở đây? Nhà của anh không phải cũng...” Diệp Tư nói được phân nửa thì ngưng lại nghĩ nghĩ rồi ha ha cười, xem ra chú thật sự bắt đầu trợ giúp Đường Duyệt.

Diệp Tư hưng phấn mở cửa văn phòng của Diệp Mạnh Giác, cười híp mắt ngọt ngào hô: “Chú.”

Diệp Mạnh Giác đang gọi điện thoại, thấy cô tiến vào liền ra hiệu dừng lớn tiếng, vội vàng nói thêm hai ba câu với đầu bên kia rồi cúp điện thoại, “Sao hôm nay hứng trí vậy? Tới công ty tìm chú hả?”

“Dạ.” Diệp Tư nhảy đến trước mặt anh, “Đến khen ngợi chú. Chú cho Đường Duyệt thực tập ở trong này à?”

“Đừng vậy, không phải bé cưng muốn chú giúp tên nhóc đó sao? Chú nghĩ, biện pháp tốt nhất trước tiên là lôi tên nhóc đó vào công ty của chú, vừa có thể dạy cho cậu ta làm ăn buôn bán, hai nữa, qua đó nói cho những người khác biết Đường Duyệt đang được chú che chở. Chờ cậu ta học được hai năm thì lại để cho cậu ta về nhà tự tôi luyện, thấy được không?”

Diệp Mạnh Giác nói xong kè sát vào mặt Diệp Tư, hỏi: “Muốn khen ngợi chú thế nào?”

Diệp Tư nhìn ra ngọn lửa nóng bỏng trong mắt anh, trong bụng thầm la “không ổn”, lập tức lui thân chạy ra bên ngoài.

Mắt thấy sắp thoát ly được miệng cọp thì một bàn tay to bế cô lên từ phía sau, chỉ trong nháy mắt cô đã ngã vào trong lồng ngực dày rộng ấm áp.

Diệp Tư cảm nhận được người đàn ông phía sau đang âm thầm cười khoái trá, gắt giọng: “Chú, văn phòng đó.”

Hô hấp nóng rực của đàn ông phun bên tai cô, “Văn phòng thì sao? Có phải chưa thử qua đâu.”

Diệp Tư nhớ lần trước cũng trong phòng làm việc mà phát sinh chuyện, máu liền dồn toàn bộ lên mặt, lập tức dùng sức muốn tránh thoát anh.

“Đừng nhúc nhích, bé ngốc, giờ mà động đây là lại càng kích thích chú đó.” Diệp Mạnh Giác ép miệng bên tai cô khàn khàn nói, hô hấp đã trở nên nặng nề.

Diệp Tư lập tức ngoan ngoãn đứng im, nhưng vẫn không đào thoát được khỏi móng vuốt sói.

“Chú, chú nói người ta không được động đây rồi mà?”

“Ừ.”

“Vậy bây giờ chú làm gì đó?”

“... Thương bé cưng”

“...”

Diệp Tư bị Diệp Mạnh Giác đặt trên cửa văn phòng hôn điên cuồng một trận, vừa mới đầu thì còn biết đường mà phản kháng, nhưng rồi từ từ cũng mê muội theo. Đã nói rồi mà, mỗi lần chú hóa thân thành sói là đáng sợ nhất, chẳng phân biệt nơi chốn gì cả... Bởi vậy mới nói, cảm dục thật sự không cứ phải là biện pháp tốt, y như giảm béo vậy, sẽ bị phản tác dụng.

Đáng thương cho Diệp Tư bé bỏng giờ giống như một con cá nhỏ bị Diệp Mạnh Giác ép lên trên cửa mà âu yếm, miệng rầm rà rầm rì cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì.

Diệp Mạnh Giác cách quần lót xoa nắn cánh hoa của cô, cổ tình dây dưa khiến cho cả người cô ngứa ngáy. Cô cảm giác được ngón tay anh đè ngay một chỗ vân ve nhẹ nhẹ giống như mát xa, thân thể cũng từ từ căng cứng hòa theo, hô hấp dần dần không thể khống chế được. Ngay lúc cô thét lên chói tai trong tay anh cũng là lúc có tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên, đồng thời kèm theo giọng của Đường Duyệt.

Diệp Tư hết sức nhịn xuống, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, ghé vào trên vai Diệp Mạnh Giác không nhúc nhích.

Ngoài cửa Đường Duyệt nghe được giọng của Diệp Tư, ngăn người, rồi một lúc lâu sau đỏ mặt bỏ đi.

“Ngoan.” Giọng Diệp Mạnh Giác rõ ràng mang theo ý cười, “Oắt con đi rồi, chúng ta lại tiếp tục.”

“A!” Diệp Mạnh Giác hít vào một hơi, “Mèo hoang nhỏ, sao lại cắn chú?”

“Ghét chú.” Diệp Tư dựa vào vai anh oán giận, “Sau này làm sao người ta gặp Đường Duyệt đây, mắt mặt chết mất.”

“A, chú!”

“Ngoan.” Diệp Mạnh Giác khàn giọng, “Bé cưng xem nè, chú như vậy rồi, bé cưng làm cho chú giảm bớt một chút có được không?”

Diệp Mạnh Giác nói xong, kéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Tư phủ lên chỗ nhô lên kia, “Bé cưng, bé cưng, nó nổi lên phản ứng với bé cưng, bé cưng không thể bỏ mặc nó đó...”

“Vậy... Ờm... Ờm ở chỗ này, ờm ngay phía sau cửa, bên ngoài nghe thấy được...” Diệp Tư đầu hàng.

Diệp Mạnh Giác ôm cô dúi đến ghế sofa, “Nơi này có được không?”

Nói xong đã lật váy của Diệp Tư lên, cái mông tròn vênh cao bọc quần lót thuần trắng bày ra trước mắt anh.

Lột bỏ quần lót, vừa trải qua một đỉnh nên nhụy hoa lúc này đã ướt nhẹp, Diệp Mạnh Giác nhìn nó bằng ánh mắt tràn đầy lửa dục.

“Ngoan, nước thật nhiều.”

Diệp Tư khép hờ mắt quý trên ghế sofa cũng cảm giác được hoa tâm dưới thân mình đã ẩm ướt, thân thể cô luôn nấn nấn, lại vừa mới trải qua một lần xúc cảm cực lạc trên tay anh, nên lúc này càng ngập nước.

“Vào từ phía sau có được không? Bé cưng?” Diệp Mạnh Giác kéo cô từ ghế sofa lên, cời sạch quần áo trên người cô.

Những nụ hôn dày đặc bắt đầu từ cổ, đi ngang qua vai, sau lưng, kéo thẳng xuống dưới. Diệp Tư chống hai tay lên tay vịn ghế sofa, run rẩy rên rỉ, sau lưng chính là chỗ nấn nấn của cô, không chịu nổi chỉ sau vài cái trâu chọc, Diệp Mạnh Giác càng chi chít hôn xuống như thế này, cô càng có cảm giác trống rỗng.

Cảm nhận được cô đã đủ ướt, Diệp Mạnh Giác cũng không nhẫn nại được nữa, tách nơi tư mật mềm mại của cô ra, đưa phần thân của mình tiến vào.

Diệp Tư cảm nhận được anh liền lập tức gắt gao cắn chặt lấy, tầng tầng lớp lớp nếp nhăn mềm mại giống như vô số cái miệng nhỏ nhắn mút lấy mãnh thú của anh, khít khao mà âu yếm.

“Bé cưng, bé cưng cắn chú chặt quá, chú không động được...”

Đáp lại anh chính là sự vận động của cái mông tròn trắng nõn của Diệp Tư. Cô đẩy hướng lên phía anh, rồi lại tự thu trở về, nhụy hoa phía dưới vẫn cắn đến sít sao như cũ.

Cô chỉ vừa động đẩy thì tư vị mật hôn ấy lập tức khiến da đầu anh run lên. Cảm thấy bé con còn muốn tự mình động thân, anh lập tức dùng hai tay bắt lấy bờ mông trắng nõn, lưng dùng lực mạnh mẽ di chuyển thúc vào.

Trên tấm lưng trắng nõn của cô gái nhỏ lấm tấm nhiều dấu vết anh để lại, lỗ chân lông khít nhỏ rịn ra chút mồ hôi, hông của cô hạ thấp xuống, mông vênh lên thật cao hình thành một độ cong mê người, mà dự hoặc người nhất chính là hoa tâm giấu giữa hai cánh hoa trắng, mãnh thú của anh đang nhanh chóng vào vào ra ra bên trong hai cánh hoa kia.

Anh bị cảnh tượng trước mắt kích thích đến khôn cùng, bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy cái mông đang vênh cao, trên làn da trắng nõn lưu lại một dấu tay màu phấn hồng...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45

Tiểu bạch thỏ run run rẩy rẩy theo sát Diệp Mạnh Giác ra khỏi văn phòng, mặt phản ứng hồng xuân sắc, hai tròng mắt đầy nước, đáng vẻ này hiển nhiên là vừa bị ăn xong.

Vì thế, một đám bát quái thành tinh trong văn phòng không thể không ồn ào nha.

Lúc Đường Duyệt đi ngang qua phòng trà nước thì nhìn thấy một đám bà tám đang tranh luận sôi nổi.

“Chắc chắc, thật không nhìn ra đó, Diệp Tổng chúng ta lại có loại sở thích quái đản như vậy? Đó là cháu gái của anh ta mà.”

“Đúng vậy, chả trách anh ta trước giờ không chịu kết hôn, không thể tưởng tượng được, thật sự là kẻ càng có tiền lại càng biến thái.”

“Haiz ~ áo tường của tôi tan vỡ rồi!”

“...”

Đường Duyệt dừng lại, nghĩ nghĩ, quay trở lại, “Các vị, có chút sự thật tôi nghĩ tôi nên thanh minh thay Diệp Tổng một chút.”

Mấy phụ nữ trong phòng trà nước thấy Đường Duyệt thì lập tức im thin thít. Tuy nói Đường Duyệt là trợ lý, nhưng ai mà chẳng biết lai lịch cậu ta.

“Diệp Tổng và Diệp Tư không có liên hệ máu mủ. Cho nên, sau này hy vọng tôi sẽ không còn nghe mấy lời giống các vị vừa nói. Hơn nữa, chuyện riêng tư của Boss hình như cũng không đến lượt các vị quản, đúng không?”

Mấy người phụ nữ kia nghe vậy liền hoảng sợ tán ra.

Đường Duyệt đứng ở phòng trà nước nhìn ra ngoài cửa sổ. Dưới lầu, xe của Diệp Mạnh Giác vừa từ dưới hầm đỗ xe chạy ra. Anh mỉm cười thật chặt, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện. Anh nhớ đến âm thanh của Diệp Tư mà anh nghe được lúc đứng trước cửa văn phòng Diệp Mạnh Giác, những mảnh mây đỏ từ từ bò lên gương mặt trắng nõn. Anh thở dài, vẻ quyến rũ kiều mị đó cho dù anh có nỗ lực cả đời cũng không nhìn thấy được.

Tiểu Tư, Tiểu Tư.

Anh đã từng kêu tên này trong lòng vô số lần, khi cuộc sống của anh rơi vào trong u ám khôn cùng, cái tên này giống như ánh sáng đem đến hy vọng đang cách anh không xa, lúc anh buồn rầu nhất, cái tên này lại giống như một con dao mỗi thời mỗi khắc khứa vào lòng anh.

Tiểu Tư, Tiểu Tư.

Anh nguyện cả đời đều nỗ lực làm cho em vui vẻ...

Trong xe, Diệp Mạnh Giác thân thiết hỏi: “Phải về trường học thật à? Bé cưng xem, bé cưng mệt như vậy rồi, trốn một tiết cũng có sao đâu?”

“Hừ!” Diệp Tư bĩu môi, ý bảo, không biết tại ai mà thế.

“Được không?”

“Không được! Hôm nay có tiết của Giáo sư Tô!” Diệp Tư kéo dài giọng, “Tại chú hết! Đáng ghét!”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy không dấu vết nhíu mày lại, nghe kiểu nói này, có vẻ như nếu đó không phải là tiết của Giáo sư Tô thì có thể trốn chăng?

“Nhanh lên, nhanh lên, đến muộn bây giờ, sao ngừng lại vậy!” Diệp Tư âm âm ỉ ỉ nói.

Khóe miệng Diệp Mạnh Giác co quắp, “Đèn đỏ mà, bé cưng.”

“Hừ! Dù sao cũng tại chú! Đã nói dừng rồi. Ghét chú nhất.” Diệp Tư tả oán, “Lần sau không bao giờ cho chú làm vậy nữa.”

Diệp Mạnh Giác cười trộm, bé con ngoài miệng thì nói như ghê gớm lắm, có cho hay không ấy hà, đoán chắc không phải do cô định đoạt.

“Cười cái gì mà cười? Người ta nói được thì làm được!” Diệp Tư giống như sư tử con xù lông, gầm gừ gọi loạn.

Diệp Mạnh Giác lập tức đầu hàng, “Được, được, được, chú không cười nữa, đúng là chú không nên như vậy. Bé cưng xem, tới ngay ấy mà, đừng sốt ruột, nhiều lắm là năm phút nữa thôi.”

Đến trường học, Diệp Tư xuống xe, thành thục chạy vài bước, lại lộn trở về, nghiêm túc nắm tay nói với Diệp Mạnh Giác: “Chú à!”

Diệp Mạnh Giác từ trong xe nhìn cô dò hỏi, “Sao thế?”

“Cám ơn chú đã cho người ta đồng hồ.” Diệp Tư nhỏ giọng nói xong, xoay người chạy về hướng phòng học.

Khỏe miệng Diệp Mạnh Giác giương cao, nhìn bóng hình thon nhỏ xinh xắn của cô biến mất trong dãy lầu, ánh mắt sâu thẳm.

Mặc dù Diệp Tư không bị trễ, nhưng cũng vội vàng tiến vào phòng học. Cô lên vào từ cửa sau. Tô Mân Ngôn đang bị một đám nữ sinh vây quanh, lúc Diệp Tư vào lớp anh giống như linh tính được, ngay thời điểm Diệp Tư bước vào thì ngẩng đầu, nhìn cô nhàn nhạt cười cười.

Sau khi chuông reo, tất cả mọi người trở về vị trí. Tô Mân Ngôn giả như vô tình lại nhìn Diệp Tư một chút, tóc mái trên trán cô hơi ẩm mồ hôi, sắc mặt hồng hào, môi kiều diễm. Tô Mân Ngôn cảm giác trong cơ thể mình nhộn nhạo, nhanh chóng cúi đầu lật lật giáo án trên bàn, bắt đầu lên lớp.

“Kiều Hoa Hoa, sao rồi? Có bỏ nhào vào anh Trần Á của cậu không?” Diệp Tư thừa lúc Tô Mân Ngôn xoay người viết bảng, nhỏ giọng hỏi.

“Hi hi hi...” Kiều Hoa Hoa cười ngây ngô, “Bánh bao nhỏ, anh Trần Á thật dũng mãnh!”

“Phụt ~” Diệp Tư bị sặc, kẻ cầm thú đầu phải là ông anh, cầm thú rõ ràng là cô em gái đây mà?

“Chị Hai à, nói kiểu đó mà bị Trần Á nghe được thì bảo có nổi không?” Diệp Tư hỏi.

“Không đâu, mình đang khen anh ấy chứ bộ, anh ấy hẳn phải cao hứng mới đúng.” Kiều Hoa Hoa nhanh mồm miệng nói.

“Phụt ~”

Được rồi, Diệp Tư thừa nhận, mình thua Kiều Hoa Hoa đâu chỉ là nửa điểm, mà cô phải ngửa cổ mà ngưỡng mộ đó.

“Đúng rồi,” Kiều Hoa Hoa nhìn cô, “Còn cậu thì sao? Chú cậu nói thế nào?”

Diệp Tư trầm mặc một hồi, “Chưa hề nói, thật ra mình cũng biết chú sẽ không làm những chuyện như vậy, chỉ hơi mất hứng mà thôi.”

Kiều Hoa Hoa không khỏi sốt ruột, “Cậu ngốc đấy à? Mình biết chú cậu tốt với cậu, nhưng cái chính ở đây không phải cậu cũng không biết, với điều kiện của chú cậu, phụ nữ nào mà không ước ao? Đừng nói Giang Lâm, mình thấy chị lớn của Đường Tiểu Tam còn chưa hết hy vọng đó?”

“Xuyt!” Diệp Tư nhỏ giọng, “Kiều Hoa Hoa, cậu đừng quá kích động, đang giờ lên lớp, lát nữa nói tiếp.”

Kiều Hoa Hoa thấy Tô Mân Ngôn nhìn về phía các cô khẽ mỉm cười, ngây ngô cười khà khà nhanh chóng cầm bút lên, giả bộ một dáng vẻ sinh viên ngoan ngoãn mà cầm cúi ghi ghi chép chép.

Tô Mân Ngôn lắc đầu, cười mỉm, tiếp tục giảng bài.

“Ê! Diệp Tư, đừng đi chứ! Mình còn chưa nói hết mà!” Kiều Hoa Hoa vừa dọn đồ đạc trên bàn vừa kêu.

Diệp Tư đã đi tới cửa, bất đắc dĩ phải dừng lại đứng ngoài cửa chờ cô.

Trong phòng học, Tô Mân Ngôn như những lần trước, cứ sau giờ học là lại bị nữ sinh vây quanh, hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Diệp Tư đứng trong hành lang nhìn xuyên qua cửa sổ, lơ đãng đánh giá Tô Mân Ngôn. Ngũ quan của anh góc cạnh rất đẹp, trán rộng, mày đậm, một đôi mắt đen thẳm lại thường xuyên lung linh tràn đầy sắc màu, vô cùng mê hoặc lòng người. Mũi cao thẳng, màu môi hơi hồng, tuy nhiên, phun ra lời nói đều như châu ngọc.

“Nhìn gì mà phát ngốc vậy?” Kiều Hoa Hoa huych Diệp Tư một cái, nhỏ giọng hỏi, “Mình nói nè, Giáo sư Tô này là tai họa đó nha. Đẹp trai như vậy không phải lỗi của anh ta, nhưng gây ra tai họa nhân gian lại chính là sai lầm của anh ta, đặc biệt còn là Giáo sư Đại học nữa thì đã sai lại càng sai. Cậu xem, cả một đám tim hồng lập lòe nhộn nhạo, chặc chặc chặc.”

Diệp Tư phì cười ra tiếng. Kiều Hoa Hoa nói cứ y như cô nàng không hề có tim hồng lập lòe vậy.

Cô đứng ngoài cửa, tiếng cười cũng không phải quá lớn, trong phòng Tô Mân Ngôn cũng đang cười nhưng lại ngẩng đầu nhìn về phía các cô, trong ánh mắt ẩn ý cười ầm ập.

Diệp Tư vô thức cảm thấy tim hơi đập rộn lên, cô lúng túng vẩy vẩy tay chào Tô Mân Ngôn, kéo tay Kiều Hoa Hoa nhanh chóng chạy về hướng cầu thang.

“Này, chạy cái gì?” Kiều Hoa Hoa không rõ thực hư hỏi.

“Vội... Ăn cơm.” Diệp Tư lấp bắp nói.

Sau khi cấp tốc ấn thang máy, Diệp Tư đè ngực, có vẻ như vừa rồi chạy quá nhanh nên bây giờ tim đập dữ dội.

Xuống tới dưới lầu, không ngờ đã thấy xe của Diệp Mạnh Giác ở đó.

“Chú!” Diệp Tư chạy tới, gõ gõ cửa sổ xe, “Sao chú còn ở đây? Không đi sao?”

Diệp Mạnh Giác xoa xoa huyệt thái dương, cung chiều nói với cô: “Ừ, đột nhiên cảm thấy hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi một chút. Lâu rồi chú không đón bé cưng về, nên hôm nay muốn chờ bé cưng tan học.”

Không biết vì sao, Diệp Tư đột nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Diệp Tư mở cửa xe, nói với Kiều Hoa Hoa đang đứng phía sau: “Kiều Hoa Hoa, mình đi trước, cậu cũng nhanh chạy về nhà với anh Trần Á ngọt ngào của cậu đi thôi.”

Diệp Mạnh Giác giật mình: “Trần Á? Sao không nghe cậu ấy nói.”

Diệp Tư cười thật thần bí, “Chuyện mới xảy ra hai ngày trước, người ta và Giáo sư Tô thấy tận mắt đó.”

Tô Mân Ngôn?

Diệp Tư nhìn lướt phía ngoài, quay đầu thúc giục: “Chú đi mau đi, người ta đói bụng.”

Có lẽ chính cô cũng không biết, nhưng Diệp Mạnh Giác lại nhìn thấy nét mặt của cô rất rõ ràng. Cô hơi hơi chau mày, ánh mắt mang theo một chút hoảng hốt. Diệp Mạnh Giác lẳng lặng nhìn theo ánh mắt cô, Tô Mân Ngôn dưới vòng vây của mấy nữ sinh đang nhanh nhẹn đi ra từ phòng học.

Lại là Tô Mân ngôn.

Diệp Mạnh Giác âm thầm siết chặt tay cầm lái, rồi lại buộc mình buông ra như không có việc gì, cúi gằm thắt dây an toàn cho Diệp Tư, thuận tiện hôn lên mặt cô một cái, “Bé ngoan, chú chờ bé cưng đến chỗ ăn ngon nhé.”

Lúc xe quay đầu lướt qua bên người Tô Mân Ngôn, Diệp Tư theo bản năng cúi thấp đầu xuống một chút. Chính cô cũng không biết tại sao, chỉ theo bản năng mà muốn lẩn trốn.

Động tác nhỏ này của cô không lọt khỏi mắt Diệp Mạnh Giác. Mắt anh tuy đang nhìn phía trước, nhưng khóe đuôi vẫn đang xem chừng động tác của cô, tim đột nhiên đánh trống, bé cưng của anh thế là thế nào?

Vốn dĩ, Diệp Mạnh Giác cũng hơi ghen tuông đối với Tô Mân Ngôn. Từ sau khi Diệp Tư lên trung học, nam sinh theo đuổi cô cũng không ít, tuy nhiên, anh biết chúng đều là nít ranh chưa ráo máu đầu, ngoại trừ Đường Duyệt, không tên nào khiến anh để ý, bảo bối nhà anh cũng giống vậy.

Nhưng hiện tại Tô Mân Ngôn này, lực công kích hiển nhiên cao hơn gấp bội, hơn nữa xem ra, bé cưng dường như có cảm giác mơ hồ đối với anh ta. Trong lòng Diệp Mạnh Giác đã hơi có chút hoảng hốt.

Cơm nước xong, cuối cùng Diệp Tư cũng cảm thấy được có điểm gì đó là lạ. Hôm nay mặc dù Diệp Mạnh Giác cũng giống như thường ngày gấp thức ăn rót nước cho cô, nhưng lại thật im lặng, hầu như không nói lời nào.

“Chú, sao hôm nay chú không nói gì hết vậy? Mệt lắm à?”

“Không sao.” Diệp Mạnh Giác nói, “Bé cưng cũng im ắng đó thôi, nghỉ gì thế?”

Diệp Tư do dự một chút, từ lúc cô ra khỏi trường học trong lòng vẫn luẩn quẩn hình bóng Tô Mân Ngôn, điều này sao cô nói với chú được đây?

“Ha ha, không có gì, đừng đoán mò.” Diệp Tư ngây ngô cười.

Diệp Mạnh Giác lẳng lẽ nhìn cô, ánh mắt mang theo vẻ âm thầm mà cô không hề quen thuộc.

“Ăn xong rồi chứ, bé cưng?” anh dịu dàng hỏi.

“Dạ.” Diệp Tư gật liên, muốn ra ngoài nhanh một chút, ánh mắt của chú khiến cô rất không thoải mái.

“Chúng ta nói chuyện được không?” Giọng nói của anh càng dịu dàng, Diệp Tư lại càng cảm thấy kinh hãi.

Lần chú nói năng trịnh trọng như vậy với cô là lúc cô học trung học. Lần đó cô và Kiều Hoa Hoa lén chạy đến bờ sông uống rượu, kết quả là uống đến say khướt, hai đứa ngã trái ngã phải nằm trên ghế dài bên bờ sông. Sau đó có mấy tên côn đồ chạy tới, các cô thiếu chút nữa đã bị mấy người đó mang đi, trong đám đông vây xem có người hào tâm đứng ra, dẫn đầu đám đông quát lui mấy tên côn đồ, lại cầm di động của các cô gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, thế mới không xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Sau khi cô tỉnh lại, tưởng là Diệp Mạnh Giác sẽ đánh đòn hoặc giáo huấn cô không ngừng, nhưng không ngờ anh chỉ rất trịnh trọng tâm sự với cô, hỏi cô

có phải có chỗ nào anh làm không tốt hay không? Cô nhớ được lần đó cô khóc, khóc rất dữ dội, chẳng phải anh làm không tốt, mà là chính cô, cô không thể làm được. Tại cô không thành thành thật thật làm cháu gái của anh, lại có cái ý nghĩ kỳ lạ muốn làm bạn gái của anh.

Còn lúc này thì sao đây?

Diệp Tư đi theo Diệp Mạnh Giác ra phía sau nhà ăn, lúc này là giờ cao điểm tan tầm, trên đường người chật như nêm cối. Diệp Tư ngồi trong xe, thường xuyên lên lên liếc nhìn Diệp Mạnh Giác đang lẳng lặng lái xe.

Diệp Mạnh Giác thật ra cũng chưa nghĩ kỹ xem nên thảo luận thế nào với Diệp Tư, hỏi thẳng cô thích Tô Mân Ngôn? Hay là thôi đi? Nếu ngộ nhờ cô nói thích, vậy anh phải làm sao?

Xe chạy theo hướng về nhà, nhưng không về thẳng mà dừng ở bờ sông.

Diệp Mạnh Giác nắm chặt tay lái, suy nghĩ làm sao để mở miệng.

Áp suất không khí giữa hai người chưa bao giờ thấp đến ngọt ngào như vậy, Diệp Tư lo lắng nắm chặt dây an toàn trên người.

“Bé cưng.”

Rốt cuộc Diệp Mạnh Giác đã mở miệng, nhưng bởi vì khẩn trương nên âm giọng hơi cao.

Anh nhìn Diệp Tư, nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn hỏi: “Bé cưng, bé cưng có thể nói cho chú biết trong lòng bé cưng thật sự đang nghĩ gì không? Bất kể là cái gì cũng đều nói cho chú biết, được không?”

Diệp Tư bị hỏi đâm ra lờ mờ, ngo ngắc nhìn anh, “Thật sự nghĩ gì là sao?”

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác dừng một chút, “... thích Tô Mân Ngôn phải không? Giáo sư Tô của bé cưng ấy?”

Anh nỗ lực giấu đi nỗi lo lắng và hồi hộp của bản thân mình, nhưng lại không tự chủ được mà chăm chú nhìn Diệp Tư.

Diệp Tư nhìn anh, ánh mắt chậm rãi bị bao kín bởi một tầng hơi nước. Cô không nói lời nào, chỉ lẳng lặng mím chặt môi nhìn anh.

Trầm mặc như vậy càng làm cho đầu anh đông đặc, trong lòng lạnh toát, xem ra bé cưng thật sự thích tên họ Tô kia rồi. Anh nên nói gì đây? Nên làm gì bây giờ? Chúc phúc cho cô, hay là tiếp tục giữ chặt lấy cô? Nhưng mà, kiểu nào cũng không được, loại nào cũng không được!

Anh không dám nhìn thẳng vào mắt cô nữa, giả bộ muốn hút thuốc, quay sang đưa tay sờ soạng trong ngăn kéo nửa ngày vẫn không tìm được hộp thuốc, lại chạm vào một cái hộp nhỏ nhỏ.

“Ngủ ngốc!”

Giọng Diệp Tư nức nở vang lên, “Chú, chú là đại ngốc. Chú ngốc vô cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Cô bật dậy, nhào lên ôm cổ anh, chu môi nức nở: “Chú là hủ dấm, đại ngốc, làm người ta sợ muốn chết.”

“Bé cưng?”

Diệp Mạnh Giác ôm thân hình nhỏ bé vừa bỏ nhào qua của Diệp Tư, thử hỏi: “Bé cưng, bé...”

Không đợi anh nói xong, Diệp Tư đã nổi giận đùng đùng cắn vào bờ môi của anh. Cái hủ dấm này, tên đại ngốc này, làm cô hoảng hồn này giờ, thấy anh nghiêm túc như vậy còn tưởng anh không cần cô nữa chứ.

Tuy rằng Diệp Tư nhào tới hung hăng như vậy, nhưng lực cắn xuống không hề dùng sức mà chỉ nhắm một chút rồi buông ra ngay, nhẹ nhàng tình ý, cô không hề muốn làm anh đau.

Cô dán sát lại như thế, trong tim Diệp Mạnh Giác lúc này tất cả chỉ có cô, chẳng còn thấy gì xung quanh, đôi tay lập tức nhốt chặt cô lại, gấp gáp hôn sâu thật sâu.

Bé con trong lòng lại cố tình không an phận, cứ cọ tới cọ lui, kích thích ngọn lửa bùng phát trên cơ thể anh. Anh nhìn không được, vỗ nhẹ một cái lên cái

mông nhỏ của cô, khàn khàn nói: “Đừng lộn xộn.”

Diệp Tư ló đầu từ trong ngực anh ra, há miệng thở phì phò, đôi môi xinh đẹp giờ đã sưng đỏ oán than: “Người ta sắp nghệt thờ chết rồi nè.”

Diệp Mạnh Giác lúc này mới biết hóa ra mình vừa dùng sức rất mạnh mà hôn cô, làm bé con không thờ được.

Anh nhìn bộ mặt uất ức của bé con, cái miệng nhỏ chu chu làm nũng, nhìn không được lại tiếp tục hôn xuống. Lần này tuy rằng không làm cô nghệt thờ, nhưng lại đồng thời đốt lên ngọn lửa trong bé con. Cô rên rì cọ cọ lên người anh như một chú mèo nhỏ.

“Bé cưng, đừng cọ nữa, chú không nhìn được.” Anh tách ra một khoảng cách nhỏ thì thắm trên môi cô.

Mắt Diệp Tư vẫn nhắm, không biết có phải là không nghe được lời nói của anh hay không mà vẫn tiếp tục cọ xát lên người anh.

Diệp Mạnh Giác âm thầm rên rì, liếc mắt nhìn thật nhanh tình hình bên ngoài. Con đường này vốn thông sang một khu biệt thự, thường rất ít người qua lại, bởi trước đó anh do dự không biết làm thế nào để mở miệng hỏi bé cưng vấn đề khó khăn kia nên đã chọn một chỗ tương đối hẻo lánh an tĩnh. Ai mà ngờ lúc này lại mang đến thuận tiện cho anh.

“Bé cưng” Anh rên lên, bàn tay to duỗi vào lục lọi trong quần áo của cô.

“Ừm~” Diệp Tư phát ra một giọng mũi nhỏ, xoay người muốn tách khỏi tay anh.

“Ngoan.” Anh nhỏ giọng dụ dỗ, ngón tay linh hoạt tìm được nội y đang ngăn cản, nhanh chóng cởi bỏ.

Hai hôm nay ngực Diệp Tư lúc nào cũng hơi căng đau, bộ ngực mềm mại trắng nõn căng chặt cả nội y, giờ đột nhiên mất đi trôi buộc nên hai khuôn ngực trắng nõn nhanh chóng bật ra như chú thỏ nhỏ bị động mà phóng nhảy. Diệp Tư nhắm mắt hưởng thụ rên một tiếng, tính nhẩm thì hai hôm nay cũng sắp đến ngày ‘Bà đi’ ghé thăm, thân thể hẳn cảm hơn so với bình thường một ít.

Bàn tay to của Diệp Mạnh Giác bắt được một con thỏ xoa nhẹ vài cái, đột nhiên khước miệng nhếch lên lười nhác, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Lớn rồi.”

Diệp Tư được anh xoa vuốt đến vô cùng thoải mái, mơ mơ màng màng hỏi: “Cái gì?”

“Bánh bao nhỏ thành bánh bao trắng lớn rồi.” Anh cười xấu xa, “Lần sau Kiều Hoa Hoa sẽ không dám giễu cợt bé cưng nữa đâu.”

Diệp Tư rên rì hai tiếng, đầu óc mông lung nhưng vẫn nhớ mang máng hình như Kiều Hoa Hoa kêu ‘Bánh bao nhỏ’ không phải với ý này.

Diệp Mạnh Giác ấn một cái nút để ghế ngã ngang ra hết mức, đặt Diệp Tư nằm trên ghế, dán cả thân thể anh lên trên. Diệp Tư giật mình, mở to đôi mắt mê muội hỏi: “Chú, ở trong này à? Về nhà đi.”

Diệp Mạnh Giác nhìn đến mồ hôi rịn đầy trán, “Nơi này không có ai đâu, ngoan, chú...” chú bị bé cưng trêu chọc, không kịp đợi nữa rồi.

Diệp Tư lại mạnh mẽ lắc đầu, nắm tay trắng xinh chống trước ngực anh, “Về nhà đi, người ta không thích ở bên ngoài! Về nhà!”

Diệp Mạnh Giác chịu thua ngồi lại ghế lái, cúi đầu nhìn nhìn mãnh thú đang bùng bùng phần chấn của mình, bất đắc dĩ nói: “Bé cưng, bé cưng làm vậy chú sẽ bị nghen đến hư mất đó.”

“Ai kêu chú chẳng phân biệt được tình huống.” Diệp Tư lại hơi lo lắng, nhỏ giọng nói với anh, “Người ta... lúc này... không phải cố ý... Chú hôn người ta thoải mái lắm...”

“Ừ...” Diệp Mạnh Giác cố nén nhịn, gân xanh ẩn hiện nổi đầy trên trán. Nhóc con mà còn nói thêm nữa, đoán chắc anh sẽ dùng sức mạnh.

Nhóc con rụt rè sợ hãi nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Nếu không, nếu không, hay là chú tự...”

Nghe nhóc con nói lời này, Diệp Mạnh Giác bật cười không ra tiếng. Kêu anh tự giải quyết ngay trước mặt bé cưng, anh thật không muốn tí nào.

“Hay là, bé cưng giúp chú đi?” Anh cười xấu xa hỏi.

Cô nhóc đỏ mặt, nuốt nước bọt, chậm chậm sát gần lại, một bàn tay nhỏ bé mềm mại tinh tế nắm mãnh thú của anh, tuột lên xuống vài cái, chu miệng nũng nịu nói: “Người ta không biết.”

Diệp Mạnh Giác đang đắm chìm trong khoái cảm mà các ngón tay ngây ngô của cô mang đến, thấy cô chu môi ra vẻ ảm ức, đành phải dụ dỗ: “Bé ngoan, bé cưng làm vậy tốt lắm, cứ như vậy, chú thật thích lắm, bé cưng...”

Bàn tay to của anh bao lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm như không xương của cô, đẩy cao hạ thấp, “Cứ như vậy, cứ như vậy là được.”

Diệp Tư nghe được cố gắng nén nhịn trong giọng anh, trong lòng mềm hẳn xuống, bàn tay nhỏ bé nắm mãnh long cương tím của anh, ra sức đem đến niềm vui cho anh.

Lần này đổi lại đến phiên Diệp Mạnh Giác nhắm chặt hai mắt, thân thể căng thẳng, hòa theo từng động tác lên xuống nhanh chóng của các ngón tay Diệp

Tư, thân trên từ từ cong lên rời khỏi lưng ghé dựa, hai tay nắm chặt thành nắm đấm đặt bên cạnh sườn, mày cau chặt, mũi phát ra từng tiếng rên rỉ ngán ngùi.

“Bé cưng! Bé cưng! Bé cưng!”

Lúc anh ào ạt phun trào cũng là lúc anh cuồng loạn kêu bé cưng, thân trên nghiêng mạnh tới trước, hai chân thẳng cứng, một cánh tay đột nhiên vươn đến kéo Diệp Tư qua đặt vào trong lòng ôm chặt, tiếng hô cái này chồng lên cái kia, “Bé cưng! Bé cưng! Bé cưng!”

Anh hô gấp gấp, sức mạnh cánh tay vô cùng lớn như muốn bóp nát cô. Cô tuy đau nhưng trong lòng lại sáng khoái vô cùng, nhìn anh trên tay cô phun ra từng luồng trắng đục, nhìn vẻ mặt anh đạt tới vẻ đẹp động lòng người, trong lòng cô tự nhiên cũng thấy tốt đẹp sung sướng cùng anh.

Phun xong từng luồng nóng rực, Diệp Mạnh Giác thở hổn hển, chậm rãi thả lỏng nhiệt tình thể hiện trên cánh tay đang ôm Diệp Tư, yêu thương hôn trên trán nhỏ của cô, khích lệ: “Bé cưng ngoan lắm, bé cưng thật là lợi hại, bé cưng làm cho chú thật thích.”

Diệp Tư núp trong lòng anh, ngây ngốc cười không ngừng. Đây là lần đầu tiên Diệp Mạnh Giác chỉ dựa vào bàn tay của cô, thế mà lại vô cùng nhuần nhuyễn. Cảm giác này thật tốt, chẳng trách mỗi lần anh đều thích đưa cô lên đỉnh trước như vậy, thì ra, nhìn người mình thương đạt tới điểm cực lạc, trong lòng mình đúng là cũng sáng khoái nhẹ nhàng, cũng vui vẻ sung sướng.

Diệp Mạnh Giác cầm khăn giấy ướt cẩn thận lau tay Diệp Tư, rồi cũng lau cho tiểu thú của mình sạch sẽ.

Diệp Tư nhìn tay mình, cao hứng toét miệng cười.

Diệp Mạnh Giác nheo mũi nhỏ của cô một cái, “Bé cưng ngốc, cười ngốc gì vậy?”

“Ha ha ha,” Đôi mắt to của Diệp Tư lúc này càng thêm lung linh đầy sắc màu, như sóng nước mênh mông giao động, “Chú, chú, chú thoải mái rồi phải không? Người ta làm rất tốt phải không?”

Diệp Mạnh Giác cười ôm lấy cô, không nói tiếng nào mà hôn mạnh một hồi, miệng lúng búng: “Bé cưng... Bé cưng lợi hại nhất... Chú yêu bé cưng chết mất...” anh thật sự yêu cô ghê gớm, hận không thể ăn sạch cô vào bụng.

Hôn xong, Diệp Mạnh Giác buông Diệp Tư ra, cô vẫn tiếp tục nhếch miệng ngây ngô cười.

Diệp Mạnh Giác nhìn không được ôm chặt lấy cô, tựa lưng vào ghế bình ổn hơi thở. Khi cảm giác đầu ngón tay nhỏ nhỏ của cô nhóc lại bắt đầu vẽ vòng vòng trước ngực anh, anh đành bất đắc dĩ bắt lấy chúng, “Bé cưng còn muốn chú thêm một lần nữa sao?”

Diệp Tư nghe vậy buống bình thềm lưỡi, vội vàng giấu tay sau lưng, miệng lẩm bầm: “Chú, sao chú dễ có phản ứng vậy?”

Diệp Mạnh Giác nghe cô hỏi vậy, nhìn cô một cách yêu mị, “Đều là công của bé cưng. Chú từng nói rồi thôi, nó chỉ phản ứng với mỗi mình bé cưng. Nếu mà ngay cả bé cưng cũng không thể khiến nó có phản ứng, vậy chú nguy rồi. Hơn nữa, nó thêm muốn bé cưng đã rất nhiều năm rồi mà.”

“Vậy... trước kia chú chưa từng... sao? A! Người ta nhớ chú đã từng nói, trước kia chú có bạn gái cơ mà.” Diệp Tư uốn mình trong lòng anh, thắm vấn tới tấp.

“Không có. Bé cưng là người đầu tiên!” Diệp Mạnh Giác cúi đầu, trên miệng cô hôn một cái thật sâu, “Cũng là người duy nhất.”

Anh lại kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên ngực trái, “Nơi này cũng chỉ của bé cưng, duy nhất.”

Anh cộng trán vào trán cô, tay vẫn đặt trước ngực, nói nho nhỏ: “Mặc dù bé cưng không phải mối tình đầu của chú, nhưng là người cuối cùng của chú. Nơi này vĩnh viễn sẽ không có người nào có thể so được với bé cưng. Bất kỳ kẻ nào cũng kém hơn. Nơi này, chỉ dành riêng cho một mình bé cưng.”

Diệp Tư chậm rãi cảm ngược lại tay Diệp Mạnh Giác, kéo đến trước ngực cô, “Chú, người ta cũng vậy. Nơi này chỉ có chú, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, cho nên chú không cần lo lắng, vĩnh viễn cũng đừng lo lắng. Thật đó”.

“Chú cũng không cần ghen, người ta là bé cưng của chú, lúc nào cũng sẽ cần chú, chú cũng không thể không cần bé cưng. Chú có biết, vừa rồi người ta lo lắng sợ hãi biết bao nhiêu không? Sao chú nghiêm túc như vậy, từ khi nào lại nghiêm túc kinh hồn như vậy?”

Cô ngừng một chút, “Chú, người ta biết, chú lo người ta sẽ thích Giáo sư Tô. Nói thật, quả thật người ta cũng cảm thấy thầy ấy rất có sức quyến rũ. Nhưng thầy ấy hấp dẫn người ta không phải vì cái đó, mà chính là ánh mắt của thầy, nó đặc biệt giống chú. Cứ mỗi lần người ta nhìn đến thầy thì lại thấy thân thiết như nhìn thấy chú vậy. Tuy nhiên, hôm nay... hôm nay người ta biết, Giáo sư Tô... có lẽ đối với người ta... đối với người ta...” cô do dự một chút lại nói tiếp, “... có lẽ thích đây.”

Nói xong, cô ngưng ngưng đỏ mặt vội vàng bổ sung: “Người ta đoán vậy thôi, Giáo sư Tô cũng không nói với người ta lời nào giống vậy. Tự người ta đoán mò. Ánh mắt thầy nhìn người ta... giống như là ánh mắt chú nhìn người ta.”

Cô ngược mặt lên, đáng thương nhìn anh, “Cho nên... cho nên... người ta phát hoảng. Chú, thầy ấy đối với người ta rất tốt. Người ta cũng kính nể thầy, thích thầy, nhưng mà giống như thích Đường Duyệt hoặc chú Tiểu Tần hoặc anh Trần vậy đó, không phải giống thích chú đâu.”

Cô lại nhú cánh mũi, buồn rầu lẩm bầm: “Thật sự, mỗi lần người ta nhìn thấy ánh mắt thầy ấy lại cảm thấy giống như chú đang nhìn người ta vậy. Nói tóm lại, người ta chung quy cảm thấy thầy ấy rất giống chú.”

Cô hướng ánh mắt vô cùng bất lực nhìn anh, “Chú, làm sao bây giờ? Cảm giác này kỳ quái lắm, người ta không biết làm thế nào để đối mặt với Giáo sư Tò.”

Trong lòng Diệp Mạnh Giác âm thầm nhẹ thở ra, cũng không muốn làm khó cô nên chỉ hôn lên cái mũi nhỏ của cô một chút, nói: “Làm sao là làm sao? Có người nhớ thương bảo bối của chú, chú có nên giấu bé cưng đi đâu không?”

Diệp Tư vốn còn đang lo lắng nhìn anh, không ngờ anh đột nhiên lại nói như vậy, nên cô liền nằm trong lòng anh cười khanh khách, giả bộ vẻ nghiêm trang: “Chú muốn đem bé cưng giấu nơi nào?”

“Vây giấu bé cưng chỗ này đi.” Diệp Mạnh Giác chỉ vào bên ngực trái của mình, “Có được không? Biến bé cưng thành bé hạt tiêu cất vào đó, được không?”

“Được.” Diệp Tư ra sức làm nũng dụi dụi vào chỗ ngực đó của anh, “Tự người ta chui vào rất hay nha.”

Hai người cười đùa một lúc, đột nhiên, bụng Diệp Tư ọc ọc kêu hai tiếng, cô lập tức ôm bụng ầm ức: “Chú! Bé cưng đói!”

“Ừa, hôm nay chú chưa dứt no bé cưng à?” Diệp Mạnh Giác kinh ngạc.

“Chú này!” Diệp Tư bĩu môi kêu lên, “Người ta nói thật mà, chú nghĩ đi đâu vậy? Đồ sói háo sắc.”

“Chú cũng nói thật mà, sói con háo sắc nhà ta nghĩ đến ai vậy?” Diệp Mạnh Giác cười xấu xa, “Hừm? Lúc này ở nhà hàng, không phải chú đã gấp rất nhiều thức ăn cho bé cưng rồi đó sao?”

“Không biết đâu, haiz~” Diệp Tư buồn rầu vọc đuôi tóc trong tay, “Chú, dạo này người ta hay đói là lắm.”

“Đói quá, chú à. Bé cưng đói quá.” Diệp Tư bắt lấy cánh tay Diệp Mạnh Giác lắc lắc qua lại.

“Ngoan, chú chờ bé cưng đi ăn cơm.”

Đói là? Diệp Mạnh Giác chau mày lại, hỏi: “Hay là đến bệnh viện khám chút đi. Chú tự nhiên sức nhớ người mang thai rất dễ đói.”

“Hả? Aaaa~” Diệp Tư hoảng sợ kêu lên, “Đừng thật vậy chứ, chú?”

“Đừng lo, chú chỉ nhớ mang máng thế thôi. Ngày mai chúng ta đi kiểm tra chút nhé, bé ngoan. Chú luôn luôn làm tốt công tác phòng vệ mà.” Diệp Mạnh Giác vội vàng an ủi cô.

Làm tốt phòng vệ mới là lạ à! Diệp Tư tròn mắt, như hôm nay đó, cũng có đâu!

“Chú tính toán tốt lắm mà, hôm nay là thời kỳ an toàn của bé cưng, ngoan nào!” Diệp Mạnh Giác vỗ vỗ mái đầu nhỏ nhỏ của cô, “Tuy nhiên, cũng không nhất định là bảo vệ được, hay là cứ đi khám xem để an tâm. Ngoan đi, không sợ, có chú ở đây mà.”

Đưa Diệp Tư đi ăn xong, lúc về ngang qua hiệu thuốc, Diệp Tư kéo nhẹ áo Diệp Mạnh Giác, “Chú, hay là, mua cái que thử thai gì đó về là được rồi.”

Cô thấy Diệp Mạnh Giác do dự nên lại đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Hơn nữa, hai ngày nay, ngực người ta thật sự căng trướng, giống như ‘Bà di’ muốn tới vậy. Cứ mua que thử thai là được mà, không phải đi bệnh viện.”

Diệp Mạnh Giác thế mới nói: “Được rồi, bé cưng ngồi trong xe chờ chú đi.”

Mua xong thứ này, sau khi về đến nhà, Diệp Tư lấy que thử thai ra, vội vàng tiến vào toilet.

“Xong chưa?” Diệp Mạnh Giác ngoài cửa thúc giục hết lần này đến lần khác.

“Chú, chú đi xa xa đi, người ta... hồi hộp, ra không được.” Giọng nói nhỏ nhỏ vọng ra từ phòng vệ sinh.

Diệp Mạnh Giác vẫn đứng ngoài cửa không đi, chần chờ hỏi: “Bé cưng, giờ cũng chưa tới lúc ‘Bà di’ đến mà, đứng không?”

Diệp Tư nghĩ nghĩ, “Hai ngày nữa mới đến.”

“Vây... Thời điểm này dùng cái này có tác dụng không?”

“... Không biết.”

“Bé cưng không đọc hướng dẫn sao?”

“... Mặc kệ, dù sao cũng mua rồi, người ta cứ dùng thử cái đã!”

Da mặt mông. Diệp Mạnh Giác đứng ngoài cửa, lên nhếch khóe miệng.

Phải một lúc sau, Diệp Tư mới từ trong phòng vệ sinh đi ra, nhìn thấy chú đang ngồi trên ghế sofa cười tủm tỉm nhìn cô thì mặt đỏ lên, cố ý hung dữ lấp bắp nói: “Cũng tại chú, sao không nói sớm? Giờ mà dùng cái này hoàn toàn là vô dụng.”

Diệp Mạnh Giác cười hề hề nói: “Chú cũng có biết đâu, lúc này quá lo lắng nên giờ mới nghĩ tới. Bé cưng, chú cũng là lần đầu tiên mà, đúng không? Dù sao sau này lại có kinh nghiệm rồi. Về sau, chú chịu trách nhiệm làm bài tập này, bé cưng không cần quan tâm nữa, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Đối với Tô Mân Ngôn, Diệp Mạnh Giác cũng không còn ý nghĩ giống như trước nữa, không còn muốn bắt Diệp Tư không được nhìn anh ta, mà để tùy cho Diệp Tư tự xử lý. Khi anh nghe được lời nói kia của Diệp Tư, anh đã quyết định, cho dù sau này gặp phải bất cứ chuyện gì anh cũng tin tưởng tình yêu của cô đối với anh trên hết. Còn nếu bé cưng cần sự giúp đỡ của anh, anh sẽ ra tay giúp cô, nếu không cần thì cứ để cho bé cưng tự mình xử lý. Dù sao trên đời này, đàn ông ưu tú đâu phải chỉ mỗi một mình Tô Mân Ngôn, bé cưng càng lớn lên sẽ càng tiếp xúc đến nhiều người đàn ông hơn, đây là một thực tế mà anh và cô phải cùng nhau đối mặt.

Thật đáng buồn và đáng thương cho sinh viên trên toàn Trung Quốc, chẳng phải tất cả các sinh viên đều có cơ may giống bọn Diệp Tư khi có được một giáo sư tốt như vậy. Có người cả đời cũng không gặp được dù chỉ một lần vị giáo sư xuất sắc như Tô Mân Ngôn. Vì thế, đối với Diệp Tư và bạn học của cô mà nói, các tiết học khác cũng có thể không đi dự, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua tiết học của Tô Mân Ngôn, tuy anh cũng không điểm danh hay ra bài kiểm tra bất ngờ.

Cũng đúng như lời Diệp Tư và bạn học của cô nói, sự thu hút của Tô Mân Ngôn không phải chỉ nằm ở chỗ vẻ đẹp trai của anh, mà phần lớn là ở chỗ trí thức uyên bác, khí chất nho nhã, cách nói năng thông minh khôi hài, thái độ phóng khoáng của anh, thậm chí khiến người nghe những bài học được anh truyền thụ liền hoàn toàn bị anh hấp dẫn. Đây là lần đầu tiên Diệp Tư phát hiện được, văn học thật sự là một môn học có sức cuốn hút nhất trong toàn bộ các môn của chương trình học, mặc dù bối cảnh văn hóa bất đồng thì văn học cũng vẫn thu hút như vậy.

Tuy rằng Diệp Tư vẫn làm như không có gì, tiếp tục đến dự các tiết học của Tô Mân Ngôn, nhưng đồng thời, cô lại cẩn thận hơn rất nhiều, cố gắng hết sức để tránh khả năng đụng độ với Tô Mân Ngôn. Tuy nhiên cô lại rất nhanh phát hiện, Tô Mân Ngôn cũng không có hành động nào để tiến thêm một bước, thậm chí cư xử thật vô cùng bình thường. Đôi khi cô cũng thầm cười nhạo bản thân, rất có khả năng đó là do tự cô suy nghĩ nhiều, tự đề cao bản thân cũng không chừng.

Diệp Mạnh Giác lại một lần nữa xuất hiện trên tạp chí giải trí. Anh bắt đầu hoài nghi liệu có phải chỉ là một chuyện ngoài ý muốn đơn giản như vậy hay không, hay là sau lưng có người cố ý bày ra chuyện này. Tuy rằng vài năm trước anh cũng thường xuyên xuất hiện trên tạp chí giải trí, nhưng mà các bài đánh bóng này đều được đăng dưới sự đồng ý của anh, nói trắng ra là để đẩy cho Giang Lâm nổi tiếng.

Ông chủ của《Tinh đồ》Trương Từ Nghiêm thì Diệp Mạnh Giác và Tần Vi Khiêm đều quen biết, quan hệ coi như không tệ. Bọn họ ai cũng biết, anh ta giữ vị trí Tổng Tài cũng chỉ là trưng cái danh mà thôi chứ chưa bao giờ quan tâm đến chuyện công ty, người thật sự nắm quyền là em gái anh ta.

Tuy nhiên, cho dù anh ta không quan tâm, nhưng khi xì căng đan của Diệp Mạnh Giác liên tiếp xuất hiện hai lần thì anh ta cũng không thể nhắm mắt làm ngơ. Lần trước anh ta không dám nhận điện thoại của Diệp Mạnh Giác, lần này thì đã ngoan ngoãn chủ động gọi tới.

“Ai?” Diệp Mạnh Giác nhận điện thoại, hỏi một từ đơn giản.

“Cũng là phóng viên lần trước.” Không cần nói nhiều, Trương Từ Nghiêm cũng biết Diệp Mạnh Giác hỏi thế là có ý gì, “Tôi đã bắt tay vào điều tra thật cẩn thận. Nếu đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, nhất định sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục khiến anh hài lòng.”

“Tốt nhất nên như vậy!” Diệp Mạnh Giác nói, “Trương Từ Nghiêm, tay chân dưới trướng anh hẳn phải cần được gõ đầu một chút.”

“Ha ha ha,” Bản tính cao lơ phất phơ của Trương Từ Nghiêm lúc này lại thể hiện ra, “Anh biết đấy, dưới tay tôi có rất nhiều mỹ nữ, kêu tôi đi gõ đầu người, tôi làm sao bỏ được?”

Diệp Mạnh Giác hừ lạnh một tiếng, cười nhạo anh ta: “Mỹ nữ dưới trướng của anh hình như cũng đâu có nghe lời anh?”

“Người anh em à, anh có cần nói trắng ra như vậy hay không? Có biết là nói vậy sẽ tổn thương trái tim nhỏ bé của tôi hay không hả?...”

“Tít -- tít --”

“Khi họ! Tôi còn chưa nói xong, sao lại cúp máy rồi?”

Trương Từ Nghiêm cầm di động gõ nhịp lung tung trên bàn, đúng vậy, đúng như Diệp Mạnh Giác nói, mỹ nữ dưới tay anh ta quả thật cũng không thật sự nghe lời anh ta lắm. Anh ta tự giễu cười lạnh một tiếng, vừa khéo sẽ mượn cơ hội này để cho bọn họ biết phải nghe lời ai nói mới đúng.

“Quý sư! Bánh bao nhỏ, à, không, Diệp Tư, chú cậu làm trò gì vậy? Mới cách lần trước bị bêu lên báo chỉ vài ngày thôi mà, sao lại dính đúng vào xi căng đan này nữa vậy?” Kiều Hoa Hoa cầm tạp chí trên tay, lòng đầy cảm phần hồi oang oang.

Diệp Tư chau mày, nhìn cột chuyện phiếm, lại là ảnh chụp của chú và Giang Lâm. Thấy vậy, cô không khỏi sinh lòng phiền chán, chưa bao giờ cô hỏi về quá khứ của chú cả, bởi cô biết, nếu đã là quá khứ thì dù có truy cứu tới cùng cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng, cái cảm giác khi bị người ta nhắc tới nhắc lại quá khứ của chú bất cứ lúc nào như vậy thật khó chịu vô cùng.

“Lần trước cậu không hỏi sao? Giang Lâm là chuyện gì thế?”

“... Không hỏi, mình cảm thấy những chuyện ấy đều là quá khứ của chú, không nhất thiết phải biết.”

“Nhảm! Giờ cậu nhìn thử xem, đứng ở chỗ nào? Chú cậu có hành động điên cuồng kiểu vậy không?”

Diệp Tư im thin thít liếc nhìn ảnh chụp, mặc dù tấm ảnh kia không chụp thẳng mặt, nhưng cô gái mà Diệp Mạnh Giác đang nâng niu như Công chúa kia đúng là Giang Lâm. Vì phóng viên kia đã cắm điểm tại quán rượu đó suốt một ngày một đêm, mới chụp được hình ảnh này của Giang Lâm vào sáng sớm.

“Bánh... Tiểu Tư, điện thoại kìa.” Kiều Hoa Hoa huých Diệp Tư đang sững sờ một cái.

Điện thoại của chú.

Diệp Tư hơi do dự, không biết mình nhận điện thoại rồi sẽ nói gì.

“Nhận đi, rồi hỏi cho rõ vào.” Kiều Hoa Hoa nhét điện thoại vào trong tay cô.

“Alo, chú hả.”

Đầu bên kia điện thoại, Diệp Mạnh Giác lập tức nghe được giọng cô nhóc đang mất hứng.

“Bé cưng, tan học rồi hả? Chú ở dưới lầu rồi nè. Xuống đây rồi nói, được không?”

“Dạ.”

Diệp Tư cúp điện thoại, dọn dẹp sách vở trên bàn, “Kiều Hoa Hoa, mình xuống trước nhé. Chú mình đang ở dưới lầu rồi.”

“Ừ.” Kiều Hoa Hoa nhìn ra Diệp Tư đang buồn bã, “Ah, bánh... Tiểu Tư à, gặp lại sau nhé, có việc gì cứ gọi điện thoại cho mình nhé.”

Diệp Mạnh Giác đứng bên ngoài xe, lẳng lặng hút thuốc. Bởi vì Diệp Tư rất ghét mùi khói thuốc nên anh rất ít khi hút, chỉ khi nào phiền muộn thì mới ngẫu nhiên hút một điếu.

Nhìn từ xa thấy Diệp Tư đeo túi xách, từ bên trong học đường tối tối đi ra, Diệp Mạnh Giác nhanh tay bóp tắt điếu thuốc, sợ bé cưng không thích mùi khói vương trên người anh, cảnh giác xịt thêm chút mùi chanh cho tươi mát.

“Bé cưng.” Anh tiến tới đón, đưa tay xách túi cho Diệp Tư, “Giờ đi đâu ăn cơm đây?”

“Tùy chú.” Diệp Tư nói bằng giọng ỉu xiu, vừa bấu môi bất mãn nhìn anh, “Chú, chú lại hút thuốc hả? Đã nói bỏ thuốc rồi mà.”

“Sau này không hút nữa...”

“Nói không giữ lời! Trước chú cũng nói sẽ không còn chuyện xi căng đan nữa.”

“... Bé cưng, chuyện đó không phải là xi căng đan, để sau chú nói rõ ràng cho bé cưng nghe, được không?”

Diệp Tư mím môi không nói lời nào, trong lòng Diệp Mạnh Giác cũng có chút phiền muộn. Anh cũng không muốn tổn thương đến cô nhóc nhà anh, cho dù chỉ một chuyện nhỏ xíu có thể khiến cô không vui anh cũng sẽ không làm. Nhưng mà trong tình huống này, quả thật cũng khó giải quyết.

Lên xe, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Bé cưng, đã lâu rồi không đi Phượng Vũ Lâu, hay tối nay mình đến đó ăn đi?”

Thấy Diệp Tư gật đầu đồng ý, anh mở điện thoại tìm số, gọi đặt chỗ xong mới lái xe đi.

Đến Phượng Vũ Lâu, phục vụ đón ở cửa bãi đậu xe khách sáo nói với Diệp Mạnh Giác: “Diệp tiên sinh, bạn của ngài đã đến rồi, đang ngồi trong Phượng Vũ Viên chờ ngài.”

Diệp Tư kỳ quái hỏi: “Còn người khác nữa à?”

“Gặp rồi bé cưng sẽ biết, đi nào.” Diệp Mạnh Giác vòng qua thân xe, nắm tay Diệp Tư dắt vào nhà hàng. Đi xuyên qua hai cái núi giả đến Phượng Vũ Viên thì thấy một cô gái ngồi xõm trên chiếc cầu nhỏ trước mặt, đang nhăm chán khoát khoát nước hồ, đùa đàn cá nhỏ đang bơi lội trong nước.

Diệp Tư vô tình nhìn sang liền chấn động, “Chú, Giang Lâm đó hả?”

Diệp Mạnh Giác cầm tay cô, cười lắc đầu, “Không phải Giang Lâm, mà là chị của Giang Lâm, Giang Minh Nguyệt.”

Cô gái trên cầu nghe có tiếng người tới liền đứng thẳng lên, cười tủm tỉm nói: “Diệp Mạnh Giác.”

Mặc dù Diệp Tư không phải là fan của Giang Lâm, nhưng hàng ngày đều được Kiều Hoa Hoa dạy dỗ hun đúc, nên một nhân vật như Giang Lâm cô cũng biết được kha khá, nhất là cô ấy đã từng có chút quan hệ với chú. Giờ phút này, Diệp Tư kinh ngạc phát hiện, cô gái trước mặt có hình dáng hết sức tương tự với Giang Lâm.

“Chị em song sinh à?” Diệp Tư nhỏ giọng hỏi, “Sao giống hệt vậy?”

Diệp Mạnh Giác vẫn không trả lời cô. Cô gái đối diện nhìn cô, cảm khái: “Đây là con gái của anh Mạnh Tiêu phải không? Lần trước gặp, cháu mới chỉ chút xíu, mới chớp mắt thôi mà đã nhiều năm trôi qua vậy rồi.”

Diệp Tư khẽ mỉm cười, cô cũng không nhớ mình đã từng thấy cô ấy lần nào chưa, tuy nhiên, nếu cô ấy đã nói như vậy, thì là đúng vậy.

Giang Minh Nguyệt đi tới, tinh tế đánh giá Diệp Tư từ đầu đến chân, trong mắt ẩn chứa nước mắt, “Năm đó lúc tôi đi, anh Mạnh Tiêu và chị Niệm Tư còn đến tiễn tôi. Lúc trước chị Niệm Tư từng khuyên tôi không nên thương tổn anh, nhưng rồi cuối cùng tôi vẫn không nghe theo lời chị ấy. Mà phải nói, chị ấy là người mà tôi kính nể nhất, thoát nhìn thì nhu nhu nhược nhược đấy, nhưng thật ra trong lòng còn kiên cường hơn bất cứ ai. Mấy năm qua tôi vẫn luôn cảm thấy xấu hổ, tôi bội phục chị ấy không phải là người tham luyến hư vinh và tiền tài, thế mà bản thân tôi lại không học chị ấy được một điểm nào.”

Diệp Tư nghe mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, nhưng vẫn phải giữ nụ cười nhẹ nhàng trên mặt, cẩn thận nghe cô ấy nói.

“Cháu tên Diệp Tư phải không?” Giang Minh Nguyệt duỗi nhẹ cánh tay khẽ vuốt tóc cô, trong mắt tràn ngập hồi ức, “Tên này đẹp lắm. Tôi nhớ lúc chị Niệm Tư vừa mang thai cháu, anh Mạnh Tiêu nói, nếu là con trai sẽ đặt tên Diệp Niệm, nếu là con gái sẽ gọi là Diệp Tư.”

Diệp Tư nghe cô ấy nhắc lại chuyện cũ, trong lòng cũng hơi có lưu luyến tự nhiên, sắc mặt có chút bi thương.

Diệp Mạnh Giác đứng bên cạnh thấy thế liền cầm tay cô, “Chúng ta vào trong trước được không? Vào rồi nói tiếp.”

Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu, theo anh từ trên cầu đi xuống, người phục vụ này giờ đứng phía sau nhanh nhẩu hỏi: “Diệp tiên sinh muốn vào phòng riêng không?”

Lúc này Diệp Tư mới phát hiện, trong hoa viên này chẳng có một người khách nào.

“Chú sợ lại gây thêm xi căng đan nữa,” Diệp Mạnh Giác giải thích, “Tuy giữa chú với Minh Nguyệt không có gì, nhưng hiện giờ cô ấy cũng đã kết hôn, nếu cứ xuất hiện ở mấy trang giải trí này, chồng cô ấy biết được thì cũng không tốt lắm. Chẳng mấy ai tin tưởng người yêu tuyệt đối như bé cung tin tưởng chú vậy đâu.”

Diệp Tư hơi đỏ mặt, nghiêng đầu lặng lẽ nhìn anh.

Diệp Mạnh Giác cũng quay sang, nhìn cô khẽ cười, “Bé cung, lần này chú thật sự trong sạch, đúng không?”

Giang Minh Nguyệt đi phía sau bọn họ, nhìn thấy những động tác nhỏ giữa Diệp Mạnh Giác và Diệp Tư thì khóe miệng hơi hơi cong lên. Chị Niệm Tư à, con gái của chị rồi cũng sẽ giống y như chị, thu hoạch được tình yêu trân quý nhất trên đời này.

Giang Minh Nguyệt là học muội của Diệp Mạnh Giác thời trung học, cũng là mối tình đầu của anh. Người Diệp Mạnh Giác gặp lần trước ở Pháp cũng là cô, tuy nhiên bởi vì cô và Giang Lâm quá mức giống nhau về hình thể, cho nên khi báo giải trí chụp được hình thì cho ngay lên trang bìa.

Gia đình cô cũng không khá lắm, nhà có bốn chị em gái. Mẹ cô lúc sinh Giang Lâm không chú ý đến việc giữ gìn nên mắc bệnh mãn tính, mãi mà vẫn không khá lên được. Cha lúc nào cũng cáu kỉnh bạo lực, lại thường xuyên uống rượu, hễ say thì về nhà quát tháo đánh mắng mấy chị em.

Có một lần cô bị cha say rượu đánh cho mình đầy thương tích, chạy trốn ra khỏi nhà, vừa khéo gặp được Diệp Mạnh Giác, cha vẫn còn đang la lối đuổi theo đằng sau cô. Mặt cô lúc đó đầy nước mắt, đáng thương tội nghiệp nhìn anh. Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Chuyện sau đó cũng giống như chuyện cô tích về tình yêu trong sách, công tử nhà giàu cứu cô bé lọ lem từ trong cuộc sống cùng cực ra ngoài.

Nhưng mà, thời điểm đó, Diệp Mạnh Giác chỉ có năng lực cứu một mình Giang Minh Nguyệt ra khỏi căn nhà đó, chị và hai em gái của Giang Minh Nguyệt vẫn phải sống trong con ác mộng cuộc đời.

Về sau, Diệp Mạnh Giác ra nước ngoài học. Lúc gần đi, anh gửi Giang Minh Nguyệt đến nhờ Diệp Mạnh Tiêu và Liễu Niệm Tư chăm sóc. Về sau nữa, nghe nói sau khi lên đại học, Giang Minh Nguyệt được một người giàu có bao dưỡng, rồi cùng xuất ngoại với người đó, hơn mười năm cũng không hề quay về, cũng chẳng liên hệ gì với Diệp Mạnh Giác, mãi cho đến khi Diệp Mạnh Giác gặp cô ở Pháp lần trước.

Lúc đó, cô liếc thấy Diệp Mạnh Giác nên quá mức kích động, lăn ra hôn mê bất tỉnh. Diệp Mạnh Giác vội vàng đỡ lấy cô, ngay lúc đó thì bị phóng viên chụp được hình, thế là trở thành tiêu đề trang bìa trên 《Tinh Đồ》ngày hôm đó.

Lần này cô về là muốn được nhìn xem Diệp Tư lớn thế nào, muốn đi mặc niệm trước mộ Diệp Mạnh Tiêu và Liễu Niệm Tư.

Sức khỏe Giang Minh Nguyệt không tốt, cảm xúc lại hay kích động quá mức, nên sau khi ăn tối xong, Diệp Mạnh Giác và Diệp Tư nhanh chóng đưa cô về lại khách sạn.

Lên xe, Diệp Tư chần chờ nói: “Chú, người ta cảm giác Dì này là người tốt. Làm sao có thể...”

Mới nói được phân nửa thì dừng lại.

Diệp Mạnh Giác xoa xoa tóc của cô, “Thế nào? Cảm thấy chú bị người ta bỏ rơi, nên sợ chú đau lòng hả?”

Diệp Tư cười hắc hắc, “Quả thật người ta cũng không thể ngờ, chú mà cũng bị đá.”

“Đúng vậy, cô ấy quả thật là người tốt, lúc trước làm vậy cũng vì có nguyên nhân bất đắc dĩ. Chú không trách cô ấy, chẳng qua chỉ cảm thấy cô ấy thật đáng thương. Đến bây giờ cô ấy vẫn chưa kết hôn, chẳng có một điểm bảo đảm nào trong cuộc đời.”

Diệp Tư giật mình nhìn anh, “Chứ không phải chú vừa mới nói chồng đi ấy...”

“Ừ, là tình nhân, không có đăng ký kết hôn.” Diệp Mạnh Giác nói tới đây, hai tay âm thầm tăng sức mạnh, nắm chặt tay lái.

Diệp Tư tựa lưng vào ghế, không nói gì. Giang Minh Nguyệt là một phụ nữ nhu nhược thiện lương, một phụ nữ như vậy lại lựa chọn làm tình nhân của người ta, có lẽ thật sự như chú đã nói, chắc chắn có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Một lát sau, Diệp Tư đột nhiên nghĩ ra, “Chú, lần trước hóa ra là chú gặp Giang Minh Nguyệt ở Pháp, sao lúc về lại không nói với người ta?”

“Khi đó cô ấy cũng không nhắc gì đến chuyện muốn trở về, Giang Lâm hay là Giang Minh Nguyệt thật ra cũng chẳng có gì khác nhau.”

“Hừm! Sao không khác nhau được? Giang Minh Nguyệt là bạn gái, là mối tình đầu của chú mà, vậy Giang Lâm thì sao?”

“... Là em gái của mối tình đầu?”

“Không phải!”

“... Là bạn gái xì căng đan?”

“Chú hỏi người ta, người ta làm sao mà biết?”

Diệp Mạnh Giác tranh thủ duỗi cánh tay, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm như trứng của cô, “Bé cưng ngoan, ghen hả? Ha ha ha...”

“Hừ!” Diệp Tư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hằm hừ nửa ngày, “Chú, tần suất xuất hiện của chú trên báo hơi bị cao đấy.”

“Lo chú bị người khác nhớ thương hả? Không sao đâu, chú vĩnh viễn cũng chỉ là của bé cưng, bé cưng yên tâm.”

Diệp Mạnh Giác cười rất vui vẻ, “Bé cưng, tháng sau là tiệc hàng năm của công ty, bé cưng làm bạn gái chú tới dự được không?”

Diệp Tư vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, về một cái quay phắt lại, “Người ta không làm bạn gái của chú, chẳng lẽ chú còn muốn tìm người khác làm hay sao?”

Diệp Mạnh Giác bị hỏi ngược một câu làm cứng họng, anh vốn dĩ sợ cô nhóc không đồng ý, ai ngờ bị cô nhóc trả đũa bằng một câu như vậy.

“Chẳng là... Ý chú là muốn hỏi xem bé cưng có đồng ý hay không thôi, nếu bé cưng không muốn, vậy chú sẽ dự mà không có bạn gái.”

Quay lại nhìn cô, Diệp Mạnh Giác nhanh miệng trả lời.

Diệp Tư kiêu ngạo ngẩng đầu, “Vậy được, dù sao hôm đó người ta cũng không bận việc gì, miễn cưỡng đi dự cùng chú vậy.”

Diệp Mạnh Giác cười thầm, đáng vẻ cô nhóc khi ngẩng đầu kiêu kia thật sự trông rất kiêu ngạo.

Đường Duyệt đi theo Lý Phong chạy nghiệp vụ một chuyến, lúc về lại văn phòng thì thấy Diệp Tư đang ngồi trên chỗ của anh, cảm đi động chơi trò chơi.

“Đi nhầm nhà hả?”

Đường Duyệt trêu ghẹo hỏi.

“Đúng vậy!”

Diệp Tư nói xong đứng lên, đáng vẻ hơi buồn rầu, suy tư một chút mới nói, “Đường Duyệt, thật ra không phải Giang Lâm có quan hệ mập mờ với chú em đâu, mà chú em cũng không phải là đại gia gì đó đứng sau màn đầu.”

Đường Duyệt gạt đầu, trong lòng buồn bực, sao lại nói với anh mấy chuyện chẳng ra đầu ra đũa gì thế này?

“Cho nên... Thôi em đi đây.”

Nhìn Diệp Tư ra khỏi văn phòng, Đường Duyệt vẫn không hiểu, Tiểu Tư nói vậy là có ý gì?

Diệp Tư ra khỏi văn phòng của Đường Duyệt, sờ sờ một phong thư nằm trong túi xách. Phong thư này Diệp Tư nhận được sáng nay, người nhận đề đích xác tên Diệp Tư, mà người gửi lại ghi tên là Đường Duyệt. Cô còn đâm ra bực bội, từ khi nào mà Đường Tiểu Tam lại văn nghệ văn gừng thế này, còn viết thư gửi cô nữa cơ đấy, bộ tính giả bộ làm người văn về sâu sắc đấy à.

Nhưng không ngờ khi vừa mở thư thì vài tấm hình rớt ra, mỗi tấm đều là ảnh chụp Diệp Mạnh Giác và Giang Lâm, không, phải nói đúng hơn là Diệp Mạnh Giác và Giang Minh Nguyệt.

Diệp Tư nghĩ mãi cho tới trưa, cuối cùng mới nghĩ thông, chắc đại khái là Đường Duyệt cũng quan tâm cô, sợ cô không biết chuyện này.

Nếu Đường Duyệt thật sự xuất phát từ lòng quan tâm, cô vẫn nên nói rõ ràng với anh. Thật ra, trong lòng Diệp Tư vẫn còn bị ảnh hưởng rất nhiều bởi những lời trước đây Đường Mộng Quân nói với cô, cô sợ trong lòng Đường Duyệt vẫn còn âm thầm thích cô, mà cô lại không thể đền đáp lại tâm ý của anh, nên không muốn nhìn anh cứ tiếp tục đi mãi trên con đường yêu thích vô vọng như vậy.

Cô nghĩ nên nhân cơ hội này mà nói với Đường Duyệt, cô hạnh phúc lắm, cô không còn là cô nhóc béo núc ngồi xồm ven đường khóc nức nở lúc trước nữa, đừng lo lắng cho cô. Đồng thời, cô còn muốn nói cho anh biết, chủ cô đối xử với cô tốt lắm, cô thật hạnh phúc, đây là một hạnh phúc mà bất kỳ ai khác cũng không mang lại cho cô được.

Nhưng mà, khi nhìn thấy ánh mắt thuần khiết vô tội của Đường Duyệt, cô đột nhiên không biết nên nói thế nào, có lẽ, không cần cô nói bất cứ cái gì, Đường Duyệt cũng đã tự hiểu, nhất là... sau sự kiện lần trước.

Diệp Tư lặng lẽ đến ngoài cửa văn phòng Diệp Mạnh Giác, khoát khoát tay với chị trợ lý Lý Mẫn, lặng lẽ mở cửa văn phòng Diệp Mạnh Giác ra.

“Không có ai đâu!” Trong giọng chị Lý Mẫn mang theo ý cười.

“Đi đâu rồi?” Diệp Tư hỏi, “Chút nữa có về không?”

“Trước bốn giờ chiều sẽ về một chuyến, bốn giờ có một hội nghị.” chị Lý Mẫn lật lịch công tác, “Hay là vào trong chờ đi, cũng sắp ba giờ rồi.”

Trong văn phòng, ghế sofa vừa khéo nằm ngay dưới nắng mặt trời, giờ đã gần cuối thu, ánh mặt trời chiều nhẹ nhàng ấm áp chiếu lên người thật thoải mái. Diệp Tư ngồi một hồi rồi bắt đầu cảm thấy mệt rã rời. Vì thế nhất quyết bước vào phòng nghỉ phía trong, cởi áo khoác nhào lên giường ngủ.

Chung quanh một mảnh tối đen, Diệp Tư chuyển người, chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng lại cảm thấy không thích hợp sao đó liền giữ tỉnh táo nghĩ nghĩ một lát, ngồi bật dậy trên giường.

Sờ soạng lòi di động ra, phát hiện có một cuộc điện thoại lỡ, chủ gọi tới lúc hơn sáu giờ. Nhìn đồng hồ đã mười một giờ rồi, chẳng trách xung quanh tối đen.

Gian ngoài có người tiến vào, nhất định là chú. Diệp Tư xuống giường, nhón chân rón ra rón rén đi đến cạnh cửa, nghĩ bụng sẽ lặng lẽ ra ngoài hù anh một cái.

Người bên ngoài ho khan một tiếng, Diệp Tư lập tức dừng bước, người này không phải chú.

Sau đó có một loạt tiếng tí tí teng teng, giống như tiếng bấm phím điện thoại di động.

“Chủ quản Lý à, tôi đã làm theo phân phó của ngài rồi đó, tất cả đều đã nguy trang kỹ. Đúng vậy, không có vấn đề gì đâu. Camera đã được xử lý tốt, không có ai phát hiện tôi đã vào đây. Đúng, ngài yên tâm đi.”

Tay Diệp Tư đang nắm trên quả nắm cửa chậm rãi buông ra, cô lặng lẽ dòi ra sau vài bước, chẳng dám thở mạnh.

Người bên ngoài nhẹ nhàng kéo cửa, đi ra ngoài.

Diệp Tư xụi lơ trên mặt đất, không biết qua bao lâu cô mới lấy điện thoại ra. Vừa nhấn phím tắt xong thì lại vội vàng hủy bỏ. Nếu bây giờ mà gọi điện cho chú, nhất định anh sẽ quay lại đón cô. Như vậy, những người đó rồi sẽ biết cô có mặt bên trong phòng làm việc.

Lật đi lật lại vấn đề một hồi, Diệp Tư cảm thấy chỉ có thể giả bộ như đã ở trong này ngủ một mạch tới sáng là tốt nhất. Cô chuyển di động sang chế độ rung, lại ngồi trên đất một lúc nữa, khi cảm thấy hơi lạnh mới đứng lên leo lên giường. Nằm xuống không được bao lâu, cô lại đứng lên, nhẹ chân nhẹ tay đẩy cửa ra, sờ soạng trong bóng đêm ra phòng ngoài.

Căn cứ theo động tĩnh của người vừa rồi cũng đại khái đoán được, người đó đầu tiên là dựa vào tường bên cạnh hòng xả của máy điều hòa, sau đó lại đi chuyển tới chỗ bàn công tác.

Diệp Tư đứng trong bóng đêm một lúc, nghĩ mãi mà không nghĩ ra đến tốt cùng những người này muốn gian lận cái gì trong văn phòng của chú. Tuy văn phòng trống trải, nhưng có vẻ như đầu đầu cũng có người đang núp rình, bụng Diệp Tư khẽ run rẩy, chạy nhanh về phòng nghỉ, đóng cửa, bò lên giường, trốn vào trong chăn.

Trong bóng đêm, di động phát ra ánh sáng chớp tắt, là điện thoại của chú gọi cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Diệp Tư mông muội nằm trong chăn, chờ di động không rung nữa thì lập tức gọi điện thoại cho Kiều Hoa Hoa. Cô vừa mới nghĩ đến phải thông đồng tron tru với Kiều Hoa Hoa, nói là hôm nay ra ngoài uống nhiều quá nên ngủ lại nhà Kiều Hoa Hoa.

Chỉ cần qua hết đêm nay là được, sáng mai chú có đang làm việc mà bắt chợt phát hiện cô đang ở trong này cũng chẳng sao, chỉ cần chú không phải lo lắng đến sốt ruột cho cô đêm nay là tốt rồi.

Chỉ còn vài hôm nữa là tới Lễ Mừng Tròn 50 năm ngày thành lập công ty, Diệp Mạnh Giác bận rộn đến tối mày tối mặt, vừa việc của công ty, vừa phải vội vàng chuẩn bị chương trình và liên hệ khắp nơi. Buổi chiều công ty có một cuộc họp, anh cũng không kịp trở về.

Giờ cơm tối, anh ăn cơm với vài vị lãnh đạo ở khách sạn, tranh thủ ra chỗ vắng gọi điện thoại cho bé cưng nhưng không ai nhận. Gọi về nhà, chị Thái nói bé cưng ra ngoài tìm bạn đi chơi, có thể không về ăn cơm.

Diệp Mạnh Giác nghe vậy thì an tâm, cúp điện thoại đi vào tiếp tục tiếp khách.

Mời khách đến hơn mười một giờ đêm mới về đến nhà, nhưng lại không tìm thấy Diệp Tư.

Diệp Mạnh Giác hoảng hốt đến luống cuống tay chân. Anh vội vã gọi điện thoại cho Diệp Tư, không ai nhận, sau hai lần gọi không được, anh mới nhớ chị Thái có nói cô đi chơi với bạn, lại vội vàng gọi cho Kiều Hoa Hoa.

Điện thoại đầu kia đang bận. Anh vừa cúp điện thoại thì đầu kia lại gọi tới.

Giọng Kiều Hoa Hoa hơi khàn khàn, hẳn là vừa tỉnh ngủ, cô vừa điện thoại lại liền mồm năm miệng mười giải thích, nói là Diệp Tư đi cùng cô ra ngoài uống nhiều quá, giờ đã ngủ ở nhà cô.

Diệp Mạnh Giác lúc này mới yên tâm.

Mãi đến sáng hôm sau, Diệp Mạnh Giác mới thông qua Trần Á mà biết được Diệp Tư không có ngủ ở Trần gia.

Diệp Tư nom nớp lo sợ suốt cả một buổi tối, tay lúc nào cũng nắm chặt chăn, mãi đến trời tờ mờ sáng mới từ từ ngủ mất.

Đang trong giấc mơ màng, có người dịu dàng gọi cô bên tai, sau đó thân thể được ôm vào trong một lồng ngực ấm áp, nhàn nhạt mùi bạc hà, đúng là hương vị của chú rồi. Cô hơi giật giật khóe miệng, rồi dựa vào lồng anh.

Đôi môi ấm áp nhẹ nhàng như hạt mưa đậu lại trên mặt cô, hơi ngửa ngửa, cô rốt cục không ngủ tiếp được, cố gắng mở mắt ra.

“Chú.” Giọng khàn khàn mang theo vẻ lười nhác vì chưa tỉnh ngủ.

“Bé cưng, bé con ngốc này, sao ngốc thế hả?” Diệp Mạnh Giác thấy cô đã tỉnh, đau lòng trách cứ cô, “Bé cưng ngốc, dù thế nào chú cũng tới đón bé cưng về nhà được mà.”

“Ha ha.” Diệp Tư ngây ngô cười, “Người ta ngủ ngon lành thoải mái, không nhớ phải về nữa.”

“Bé con ngốc.” Diệp Mạnh Giác nắm tay cô thật chặt, “Sợ không?”

Diệp Tư nhỏ giọng nói: “Không sợ.” không sợ mới là lạ, cả tòa nhà to như vậy, không một bóng người.

Diệp Mạnh Giác ôm cô, bàn tay to vỗ trước ngực cô nhẹ nhàng, dịu dàng như dỗ cô ngủ hồi còn nhỏ.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” anh hỏi, “Bé cưng, có chuyện gì mà bé cưng không cho chú đến đón vậy? Nói chú nghe.”

Diệp Tư kê sát bên tai anh nhỏ giọng nói: “Chú à, lúc nửa đêm người ta tỉnh dậy, phát hiện có người vào phòng làm việc của chú.”

Diệp Mạnh Giác sùng sốt, lập tức hoảng sợ ôm chặt cô, “Bé cưng.”

Giọng anh hơi run run, Diệp Tư biết anh lo lắng cho cô, vội vàng an ủi: “Không sao đâu, hẳn không phát hiện ra người ta đâu.”

“Người ta sợ nói cho chú biết thì chú nhất định sẽ tới đón. Như vậy, bọn họ sẽ hoài nghi có phải người ta nghe được gì đó không. Hơn nữa, cho dù lần này không thành công, lần sau bọn họ vẫn muốn làm chuyện gì đó bất lợi cho chú mà chú không biết thì sao. Bởi thế, người ta mới bảo Kiều Hoa Hoa gạt chú.”

Diệp Mạnh Giác ôm cô, hiểu được cô làm vậy là đang suy nghĩ cho anh, trong một tòa nhà to thế này, đã vậy còn tối đen như mực, lại chẳng có một ai, hơn nữa cái khóa cửa này lại không đủ chắc chắn, bé cưng của anh tới qua nhất định là đã cực kỳ sợ hãi.

Diệp Mạnh Giác nghĩ đến đây, cổ họng khàn khàn nói: “Đồng ý với chú đi, bé cưng, lần sau mà có chuyện như vậy, nhất định phải nói cho chú trước tiên nhé. Cho dù người khác làm bất cứ chuyện gì với chú, bé cưng, chú cũng sẽ không cho phép bọn họ làm vậy với bé cưng. Chẳng có gì quan trọng bằng bé cưng cả. Trên đời này, bé cưng chỉ có một, nếu bé cưng có sơ xuất gì, chú phải làm sao đây?”

Nói tới chỗ này, Diệp Mạnh Giác nghĩ lại mà sợ, đêm qua, nếu bé cưng bị phát hiện, vậy giờ này không biết sẽ là tình huống gì nữa.

“Bé cưng” anh lại kêu một tiếng, ôm cô thật chặt, cứ như chỉ cần hơi buông lỏng tay là sẽ không còn thấy cô nữa vậy.

“Dạ.” Diệp Tư dụi dụi làm nũng trong lòng anh, “Lần sau người ta sẽ không gạt chú.”

“Ngoan, bé cưng rất lợi hại.” Diệp Mạnh Giác vuốt tóc cô, “Tối qua sợ không?”

“Cũng sợ.” Diệp Tư rầu rầu nói trong lòng anh, “Người ta cũng sợ một chút.”

Diệp Mạnh Giác lại dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô.

“Ừ.”

Diệp Tư từ trong lòng anh ngẩng mặt lên, nhỏ giọng nói:

“Chú, người kia chắc hẳn đặt cái gì đó trong hòm máy điều hòa phòng làm việc của chú, sau đó cũng đưa gì đó vào bàn công tác bên kia. Còn nữa, nội bộ công ty không phải chỉ một mình hẳn làm chuyện này. Chú à, chú phải chú ý một số người thân cận bên chú đó.”

Ánh mắt Diệp Mạnh Giác trở nên thâm thúy, người gần đó vào văn phòng anh tóm lại là ai? Muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn đánh cắp bí mật kinh doanh? Hay là có chuyện gì khác?

“Chú, sáng nay chú lại đây, có ai biết người ta đang trong phòng nghỉ này không?” Diệp Tư hỏi.

“Không có. Chú nghe Trần Á nói bé cưng không ngủ ở nhà bọn họ, liền vội vàng gọi điện thoại cho Kiều Hoa Hoa. Cô ấy nói bé cưng đang ở văn phòng của chú. Chú sức nghĩ bé cưng làm vậy nhất định là có nguyên nhân, cho nên không có nói với bất cứ người nào.”

Diệp Tư cong khóe miệng, rướn người lên hôn dưới cằm anh, “Chú thật thông minh!”

Diệp Mạnh Giác nghe cô khen anh, nhin không được cười ra tiếng, “Nhóc con à, lúc sáng chú nghe nói bé cưng ở trong văn phòng cả đêm, chú sợ toát mồ hôi.”

“Người ta có sao đâu, chú không thấy người ta ngủ tí thò lơ à?” Diệp Tư ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười, ánh mắt tròn tròn cười cong lên.

Cũng may là không sao, chứ nếu có thì hậu quả gì Diệp Mạnh Giác nghĩ cũng không dám nghĩ.

Diệp Tư về nhà thay quần áo, chuẩn bị đi học. Di Thái lại cầm phong thư đưa cho cô, “Tiểu Tư à, thư của cháu nè.”

Di cười híp mắt nhìn Diệp Tư, “Hay nhỉ, giờ vẫn còn phong trào viết thư tay à? Nếu là của con trai, cháu phải cẩn thận một chút đấy, lỡ Diệp tiên sinh mà biết còn không ghen chết luôn sao?”

Diệp Tư ôm cổ Di làm nũng nói đùa: “Di là người thương yêu cháu nhất, tất nhiên cùng phe với cháu, sẽ không nói cho chú đâu đúng không?”

Di Thái cũng đùa bốn bừa môi: “Bộ cháu là người phát lương cho Di à? Di đương nhiên là cùng phe với Diệp tiên sinh rồi.”

Diệp Tư nhú nhú mũi nhận thư từ tay Di, nhìn nhìn tên người gửi, không thấy kí tên, tuy nhiên theo nét chữ mà nói, cũng là từ Đường Duyệt.

Lần này không có ảnh chụp nào, mà đúng là một bài thơ ngắn gọn, ý tứ thì Diệp Tư cũng hiểu, đại khái là biểu đạt tâm trạng buồn khổ cùng với ẩn hiện tương tư thương nhớ nhẹ nhàng bên trong. Diệp Tư cười cười, Đường Duyệt này thật sự thành khuôn mẫu của giới văn nghệ sỹ rồi.

Bắt đầu từ hôm đó, mỗi ngày Diệp Tư đều nhận được một bức thư giống vậy, liên tục vài bức. Cô bắt đầu nghi ngờ, sau khi nhận được thư, như thường lệ cô đi tìm Đường Duyệt để nói chuyện một chút. Cô cảm thấy cô và Đường Duyệt là bạn tốt, những chuyện như thế nên gặp mặt để nói cho rõ ràng là tốt nhất. Cho dù có từ đó mà phát hiện ra là cô tự mình đa tình đi nữa thì cũng tốt hơn cái hành động kỳ kỳ quái quái này. Nhưng đến khi gặp Đường

Duyệt ở công ty của chú, anh ta lại chẳng khác gì bình thường, hoàn toàn không cho cảm giác những lá thư đó là do anh ta gửi.

Chẳng lẽ là anh ta cao tay à? Chứ không làm sao có thể làm như không có việc gì như vậy được?

Vì thứ sáu là ngày Kỷ niệm Thành lập Công ty, Diệp Mạnh Giác cố ý đặt từ Paris về cho Diệp Tư một vài bộ lễ phục may theo yêu cầu. Ngày lễ phục được đưa đến, Diệp Tư thử từng bộ một, cảm thấy bộ nào cũng đẹp mắt hết. Nào biết đến khi Diệp Mạnh Giác về nhà, nhìn tới mấy bộ quần áo thì sắc mặt càng lúc càng đen thui.

“Sao vậy? Xấu à?” Diệp Tư bất an hỏi, xấu dữ vậy sao? Đến nỗi mặt chú đen thui như vậy.

“Mấy bộ này đều không được!” Diệp Mạnh Giác quyết đoán nói, “Ngày mai đi xem cái khác!”

Diệp Tư chây đầy một đầu vạch đen, ngày mai đã là thứ sáu rồi, hơn nữa, mấy bộ này đều làm theo yêu cầu mà còn không được, vậy còn cái gì có thể lọt được vào ánh mắt khắt khe của chú đây?

“Xấu chỗ nào?” Diệp Tư bĩu môi, nhìn phải nhìn trái trước gương, “Sao người ta thấy cái nào cũng rất đẹp mà.”

Cô gái nhỏ trong gương da thịt trắng nõn như tuyết, tóc đen nhẹ nhàng thả bay, toàn thân phía trước được bao bởi bộ lễ phục một màu đồng nhất, nhưng sau lưng lại được phối bày không một vật chần, mãi đến trên mông mới khó khăn lắm có một khối vải rộng lũng thùng che khuất, nếu nhìn nghiêng sẽ thấy tạo thành một độ cong duyên dáng.

Diệp Mạnh Giác nhìn mà miệng đắng lưỡi khô, thế mà bé con lại còn cố tình xoay trái nhìn phải, uốn éo cái mông dõn tới dõn lui.

Ngon lửa trong cơ thể Diệp Mạnh Giác vèo một cái bị đốt lên hừng hực.

Anh đứng lên, nghiêng người qua, bàn tay to vuốt ve lưng mềm nhẹ của cô, chiếc cổ dài mảnh mai, phần eo hơi hơi lõm vào, sau đó là cái mông vênh cao.

“Chú...”

Đôi mắt cô gái trong gương mê muội như tơ, nhẹ giọng kêu anh.

Chẳng rõ từ đâu, nhưng anh đột nhiên nhớ tới tình huống lần đầu tiên anh động tâm đối với cô, lần đó cũng là lúc cô đang thử quần áo.

Sức mạnh cánh tay hơi tăng lên, Diệp Mạnh Giác nuốt một ngụm nước bọt, cái kiểu thiết kế chết tiệt này, bé con mà mặc cái này đi dự tiệc thì không biết sẽ có bao nhiêu gã đàn ông nhìn chăm chăm vào cô rồi nảy sinh ý nghĩ kỳ quái trong đầu nữa.

Nụ hôn như lửa nóng bỏng rơi vào trên lưng, anh hôn từ cổ dần dần xuống dưới, một mảnh nhỏ lưng cũng không buông tha, chỉ chút mật ngọt ma mị mang theo dòng điện mềm mại, nói thẳng vào trong thân thể Diệp Tư.

Cảm giác tê dại dâng cao đến óc khiến cả người cô sáng khoái đến nổi cả da gà, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, nhưng vẫn thấy như thiếu thiếu cái gì đó một chút, tóm lại có cảm giác thiếu thốn, thiếu chỉ một chút thôi.

“Chú...” Diệp Tư khó nhịn run rẩy, muốn rời xa cái cảm giác như thế.

Bàn tay to của Diệp Mạnh Giác đặt trên eo cô, nắm thật chặt.

Hôn thẳng một đường xuống phía dưới, mãi đến khi bị phiến vải kia ngăn cản đường đi anh mới không thể không cúi người, nhặt tà váy sát đất, kéo lên cao.

“Coi nhé, bé cưng.”

Anh đứng lên, nói với cô gái trong gương.

Cô bé con ngoan ngoãn nhắm mắt lại chờ anh cởi áo ra, hai khóa trái cây trước ngực đã ngao nghễ đứng thẳng.

Diệp Mạnh Giác quên mất vẫn còn đang cầm quần áo trong tay, quán đến trước mặt cô, đầu tựa vào ngọn núi, cắn một bên hạt.

Diệp Tư bị đau kêu lên một tiếng. Vì để thử mấy bộ quần áo, miếng dán ngực đã bị ném qua một bên từ trước.

Diệp Mạnh Giác cách vài dẹt khế cắn nếm ngực, mũi phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, bàn tay to đặt trên mông cô vừa vội vàng vừa thô bạo vuốt ve.

Diệp Tư biết, với mức độ vội vàng như vậy của anh, đại khái là sắp nhịn không được rồi.

Quả nhiên, anh cắn một bên núm hoa xong liền buông ra, cũng không để ý tới cái bên kia mà cấp tốc nhấc làn váy của cô lên, vội vàng vọt vào từ phía sau.

Cảnh tượng trong gương quá mức gọi tình, Diệp Tư khẽ cắn chiếc môi kiều diễm, đầu nghiêng qua một bên, nhắm chặt hai mắt, nhỏ giọng rên rỉ.

Diệp Mạnh Giác đâm vào vài cái, cánh tay vòng ra trước ngực cô, tay miết lấy cầm cô, xoay mặt cô qua soi gương.

“Bé cưng, nhìn vào gương, nhìn trong gương xem chú yêu bé cưng thế nào, bé cưng.”

Âm giọng tà mị của anh mê hoặc lòng cô, cô nghe lời mở mắt ra.

Trong gương hai người dính sát vào nhau cùng một chỗ, cả hai đều mang theo mồ hôi ẩm ướt, bàn tay to của người đàn ông nắm cầm cô, khiến cho đôi môi đỏ mọng kiêu diễm của cô hơi hơi chu lên, trước ngực hoa mềm mại bên ngực phải là một mảng ẩm ướt, càng làm ngực hoa hồng nhạt hiện lên rất rõ ràng.

Diệp Tư then thừng nhắm mắt lại, cảm thấy vật nóng phía dưới dùng sức đâm vào cô hai cái, nhìn không được khuấy khỏa rên hừ hừ hai tiếng.

“Bé cưng, nhìn chính mình đi, nhìn bé cưng thật đẹp đi.”

Anh nói nhỏ nhỏ, rồi lại tăng nhanh tốc độ, “Chú cho bé cưng nhìn tới thời điểm đẹp nhất của mình nhé, có được không? Bé cưng?”

Cô cúi đầu, nhìn thấy dấu vết từng sợi nước giọt dài trên chân thì càng thêm xấu hổ đến không chịu nổi.

“Bé cưng then thừng à? Chú đã nói bé cưng thật sự mắc cảm lâu rồi mà, chỉ cần hôn sau lưng là nước chảy thành sông.”

Khi anh đang nói, Diệp Tư cảm thấy mãnh thú trong cơ thể có vẻ như lại lớn lên thêm một ít thì không khỏi khẽ run rẩy, hoa kính gấp gấp co rút lại một chút.

Diệp Mạnh Giác lập tức hít sâu một hơi, “Bé cưng xấu tính, ngày nào đó chắc chú sẽ chết trên người bé cưng.”

Lần này vì thử áo mà Diệp Tư phải trả giá thật lớn, bị Diệp Mạnh Giác đặt trên gương hăng hái ra ra vào vào suốt một buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Theo Diệp Mạnh Giác đến dự tiệc xã giao ở Lễ Kỷ niệm Thành lập Công ty hàng năm, Diệp Tư cảm giác mình đã bị Diệp Mạnh Giác lừa, bởi chẳng giống chút gì như anh nói là chỉ đi chơi cho vui mà thôi. Suốt buổi tối anh đều phải bận rộn chào hỏi khách khứa, mà cô không thể không lẽo đẽo đi theo tiếp đón cả tá người, miêng lúc nào cũng phải treo nụ cười mím đến cứng đờ cả mặt.

Rất cuộc cũng có được một lúc không ai chú ý, Diệp Tư vội vàng từ bên người Diệp Mạnh Giác lên chạy đi, ra vườn hoa nhỏ phía sau để hít thở không khí thoáng đãng. Giờ cô bắt đầu hối hận, biết vậy đã không đồng ý tới dự với anh, ngồi xuống ghế xoa xoa cẳng chân đứng lâu đã hơi bị phù. Diệp Tư rên lên, cô thật sự không quen mang những đôi giày cao như thế này, đáng lý ra nên nghe lời chú, chọn đôi kia thấp hơn một chút mới đúng.

Thấy một bóng người thất tha thất thểu đi tới, Diệp Tư vội vã đứng lên chuẩn bị đi vào. Nơi này không có bất kỳ một ai, vẫn nên vào bên trong cho an toàn.

“Đường Duyệt?” Sau khi nhìn rõ người đi tới, Diệp Tư yên tâm, đang chuẩn bị ngồi xuống nào ngờ Đường Duyệt vừa tới trước mặt đã ngã nghiêng vào trên người cô.

“Đường... Duyệt...”

Hơi thở của Đường Duyệt nồng nặc mùi rượu, xem ra là đã uống quá nhiều rồi.

Diệp Tư đỡ anh, “Đường Duyệt, Đường Tiểu Tam, anh nặng quá đi, đứng lên.”

Đường Duyệt vẫn dựa vào người cô không chịu rời đi, miêng còn nhỏ tiếng than thở: “Tiểu Tư, Tiểu Tư...”

“Em đây, nhưng nếu anh không đứng lên, em sẽ bị anh đè chết đó.”

“Tiểu Tư? Thật là Tiểu Tư hả?” cuối cùng Đường Duyệt cũng lui về sau một bước, nhìn nhìn mặt Diệp Tư, cười đến vô cùng rục rờ, “Đúng là Tiểu Tư rồi.”

Tiếp theo sau đó là một cái ôm chặt, thật mạnh.

Diệp Tư hoàn toàn muốn thở không nổi, cô bắt đầu cảm thấy may mắn, may là chú ích kỷ nên hôm nay không cho cô mặc cái bộ lễ phục ngắn ngủn hở trước hở sau đó, chứ không thì bây giờ Đường Duyệt ôm kiểu này chắc cô đã bị lộ ra ngoài rảo trời.

Diệp Mạnh Giác vội vàng chào hỏi người khách mới tới, lúc quay người lại thì đã không thấy bé con đâu nữa. Anh cười thầm, đoán chắc bé cưng đã bắt đầu thấy chán nên trốn đến góc nào chơi rồi.

Không bao lâu sau, anh thấy Đường Mộng Vân lộ ra vẻ mặt kỳ quái, hốt hốt hoảng hoảng nhìn thoáng qua anh phía bên này, rồi vội vàng đi ra khỏi đại sảnh.

Diệp Mạnh Giác vốn cũng không để ý lắm, tuy nhiên sau khi nhìn khắp nơi lại đột nhiên phát hiện Đường Duyệt vẫn luôn bên cạnh anh giờ cũng không thấy đâu, lúc này mới cảm thấy có chút hoài nghi.

Lại qua chừng mười phút đồng hồ, Diệp Tư từ ngoài cửa tiến vào, ánh mắt tìm được anh trong đám người, ra dấu. Mắt anh híp lại, nhẹ nhũ mày, gạt đầu, cố gắng kiềm chế nỗi nghi vấn trong lòng.

Diệp Tư vào phòng nghỉ, ngồi trên ghế sofa một hồi, lúc đi toilet mới phát hiện son môi bị lem tùm lùm, tóc tai hỗn độn, sức nhớ đến ánh mắt chú nhìn cô lúc nãy liền thầm kêu “Nguy rồi”, vội vàng lùi thối son ra, tô vẽ lại.

Diệp Mạnh Giác tranh thủ lúc mọi người bắt đầu nhập tiệc đi một chuyến đến phòng nghỉ. Diệp Tư đã nằm ghé vào trên giường mà ngủ. Diệp Mạnh Giác bốc hỏa trong lòng, bé con này chẳng biết tự bảo vệ mình chút nào cả, cứ như vậy mà lăn ra ngủ, nhờ là người khác vào đây thì khó mà kiềm giữ không làm ra chuyện gì.

Diệp Tư ngủ cũng không an ổn, mày cau chặt lại, thân mình thì co rúm giật giật. Diệp Mạnh Giác nâng tay nhìn đồng hồ, đoán chắc giờ này mọi người ở dưới còn đang trong trận thi thố tài năng chưa xong, liền xoay người bế cô lên. Thấy đôi môi mềm mại đỏ hồng của cô hơi sưng, Diệp Mạnh Giác chợt nhớ tới lúc nãy thấy cô thì son môi đã mất hết, không khỏi xiết mạnh tay lại, khi thấy Diệp Tư bất an hừ hừ hai tiếng mới buông lỏng tay ra.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Diệp Tư cảm thấy có người ở sau lưng cô cọt cọt cọt cọt theo bản năng tính dờ người sang một bên, nhưng vừa dờ đi thì người kia lại đuổi theo. Lần này còn quá đáng hơn, bắp chân của cô bị nâng lên, phía dưới bắt đầu có vật đi vào.

Cảm giác hơi hơi đau khiến Diệp Tư tỉnh táo lại, cô mở to đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, nhìn nhìn Diệp Mạnh Giác đang nâng cao chân cô mà xông đến hăng say, nhỏ giọng oán giận: “Đau...”

“Ngoan, một chút là hết đau ngay, ra nước thì ổn thôi.” Diệp Mạnh Giác dỗ ngon dỗ ngọt cô, dưới lưng một khắc cũng không ngừng.

Diệp Tư rầm rì hai tiếng, thôi cứ mặc kệ anh đi.

Cô gái bé bỏng nằm xoải trên chiếc giường lớn trải drap trắng như tuyết, mái tóc đen xõa tung trên giường, nhắm hờ hai mắt trông như một cô bé nửa ngủ nửa tỉnh, hàm răng khể cắn đôi môi anh đào hồng nhuận, bị anh đâm mạnh đến ngã trái ngã phải, hai phần no đủ trắng noãn trước ngực theo động tác của anh mà nảy lên tung tung.

Diệp Tư lâu lâu lại nhẹ nhàng hừ hai tiếng, Diệp Mạnh Giác không hài lòng lắm, đem hai chân cô gác lên vai, đâm mạnh một loạt trực tiếp vào vách tường bên trong cô, rồi thấy được cô bị trêu chọc đến nổi lên dục tình như anh muốn.

Suốt một đêm, Diệp Tư không biết bị Diệp Mạnh Giác giằng co đến mấy lần, cứ mỗi lúc cô mệt bã ra thì Diệp Mạnh Giác lại nói bên tai cô: “Bé cưng còn chưa đủ, chú muốn bé cưng chưa đủ.”

Sau đó lại một đợt công chiếm, lại một đợt đầu hàng.

Diệp Tư chỉ nhớ mương máng đến lúc cuối cùng cô ngất đi, Diệp Mạnh Giác ôm chặt lấy cô, giọng khàn khàn, gào nhẹ: “Bé cưng, cho bé, cho bé hết. Cái gì chú cũng cho bé cưng hết.”

Từng luồng tinh túy nóng rực phun vào sâu trong hoa tâm của cô, cô thỏa mãn đến ngất đi.

Lúc giữa trưa Diệp Tư vừa tỉnh lại liền cảm thấy toàn thân đau nhức, nhìn Diệp Mạnh Giác đang ôm cô ngủ thật sâu, cô bắt giác cong cong khóe miệng. Người đàn ông này quả thực đã si mê cô vô cùng, chẳng giây phút nào chịu buông tha cô.

Cô hơi nghiêng người, cõi lòng tràn đầy vui sướng muốn hôn xuống bờ môi đầy đặn của anh. Nhưng ngay tại lúc cô sắp chạm tới, anh lại phun ra hai chữ, giọng tuy nhỏ nhưng Diệp Tư vẫn nghe được rõ ràng. Anh gọi: “Minh Nguyệt.”

Diệp Tư vốn đang tràn đầy vui mừng trong lòng lúc này giống như bị một thau nước đá tạt ngay mặt. Minh Nguyệt? Giang Minh Nguyệt?

Diệp Tư không biết, lúc cô còn chưa tỉnh, tên mà Diệp Mạnh Giác luôn luôn gọi lên là cô.

Mỗi cô dừng chỉ cách môi anh một centimet, chỉ một centimet ngăn ngui thế thôi mà cô lại không đến được. Đó rõ ràng là đôi môi mềm mại nhất trên đời, thế mà giờ phút này lại phun ra lời nói tàn nhẫn nhất.

Diệp Mạnh Giác hồn nhiên không biết trong lòng tiểu bảo bối của anh lúc này đang trộn lẫn hàng trăm mùi vị. Anh mới biết được từ Giang Minh Nguyệt một số sự việc mà năm đó anh không hề biết, nên lúc này trong lòng tràn đầy áy náy đối với cô ấy. Ngày hôm qua Giang Lâm gọi điện thoại nói cho anh biết, Giang Minh Nguyệt gần đây tinh thần thật sự không được tốt, luôn luôn lên dùng thuốc gì đó.

Diệp Mạnh Giác biết, từ đâu mà Giang Minh Nguyệt rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, và có lẽ anh cũng không thể trốn tránh trách nhiệm thuộc về mình. Suốt đêm qua anh ngủ vô cùng bất an, lúc thì mơ thấy bé cưng của anh, lúc lại mơ thấy anh hai, cuối cùng còn mơ thấy Minh Nguyệt nữa.

Trên đời này, lòng người đúng là thứ khó dò nhất.

Có lẽ những người khác nhìn thì hiểu được ngay, nhưng đương sự trong cuộc lại thường xuyên hồ đồ. Diệp Tư lúc này đang đứng giữa một tình trạng mơ hồ, hồ đồ như vậy. Từ ngày đó khi nghe được trong lúc ngủ mơ Diệp Mạnh Giác kêu hai chữ ‘Minh Nguyệt’, cô liền bắt đầu cảm thấy phiền muộn và bất an. Cô nghĩ nên nói chuyện với Diệp Mạnh Giác một chút, nhưng mỗi lần lời ra đến miệng thì cô lại khó khăn nuốt trở về.

Trước đây cô hạnh phúc như vậy, chẳng lẽ đều là giả? Không có khả năng yêu thương của chú đối với cô đều là giả. Không thể nào!

Cô cứ lặp đi lặp lại câu này để tự trấn an mình, nhưng sau mỗi lần tự thuyết phục được bản thân xong thì lại nhớ tới ‘Minh Nguyệt’ của anh.

Cô thật sự không dám hỏi thẳng anh, bởi ngộ nhờ... ngộ nhờ anh nói là anh vẫn thích Minh Nguyệt như xưa, vậy lúc đó cô nên làm cái gì đây? Cô nên đi nơi nào? Tất cả người thân của cô đều đã không còn trên đời này, ngoại trừ Diệp Mạnh Giác, những cái khác cô hoàn toàn là hai bàn tay trắng.

Nhưng Diệp Mạnh Giác thật sự vô cùng bình thản. Vì nguyên nhân sức khỏe, Giang Minh Nguyệt tạm thời không thể ngồi máy bay, đành phải ở lại nơi này tĩnh dưỡng. Mỗi lần Diệp Mạnh Giác đến thăm cô ấy đều dẫn Diệp Tư đi cùng. Nhưng rồi sau khi Diệp Tư đi hai lần thì trong lòng càng lúc càng nặng như đeo đá. Có lẽ cô thật sự ích kỷ, không thể nào nhìn nổi việc Diệp Mạnh Giác đối xử tốt với bất kỳ người phụ nữ nào.

Mãi cứ như vậy, cuối cùng Diệp Mạnh Giác cũng nhận ra thái độ kỳ lạ của cô, nhưng mỗi lần gắng hỏi tại sao lại thế thì cô đều cứng rắn lắc đầu.

Lâu rồi Diệp Mạnh Giác mới có được một lần ngủ nướng như hôm nay, sau khi xuống lầu mới phát hiện trong nhà chẳng có ai. Di Thái hẳn đã đi mua thức ăn, mà hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, không biết bé con kia đi đâu rồi nhỉ.

Trên bàn trà đặt tờ báo ra ngày hôm nay. Diệp Mạnh Giác rót ly nước, ngồi xuống ghế sofa cầm tờ báo, một phong thư từ trong báo rơi ra đất.

Anh nhìn phong thư, chữ viết trên đó là của Đường Duyệt, anh nhận ra được nét chữ này.

Anh nhìn chằm chằm lá thư, không biết qua bao lâu, bỗng nghe Di Thái hỏi: “Ừa, Diệp tiên sinh còn ở nhà à?”

Anh ngẩng đầu, Di Thái tay xách bao lớn túi nhỏ đựng thức ăn, đang đứng ở cửa thay đôi dép lê đi trong nhà.

“Chị Thái, phong thư này chưa đưa cho Tiểu Tư hả?” Diệp Mạnh Giác giơ tờ lá thư trong tay lên.

Di Thái nhìn lá thư trong tay Diệp Mạnh Giác, “A, ừ, hôm nay cũng có nữa à? Tôi còn đang tự hỏi sao hôm nay không thấy gửi đến, buổi sáng tôi không thấy, hóa ra là kẹp trong báo.”

Hôm nay cũng có?

“Mỗi ngày đều có ư?” Diệp Mạnh Giác nhíu mày hỏi.

Di Thái biết mình lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Không phải mỗi ngày, chỉ có mấy ngày gần đây thôi. Tiểu Tư đều mở thư ra xem trước mặt tôi, sau khi xem xong thì đi. Không có gì đâu.”

Di càng nói, sắc mặt Diệp Mạnh Giác càng trở nên khó nhìn, Di thấy vậy liền vội vàng bỏ chạy về phòng bếp, lặng lẽ gọi điện thoại cho Diệp Tư. Di biết ngày mai, Diệp Mạnh Giác nhất định sẽ vì chuyện này mà phát hỏa.

Diệp Mạnh Giác cầm lá thư đi lên lầu. Từ sau khi quan hệ giữa hai người đột phá, Diệp Tư luôn cùng ngủ chung với anh ở phòng ngủ chính, nhưng khu vực cô sinh hoạt chủ yếu vẫn là phòng ngủ của cô trước kia.

Vào phòng ngủ của cô, liếc mắt một cái đã thấy trên mặt tủ đứng nhỏ đặt một xấp thư thật dày, anh nhìn sơ một lượt thì thấy đều là do Đường Duyệt gửi tới. Anh do dự một chút, rồi cuộc rút một phong thư ra.

Anh chợt nhớ mấy ngày vừa qua, Diệp Tư càng lúc càng lặng lẽ.

Trong khoảng thời gian này, anh cũng thật buồn phiền. Mấy hôm trước, anh nhận được một đoạn video clip, quay cảnh Diệp Tư và Đường Duyệt ở vườn hoa nhỏ vào đúng cái hôm Lễ Kỷ niệm hàng năm đó. Trên phim, Đường Duyệt ôm Diệp Tư thật chặt, cuối cùng còn hôn xuống nữa chứ. Tuy anh hiểu rằng trò này nhất định là do những người của Trương Sắc làm ra, nhưng cho dù trong lòng thấu hiểu được nguyên nhân, anh vẫn ức chế không nổi sự giận dữ. Đó là bảo bối của anh, sao có thể cho phép người khác hôn lên?

Nhớ đến hôm đó môi son của Diệp Tư tèm lem, anh càng giận dữ đến run cả tay.

Liên kết với sự trầm mặc mấy ngày qua của cô nhóc, trong lòng Diệp Mạnh Giác cũng không chắc chắn lắm tóm lại cô đang nghĩ gì. Ánh mắt của cô càng ngày càng lạnh nhạt khiến anh nhìn cũng không dám nhìn nữa.

Nếu... nếu bé cưng thích Đường Duyệt, lỡ như là vậy thì sao? Anh ngồi trên chiếc giường mềm mại của Diệp Tư, dường như rơi vào một vũng bùn lún sâu không cách nào thoát ra được. Anh thở dài thườn thượt, bé cưng à, bé cưng không thể bỏ rơi chú như vậy được.

Diệp Tư nhận được điện thoại từ Di Thái thì trong lòng thoáng chờ mong. Chú phát hiện xấp thư này nhất định sẽ truy hỏi xem ai viết gửi cho cô, sau đó sẽ giống như trước vậy, ghen lồng ghen lộn lên. Nghĩ đến đáng về Diệp Mạnh Giác ghen tuông với cô mấy lần trước, Diệp Tư thầm mỉm cười vui vẻ.

Nhưng rồi mãi đến lúc đi ngủ, Diệp Mạnh Giác cũng không đề cập đến chuyện này một chữ nào.

Chẳng còn mấy ngày nữa là đến ngày tham dự đấu thầu một công trình chính phủ thì công ty Diệp Mạnh Giác đột nhiên xảy ra vấn đề, nội dung thư đấu thầu bị tiết lộ, bản thiết kế chi tiết và số tiền đấu giá công trình bị đối thủ cạnh tranh biết trước. Mà Đường Duyệt là người bị hiềm nghi lớn nhất. Tuy anh ta chưa hề tiếp xúc với hạng mục này, tuy nhiên, với cái công ty cạnh tranh thắng thầu cuối cùng, Đường Duyệt lại là cổ đông ẩn danh.

Vốn dĩ công ty bên Đường gia và công ty của Diệp Mạnh Giác xưa nay không tồn tại việc cạnh tranh về nghiệp vụ. Nhưng hiện giờ, Đường Duyệt đang làm nhân viên của Diệp Mạnh Giác để học cách kinh doanh, thế mà về mặt cá nhân lại ẩn danh mua cổ phiếu của một công ty khác hoạt động cùng ngành nghề, không khỏi khiến người khác thay đổi cách nhìn với anh ta.

Đến lúc Diệp Tư nghe nói về chuyện này, cảnh sát đã bắt tay vào điều tra với luận tội là tiết lộ bí mật kinh doanh. Đường Duyệt lập tức trở thành mục tiêu bị công kích.

Diệp Tư không tin Đường Duyệt sẽ làm loại chuyện này, tuy nhiên, có vẻ như ngoài cô ra thì không còn ai khác tin tưởng Đường Duyệt. Diệp Mạnh Giác chưa phát biểu quan điểm của anh, chỉ nói cảnh sát sẽ xử lý, đến đúng thời điểm thì sự thật sẽ lộ ra thôi, bảo Diệp Tư đừng lo lắng.

Diệp Tư làm gì còn tin tưởng cảnh sát. Cô vẫn nhớ rõ lúc mình còn nhỏ, bị ném vào cô nhi viện, cảnh sát cũng ra tay xử lý đó thôi, thế mà bản thân cô chẳng phải cũng đã ở trong cô nhi viện cả năm ư.

Diệp Tư lên gặp Đường Mộng Quân. Đường Mộng Quân cũng không biết bắt đầu từ khi nào thì Đường Duyệt tham gia mua cổ phiếu của công ty đó. Hai cô nữ sinh non nớt đúng là chẳng thể tìm ra biện pháp nào đối với chuyện này.

“Hay là, tìm Tần Vi Khiêm giúp đi?” Đường Mộng Quân hỏi.

“Chú Tiểu Tần?” Diệp Tư nhớ hình như Đường Mộng Quân có quan hệ ái muội với chú Tiểu Tần, “Được đó, nhưng mà, chú Tiểu Tần nhất định sẽ nói lại với chú em. Chú em đã bảo không cho em nhúng tay vào rồi.”

“Vây cũng có sao đâu, vì tìm ai đi chẳng nữa cũng không tốt bằng tìm Tần Vi Khiêm đâu, anh ấy am hiểu nhất ba cái chuyện này.” Đường Mộng Quân nói, “Chuyện nhà ai mà anh ấy chẳng biết một biết hai? Tôi không khai ra em là được.”

Đường Mộng Quân nói trên điện thoại, “Đã nói rồi mà, anh ấy đồng ý tra xét giúp tôi rồi. Nhưng nghe ý của anh ấy, chú của em cũng đã điều tra chuyện này đó.”

Diệp Mạnh Giác đúng là có tham gia điều tra chuyện này, tuy nhiên, anh muốn điều tra xem người đứng sau màn là ai. Từ lần trước Diệp Tư nói cho anh biết chuyện văn phòng bị cài đặt này nọ, anh vẫn chờ người ở sau màn ra tay. Bây giờ rốt cuộc đã đợi được.

Chuyện Đường Duyệt tham dự cổ đông của công ty khác, anh đương nhiên biết, bởi đại cổ đông chân chính của công ty kia thật ra là Diệp Mạnh Giác. Anh và Đường Duyệt giống nhau, đều là cổ đông ẩn danh. Trên danh nghĩa, đại cổ đông là Trương Tử Nghiêm, chính là ông chủ bù nhìn của tờ «Tinh đồ» kia. Mà Trương Tử Nghiêm này còn có một thân phận quan trọng khác, đó là cháu bên ngoại của Đường phu nhân Trương Sắc.

Ngay từ đầu, phạm vi kinh doanh của công ty này chẳng hề là quan hệ cạnh tranh nghiệp vụ đối với công ty của Diệp Mạnh Giác. Nhưng sau khi có Đường Duyệt gia nhập, không biết từ thời điểm nào đã thay đổi phạm vi kinh doanh.

Bây giờ xem ra, người của Đường gia đúng là đã mưu đồ từ lâu. Nghĩ mà xem, người của Đường gia quả thật muốn chăm ngòi quan hệ giữa anh và Đường Duyệt, khiến Đường Duyệt bị chúng bạn xa lánh, cũng nhân đó thực hiện tốt mục đích của bọn họ. Có điều bọn họ không nghĩ tới, vãn cớ thiếu một chiêu nên ngược lại bị biến thành quân cờ, rơi vào bàn cờ trên tay người khác.

Tuy nhiên điều mà Diệp Mạnh Giác nghĩ mãi không ra là người của Đường gia được cài sâu vào công ty anh từ khi nào. May mắn, nhân cơ hội này có thể bắt gọn cả đám người đang nằm vùng trong công ty anh.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chuyện của Đường Duyệt còn chưa giải quyết xong, Diệp Mạnh Giác lại nghe được tin từ Trương Tử Nghiêm rằng việc phóng viên tung xì căng đan của anh và Giang Minh Nguyệt trước đây là có người cố ý sắp đặt, mà người đó đích thị là Đường Mộng Vân. Qua đó có thể thấy, Đường gia không chỉ muốn chăm ngòi mối quan hệ giữa anh và Đường Duyệt, mà ngay cả quan hệ giữa anh và Diệp Tư cũng muốn chăm ngòi nó luôn.

Ai mà ngờ nhĩ, người ‘Nhớ thương’ anh thật đúng là không ít.

Thật ra, trước đây Đường gia làm những động tác nhỏ nhằm vào Đường Duyệt, Diệp Mạnh Giác đều biết cả. Sở dĩ anh lựa chọn theo đuổi đến cùng một mặt là vì Đường Bình Thăng, mặt khác, là vì anh muốn xem một chút năng lực của Đường Duyệt thế nào.

Hiện tại, người của Đường gia thế mà lại dám tính toán đến trên đầu anh, vậy thì anh cũng sẽ không khách khí nữa.

Nhìn nhóc con gần đây cứ suốt ngày mặt ủ mày chau, trong lòng anh vô cùng phiền muộn. Bởi vì chuyện của Đường Duyệt, cô và Đường Mộng Quân rồi hơi nên suốt ngày truy đuổi tìm Tần Vi Khiêm, lại cố tình không tìm đến anh.

Anh biết chị Thái nhất định sẽ nói với cô rằng anh đã biết chuyện Đường Duyệt gửi thư cho cô. Anh cũng muốn mở miệng hỏi, nhưng lại sợ cô trách anh không tôn trọng cô, thôi hay cứ chờ để tự cô nói ra đi. Thế nhưng nhiều ngày đã trôi qua vậy rồi mà cô vẫn tỏ vẻ như không định nói cho anh biết chút nào.

Diệp Mạnh Giác không khỏi sinh lòng cảm khái, cô bé trước kia chuyện gì cũng nói cho anh nghe bây giờ đã thật sự trưởng thành, chuyện quan trọng đến vậy mà cũng không nói với anh. Diệp Mạnh Giác nghiền ngẫm suy nghĩ mà nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ngay lập tức cắn cô vài ngụm mới thỏa con giận.

Chẳng phải Diệp Tư không muốn để cho Diệp Mạnh Giác giúp đỡ, nhưng vì chuyện lần này, đứng trên lập trường của anh mà nói, anh không nên quá mức tỏ ra bảo vệ Đường Duyệt, vì dù sao Đường Duyệt làm vậy là tổn hại đến lợi ích của công ty. Hơn nữa, Đường Duyệt vẫn là người được Diệp Mạnh Giác đưa vào công ty, cô không muốn làm khó Diệp Mạnh Giác. Huống chi trước đó Diệp Mạnh Giác cũng đã nói sẽ giao việc này cho cánh sát xử lý, ngụ ý chính là anh sẽ mặc kệ không nhúng tay vào.

Thật ra Diệp Tư sốt ruột như vậy không phải chỉ bởi vì Đường Duyệt thật sự là bạn tốt của cô, mà còn có một nguyên nhân khác, cũng tại cô đã yêu cầu Diệp Mạnh Giác giúp đỡ Đường Duyệt, chứ không thôi thì làm sao mà sự việc lại xảy ra đến mức này được.

Từ sau khi gặp chuyện không may, Đường Duyệt vẫn ru rú trong nhà. Vì chuyện của anh mà Đường Mộng Quân và Diệp Tư gấp gáp như kiến bò chảo nóng, thế mà chính bản thân anh ngược lại rất bình tĩnh, còn an ủi các cô rằng đừng lo, có ngày sự thật sẽ được phơi bày ra ánh sáng.

Diệp Tư vẫn hỏi anh làm cách nào mà sự thật được lộ ra, anh mở miệng muốn giải thích gì đó nhưng rồi lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Tiểu Tư, em phải tin anh, mà cũng phải tin chú em nữa chứ. Anh ấy nhất định sẽ không để cho người vô tội bị hàm oan đâu.”

Diệp Tư đảo trắng mắt, anh coi chú em là cánh sát đấy à.

Tuy nhiên, thấy Đường Duyệt nhớn nhoe bình tĩnh, ra vẻ ta đây đã nắm chắc mọi chuyện trong tay, Diệp Tư cũng thoáng yên tâm. Nghĩ đến quan hệ khó hiểu giữa cô và Diệp Mạnh Giác mấy ngày vừa qua, cô buồn bực trong lòng, không biết phải làm thế nào để hóa giải quan hệ xa cách giữa bọn họ. Cô cứ có cảm giác như có một bàn tay vô hình nào đó đang đẩy hai người càng ngày càng xa nhau ra.

Diệp Tư tắm xong đi ra ngoài phòng, Diệp Mạnh Giác đã nghiêng người tựa vào đầu giường mà ngủ. Mấy ngày nay anh toàn về trễ, không biết dạo này anh đang bận cái gì dữ vậy.

Khoảng thời gian này, dường như hai người đang dần xa cách nhau, có rất ít thời gian chung đụng, ngoại trừ buổi tối. Nhưng rồi phần lớn thời gian cũng đều là ai người nấy tự ngủ, bây giờ nghĩ lại, thế mà đã ba bốn ngày qua không trao đổi qua lại rồi.

Diệp Tư mím môi đứng ở cạnh giường nhìn về mặt bình an trong khi ngủ của anh, đây là lần đầu tiên giữa bọn họ nảy sinh ra một bức tường ngăn cách như vậy.

Đây là chú của cô, từ lúc cô được năm tuổi đến giờ, trong sinh mệnh của cô hoàn toàn không còn người nào khác, chỉ có riêng mình anh. Nhưng vì sao bây giờ lại trở thành như vậy? Tuy anh vẫn quan tâm cô như cũ, nhưng cô cũng cảm nhận được rất rõ là anh không giống với lúc trước. Có vẻ như lúc nào anh cũng ần ần chịu đựng. Anh chịu đựng cái gì vậy? Có điều gì mà không thể chia sẻ cùng cô?

Nỗi đau lòng càng lúc càng lớn trong cô. Đến tận cùng là điều gì đã khiến cho hai người rõ ràng cùng ngủ chung một giường mà lại như người xa lạ thế này?

Diệp Mạnh Giác vốn chỉ định dựa vào đầu giường ngủ chờ Diệp Tư tắm xong đi ra sẽ nói chuyện với cô một chút, nhưng vì mấy ngày gần đây quá nhiều việc cần giải quyết, đã vậy trong lòng còn mang nỗi buồn phiền nên ngủ nghỉ không tốt, đâm ra lúc này anh bất tri bất giác ngủ quên mất.

Bỗng mơ hồ nghe được bên tai có người đang khóc nho nhỏ, trong lòng Diệp Mạnh Giác đột nhiên kinh hãi, nhanh chóng mở mắt ra. Quả nhiên là bé cưng của anh đang khóc. Cho dù đang ngủ nhưng anh đều thời thời khắc khắc thấp thỏm lo cho bé cưng, nên mở mắt ra là thấy ngay bé cưng đang đứng trước giường nhìn anh, mặt đầy nước mắt.

“Bé cưng” Giọng anh hơi khàn khàn, “Bé cưng, cưng à, sao bé cưng lại khóc? Hử? Có chuyện gì thế? Nói cho chú đi, ngoan nào.”

Diệp Tư nghe anh nói vậy càng khóc lớn hơn, nước mắt cũng càng rơi ào ạt hơn.

“Có người bắt nạt bé cưng hả?” Diệp Mạnh Giác thử nghĩ ra một khả năng nào đó.

Lắc đầu.

“Trong người không thoải mái?”

Lại lắc đầu.

“Vậy thì thế nào? Bé cưng nói mau đi.”

Bàn tay nhỏ xoa xoa nước mắt trên mặt, Diệp Tư nức nở nhỏ giọng hỏi: “Chú, chú sẽ không cần người ta nữa sao?”

Diệp Mạnh Giác cau chặt mày lại, “Ai nói chú sẽ không cần bé cưng nữa? Ai nói há?”

Diệp Tư nghe anh hỏi vậy, dứt khoát chu miệng lớn tiếng khóc tiếp.

Diệp Mạnh Giác vội vàng ôm cô vào ngực, dỗ ngọt liền mồm: “Bảo bối của chú, bé cưng của chú, bé cưng là tất cả của chú mà, sao chú có thể không cần bé cưng được chứ? Bé cưng ghét đấy à? Bé cưng có biết chú lo lắng cho bé cưng biết bao nhiêu hay không? Rốt cuộc bé cưng có biết không?”

Cô biết, nhưng cái chính là cô sợ anh cũng sẽ lo lắng cho người khác.

“Bé cưng, chú hận không thể moi trái tim ra cho bé cưng xem. Bé cưng không thể hoài nghi chú như vậy được, sau này bất kể ai nói cái gì, làm cái gì, bé cưng cũng đừng nghi ngờ chú nhé. Trừ bé cưng ra, chú chẳng có ai khác cả. Vì bé cưng, chú chẳng cần bất cứ cái gì khác, bé cưng hiểu không?”

Cô cũng giống vậy, ngoài anh ra, cô chỉ có hai bàn tay trắng, vì anh, cô có thể chẳng cần bất cứ cái gì.

“Bé cưng, bé cưng, chú phải làm sao bây giờ đây? Chú giấu bé cưng vào chỗ nào đó nhé? Để không ai nhìn thấy được bé cưng, không ai tổn thương được bé cưng, cũng không ai có cơ hội nhớ thương bé cưng, như vậy có được không? Chỉ hai chúng ta thôi, suốt cuộc đời cũng chỉ có hai chúng ta thôi, có được không?”

Diệp Tư ngừng khóc, chu miệng hỏi: “Vậy chú thì sao? Bé cưng cũng phải giấu chú đi, để cho không còn ai khác nhìn thấy chú, cũng không có cơ hội thích chú mới được.”

“Bé cưng ghét, bất kể là ai cũng không thể so được với cục cưng của chú đâu.”

“Dì Giang Minh Nguyệt cũng kém hơn hả?”

“Minh Nguyệt?” Diệp Mạnh Giác bất ngờ khi thấy cô hỏi vậy, “Có phải có ai đó nói những nói cuội gì đó với bé cưng hay không? Hử? Sao đột nhiên nhắc tới cô ấy?”

Làm gì có người nào khác, chính miệng chú nói mà. Diệp Tư mím môi.

“Bé cưng, chú đã nói rồi, chuyện bây giờ khá phức tạp, bởi thế chú muốn điều tra cho rõ ràng chân tướng. Nhưng bất kể thế nào, chú yêu bé cưng, điều này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“Chỉ yêu mình người ta thôi? Sẽ không yêu người khác chứ?” Diệp Tư hỏi xong, khẽ cắn môi dưới, lo lắng nhìn anh.

“Chỉ yêu mình bé cưng thôi. Chú nói với bé cưng lần cuối cùng, chú chỉ yêu một mình bé cưng. Sau này dù bất cứ tình huống nào cũng không cho phép hoài nghi chú, hiểu không?” Diệp Mạnh Giác nghiêm túc hỏi cô, đôi mắt đen như mực, thâm sâu như lỗ xoáy nhìn không thấy đáy. Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu.

“Vậy về sau chú cũng sẽ không nghi ngờ bé cưng nhé, được không? Cho dù thế nào, chú cũng sẽ tin tưởng bé cưng đồng tâm với chú, được không?”

Lại ngoan ngoãn gật đầu.

“Tốt lắm, sau này không được tức giận vì chuyện này nữa, không được đau lòng vì chuyện như vậy nữa nhé. Chờ chú điều tra rõ ràng xong rồi, chú sẽ nói hết mọi thứ với bé cưng được không?”

Vẫn gật đầu như cũ.

“Vậy bây giờ chú thương bé cưng có được không? Mấy ngày nay chú không có thương cục cưng rồi.”

Ngoan ngoãn gật đầu như cũ.

Sau đó, lúc Diệp Tư đang bị Diệp Mạnh Giác hôn đến hoa mắt chóng mặt, đột nhiên lại hỏi: “Chú, không phải là đang nói chuyện à?”

“Đang tiến hành nè, chú tiến hành xâm nhập trao đổi cùng bé cưng nè.”

Bé con bị anh dày vò suốt buổi tối liền khóc lóc kêu trời gọi đất cầu xin anh buông tha. Rốt cuộc thân thể nằm dưới anh mềm nhũn như một bãi nước, cả người ửng màu hồng nhạt, nhẹ nhàng cuộn lại thành một cục, thỏa mãn đi vào giấc ngủ.

Diệp Mạnh Giác còn chưa được tận hưởng, nhưng khi thấy bé con đã lăn ra ngủ thì đành qua loa mà thu bình, ôm thật chặt cô vào lòng. Xem ra anh đã khinh thường đối thủ, trận này bọn họ dùng chiến thuật đánh vào trái tim đã thành công ly gián quan hệ giữa anh và bé cưng, khiến tình cảm giữa anh và bé cưng trở nên hồng bết.

Nghĩ đến đây, anh hôn nhẹ lên trán Diệp Tư: bé cưng, chú sẽ không để cho bất cứ kẻ nào được động tới bé cưng, bất cứ kẻ nào cũng không được.

Công ty Diệp Mạnh Giác gần đây liên tiếp sa thải khá nhiều nhân viên, Diệp Tư biết, đại khái những người này có liên quan đến kẻ đã lén lút tiến vào văn phòng của Diệp Mạnh Giác lần trước.

Việc tiết lộ hồ sơ thầu vẫn không có kết quả. Đường Duyệt vẫn chưa thể xóa được hiềm nghi mọi người đặt ra về anh ta. Nhưng cái làm Diệp Tư kinh ngạc nhất là, Diệp Mạnh Giác lại gọi Đường Duyệt trở về làm việc. Quyết định này đã chọc giận vài cổ đông lớn, mọi người liên hợp lại yêu cầu phải họp đại hội cổ đông, muốn buộc tội Diệp Mạnh Giác.

“Diệp Mạnh Giác, sao cậu mạnh động quá vậy? Nhờ đâu mọi người thật sự kéo cậu xuống đài thì sao?” Tần Vi Khiêm rất không đồng ý hỏi vậy.

“Không mạnh động thì kẻ địch sẽ vĩnh viễn giấu mặt. Tôi làm vậy chính vì muốn xem xem tóm lại đối phương có đi đến bước kia không.”

Tần Vi Khiêm lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới, “Đúng rồi, gần đây Diệp Tâm lại liên lạc với vợ Vương Khải, đoán chắc là sẽ có hành động sớm thôi. Cậu nên cẩn thận một chút, chú ý tới Tiểu Tư bên kia nữa.”

Diệp Tâm ư? Cô à đó nằm im lâu như vậy thành thử anh lúc nào cũng phải đề phòng, ngược lại anh vô cùng hy vọng ả ta ra tay nhanh một chút, anh cũng thật sự muốn biết mục tiêu cuối cùng của ả là gì.

“Chuyện của Vương Khải cứ mặc kệ đó thôi à?” Tần Vi Khiêm hỏi, “Trước đây vì muốn moi ông ta ra mà cậu đã mất không ít công sức, mặc kệ không giải quyết kiểu này có phải là phong cách của cậu đâu.”

“Ông già nhà tôi nói đã giao cho chỗ khác lưu ý rồi, hơn nữa, tôi cũng muốn chờ một chút xem vợ ông ta phản ứng ra sao.” Diệp Mạnh Giác nói, “Tuy nhiên, bất kể thế nào, cuối cùng rồi tôi cũng sẽ xử lý ông ta.”

“Lúc trước cậu kêu tôi điều tra về ông xã của Giang Minh Nguyệt, đại khái chắc sắp có báo cáo rồi, hai ngày nữa Vicky sẽ fax về, tôi nhận được sẽ đưa qua cho cậu ngay.”

“Tốt, nhất định phải chi tiết đầy nhé, nhất là khoản thời gian mấy năm trước khi anh ta xuất ngoại, bạn bè kinh doanh, tình huống tài sản, quan hệ mọi người thế nào, càng kỹ càng tốt.”

Tần Vi Khiêm gật đầu, “Cậu yên tâm, bọn này làm việc đã lần nào làm cậu thất vọng chưa? Tuy nhiên, có phải cậu biết cái gì đó hay không? Có thể chỉ điểm vài manh mối được không?”

Diệp Mạnh Giác hít sâu, ngón tay gõ nhẹ trên bàn vài cái, “Không biết, nhưng các cậu cứ điều tra đi, một chút dấu vết để lại cũng không được bỏ qua, nhất là cái nào có liên quan đến nhà tôi.”

Diệp gia? Tần Vi Khiêm khẩn trương nhìn Diệp Mạnh Giác, tuy anh nói không biết, nhưng xem ra thật sự là có biết gì đó, hoặc có thể nói là có hoài nghi một đối tượng nào đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sửa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Sở dĩ Diệp Mạnh Giác muốn điều tra về chồng của Giang Minh Nguyệt cũng là có nguyên nhân.

Trong một lần đến thăm Giang Minh Nguyệt, lời kể của cô khiến lòng anh nảy sinh nghi hoặc. Giang Minh Nguyệt nói với anh, năm đó mẹ của anh Lý Hoa Quyên đã từng đến gặp cô. Tuy nhiên, Lý Hoa Quyên cũng không có diễn tuồng giống như trong TV ví dụ như vùng vờ chỉ phiếu trước mặt cô, hay đe dọa buộc cô phải chạy lấy người. Ngược lại, bà còn vô cùng thương yêu hòa nhã xin Giang Minh Nguyệt về sau hãy đối xử tử tế với anh.

Diệp Mạnh Giác nhớ lại mối tình đầu đời ngây ngô chân chất của anh năm đó, những người biết được sự việc chỉ có anh hai và chị dâu. Hơn nữa, chị dâu cũng đã nói rõ không hề đề cập chuyện của anh với người trong nhà. Chuyện này Lý Hoa Quyên cũng chưa bao giờ đề cập qua với anh.

Diệp Tâm ra tay lần nữa, nhưng qua đó cũng làm lộ ra nơi mà Vương Khải đang ẩn nấp. Lúc Tần Vi Khiêm báo địa chỉ cho Diệp Mạnh Giác, rõ ràng cũng phát hiện sắc mặt của anh trở nên kỳ quái.

Ngôi nhà kia, nếu Diệp Mạnh Giác nhớ không lầm, hẳn là được mua dưới danh nghĩa của anh. Chẳng lẽ Diệp Quân đang giúp ông ta?

Tuy nhiên, xem ra vợ của Vương Khải quyết tâm muốn tiêu diệt ông ta thì phải. Các tài liệu điều tra trước đây cho thấy, toàn bộ tài sản đứng tên Vương Khải đã được ký hợp đồng chuyển nhượng từ trước khi ông ta gặp chuyện không may, tất cả được chuyển sang tên vợ và con gái. Nói cách khác, bây giờ Vương Khải là một kẻ nghèo hèn không một xu dính túi. Chắc hẳn ông ta trăm ngàn lần cũng không ngờ kẻ xuống tay ngoan độc với ông ta lại chính là vợ mình.

“Bây giờ làm sao đây?” Tần Vi Khiêm hỏi.

“Để tôi nghĩ cái đã!” Diệp Mạnh Giác đưa tay day huyệt thái dương. “Căn hộ này thật ra đăng ký dưới danh nghĩa của Diệp gia.”

Tần Vi Khiêm nghe vậy liền nhướn mày, chuyện này có vẻ như hơi khó giải quyết rồi đây.

Diệp Mạnh Giác lái xe về biệt thự của Diệp gia. Diệp Quân như biết trước là anh sẽ về, thấy anh nổi giận đứng đứng tiến vào, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra chỉ hỏi một câu, “Về rồi à?”

“Tại sao lại làm vậy?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Ba nói ba sẽ xử lý mà, xử lý của ba là tìm nơi che giấu ông ta kỹ càng đấy à?”

Diệp Quân ngồi trên ghế mây đưa mắt ra phía ngoài cửa sổ, “Ba nghĩ ba làm đúng, bởi vì ba không muốn đẩy tình thế trở nên nghiêm trọng hơn nữa. Ba nghĩ nên cho bọn họ một con đường sống. Mạnh Tiêu đã đi rồi, cho dù có làm gì đi nữa thì nó cũng không sống lại được. Vì thế nên ba rất hy vọng người còn sống không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì nữa. Không làm ra chuyện sau này mình sẽ hối hận.”

“Nếu con trở mặt nhìn kẻ đã hại anh hai chị dâu nhơn nhơ ngoài vòng pháp luật, thế con mới hối hận.” Diệp Mạnh Giác nói, “Mặc kệ ba có lý do gì bần gì, con nhất định sẽ khiến cho ông ta trả giá tận cùng.”

Thấy Diệp Mạnh Giác xoay người muốn đi, Diệp Quân hỏi: “Con muốn làm gì? Giao manh mối cho cảnh sát? Con đừng quên, căn hộ là ba cho ông ta ở, ba là người bao che ông ta.”

“Trên đời này chưa chắc cảnh sát có thể thực thi được chính nghĩa!” Diệp Mạnh Giác nói, “Cho nên, ba không cần lo. Con có biện pháp riêng.”

Nói xong, anh kéo cửa đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Diệp Quân đứng phắt dậy, nhìn bóng lưng của Diệp Mạnh Giác, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hạ một quyết tâm lớn, “Nếu con đã nhất định phải làm vậy, vậy để ba nói ra sự thật với con. Nghe xong con hãy quyết định tiếp.”

Hai lần Diệp tư gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác nhưng đều không có người nhận. Nhìn đồ ăn trên bàn, niềng cô chu ra càng lúc càng dài. Đạo gần đây cô bỗng nhiên tâm huyết dâng trào mà học nấu cơm làm thức ăn với dì Thái, hôm nay đây bàn này toàn là tác phẩm đầu tay của cô, nào biết Diệp Mạnh Giác lại không về.

Buổi sáng có tiết của Tô Mân Ngôn, Diệp tư sửa soạn một chút rồi đi tới trường. Trên đường đi cô gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, nhưng vẫn không ai nhận điện như cũ.

Tiết dạy của Tô Mân Ngôn vẫn được mọi người chào đón như trước nay, lúc trên xe Diệp tư đã nhìn đồng hồ, không xem là muộn giờ, thế nhưng lúc cô đến được lớp thì phòng học đã không còn một chỗ trống.

Tiết dạy này là tiết bài giảng, sinh viên không cùng hệ cũng có thể đến đây ngồi nghe. Diệp Tư đứng giữa đám người chen chúc, do dự có nên ra ngoài luôn hay không.

Trên bục giảng Tô Mân Ngôn thấy Diệp Tư về mặt rồi rầm đang bị bao vây giữa đám người thì cười nhẹ cầm lấy microphone, “Diệp Tư, lên phía trước này.”

Diệp Tư đang muốn chen ngược ra ngoài, thấy Tô Mân Ngôn nhếch khoé miệng, hai mắt mang ý cười nhìn cô, thì không khỏi đỏ mặt nói với người bên cạnh: “Ngại quá, xin nhường đường, tôi là Diệp Tư mà giáo sư Tô đang kêu.”

Đám người lập tức chen dạt sang hai bên vốn đã chật chội, tạo một lối nhỏ để cô khó khăn đi đến trước bục giảng.

“Giáo sư Tô.” Diệp Tư đỏ bừng cả khuôn mặt đứng trước mặt Tô Mân Ngôn.

Tô Mân Ngôn chỉ sang vị trí trợ lý phía sau anh, “Ngồi chỗ kia đi.”

Diệp Tư nghe vậy sượng ngắt, cái vị trí kia hướng mặt về phía các sinh viên đang ngồi bên dưới, hơn nữa, thói quen của Tô Mân Ngôn khi giảng bài sẽ luôn nghiêng người về phía bên này, nếu bắt cô ngồi vào chỗ kia thì thật sự giống như cá nằm trên thớt vậy, lộ liễu làm mục tiêu cho mắt của chúng bạn xâm lược.

“Giáo sư Tô!” Giọng Diệp Tư đầy vẻ van cầu xin tha kêu lên.

Tô Mân Ngôn không để ý, cười nói: “Qua đó mau đi, tới giờ học rồi.”

Trước mắt bao người, Diệp Tư đi tới cái chỗ ngồi trên kia ngồi xuống, tai nghe rõ ràng những tiếng nghị luận bên dưới.

Tô Mân Ngôn gõ bảng cọc cọc, bắt đầu lên lớp.

Suốt tiết học này, Diệp Tư thật sự sống không bằng chết. Những ánh mắt từ phía dưới giống y như phi đao xoèn xoẹt phóng về phía cô, mà Tô Mân Ngôn lại có vẻ như tâm trạng rất tốt, suốt tiết dạy khóe miệng luôn luôn nhếch cao.

Trong lòng Diệp Tư chảy những giọt nước mắt hối hận dài lê thê như cộng mỳ sợi, biết vậy đã tới đây sớm chút.

Trần mình chịu đựng đến lúc nghỉ giữa giờ, Diệp Tư vội vàng bước lên nói với Tô Mân Ngôn: “Giáo sư Tô, thầy để cho em tự sinh tự diệt đi, chứ em ngồi chỗ này thật sống không bằng chết.”

Tô Mân Ngôn nói đùa: “Em cũng đã ngồi hết một tiết rồi, thêm một tiết nữa có sao đâu. Vả lại, đây là thời khắc rèn luyện dũng khí của em đấy, về sau nếu gặp phải trường hợp tương tự, em sẽ không lo lắng hồi hộp nữa.”

Diệp Tư rên xiết trong lòng.

May mắn, lúc ấy có một đám nữ sinh xông tới, Diệp Tư thành công bị ép văng ra ngoài.

Kiều Hoa Hoa theo mọi người đi lên trên này, còn chưa kịp mở miệng đã bị ánh mắt sắc như dao của Diệp Tư liếc qua, lập tức giờ giọng nịnh nọt: “Lúc đó mình cũng mới tạm thời cướp được một chỗ ngồi thôi, ha ha ha, không nhờ vậy làm sao cậu có cơ hội gần gũi đến thế này được chứ?”

“Cậu hâm mộ đấy à?” Diệp Tư hỏi, “Hâm mộ thì cậu lên đây đi, mình đòi với cậu ngay.”

Kiều Hoa Hoa vội vàng xua tay, “Đừng đùa, suốt tiết rồi Giáo sư Tô toàn đấm đuổi đưa tình nhìn cậu, mình mà lên thì ánh mắt thầy ấy sẽ như đao như thương mà giết chết mình mất.”

“Mình đã bị vô số phi đao phía dưới phóng suốt một tiết đấy, biết không hả?”

Kiều Hoa Hoa lập tức đánh trống lảng, “Đúng rồi, sao cậu với chú cậu lại thế này? Nghe Trần Á nói, tối qua anh thấy chú cậu ngồi trong quán bar của Tần Vi Khiêm, hình như tâm trạng không được tốt nên uống rượu giải sầu.”

“Quán rượu?” Diệp Tư ù ù cạc cạc, “Hôm qua chú nói muốn tặng ca mà.”

Kiều Hoa Hoa ho khan hai tiếng, “Coi như mình chưa nói gì!”

Rồi nhanh như chớp chạy xuống bậc giảng.

Suốt tiết thứ hai, Diệp Tư thất thần nghiêm trọng. Tô Mân Ngôn lảng lảng nhìn cô nhiều lần mà cô vẫn như đang lạc vào cõi thần tiên.

Kiều Hoa Hoa ngồi phía dưới nhìn thấy rõ ràng, Tô Mân Ngôn nhất định là có dụng tâm kín đáo đối với Diệp Tư, ánh mắt kia rõ ràng đang nói ‘Anh muốn ăn em’ đó nha. Chắc chắn, Kiều Hoa Hoa chắc lười, năm nay thật đúng là một năm đầy nhiệt huyết.

Hết giờ học, Diệp Tư dọn dẹp sách vở trên bàn xong, vẫy vẫy tay chào Tô Mân Ngôn đang bị một đám nữ sinh vây quanh, xoay người chạy ra khỏi phòng học.

Điện thoại của Diệp Mạnh Giác vẫn không có người nhận. Diệp Tư gọi điện thoại đến văn phòng Diệp Mạnh Giác, chị Lý Mẫn nhận điện thoại, nói cho Diệp Tư biết Diệp Mạnh Giác không có trong văn phòng.

Cúp điện thoại, cô bước lên xe, nói với tài xế địa chỉ quán bar của Tần Vi Khiêm.

Quán rượu dưới lầu còn chưa bắt đầu buôn bán, Diệp Tư đi thẳng lên sảnh khách sạn trên lầu trên.

Di động của Tần Vi Khiêm cũng không gọi được. Diệp Tư nói với tiếp tân tại quầy: “Tôi muốn tìm Tần Vi Khiêm. Tối qua anh ấy vào phòng nào?”

Cô gái tiếp tân không quan tâm đến cô.

“Gọi Quản lý Cao của các cô ra đây!” Diệp Tư nói, “Lập tức!”

Có lẽ là giọng cô có vẻ ác độc, cô gái tiếp tân ần số Quản lý Cao rồi đưa cho cô.

“Tôi là Diệp Tư, ở bàn tiếp tân.”

Không tới một phút đồng hồ sau, Quản lý Cao chạy lại đây, “Diệp tiểu thư.”

“Có phải chú tôi ở trong đây hay không?”

Quản lý Cao gật đầu, “Đúng.”

“Phòng nào?”

“Phòng Tổng Thống trên đỉnh.”

Cửa thang máy mở ra, một cô gái từ bên trong cúi đầu đi ra.

Diệp Tư nhíu mày.

“Tầng đỉnh tôi qua có mấy phòng vào ở?”

“Chỉ có phòng của Diệp Tổng.”

Diệp Tư nhìn chữ số trên thang máy, cô gái kia rõ ràng là vừa mới từ tầng đỉnh đi xuống, bởi thang máy lúc này không hề dừng trong khi đi xuống.

Trong phòng Diệp Mạnh Giác đầy mùi rượu, Diệp Tư cau mày, không biết tối hôm qua anh uống bao nhiêu rượu vào bụng rồi.

Cô mở cửa sổ, rồi lấy nước hoa trong phòng tắm xịt khắp phòng.

Diệp Mạnh Giác ngủ say như chết, cô kêu mấy lần mà cũng không có phản ứng nào.

Một tiếng sau, có người từ bên ngoài mở cửa tiến vào. Đúng là cô gái cô thấy trong thang máy.

“Cô là ai?” Diệp Tư hỏi.

“Tôi là bạn của Diệp Tổng, mới rồi đi xuống đòi đồ giặt cho anh ấy.” cô gái thân nhiên trả lời.

Diệp Tư hơi bối rối, nhìn Diệp Mạnh Giác còn đang ngủ say, “Ngồi xuống đợi chút đi, chờ anh ấy tỉnh rồi nói tiếp.”

Cô gái kia đặt quần áo xuống, “Không được, tôi đi trước đây. Tôi cũng biết Diệp Tổng không có khả năng chỉ có mình tôi là bạn cùng giường.”

Diệp Tư hít thở sâu, rít từng chữ một: “Tôi nói cô ngồi xuống chờ!”

Cô gái kia có vẻ như không ngờ rằng cô sẽ phản ứng mạnh như vậy, lúng ta lúng túng ngồi xuống.

Diệp Tư ngồi trên ghế sofa, vẫn không nhúc nhích. Hơn hai tiếng sau, Diệp Mạnh Giác vẫn không tỉnh lại.

“Cô bỏ thuốc anh ấy?” Diệp Tư đột nhiên hỏi.

Cô gái bị hỏi ngẩn ra, “Vì sao tôi lại bỏ thuốc Diệp Tổng?”

“Ai sai khiến cô?” Diệp Tư hỏi, “Cho cô bao nhiêu tiền? Còn bảo cô làm gì nữa?”

“Làm gì có chuyện đó!” cô gái kia đứng lên, cổ mạnh mẽ nói, “Tôi không thèm đôi co với cô.”

Nhìn cô ta vội vàng vàng đi ra ngoài, Diệp Tư càng thêm xác nhận suy nghĩ trong lòng. Quả nhiên có người giở thủ đoạn đâm sau lưng, muốn ly gián cô và chủ.

Cô nhớ tới một chuyện xảy ra gần đây, trong lòng cũng mơ hồ suy ra được đại khái tình huống là thế nào. Trước đây cô cũng không có nói với Diệp Mạnh Giác nội dung cuộc điện thoại mà cô nghe được trong văn phòng anh tối hôm đó, bởi vì cô sợ là do bản thân mình đã nghĩ lầm. Nhưng, một loạt sự việc gần đây khiến cho cô không thể nghi ngờ gì nữa về những gì cô đã nghe được đêm đó. Nếu cô nhớ không lầm, bà nội đã từng làm đến Chủ quản Nhân sự trong công ty, cho dù sau này về hưu nhưng những nhân viên kỳ cựu trong công ty vẫn quen xưng hô bà là Chủ quản Lý như trước.

Nhưng điều cô không hiểu chính là vì sao bà nội lại làm những việc này?

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Mãi đến hơn bốn giờ chiều, Diệp Mạnh Giác mới tỉnh lại. Anh mở bừng mắt, sờ soạn tìm đồng hồ, nhìn thời gian xong thì lập tức hoảng hốt trong lòng, nhanh chóng ngồi bật dậy tìm di động gọi cho Diệp Tư.

Tiếng chuông thanh thúy vang lên từ phòng ngoài.

Diệp Mạnh Giác vội vàng từ trên giường đứng xuống đất, chân trần không kịp xỏ giày chạy ra gian ngoài. Diệp Tư đang ngồi trên ghế sofa xem kịch cảm trên TV, nghe được tiếng kéo cửa của anh, cô quay đầu lại nhìn nhìn, “Tỉnh rồi hả?”

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác sà đến trước mặt cô, ngồi xổm xuống cạnh chân cô, “Thật xin lỗi, Bé cưng lo lắng hả?”

Diệp Tư mím môi nhìn anh không nói.

“Sao vậy?” Diệp Mạnh Giác hỏi.

“Tôi hôm qua chú tới quán của chú tiểu Tần uống rượu hả?”

“... Ừ.”

“Chú tiểu Tần mở phòng cho chú sao?”

“... Không nhớ rõ nữa.” Diệp Mạnh Giác nghĩ nghĩ, lăm bầm tự nói, “Lúc đó chú uống nhiều quá rồi, chắc là cậu ấy mở phòng cho chú.”

“Giữa trưa lúc người ta tới, có một cô gái ở trong này.”

“Hả?” Diệp Mạnh Giác lập tức hoảng hốt, “Bé cưng, sao... sao có phụ nữ được? Có làm hay không?”

Diệp Tư hất đầu về phía đồng quần áo đặt trên sofa, bĩu bĩu môi, “Cô ấy còn mua quần áo cho chú nữa kia. Người ta coi rồi, đúng kích thước của chú đó.”

Sắc mặt Diệp Mạnh Giác như trắng bệch hẳn ra, “Chú hỏi Tần Vi Khiêm một chút.”

“Chú tiểu Tần không nghe điện thoại.”

Diệp Mạnh Giác vẫn cảm di động lên gọi cho Tần Vi Khiêm, trong lòng vô cùng hốt hoảng.

Anh hoàn toàn không nhớ rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì, đành phải tìm Tần Vi Khiêm để hỏi một câu cho rõ.

“Chú.” Diệp Tư đoạt lại di động từ trong tay anh, “Chú không cần phải gấp gáp, người ta tin tưởng chú mà.”

Trong lúc Diệp Mạnh Giác chưa tỉnh lại, cô đã ngồi lật tới lật lui vấn đề suy nghĩ thật kỹ. Trên đời này có lẽ không tin được bất kỳ ai, nhưng chỉ có Diệp Mạnh Giác, chỉ riêng anh, là cô có thể tin tưởng vô điều kiện.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác giật mình, rời từ vui mặt trên chân cô, giọng nói mơ hồ: “Bé cưng.”

Đây là lần đầu tiên ở trước mặt Diệp Tư mà Diệp Mạnh Giác lại tỏ ra bất lực như vậy, Diệp Tư nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của anh, “Chú.”

Sau một lát, cô cảm thấy đầu gối có chút ẩm ướt ẩm áp.

“Bé cưng, cho dù thế nào, chú cũng sẽ không để cho bé cưng thất vọng.”

Diệp Tư cũng không hỏi Diệp Mạnh Giác tại sao tối qua lại đi uống rượu đến say khướt như thế, trước giờ anh chưa hề nói dối cô điều gì, nếu bây giờ anh làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của anh.

Hai người đều không nói chuyện nữa, một người ngồi, một người nửa quỳ, lẳng lặng chờ thời gian trôi qua.

Không khí trong phòng khá ngột ngạt.

“Chú, mau đi cạo râu đi, chú xem, râu của chú lâu rồi chết được.” Diệp Tư cố ý nói bằng giọng ghét bỏ, “Chú thành ông cụ rồi.”

Diệp Mạnh Giác bị cô chọc cho bật cười, từ trên đầu gối cô ngẩng đầu lên, “Bé cưng ghét bỏ chú hả?”

“Sẽ không!” Diệp Tư đưa tay ôm lấy khuôn mặt anh, hôn chụt một cái lên môi, “Vĩnh viễn sẽ không.”

Tối khuya đó, rốt cuộc Diệp Mạnh Giác cũng hỏi rõ được Tần Vi Khiêm. Tối hôm qua, Tần Vi Khiêm vội vàng cưa cẩm một cô bé xinh xắn mới quen, thấy Diệp Mạnh Giác uống đã quá nhiều nên kêu nhân viên quán rượu của mình đưa Diệp Mạnh Giác lên trên lầu nghỉ ngơi. Anh ta cũng không biết tại sao lại có một cô gái xuất hiện trong phòng của Diệp Mạnh Giác.

Hỏi nhân viên mới biết được, nhân viên này gặp một cô gái ở sảnh khách sạn, cô ta tự xưng là bạn gái của Diệp Mạnh Giác, hơn nữa cô ta nói nếu anh nhân viên lo ngại thì có thể gọi cho Tần Vi Khiêm để kiểm tra.

Nhân viên kia biết Tần Vi Khiêm đang vội vàng chuyện riêng nên không dám gọi quấy rầy chuyện tốt của anh ta, hơn nữa, nhìn thái độ của cô gái kia không giống như đang nói dối, nên đã giao Diệp Mạnh Giác cho cô ta.

Mọi việc quá mức trùng hợp, rõ ràng là có kẻ tính kế tỉ mỉ hết thảy!

Có thể thấy, đối phương hoàn toàn nắm rõ hành tung của anh trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, vì hiểu ra sự việc, trái tim vốn vẫn đang do dự của Diệp Mạnh Giác cứng rắn hẳn lên. Anh nhớ tới chuyện mà hôm qua Diệp Quân đã nói với anh, ánh mắt dần dần trở nên sâu thẳm. Anh vốn dĩ do dự không biết nên ra tay hay không, nhưng bây giờ xem ra, nếu đối thủ vẫn cố tình đeo bám, anh đành phải đánh trả lại mạnh tay thôi.

Nếu anh đoán không lầm, sau vài ngày sẽ có video clip hay ảnh chụp linh tinh gì đó gửi đến cho Diệp Tư.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hai ngày sau, Diệp Tư nhận được một bưu phẩm không ký tên. Sau khi nhận được, cô cũng không mở ra mà đặt lên trên bàn của Diệp Mạnh Giác. Bất kể bên trong là cái gì, bọn họ đều không muốn xem.

Đêm khuya lúc Diệp Mạnh Giác cầm lên mở ra xem, nhìn nội dung bên trong xong thì vẻ mặt càng lúc càng khó coi. May mắn, bé con không mở ra xem. Mặc dù không có bất kỳ một hành vi quá khích nào, nhưng nhìn thấy những tấm ảnh như vậy, nhóc con nhất định sẽ chịu không nổi, ngay cả chính anh khi nghĩ đến việc có một phụ nữ đã từng ngủ bên người như vậy còn cảm thấy ghê tởm trong lòng.

Anh thích sạch sẽ, ngoài bé cưng anh chưa từng ôm bất kỳ một cô gái nào mà ngủ cả. Trong tấm ảnh, cô ả kia rúc vào tay anh mà ngủ, anh thấy ghê tởm lắm sao.

Muốn quay cho hôi phải không? Không có cửa đâu! Anh tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ đạt được âm mưu!

Diệp Tư ở ngoài cửa gọi: “Chú à.”

Diệp Mạnh Giác vội vàng cất mấy tấm ảnh vào gói, “Bé cưng, vào đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Diệp Tư, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Chuyện gì thế bé cưng?”

“Chẳng là... thật ra... cái người sai gắn camera trong văn phòng chú lúc trước, có khả năng... là bà đấy.”

“Sao bé cưng biết?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Có nói cho ai khác biết chuyện này không?”

“Không có.” Diệp Tư lắc đầu, “Trước đây người ta không nói với chú là vì người ta cảm thấy có thể là người ta nhầm. Sau này người ta nhờ Đường Duyệt tra xét dữ liệu hệ thống nhân viên của công ty chú một chút, nên xác định là thế.”

Cô lại cắn cắn môi dưới, “Chú à, người ta đoán sai phải không?”

Diệp Mạnh Giác không biết nên nói thế nào với cô, trầm ngâm một lát mới lên tiếng: “Bé cưng, chuyện này trước hết cứ giả vờ như không biết, được không?”

Diệp Tư nghe lời gật đầu, hai người đều trầm mặc hẳn mà tự suy nghĩ chuyện của mình.

Sau một lúc lâu, Diệp Tư sâu kín hỏi: “Chú, tại sao bà lại làm vậy? Bà phản đối chúng ta ở bên nhau à?”

Diệp Mạnh Giác trầm mặc không nói. Anh biết, Lý Hoa Quyên rất giỏi về tâm lý chiến, ngoài mặt thì bà ra vẻ thật sự tán đồng, thậm chí là một hình tượng mẹ hiền chói lọi, nhưng sau lưng lại đùa giỡn tung hứng một số thủ đoạn nhằm phá hư quan hệ của bọn họ, giống như năm đó bà đã đối đãi với Giang Minh Nguyệt.

Vừa nghĩ đến chỗ này, Diệp Mạnh Giác liền cảm thấy trái tim trở nên vô cùng băng giá. Đó là mẹ của anh. Anh luôn luôn yêu quý bà bởi vì tính tình hiền lành hòa nhã thiện lương bác ái của bà, anh thậm chí còn kính trọng bà vô cùng. Thế mà anh nào ngờ, bà lại thủ đoạn đến thế với ngay cả đứa con của mình là anh. Chỉ vì cái gọi là gia sản kia!

Mĩa mai làm sao, anh trước giờ luôn cười nhạo người nhà Đường gia nòi da xáo thịt giết hại lẫn nhau, lại không ngờ rằng tình huống trong nhà mình còn muốn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Từ sau tiết học của Tô Mân Ngôn lần trước phải trần mình chịu đựng mặc cho ánh mắt chúng bạn lảng tri suốt tiết, Diệp Tư cũng không dám ý y nữa. Mỗi lần có lớp của Tô Mân Ngôn, cô đều đến trước thời gian, còn nếu trường hợp bất đắc dĩ lắm thì nhờ các bạn học cùng lớp giữ chỗ giúp cô.

Kiều Hoa Hoa đã nhiều lần hỏi cô Tô Mân Ngôn có hành động gì với cô chưa, Diệp Tư đều lắc đầu. Tuy rằng tất cả mọi người đều nhìn ra là anh thật sự đối xử không bình thường với Diệp Tư, nhưng quả thật là anh không có bất kỳ hành động gì khác lạ cả.

Ngày cuối tuần, mới sáng sớm mà Diệp Tư đã bị Diệp Mạnh Giác đánh thức. Gần đây rất ít khi cô tỉnh giấc mà thấy anh, cũng không biết anh suốt ngày thần thần bí bí bận rộn cái gì nữa.

“Bé cưng, hôm nay chú dẫn bé cưng đi chỗ này.” Diệp Mạnh Giác thúc giục, “Mau đứng lên, rửa mặt nhanh đi.”

Chờ Diệp Tư rửa mặt xong đi ra thì phát hiện Diệp Mạnh Giác đã ăn mặc chỉnh tề, tuy nhiên, trang phục mà anh mặc hôm nay có vẻ hơi nghiêng về phong cách cung đình Châu Âu, “Chú, ăn mặc... nghiêm chỉnh như vậy, hôm nay muốn đi đâu thế?”

“Rồi bé cưng sẽ biết.” Diệp Mạnh Giác gọi vọng ra cửa, “Đem quần áo vào đi.”

Di Thái về mặt tươi cười dẫn hai cô gái tiến vào.

Diệp Tư cảm thấy sự việc sao mà quý dị thế, “Chú, sao có vẻ long trọng thế ạ!”

Hai cô gái nâng bộ váy công chúa màu hồng nhạt lên, “Diệp tiểu thư, chúng tôi thay quần áo cho cô nhé.”

Diệp Tư có cảm giác quần bách vô cùng, ngượng ngùng nói: “Để tự tôi được rồi!”

“Tự cô mặc không xong đâu.” cô gái mặt to nói, xả tung quần áo ra, “Bộ này nhất định phải có người khác giúp đỡ mới được.”

Diệp Tư nhìn đến hình thức bộ áo thì lại một lần nữa lúng túng. Bộ váy này cũng y như lễ phục cung đình.

“Chú à, không thể đổi kiểu khác được sao?”

Giọng Diệp Tư đầy vẻ cầu xin: “Chúng ta phải đi đâu thế? Người ta mặc kiểu này sẽ trở thành tiêu điểm đó!”

Diệp Mạnh Giác chỉ cười lắc đầu, “Nghe lời mặc vào đi! Hôm nay bé cưng chính là tiêu điểm mà.”

Với sự giúp đỡ của hai cô gái, cuối cùng Diệp Tư cũng mặc vào được bộ váy rườm rà linh kinh mà phiếu lăng đó. Sau đó là làm tóc, đội mũ quả dưa, cuối cùng thay giày. Sau khi xử lý xong hết thảy, cô soi mình trước gương mà âm thầm buồn bực, bộ muốn đi chụp hình cưới hay sao mà mặc cái đồ của nọ này? Tuy nhiên, thật ra nhìn cũng đẹp mắt đấy chứ. Cô nhìn bản thân mình trong gương, toét miệng cười.

“Ánh mắt Diệp tiên sinh thật tuyệt vời, bộ váy này đang nóng sốt ở Paris đó. Mặc vào giống y như một cô công chúa nhỏ.” cô gái mặt to nói.

Diệp Tư cười với cô ấy, nâng váy đi ra ngoài.

Diệp Mạnh Giác thấy cô nâng váy đi ra, cười tùm tùm đứng lên, hơi hơi khom lưng cầm lấy tay cô, nâng lên miệng hôn một cái.

“Công chúa nhỏ đáng yêu của ta, có thể mời nàng ngồi chung xe với ta hay không?”

Anh dịu dàng hỏi, giọng nói ấm trầm như gió xuân phất qua, Diệp Tư nghiêng đầu, “Đương nhiên có thể!”

Diệp Mạnh Giác nắm tay cô, dè dặt cẩn trọng tiến ra cửa. Ra đến sân ngoài, Diệp Tư lập tức che miệng hét ầm lên!

Một chiếc xe ngựa cung đình màu trắng, bốn con ngựa trắng đang nhàn nhã phất phơ cái đuôi thật dài, thò phì phì, lâu lâu lại nâng chân cào trên mặt đất vài cái.

Toa xe cũng màu trắng, bốn góc cắm bốn lông chim trắng thật dài, nhìn xuyên qua cửa xe bằng pha lê có thể nhìn thấy nội thất hồng nhạt bên trong.

“Chú!” Diệp Tư mang về mặt kinh ngạc vui mừng nhìn sang Diệp Mạnh Giác, “Làm khi nào thế? Đẹp quá!”

Diệp Mạnh Giác không trả lời, chỉ nắm tay cô, mở cửa xe, xoay người dùng tay ra dấu mời.

Diệp Tư vào toa xe, vừa tò mò vừa vui mừng cẩn thận đánh giá bên trong.

Diệp Mạnh Giác quay sang nói với người đánh xe đang ngồi ghế trước: “Có thể xuất phát rồi.” Sau đó cúi người cũng bước vào trong toa xe.

Xe ngựa từ từ bắt đầu lóc cóc tiến về phía trước.

“Chú, đi đâu vậy?” Diệp Tư hưng phấn lay cánh tay Diệp Mạnh Giác hỏi, “Muốn đi đâu vậy? Chú ~ người ta thật vui quá! Chú chuẩn bị từ hồi nào vậy?”

Diệp Mạnh Giác cũng không trực tiếp trả lời cô mà lại hỏi: “Thích không?”

“Thích!” Diệp Tư cười đến híp cả mắt, “Còn hơn cả thích nữa! Cảm ơn chú!”

Diệp Mạnh Giác nâng khóe môi, “Thích là tốt rồi!”

Xe ngựa phi trên đường kéo theo không biết bao nhiêu người vây xem, Diệp Tư ngồi trong xe kềm nén không được nội tâm đang nhảy nhót hạnh phúc, luôn ngẩng đầu nhìn Diệp Mạnh Giác mà cười. Trên đời này liệu có bao nhiêu thiếu nữ được cung chiều đến bậc này giống cô đây?

Xe ngựa dừng lại trước cổng một công viên cách khu biệt thự không xa, Diệp Tư được Diệp Mạnh Giác dìu xuống xe, tò mò hỏi: “Chú, sao lại tới đây? Đừng nói là muốn chụp hình cưới như người ta đoán nhé?”

Hai cô gái trẻ cũng mặc bộ áo váy cùng phong cách với Diệp Tư đang nâng váy, dè dặt cẩn trọng đi tới, chờ hai người đến gần, hóa ra lại là Kiều Hoa Hoa và Đường Mộng Quân.

Diệp Tư giật mình nhìn sang Diệp Mạnh Giác, trong mắt là một tầng hơi nước chậm rãi dâng lên.

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác cười tao nhã, lại gọi một tiếng, “Bé cưng.”

Kiều Hoa Hoa và Đường Mộng Quân cười hi hi bước tới, hơi hơi nhún người theo kiểu chào mừng đình ngày xưa. Diệp Tư nín khóc, mỉm cười.

“Tiểu Tư,” Kiều Hoa Hoa thấy có Diệp Mạnh Giác ở đây nên thật biết điều mà không kêu bánh bao nhỏ, “Nhờ phúc của cậu, mình với Đường Mộng Quân mỗi người chiếm được một cái váy! Hôm nay chúng ta là phù dâu của cậu nha!”

Phù dâu? Diệp Tư nhìn sang Diệp Mạnh Giác, quá bất ngờ, tới giờ anh chẳng lộ ra bất cứ một điểm gì.

Diệp Mạnh Giác cúi đầu ho khan hai tiếng, “Thật ra hôm nay là lễ cầu hôn.”

“Cầu hôn mà long trọng đến vậy á!” Đường Mộng Quân la lên, rồi lại cao hứng quay qua nói với Kiều Hoa Hoa, “Thật tốt quá, đợi đến ngày kết hôn, chúng ta đây không phải sẽ có khả năng có được đến mấy bộ quần áo nữa sao. Tôi thích cái này ghê, haizz, hay là mai tôi lại mặc tiếp cái này đi học nhì.”

Phụt ~ Diệp Tư nhin không được phì cười. Cô tin, Đường Mộng Quân nhất định sẽ làm được chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Địa điểm tổ chức lễ cầu hôn là trên một bãi cỏ rộng trong công viên, nhưng cứ nhìn theo kiểu trang hoàng thì cứ y như là lễ kết hôn vậy.

Kiều Hoa Hoa đứng ở một bên làm người dẫn chương trình. Diệp Mạnh Giác vốn đã chọn một địa điểm khác, nhưng nơi ấy lại ở ngoại ô thành phố, cách nhà họ quá xa, Diệp Mạnh Giác sợ nếu đi xe ngựa xa như vậy dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đành phải buông tha cho kế hoạch cũ.

Diệp Tư vừa lắng nghe Kiều Hoa Hoa nói, vừa nhìn về phía Diệp Mạnh Giác, này giờ anh vẫn giữ nụ cười mỉm mà nhìn cô.

Trên mặt cỏ đã có rất nhiều người đến tham dự từ sớm, lúc này khi thấy hai người tiến tới, không hẹn mà cùng phát ra tiếng hoan hô và vỗ tay nồng nhiệt.

Diệp Quân và Lý Hoa Quyên đứng lẫn trong đám người, nhìn hai người từ xa. Không biết là do áp lực tâm lý hay thế nào, chứ Diệp Tư cảm thấy nụ cười của Lý Hoa Quyên có vẻ như gượng ép.

Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng cầm tay cô, cô hiểu được ý anh, nhìn ông bà nở một nụ cười rục rờ.

Trần Á trêu chọc: “Diệp Mạnh Giác, mình không ngờ chỉ mới cầu hôn thôi mà cậu đã làm long trọng đến thế này, không muốn cho người khác sống với à?”

Kiều Hoa Hoa đứng cạnh cười nham hiểm, “Anh Trần Á à, em không cần anh khoa trương tới như vậy đâu, gần giống như của Diệp Tư là được rồi.”

Cả đám người đứng xung quanh cười ha ha thích chí, Trần Á sờ mũi, “Cũng khó đấy...”

Mất thấy Kiều Hoa Hoa chuẩn bị biểu diễn sắc mặt sư tử dữ tợn, Trần Á lập tức chữa cháy. “Đùa thôi, đùa thôi, Họa Họa à. Anh thề sống chết gì cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ được giao! Thề có trời đất chứng giám!”

Thấy Kiều Hoa Hoa hài lòng hất mặt ngênh cằm, tròn lòng Trần Á rên siết không thôi. Diệp Mạnh Giác này hại bạn ghê gớm, Trần Á anh cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu cái lãng mạn thôi, haizz!

Diệp Tư cười nhìn anh ta mồm loa mép giải mà lừa bịp mọi người, trong lòng cảm thấy vui mừng dùm Kiều Hoa Hoa. Trước đây cô ta sợ Trần Á như vậy, bây giờ chẳng phải đã bắt được anh ta trong lòng bàn tay rồi đó sao? Rõ ràng Trần Á sắp đứng vào hàng ngũ những ông chồng bị vợ quản lý nghiêm rồi.

Diệp Mạnh Giác đã điều chỉnh xong microphone.

Anh khấn thiết nhìn Diệp Tư một cách thâm tình: “Tôi từng hứa hẹn với cục cưng của tôi, sẽ đưa tất cả những gì tốt nhất trên đời này đến cho cô ấy. Tôi còn tưởng rằng tôi đã nói ngoa chứ không thực hiện được. Về sau tôi mới biết, đúng như bé cưng nói, thứ tốt nhất trên đời này không phải cái gì khác

mà là cả trái tim tôi.”

“Ôi... ôi...” một loạt tiếng ồn ào của những người tham dự phía dưới, Trần Á và Tần Vi Khiêm không hẹn mà cùng lắc đầu thờ dài, “Diệp Mạnh Giác cũng buồn nôn quá nhỉ?”

Diệp Mạnh Giác nói tiếp: “Đối với tôi, cũng giống như vậy, trên đời này không có gì trân quý bằng trái tim của bé cưng dành cho tôi.”

Diệp Tư đưa tay che miệng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, đúng như lời chú nói, trên đời này thật sự không có gì so sánh bằng tấm lòng của chú đối với cô.

“Nhưng mà, có rất nhiều người phát hiện ra bảo bối của tôi, họ cũng xem cô như bảo vật quý báu giống như tôi.”

Đường Duyệt nở nụ cười nhẹ, giơ tay lên, “Tính luôn tôi nè.”

Lại một trận cười vang. Đường Duyệt lặng lẽ nhìn Diệp Tư, phát hiện khóe miệng của cô mỉm cười nhẹ nhàng, trên mặt rớt hai hàng nước mắt. Ánh mắt của cô luôn dính vào người Diệp Mạnh Giác, trong mắt cô, cô chỉ thấy mỗi Diệp Mạnh Giác là tồn tại.

Diệp Mạnh Giác cũng nhìn Đường Duyệt, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo, “Hết cách rồi, tôi biết cậu thật lòng. Tuy nhiên, trong cảm nhận của bé cưng, chỉ có mình trái tim của tôi đây mới đúng là trân quý.”

Đường Duyệt cười cười cúi đầu xuống. Trên thế gian này, vật trân quý nhất của anh sao lại không phải là trái tim của cô chứ? Chẳng qua, anh nhận thua, cô không muốn trái tim chân thành của anh, mặc dù anh có thể moi tìm móc phôi ra mà đối xử với cô.

“Cho nên, vì để cho những chàng thanh niên vừa giỏi vừa đẹp trai giống Đường Duyệt cắt hết mọi hy vọng, vì để cho bọn họ chết sớm đầu thai, tôi quyết định, phải ‘tiền hạ thủ vi cường’.” Diệp Mạnh Giác bày ra một dáng vẻ ta đang hy sinh vì đại nghĩa.

“Ha ha ha.” Phía dưới mọi người đồng loạt lăn ra cười sặc sụa. Tần Vi Khiêm hét to phá rôi: “Diệp Mạnh Giác, cậu phải hỏi ý kiến Đường Duyệt trước chứ, chưa chắc người ta đã muốn chết sớm đầu thai đâu.”

Lại là một trận cười sặc sụa không ngừng.

Diệp Mạnh Giác sợ bọn họ tiếp tục quấy rối, lập tức đi thẳng vào vấn đề,

“Bé cưng, gả cho chú đi!”

Diệp Mạnh Giác từ trên bục đi xuống, tới trước mặt Diệp Tư quỳ xuống đất.

Lập lại lần nữa, “Bé cưng, gả cho chú đi!”

Tần Vi Khiêm hợp lúc hợp thời đưa một cái hộp nhỏ hình trái tim, một chiếc nhẫn xuất hiện trước mắt Diệp Tư. Diệp Tư cảm thấy chiếc nhẫn kia vô cùng quen mắt, nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra nó gần như giống y chiếc nhẫn năm xưa mẹ cô đã đeo.

“Chiếc nhẫn này chú đã tìm người thiết kế cho chiếc của mẹ bé cưng đeo, nhờ ông làm lại lần nữa.” Diệp Mạnh Giác biết cô đã nhìn ra sự giống nhau, “Trên tổng thể thì nhìn giống nhau, tuy nhiên để đỡ kim cương có khắc tên chúng ta, bé cưng có muốn nhìn xem không?”

Diệp Tư gật đầu.

“Chú Diệp gạt cậu đó, cầm lên nhìn không phải là đồng ý với chú ấy sao?” Kiều Hoa Hoa hét lên.

Trần Á mỉm cười, kéo tay Kiều Hoa Hoa, phụ họa, “Đúng vậy, Diệp Mạnh Giác, cậu bày mưu tính kế đấy à?”

Diệp Mạnh Giác cảm nhẫn lên, “Đeo trước, rồi về nhà từ từ xem nhé.”

Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu.

“Bánh bao nhỏ! Đừng để chú cậu lừa!” Kiều Hoa Hoa kêu lên.

Diệp Tư quay đầu sang cô ấy, cười tươi rạng rỡ, “Mình không giống cậu, mình cái gì cũng nghe lời chú hết, mình là bé cưng ngoan mà!”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy, nắm lấy tay phải của Diệp Tư, lấy nhẫn ra chuẩn bị đeo cho cô, lại phát hiện Diệp Tư rút tay này lại giấu ra sau lưng. Anh vội vã lo lắng kêu lên: “Bé cưng!”

Diệp Tư giơ tay trái lên, nói: “Chú à, hình như phải đeo tay trái chứ?”

Tần Vi Khiêm cười to ra tiếng, “Diệp Mạnh Giác, chẳng phải bữa giờ cậu luyện đi luyện lại trong lòng rất nhiều lần rồi sao mà giờ còn sai. Đừng nói với mình là cậu hồi hộp quá đó nha.”

Diệp Mạnh Giác gật đầu, nghiêm trang nói: “Hồi hộp thì có sao đâu.”

Cuối cùng, đã đeo được nhẫn lên tay trái của Diệp Tư, Diệp Tư đột nhiên hỏi đầy ngờ vực: “Chú à, đây coi là cầu hôn hay là đính hôn thế?”

Diệp Mạnh Giác ngẩn người, “Cầu hôn và đính hôn không phải cũng là một sao?”

“Hình như... không phải đâu!”

“Vậy bé cưng... không hài lòng sao?” Diệp Mạnh Giác hơi ảm ức, không phải trong TV đều diễn là hễ cầu hôn thì liền đeo nhẫn cho đối phương sao?

“Khụ khụ, người ta chỉ nghi hoặc chút thôi, chứ có nói là không hài lòng đâu.” Diệp Tư vội vàng tỏ rõ lập trường, “Hài lòng, rất hài lòng, hơn cả hài lòng.”

Kiều Hoa Hoa và Đường Mộng Quân đứng ở phía sau Diệp Tư lập tức che miệng cười trộm.

Diệp Mạnh Giác đeo xong nhẫn cho Diệp Tư liền kéo tay cô đi đến trước mặt Diệp Quân cùng Lý Hoa Quyên.

“Ba, mẹ, sau này Tiểu Tư chính là con dâu của hai người, chờ Tiểu Tư hai mươi tuổi, con sẽ tách hộ khẩu của bé cưng ra, sau đó lập tức đưa bé cưng đi đăng ký.”

Diệp Quân không nói, ánh mắt nhìn qua nhìn lại hai người, gật gật đầu, “Con cứ xem rồi làm đi, đừng bạc đãi Tiểu Tư là được.”

Lý Hoa Quyên kéo tay Diệp Tư không biết nên nói cái gì. Bà cúi đầu, ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn trên tay Diệp Tư, trong lòng bỗng nảy sinh một cảm giác căng thẳng không giải thích được. Người con gái năm xưa từng đeo chiếc nhẫn giống thế này đã sớm gửi thân vào lòng đất, nhưng cô ta lại như âm hồn không tan, nên khiến xui cô con gái vẫn đeo đuôi bọn họ đòi lại món nợ xưa.

Diệp Tư thấy bà cứ nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn của mình, trong lòng chẳng hiểu tại sao đột nhiên sinh ra một ý niệm kỳ quái, cô nhấp môi kêu: “Mẹ.”

Lý Hoa Quyên sợ tới mức lập tức buông tay cô ra, mặt tràn đầy sợ hãi nhìn chằm chằm vào cô, “Con... gọi bà là gì?”

Diệp Mạnh Giác ôm lấy vai Diệp Tư, “Mẹ, sau này Tiểu Tư sẽ gả cho con, đương nhiên phải gọi mẹ là mẹ rồi. Sao mẹ lại kinh hoàng thế?”

Lý Hoa Quyên cũng cảm thấy mình phản ứng quá độ, bà đang nghĩ tới Liễu Niệm Tư, nên đột nhiên nghe Diệp Tư gọi bà là ‘mẹ’ mới bị hoảng sợ đến thất thố như vậy.

“Không có gì, không có gì.” Bà vội vã nói, cố gắng hé một nụ cười cứng nhắc, “Đúng vậy, sau này cứ sửa gọi giống vậy đi.”

Trên đường trở về, Diệp Tư hồ nghi hỏi: “Chú à, chú có thấy hôm nay bà phản ứng khá kỳ lạ không?”

“... Việc này, bé cưng đừng lo nghĩ, được không? Cứ giao cho chú.” Diệp Mạnh Giác hôn lên trán cô, “Nhé?”

“Dạ!”

Xe ngựa lóc ca lóc cóc quay về nhà. Lúc Diệp Tư xuống xe thì cảm thấy chân hơi đau đau.

“Sao vậy? Đứng lâu đau chân phải không?” Diệp Mạnh Giác thân thiết hỏi.

“Ừ, giày này gót nhọn, trầy cả chân.” Diệp Tư nhún mũi lại nói.

“Vậy, hôm nay làm Công chúa đến cùng đi!” Diệp Mạnh Giác nói xong đã ôm cô lên theo kiểu ôm Công chúa, bước vào trong sân.

Di Thái thấy họ về, vội vàng cười ha ha: “Diệp tiên sinh, hôm nay tôi sang nhà thăm cháu nội đây.”

Diệp Tư được ôm trong lòng Diệp Mạnh Giác đỏ mặt giải thích: “Chân của cháu bị đau.”

Di Thái càng cười dữ dội hơn, “Biết rồi, biết rồi, tân hôn ấy mà, lúc nào cũng phải có đêm động phòng hoa chúc chứ.”

Diệp Tư lập tức vui đầu vào ngực Diệp Mạnh Giác, rõ ràng cô nói là chân đau mà, hơn nữa, có phải tân hôn đâu, chỉ mới cầu hôn kiêm đính hôn thôi.

Cảm thấy ngực Diệp Mạnh Giác chấn động, Diệp Tư ngẩng đầu lên nhìn, anh đang cười đến bả vai run lên bần bật.

“Chú này!”

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác như suy nghĩ một chút, “Sau này có thể đổi cách xưng hô rồi.”

Đổi cách xưng hô? Ý của ‘đổi cách xưng hô’ Là... Ông xã?

Diệp Tư càng chui đầu vào ngực anh sâu hơn, chỉ cảm thấy ngực anh đang có độ ẩm rất cao, đốt cháy mặt mũi cô đến nóng bỏng, ngay cả cổ cũng nóng

rực cả lên.

Lên lầu, Diệp Mạnh Giác hỏi: “Bé cưng, gần đây chú bận bịu lo chuyện này chu đáo như vậy, bé cưng có muốn thưởng cho chú hay không?”

“Thưởng cái gì?” Diệp Tư trong lòng anh áp ứng hỏi.

“Là được... thí dụ như, thưởng cho chú một lần có thể ăn no, hoặc là, cái kia...”

Một lần có thể ăn no...

Diệp Tư nhin không được hỏi: “Chẳng lẽ trước kia o ép người ta lâu như vậy mà cũng không ăn no sao?”

Diệp Mạnh Giác gật gật đầu như thật, “Ừ.” Rồi giương mắt nhìn cô.

Trong nháy mắt này, Diệp Tư dường như nghe được tiếng sói đói tru lên u u.

“Chú à, ahhh...”

Giọng cò kè mặc cả của Diệp Tư bị cuốn vào trong một nụ hôn cuồng nhiệt.

Diệp Mạnh Giác ôm đầu cô, những nụ hôn giống như những hạt mưa mật ngọt dày đặc sa xuống, từ trán hôn xuống đến cổ, hôn đến khi Diệp Tư phải thở hổn hển một cách yêu kiều, cả người vô lực bám vào người anh.

“Bé cưng, hôm nay tới phiên bé cưng thương chú nhé, có được không? Hửm?”

“... Thương thế nào?” Diệp Tư yếu ớt hỏi.

Diệp Mạnh Giác vừa hôn vành tai tinh xảo của cô vừa nói: “Dùng miệng thương, bé cưng dùng miệng thương chú nhé, được không?”

“Không được, ừmmmm...” Diệp Tư còn chưa nói hết, bàn tay to của Diệp Mạnh Giác đã luồn theo cổ áo tiến vào, nắm lấy khuôn ngực đẹp như Nữ Thần. Anh như muốn trừng phạt cô vì không nghe lời, mạnh mẽ xiết vuốt đến nỗi ngọn núi dựng đứng lên.

“Ừm... Đau...” Diệp Tư rên rỉ.

“Đau hay là thích? Hửm?” Diệp Mạnh Giác xấu xa hỏi.

“Đau... mà cũng thích!”

“Ngoan lắm!” Diệp Mạnh Giác nói một cách hài lòng, “Giờ nói chú biết, còn muốn chú không? Hử?”

Anh hỏi xong, ngón tay ác ý nheo nụ hồng trên đỉnh, ngón trở và ngón cái kẹp lấy viên trái cây tròn tròn kia mà lăn mà xiết, “Muốn hay không muốn?”

Diệp Tư cắn môi, lắc đầu.

“Không muốn?” Diệp Mạnh Giác nhú khóe miệng, tay buông lỏng viên trái cây đã ửng hồng, rút tay ra khỏi cổ áo. Ngay sau đó, hai tay anh lại nhanh chóng luồn ra sau lưng cô, cởi bỏ một loạt dây nịt nút móc các kiểu trên lưng.

Bộ quần áo này đã trói buộc Diệp Tư suốt một ngày, cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì cổ áo trước ngực đã bị Diệp Mạnh Giác gạt xuống, bàn tay to của anh vừa tuột cổ áo xong liền nắm lấy hai vú mềm mại đẩy lên trên, đem hai khóa trắng nõn dẫu dưới tầng tầng vải dệt nặn ra ngoài.

“Aaaa!” Diệp Tư nức nở kêu một tiếng, không kịp ngăn cản. Diệp Mạnh Giác lúc này đã giống như một con điều hâu thấy được mồi ngon mà lao xuống, há miệng ngậm một bên gò bồng đảo.

Răng anh khẽ nhay cắn, khi cảm thấy Diệp Tư run rẩy từng đợt từng đợt lại nhỏ ra, đầu lưỡi xoay đảo vòng quanh đỉnh núi, đợi đến lúc Diệp Tư mất cảnh giác mà thả lỏng, lại mạnh mẽ ngậm lại thật chặt, cắn cắn nhay nhay. Cứ liên tục lặp lại như thế, Diệp Tư rốt cục cũng chống đỡ không được mà khóc lóc năn nỉ anh buông tha cho cô.

“Còn nói không muốn nữa không? Hử?” anh xấu xa hỏi, “Bé cưng, nói thật đi, còn nói không muốn nữa không?”

Lần này, Diệp Tư ngoan ngoãn gật đầu, “Muốn, muốn!”

“Thế mới ngoan, chú sẽ cho bé cưng. Nhưng mà bé cũng phải cho chú nữa, dùng miệng thương chú, nhé?”

“Ừ.” Diệp Tư căn bản không nghe rõ xem anh nói cái gì, bàn tay nhỏ bé vuốt ve loạn xạ trên người anh.

Diệp Mạnh Giác nhẹ nhàng cười, anh rất hài lòng với phản ứng hiện tại của bé cưng của anh. Hết sức hài lòng.

Nhắc cái váy rườm rà của cô lên, Diệp Mạnh Giác lại bắt đầu tái mặt, sao dưới váy còn giấu hai cái vòng quái quỷ gì thế này? Anh nhìn hai cái vòng kia,

không biết phải xử trí chúng như thế nào.

Cảm giác thấy anh dừng lại, Diệp Tư không hài lòng hừ một tiếng, Diệp Mạnh Giác vội vàng đặt cô lên giường, đẩy đồng quần áo lung nhùng sang bên hông.

“Bé cưng ngoan lắm, sốt ruột chờ mong như vậy, chú đến ngay đây.” anh vừa nói vừa kéo chiếc quần lót trắng của cô xuống.

Trên đáy quần lót nổi rõ ánh nước trong suốt lấp lánh.

Anh cúi đầu nhìn hoa tâm trắng mịn giờ đã ướt sũng của cô, cảm thấy mãnh thú của mình càng lúc càng căng trướng. Diệp Tư lắc lắc đôi mông trắng nõn rên rỉ, anh cũng nhìn không được nữa, nhắm ngay nơi riêng tư mềm mại của cô mà đâm thẳng vào.

Diệp Tư chống hai tay trên mép giường, hai khóa vú mềm mại phía trước bị sức mạnh của Diệp Mạnh Giác đâm vào từ phía sau làm cho nảy tung lên, trên mông là hai bàn tay của Diệp Mạnh Giác đang xiết chặt vào da thịt, cô chỉ cảm thấy sáng khoái tiến sâu vào tận trong xương cốt, kiều mị kêu to lên.

Một tiếng nước nở uyển chuyển này của cô kích thích đến nỗi khiến Diệp Mạnh Giác phát cuồng, gầm nhẹ lên một tiếng, càng đâm càng mạnh.

“Bé cưng, gọi lên đi!” anh ra lệnh.

“Chú... Chú...” Diệp Tư bị anh ra vào đâm mạnh đến không kịp thở, kêu lên.

“Kêu ông xã, kêu ông xã cho chú nghe, bé cưng.”

“Chú... Aaaaa!” Diệp Tư không nghe lời liền bị mãnh thú phía dưới đâm mạnh đến chói nhui về phía trước, nằm ẹp trên giường.

Diệp Mạnh Giác đuổi theo nằm đè lên, vẫn không buông tha cô, “Kêu ông xã!”

Mãnh thú như muốn nghiền nát điểm mẫn cảm kia của cô, cô thật sự chịu không nổi kích thích đến như vậy, kêu to lên, “Ông xã, ông xã, tha em đi...”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Mãnh thú như muốn nghiền nát điểm mẫn cảm kia của cô, cô thật sự chịu không nổi kích thích đến như vậy, kêu to lên, “Ông xã, ông xã, tha em đi...”

Diệp Mạnh Giác làm gì chịu bỏ qua cho cô, anh vẫn nắm chặt mông cô ra sức đâm vào như cũ.

“Tha... em đi, ông xã...” Diệp Tư vừa líu ríu khóc, vừa cầu xin tha thứ.

Diệp Mạnh Giác lại tiếp tục dùng lực thật lớn đâm thật sâu vài cái. Thân thể cô vốn đã xụi lơ thành một bãi nước bồng đột nhiên cứng ngắc, đầu hất mạnh về phía sau, mái tóc bị Diệp Mạnh Giác đẩy mạnh đã rũ xuống phía trước ngực, hai tay cô nắm chặt lấy khăn trải giường trắng tinh như muốn bóp nát chúng ra, mà cái miệng nhỏ nhắn mềm mại phía dưới càng lúc càng bóp chặt đến khít khao vô cùng, liên tục mạnh mẽ co rút lại, kẹp Diệp Mạnh Giác đến khiến cả người anh tê dại, chỉ cảm thấy như có một dòng điện mạnh từ chỗ đang khít khao kết hợp với cô truyền theo mãnh thú tiến lên phía trên, toàn thân run rẩy dữ dội, thẳng tiến tới tận óc.

Thấy mãnh thú sắp chống chọi không nổi, Diệp Mạnh Giác vội vàng rút nó ra khỏi cái nơi ẩm áp ẩm ướt của cô. Phần sâu thẳm mềm mại của cô cắn anh quá mức chặt chẽ, đến nỗi Diệp Mạnh Giác có thể rõ ràng cảm nhận được phần nóng rực của thân mình đang chà sát vách tường non mịn khi rút ra ngoài, “Bụp” một tiếng như tiếng nổ khi rút nút bần khỏi miệng chai rượu đỏ, mang theo một cảm giác mát lạnh ăn sâu vào xương tủy. Diệp Mạnh Giác nhìn không được cúi đầu rên rỉ một tiếng.

Diệp Tư cũng đồng thời kêu rên lên thật to như khoái ý còn chưa thật hết chưa thật đủ, xoay người ngã lên giường. Bên trong mặt huyết vẫn còn tiếp tục co rút khiến toàn thân cô cũng run rẩy theo biên độ nhỏ theo.

Cô nằm lý trên giường, mặt quay sang một bên, đôi môi anh đào kiều diễm cắn cắn ngón tay trắng mịn vừa rên hừ hừ, mông vênh cao, nằm đối diện với Diệp Mạnh Giác. Giữa một đồng vải dệt quần áo rườm rà màu hồng nhạt, Diệp Mạnh Giác chỉ nhìn thấy cái mông no đủ này, tiểu cục hoa trắng mịn cũng bị cuốn theo tần suất co rút của cô mà thu lại nhỏ hẹp, anh nhìn mà nhìn không được, lại muốn chà đạp cô tiếp.

Giúp cô nâng cái mông tròn mềm rất tròn lên, dò tìm được nhụy hoa hiện đang ướt đầm lây lội đến không chịu nổi, lưng lại dùng sức đâm một cái, mãnh thú liền vùi thật sâu vào bên trong ẩm nóng của cô.

Co rút cao trào của cô còn chưa chấm dứt, từng phát từng phát cắn tiểu thú của anh, Diệp Mạnh Giác cúi đầu cười, “Thích đến vậy? Co rút lâu vậy mà chưa có ngừng.”

Diệp Tư giằng giật vài cái, bởi anh đột nhiên xâm nhập nên làm cho cô không thoải mái tí nào.

“Ahhh ~” Diệp Mạnh Giác hít sâu một hơi, vỗ mông cô một cái, “Ngoan, đừng bắt chặt như vậy, chú lại cho bé cưng được thích thêm một lần nữa.”

Rồi lại thêm một lần nghi ngại rồi lại một lần ép buộc, mãi đến khi nghe thấy Diệp Tư dưới thân anh hét lên lạc cả giọng thì Diệp Mạnh Giác mới hài lòng buông tha cho cô. Sau đó, anh ôm lấy bé con đã xụi lơ thành một vũng bùn bắt đầu nỗ lực nghiên cứu làm thế nào để cởi quần áo trên người cô ra.

Có vẻ như Diệp Tư chẳng còn chút khí lực nào nên cứ nằm trong lòng anh, mặc kệ anh loay hoay cả nửa ngày mới cởi món quần áo đó ra được.

“Bé cưng, chú ôm bé cưng đi tắm nhé.” Tinh thần Diệp Mạnh Giác vô cùng phấn chấn.

Đôi mắt khép hờ nhìn nhìn anh, Diệp Tư nói bằng giọng cảnh cáo: “Chỉ cho phép tắm rửa, không được làm gì khác.”

Nhưng bắt đắ dĩ là cảnh cáo của cô không có bất kỳ lực uy hiếp nào.

Diệp Mạnh Giác cao hứng phấn chấn chạy vào phòng tắm, sau khi pha nước kỹ càng quay lại phòng đã thấy Diệp Tư ngủ lả trên giường. Toàn thân cô nổi rõ màu hồng nhạt đến mê người của một người vừa được yêu thương tận tình, đôi môi nhẹ chu, ngủ thật say sưa.

Diệp Mạnh Giác hồi hận vạn phần, đáng lý ra lúc này không nên ép buộc lâu như vậy, cả những động tác vốn xưa nay không dám thực hiện giờ cũng đã được trình diễn, làm cho cô mệt đến mức không còn một chút thể lực nào, nên giờ chỉ đành phải buồn bực ôm Diệp Tư vào phòng tắm, rửa ráy qua một lượt.

Tắm rửa xong, Diệp Mạnh Giác đang vô cùng bất mãn cũng nhảy lên giường, ôm Diệp Tư từ phía sau, uất ức cọ xát nửa ngày, rốt cuộc không chịu nổi mà trượt vào phía dưới cô.

Diệp Tư vừa mới tắm rửa xong nên chỗ đó rất khô, anh ra ra vào vào làm một hồi, Diệp Tư mắt kiên nhẫn vung cánh tay, không đồng ý cho anh quấy rầy mộng đẹp của cô.

“Bé cưng, bé cưng tỉnh đi, chú ngủ không được, chẳng phải bé cưng đáp ứng là sẽ dùng miệng thương chú rồi đó sao?” Diệp Mạnh Giác nhắc cao một chân của cô, vừa ra sức động, vừa uất ức hỏi.

“Mệt!” Diệp Tư nửa làm nũng nửa không kiên nhẫn nói, “Ngủ một giấc đã!”

Một giấc ngủ này kéo dài đến hơn chín giờ tối, lúc Diệp Tư mở mắt ra chỉ nhìn thấy ánh mắt của Diệp Mạnh Giác đang rạng rỡ phát sáng trong bóng đêm. Anh hưng phấn hỏi: “Tỉnh rồi hả?”

Diệp Tư như nhìn thấy ánh mắt lờ lờ màu xanh lá của một chú sói đói, “a... Đói bụng.”

“Vừa khéo, chú cũng đói bụng.” Tay Diệp Mạnh Giác bắt đầu đi dạo tự do trên thân thể cô.

“Người ta đói bụng thật mà.” Diệp Tư kháng nghị.

“Chú cho bé cưng ăn, nhé? Ngoan.” Diệp Mạnh Giác đồng dạng tuyên bố.

Diệp Mạnh Giác lẩn một vòng đứng lên, mở đèn ngủ đầu giường, càng khiến cho Diệp Tư lao ra khỏi chăn một cách nhanh chóng.

“Người ta muốn ăn...” com!

“Cho bé cưng ăn mà, sẽ cho bé cưng ăn!” Diệp Mạnh Giác xấu xa nói, tay cầm tiểu thú đã hưng phấn bùng bùng, đút tọt vào miệng Diệp Tư, “Cho bé cưng ăn nè, bé cưng.”

Mãnh thú tiến vào mãnh liệt, thẳng đến yết hầu, Diệp Tư ho khan hai tiếng, phun tiểu thú trong miệng ra, lấy tay chặn miệng lại, trợn đôi mắt đẹp lên, “Chú này, vừa nãy cho cái này vào phía dưới người ta!”

“Ngoan! Lúc bé cưng ngủ, chú tắm hai lần rồi.” Diệp Mạnh Giác trưng ra vẻ mặt đau khổ uất ức mè nheo, “Bé cưng nói không giữ lời, lúc trước đồng ý rồi mà.”

Diệp Tư trợn trắng mắt, hình như lúc đó là phải khuất phục dưới dâm uy của người nào đó mới ù ù cạc cạc đáp ứng điều kiện như vậy.

“Bé cưng, bé cưng nhắm mắt nhìn chú khó chịu sao?” Diệp Mạnh Giác nhõng nhẽo tiếp.

“Bé cưng ném thử một chút thôi, nhé? Nghe nói phụ nữ thích ăn cái này.” Diệp Mạnh Giác đồ dành cô.

“Ai nói mấy lời không đáng tin như vậy?” Diệp Tư kinh ngạc hỏi.

“Tần Vi Khiêm” có vẻ như bạn bè đúng là dùng để bán đứng.

“Ai nói cho chú ấy biết?”

“Bạn gái của cậu ấy.”

“Xì ~” Diệp Tư khinh bỉ nói, “Chú ngu ngốc! Sao có thể có người thích ăn nơi đó được.”

Diệp Mạnh Giác giương mắt nhìn cái miệng nhỏ đang chu dài của cô, “Cậu ấy cũng nói là mùi vị nơi này hay lắm.”

“Bé cưng, bé cưng cũng đã ngậm rồi đó thôi, ngậm thêm vài cái đi.”

“Bé cưng, chú thương bé cưng như vậy, bé cưng cũng thương lại chú chứ.”

“Bé cưng...”

Diệp Tư chịu không nổi những nhéo của anh, lại thấy anh lúc này đang vô cùng muốn ăn, đành nói một cách không tình nguyện: “Nhanh chút nhé!”

Được thánh chỉ, Diệp Mạnh Giác lập tức động thân vọt vào bên trong hai cánh hoa môi xinh đẹp của Diệp Tư, chỉ mới nhìn thấy Diệp Tư ngậm lấy cự long của anh mà anh đã hưng phấn muốn chết, hít thở rên rỉ, hoàn toàn không biết kỹ xảo mà rút ra đâm vào ở trong miệng cô.

Diệp Tư chỉ cảm thấy miệng không chứa hết được vật to đến vĩ đại của anh, cơ bắp trên mặt như bị kéo căng ra đến phát đau, cô càng thêm hoài nghi ai lại thích ăn vật này.

Cả hai người đều không có kỹ xảo, chỉ đơn thuần một người đẩy tới một người tiếp nhận. Cho dù là như vậy, Diệp Mạnh Giác lần đầu tiên mới được nếm thử loại cảm giác này nên cảm thấy vô cùng hưng phấn và kích thích.

Biên độ giao động của anh càng lúc càng lớn, đâm mạnh đến nỗi Diệp Tư cứ phải lui về phía sau từng chút. Khi cảm thấy được ý đồ của cô, bàn tay anh vội vàng giữ chặt đầu cô, không cho cô né tránh.

Tơ dính trong suốt trong miệng bị kéo dài thật dài mỗi khi cự long rút ra.

“Bé cưng, dùng đầu lưỡi liếm, dùng đầu lưỡi liếm thử xem.”

Diệp Tư nghe lời thử thử, nhưng cơ bản là miệng không có khoảng trống để đầu lưỡi có thể nhúc nhích được. Đợi đến khi anh rút gần hết ra ngoài cô mới có thể vươn đầu lưỡi phần hồng, đón tiểu thủ của anh mà liếm lên.

Diệp Mạnh Giác kích động rên rỉ hai tiếng, túm lấy tóc của cô, giữ chặt đầu cô ngay dưới háng, từng luồng nóng rực tinh túy trắng đục phun ra ào ạt. Anh lại trầm giọng gào thét vài tiếng rồi mới chậm rãi buông tóc cô ra.

Diệp Tư lập tức ghé vào cạnh giường mà ho khan, phun chất trắng đục trong miệng xuống đất, ho mạnh kéo dài đến ứa cả nước mắt. Diệp Mạnh Giác vội vàng ôm cô chạy đến phòng tắm rót cho cô ly nước. Về mặt anh vừa vô tội vừa có chút ảo não, “Bé cưng, chú không làm nữa đâu, không có lần sau đâu.” Bởi anh thật sự nhìn không được, cảm giác từ cái lưỡi đỉnh hương của cô quá mức mất hồn đã khiến anh lập tức bỏ giáp quy hàng.

Diệp Tư nôn nửa ngày, hóp nước súc miệng, còn cầm lấy bàn chải đánh răng mà chà răng điên cuồng, nhìn sang thì thấy Diệp Mạnh Giác vẫn còn đang nhìn cô một cách đầy ứ rũ đến tội nghiệp.

“Không có lần sau!” Diệp Tư quăng xuống một câu tàn nhẫn, ngắt đầu ưỡn ngực ra khỏi phòng tắm.

Diệp Mạnh Giác cùng ra khỏi phòng tắm ngay sau lưng cô, khi nhìn đến cái vùng lớn tinh dịch trắng đục kia trên tấm thảm trước giường thì lập tức nhanh tay cuốn thảm thảm trên đất, ném ra ngoài hành lang, xong vừa cười vừa sả lại gần cô, “Bé cưng, chú nói thật, lần sau nhất định chú sẽ không như vậy nữa, được không?”

Nhìn Diệp Tư không thèm quan tâm ẩn ý trong câu nói của anh, anh thức thời nói sang chuyện khác: “Bé cưng, đói bụng không? Chú dẫn bé cưng đi ăn ngon nhé.”

Nghe được ăn, Diệp Tư nhú cái mũi lại, “Không ăn! Đều tại chú! Người ta bây giờ hết muốn ăn rồi!”

“Chè sầu riêng ở Tây Hồ thì sao? Hay chè đậu đỏ ở Càng? Hay bánh flan caramel ở Nhà hàng Cây Xoài? Hay là sữa hai lớp ở Thương Kiều?”

Muru kếp của Diệp Mạnh Giác rất nhanh đạt được hiệu quả mong muốn, bụng Diệp Tư bắt đầu kêu rột rột, “Người ta muốn ăn chè sầu riêng, caramen ở Cây Xoài, vịt quay ở Trần Gia, chân giò kho tương ở Phố Lớn.”

“Được! Lập tức kêu ngay!” Diệp Mạnh Giác hôn chụt một cái trên mặt cô, “Chú lập tức gọi mua cho bé cưng ngoan của chú.”

Diệp Mạnh Giác cầm điện thoại đi ra ngoài, không vài giây sau, anh đã bung trong tay bát chè đậu đỏ tiến vào.

Diệp Tư đang ôm bụng lăn lộn trên giường, miệng thì la hét: “Chết đói rồi, chết đói đến nơi rồi!”

May mà Di Thái dự kiến trước nên trước khi đi đã ủ sẵn chè đậu đỏ trong nồi, chứ không thì bé cưng của anh chắc đói đến lăn lộn từ đầu này đến đầu

kia nhà quá.

Không bao lâu sau, các món đồ ăn đã được đưa tới cửa từng món một.

Sau khi ăn uống no nê, Diệp Tư đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Chú à, đêm động phòng hoa chúc không phải ở khách sạn hay chỗ nào lãng mạn sao, sao mình lại về nhà thế này? Đây có nên tính là ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu không?”

“Chẳng phải bé cưng đã nói hôm nay không phải là tân hôn rồi sao?”

“... Vậy tại sao chú muốn có đêm động phòng hoa chúc?”

...

Đại hội Cổ đông còn chưa kịp mời họp thì kẻ nội gián trong công ty đã bị bắt, mà ông ta đúng là nhân viên kỳ cựu của Diệp thị mới đáng sợ. Nghe nói ông ta vô tình tiết lộ việc này khi cùng nhậu nhẹt với một gã công nhân là tay chân của Trương Tử Nghiêm. Khi Diệp Mạnh Giác nghe Trương Tử Nghiêm nói vậy, anh cũng không phát biểu ý kiến gì. Nhưng tình huống thật sự như thế nào, trong lòng anh rất rõ ràng. Anh chỉ không hiểu được một việc, tại sao lại có quan hệ đến công ty của Trương Tử Nghiêm? Hay là, Lý Hoa Quyên và Trương Sắc đã ngầm bắt tay nhau?

Bởi tên nhân viên kia không phải cố ý phạm tội, mà chỉ được xem như là nghe lời xúi giục, nên cuối cùng cảnh sát không xử lý mạnh tay được.

Trương Tử Nghiêm vô tình trở thành người chịu tội thay khiến anh ta buồn bực dị thường, rồi cấp tốc điều tra theo đầu mối mà Diệp Mạnh Giác cung cấp thì quả nhiên phát hiện vấn đề. Không chỉ có công ty xây dựng của anh ta, mà ngay cả Tòa soạn báo nhà anh ta cũng bị ai đó cài gián điệp vào.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Diệp Tư vừa mới bước vào lớp học liền phát hiện không khí trong lớp không được bình thường. Thấy vẻ mặt nhiều chuyện lại vô cùng đặc ý của Kiều Hoa Hoa thì cô đại khái cũng đoán được là chuyện gì.

“Diệp Tư, nghe nói bạn đính hôn, vậy có phát kẹo cưới không?”

“Đính hôn cũng phát kẹo cưới sao?” Diệp Tư nghi ngờ hỏi.

“Có chứ có chứ” một đám nữ sinh trăn miêng một lời.

“Vậy, chờ sau khi tan học, mình đi mua được không?”

“Được được.” Lại trăn miêng một lời.

Sau khi tan học, Diệp Tư bị một đám bạn vây quanh đi tới siêu thị trong trường.

“Có thể chọn món mình thích không?”

“Giữa chúng mình khách sáo cái gì ~”

“Ah, hu-ra, Diệp Tư giờ nhiều tiền rồi mà! Ha ha ha!”

Một đám người sau khi mua được thứ mình thích, nào là kẹo sôcôla, thậm chí quả hạnh, cùng nhau cười hi hi ha ha bước ra khỏi siêu thị.

Tô Mân Ngôn vừa ra khỏi phòng giáo viên thì nhìn thấy đám học sinh của mình, anh dừng lại, mỉm cười chờ bọn họ đi tới.

Lập tức có người nhìn thấy anh, “Giáo sư Tô!”

Tô Mân Ngôn gật đầu với bọn họ, “Có chuyện gì mà vui thế?”

Có nữ sinh đáp: “Diệp Tư đính hôn, tụi em bắt cô ấy mời kẹo cưới.”

Về tươi cười trên mặt Tô Mân Ngôn cứng lại, “Đính hôn?” anh hỏi dò.

“Dạ.” Diệp Tư ngượng ngùng gật gù đầu, dù sao bây giờ cô vẫn còn là sinh viên.

“À,” Tô Mân Ngôn hơi bối rối, “Hồi nào vậy?”

“Cuối tuần trước.”

“Vậy à, chúc mừng.” Tô Mân Ngôn nói một cách khó khăn, “Có phải tôi cũng có thể đòi một ít kẹo cưới hay không?”

“Dạ được, nhưng thầy phải đợi một chút nhé.” Diệp Tư xoay người chạy vào siêu thị.

“Cô ấy đính hôn với ai vậy?” Tô Mân Ngôn làm như lơ đãng hỏi.

“Chú của cô ấy.” Kiều Hoa Hoa nghiêng đầu nhìn anh dò xét.

“Chú của cô ấy?” Tô Mân Ngôn chán động, “Em nói là, Diệp Mạnh Giác?”

“Đúng vậy.” Kiều Hoa Hoa nhún nhún vai, “Tuy nhiên họ không phải là chú cháu ruột.”

“Không phải chú cháu ruột?” Tô Mân Ngôn càng giật mình, “Các người cũng biết chuyện này?”

“Biết chứ.” Kiều Hoa Hoa nói, “Có chỗ nào không đúng ạ?”

Tin tức này làm Tô Mân Ngôn bối rối. Lần trước anh đã gặp sơ Diệp Mạnh Giác nên biết anh ấy là người rất tài giỏi. Nếu như không có quan hệ máu mủ, Diệp Tư thích anh ấy cũng là điều tất nhiên thôi. Chẳng qua là anh cảm thấy phản ứng của bản thân quá mức chậm chạp, lần đó rõ ràng thái độ của Diệp Mạnh Giác tỏ vẻ ghen tuông, sao anh lại không nhận ra nhỉ? Nếu phát hiện sớm quan hệ của bọn họ không đơn giản, có lẽ anh sẽ không động tâm đối với cô. Có lẽ!

Diệp Tư cầm một hộp Ferrero(*) từ trong siêu thị đi ra.

(*) Ferrero: socola bao phủ lấy hạt phi (quả óc chó) được bọc trong lớp bánh wafer giòn, ngoài cùng là lớp socola sữa và hạt phi nghiền nhỏ.

ferrero_zpsbffb6cd6 tumblr_lwfs2bpAos1r0fwmpo1_500

“Giáo sư Tô, ở đây chỉ có thứ này là tốt nhất.” Diệp Tư nói xong đưa sôcôla cho Tô Mân Ngôn.

Một bạn học thấy vậy bèn đùa: “Chắc chắc ~ biết vậy mình cũng lấy Ferrero...”

“Thôi đi, mứt sen là ngon rồi.” một bạn khác lập tức phản đối.

Tô Mân Ngôn nhận lấy sôcôla từ tay Diệp Tư, nét mặt có chút do dự.

“Giáo sư Tô?” Diệp Tư hỏi, “Sao thế? Không thích ạ? Vậy để em đi mua thứ khác, thầy thích gì?”

Tô Mân Ngôn khoát tay, “Đối tượng đính hôn là chú Diệp Mạnh Giác của em?”

“Dạ.”

Nhìn thấy biểu hiện trên mặt Tô Mân Ngôn có chút kỳ quái, Diệp Tư lại hỏi: “Có việc gì không ạ?”

“Không có gì.” chỉ muốn xác định một chút.

“Khi nào thì các người biết mình không có quan hệ máu mủ?”

“Em vừa mới biết cách đây không lâu. Nhưng chú em thì đã biết từ rất lâu rồi.”

“Anh ấy đã biết từ rất lâu?”

Giọng Tô Mân Ngôn có vẻ như hơi kích động, “Vậy anh ấy phản ứng thế nào?”

Diệp Tư nghi ngờ nhìn anh, không biết vì sao anh lại kích động đến thế, “Phản ứng lúc ấy, em không biết, bởi vì chú biết chuyện này từ lâu rồi.”

“Chú em làm sao mà biết được?” Tô Mân Ngôn lại hỏi.

Diệp Tư cảm thấy kỳ lạ, nhìn Tô Mân Ngôn không giống như một người thích xoi mói chuyện đời tư, nhưng sao hôm nay lại cứ hỏi hết vấn đề này tới vấn đề khác vậy.

“Em cũng không rõ lắm... Thầy có cần em thử hỏi thử chú một chút không?” Diệp Tư yếu ớt hỏi.

Tô Mân Ngôn bị thái độ này của cô chọc cười, “Không có gì đâu, tôi chỉ thuận miệng hỏi thăm một chút thôi.”

Nhìn ý cười nhảy nhót trong đôi mắt đen trong suốt của anh, khóe miệng nhếch lên một độ cong vừa khéo, nhân trung rất sâu theo khóe miệng nhếch lên mà hơi có vẻ giãn ra, Diệp Tư có một thoáng hoảng hốt, bụng đánh ló to, nhưng rồi đột nhiên lại có cảm giác mình sao lại say nắng thế, bèn vội vàng lắc lắc đầu.

Trương Tử Nghiêm bắt tay vào chỉnh đốn lại nhân viên dưới trướng. Quản lý của Bộ phận Hành chính là do anh đưa vào lúc trước, còn Quản lý Bộ phận Nhân sự và Tài vụ đều là người của em gái anh Trương Tử Lăng, anh bắt đầu xuống tay từ bọn họ đầu tiên. Bị cách chức, tất nhiên Quản lý Bộ phận Nhân sự không hài lòng, tìm Trương Tử Lăng mà tả oán. Trương Tử Lăng cũng không phải là người dễ để cho người khác giờ thủ đoạn với mình, lập tức đến văn phòng của Trương Tử Nghiêm ‘hợp’ nội bộ.

Hai người đập bàn tranh cãi đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng Trương Tử Lăng tức giận đập cửa đi ra ngoài. Tuy nhiên, cái làm cho Trương Tử Nghiêm bất ngờ chính là, tới khuya lúc anh trở về nhà, thái độ của Trương Tử Lăng đột nhiên lại khác hẳn, giống như đã tiếp thu tốt sự chỉ dạy của anh. Trương Tử Nghiêm không khỏi bật cười thầm, nếu cứ chiếu theo tính cách nóng nảy thẳng như ruột ngựa của em gái anh thì nhất định sẽ không dễ thay đổi như vậy, nhất định là sau lưng đã có người giật dây, mà người đứng sau này không ai khác chính là Đường Mộng Vân và Trương Sắc.

“Em không cần phải giả bộ tỏ ra nhiệt tình với anh, Tử Lăng, tính cách của em anh là người hiểu rõ nhất. Chúng ta là anh em ruột một nhà, đừng để cho người ngoài giật dây.” Trương Tử Nghiêm nói thẳng, không hề nể mặt, “Những việc em làm trước giờ, bắt kể xuất phát từ góc độ nào, anh cũng nên nói cho em biết là em đã chọc lắm người rồi. Sở dĩ Diệp Mạnh Giác không so đo với tạp chí của chúng ta là bởi vì anh ta nể mặt anh. Nếu anh rút ra khỏi đó, em mà muốn dựa vào thế lực của Đường gia để củng cố công ty thì hoàn toàn không có khả năng đâu. Anh không ngại nói cho em biết một việc, cho dù là người Đường gia, nhưng cô cô và chị họ cũng không nắm quyền được bao lâu nữa, ăn miếng trả miếng, lúc trước hai người đó làm cái gì thì một ngày nào đó sẽ bị trả báo lại ngay trên đầu họ đấy.”

Trương Tử Lăng cố gắng nén nổi tức giận trong lòng, hung hăng nói: “Vậy ý của anh là muốn em không xen vào việc của công ty? Mấy năm nay em làm sống làm chết, không dám nghỉ ngơi một ngày. Còn anh thì sao? Suốt ngày chỉ biết ăn chơi đàng điếm, có khi nào anh làm được chuyện gì đúng đắn chưa? Vậy thì dựa vào cái gì mà anh đột nhiên lại trở về đòi lấy lại quyền hành trong tay em? Anh có nghĩ như vậy là không công bằng với em hay không?”

Trương Tử Nghiêm bắt đầu nói: “Những việc em làm gần đây là rất quá đáng, em cũng đã nói, em bỏ công bỏ sức vì công ty nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em muốn nhìn thấy thành quả mà em làm lụng vất vả mới có được trở thành công cụ cho người khác? Em không phải là đối thủ của cô cô đâu, em mượn được một phần lực của cô cô thì phải trả giá bằng chín phần quả ngọt đấy.”

Trương Tử Lăng không nói tiếp tục nữa, nét mặt hiện vẻ vô cùng rối rắm. Trước đây đúng là cô muốn mượn lực lượng của Đường gia để củng cố địa vị của bản thân mình trong gia tộc. Cô không phải là cô gái ưu tú nhất nhà, cũng không có sở trường gì hơn người, nên chỉ phải dựa vào sự can thiệp của chính mình. Cô không sợ vất vả, chỉ sợ không có địa vị gì ở trong nhà này.

Cuối cùng, Trương Tử Lăng vẫn thỏa hiệp với anh mình. Cô cũng biết, nếu cô không thể tiếp tục hợp tác với Đường gia thì biện pháp tốt nhất là để cho Trương Tử Nghiêm ra mặt.

Phát hiện Diệp Mạnh Giác cũng không hề xuống tay với Vương Khải như dự tính, có vài người đã bắt đầu đứng ngồi không yên. Diệp Tâm lại một lần nữa nóng lòng muốn thử giở trò, Diệp Mạnh Giác liền quyết định đánh bài ngựa với đám cô ta luôn.

Diệp Tâm không ngờ những hành động của cô xưa nay vẫn bị người khác theo dõi, giống như cô đang theo dõi người khác vậy. Lúc này, cô nằm cuộn cả người lại trong một tầng hầm ngầm nhỏ hẹp âm u, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lẩy bẩy, cẩn thận suy nghĩ lại những gì Tần Vi Khiêm nói lúc ném cô vào đây.

Nằm trong tầng hầm lúc này, ký ức phủ đầy bụi đã lâu của cô như nước được mở van. Cô nhớ, ngay khi cô còn rất nhỏ đã không nhớ được mẹ của mình. Trong trí nhớ của cô chỉ có mỗi mình ba, nhưng rồi đột nhiên có một ngày ngay cả ba cũng không thấy. Người thân duy nhất còn lại của cô chỉ là cô cô. Tuy nhiên, dường cô lại là một gã háo sắc, khi cô mới tới nhà được vài ngày thì gã đã để mắt tới cô, suốt ngày chỉ tìm cơ hội xuống tay. Cô còn nhớ, khi cô của cô phát hiện dường có ý với cô đã lôi cô ra đánh cho một trận thừa chết thiếu sống, xong ném cô vào phòng tối nhất ba ngày ba đêm, tới khi được hàng xóm khuyên can mới thả cô ra.

Tầng hầm trong trí nhớ kia rất giống với bây giờ, không hề khác chút nào. Cô run bần bật, cho dù đã trôi qua hơn mười năm, nhưng mỗi khi cô nghĩ đến đoạn thời gian ở trong tầng hầm lúc nhỏ đều cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng.

Diệp Mạnh Giác nhận được tin tức từ Tần Vi Khiêm rất nhanh. Sở dĩ Diệp Tâm khai ra Vương Khải là vì lúc xưa Vương Khải đã động tay động chân trên xe của cha cô. Mà cô biết được tin tức này lại là do vợ của Vương Khải nói. Còn về phần vì sao vợ của Vương Khải muốn đối phó với ông ta là vì ông ta rất trắng hoa, nghe nói năm đó bởi vì ông ta lăng nhăng với người khác nên đã khiến bà sảy mất một đôi song sinh, từ đó về sau trong thâm tâm bà ta đã nảy sinh hận thù sâu sắc. Nhưng mà, bà ta có thể nhẫn nhịn đến tận hôm nay mới ra tay, thật đáng để người ta bội phục.

Nhưng Diệp Mạnh Giác mơ hồ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy. Nghe Tần Vi Khiêm nói, không hỏi thêm được gì nơi Diệp Tâm, nên đành phải tạm thời nằm im chờ tình huống sau thế nào rồi tính tiếp.

Diệp Mạnh Giác day day huyết thái dương. Gần đây vì chuyện này mà anh hao tổn sức lực rất nhiều, khi đối đầu với người khác anh chưa bao giờ luống cuống, nhưng bây giờ đối thủ lại là mẹ anh khiến anh không thể không cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Điện thoại di động trong túi reo lên, nghe tiếng chuông đặc biệt này, sắc mặt đang tối tăm liền từ từ giãn ra, khóe miệng cong lên, mở di động ra để nói chuyện. Âm giọng dịu dàng mềm mại của Diệp Tư giống như nước cất rượu làm say lòng người, tinh khiết thơm tho như bánh trôi.

“Chú ơi,” Diệp Tư uất ức nói, “Đau bụng.”

“Sao vậy? Có phải hôm nay không nghe lời, lên ăn đồ lạnh phải không?” Diệp Mạnh Giác hỏi, anh nhớ mấy hôm nay là đúng lúc ‘Bà Di’ của Diệp Tư tới thăm, cho nên ngay từ sáng sớm khi ra cửa đi làm anh đã cố ý nhắc cô không được ăn lạnh.

“Hừ hừ hừ ~” Diệp Tư rên hừ hừ, “Chỉ ăn một miếng nhỏ thôi mà.”

Diệp Mạnh Giác không khỏi lắc đầu, mỗi lần trước khi ‘Bà Di’ tới thăm, bé con nhà anh đều đặc biệt thích ăn đá, mỗi lần anh đều phải dặn đi dặn lại cô mới lưu luyến thu hồi ánh mắt đầy thèm khát đang đặt trên những cục đá kia.

“Đang ở nhà hả?” anh hỏi.

“Dạ, khi nào thì chủ về?” Diệp Tư hỏi đầy tội nghiệp. Diệp Mạnh Giác thậm chí có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc này của cô, nhất định là đang ôm một túi nước ấm hình HELLO KITTY, nằm cuộn trên giường lớn vừa xem tivi vừa làm nũng với anh.

Nghĩ đến đây, độ cong trên khóe miệng của Diệp Mạnh Giác nhếch lên càng lớn, “Giờ về ngay đây, bé cưng ngoan nào, gọi Di Thái nấu một chén nước gừng đường đỏ, uống ngay lúc còn nóng. Chủ về nhà liền đây.”

Diệp Tư ngoan ngoãn làm theo lời anh, uống một chén nước đường đỏ, bát còn chưa để xuống thì Diệp Mạnh Giác đã về tới.

Diệp Tư giờ cái chén không lên như đang khoe công trạng với Diệp Mạnh Giác, “Chú, người ta uống xong rồi.”

“Ng Sloan!” Diệp Mạnh Giác lấy cái bát để qua một bên, rồi chà xát hai tay với nhau. Đến khi xác định là tay đã ấm lên rồi mới cách một lớp áo đặt lên bụng cô, “Còn đau không?”

“Tốt hơn nhiều.” Diệp Tư chu miệng nói, lại đảo mắt gian gian, “Chú, kem xoài mua lần trước còn chưa ăn.”

Diệp Mạnh Giác không khỏi bật cười ra tiếng, “Ng Sloan, bé cưng vừa mới kêu đau bụng mà, sao lại nhớ đến kem rồi?”

Diệp Tư lại bắt đầu hừ hừ làm nũng, “Chú à, chú làm giống trước kia vậy được không? Chú ăn một miếng sau đó dứt người ta ăn, được không?”

Nói xong lại lắc lắc cánh tay của anh, chu môi hừ hừ làm xấu.

Phương pháp này là do trước đây Diệp Mạnh Giác vì thấy cô thèm ăn quá nên nghĩ ra, không ngờ sau này cứ mỗi khi cô có ‘Bà Di đến thăm’ thì đều quần lầy anh mà đòi ăn kiểu này.

Diệp Mạnh Giác chịu thua cô, đành phải đi lấy một ly kem đến. Đầu tiên anh múc một muỗng nhỏ, ngâm trong miệng, đợi đến khi nhiệt độ không quá lạnh nữa thì dùng miệng mớm cho bé con đang ngồi nhìn tha thiết chờ mong bên cạnh anh.

Thật ra, làm như vậy, khi đến miệng của Diệp Tư thì kem đã chẳng còn là kem, tuy nhiên miệng Diệp Mạnh Giác lúc này lại đầy hương vị của kem, đầu lưỡi của Diệp Tư lập tức cẩn thận liếm lấy xung quanh trong miệng anh, sau khi ăn xong lại thúc giục anh tiếp tục.

Ăn hết một ly kem lớn, Diệp Mạnh Giác đã lạnh đến cả người phát run, nhưng Diệp Tư vẫn còn chóp chép miệng chưa đã thèm.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56

Vương Khải trốn chui trốn nhủi lâu nay đột nhiên ra tự thú với cảnh sát.

Nghe được tin tức này, Diệp Mạnh Giác chấn động. Mặc dù anh biết mẹ mình trực tiếp nhúng tay gây ra những chuyện lộn xộn này, tuy rằng anh rất khó có thể chấp nhận mẹ làm như thế, nhưng khi thời điểm này thật sự đến thì anh vẫn có chút lo lắng cho Lý Hoa Quyên. Chính anh đầu đá với Lý Hoa Quyên là một chuyện, nhưng để người khác tính kế Lý Hoa Quyên thì lại là chuyện khác.

Lý Hoa Quyên đang bị giam giữ trong sở cảnh sát đột nhiên tiếp đón một vị khách không mời mà đến, vợ của Vương Khải, Dương Anh.

Người của Trần Á nói cho Diệp Mạnh Giác biết, tất cả những chuyện này đều do Dương Anh đứng đằng sau thao túng. Đầu tiên bà ta lợi dụng Diệp Tâm, cài cô ta vào làm thuộc hạ cho Tần Vi Khiêm và Diệp Mạnh Giác, sau đó sẽ cung cấp những chứng cứ phạm tội mà lúc trước Vương Khải vương vào. Tiếp theo, đúng dịp xảy ra sự kiện BBS kia, bắt cóc Diệp Tư rồi lại giả vờ cứu cô ra để lấy được sự tin nhiệm của bọn họ. Kế đến, cái lần Diệp Mạnh Giác say rượu tại quán rượu của Tần Vi Khiêm, cũng là do Diệp Tâm kịp thời cung cấp tin tức nên người của Dương Anh liền lập tức xuất hiện, cuốn lấy Tần Vi Khiêm, còn một người khác đến sánh tự xưng mình là bạn gái của Diệp Mạnh Giác. Tuy nhiên, hai ả mà bà ta rất tin tưởng kia đều đã từng tiếp xúc qua với Lý Hoa Quyên, vì vậy mới khiến Diệp Mạnh Giác nảy sinh nghi ngờ mà cảnh giác. Cuối cùng lần này Vương Khải tự thú cũng là vì áp lực tâm lý do phải liên tục trốn tránh, rồi thêm có Dương Anh một bên xúi giục, nên ông ta nghĩ lắm là Lý Hoa Quyên không còn tiếp tục bảo vệ mình

nữa, bởi thế ông ta mới ra tự thú.

Nhưng tất cả những thứ này không làm cho Diệp Mạnh Giác giật mình, điều khiến anh thật sự giật mình chính là nguyên nhân tại sao Dương Anh lại làm những chuyện này.

Dáng vẻ áp a áp úng của Trần Á khiến trong lòng Diệp Mạnh Giác mơ hồ có cảm giác không ổn. Đúng là như vậy! Kết quả cuối cùng đã làm cho Diệp Mạnh Giác chấn động thật mạnh. Anh không phải họ Diệp, mà là họ Vương.

Sau khi Diệp Mạnh Giác tỉnh táo và cẩn thận hồi tưởng, liền cảm thấy Diệp Quân hẳn là cũng biết chuyện này rồi, nếu không ông cũng sẽ không nhiều lần ngăn cản anh tìm Vương Khải để xử lý mạnh tay. Chắc là Diệp Quân sợ rằng sau khi sự việc bại lộ, anh và Diệp Tư không có cách nào tiếp nhận được sự thật, cho nên mới lần lần kéo dài và giấu diếm. Cho dù lần trước ông cho anh biết Lý Quyên Hoa và Vương Khải là đồng mưu, ông cũng không nói ra chuyện này.

Trần Á nói, trước khi ra khỏi phòng giam, Dương Anh còn đặc ý nói với Lý Hoa Quyên một câu, hãy chờ, bà ta còn một bí mật ghê gớm hơn nhiều, đủ để Lý Hoa Quyên hối hận cả đời.

Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Lý Hoa Quyên trăm ngàn lần cũng không ngờ được rằng khi bà bắt tay cùng Đường gia để phá hư mối quan hệ giữa Diệp Mạnh Giác và Diệp Tư, thì đồng thời còn có người đứng sau lưng tính kế chính bản thân bà. Mà kẻ tính kế này đã vạch trần hoàn toàn chuyện đã xảy ra từ ba mươi mấy năm trước.

Mục đích của Dương Anh chính là muốn nhìn người của Diệp gia tự tay giết hại lẫn nhau. Lúc xưa, sau khi Dương Anh biết được chuyện lăng nhăng giữa Vương Khải và Lý Hoa Quyên, Vương Khải đã từng xuống tay ngoan độc với bà ta, trực tiếp phá hư bào thai song sinh trong bụng bà ta. Thù hận này bà ta luôn luôn ghi tạc trong lòng không bao giờ quên, bà ta không chỉ muốn Vương Khải có một kết cục vô cùng xấu, mà Lý Hoa Quyên càng phải chịu đầy đọa hơn nhiều.

Khi chuyện này dần dần sáng tỏ, chuyện làm cho Diệp Mạnh Giác cảm thấy đau đầu nhất chính là Diệp Tư. Anh không biết nên giải thích như thế nào với Diệp Tư đây. Nói với Diệp Tư, mẹ của anh đã giết hại cha mẹ cô ư? Hay là nói cho cô biết tất cả những điều này chẳng qua cũng chỉ vì tài sản, để anh có thể kế thừa gia sản nhà họ Diệp.

Tuy Diệp Mạnh Giác biết rằng sớm muộn gì rồi cũng sẽ có một ngày như thế. Từ lúc Diệp Quân nói cho anh biết việc Lý Hoa Quyên và Vương Khải là cùng một phe, anh vẫn đang suy nghĩ tới lui xem phải làm thế nào. Nhưng vì sự việc còn chưa thật sự xảy ra, nên anh trước sau đều lựa chọn thái độ trốn tránh. Anh hy vọng kéo dài thêm được ngày nào thì hay ngày nấy, anh thật sự không biết phải mở miệng nói với Diệp Tư thế nào.

Nhưng rồi Diệp Tư cũng không bắt anh mở miệng. Khi anh về đến nhà thì Diệp Tư cũng không có ở đó. Chị Thái nói buổi trưa cô nhận được một cú điện thoại thì chạy ra ngoài với vẻ mặt đầy kích động. Diệp Mạnh Giác mơ hồ cũng hiểu chắc là bà Dương Anh kia đang giờ trò quỷ đây. Người đàn bà này khá cố chấp, làm một kẻ chủ mưu sau màn lâu như vậy, rốt cục đạt thành tâm nguyện rồi nên chắc bà ta đang hận sao tất cả mọi người không thể thấy hết được thành quả của việc bà ta trả thù.

Sau khi Diệp Tư ra khỏi trại tạm giam, Diệp Mạnh Giác đang chờ cô bên ngoài. Anh đã sớm đoán được Diệp Tư sẽ đến nơi này nên gọi điện thoại hỏi Trần Á, quả nhiên không ngoài những điều anh dự liệu.

Diệp Tư buồn bã không nói tiếng nào bước lên xe. Diệp Mạnh Giác ngồi bên mở miệng muốn nói nhưng rồi lại thôi, tuy trong lòng anh lo lắng cho cô, nhưng vẫn áy náy sâu sắc. Hiện giờ, anh là tu hú chiếm tổ chim khách, rồi lại bức tử chim khách mất mạng.

Xe ngừng lại trong sân, Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư không có ý muốn xuống xe nên anh cũng đành ngồi luôn trong xe cùng cô. Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, không khí như cô đọng lại đến có thể xấn ra được. Thời gian dường như cũng thả chậm từng bước chân, mỗi một giây trôi qua đều dài như hàng thế kỷ.

Rốt cuộc, Diệp Tư nhếch miệng gọi nhỏ, “Chú.”

“Ừ?” Diệp Mạnh Giác lo lắng nhìn cô, giọng không khống chế được hơi run run.

“Chú thương ba mẹ người ta mà, đúng không?”

“Đúng.” hốc mắt anh đột nhiên nóng lên, “Đúng, chú thương ba mẹ bé cưng vô cùng, trên đời này không có ai tốt hơn họ cả.”

“Người ta cũng yêu chú, trên đời này không ai tốt hơn chú.”

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, “Bé cưng.”

Không còn lời nào để nói.

“Vì thế, người ta không truy cứu chuyện của bà nữa được không? Ba mẹ có trách người ta không?” cô nhỏ giọng hỏi, “Người ta không hận bà nữa, cũng được phải không?”

“Được chứ, cho dù bé cưng làm thế nào, ba mẹ đều sẽ không trách đâu, chỉ cần bé cưng vui là được rồi. Bọn họ chỉ cần bé cưng vui là tốt rồi.” Bé cưng, nếu có thể, chú thậm chí không hề muốn bé cưng biết tường tận tất cả những chuyện này, bởi thù hận một người nào đó là một việc rất đau đớn, nhất là khi thù hận chính người mình yêu.

Diệp Mạnh Giác giơ hai tay ra, “Bé cưng, chú ôm ôm”

Thân thể bé nhỏ ầm ập chui vào vòng tay ôm ấp của anh, “Dạ, chú ôm ôm”

Chỉ cần một vòng ôm như thế cũng có thể tiếp thêm lực kiên định.

Đường Duyệt cũng đã biết chuyện này, anh do dự mãi nhưng vẫn cảm thấy nên gặp mặt Diệp Tư một lần. Sau khi nói chuyện cùng Diệp Tư, Đường Duyệt lấy từ trong ngăn kéo ra hai món đồ rồi cất vào cặp công văn.

Lễ vật Đường Duyệt mang đến đưa cho Diệp Tư là một chú gấu nhỏ bằng thủy tinh. Diệp Tư cầm chú gấu, nhìn kỹ qua lại, rồi thờ dãi.

“Không thích à?” Đường Duyệt hỏi hộp.

“Không phải,” Diệp Tư cười lắc đầu, “Chỉ vì tự nhiên sực nhớ đến chuyện ngày xưa. Anh là người thứ hai đưa gấu nhỏ cho em.”

Đường Duyệt nhú mày, “Vậy sao? Người thứ nhất là chú em hả?”

“Sai!” Diệp Tư cười, “Chú em chỉ biết đưa HELLO KITTY cho em thôi, trong nhà em toàn là con mèo nhỏ kia.”

Cô lại nhìn chú gấu con trong tay, “Do người bạn đầu tiên của em cho em. Đến bây giờ, em chỉ có ba người bạn thật sự, một là anh, hai là Kiều Hoa Hoa, còn người thứ ba là một người bạn chơi với em khi còn nhỏ. Nhưng mà không biết anh ấy giờ ở nơi đâu.”

“Bạn chơi hồi nhỏ? Em... còn nhớ anh ấy?”

“Làm sao quên được?”

Diệp Tư nghĩ đến việc năm đó sở dĩ cô xuất hiện ở cô nhi viện đều là do một tay Lý Hoa Quyên sắp xếp, trong lòng không khỏi cảm khái, “Anh cũng biết chuyện lúc em còn nhỏ từng lưu lạc đến cô nhi viện phải không? Chính ở nơi này mà em quen biết người bạn đầu tiên trong đời. Về sau lúc anh ấy đi, anh ấy đưa cho em một con gấu nhỏ, hình như cũng giống vậy, nhưng em nghĩ chất liệu là pha lê chi đó, bị gãy một cánh tay. Thế nhưng nó là món đồ chơi quý giá nhất của anh ấy.”

Đường Duyệt không lên tiếng.

Một lát sau, Diệp Tư còn nói: “Em lại hậu đậu, lúc được chú đón về đã quên cầm theo. Nếu anh ấy biết, chắc là sẽ tức giận cho xem”

Đường Duyệt há miệng thờ dốc, nhưng không phát ra một âm thanh nào.

“Em rất nhớ anh ấy.” Diệp Tư nói, “Không biết anh ấy sống có được tốt không. Đạo gần đây mỗi khi nhớ tới chuyện trước kia thì em càng thêm nhớ anh ấy. Không biết có phải anh ấy cũng giống như em được người yêu thương hay không, hay lại bất hạnh bị đưa đến một nơi không thể hòa nhập”.

“Nhưng mà anh ấy thật sự thông minh lợi hại lắm, cho dù cha mẹ anh ấy có hung dữ đến thế nào, hẳn là anh ấy cũng không sợ đâu”.

“Chỉ là, em muốn gặp lại anh ấy...”

Đường Duyệt sờ sờ một sợi dây, rồi lần lần sợi dây lấy ra một túi kẹo từ trong túi, đưa tới.

Diệp Tư nhìn túi kẹo kia xong liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh. Mắt Đường Duyệt đã hồng hồng, anh nhìn Diệp Tư, miệng run run không thể khống chế được, nhấp nhấp miệng như chú cá mắc cạn, mãi một lúc mới nói ra một câu, “Tiểu Tư, thật là tệ, anh đã nghĩ rằng em có thể chỉ có hai người bạn mà thôi.”

Anh vốn muốn ra về như thoải mái, nhưng không ngờ khi mở miệng nói thì chính anh cũng nén không được mà âm giọng trở nên run rẩy.

Diệp Tư ngơ ngẩn nhìn anh, một lúc lâu sau có chút lòng ầm ập chảy từ vành mắt cô xuống, từng giọt, từng giọt đổ rào rào lên trên túi kẹo toffee hình thỏ trắng lớn trong tay Đường Duyệt kia, tí ta tí tách nhưng như sấm vang chớp giật.

“Tiểu Thạch Đầu...”

Đường Duyệt toét miệng cười ngây ngô, má lộ ra hai lúm đồng tiền, trong mắt mờ mờ có hơi nước, anh chớp mạnh mắt, “Tiểu Tư, anh vẫn luôn dõi theo em”

“Dạ.” Diệp Tư chu miệng, vừa nói vừa khóc hu hu, “Tiểu Thạch Đầu, anh đi rồi bọn họ bắt nạt em”

Trong lòng Đường Duyệt vô cùng bi thương, “Là lỗi của anh, không kịp thời trở về tìm em”

Diệp Tư lắc đầu, “Anh đi không bao lâu thì chú cũng tìm được em rồi, em cũng không có chịu bắt nạt bao nhiêu.”

Đường Duyệt cúi đầu, lẳng lặng không một tiếng động. Sau đó khi anh lớn hơn một chút, cứ mỗi lần nghĩ đến Diệp Tư bị bỏ lại một thân một mình ở cô

nhì viện, trong lòng anh đều rất khổ sở. Anh biết, những đứa trẻ trong đó rất buồn bĩnh, nhất định sẽ bắt nạt cô sau khi anh đi.

Diệp Tư ai oán một hồi, đột nhiên nghĩ ra hồi, “Tiểu Thạch Đầu, anh biết em là Diệp Tư từ lúc nào?”

“...”

“Từ rất sớm phải không? Anh cũng biết em tên là Diệp Tư mà!”

“Anh sai rồi!” Đường Duyệt thức thời nhận lỗi, sợ dĩ lúc trước anh chọn cách không thừa nhận quen biết với cô hoàn toàn là vì địa vị của bản thân anh trong nhà luôn tràn ngập nguy hiểm, anh sợ sẽ liên lụy đến Diệp Tư.

Diệp Tư phỏng má không nói lời nào.

Diệp Mạnh Giác còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cười khanh khách của bé con truyền từ trong nhà ra. Mặc dù trong bụng anh cảm thấy vô cùng buồn bực, nhưng thấy cô vẫn còn có thể vui vẻ thoải mái như vậy thì trong lòng cũng không khỏi vui mừng theo.

Vào cửa, nhìn thấy một đôi giày kiểu nam, anh nhú mày cao giọng hỏi: “Bé cưng, ai tới vậy?”

Diệp Tư chạy từ trong nhà ra, híp mắt cười đến thật rục rờ, “Chú, Đường Duyệt tới ạ.”

Đường Duyệt cũng vừa tới phía sau cô, “Diệp Tổng.”

Diệp Mạnh Giác khoát tay, “Sau này chỗ riêng tư không cần khách sáo vậy.”

Đường Duyệt do dự một chút, “Diệp đại ca.”

Diệp Tư kinh ngạc, “Tiểu Thạch Đầu, không phải anh lúc nào cũng kêu Chú Diệp à?”

Đường Duyệt cười mà không trả lời.

Diệp Mạnh Giác cũng cười cười, “Mặc kệ nó đi, bé ngoan.”

Diệp Tư mãi mới hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

“Sao Đường Duyệt đến đây?” Diệp Mạnh Giác vừa thay giày vào nhà vừa hỏi.

Diệp Tư lập tức đu lấy cánh tay anh, “Chú ơi, Đường Duyệt là Tiểu Thạch Đầu đấy! Chú có nhớ ‘Tiểu Thạch Đầu’ người ta hay nhắc đó không?”

Diệp Mạnh Giác nhú mày. Anh biết chuyện Đường Duyệt sinh ra không được bao lâu thì mẹ cậu ấy qua đời, những người thân thích của cậu ta đều là những kẻ có trái tim lạnh lẽo bạc tình, sau khi mẹ cậu qua đời không bao lâu thì đã quăng bỏ cậu ấy. Bẵng đi một thời gian, lúc biết Đường Duyệt thật sự là con riêng của Đường Bình Thăng thì mới đi tìm cậu ta, mang cậu ta trả lại Đường gia rồi tiện đó đòi hỏi phúc lợi một thể.

“Cậu chính là ‘Tiểu Thạch Đầu’ hồi nhỏ luôn chăm sóc Tiểu Tư đấy à?” Diệp Mạnh Giác hỏi, “Sao trùng hợp vậy? Biết từ lúc nào?”

Đường Duyệt ngượng ngùng cười cười, “Diệp đại ca đừng nhắc nữa, Tiểu Tư đã tìm em tính sổ này giờ rồi.”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy búng búng cái trán Diệp Tư, “Bé con mà đã biết tính sổ rồi à.”

Diệp Tư vô cùng cao hứng, nhất quyết bắt Đường Duyệt phải ở lại ăn cơm mới được về, cũng luôn miệng cam đoan là cô sẽ đích thân vào bếp. Diệp Mạnh Giác đứng bên cũng cố nhịn cười giả bộ nghiêm trang, gật đầu nói với Đường Duyệt, “Ném thử đi, tay nghề bé con khá lắm.”

Xem tình hình này thì nhất định tay nghề của Diệp Tư ‘rất cao’ đây, nhưng không đành lòng làm mất thể diện của cô nên Đường Duyệt gật đầu đồng ý.

Thấy Diệp Tư hớn hở chạy vào trong bếp giúp Di Thái làm cơm chiều, Diệp Mạnh Giác đặt nắm tay lên miệng ho một tiếng, “Này, lát nữa nếu ăn cái gì không như ý thì đừng có la lên đấy nhé.”

Đường Duyệt nhìn không được lên cười ra tiếng, quả nhiên đúng như anh đoán.

Thừa dịp không có Diệp Tư ở đây, Diệp Mạnh Giác hàn huyên cùng Đường Duyệt, “Thật không ngờ cậu chính là Tiểu Thạch Đầu”, thế sao không nhận quen biết với Tiểu Tư sớm một chút? Anh biết cô ấy luôn thắc thỏm lo cho cậu.”

Đường Duyệt ngược ngửa nói: “Mới đầu em cũng không biết Tiểu Tư chính là Tiểu Tư ngày xưa, về sau khi hỏi thăm rõ ràng được rồi thì tình huống trong nhà lại không cho phép em công khai như vậy. Thật ra, lúc nhỏ em đã từng hứa với Tiểu Tư là sẽ quay về đón cô ấy, nhưng rồi vì tình trạng của chính bản thân em so ra còn kém hơn so với cô ấy nhiều nên không dám mở miệng.”

“May mắn là anh tìm được Tiểu Tư trước.” Diệp Mạnh Giác đùa, “Chứ không thì không biết bây giờ Tiểu Tư sẽ là tiểu công chúa nhà ai đây.”

“May mắn anh tìm được cô ấy.” Đường Duyệt nhìn bóng dáng Diệp Tư đang lùi tới lùi lui trong phòng bếp, nói, “Chứ không thì không biết cô ấy còn phải chịu tội bao nhiêu năm nữa.”

Ánh mắt Diệp Mạnh Giác chìm xuống, Diệp Tư phải ba chìm bảy nổi lưu lạc nơi cô nhi viện, mặc dù không phải do anh làm, nhưng nguyên nhân phía sau lại chính là anh, “Tại anh bất tài.”

“Diệp đại ca, thật ra anh có nghĩ tới bây giờ trong lòng Tiểu Tư đang suy nghĩ thế nào không?” Đường Duyệt đột nhiên hỏi, “Xảy ra nhiều việc như vậy, anh cảm thấy Tiểu Tư có thể tiếp nhận được không?”

Diệp Mạnh Giác đắm chiều nhìn Đường Duyệt, “Thật ra, sự bình tĩnh của cô ấy lại làm anh hoảng hốt.”

Đối với Diệp Tư mà nói, Lý Hoa Quyên vẫn là một người bà hiền từ đôn hậu, trừ Diệp Mạnh Giác ra thì bà là người thân nhất của cô. Diệp Mạnh Giác cũng không ngờ bé con khi đối mặt với một tình huống oái oăm như vậy lại có phản ứng bình thản đến thế.

Nghĩ một lát, Diệp Mạnh Giác nói tiếp: “Hôm qua cô ấy từ trong trại giam ra đã không khóc, cũng không hề ảm ĩ gì hết, mà lại thật bình tĩnh. Anh cũng không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Còn anh ấy hả, sau khi anh biết mẹ anh làm ra những chuyện này, anh vô cùng hoảng sợ và giận dữ. Thế nên, cô ấy so ra còn trấn tĩnh hơn anh.”

Đường Duyệt suy tư một lúc, “Có lẽ vì cô ấy đã có nghi ngờ từ trước rồi chẳng. Em nhớ trước đây ít lâu, cô ấy từng nhờ em điều tra quan hệ giữa công ty và Giám đốc... Lý, rất có khả năng là khi đó cô ấy đã nghĩ Giám đốc Lý đang lén lút làm chuyện bất lợi cho hai người.”

Diệp Mạnh Giác lắc đầu, “Không, dù sao cô ấy không biết là năm xưa mẹ anh đã làm mấy chuyện này, bây giờ cô ấy có lẽ là đang lo lắng cho anh.”

Hai người đều trở nên trầm mặc. Trong phòng bếp, Diệp Tư lên tiếng hô to gọi nhỏ, hai người đang im lặng suy nghĩ cũng không hên mà cùng bật cười không thành tiếng.

“Không biết hôm nay cô ấy muốn chiêu đãi cậu món gì đây.” Diệp Mạnh Giác có vẻ rất vui khi thấy người khác gặp họa, “Tuy nhiên, bất kể là cái gì, cũng không cho nhỏ ra đầu đấy, phải làm bộ như ăn thật ngon mà nuốt vào bằng hết, không được chừa miếng nào, cũng không cho cô ấy ăn một miếng nào.”

Nói xong còn bồi thêm một câu, “Lần nào anh cũng làm vậy.”

Diệp Mạnh Giác nói xong câu này, khóe miệng nhếch lên thật cao, trong giọng nói không dấu được vẻ hạnh phúc. Đường Duyệt thấy thế thì trong lòng cảm khái, nếu... nếu anh có thể đến sớm một bước, có phải bây giờ người đang toát ra vẻ mặt hạnh phúc sẽ là anh hay không?

Nghĩ đến tình huống của mình hiện tại, anh chỉ đành cười cười mà tự giễu, cho là anh có thể mang Tiểu Tư về thì sao chứ? Chẳng lẽ không phải cũng sẽ nhận hết mọi tra tấn giống anh hay sao? Thật may làm sao chính Diệp Mạnh Giác là người đưa cô về, yêu thương trân trọng nâng niu cô như một cô công chúa nhỏ sâu trong tim anh ấy nhiều năm như vậy.

Bữa tối do Diệp Tư làm không có bất ngờ gì xảy ra, đến khi thấy Đường Duyệt và Diệp Mạnh Giác ăn xong hết rồi, khuôn mặt trắng nõn của Diệp Tư vì hưng phấn mà trở nên hồng hào, “Ăn rất ngon phải không? Sao các anh không cho em ăn miếng nào hết vậy.”

Bây giờ thì Đường Duyệt rõ cuộc đã biết vì sao Diệp Mạnh Giác không muốn cho cô ăn, một miếng cũng không, chứ không thì sẽ là một sự đã kích rất lớn đối với tính tích cực của cô cho mà xem.

Trước khi về, Đường Duyệt hít sâu, nghiêm túc nói với Diệp Mạnh Giác: “Diệp đại ca, vất vả cho anh vài chục năm về sau rồi.”

Diệp Mạnh Giác ra vẻ bất cần đời, “Không sao, chỉ vài chục năm thôi mà!”

Lúc nửa đêm, Diệp Mạnh Giác mơ mơ màng màng lật người, theo thói quen quờ tay kéo người nằm cạnh, đầu óc mộng lung mơ hồ bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, nửa tỉnh nửa mê lầm bầm: “Bé cưng.”

Đưa tay sờ sờ nhưng không đụng đến thân thể nho nhỏ mềm mại của bé con, Diệp Mạnh Giác liền lập tức tỉnh táo, “Bé cưng?” Lần này lên giọng.

Thấy toilet lộ ra một tia sáng lờ mờ, lúc này Diệp Mạnh Giác mới yên lòng lại, có lẽ buổi tối uống nước nhiều nên đi tiểu đêm đấy mà.

Đợi một hồi vẫn không thấy cô quay lại, “Bé cưng?” Diệp Mạnh Giác kêu to lên.

Anh vén chăn, đi đến cửa toilet nhẹ gõ, “Bé cưng, chú vào nhé.”

“Đừng!” Diệp Tư kêu lên, “Chú, người ta tiêu chảy, hồi lắm, chú không nên vào.”

Diệp Mạnh Giác cong cong khoe miệng, “Không hề gì, lúc nhỏ bé cũng hồi như vậy mà chú có ghét bỏ đâu.”

Nhớ tới chuyện cười của Diệp Tư lúc nhỏ, Diệp Mạnh Giác càng cảm thấy buồn cười, mặc kệ Diệp Tư to tiếng kháng nghị vẫn trực tiếp đẩy cửa đi vào. Bé con thấy anh vào liền quay phắt mặt đi, “Đáng ghét! Chú đáng ghét nhất!”

“Sao tự nhiên tiêu chảy vậy? Hôm nay lúc chú không có ở nhà, bé cũng ăn cái gì?” Diệp Mạnh Giác làm như hoàn toàn không thấy kháng nghị của cô.

“Không biết.” Diệp Tư xoắn hai tay nhỏ vào nhau, cúi đầu, “Chú đi ra ngoài đi! Nhanh đi!”

Không chống cự nổi năn nỉ của cô, Diệp Mạnh Giác đành đi ra ngoài, đứng ở ngoài cửa hỏi: “Hay là do cảm lạnh? Không thấy hồi, chắc là bị cảm lạnh đó, chú rót ly nước ấm nhé.”

“Dạ!” Diệp Tư ở bên trong cao giọng trả lời anh.

Nghे tiếng mở cửa bước ra ngoài của Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư mới thở phào một hơi, cấp tốc đem vật đang cầm trong tay giấu kỹ vào một góc.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Khuya hôm sau Diệp Mạnh Giác lại phát hiện Diệp Tư không nằm cạnh mình, nhỏ giọng gọi một tiếng, Diệp Tư liền từ trong phòng tắm đi ra, thân thể bé nhỏ lạnh lẽo chui vào trong chăn. Diệp Mạnh Giác giật mình, lập tức tỉnh ngủ hẳn, ôm cô hôn một chút rồi lại dí mũi vào hừi hừi, “Bé cưng, bé cưng vừa mới đánh răng hả?”

“Ừ, đây uống miếng nước trái cây, miệng cứ sao sao ấy.”

Diệp Mạnh Giác ôm tấm thân bé nhỏ của Diệp Tư, trách cứ: “Đi xuống uống nước sao không khoác thêm áo vào, xem nè, bé cưng lạnh y như khối băng vậy!”

Diệp Tư dụi dụi làm nũng trong lòng anh, cười hi hi: “Có chú giống cái lò lửa lớn vậy nè, người ta sao phải sợ bị đông lạnh chứ?”

Cô nói xong liền quần lên người Diệp Mạnh Giác như bạch tuyết. Diệp Mạnh Giác đành bắt đắc dĩ hôn trán cô, “Bé ngọc, ai đang giống như bị đông cứng đây? Nhờ bị bệnh, người chịu tội chẳng phải là bé cưng à? Bé cưng ngọc.”

Diệp Tư vẫn chỉ dùng một câu nói kia, “Không sao, có chú ở đây mà.”

Những lời này, cô đã nói rất nhiều năm, anh cũng đã nghe rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nghe được thì trong lòng đều cảm thấy vô cùng ấm áp, cô nhóc của anh coi anh như vạn năng nên luôn ý lại anh, tin nhiệm anh.

Anh thò một bàn tay ra, gõ gõ đồng hồ báo thức đầu giường, màn hình màu lam nhạt sáng lên, hiện ra con số ba giờ sáng. Nhóc con vui đầu trước ngực anh, không chịu nằm an phận mà cứ cọ tới cọ lui.

Diệp Mạnh Giác hít sâu một hơi, “Bé cưng, đừng có nhích tới nhích lui nơi đó.”

“Nơi nào? Người ta có chạm vào phía dưới của chú đâu.” Diệp Tư vô tội trả lời, bàn tay nhỏ bé càng tiến xuống dưới, “Ah! Người ta không chạm vào chú, sao chú lại lớn như vậy?”

Diệp Mạnh Giác nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng mà bé cưng chạm phía trên, tại bé cưng cứ cọ tới cọ lui phía trên đó!”

Phía trên? Diệp Tư nhìn nhìn lồng ngực của anh, hai viên tròn nhỏ màu hồng nhạt đã cứng ngắc, cô cười ha ha lên: “Chú à, phía trên của chú cũng có cảm giác hả?”

Nói xong, cô dùng đầu ngón tay quẹt một cái, nghe Diệp Mạnh Giác đau đớn rên một tiếng thì ý xấu liền nổi lên, lại dùng ngón trỏ cùng ngón cái nắm bắt một viên tròn kia, hăng hái vẽ về chà chà.

“Bé con, không muốn ngủ nữa à?” Diệp Mạnh Giác khàn cả cổ họng, nhưng vẫn ráng ấn nhẫn hỏi.

“Chú, chỗ ấy của chú cũng cảm thấy như vậy hả?” hiển nhiên Diệp Tư không thèm để ý tới câu cảnh cáo của Diệp Mạnh Giác, thấy anh không nén được mà thân thể nhẹ nhàng run rẩy thì càng cảm thấy thích thú, càng thấy đùa kiểu này vui ghê.

“Chú có mẫn cảm thì so ra cũng kém bé cung hồ ly tinh!” Diệp Mạnh Giác gầm nhẹ một tiếng, xoay người đặt Diệp Tư ở dưới thân, “Bé cung nghịch ngợm kia, hôm nay chú không xử lý bé cung thì bé cung không để yên phải không?”

Diệp Tư bị ép đến không thở nổi, hai nắm tay trắng mềm như tinh bột đâm thùm thụp vào ngực Diệp Mạnh Giác, “Nghen... Chết...” Diệp Mạnh Giác nhấc người, nhanh như chớp lật người Diệp Tư lại, một tay nâng bụng cô, một tay cầm một cái gối đầu đệm ở phía dưới, nâng cao mông của cô lên.

“Hôm nay chúng ta thử xem cái tư thế này có được không nhé?” Diệp Mạnh Giác vừa nâng thắt lưng của Diệp Tư lên trên vừa hỏi.

“Đừng,” Diệp Tư kháng nghị, “Như vậy vào không được!”

Diệp Mạnh Giác cười nhẹ, “Không thử làm sao biết vào không được? Không có điều nghiên qua thì không có quyền lên tiếng! Bây giờ, chú là người đã điều nghiên qua rồi, có vào được không, chú mới là người quyết định!”

Anh ghé nửa người vào tấm lưng láng mịn của cô, hai tay nắm vòng eo mảnh khảnh của Diệp Tư, mãnh thú dụi vào hai cánh hoa trắng nõn nằm giữa bụi hoa, mãnh liệt đâm tới, nhưng vọt vào nửa ngày vẫn nghe Diệp Tư kêu rên: “Chưa vào.”

Diệp Mạnh Giác lại nâng hông cô lên, độ cong của đôi mông cô càng thêm rõ ràng, “Đến nữa đây, đừng vội.”

Lần này, mãnh thú tiến vào tìm được cửa động rất nhanh, lập tức liền hưng phấn mà nhập vào cả căn sâu tận gốc.

Trong phòng vang lên tiếng nước lị xị, Diệp Mạnh Giác thẳng lưng dùng sức đâm vào, nghe thấy tiếng nước thì càng thêm kích thích đến nỗi hai mắt đỏ bừng, “Vậy mà nói chú mẫn cảm, bé cung, nước của bé làm ướt hết drap trải giường rồi nè.”

Diệp Tư ư ư a a rên rỉ dưới thân anh, cũng không nghe rõ anh hỏi cái gì.

“Thích không? Đừng nơi này à? Thích không, bé cung?” Diệp Mạnh Giác tìm kiếm sâu trong hoa tâm điểm có thể khiến cô hưng phấn, “Bé cung, thích thì cứ kêu ra, kêu lớn tiếng một chút, chú thích nghe tiếng kêu của bé cung nhất.”

Diệp Tư y y a a không biết nói cái gì, khi Diệp Mạnh Giác đụng tới một điểm nào đó trong vách tường của cô đang khít khao bao lấy anh, thân thể cô đột nhiên căng thẳng, vách tường gắt gao kẹp lấy mãnh thú của Diệp Mạnh Giác, rướn đầu kêu lớn aaaaaa.

Diệp Mạnh Giác thấy thế thì biết là đã tìm đúng nơi rồi, liền càng mạnh mẽ di động mãnh thú của mình, nhắm ngay chỗ đó mà cọt tới cọt lui, cọt đến khi Diệp Tư cuồng loạn lắc lư đầu một cách vô thức, tiếng kêu “đừng, đừng” tiếng nọ chồng lên tiếng kia, hai bàn tay đặt trên giường lung tung tóm drap giường.

Diệp Mạnh Giác thấy Diệp Tư không chút nào che dấu khoái cảm thì có được một cảm giác thỏa mãn thật lớn, nắm hông của cô, động tác càng mãnh liệt hơn, thân mình tinh trắng đè hẳn lên thân thể mềm mại trắng nõn trơn mềm, cử động tiến lên đâm vào càng nhanh.

Diệp Tư cuối cùng không duy trì được nữa, đạt tới đỉnh sóng dưới thân thể đưa đẩy mãnh liệt của anh, toàn thân mềm xụi trên giường chẳng còn chút khí lực nào, mông được hai tay Diệp Mạnh Giác nâng mà cũng không dậy nổi.

Diệp Mạnh Giác đành phải lật thân thể của cô lại lần nữa, gác hai chân trắng mịn của cô lên vai, ra sức rút ra đâm vào ở giữa hai chân cô.

Ép buộc mãi đến hừng đông, Diệp Mạnh Giác mới phun ra toàn bộ. Sau khi ôm Diệp Tư đi rửa mặt xong, Diệp Mạnh Giác cảm thấy mỹ mãn vô cùng mà ôm cô ngủ, trước khi ngủ vẫn còn không quên trêu chọc cô, cười đều nói: “Bé cung, giọng bé cung ghê gớm thật, kêu lớn đến cả biệt thự đều nghe thấy.”

Diệp Tư đã lâm vào trạng thái mê man, nghe anh nói như vậy vẫn cố miễn cưỡng mở mắt ra, bữu môi liếc trắng cả mắt. Chứ không phải con sói háo sắc nào đó xúi giục à?

“Nhưng mà chú thích,” con sói nào đó cười híp mắt, ôm thỏ nhỏ ngủ say.

Lý Hoa Quyên kiên quyết không nhận tội, mà viện kiểm sát lại nắm không đủ chứng cứ nên không cách nào buộc tội bà ta, sau khi công an và viện kiểm sát phối hợp bổ sung điều tra vài lần vẫn bị pháp viện bác bỏ.

Diệp Mạnh Giác sau khi nghe được tin tức thì âm thầm suy nghĩ nửa ngày, không biết nên mở nút thắt này thế nào cho phải. Diệp Tư nói không trách Lý Hoa Quyên đã là một nhượng bộ rất lớn rồi, nếu như ngay cả những hành động phạm tội mà bà ta thực sự phạm phải vẫn có thể thoát khỏi sự truy cứu của pháp luật thì anh thật sự không biết phải mở miệng nói với Diệp Tư thế nào, sau này càng không biết phải đối mặt với cô ra sao.

Diệp Mạnh Giác tâm phiền ý loạn rối rắm suốt một buổi chiều nhưng rồi vẫn cảm thấy nên nói chuyện này với Diệp Tư. Ít nhất, cô nghe được từ anh thì tốt hơn nhiều so với nghe từ người khác.

Nghe Lý Hoa Quyên được xem như vô tội nên được thả ra, Diệp Tư sùng sốt một chút, đôi đũa đang vươn ra gấp thức ăn liền thu về, chọc chọc khay khay vài hạt cơm trong chén, rồi lại buông xuống.

Diệp Mạnh Giác không biết nên nói cái gì cho phải, do dự trong chốc lát mới hỏi: “Ăn xong rồi à?”

Diệp Tư gật đầu, lại nhìn cái chén com chỉ mới và được hai miếng, giải thích: “Chiều nay người ta ăn đồ ăn vặt hơi nhiều.”

Diệp Mạnh Giác biết rõ cô đang nói dối nhưng cũng chỉ có thể nói hòa theo cô: “Sau này không được ăn nhiều đồ ăn linh tinh nghe không, kéo đến giờ com lại ăn không được ngon.”

Diệp Tư miễn cưỡng cười cười, ngoan ngoãn đáp: “Dạ.”

Diệp Mạnh Giác lại lừa mấy đĩa com rồi cũng buông chén, “Bé cưng muốn ra ngoài đi dạo không? Lâu rồi chúng ta không cùng nhau tản bộ với Tiểu Suất đó.”

Diệp Tư cũng ngoan ngoãn gật đầu nói được như trước.

Hai người dắt Tiểu Suất thong thả đi dọc theo đường mòn cạnh bờ sông. Tiểu Suất đã già, gần đây không chạy nhảy lung tung như trước nữa mà thường xuyên đi đứng chậm rì rì, cái đuôi nhẹ nhàng phe phẩy đi theo phía sau bọn họ.

Bọn họ đi một hồi thì phát hiện Tiểu Suất dừng lại thờ phỉ phờ, Diệp Tư cảm khái nói: “Tiểu Suất cũng già đi rồi. Tính ra nó theo chú đến nhà chúng ta cũng đã mười bốn năm, năm nay cũng mười bốn tuổi rồi đó.”

Diệp Mạnh Giác ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu Tiểu Suất, thấy nó bị vỗ mà chóng mặt quay mòng mòng nhìn không được cười: “Ngu ngốc.”

Diệp Tư cũng cười theo: “Lúc chú vừa ôm nó tới, người ta cảm thấy nó vừa đẹp vừa thông minh, ai mà ngờ sau nhiều năm mới phát hiện thật ra nó là một bé ngốc.”

Diệp Mạnh Giác đắm chiều tiếp lời: “Đúng vậy, rất nhiều chuyện không giống như ta nhìn thấy bên ngoài.”

Diệp Tư lặng lẽ đứng sau lưng Diệp Mạnh Giác không nói lời nào. Diệp Mạnh Giác xoay người lại, phát hiện cô đang mím môi, ánh mắt thẳng tắp dõi theo anh, ánh mắt kia đầy xa xăm khiến Diệp Mạnh Giác hoảng hốt.

“Bé cưng, làm sao vậy?” Diệp Mạnh Giác cẩn thận hỏi.

Diệp Tư dường như không nghe thấy câu hỏi của anh, vẫn nhìn thẳng vào anh như cũ.

Diệp Mạnh Giác đưa tay quơ quơ trước mặt cô, “Bé cưng, nhìn chú nè, bé cưng nhìn chú!”

Diệp Tư lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt dần dần rõ ràng, “Chú.”

Diệp Mạnh Giác cố nén nỗi khổ trong lòng, ôm Diệp Tư vào ngực, bàn tay to vuốt nhẹ theo sóng tóc mềm mại của cô, “Bé cưng, bé cưng, có chuyện gì cứ từ từ nói với chú, được không? Đừng tự dằn vặt trong lòng. Bé cưng như vậy làm chú thật sự lo lắng! Trên đời này, bé cưng là người thân duy nhất của chú, nếu bé cưng có chuyện gì, bé cưng, chú phải làm sao bây giờ? Chú phải làm sao đây?”

Diệp Tư chui trong ngực anh chậm rãi khóc hu hu thành tiếng. Cô càng khóc càng đau lòng, anh nói cô là người thân duy nhất của anh. Nhưng mà Lý Hoa Quyên vẫn là mẹ anh, đây là sự thật không thể nào chối bỏ được, cho dù bọn họ không muốn chấp nhận, nhưng tóm lại bà ấy vẫn là mẹ của anh.

Tiếng khóc của Diệp Tư giống như từng mũi kim đâm thật sâu vào lòng Diệp Mạnh Giác từng chút từng chút một. Dù cô đã cố nén, nhưng hai ngày nay cô rất khác thường anh đều nhìn thấy, nhưng thân phận anh thế này anh không biết phải an ủi cô như thế nào, chỉ có thể ở một bên mà cẩn thận quan sát cô.

Diệp Tư đã liên tục trốn học mấy ngày khiến Kiều Hoa Hoa lo lắng, sau khi bàn bạc với Trần Á, cô gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, nói với anh tình huống hiện tại của Diệp Tư.

Diệp Mạnh Giác biết mấy ngày qua tâm trạng Diệp Tư không tốt, tuy nhiên anh không ngờ là cô gạt anh, trốn học liên tiếp nhiều ngày như vậy. Hơn nữa, nghe Chị Thái nói, ngày nào cô cũng không có ở nhà. Diệp Mạnh Giác không khỏi ảo não vô cùng, tự anh cũng biết rõ tâm trạng của cô đang bất ổn mà còn không đuổi theo hỏi cho kỹ cứ để mặc kệ cô.

Gọi điện thoại cho cô, nhưng trước sau gì cũng không có người nghe máy.

Diệp Mạnh Giác nóng lòng, bấm số thật gọi Đường Duyệt lên văn phòng. Đường Duyệt không cảm kích chút nào cái thái độ này. Hai người cùng suy nghĩ một lát, đột nhiên Đường Duyệt nói: “Hay là cô ấy tới nghĩa trang mặc niệm cha mẹ? Em nhớ, lần đầu tiên em gặp Diệp Tư sau khi trở về, cô ấy đã muốn đi thăm mộ cha mẹ ở nghĩa trang.”

Diệp Mạnh Giác sững sốt, nơi nào anh cũng nghĩ qua, chỉ riêng nơi quan trọng nhất này anh lại không suy xét tới.

Nghĩa trang ngoại thành phía tây lúc nào cũng tĩnh lặng, lúc Diệp Mạnh Giác tới đây liền hỏi thăm bảo vệ ngoài cửa, biết Diệp Tư thật sự đang ở bên trong thì mới yên tâm.

Anh bước đi vô cùng chậm chạp, nỗi áy náy trầm trọng cùng cảm giác tội lỗi thật sâu trong lòng giờ phút này càng thêm rõ ràng. Nằm giữa hàng dãy

hàng dây lằng mọ nơi đây là một đôi vợ chồng trẻ đầy ân ái, bọn họ đã vì anh mà chết. Nghĩ đến đây, Diệp Mạnh Giác gần như bước không nổi nữa, anh dừng lại, quay về phía đặt lằng mọ của Diệp Mạnh Tiêu và Liễu Niệm Tư, trong mắt dâng lên một chất lỏng ấm nóng.

Anh gần như muốn quay lưng mà chạy trốn chết ra khỏi đây. Anh cảm giác mình thật sự không còn mặt mũi đâu mà nhìn bọn họ. Nhất là, mẹ anh là người phải gánh trên lưng sinh mạng của hai người bọn họ, mà anh giờ lại sống chung với cô con gái bảo bối của họ.

Diệp Mạnh Giác lấy hết dũng khí mà bước về phía trước vài bước, trong gió mơn mơn truyền đến tiếng khóc của một cô gái, anh nghe được rõ ràng, đó là tiếng khóc của bé cưng nhà anh. Dũng khí của anh nháy mắt biến mất không còn chút tăm hơi. Anh đành làm đào binh, chạy thẳng từ trên núi xuống, khởi động xe, trực tiếp chạy về tòa nhà lớn của Diệp gia.

Lý Hoa Quyên đang ngồi một mình trong sân, thấy Diệp Mạnh Giác trở về, nét mặt bà biến đổi hẳn. Bà biết, đứa con trai này của bà đang vô cùng oán hận bà. Từ lần đầu tiên bà bị gọi lên tiếp nhận điều tra trở đi, cho tới bây giờ anh không nhìn đến bà một lần nào.

Diệp Mạnh Giác hoàn toàn không nhìn bà mà trực tiếp vào thư phòng tìm Diệp Quân.

“Ngài có chứng cứ gì về những chuyện đó hay không?” Diệp Mạnh Giác hỏi thẳng vào vấn đề, “Có hay không? Chẳng phải ngài lúc nào cũng luôn theo dõi điều tra à? Có phải có chứng cứ rồi không?”

Giọng của anh run run, Diệp Quân nhìn ra được là anh đang cố gắng đè nén tình cảm của mình.

“Nhóc à, từ từ nói.” Diệp Quân nói.

Ông vừa mới dứt lời, Diệp Mạnh Giác liền quay lưng lại. Diệp Quân chưa từng dùng giọng nói nhu hòa như thế để nói chuyện với anh, đây là lần đầu tiên, và cũng là lần đầu tiên gọi anh là ‘Nhóc’. Diệp Mạnh Giác biết ‘Nhóc’ ở đây ẩn ý là gì, có lẽ đây chính là cách xưng hô dành cho một người trẻ tuổi hơn không có liên hệ máu mủ mà thôi.

Anh đưa lưng lại, đôi mắt không không chế được mà bật kín một tầng hơi nước, rất dày, nhưng thật khó mà tan ra.

“Ngài có chứng cứ chứ? Có thì giao ngay ra đây đi.”

“Cậu không hỏi hận chứ?” Diệp Quân hỏi, “Dù sao đi chăng nữa, bà ấy vẫn là mẹ ruột của cậu.”

Diệp Mạnh Giác lắc đầu, “Bà ấy không phải mẹ ruột của tôi, tôi không có một người mẹ máu lạnh như vậy. Bà ấy đã phạm tội, nhất định phải chịu trách nhiệm với những tội lỗi mà bà ấy đã gây ra.”

“Cậu có nghĩ tới nếu quả thật có chứng cứ thì bà ấy chỉ có một con đường là chết thôi không? Dù sao tay bà ấy thật sự dính máu của hai mạng người đấy!”

Lần này Diệp Mạnh Giác không trả lời ngay. Sau một lúc thật lâu, giọng anh đã khôi phục bình tĩnh, “Bà ấy gieo gió thì gặt bão thôi. Lúc đó bà ấy có nghĩ đến là trên xe thật ra có ba nhân mạng không?”

Diệp Quân nghe xong câu nói của anh, trầm mặc một lúc lâu không nói lời nào. Mãi đến khi Diệp Mạnh Giác lặp lại một lần nữa câu hỏi, ông mới mở miệng, “Ta biết cảm giác khi mất đi người thân là như thế nào. Mười mấy năm qua không ngày nào mà ta không hối hận, càng già lại càng hối hận sao lúc trước mình lại ngu dốt đến thế. Sự việc leo thang đến mức này cũng có một phần trách nhiệm của ta. Nếu lúc xưa ta có thể nhận ra bộ mặt thật của người đầu áp tay gối với ta sớm một chút, con trai của ta làm sao có thể táng thân dưới đất khi tuổi còn trẻ như vậy? Ta cũng giống cậu, Mạnh Tiêu và Niệm Tư tuy không phải do chúng ta tự tay giết, nhưng vẫn liên quan chặt chẽ đến chúng ta.”

“Cậu về đi, trong tay ta cũng không có chứng cứ có thể định tội trực tiếp bà ấy, tất cả đều phải trông mong vào lẽ công bằng của ông trời mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Diệp Mạnh Giác đi ra khỏi biệt thự, lái xe vòng vòng lung tung ngoài đường, mãi đến khi thấy đã sắp muộn giờ cơm, Diệp Tư như thường lệ gọi điện thoại lại hỏi anh có về ăn hay không. Trong điện thoại, giọng của Diệp Tư nghe có vẻ rất thoải mái, chẳng có chút khác thường nào. Trong lòng Diệp Mạnh Giác đau đớn dữ dội bởi không biết phải đối mặt với cô thế nào khi trở về nhà. Vừa định nói tránh đi là có việc, nhưng nghĩ đến cố gắng gượng tươi cười vì anh, và cũng không cam lòng để cho cô phải thui thủi ở nhà một mình, anh liền vội vàng đồng ý với cô, rồi sau đó mới quay xe chạy về nhà.

Diệp Tư nghe thấy tiếng xe của Diệp Mạnh Giác về liền chạy nhanh ra cửa đón, lúm đồng tiền như hoa nhìn Diệp Mạnh Giác đang từ bên ngoài tiến vào. Cô mặc một cái tạp dề Hello Kitty đáng yêu, trên đầu còn đội đáng đội một cái mũ đầu bếp màu trắng.

“Chú à, hôm nay người ta với Di Thái làm món tôm xin chú thích ăn đó.” Diệp Tư kiêu ngạo khoe ngay.

Diệp Mạnh Giác nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô, hô hấp trở nên có chút không thông, giống như mỗi một hơi hít vào đều có một cây dao nhỏ cắt vào bên ngực trái của anh, vô cùng đau đớn.

Đối mặt với sự nguy trang vô cùng tỉ mỉ của cô, anh cũng không đành lòng để nỗi khổ tâm của cô trở nên lãng phí, “Vậy hả? Bé cũng làm cách nào?”

Diệp Tư đưa tay nhận áo khoác của anh, ha ha cười ngây ngô, “Người ta cho bọn chúng tắm rượu.”

Dáng vẻ ngây ngô tươi cười của cô như một đóa hoa trắng nõn không tỳ vết cũng chẳng màng sự đời, đã tác động thật sâu vào trái tim Diệp Mạnh Giác, anh nên không được liến ôm lấy cô hôn điên cuồng.

Diệp Tư không ngờ đột nhiên Diệp Mạnh Giác lại có hành động như vậy, tưởng đâu anh chỉ đơn giản hôn phớt một cái mà thôi, ai dè thấy Diệp Mạnh Giác càng hôn càng động tình, Diệp Tư đành phải kêu “Ư ư” kháng nghị. May mà Di Thái còn đang bận bịu trong bếp, chứ để Di nhìn thấy thì càng xấu hổ lắm nha.

Môi Diệp Mạnh Giác dời khỏi đôi môi mềm mại kiều diễm của cô, tỳ trán lên trán cô, hô hấp ồ ồ rõ rệt, “Bé cũng, chúng ta lên lầu được không?”

Diệp Tư đỏ hồng cả mặt, “Mau vào ăn cơm đã, cái đó để tối đi.”

Diệp Mạnh Giác ôm cô vào ngực, ấn nhẩn hô hấp thật sâu vài lần mới buông cô ra, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bé trắng như trứng gà bóc của cô, “Ngoan, chú đi thay quần áo xong xuống ngay.”

Diệp Tư không nghĩ lần này Diệp Mạnh Giác lại nghe lời như vậy, kinh ngạc gât gât đầu, nhìn anh lên lầu xong mới đem áo khoác của anh treo vào trong ngăn tủ.

Tô Mân Ngôn mới đi xa về. Mấy ngày nay anh phải vội đến tham gia một hội nghị giao lưu giáo sư học thuật của các trường cao đẳng, sau lại bị mấy trường học mời đi tham dự mấy buổi tọa đàm, thời khóa biểu rất bận rộn. Đến sân bay đón anh là Trương Côn, bạn chơi cùng lúc nhỏ của anh.

Cũng phải nói, chuyện Tô Mân Ngôn quay lại nơi này dạy học có quan hệ rất lớn tới Trương Côn. Trương Côn năm kia mới đi học ở Hà Lan về, vừa về nước liền ký hợp đồng lao động với Diệp thị, hôm vừa ký xong hợp đồng anh ta còn vô cùng hưng phấn gọi điện thoại báo cho Tô Mân Ngôn biết. Sau đó, anh ta nhiều lần kể lể thổi phồng BOSS của anh ta anh mình thần võ đến thế nào, cuối cùng còn đặc biệt cường điệu là sao anh ta cứ cảm thấy ông chủ của anh ta và Tô Mân Ngôn vô cùng giống nhau, Tô Mân Ngôn nhất định phải tới đây xem một chút mới được! Hơn nữa, chính bản thân Tô Mân Ngôn cũng muốn trở về chốn cũ, vừa khéo cơ duyên xảo hợp, anh nhận được lệnh điều động đến công tác ở nơi này.

Ra khỏi sân bay, lên cao tốc, Tô Mân Ngôn chuẩn bị tựa lưng vào ghế chợp mắt một chút, ai ngờ nhận được một cú điện thoại của Trương Côn thì lập tức kích động hẳn lên.

“Tô Mân Ngôn, khoan ngủ! Tin tức mới nhất nè! Mẹ của Diệp tổng chúng tôi được vô tội phóng thích đó!” Trương Côn nói trong điện thoại, lắm bầm một cách vô cùng cảm khái, “Không thể nhìn ra được, một người bình thường hòa ái dễ gần như vậy lại xuống tay thật ngoan độc. Chi tiết là không có chứng cứ, biết rõ là bà ta làm mà cũng không định tội được!”

Tô Mân Ngôn tựa khuỷu tay lên cửa xe, đưa tay chống trán, lơ đãng hỏi: “Chuyện gì mà cậu kích động vậy, cẩn thận lái xe đó!”

Trương Côn giật mình hỏi: “Cậu vẫn chưa biết à? Diệp gia xảy ra chuyện lớn rồi! Mẹ của Diệp tổng bị lên án là mưu sát anh trai và chị dâu của Diệp tổng, cũng chính là cha mẹ của Diệp Tư mà cậu hay nhắc tới đó!”

Tô Mân Ngôn phát cái ngồi thẳng người dậy, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Đã một khoảng thời gian rồi.”

Trương Côn nói, “Lúc trước mình thấy cậu quan tâm tình hình Diệp gia như vậy, còn tưởng cậu đã biết thừa rồi chứ. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, cậu có thể vừa khéo thừa dịp đối phương yếu ớt mà tấn công vào, đoán chắc hiện giờ Diệp Tư là người chịu khó khăn nhất.”

“Tại sao lại muốn mưu sát cha mẹ Diệp Tư? Vì gia sản?”

“Đúng vậy, nghe nói lúc đó Diệp Tư cũng ở trên xe, tuy nhiên may mắn là cha mẹ cô ấy ý thức an toàn rất cao nên cho cô ấy ngồi ở ghế trẻ em có đai an toàn trên ghế sau, thế nên cô ấy mới tránh được một kiếp. Chứ không thì phải là ba nhân mạng rồi!”

Về đến nhà trọ mới hơn chín giờ tối, Tô Mân Ngôn gọi điện thoại cho Diệp Tư nhưng không có ai nghe máy. Ngồi đợi đến hơn mười hai giờ khuya cũng không thấy Diệp Tư gọi lại, nghĩ rằng đằng nào ngày hôm sau cũng có lớp, Tô Mân Ngôn cảm thấy nên đợi đến lúc gặp mặt rồi hãy nói.

Nhưng chuyện bất ngờ chính là Diệp Tư cũng không đến lớp. Nghe Kiều Hoa Hoa nói, gần đây cô ấy thường xuyên trốn học, chỉ ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy cô ấy.

Tô Mân Ngôn khá bất an trong lòng, đợi hết giờ học liền lái xe đi tới trước công ty của Diệp Mạnh Giác.

Lúc lái xe ngang qua một công viên nhỏ, Tô Mân Ngôn dừng lại chờ đèn đỏ, vô tình liếc mắt nhìn thấy một nữ sinh đang cong người ngồi xổm dưới đài suối phun. Cô cúi đầu, mái tóc đen nhánh lấp lánh phát sáng dưới ánh nắng mặt trời âm ập, một tay đặt ngang trên đầu gối, tay kia để thõng cạnh người,

từng đột khối nhẹ nhàng lượn lơ bay lên giữa ngón trỏ và ngón giữa thon dài non mịn, toàn thân tắm trong ánh nắng ấm vào đông thể hiện ra một vẻ đẹp tiêu tụy.

Không hiểu sao trong lòng Tô Mân Ngôn lại rung động rộn rã, nhưng lúc này phía sau đã có tiếng còi xe thúc dục anh. Thời khắc xe chạy ngang qua, cô gái trẻ kia hơi hơi ngẩng đầu, ngón tay thon dài mang theo khối thuốc đưa đến bên miệng.

Tô Mân Ngôn theo bản năng đập phanh thắng lại, nhìn vào kính chiếu hậu, nét mặt cô gái rõ ràng hiện ra trước mắt Tô Mân Ngôn, cái mũi thanh tú hếch cao, cái miệng bị khí lạnh đông cứng trở nên trắng bệch, rõ ràng là người mà anh đang muốn tìm.

Tô Mân Ngôn thắng xe bất ngờ, tiếng phanh xe kìn kít, tiếng xe này tông vào đuôi xe khác liên tiếp vang lên ở phía sau, nhất thời trên đường cái tràn ngập toàn tiếng thắng xe chói tai và tiếng va chạm mạnh mẽ, đường phố âm ỹ hẳn lên.

Diệp Tư mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt đảo qua bóng dáng Tô Mân Ngôn vừa mới xuống xe, rồi lại mờ mịt cúi đầu xuống, vùi đầu vào trong cánh tay.

Tô Mân Ngôn xử lý xong sự cố, xoay người nhìn lại thì thấy Diệp Tư vẫn còn duy trì tư thế bất động như vừa rồi. Anh chậm rãi bước qua, dừng lại trước mặt cô. Có vài sợi tóc trượt ra trước đầu gối, chập chồn bay trong gió, cũng mang vẻ bất lực như chủ nhân của chúng giờ phút này.

Trong tay Diệp Tư chẳng biết lúc nào lại có một điều thuốc đang cháy, khói trắng tỏa ra dài lững lờ từ điều thuốc vừa mới đốt được một đoạn, khói nhẹ dâng lên từ đó còn chưa kịp lên cao đã bị một trận gió thổi tới phát tán ra bốn phía không còn dấu vết.

Tô Mân Ngôn nhìn cô, trong lòng không khỏi khờ khạo sờ cho cô.

Một lúc thật lâu sau, Tô Mân Ngôn mới nhẹ giọng kêu: “Diệp Tư!”

Anh kêu hai lần, Diệp Tư mới chậm rãi ngẩng đầu, trong đôi mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Cô ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn anh hồi lâu, ý thức mới dần dần thanh tỉnh, ánh mắt sáng lên một chút. Lúc cô phát hiện đứng trước mặt mình chính là Tô Mân Ngôn thì liền sợ tới mức cuống quýt nắm điều thuốc lại dấp trong lòng bàn tay, rồi lại hé miệng rên một cái, rõ ràng đã bị đầu điều thuốc làm phỏng.

“Ném đi!” Tô Mân Ngôn la lên, nhanh chóng hất tay cô ra, lòng bàn tay trắng mịn đã bị phỏng một mảng hồng hồng.

“Em ngốc đấy à? Sao lại nắm đầu cháy vào trong tay?” Tô Mân Ngôn hơi đau lòng, nhưng mà thật ra là giận cô ngu dốt nhiều hơn.

Diệp Tư mím môi, nửa ngày mới kêu nhỏ: “Giáo sư Tô.”

Cô thuộc dạng bé ngoan truyền thống, trong lòng luôn có sự e ngại với thầy cô.

“Vi sao lại ở đây? Thầy nghe nói gần đây em hay trốn học đúng không? Không muốn tốt nghiệp sao?” Tô Mân Ngôn từ xưa đến nay luôn là người ôn hòa nhất, chưa từng có thái độ nghiêm khắc đến như vậy.

“Em...” Diệp Tư mấp máy môi, cúi đầu nhỏ giọng nói, “Em... lần sau sẽ đến lớp. Thật xin lỗi.”

“Xảy ra chuyện gì thế, có thể nói cho thầy biết không?” Giọng của Tô Mân Ngôn nhẹ hẳn xuống, “Thầy nghe người ta nói nhà em có xảy ra chút việc. Nếu em thấy không sao, có thể kể với thầy một chút, thầy giúp em nghĩ cách, em thấy được không?”

Diệp Tư cúi đầu, rất nhanh có cái gì đó rơi trên mặt đất, một viên rồi lại một viên rơi xuống, tung tóe mớ hồ trên mặt đất.

Một buổi chiều vào đông, dưới đài suối phun của công viên, một người đàn ông tao nhã nắm tay một cô nữ sinh nhỏ, lắng lắng nghe cô nức nức nở nở kể lể.

Diệp Tư và Tô Mân Ngôn hàn huyên suốt một buổi chiều. Tới hơn bốn giờ, Tô Mân Ngôn lái xe đưa cô về nhà, trên đường lại quan tâm ghé mua thuốc trị phỏng, luôn miệng dặn dò cô phải chú ý miệng vết thương trên tay, phải nhớ bôi thuốc.

Diệp Mạnh Giác xong việc của công ty, nhìn đồng hồ thì đã chín giờ tối. Lúc hơn năm giờ, Diệp Tư có gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có về ăn cơm chiều không, lúc nghe thấy anh nói sẽ về rất trễ, cô nhóc còn không hài lòng la hét đòi anh từ chức.

Nghĩ đến đây, Diệp Mạnh Giác không khỏi cười cười một cách cay đắng. Bé con luôn làm ra vẻ rất hưng phấn ở trước mặt anh, nhưng chính vì cô càng làm như vậy, anh lại càng đau lòng. Vừa nghĩ đến việc cô một thân một mình ngồi nỉ non khóc lóc ở nghĩa trang cha mẹ, lòng anh liền giống như bị cái gì đó nắm chặt rồi xoắn mạnh lại, đau đến hít thở không nổi.

Chuyện bây giờ anh có thể làm chính là mau chóng đem toàn bộ tài sản đăng ký dưới tên anh sửa lại cho rõ ràng, toàn bộ để lại cho cô, một phần cũng không giữ lại. Anh không thể trả cho cô một đáp án công bằng nên cũng chỉ có thể thông qua phương thức này khiến cho toàn bộ những hy vọng của Lý Hoa Quyên thất bại. Chỉ có như vậy, lòng anh mới có thể dễ chịu một chút.

Trên đường về nhà, Diệp Mạnh Giác cố ý đi vòng đến một bệnh viện, tìm bác sĩ quen hỏi thăm thuốc trị phỏng tốt nhất. Tuy anh không thể ở cạnh Diệp Tư bất cứ lúc nào, nhưng thời thời khắc khắc anh luôn muốn biết cô đang làm cái gì, có chuyện gì hay không, thì mới có thể yên tâm được.

Nghĩ nghĩ, Diệp Mạnh Giác lại mượn điều thuốc của bác sĩ, nhấn vào trên mu bàn tay giáp ngón út, vết phỏng hồng hồng khá lớn. Đau đớn thế này với

Diệp Mạnh Giác mà nói thì không thấm vào đâu, nhưng hôm nay mắt anh lại có chút ướt át.

Về nhà, Diệp Tư phát hiện vết phỏng hồng hồng trên tay anh, lập tức kêu la xuyt xoa, cầm lọ thuốc Diệp Mạnh Giác mang đến cẩn thận bôi qua một lượt cho anh. Cô bôi xong thuốc, chu miệng thổi miệng vết thương cả nửa ngày, ngược về mặt đau lòng hỏi: “Chú à, còn đau không?”

Diệp Mạnh Giác nói không ra lời, chỉ ôm cô vào ngực, trong lòng thầm lặng hỏi, bé cưng, còn đau không?

Trước khi đi ngủ, Diệp Mạnh Giác bung cho Diệp Tư một ly sữa ấm. Diệp Tư nghe lời uống xong, không bao lâu đã ghé vào lòng Diệp Mạnh Giác mà ngủ. Đèn đêm đầu giường phát ra ánh sáng mờ mờ, dưới ánh sáng yếu ớt đó, Diệp Mạnh Giác nhìn khuôn mặt ngủ say của Diệp Tư, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vết thâm đen dưới mí mắt cô, bé cưng, bé cưng có biết không, mấy ngày nay bé cưng ngủ không được, chú cũng không ngủ được giống bé cưng. Nhìn đôi mắt thâm đen của bé cưng, cho dù bé cưng có tươi cười xán lạn cỡ nào thì chú cũng đau lòng muốn chết. Bé cưng, bé cưng, bé cưng. Tại sao chúng ta có thể kéo dài như vậy?

Anh xuống giường, lấy thuốc trị phỏng ra lần nữa, mở bàn tay nhỏ xinh của Diệp Tư ra, bôi thuốc lên chấm đỏ nhỏ kia trong lòng bàn tay cô. Bôi thuốc xong, anh bắt chước dáng vẻ của cô, thổi thổi vào trên bàn tay cô, thổi một lúc thì nhin không được liền vùi mặt vào trong lòng bàn tay cô. Từ từ, chậm rãi, có một dòng chất lỏng ấm áp theo khe hở ngón tay cô thấm vào trên da trái giường, loang ra một khoảng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Sáng hôm sau tỉnh lại, Diệp Tư thoải mái cọ cọ trong lòng Diệp Mạnh Giác. Đã thật lâu rồi cô không có được một giấc ngủ sâu và thẳng giấc như vậy. Cô lại tiếp tục dán sát cọ cọ vào lòng Diệp Mạnh Giác bởi nơi này là nơi cô quyến luyến không muốn rời bỏ nhất.

Diệp Mạnh Giác hi hi mắt, bé con vừa trở mình là anh tỉnh ngay, nhưng vì không muốn quấy rầy sự hưng phấn của cô, anh vẫn nhắm tịt mắt giả bộ như vẫn còn chưa tỉnh.

Diệp Tư uốn sát trong lòng Diệp Mạnh Giác hơn nửa ngày mới vươn tay lấy di động đặt trên tủ cạnh đầu giường. Đã hơn chín giờ. Diệp Tư ném di động về chỗ cũ, lại chui vào trong ổ chăn nằm tiếp.

Không được hai giây, cô lại mở bừng mắt. Hôm nay hình như cô có tiết học thì phải! Hôm qua cô đã hứa với thầy Tô Mân Ngôn là sẽ đi học chăm chỉ rồi. Cô bò từ trong lòng Diệp Mạnh Giác ra, bước xuống giường xong quay lại hôn lên mặt anh một chút.

Chờ Diệp Tư rửa mặt xong đi ra, Diệp Mạnh Giác làm như vừa mới tỉnh lại, ngồi ở mép giường ra vẻ mê man mơ hồ, thấy Diệp Tư đi ra liền bùng bùng hỏi giọng hơi oán giận: “Sao chú lại dậy trễ vậy?”

Diệp Tư đi qua phía anh, cúi đầu hôn lên mặt anh một cái, “Có sao đâu, lâu lâu lén lười một bữa cũng được mà. Chú là ông chủ, ai dám nói gì chú.”

Diệp Mạnh Giác mở hai tay, ôm cô vào lòng, vùi đầu vào tóc cô, lầu bầu ừ một tiếng, trong giọng ẩn hiện ý làm nũng.

Diệp Tư bị biểu hiện trẻ con của anh làm cho bật cười, bàn tay nhỏ vỗ vỗ trên lưng anh hai cái, “Dạo này chú mệt chết rồi phải không? Nếu vậy bữa nay ở nhà nghỉ ngơi một bữa đi.”

Diệp Mạnh Giác do dự một chút rồi vẫn nói: “Dạo này bận quá, chú rửa mặt xong thì phải tới công ty, hôm nay nghỉ không được.”

Sau khi cấp tốc rửa mặt, Diệp Mạnh Giác chở Diệp Tư đến trường. Nhìn bóng dáng bé nhỏ của Diệp Tư khuất trong tòa nhà học đường rồi anh mới quay đầu xe lái đến công ty.

Sau khi hết giờ học, Diệp Tư bất ngờ khi thấy chú tài xế tên Đại Phú đang chờ cô dưới lầu học đường.

“Diệp tiểu thư.” chú tài xế cung kính hô, “Diệp lão tiên sinh đang chờ trong xe.”

Diệp Tư càng chán động. Ông rất ít khi nào tìm cô, cho dù có chuyện thì cũng đều là bọn họ về nhà lớn gặp ông. Diệp Tư thật sự chưa bao giờ nghĩ tới ông sẽ tự mình đến trường học tìm cô.

Diệp Quân dường như đang nhắm mắt dưỡng thần, Diệp Tư đứng ngoài xe do dự một hồi rồi mới mở cửa xe.

Nghe tiếng mở cửa xe, Diệp Quân quay sang nhìn Diệp Tư nói: “Tan học rồi à? Nhanh lên xe đi.”

Diệp Tư ngoan ngoãn “Chào ông” một tiếng, đoan đoan trang trang ngồi ở vị trí gần sát cửa sổ.

Diệp Quân lấy từ bên cạnh ra một cái hộp tinh xảo, “Ta nghe Mạnh Giác nói, cháu thích ăn bánh sầu riêng ở tiệm này.”

Sau khi kính sợ nhận lấy, Diệp Tư nâng niu chiếc hộp trong tay nhưng cũng không mở ra ăn. Đối với Diệp Quân, tình cảm của cô thật sự phức tạp. Trước kia là vừa sợ lại vừa hận, về sau, sau khi nghe Lý Hoa Quyên nói giữa hai người không có liên hệ máu mủ rồi, thì mối hận đối với ông đã chậm rãi phai nhạt, chỉ còn lại nỗi bất bình cùng sợ hãi.

“Ăn lúc nó còn nóng đi.” Nói với cô xong, Diệp Quân lại nói với Đại Phú đằng trước, “Đi thôi.”

Diệp Tư nghe lời mở hộp ra, đeo cái bao tay vào, cầm lấy một cái bánh đưa đến trước mặt Diệp Quân, “Mời Ông ăn.”

Cô chỉ định khách khí một chút, bởi trong ấn tượng của cô, Diệp Quân cực ít khi ăn mấy thứ này, không ngờ, lần này Diệp Quân lại ngoại lệ đeo bao tay vào, cầm lấy bánh.

Diệp Tư được sủng ái lại đâm ra lo sợ, tự mình cầm lấy một cái khác, dè dặt cắn ăn.

Xe lái vào đường chính, vượt qua vài giao lộ, Diệp Tư từ từ phát hiện nơi bọn họ sẽ tới, miếng bánh sầu riêng chưa kịp nuốt trong miệng chợt nghẹn ngang cổ họng, cách nào cũng không nuốt xuống được.

Xe dừng dưới chân núi, Diệp Quân chống quai trượng xuống xe. Trước đây ông liệu mình cực khổ xây dựng sự nghiệp, từ khi còn trẻ đã tích đầy bệnh trong người, nên giờ mới sớm về nhà tĩnh dưỡng, rất ít khi nào hỏi đến chuyện của công ty.

Đại Phú mang theo lẵng hoa quả, ôm một bó hoa, xuống xe theo ông.

Diệp Tư đỡ Diệp Quân đi từ từ lên lưng chừng núi. Ông chủ canh nghĩa trang thấy họ liền vội vàng chạy tới chào hỏi, Diệp Tư thấy thế mới biết hóa ra Diệp Quân cũng thường tới nơi này. Cô không khỏi cảm thấy mũi mình chua xót. Ấn tượng về ba mẹ trong cô đã dần dần trở nên mờ hồ qua nhiều tháng năm, nhưng có một số đoạn ngắn nào đó vẫn khắc sâu ở ký ức trong đầu. Cô còn nhớ rõ, trước khi xảy ra chuyện, ông tuy rất nghiêm khắc nhưng vẫn thương yêu cô, cũng thường xuyên lộ vẻ tươi cười với cha mẹ cô. Ngược lại, mấy năm nay, gần như khó khi nào được nhìn thấy ông nở nụ cười. Lúc này xem ra, ông vẫn rất thương yêu ba cô đấy thôi.

Diệp Tư nghĩ đến đây, trái tim dần dần thả lỏng.

Diệp Tư tự mình bày mâm quả, cắm hoa, quỳ xuống lạy bốn lạy, trong lòng thầm trò chuyện với cha mẹ.

Dập đầu xong đứng lên, Diệp Tư mới phát hiện nước mắt đã rơi đầy trên mặt ông. Ông lão đã hỏi hận mười mấy năm nay, rốt cuộc giờ khắc này, tại nơi đây, lặng lẽ bạo phát ra một lần. Trước kia, mỗi lần ông tới đây cũng không dám ở lâu, đặt đồ đạc này nọ xuống xong thì lập tức vội vàng rời đi. Có lẽ trong tiềm thức, ông sợ Diệp Mạnh Tiêu trách cứ ông. Năm xưa ông thật sự là đã vâng đầu mới có thể tin rằng Diệp Mạnh Tiêu không phải con ruột của ông, mới có thể thẹn quá thành giận mà bật thốt lên những lời tuyệt tình như vậy.

Lúc Diệp Tư gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, anh đang họp trong phòng họp. Lý Mẫn hốt ha hốt hoảng chạy vào ghé tai anh nói nhỏ một câu, anh lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Thật ra đó chẳng qua chỉ là một cuộc điện thoại mà thôi, nhưng Lý Mẫn biết, hễ Diệp Tư mà gọi điện thoại tới thì đối với Diệp Mạnh Giác mà nói đó là một chuyện lớn hơn trời, đặc biệt là ở thời điểm nhạy cảm như lúc này.

Nghe tiếng khóc sụt sùi của Diệp Tư truyền qua điện thoại, Diệp Mạnh Giác lập tức hoảng hốt, lo lắng hỏi thăm một lúc mới biết được bé con cũng không có bị bất nạt gì, mà chỉ là bị anh làm cho cảm động đến bật khóc mà thôi.

Suốt dọc đường từ nghĩa trang về, Diệp Quân đã nói cho Diệp Tư biết, mấy hôm trước Diệp Mạnh Giác đã từng đến yêu cầu ông đem chứng cứ phạm tội của Lý Hoa Quyên giao ra. Trong lòng cô khổ sở muốn chết, bởi cô biết chủ đã vì cô mà hành động mạnh tay đến nước này. Cô không hề dấu diếm chút nào mà khóc nức lên, hoàn toàn không nghe được sau đó Diệp Quân còn nói gì nữa.

Vội vã gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác, khi Diệp Tư nghe được giọng của anh thì hận sao mình không thể lập tức bay ngay đến bên cạnh anh lúc này. Đợi đến khi anh chạy gấp về nhà, ở trong phòng Diệp Tư nghe được tiếng anh dừng xe thì vội vàng chạy ra, ba bước nhập thành hai, nhảy thẳng vào đôi tay Diệp Mạnh Giác đang giang ra đón cô ôm vào trong lòng.

Diệp Mạnh Giác ôm trọn bé con vào trong lòng, sức lao đến của Diệp Tư quá mạnh mẽ khiến anh phải liên tục lui về phía sau hai bước nhỏ mới đứng vững lại được.

Bé con trong lòng liên tục gọi anh, tiếng nọ chồng lên tiếng kia, dường như không tìm được bất cứ từ ngữ nào khác có thể biểu đạt được cảm xúc của cô lúc này. Diệp Mạnh Giác ôm cô như đang ôm một đứa bé con, hai tay đỡ hông cô, cầm đề trên vai cô, bước vào trong nhà.

Đặt cô ngồi xuống trên ghế sofa, Diệp Mạnh Giác nhìn cô đang rơi nước mắt giàn giụa, cười cười vuốt vuốt cái mũi nhỏ của cô, “Bé cưng ngốc, khóc lóc cái gì? Đúng là bé cưng ngốc của chú mà.”

“Chú mới đúng là chú ngốc! Chú ngốc nhất!” Diệp Tư nghẹn ngào nói, “Chú ngốc.”

“Chú ngốc xứng với bé cưng ngốc nhỉ, vừa khéo một đôi!”

Diệp Mạnh Giác lau nước mắt trên mặt cô xong thì lập tức lại có giọt nước mắt khác ào ào chảy xuống, anh lau nửa ngày mà mãi vẫn không thấy ngừng, làm như trong đôi mắt to tròn kia không có chỗ nào chứa được nước mắt vậy.

“Ngoan, ngoan, đừng khóc.” Diệp Mạnh Giác kề đôi môi mềm mại của mình lại gần, dán lên mắt Diệp Tư, mát sạch toàn bộ nước mắt chảy ra từ mắt cô.

Nước mắt mặn mặn, nhưng Diệp Mạnh Giác lại cảm thấy dường như trong đó lại lẫn một chút sõi tơ thơm ngọt, như mùi sữa nhàn nhạt. Có lẽ mũi anh đang hít vào mùi sữa thơm trên người Diệp Tư, hòa chung với hương vị nơi đầu lưỡi, đã khiến cho anh có ảo giác này.

Diệp Mạnh Giác đột nhiên cảm thấy tim mình đập thình thịch càng lúc càng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Diệp Tư cảm giác nụ hôn của Diệp Mạnh Giác bỗng trở nên khá kịch liệt. Anh vốn đang nhẹ nhàng mát những giọt lệ trên mặt cô, dịu dàng ảm áp, không mang theo một tia tình dục nào. Nhưng bây giờ, cô rõ ràng cảm nhận được nụ hôn của anh dần dần trở nên nồng nhiệt. Môi anh hôn dày đặc trên hai má cô, đi đến trên môi, rồi lưu luyến ở khe miệng của cô không chịu rời đi. Diệp Tư hơi hơi run rẩy, anh biết rất rõ hôn ở nơi nào có thể làm cho cô toàn thân tê dại xụi lơ xuống, anh rất rành những điểm nhạy cảm này.

Rồi Diệp Mạnh Giác cũng buông nơi đó ra, hơi lệch sang một chút, áp lên đôi môi hồng phấn căng mọng của cô. Anh hết hôn rồi lại cắn, dường như mùi vị nơi đó là ngon ngọt nhất trên đời.

Diệp Tư nghiêng mặt qua một bên, cô vừa mới khóc xong nên cái mũi bị nghẹt không thở được. Diệp Mạnh Giác nhất quyết không buông tha, lập tức đuổi theo, bàn tay to nâng lên chế ngự cái gáy của cô, lại một lần nữa dùng môi chính xác ở trên môi cô.

Cứ trần trọc kịch động như thế, mãi cho đến khi đầu óc của Diệp Tư bị những nụ hôn của anh làm cho tối tăm mờ mịt, hoàn toàn mất hết ý thức về xung quanh. Diệp Mạnh Giác vẫn còn cảm thấy chưa đủ, luôn bàn tay vào trong quần áo cô, nâng cánh tay của cô lên, chỉ động vài cái đã cởi sạch quần áo trên người cô.

Bỗng thấy trên người chợt lạnh, đầu óc vẫn đang hỗn loạn của Diệp Tư lập tức thanh tỉnh, khi cô thấy cặp mắt của Diệp Mạnh Giác âm trầm và lóe lên nhiều tia lửa nhỏ thì lập tức ngăn lại, “Chú à, lên lầu đã, Di Thái sắp về tới rồi.”

Diệp Mạnh Giác lúng búng trong cổ họng: “Lát nữa, lát nữa hãy lên.”

Vừa nói xong, anh đã mãnh liệt vọt vào thật sâu, thỏa mãn rên một tiếng rồi nhanh chóng vận động.

Diệp Tư co rút toàn thân, thở gấp liên tục, vừa khoái cảm khi anh xông vào liên tục, vừa lo lắng đề phòng bởi sợ Di Thái quay lại. Nhưng chỉ mới ra vào được vài cái thì cô đã nhanh chóng mê muội. Cảm giác được hoa tâm của cô run rẩy, Diệp Mạnh Giác khoan khoái cười ra tiếng, “Bé cưng, bé cưng của chú ngoan lắm, rất ngoan, chú thật thích.”

Cười mới vài tiếng, anh lại trở ngược hít sâu vào một hơi, “Bé cưng ngoan, bé...”

Diệp Tư cắn môi dưới vô tội nhìn anh, phía dưới lại càng hút chặt hơn. Ai bảo anh chê cười cô chứ.

Anh dừng lại, cố gắng nén nhịn, vỗ nhẹ lên mông cô, “Nhóc con.”

Trong giọng nói vừa có oán giận lại có yêu thương.

Sau một lúc, anh lại bắt đầu đưa đẩy, hoàn toàn không để ý đến phản đối của Diệp Tư, bởi lúc này anh đã khó mà dừng lại. Diệp Tư luôn để tai nghe ngóng bên ngoài, lúc này đột nhiên kẹp chặt lấy anh, lo lắng nhỏ giọng kêu lên: “Chú, chú à, Di Thái về kìa.”

Lúc này, Diệp Mạnh Giác đã là xe lao dốc làm sao phanh lại được, ôm lấy cô đâm mạnh vào, vừa cấp tốc đi lên trên phòng cô ờ lâu một. Anh vừa đá văng cái cửa ra đi vào thì Diệp Tư cũng vừa nghe được tiếng cửa lớn mở ra.

Diệp Tư ghé đầu vào trên vai anh, đôi bàn tay trắng như phấn buông thông hai bên thân. Quần áo của cô còn vút lung tung lang tang trong phòng khách, người sáng suốt vừa nhìn thấy là biết ngay tại sao lại thế này.

Diệp Mạnh Giác đánh vào càng lúc càng mạnh, cánh tay nâng mông cô lên, đặt cô trên cánh cửa, va chạm từng phát từng phát mạnh mẽ.

Rất nhanh, Diệp Tư đã mất hết khí lực, mãnh lực của Diệp Mạnh Giác quá lớn, có nhiều lần cô bị đung vào cửa, phát ra tiếng vang “Bịch bịch”.

Diệp Tư lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, Di Thái nhất định sẽ nghe được rất rõ ràng. Cô cố gắng cắn chặt môi dưới, không để mình phát ra bất cứ tiếng rên rỉ nào, nửa người trên gắng gượng dựa vào người Diệp Mạnh Giác. Nhưng, càng đâm càng như vậy lại càng kích thích cô, rất nhanh, cô đã chịu hết nổi, run rẩy kêu rên sướng khoái.

Có vẻ như Diệp Mạnh Giác định cho cô trầm luân thật sâu, nên dù biết là cô đã chịu hết nỗi nhưng anh vẫn liên tiếp đưa đẩy thật cấp tốc. Cuối cùng, Diệp Tư nhìn không được nữa, nức nở lên tiếng cầu xin anh, giọng của cô lúc này lạnh lẽo cao vút như tiếng mèo con meo meo. Đường như rất hài lòng với biểu hiện của cô, Diệp Mạnh Giác chậm dần lại rồi ngừng hẳn, nhưng vẫn cầm sâu bên trong chứ không rút ra ngoài, ôm cô tựa vào sau cửa thờ hỗn hển.

Ngay lúc đó, Diệp Tư lên đỉnh lần hai, hoàn toàn điên cuồng, cũng không nghĩ là đang vương áo trên người anh, ghé miệng vào vai anh nhay cắn mạnh mẽ.

Diệp Mạnh Giác không để cho cô nghỉ ngơi được bao lâu, lại có xu thế vận động tiếp. Diệp Tư cảm thấy được ý đồ của anh, sống chết gì cũng cố lắc đầu không đồng ý. Cảm giác của cô hôm nay quá mức mãnh liệt, cảm thấy cả người như tan tác bốn phương tám hướng, hoàn toàn không thể nào chịu nổi nếu anh lại kéo dài thêm một lần hoan ái nữa.

Nhưng ở việc này, rất đáng giận là Diệp Mạnh Giác luôn luôn không chịu nghe lời cô. Cái gì cũng có thể nghe cô, nhưng chỉ riêng việc này là không.

Lần này, anh dời trận địa, ôm cô dời đến trước giá sách. Diệp Tư bám hai tay lên trên giá sách, định thoát khỏi anh. Nhưng dĩ nhiên là Diệp Mạnh Giác không để cho cô đạt được ý đồ, đuổi theo cô tiếp tục tiến công đầy mạnh mẽ. Lúc này anh dùng lực rất mạnh, Diệp Tư bị anh đâm xóc nảy như đang ở trên đỉnh sóng, lúc cao lúc thấp, hai vú tròn mềm trước ngực xóc nảy tung lên. Đến lúc sắp không chịu nổi, cô đành phải mở miệng kêu la rên rĩ, nhưng cũng may còn biết tiết chế, mặc dù kêu la nhưng cũng rảng thấp giọng xuống, giống y như mèo kêu.

Nhưng cô không biết rằng, tiếng rên dè dặt như vậy của cô càng kích thích Diệp Mạnh Giác đến toàn thân ngứa ngáy, mãnh thú càng sung to lên thẳng tắp như gậy sắt, phần thân nóng rực của anh đâm sâu vào huyết động mềm mại của cô, nóng bỏng đến nỗi toàn thân cô run cầm cập.

Đã trải qua hai lần rồi nên lần này cô không dễ đến như vậy, chỉ cảm thấy sáng khoái đến khiến cả người run rẩy, da gà nổi từng tảng từng tảng, nhưng vẫn cảm thấy hơi hụt một chút, chỉ thiếu một bước nữa thôi mới đạt đến thiên đường khoái cảm kia.

Diệp Mạnh Giác càng dừng mãnh, cô cảm thấy bên dưới hơi ần ần đau, nên hơi rút thân lại phía sau, chỉ nghe “rầm” một tiếng, giá sách đằng sau không chịu nổi xung lượng mãnh liệt của hai người, ngã xuống.

Người Diệp Tư mất đi chỗ dựa, ngã ngửa ra đằng sau. Cô giật mình, cả người cứng ngắc, Diệp Mạnh Giác nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cổ cô.

Khoái cảm trí mạng đến ngay tại lúc này, như sấm vang chớp giật, như sóng thần mãnh liệt cuốn tới.

Phía dưới của Diệp Tư gắt gao co rút lại, khi được Diệp Mạnh Giác ôm vào trong ngực liền ngã đầu vào trên vai anh. Cô muốn hét lên, nhưng rồi lại sợ, chỉ có thể dùng bờ vai anh lấp miệng mà kêu la.

Cảm thấy mãnh thú nóng rực như gậy sắt cháy đỏ của anh đang phun trào ra từng luồng nóng bỏng, nóng đến nỗi cô càng khó nhịn được mà rên rĩ ư ư qua lỗ mũi như một con thú nhỏ.

Thật lâu sau, Diệp Tư mới buông bờ vai anh ra. Diệp Mạnh Giác vỗ vỗ mông cô, nói bằng giọng khàn khàn: “Bé cưng thật là lợi hại.”

Mỗi lần sau khi xong, anh đều sẽ thỏa mãn vỗ nhẹ mông mềm của cô, coi đó như khích lệ.

“Cẩn chú có đau không?” Diệp Tư hỏi.

“Chỗ nào?” Diệp Mạnh Giác hồn nhiên không biết.

Diệp Tư nghe vậy liền cười phì, thè đầu lưỡi liếm liếm bờ vai anh, “Chỗ này nè.”

Diệp Mạnh Giác lúc này mới cảm thấy ran rát, cười khoan khoái, “Bé cưng, bé cưng có cắn chết chú, chú cũng cam tâm tình nguyện mà”.

Hôm sau, Diệp Mạnh Giác nhận được điện thoại từ Diệp Quân, nói là cần bàn với anh một chút về vấn đề tài sản. Lúc anh về đến biệt thự thì thấy luật sư đã có mặt chờ sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

Chương 62

Diệp Mạnh Giác hàn huyên với Diệp Quân một lúc lâu, đến khi thấy đã trễ mới đứng dậy chuẩn bị về nhà. Lúc đi ngang qua phòng khách, Lý Hoa Quyên đứng lên từ ghế sofa, “Mạnh Giác, nói chuyện với mẹ một chút.”

Diệp Mạnh Giác hơi khựng lại, lãnh đạm: “Giờ con không muốn nói chuyện với mẹ về bất cứ điều gì, ngay cả khi mẹ muốn thanh minh.”

Anh nói xong, tiếp tục đi ra ngoài. Giờ này phút này, Lý Hoa Quyên đã chẳng còn hoảng hốt gì nữa mà bình tĩnh nói: “Nói chuyện chút đi, mẹ sẽ không hại con đâu mà sợ.”

Bà không nói ra những lời này thì còn đỡ, nói ra lại càng khiến cho Diệp Mạnh Giác lập tức nổi trận lôi đình. Anh dừng chân lại, chậm rãi xoay người, nhìn Lý Hoa Quyên cười lạnh, “Mẹ nói như vậy, phải chăng con nên cảm thấy may mắn vì con có liên hệ máu mủ với mẹ? Ở trong mắt mẹ, có phải trừ liên hệ máu mủ và gia sản ra thì chẳng còn gì khác cả không? Con nói cho mẹ hay, sau này Tiểu Tư sẽ có con với con, cũng xem như là có quan hệ huyết thống với mẹ đấy chứ nhỉ.”

Sắc mặt Lý Hoa Quyên dần dần trở nên trắng bệch, “Mạnh Giác, mẹ là mẹ của con, trong người con đang chảy dòng máu của mẹ, chẳng lẽ mẹ dốc tất cả sức lực để vun vén cho con mà cũng là sai sao? Cho tới bây giờ, trong mắt cha con không hề có con, mà chỉ có Diệp Mạnh Tiêu! Ông ta có từng coi trọng mẹ con ta khi nào chưa? Mẹ không cam lòng! Mẹ thật sự không cam lòng! Dựa vào cái gì mà mẹ hiển dạng sự thuần khiết trong trắng, toàn tâm toàn ý theo ông ta nhiều năm như vậy, lại không thể sánh bằng người đã chết mà lòng ông ta vẫn còn vương vấn kia?”

Lý Hoa Quyên càng nói càng kích động, gương mặt trước đó tái nhợt giờ phỉếm hồng, “Nếu mẹ không tranh giành thì giờ con đang ở đâu? Nước Mỹ? Hay là ở một cái xó khi ho cò gáy nào đó mà tay làm hàm nhai? Còn Diệp Mạnh Tiêu thì sao? Nó là người thừa kế của cái nhà này, cái gì cũng đều là của nó. Con sẽ không có gì hết! Không có gì hết! Vậy thì vì sao con lại oán mẹ? Tại sao lại oán mẹ?”

Diệp Mạnh Giác nhìn vẻ mặt càng lúc càng trở nên dữ tợn của bà, lắc đầu, “Con sửa lại cho đúng một chút nhé! Đầu tiên, đó không phải cha ruột của con! Chắc mẹ phải là người hiểu rõ điều này hơn ai hết chứ! Thế thì dựa vào đâu mà đòi ông ấy phải đối xử với con giống như đối xử với anh hai? Dựa vào cái gì, hả? Mẹ phản bội ông ấy, cho dù có xuất phát từ bất kỳ lý do gì thì cũng là phản bội, thế mà còn yêu cầu ông ấy đối xử tốt với con? Trên đời làm gì có đạo lý nào giống vậy? Thứ hai, mẹ lấy cái gì để so sánh với mẹ của anh hai? Bà ấy đã làm gì? Mẹ đã làm gì? Cho đến phút lâm chung, bà ấy vẫn một lòng một dạ suy nghĩ cho cái nhà này. Nếu nói bà ấy có làm sai chỗ nào, đó chính là đã đem cái nhà này phò thác cho mẹ! Đây là việc duy nhất bà ấy làm sai!”

Diệp Mạnh Giác lặng lẽ nhìn bà, giọng nói tràn đầy mỉa mai trào phúng, “Còn mẹ, mẹ đã làm gì mẹ nói xem? Dựa vào cái gì mà ông ấy phải quên đi một người tốt như vậy để chỉ nghĩ đến mẹ?”

“Ngay cả mày cũng nói như vậy à?” Lý Hoa Quyên đột nhiên cười rộ lên, “Hay, giỏi lắm, con tôi đấy! Đây là con tôi sinh ra đấy! Tao một lòng một dạ vì mày mà tí mĩ sắp xếp tất cả những kế hoạch này, toàn là nghĩ cho mày. Thế mà mày còn cắn ngược lại tao, cười nhạo tao như vậy đấy à?”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy, cười lạnh một tiếng, “Tốt cho con? Thế nào gọi là tốt cho con? Giết chết anh hai chị dâu yêu thương con nhất, phá hoại mối quan hệ giữa con với bé cưng, đó gọi là tốt cho con đấy à? Đặt máy nghe trộm, gắn camera ở văn phòng con, đó là biểu hiện cho tấm lòng yêu thương của mẹ đó hả? Rốt cuộc mẹ có biết cái gì là tốt cho con hay không? Mẹ bớt làm một việc nào là mẹ ban ân rất lớn cho con việc đó đấy.”

Diệp Mạnh Giác ngừng lại, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh mà tuyệt tình nói: “Con sẽ không hối hận ông ấy đã làm cha con hơn ba mươi năm, nhưng lại hối hận mẹ làm mẹ con hơn ba mươi năm.”

Sắc mặt đỏ hồng vì kích động của Lý Hoa Quyên nháy mắt trở nên trắng bệch, bà nhìn chăm chăm vào Diệp Mạnh Giác, “Mày hối hận tao là mẹ của mày? Mày hối hận tao là mẹ ruột của mày? Mày hối hận...”

Bà thì thào lặp đi lặp lại câu này mấy lần, mắt rời khỏi người Diệp Mạnh Giác nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mờ mịt. Cả cuộc đời bà, đầu tiên là giờ mọi thủ đoạn để bắt cho được trái tim của Diệp Quân, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng thì lại trăm phương nghìn kế giết chết con trai ông ấy, để nắm mọi thứ trong tay bà. Nhưng nãi cho đến lúc này, bà cũng không biết kết quả mà bản thân mình muốn là cái gì. Tranh giành gia sản ư? Hay là cái gì? Chính bà cũng không rõ lắm! Con trai duy nhất của bà cũng trở mặt thành thù với bà. Vậy kết quả mà bà đeo đuổi là cái gì? Bà làm tất cả những điều kia rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chỉ trong nháy mắt bà như già đi cả mười mấy tuổi, ngay cả khi phải ngồi trong trại giam trước đây bà cũng chưa bao giờ trông già nua đến vậy, dùng bước chân tập tễnh lảo đảo đi qua người Diệp Mạnh Giác.

Diệp Quân đứng trên bậc thang lạnh lũng nhìn bà, vẫn cái nhìn của người trên cao mà nhìn xuống bà y như trước giờ, ông vĩnh viễn cao xa nơi kia, bà có tiến cách nào cũng không với tới độ cao đó được.

Được voi đòi tiên! Đúng là được voi đòi tiên! Bà xưa nay luôn tâm cao khí ngạo, chỉ bắt đắc dĩ là gia cảnh quá nghèo khó, mệnh so ra còn bạc hơn voi. Cuối cùng, khi chiếm được một cơ hội để có thể nở mày nở mặt mà ngẩng cao đầu một ngày rồi, thì nào biết, lòng người đứng là thứ tham lam nhất trên đời này, đã được một điều, lại muốn có thêm một điều khác, xong lại vẫn còn cảm thấy thiếu, vĩnh viễn không có chừng mực!

Diệp Mạnh Giác nhìn thoáng qua Diệp Quân thật nhanh. Ông đứng trên đó, ánh mắt tối sầm, nhưng đằng sau vết âm trầm đó vẫn không giấu được đáng vẻ già nua nặng nề của ông lúc này. Đáng lý ra giờ này ông có vợ hiền con thảo quây quần xung quanh, cháu gái ngoan ngoãn nghe lời nũng nịu nơi đâu gối, thế mà giờ đây ông lại lẻ loi một mình.

Diệp Mạnh Giác không dám nhìn lâu, bước nhanh đi ra ngoài.

Nhấn mạnh chân ga chạy như điên, mãi đến khi về đến trước cửa nhà, anh mới tạm ổn định được nỗi lòng của mình, ngồi trong xe một lúc để thờ sâu điều chỉnh cảm xúc trong lòng xong mới xuống xe đi vào nhà.

Đường Duyệt đã ở trong nhà. Đạo này, hễ không có chuyện gì thì anh lại chạy tới đây chơi với cô, vốn anh đã có ý nghĩ như vậy trong bụng, nên sau khi

được sự cho phép của Diệp Mạnh Giác thì càng siêng năng lui tới.

Diệp Tư ôm con mèo ngồi cuộn chân trên ghế sofa đơn, khoe miệng lấp ló nụ cười thân nhiên, chăm chú nghe Đường Duyệt nói chuyện. Ánh lửa trong lò sưởi chiếu ánh sáng hồng hồng trên gương mặt cô.

Đường Duyệt thì đang đứng ở một bên, mặt mày hớn hờ, nói năng hăng say.

Diệp Mạnh Giác kéo mở cà vạt trên cổ, vừa đồi giày vừa nói: “Nói cái gì mà cao hứng thế?”

Diệp Tư thấy anh về, ném mèo con trong tay, sôi nổi chạy lại đưa tay giặt cà vạt của anh, ánh mắt lung linh tràn đầy sắc màu, lưng đưa về phía Đường Duyệt nên đồi môi kiêu kiêu tự do hướng sang anh chut chut đầy mỉa mai.

Lập tức, cơ thể Diệp Mạnh Giác phùng lên một ngọn lửa. Nhóc con giặt cà vạt của anh xong liền cười khanh khách chạy tránh ra.

Đường Duyệt vẫn đứng tại chỗ, thấy ánh mắt của Diệp Mạnh Giác tối sầm lại thì không hiểu ra sao. “Diệp đại ca, sao thế?”

Diệp Tư sợ Diệp Mạnh Giác nói gì, vội vàng cướp lời: “Anh ấy đồi bụng.”

Nói xong lại giặt mình bởi cảm thấy câu trả lời này rất... áy náy, vội vàng giải thích: “Đúng là đồi bụng rồi mà.”

Đường Duyệt quai dị nhìn cô một cái, rồi lại trở nên mặt tự nhiên dời ánh mắt sang chỗ khác. Mặt Diệp Tư nháy mắt đã đỏ hồng lên tận chân tóc, câu giải thích cũng chẳng rõ ràng gì, mà càng giải thích lại càng tà ác hơn.

Diệp Mạnh Giác hơi hơi gằn gặt khoe miệng, bé con này thật là.

“Đúng là đồi bụng thật, tối nay đi Thái nấu món gì ngon không?” Diệp Mạnh Giác giải vây cho cô.

“Người ta đi nhìn xem.” Bé con lập tức hùa theo, vô cùng lo lắng chạy vào trong bếp.

“Hôm nay cô ấy thế nào?” Diệp Tư mới vừa đi khỏi, Diệp Mạnh Giác đã nhỏ giọng hỏi.

“Tốt lắm, tâm trạng khá hoàn hảo.” Đường Duyệt nói, chần chờ thêm một câu, “Tuy nhiên, nghe nói ngày mai thầy Tô Mân Ngôn có hẹn với cô ấy.”

“Hẹn cô ấy?”

“... Ừ, nói là muốn đưa cô ấy đi chơi cho bớt buồn, lúc này em nghe họ nói thế qua điện thoại.” Đường Duyệt chợt có cảm giác sâu sắc rằng mình y như một tên gián điệp hai mang, còn bồi thêm một câu, “Thế nào chút nữa tiểu Tư cũng sẽ nói cho anh biết.”

Trên thực tế, Diệp Tư quả thật có ngoan ngoãn nói cho Diệp Mạnh Giác việc này, tuy nhiên cách nói hơi khác với Đường Duyệt một chút, bảo là lớp có hoạt động ngoại khóa ngoài trời. Diệp Mạnh Giác cũng không truy cứu làm gì, mặc kệ thế nào, cứ có gì đó có thể làm cho cô bớt đi nỗi bức bối trong lòng cũng đều tốt cả. Nhưng cái chính ở đây là, trong lòng anh hơi có chút đau đớn, ở lúc cô khổ sở đau lòng thế này mà người sát cánh bên cô lại không phải là anh.

Theo thường lệ, Diệp Tư uống cạn ly sữa mà Diệp Mạnh Giác bung tới cho cô trước khi đi ngủ.

Tính ra thì cũng sắp đến sinh nhật của cô rồi! Nhớ hồi trước khi đính hôn anh đã từng nói, đợi cho đến khi vừa qua khỏi sinh nhật cô thì lập tức làm giấy đăng ký kết hôn, trong lòng Diệp Mạnh Giác cảm thấy một tia cay đắng, bởi anh đoán chắc rằng dưới tình huống hiện tại, bé con sẽ không muốn tiến hành hôn lễ với anh đâu.

Trong bóng đêm, Diệp Mạnh Giác trần trọc mãi không ngủ được bèn đứng dậy sờ soạn lõi từ trong ngăn kéo ra một gói thuốc lá, nhưng rồi nhớ mình đã từng hứa với Diệp Tư là sẽ không hút thuốc nữa, nên lại đi đến trước bàn trang điểm, dầm chân mở nắp thùng rác, quăng gói thuốc lá vào.

Anh đứng mê man trước bàn trang điểm mất một lúc, hoàn toàn mất phương hướng không biết tiếp theo phải làm gì. Ngoại trừ việc nhất định phải làm cho Lý Hoa Quyên hoàn toàn mất hy vọng, liệu anh còn có thể làm được cái gì?

Ngồi xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm, Diệp Mạnh Giác kéo ngăn kéo nhỏ bên trái bàn trang điểm ra, bên dưới tầng tầng lớp lớp các gói bông hóa trang có giấu hai gói thuốc. Anh không biết cô học hút thuốc khi nào, có lẽ là đã bắt chước học theo Kiều Hoa Hoa từ trước, nhưng nhất định lúc đó là do các cô nhất thời tò mò, còn cô thật sự hút thuốc thật ra mới từ thời gian gần đây thôi. Có một vài buổi tối, cô lật tới lật lui trên giường, đợi đến lúc nửa đêm anh đã ngủ say mới đứng dậy, trốn vào trong toilet hút thuốc.

Diệp Mạnh Giác đóng ngăn kéo lại, ngồi sững sờ tại chỗ một lúc lâu, rồi một lần nữa mở ngăn kéo, lấy hai gói thuốc kia ra. Chúng tiếp tục theo bước gói thuốc trước của anh vào trong thùng rác.

Diệp Tư mơ mơ hồ hồ gọi anh. Anh bị tiếng kêu của cô làm cho trái tim mềm yếu hẳn, lại lên giường một lần nữa, ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay to lớn ra trước ngực cô nắm lấy một bên vú mềm mịn, chơi đùa nắn bóp lúc nhẹ lúc mạnh. Khi cảm giác được là mình đã sung lớn, anh lấy một bàn tay lớn dọc theo hông của cô tiến vào bên trong, tìm được hạt châu nơi bí mật của cô, nhẹ nhàng vuốt ve liên tục.

Cho dù là đang ngủ mơ nhưng thân thể Diệp Tư vẫn mẫn cảm như khi tỉnh táo, rất nhanh đã có một dòng chất lỏng nóng nóng mãnh liệt tràn ra. Tay anh

vẫn tiếp tục nắn vuốt nơi mặt hạch, khi biết cô đã sẵn sàng, anh sốt ruột khó mà kìm lòng liền nâng một bên chân của cô lên, từ phía sau vọt vào, tự thân vận động làm suốt một buổi tối.

Sáng hôm sau, sau khi Diệp Tư tỉnh lại thì mơ hồ cảm thấy sao cơ thể mình là lạ thế nào, vừa định đứng dậy thì thấy cả người đau như giã, vội vàng vén chăn lên nhìn thì thấy toàn thân đầy những dấu bầm tím cái nông cái sâu. Mặt cô xet một cái đỏ lên như gấc, nghĩ ngay nhất định đêm qua Diệp Mạnh Giác đã nhân lúc cô ngủ say mà ra tay với cô rồi. Nghĩ vậy, cô không khỏi phát sinh hoài nghi. Bình thường, cô không phải là người ngủ sâu, lúc nhỏ chú còn cười nhạo cô là cầm tinh con chó, bởi vì chỉ cần một chút động tĩnh là cô có thể tỉnh ngay. Thế thì tại sao tối qua anh ép buộc ghê gớm như vậy mà cô lại hoàn toàn chẳng biết gì?

Cô còn đang suy nghĩ, Diệp Mạnh Giác đã bước ra từ trong phòng tắm. Anh vừa tắm xong, tóc còn ướt chèm nhẹp nhỏ nước lỏng tỏng, thân trên để trần đứng giữa ánh nắng ấm áp buổi sớm mai, lộ rõ cơ bụng căng đầy và cánh tay mạnh mẽ, khiến Diệp Tư nhìn mà không nín nổi mặt hồng tím đập. Nhớ tới cánh tay kia của anh thường xuyên kéo móng nhỏ của cô mà ra sức, cô càng miệng đắng lưỡi khô.

Diệp Mạnh Giác cầm khăn lông trắng chuẩn bị lau tóc, thấy mắt Diệp Tư luôn chăm chăm dõi theo anh, hai bên má hiện sắc hồng ửng thì trong lòng vui mừng hết sức, mở miệng chọc cô: “Bé cưng, nhìn cái gì thế?”

Diệp Tư ấp úng: “Không... có...” rồi vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác, quét loạn ngang dọc trong phòng, rồi lại lén lút dời về chỗ cũ, vừa đứng đưng phải ánh mắt tràn đầy ý cười vui vẻ của Diệp Mạnh Giác. Diệp Tư lại lập tức có tật giật mình, chuyển ánh mắt đi lần nữa.

Gương mặt của anh chậm rãi gí sát lại gần, đến cách mặt cô chỉ 1cm thì dừng lại, “Thích hả?”

Diệp Tư khụ một tiếng, không trả lời.

“Bé cưng thích nhìn chú trần truồng hả?” Nói xong, cái quần lập tức rơi xuống đất. Diệp Tư nhìn sang vừa thấy cặp chân thon dài rắn chắc của anh vốn bị quần dài che lại giờ đã bày ra ngay trước mặt cô, “Sao bé cưng không nói chú biết sớm, thích thì chú ngày nào cũng cởi trống trơn cho bé cưng xem”

Diệp Tư nuốt một ngụm nước bọt, lắp bắp: “Không... Không có mà.”

“Thế à?” Diệp Mạnh Giác nhướn mày thật cao, nhìn lại cơ thể mình ra vẻ hơi thoảng thất vọng một chút, nói bằng giọng mát mẻ, “Bé cưng thật sự ghét bỏ vì chú già đi rồi sao?”

Diệp Tư vội vàng sẵn giọng nạt: “Làm gì có, chú lại nói bừa! Có đâu!”

“Chính vì chú lớn hơn bé cưng nhiều như vậy, bé cưng nhất định là ghét bỏ chú mới không thích nhìn.” Diệp Mạnh Giác nói tới đây, lại biểu hiện uất ức vô tội.

Diệp Tư không biết anh nói vậy là muốn có ý đồ cô, vội vàng nói: “Làm gì có! Chú chỉ lớn hơn người ta mười lăm mười sáu tuổi thôi mà, người ta chính là thích chú như vậy đó. Nhỏ thêm chút nữa người ta không thích đâu.”

Diệp Mạnh Giác cãi chính: “Đúng mười lăm tuổi, không phải mười sáu tuổi.”

Anh bày ra vẻ mặt nghiêm túc mà đáng yêu, Diệp Tư nhìn thấy yêu quá không nịn được mà cắn một phát lên mặt anh.

“Bé con là cún con đấy hả? Sao dạo này thích cắn người vậy?” Diệp Mạnh Giác ôm cổ cô, “Có thích hay không? Nói, có thích hay không?”

“Thích gì?” Diệp Tư giả ngu.

“Đương nhiên là thích thân thể của chú.” Diệp Mạnh Giác nắm bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, đặt lên trên người anh, vuốt dọc từ cổ xuống, “Thích không? Thích chỗ này không? Hay là chỗ này?..”

Trong phòng độ ẩm rất cao, chỉ trong chốc lát mà Diệp Tư đã đỏ mồ hôi ướt đẫm, cô không chống cự mà tự nhiên xuôi theo trầm luân dưới ánh mắt sáng quắc của anh “Thích, hề cái gì của chú cũng đều thích...”

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Thấy Diệp Mạnh Giác đã muốn xông vào cô mà ‘Tập thể dục buổi sáng’, Diệp Tư liền nhân lúc anh không chú ý, đột nhiên từ phía dưới thân anh trượt sang một bên thật nhanh.

“Chú à, người ta cần phải ra ngoài có việc, không được xằng bậy!”

Diệp Tư thở hổn hển gấp gáp, trên trán và chóp mũi đều lấm tấm những giọt mồ hôi trong suốt thật nhỏ, lấp lánh đầy vẻ quyến rũ dưới tia nắng mặt trời. Ngọn lửa nhỏ trong thân thể Diệp Mạnh Giác lại lập tức bốc cao và càng cháy càng mạnh. Thế nhưng bé con kia lại chẳng có ý tứ nào muốn dập tắt ngọn lửa này cho anh mà còn ôm quần áo trốn vào phòng tắm.

Tắm tấp qua loa, Diệp Tư mặc lại quần áo cho chỉnh tề rồi ra khỏi phòng tắm. Diệp Mạnh Giác vẫn ngồi ở cạnh giường, tóc tai đã chải chuốt ngay ngắn, thấy cô đi ra liền hỏi: “Muốn chú đưa bé cưng đi không?”

“Không cần, tài xế đưa người ta đi được rồi.” Diệp Tư từ chối.

Diệp Tư nhờ tài xế đưa cô đến trường học. Xe vừa dừng lại trước cổng trường học, cô còn chưa xuống xe thì đã nhìn thấy Tô Mân Ngôn đang đứng bên cạnh cổng trường chờ cô. Cô vội vã bước xuống xe, Tô Mân Ngôn cũng vừa nhìn thấy cô nên vẫy vẫy tay. Cô liền chạy lại phía anh.

Tô Mân Ngôn dẫn cô đi lên phía trước vài bước, mở cửa một chiếc xe đậu cạnh đường, cười nhẹ nói: “Lên xe đi, hôm nay dẫn em đi một nơi đặc biệt.”

Diệp Tư không ngờ, nơi mà Tô Mân Ngôn gọi là đặc biệt lại là nhà của anh. Nơi anh ở là một cái nhà cũ phòng ốc nhỏ nhỏ, cũng không cách trường học bao xa. Xe chạy vào tiểu khu rồi, anh mới giải thích với Diệp Tư, “Nhà của thầy trước kia ở ngay trong này, bây giờ quay lại đây, tự nhiên thầy đặc biệt hoài niệm thời gian lúc còn nhỏ, bởi thế mới cố ý tìm một phòng trọ ngay khu này.”

Diệp Tư nhìn ngó khắp nơi, “Tiểu khu này nhìn tốt lắm.”

Tiểu khu thật yên tĩnh, trông có vẻ đã rất lâu năm, người ở những nơi này phần lớn là các ông bà lão, trong không khí còn tràn ngập mùi thảo dược nhàn nhạt.

Diệp Tư đột nhiên nhớ đến một câu nói, “Ở ẩn ít ngày thì vào núi, giấu mình thật lâu thì ở đô thị.”

Cô bất tri bất giác lẩm bẩm câu này ra miệng. Tô Mân Ngôn đưa, “Nơi này các cụ ông cụ bà nhiều nên rất yên tĩnh, ngày thường hay tụ tập đấu chim, đánh cờ, tản bộ, coi như là một chốn tĩnh lặng giữa đô thị ồn ào.”

Vừa nói chuyện, hai người vừa đi vào một căn nhà lâu, bước trên bậc thang vừa hẹp vừa dốc lên tầng trên, đến nhà của Tô Mân Ngôn.

Sau khi mở cửa đi vào, Tô Mân Ngôn vào bếp nấu nước, Diệp Tư xoay người đánh giá chung quanh phòng khách. Chỉ một lúc sau, một tấm ảnh đặt trên tay vịn sofa đã hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Giáo sư Tô, đây là hình chụp cả nhà của thầy à?” cô cẩn thận cầm lên. Trong ảnh, Tô Mân Ngôn vẫn còn là một cậu bé ngây ngô, tuấn tú, mặc áo sơ mi trắng, đứng giữa cha và mẹ anh. Mẹ của anh là một phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, vẻ tươi cười rất hòa ái dễ gần. Còn cha anh lại là một người thoạt nhìn thật nghiêm khắc, hai mắt sáng ngời có thần nhìn thẳng về phía ống kính, đôi môi mím thật chặt, khiến người ta cảm giác được vẻ mặt uy nghiêm như toát ra từ người ông.

Tô Mân Ngôn tay cầm hai ly cà phê từ phòng bếp đi ra, thấy Diệp Tư cầm bức ảnh chụp cả nhà anh, cười cười nói: “Đó là ảnh hồi còn nhỏ của thầy, năm đó đại khái khoảng 10 tuổi, nhìn ngớ lăm phải không?”

Diệp Tư cười ha ha lắc đầu, “Nào có, giáo sư Tô lúc đó nhìn giống ông cụ non.”

Nói xong lại chỉ chỉ người đàn ông trong tấm ảnh, hỏi: “Đây là ba của giáo sư Tô đúng không? Nhìn nghiêm quá nhỉ, học sinh của ông ấy nhất định sợ ông ấy một phép.”

Tô Mân Ngôn khẽ cười, “Ông ấy rất nghiêm khắc, học sinh của ông đều gọi ông là ông già khốt ta bit đấy.”

Diệp Tư bật cười thành tiếng, chứ không phải sao, nhìn ảnh là đã thấy ông quả thật không giận mà uy rồi, học trò nhất định sợ một thầy giáo như vậy đến xếp re luôn.

Cô lại nhìn tấm ảnh một chút, nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ xong lại thì thào lẩm bẩm trong miệng: “Nhưng mà, sao lại thế nhỉ...”

Cô ôm khung hình nghĩ nửa ngày mới ngẩng đầu lên, thấy Tô Mân Ngôn mang vẻ mặt đầy nghiêm túc đang nhìn cô, lúc này cô mới bừng tỉnh ngộ, cười ha ha, “Giáo sư Tô, có phải em đang choáng váng hay không?”

Tô Mân Ngôn cũng cười theo cô, “Rất giống đúng không? Rất nhiều người nói thầy không giống ba thầy.”

Diệp Tư lắc đầu, “Rất giống! Tuy nhiên, thầy lại nhìn giống một ông thầy tốt tính, là loại mà học sinh sinh viên đều nhiệt liệt hoan nghênh.”

Tô Mân Ngôn cười cười mà không trả lời, nhìn cô với vẻ chờ mong.

Diệp Tư vẫn còn ôm khung hình, vô thức nhếch đôi môi anh đào lên, ánh mắt nghiêm túc xem xét tấm ảnh, rồi lại ngẩng đầu nhìn nhìn Tô Mân Ngôn, cẩn thận so sánh ảnh và người.

Đến giờ cơm trưa, Tô Mân Ngôn tự mình xuống bếp. Trong lúc ăn cơm, Diệp Tư tự do hỏi thăm một số tình hình về cha mẹ của Tô Mân Ngôn.

Suốt dọc đường từ nhà Tô Mân Ngôn quay về, Diệp Tư luôn lẳng lặng không buồn ra tiếng, cúi đầu như đang suy tư cái gì. Tô Mân Ngôn âm thầm quan

sát cô một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Sao rồi? Sao giống đang có một bụng tâm sự vậy. Có thể nói cho thầy nghe không?”

Diệp Tư cười cười suy nghĩ trong chốc lát mới mở miệng: “Dạ... nếu có việc gì em lại kể với thầy nhé.”

Tô Mân Ngôn nhìn cô, gật đầu, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

Sau khi chào tạm biệt Tô Mân Ngôn trước cửa nhà, Diệp Tư chạy thật nhanh vào trong, đá văng giày mỗi chiếc một nơi ngay cửa vào. Di Thái nghe tiếng động chạy ra, quan tâm hỏi cái lưng của cô một câu: “Tiểu Tư, chuyện gì mà gấp vậy?”

Diệp Tư đã chạy như bay lên lầu hai, trả lời mà không quay đầu lại nhìn di Thái: “Không có gì đâu, di đừng lo lắng.”

Cô chạy thẳng đến thư phòng, lục lọi tìm kiếm trong đồng sách ở góc nửa ngày mới tìm được ấn bản mà cô muốn tìm, rút ra nhìn thật kỹ một lúc lâu, ánh mắt chăm chú nghiêm trọng.

Buổi tối hôm đó, Diệp Mạnh Giác về nhà rất trễ, đã vậy còn mang theo một xấp văn kiện về chung, thấy Diệp Tư còn nằm tở trong ghế sofa vừa xem tivi vừa chờ anh, liền nhẹ giọng trách cứ: “Chú đã bảo đi ngủ trước rồi mà sao không đi? Đã trễ thế này rồi.”

Diệp Tư ôm gối ôm hình Hello Kitty, chu đôi môi hồng ngước mắt nhìn về phía anh làm nũng, “Không có chú ngủ không được.”

Diệp Mạnh Giác buông đồ vật trong tay xuống, cúi người hôn một cái lên trán cô, “Ngoan nào, chú rót cho bé cung ly sữa nhé.”

Diệp Tư ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Rót sữa xong, Diệp Mạnh Giác lấy từ trong túi áo ra một cái túi nhỏ đóng kín, bên trong có mấy viên thuốc nho nhỏ. Anh lấy ra một viên, rút một tờ giấy ăn gói viên thuốc lại, bóp mạnh ngón tay để nghiền nát nó, trút một nửa bột phân vào sữa.

Diệp Tư ngoan ngoãn nghe lời uống một hơi sạch ly sữa anh đưa, xong còn thè đầu lưỡi hồng nhặt ra liếm sữa quanh mép cho sạch y như một con mèo nhỏ.

Diệp Mạnh Giác nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực, phía dưới đã có phản ứng, anh khàn giọng hỏi: “Bé cưng, muốn khiêu khích chú sao?”

Diệp Tư cho anh một cái liếc mắt, nhú cái mũi nhỏ lại: “Chú đúng là đại sắc lang! Suốt ngày toàn nghĩ những thứ này.”

Diệp Mạnh Giác cũng không giận mà cười híp mắt nhìn cô, “Bé cưng kêu sắc lang thì có sắc lang ngay, đằng nào chú cũng chỉ sắc lang với đúng mỗi bé cưng thôi.”

Anh vừa nói vừa ép dần cả thân thể xuống dưới, tay đặt lên lưng ghé sau lưng Diệp Tư, trên cao nhìn xuống, vậy cô trọn vẹn trong lòng anh. Hơi thở nóng rực của anh phun trên mặt Diệp Tư ngựa ngửa, khiến toàn thân cô nổi da gà.

Anh cũng bắt chước cô lè lưỡi ra, nhưng khác ở chỗ là dùng nó để liếm vành tai của cô, rồi tiện đà ngậm vành tai xinh xắn trắng nõn của cô vào trong miệng nhẹ nhàng mút vào. Thân thể Diệp tư không thể không chế con run rẩy lan từ chân lên đầu, thấp giọng rên rỉ nho nhỏ.

Anh hôn xong vành tai lại dờ môi tiến dần đến cái cổ trắng mịn của cô, khẽ liếm láp dọc đường đi. Đầu lưỡi của anh vừa tiếp xúc đến cổ của cô thì toàn thân cô liền run lay bầy, cô chưa bao giờ biết rằng bản thân mình lại dễ dàng bị anh khiêu khích đến kích động nhanh chóng như vậy. Đầu óc con đang mơ hồ mịt mờ, cô chỉ cảm thấy làn da của mình có một sự mẫn cảm chưa từng có, mỗi một chỗ dưới lớp da như có vô số tế bào nhỏ đầy mẫn cảm đang chờ đợi, cho dù hơi thở của anh chỉ phất nhẹ qua cũng có thể khiến chúng hưng phấn mà giần giật.

Cô nghiêng đầu, nhắm mắt lại, hai gò má đỏ hồng, bờ môi nhẹ bật ra tiếng rên rỉ mất hồn.

Cô cũng không biết điều gì khiến Diệp Mạnh Giác yêu cô vài lần trong đêm nay, chỉ cảm thấy thân thể đạt được một sự thỏa mãn chưa từng có, mỗi một cái ra vào của anh, mỗi một lần đụng chạm, đều có vẻ giống như muốn đụng văng cả linh hồn của cô ra ngoài, khiến cô vô cùng thỏa mãn, đồng thời lại càng trở nên khát vọng.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cô nhớ mang máng hình như Diệp Mạnh Giác ôm cô và dỗ cô ký tên gì đó. Cô không đồng ý thì Diệp Mạnh Giác liền trừng phạt cô, mỗi lần toàn thân cô căng thẳng sắp đến điểm khoái cảm thì anh lại dừng lại, cô đành phải vừa khóc sụt sùi chiều theo lời anh mà ký tên lên những văn kiện kia. Ném bút xong, cô lại lắc lắc thân thể, khó chịu mà rên rỉ, cô chưa bao giờ muốn anh xuyên suốt cô, muốn anh đè chặt cô mãnh liệt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Diệp Tư ngủ thẳng tới chiều hôm sau, lúc tỉnh lại thì cảm thấy toàn thân đau nhức đến không động đậy được. Cô cẩn thận nhớ lại sự việc tối qua, nhưng nghĩ mãi cũng chỉ mơ hồ nhớ được cô đã ném trái một cảm giác thỏa mãn mãnh liệt, và có vẻ như chủ còn buộc cô làm một việc gì đó nữa.

Suy nghĩ một lúc nhưng càng nghĩ càng rối rắm, Diệp Tư miễn cưỡng đứng dậy đi đến toilet. Lúc xả nước rửa tay, cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương. Trên thân thể cô toàn những vết xanh tím, dấu vết hoan ái hôm kia còn chưa biến mất mà hôm qua lại chất chồng thêm rất nhiều, thấy vậy, mặt cô từ từ nhuộm một rặng mây đỏ. Cô trốn mất, đưa tay vịn tường, di chuyển trở về giường.

Cảm giác như say, toàn thân như không còn chút khí lực nào, ý thức cũng thật sự hỗn độn.

Tóm lại, cảm giác vô cùng kỳ lạ, sáng sớm hôm qua cũng giống y như thế, sau khi tỉnh lại liền cảm thấy không đứng một chỗ nào đó nhưng lại không cất nghĩa được, nghĩ mãi vẫn không thông. Hay có lẽ là do cô dạo này suy nghĩ quá nhiều chuyện chẳng.

Di động đặt đầu giường vang lên dồn dập. Cô cầm lên nghe, Kiều Hoa Hoa lớn tiếng hét toáng lên trong điện thoại: “Diệp Tư! Cậu làm gì thế? Gọi cả sáng chẳng thèm trả lời.”

Diệp Tư ấp úng ứng đối vài câu, chứ ai lại nói toẹt ra cho cô ấy biết rằng vì bản thân cô tối hôm qua bị ép buộc một trận quá lợi hại nên thể lực cạn kiệt không dậy nổi được.

Sau khi bị Kiều Hoa Hoa la hét đến tỉnh táo hồn, Diệp Tư mới sực nhớ tuần sau là gần tới kỳ thi rồi, cô lập tức cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Cũng may Kiều Hoa Hoa lại an ủi cô, nói là gửi mail cho cô vài bài ôn tổng quát rồi, bảo cô nhanh nhanh tải xuống mà xem rồi ôn đi.

Chỉ có trong thư phòng Diệp Mạnh Giác mới có máy tính kết nối với máy in, cô lại nằm một lát rồi mới rời giường đi tải và in tư liệu.

Mật mã dùng cho email của Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác đều giống nhau, cô mở trang web của email ra, cũng không để ý địa chỉ email đang có sẵn là gì mà trực tiếp nhập mật mã vào, sau khi đăng nhập vào email mới đột nhiên phát giác hóa ra đây là email của Diệp Mạnh Giác. Diệp Tư bấm nút thoát, nhưng lúc vừa định đánh lại địa chỉ email của mình thì lại ngừng dừng lại. Cô nhập lại mật mã một lần nữa, đăng nhập vào email của Diệp Mạnh Giác. Trong email, rõ ràng có một tệp tin được đặt tên ‘Chứng cứ phạm tội của Lý Hoa Quyên’.

Đầu óc Diệp Tư nhất thời trở nên bối rối, cô nhìn đồng hồ, tin này đã được gửi tới hai ngày trước. Ngón tay cô trên con chuột rê tới rê lui, cuối cùng cắn răng ấn nút mở tin ra.

Trong tin chỉ viết một hàng chữ, ‘Ngày kia ba giờ chiều, quán cà phê góc đường Cửu Hào, gặp mặt giao vật chứng’.

Người gửi là Dương Anh.

Như vậy, họ đã gặp mặt hôm qua rồi. Diệp Tư cẩn thận hồi tưởng tình hình ngày hôm qua sau khi Diệp Mạnh Giác trở về, cũng không thấy có gì không thích hợp, nếu như nói không thích hợp thì hẳn phải là chính bản thân cô. Đúng, chính cô!

Diệp Tư đột nhiên rùng mình một cái. Ngày hôm qua, phản ứng của cô quả thật không được đúng lắm, lúc này cô vẫn còn chưa hiểu rõ không đứng ở chỗ nào, nhưng lúc này lập tức mọi việc đều đã rõ ràng. Cô đứng người ngồi trước máy tính, trong một khoảng thời gian ngắn cảm thấy vô cùng mờ mịt, không biết nên làm thế nào cho phải. Chẳng trách dạo gần đây sao cô lại ngủ sâu như vậy, chẳng trách tối hôm qua phản ứng của cô không thích hợp như vậy... Tất cả những điều này hẳn đều có nguyên nhân của nó. Ly sửa! Mỗi đêm trước khi ngủ Diệp Mạnh Giác đều cho cô uống một ly sửa.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ rằng Diệp Mạnh Giác sẽ giờ thủ đoạn trên thân thể cô, cũng chưa bao giờ từng hoài nghi anh một chút xíu nào, bây giờ đột nhiên lại phát hiện ra như vậy nên lập tức có hơi phủ nhận. Đó chẳng phải ai khác mà là chủ của cô, làm sao có thể như vậy được?

Nghĩ đến đây, cô bấm nút thoát gần như ngay lập tức, tắt máy tính, chạy ào ra khỏi thư phòng, quên luôn không còn một mảnh chuyện mình muốn tải và in tư liệu. Cô vội vàng trốn tránh, cứ như nếu rời càng xa nơi này thì cái ý niệm mơ hồ trong lòng kia sẽ càng hoang đường buồn cười.

Theo bản năng, cô quay lại phòng ngủ của riêng cô, đóng cửa lại, vừa cắn ngón tay vừa bất an đi tới đi lui hơn nửa tiếng đồng hồ trong phòng mới rút cuộc ngừng phát lại như đột nhiên nhớ ra cái gì, lấy điện thoại, bấm số gọi cho Tô Mãn Ngôn.

Diệp Mạnh Giác quả thật đã đến gặp Dương Anh. Tuy nhiên, Dương Anh còn đồng thời hẹn với một người nữa, Lý Hoa Quyên. Ngoại trừ Dương Anh mang về mặt đầy dẫy ý mà nhìn Lý Hoa Quyên, hai người còn lại đều có sắc mặt xanh mét, khó coi đến cực điểm. Cuối cùng, Diệp Mạnh Giác cũng không cảm được chứng cứ, tuy nhiên, anh vốn dĩ cũng không tin Dương Anh sẽ có chứng cứ gì, chẳng qua là muốn đến xem xem tóm lại bà ta còn có ngón trò gì nữa trong túi mà thôi. Bây giờ xem ra, tâm nguyện lớn nhất của bà ta chỉ là được tận mắt chứng kiến vẻ khó khăn chật vật của Lý Hoa Quyên. Diệp Mạnh Giác lại một lần nữa tin rằng Dương Anh thật sự bị mất cân bằng đầu óc.

Tuy nhiên, cái làm anh bất ngờ chính là, Lý Hoa Quyên lúc này đã không còn vẻ suy sút và mờ mịt như ngày hôm qua, cũng không tỏ vẻ thất kinh như Dương Anh tưởng tượng sẽ được nhìn thấy.

Sau khi Dương Anh thất vọng rời khỏi đó, ngược lại chính Lý Hoa Quyên lại là người ra điều kiện với Diệp Mạnh Giác.

Nếu như nói hôm qua Diệp Mạnh Giác thấy đáng về thất thần của bà thì còn có một chút cảm giác khổ sở dùm bà, nhưng đến giờ phút này Lý Hoa Quyên đã hoàn toàn xé toang một chút khổ sở kia.

Lúc gần đi, Diệp Mạnh Giác hỏi Lý Hoa Quyên, “Nguyên nhân! Nguyên nhân để nhất định phải ngọc đá đều tan là cái gì?”

Lý Hoa Quyên không trả lời, hôm nay bà đi đến một bước này thì chỉ còn cách thành công có một bước mà thôi, nếu lúc này buông tay, vậy kết quả cho việc bà tính toán ba mươi mấy năm qua là vì cái gì đây? Ba mươi mấy năm tâm huyết của bà chẳng lẽ cứ như vậy mà chết yếu?

Hơn nữa, theo bà biết, sự tồn tại của bà sẽ luôn như một cái gai giữa Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác, chúng nó chẳng thể nào quay về như cũ được. Cho nên, bà nhất định không thể buông tay được, nếu bà buông tay vào lúc này, Diệp gia sẽ hoàn toàn là của Diệp Tư, tất cả mọi thứ của Diệp Quân cuối cùng vẫn quay về tay của người Diệp Gia, cho đến chết bà cũng nuốt không trôi nổi tức giận này.

Diệp Mạnh Giác mang vẻ mặt âm trầm rời khỏi quán cà phê. Yêu cầu Lý Hoa Quyên đưa ra khiến anh vô cùng giận dữ, bà ta thể mà lại dám dùng tiền đồ của công ty và một ít nhược điểm của Diệp Quân để bắt bớ anh.

Nếu công ty là của anh, anh sẽ cự tuyệt không một chút do dự. Nhưng mà, hiện tại toàn bộ những thứ này đều không phải của anh nữa, mà là của Diệp Tư, anh không thể tự mình làm chủ được.

Hơn nữa, anh cũng biết, bí mật trong tay Lý Hoa Quyên nhất định đủ để cho Diệp Quân bị công tay tổng vào tù, mà sợ là ngay cả anh cũng khó tránh khỏi. Thời buổi này, một công ty muốn làm ăn lớn như vậy khó tránh khỏi việc tiếp xúc với rất nhiều quan chức, cũng khó tránh khỏi việc đưa tặng cho họ một ít lợi ích nào đó, những việc này ai cũng biết rõ trong lòng. Nhưng ở phương diện này, Diệp thị luôn luôn xử lý vô cùng sạch sẽ, nếu không phải là người giữ chức cao trong nội bộ thì rất khó để lấy được những nhược điểm này.

Xem ra anh phải gia tăng tốc độ, nhất định phải trước khi bà ta còn chưa phát giác ra thì đã dịch chuyển xong tất cả mọi thứ. Đến lúc đó, cho dù anh có xảy ra chuyện, Diệp Tư cũng sẽ không bị bất kỳ liên lụy hay tổn thất gì.

Diệp Tư cầm theo bản tạp chí tìm thấy trong thư phòng của Diệp Mạnh Giác kia đi đến văn phòng của Tô Mân Ngôn, không nói một lời mà lấy nó ra đặt trên bàn làm việc của Tô Mân Ngôn.

Bản tạp chí kia là do Kiều Hoa Hoa cho cô lúc trước, trên trang bìa là ảnh Diệp Mạnh Giác khoanh hai tay trước ngực, cảm hơi hơi nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đẹp như mực tĩnh lặng nhìn về phía trước, đôi môi nhếch... toàn thân phát ra khí chất không giận mà tự uy.

Tô Mân Ngôn nhìn bản tạp chí đó, khoe miệng mang theo vẻ kinh ngạc vui mừng mà ngẩng đầu nhìn cô.

Diệp Tư cũng nhận ra rằng anh hoàn toàn không có một chút giật mình nào đối với phát hiện của cô, mà ngược lại có chút chờ mong cùng vui sướng.

“Thầy đã biết từ lâu?” Diệp Tư giật mình hỏi, nghĩ lại cũng đúng, anh đã từng gặp qua chú rồi, có này sinh nổi hoài nghi về phương diện này cũng chẳng có gì lạ.

“Không phải biết, mà là hoài nghi.” Tô Mân Ngôn nói, “Đây cũng là nguyên nhân khiến thầy tới nơi này”.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Theo Tô Mân Ngôn nói, cha mẹ anh trước khi sinh anh đã từng có một đứa bé, chẳng qua là đã chết non ở bệnh viện khi mới vừa sinh ra không bao lâu. Chuyện này lúc ấy đã làm cho đôi vợ chồng trẻ đau khổ khôn nguôi trong lòng, lúc nào cũng buồn bực không vui, nên rất nhiều năm sau mới mang thai Tô Mân Ngôn.

Năm Tô Mân Ngôn lên lớp bảy, cha anh được điều động công tác nên cả nhà rời khỏi nơi này. Cha mẹ anh vốn cũng không phải là người địa phương nên việc dọn đi cũng gọn gàng sạch sẽ, và hơn mười năm qua chưa từng quay lại nơi đây. Tuy nhiên, Tô Mân Ngôn vẫn luôn giữ liên lạc với cậu bạn học cùng mẫu giáo và tiểu học là Trương Côn, về sau thậm chí còn thi vào cùng một trường đại học, quan hệ càng thêm thân thiết. Sau khi Trương Côn đi học nghiên cứu sinh ở Hà Lan về, lúc đến Diệp thị phòng vẫn gặp Diệp Mạnh Giác thì rất chấn động. Trong ấn tượng của anh ta từ những lần tới chơi nhà Tô Mân Ngôn hồi còn nhỏ, cha của anh ấy cũng giống y như vậy, nghiêm túc, không giận mà uy, thậm chí còn tạo cho người ta một loại cảm giác cao quý xa vời. Mà điểm mấu chốt nhất chính là, diện mạo hai người quá mức tương tự.

Phòng vẫn xong, Trương Côn lập tức khẩn cấp nói ra sự việc này với Tô Mân Ngôn, lại không ngờ bị Tô Mân Ngôn cười nhạo. Yếu điểm gây cười của Trương Côn chính là anh ta đặc biệt sợ thầy giáo, bởi thế dặt dầy theo việc anh ta cũng đặc biệt sợ cha của Tô Mân Ngôn, mặc dù lúc đó ông là giáo sư đại học. Đây vẫn là nhược điểm mà Tô Mân Ngôn dùng để cười nhạo anh ta cả đời. Trong cơn tức giận, Trương Côn đem tất cả những ảnh chụp trên tạp chí và giới thiệu vắn tắt cả nhân của Diệp Mạnh Giác gửi cho Tô Mân Ngôn, có thể nói làm cho Tô Mân Ngôn tin vào lời anh ta nói và quan tâm đến chuyện này. Tô Mân Ngôn đến trường này dạy học, rồi mang Diệp Tư đến chơi nhà anh, lại còn cố ý lấy ra ảnh chụp hồi còn nhỏ nữa, cũng là vì muốn thu hút sự chú ý của Diệp Tư.

Diệp Tư nghe anh nói xong những việc này, giật mình hỏi: “Giáo sư Tô, vậy sao thầy không nói sớm?”

“Thầy cũng chỉ hoài nghi mà thôi, thấy nhà em vui vẻ hòa thuận như vậy, sao thầy có thể nỡ đến hỏi thẳng các người chuyện này được? Ngộ nhờ không phải thì làm sao?” Tô Mân Ngôn nói, “Và lại, về sau nghe nói hai người đính hôn, thầy còn tưởng rằng các người đã biết thừa chuyện này rồi chứ, chú

của em cũng không nói gì thêm thì chắc có lẽ không muốn nhận ruột rà máu mủ. Cho nên cũng không tiện nhắc lại.”

Lúc này Diệp Tư mới chợt hiểu ra, chẳng trách ngày đó cô mời anh ăn bánh kẹo cưới thì biểu hiện của anh kỳ quái đến thế.

“Vậy, làm sao bây giờ? Nói thẳng cho chú nghe? Không được đâu, nhờ đâu thật sự nhầm lẫn thì sao?” Diệp tư lẩm bẩm, “Hay là đi kiểm tra DNA gì đó được không?”

Tô Mân Ngôn gật đầu, “Thầy cũng nghĩ đầu tiên nên kiểm tra DNA cái đã, phòng ngừa bé cái lầm”

Sau khi quyết định, Diệp Tư khẩn cấp chạy ra khỏi văn phòng của Tô Mân Ngôn, cô phải trở về tìm vài cọng tóc của chú để giao cho Tô Mân Ngôn. Lúc xuống lầu, không biết là do chạy quá nhanh hay còn nguyên nhân gì khác mà Diệp Tư cảm thấy trái tim đập dồn dập, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng vừa về đến cửa nhà, cô ngăn cả người, bởi trong sân có một chiếc xe. Tâm trạng vốn đang kích động hồi hộp của cô liền lập tức bình tĩnh lại, chậm rãi đi vào nhà. Sau khi vào cửa, di Thái mang về mặt cổ quái hạ giọng nói với cô: “Mẹ... mẹ... mẹ của Diệp tiên sinh tới.”

Từ khi Diệp Tư vào sân nhìn thấy chiếc xe kia là đã biết rồi, nên lúc này gật đầu với di Thái, ý bảo di không cần lo lắng.

Lý Hoa Quyên đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, quý phái nhàn tản thưởng thức trà.

“Có chuyện gì?” Diệp Tư lạnh lùng hỏi.

Lý Hoa Quyên nhìn thấy cô, vẫn giữ thái độ thân thiết như bà cháu y hệt trước đây: “Tiểu Tư, đã về rồi à? Đến bà xem nào.”

Diệp Tư cười lạnh một tiếng, “Bà là bà của ai? Nói cho rõ ràng! Tôi không phải là cháu ngoại cháu nội gì của bà cả.”

Lý Hoa Quyên cũng không tỏ vẻ tức giận, ngẫm nghĩ một lúc rồi cười tủm tỉm nói: “Vậy, hay gọi là mẹ nhé?”

Diệp Tư chỉ cảm thấy một cái gì đó ngại ngái xông lên khoang miệng, cô nỗ lực nén nó xuống rồi mới ra tiếng: “Mẹ? Bà ấy hả? Hừ! Đừng làm bản chữ này.”

Lý Hoa Quyên vẫn tiếp tục cười rạn rờ hỏi: “Sao thế? Không đồng ý à? Liên hệ máu mủ giữa ta và Mạnh Giác dù các người có không đồng ý thế nào cũng không thay thế được đâu.”

Diệp Tư xiết chặt tay cầm túi, khi cảm thấy móng tay dài nhọn đâm thật sâu vào lòng bàn tay mới mở miệng: “Tôi không có ý định thay đổi cái gì, cũng không định gọi bà là mẹ đâu. Tuy nhiên, hiện giờ nơi này là nhà tôi, tôi không chào đón hung thủ sát hại cha mẹ tôi. Bà bước khỏi đây ngay. Ngay lập tức!”

Lý Hoa Quyên chặc chặc lắc đầu, “Nếu con và Mạnh Giác kết hôn, tất nhiên phải gọi ta là mẹ rồi. Hơn nữa mẹ mặc kệ các con ở chỗ nào, ta đây lấy quyền làm mẹ tới lui thăm nom các người là đúng lẽ thường mà. Con đuổi ta đi là không đúng đâu. Trừ phi con trai ta không ở chung với con.”

Diệp Tư sầm mặt nhìn Lý Hoa Quyên, bà ta lại nói tiếp: “Còn nữa, sau này ta già đi, mà ta chỉ có một đứa con trai là Mạnh Giác, con lại là vợ nó, nhất định hai người các con phải chăm sóc phụng dưỡng ta rồi. Nói vậy, hay là giờ ta chuyển đến ở cùng các con luôn đi, về sau đỡ phải xích mích cùng các con nữa.”

“À mà đúng rồi, tiểu Tư à, con có biết chú con dạo này đang bận bịu chuyện gì không? Để ta nói cho con biết nhé, nó đang nghe theo lời ta, vội vàng dời đi toàn bộ tài sản của công ty. Tại sao vậy? Ta nói cho con nghe, dù thế nào đi chăng nữa, ta vẫn là mẹ của nó, nó sẽ không nhẫn tâm làm mạnh tay với ta đâu. Đây chính là nguyên nhân!”

Lý Hoa Quyên nói xong, ngửa đầu kiêu ngạo nhìn Diệp Tư. Mặc dù bà ta đang ngồi, nhưng khí thế so với Diệp Tư đang đứng có vẻ mạnh hơn.

Trốn vào phòng bếp lên gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác xong, di Thái vừa ra tới phòng khách đã nhìn thấy Diệp Tư nắm chặt nắm tay, ngực phập phồng lên xuống mạnh mẽ, hô hấp dồn dập, có vẻ như sắp sửa phải há miệng thở dốc vì đã quá giận.

Di thâm nghĩ thôi hồngбет rồi, cách đây không lâu, tiên sinh còn đặc biệt dặn di phải cẩn thận xem chừng sức khỏe của tiểu Tư.

Trên mặt Lý Hoa Quyên tươi cười vẻ thích thú, khiêu khích nhìn Diệp Tư. Di Thái lập tức từ phòng bếp chạy tới, hạ lệnh đuổi khách đối với Lý Hoa Quyên.

Lý Hoa Quyên thấy mục đích đã đạt được nên cũng không thêm đôi co với di Thái, cầm túi xách ưu nhã bỏ đi.

Bà ta vừa mới bước ra khỏi cửa, Diệp Tư “ọc” một tiếng, cái ngại ngái này giờ bị đè nén hồi lâu trong ngực liền phun ra ngoài, xong xiu xuống bất tỉnh.

Lúc Diệp Tư ở trong một khoảng không trung mờ mịt, đột nhiên thấy mình như đang bị vây quanh bởi sương mù dày đặc không nhìn thấy gì xung quanh, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Lý Hoa Quyên vang vọng lặp đi lặp lại: ‘Gọi ta là mẹ, gọi ta là mẹ’.

Cô muốn trốn thoát khỏi nơi đó, muốn chạy ra khỏi đám sương mù dày đặc kia, muốn thoát khỏi âm thanh ma quái của Lý Hoa Quyên, nhưng lại có người nắm chặt lấy tay cô khiến cô không thể động đậy được. Cô cố gắng liều mạng giãy giụa để thoát ra khỏi sự kiềm chế đó, nhưng vòng tay càng lúc

càng chặt, chặt đến nỗi cô cảm thấy như xương cốt mình đều bị bóp nát, cuối cùng mới chậm rãi tỉnh lại.

“Bé cưng? Bé cưng?” Đúng là giọng của Diệp Mạnh Giác

Diệp Tư lại nhắm hai mắt lại, cảm giác được Diệp Mạnh Giác đang cầm tay cô không ngừng hôn lên đó, cảm giác được tay của Diệp Mạnh Giác không thể khống chế run run, cảm giác được có một chất lỏng ấm áp nhỏ xuống trên tay cô. Trong lòng cô nhói đau từng đợt từng đợt, lại từ từ chậm rãi mở to mắt ra nhìn.

“Chú.” Giọng cô khàn khàn khô ráp.

“Bé cưng.” Diệp Mạnh Giác thấy cô tỉnh lại, vội vàng hoảng hốt đứng bật dậy, động tác ngây ngô này làm cho chiếc ghế bị ngã ngang xuống đất, phát ra một tiếng động thật lớn. Anh không quan tâm đến nó, vội vàng cúi người nằm sấp trên giường, ôm cô vào lòng, đầu anh chôn ở cổ cô, anh lăm lăm lộn xộn chỉ gọi hai chữ “Bé cưng, bé cưng” chồng lên nhau.

Từ từ, có một dòng chất lỏng làm ướt sợi tóc đang tán loạn trên cổ Diệp Tư. Cô hơi nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng in một nụ hôn nhẹ lên gò má của anh, nói giọng khàn khàn: “Chú, đừng khổ sở.”

Diệp Mạnh Giác cứng người lại, xưa nay luôn là anh chăm sóc cô, dỗ ngọt cô, lúc này, lại đổi ngược thành ra cô nằm trên giường bệnh dỗ anh.

“Chú.” Diệp Tư lại nhẹ nhàng nhu hòa kêu một tiếng.

Diệp Mạnh Giác nghe vậy mới thốt ra một câu ghen ngào, “Hử?”

“Chú nói tay một chút đi, người ta sắp bị chú ôm cứng nghi thở luôn rồi.” Diệp Tư cố ý nói bằng giọng điệu thoải mái.

Diệp Mạnh Giác buông tay ra, nhưng vẫn giữ y tư thế cũ chứ không đứng dậy.

“Người ta muốn nhìn chú một chút.” Diệp Tư dịu dàng nói, giọng khàn khàn mang theo vẻ gọi cảm khó thấy.

Diệp Mạnh Giác nghe lời nhấc đầu ngược lên, mà cũng chỉ là nhấc đầu ngược lên nhìn thôi, chứ toàn thân vẫn ghé vào trên người Diệp Tư, lấy một tư thế cực kỳ kỳ quái có độ khó cao để ngăn đầu nhìn Diệp Tư.

Diệp Tư nhìn dáng vẻ dè dặt cẩn trọng lại có hơi hướm sợ hãi của anh, trong lòng vừa thương vừa mềm nhũn, giọng nói lại càng dịu dàng, “Chú ngồi kiểu đó không khó chịu à? Ngồi lên đi, ngồi lên để người ta nhìn cho rõ. Với lại, người ta bị chú ôm kiểu này khó chịu lắm.”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy liền nhủ mảy, rồi nhìn thấy Diệp Tư đúng là có vẻ như không được thoải mái lắm nên đứng lên khỏi người cô, hai tay chống hai bên hông Diệp Tư, khom người nhìn cô.

Trong ánh mắt anh có một vẻ buồn bã cứng đầu, nhìn Diệp Tư mà không mở miệng nói câu nào, miệng chu chu y như trẻ con.

Diệp Tư nằm trên giường nhìn anh, cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau.

Diệp Tư đột nhiên nhớ tới hồi học lớp 7 cô học đòi giảm béo đến kiệt sức té xỉu, khi đó toàn bộ suy nghĩ trong lòng cô đều xoay quanh Diệp Mạnh Giác. Khi đó, anh vẫn là chú của cô, cô vẫn nghĩ anh là chú ruột có liên hệ máu mủ của mình, anh chính là mặt trời của cô, cô chẳng còn quan tâm yêu thích đến bất cứ điều gì khác.

Nhưng mà, vì sao bây giờ lại biến thành thế này?

Diệp Tư nghĩ đến đây, trong lòng càng cảm thấy bị thương, nước mắt khổ sở sắp không thể khống chế được trào ra. Cô lập tức vội vờn tay ra, xoa khuôn mặt thanh tú của anh. Người đàn ông này chỉ khi có cô ở đó mới có thể tươi cười đầy mặt, dịu dàng quyến luyến, những lúc khác, trên gương mặt này đều mang vẻ lạnh như băng.

“Chú dạo này gầy quá.” cô nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” Diệp Mạnh Giác trẻ con ừ một tiếng, lại lăm lăm, “Bé cưng cũng gầy.”

Diệp Tư đưa tay xoa vuốt vàng trán rộng của anh, có vài sợi tóc bất trị cứ rơi trên trán anh không chịu lật sang bên, trong đầu chột lóc, ngón tay liền trượt vào trong mái tóc dày của anh, dùng lòng bàn tay xoa bóp da đầu anh.

Da đầu đang căng lại được ngón tay dịu dàng của Diệp Tư vuốt ve làm cho thoải mái, anh không nén được phát ra một tiếng gừ mũi nho nhỏ.

“Thoải mái chứ?” Diệp Tư nhu hòa hỏi.

“Ừ.”

“Chú ngồi xuống có được không? Người ta xoa ấn đầu chú trong chốc lát cho.”

Diệp Mạnh Giác nghe lời ngồi xuống, đầu tựa vào trước ngực Diệp Tư.

Không biết xoa bóp bao lâu, Diệp Tư nghe được Diệp Mạnh Giác truyền đến tiếng ngáy thật nhỏ. Biết là anh đang ngủ, cô liền chậm lại, cuối cùng chỉ vuốt ve tóc anh chứ không mát xa nữa.

Diệp Mạnh Giác chỉ ngủ chừng mười lăm phút đồng hồ thì tỉnh. Anh cảm thấy tay Diệp Tư vẫn đang khe khẽ nhẹ vuốt trên tóc anh, liền nằm cứng một chỗ không nhúc nhích, lẳng lặng hưởng thụ giờ khắc tốt đẹp này.

Một lát sau, Diệp Mạnh Giác nghe thấy bụng Diệp Tư truyền ra tiếng kêu ọt ọt liền biết ngay cô đói bụng, bèn quay đầu hướng về mặt vừa tỉnh lại còn mê man nhìn cô, “Bé cưng?”

“Ôi, tỉnh rồi hả?” Diệp tư nói, “Chú à, người ta đói bụng.”

Diệp Mạnh Giác đứng dậy khỏi người cô, gọi di Thái, một lúc sau đồ ăn được đưa đến đây. Ngay lúc đang ăn cơm, điện thoại của Diệp tư vang lên.

Tô Mân Ngôn gọi.

Diệp Tư kể lại đơn giản tình huống của mình. Không bao lâu sau, Tô Mân Ngôn đã chạy tới thăm. Diệp Mạnh Giác hàn huyên cùng anh ta đôi câu rồi lấy có phải nghe điện thoại, đi ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Tư nhân cơ hội này đem vài cọng tóc giấu dưới gối trao cho Tô Mân Ngôn.

Tô Mân Ngôn nhận tóc, cẩn thận cắt vào trong bóp da, hỏi: “Thật sự không có gì chứ? Sao đột nhiên lại vào bệnh viện? Có nặng lắm không?”

Diệp Tư lắc đầu, dặn anh: “Đừng kiểm tra DNA ở ngay tại bệnh viện này nhé.”

Tô Mân Ngôn nghe vậy, sắc mặt nghiêm trọng hẳn lên, “Liên quan đến mẹ anh ấy à?”

“Thầy đừng quan tâm. Cứ cẩn thận một chút, đừng cho bất kỳ ai biết.” Diệp Tư vừa cẩn thận dặn dò xong đã nghe thấy tiếng chân của Diệp Mạnh Giác vang lên ngoài cửa, hai người chấm dứt đề tài này.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Lý Hoa Quyên từ biệt thự nhà Diệp Tư về thì phát giác ngay có gì đó không thích hợp. Trong nhà giờ có thêm một người giúp việc mới, còn Má Phúc xưa nay luôn đi theo bà giờ lại chẳng thấy đâu. Bà còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hai người áp giải vào trong phòng. Tiếng khóa cửa cạch một cái vang lên, bà biết bà đã bị giam lỏng.

Từ lần gặp trước, Lý Hoa Quyên lấy bí mật nội bộ của Diệp thị ra làm áp lực buộc Diệp Mạnh Giác làm theo lời bà, Diệp Mạnh Giác lập tức hạ quyết tâm ngăn cách bà và thế giới bên ngoài. Anh sẽ không để cho việc kinh doanh của Diệp gia rơi vào tay Lý Hoa Quyên, cũng sẽ không để cho Diệp Quân vướng vào vòng lao lý.

Nhưng mà Diệp Mạnh Giác và Diệp Quân hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực của Lý Hoa Quyên.

Diệp Tư ăn cơm trưa xong lại nằm ở trên giường bệnh ngắm người. Chiều nay Diệp Mạnh Giác còn có công việc riêng không thể bỏ được ở công ty, lúc gần đi nói cho Diệp Tư biết lát nữa sẽ có Đường Duyệt tới chơi cùng cô. Máy sưởi mở rất lớn, không khí trong phòng ấm áp nên cô rơi vào giấc ngủ rất nhanh.

Lúc Đường Duyệt tới nơi, cô đang ôm gối gáy ọ ọ. Đường Duyệt ngồi một mình trong phòng bệnh, nhìn dáng vẻ này của cô, tạm thời sẽ không tỉnh lại nhanh đâu, nghĩ vậy liền đi ra ngoài gọi điện. Tán gẫu điện thoại xong trở lại phòng bệnh, trên giường không có Diệp Tư, cửa toilet đóng. Đường Duyệt đợi một hồi, mới hướng về phía toilet kêu: “Tiểu Tư.”

Không ai lên tiếng trả lời.

“Tiểu Tư, em có ở trong không?”

Vẫn không có người nào trả lời.

Đường Duyệt sợ cô ngất xỉu, sau khi kêu hai tiếng nữa thì kéo cửa toilet ra.

Không có ai ở bên trong.

Đường Duyệt đột nhiên cảm thấy không ổn, từ nhỏ đến giờ anh vẫn quen mắt với các loại đấu đá tranh giành trong gia đình, lúc này việc đầu tiên nghĩ đến là Lý Hoa Quyên.

Anh vừa gọi y tá tới để hỏi tình huống, vừa gọi điện thoại cho Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác còn chưa đến, bệnh viện đã rồi thành một núi. Đường Duyệt từ trong phòng bệnh đi ra, bắt lấy một cô y tá hỏi tình huống mới biết, trên tầng cao nhất của bệnh viện hình như có ai đang làm gì đó.

Đường Duyệt mơ hồ cảm thấy kỳ lạ, xòng xộc chạy lên tầng cao nhất.

Tình huống quả nhiên y như Đường Duyệt đoán trước. Thần trí Diệp Tư có vẻ như không được tỉnh táo cho lắm, mơ mơ màng màng bị Lý Hoa Quyên lôi kéo lên tầng thượng. Lúc này, cô ngồi bệt trên đất, nhìn Đường Duyệt bằng một ánh mắt mê man.

Trong nháy mắt, Đường Duyệt giống như thấy lại hình ảnh cô bé con nho nhỏ ở trong cô nhi viện trước đây, lúc đó cô cũng dùng ánh mắt mê man bắt lực nhìn anh như vậy. Chính cái nhìn này đã khiến cho Đường Duyệt vốn dĩ đang thất kinh hồn vía lập tức tỉnh táo lại.

“Tiểu Tư.” Giọng Đường Duyệt vô cùng tỉnh táo và bình tĩnh, “Đừng sợ, có Tiểu Thạch Đầu ở đây.”

Diệp Tư chớp chớp mắt, có vẻ như còn chưa tỉnh táo lắm, lẩm bẩm nói: “Tiểu Thạch Đầu, sao lâu như vậy rồi mà anh không tới tìm em? Bọn họ ai cũng bắt nạt em hết.”

“Vi anh không thể đến. Từ đây về sau có anh ở đây, sẽ không ai bắt nạt em được nữa.” Đường Duyệt an ủi Diệp Tư, giọng anh bình tĩnh như nước, lại vô cùng dịu dàng khiến cho người khác an tâm.

Lý Hoa Quyên cười lạnh: “Tiểu Thạch Đầu? Còn rồi hơi mà tâm tình? Không biết thằng con trai bảo bối của tao nghe được mấy lời ướm át này sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ.”

Ánh mắt vốn dịu dàng của Đường Duyệt khi chuyển sang Lý Hoa Quyên thì lập tức chứa khí lạnh, “Tóm lại bà muốn làm gì?”

“Tao không hơi đâu dài dòng với mày, thằng con trai bảo bối của tao chắc cũng sắp đến rồi, còn Diệp Quân nữa. Tao muốn cho bọn họ nhìn xem người bọn họ yêu thương ở trong tình huống nguy hiểm thế này thì trong lòng bọn họ có cảm giác thế nào. Tao muốn biết bọn họ từng có chút nào lo lắng cho tao như vậy không.”

Nhân lúc tâm trạng Lý Hoa Quyên đang kích động. Đường Duyệt cẩn thận dịch chuyển từng bước chân về phía trước.

“Đừng nhúc nhích, đừng có tới đây, mày tới nữa tao liền ném con bé xuống.” Lý Hoa Quyên lập tức phát hiện ý đồ của Đường Duyệt, càng đẩy Diệp Tư ra sát bên ngoài.

Hai người ở tầng cao nhất của bệnh viện. Lý Hoa Quyên hoàn toàn không để ý tới Đường Duyệt, chỉ một lòng chờ Diệp Quân cùng Diệp Mạnh Giác chạy đến đây.

Không bao lâu sau, bên trong thang lầu lại truyền tới một loạt tiếng bước chân dồn dập hỗn loạn, Lý Hoa Quyên nghe thấy tiếng bước chân, khòe miệng rúm rỏ, “Tới nhanh thật.”

Diệp Quân xông ra trước. Khi ông phát hiện không thấy Lý Hoa Quyên trong nhà liền lập tức đuổi theo tới bệnh viện, quả nhiên giữa đường nhận được điện thoại của Diệp Mạnh Giác, nói Diệp Tư mất tích. Lúc đuổi tới bệnh viện, thấy bên dưới người vây xem đông đặc đều ngẩng nhìn lên phía trên, trên tầng cao nhất, ông cũng loáng thoáng thấy được bóng dáng của Lý Hoa Quyên.

“Để con bé xuống. Có chuyện gì thì bà cứ nhắm vào tôi.”

Lý Hoa Quyên cười một cách quỷ dị, “Diệp Quân, nhắm vào ông à? Tôi đâu có ngu, ông thật sự là một tảng đá, nhắm vào ông ông cũng không thấy đau. Ông sợ nhất là cái gì? Chẳng phải sợ nhất là người thân của mình gặp chuyện không may sao? Không phải lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm tưởng nhớ bà xã ma quỷ của ông sao? Còn nữa, còn cái thằng con trai bảo bối kia của ông nữa, giờ tôi sẽ khiến cho ông và bà xã ma quỷ kia của ông chẳng còn bất cứ một điểm vướng bận nào, khiến con mụ kia một chút huyết thống cũng không lưu lại được!”

Đường Duyệt nhin không được lên tiếng: “Bà đẩy cô ấy xuống, bà cũng không có đường sống đâu! Không bằng thả cô ấy ra, giờ thả cô ấy thì tất cả còn đường thương lượng.”

“Tất cả?” Lý Hoa Quyên cười thâm nói, “Tao chẳng còn gì nữa, nói gì đến tất cả? Trong lòng chồng tao không có tao, con trai thì vì con đàn bà khác mà giam lỏng mẹ mình, tao còn cái gì? Tao không có gì cả, tao muốn kéo con bé chết theo, để cho bọn họ sống cùng sống không an bình!”

Lại một trận tiếng bước chân dồn dập, Diệp Mạnh Giác cùng vài cảnh sát tiến ra khỏi cửa thang lầu. Anh vừa lên sân thượng đã nhìn thấy ngay Diệp Tư đang mơ mơ màng màng ngồi ở rìa sân thượng. Thấy anh, cô nỗ lực chớp đôi mắt, có vẻ như bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm mắt lại ngủ.

Anh cảm thấy lo lắng đến đau đớn, liền tiến lên phía trước vài bước, cánh tay Lý Hoa Quyên cầm lấy Diệp Tư rõ ràng vô cùng chặt.

Diệp Mạnh Giác đành dừng bước, anh nhìn về phía Lý Hoa Quyên rồi cục dục giọng: “Mẹ, mẹ muốn cái gì con cũng sẽ cho mẹ hết, mẹ bảo con làm cái gì đều được hết, mẹ đừng tổn thương bé cưng.”

Lý Hoa Quyên lờ Diệp Tư không nói lời nào, bà nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh lùng như băng, trong ánh mắt mang theo một tia khoái trá vì được trả thù.

Giọng nói thê lương và tràn đầy bất đắc dĩ cùng một mối của Diệp Quân vang lên, “Là lỗi của tôi mấy năm nay bỏ quên bà, là lỗi của tôi. Bà buông Tiểu Tư ra đi, nếu muốn chết chung, vậy để tôi đi với bà. Tại tôi hại bà hôm nay thành thế này. Hoa Quyên, bà muốn thế nào mới hết giận? Muốn thế nào mới hết giận, bà nói cho tôi biết đi.”

“Mạnh Tiêu và Niệm Tư đã đi rồi, chẳng lẽ ngay cả đứa nhỏ của bọn chúng bà cũng không bỏ qua sao? Trước kia bà thương yêu Mạnh Tiêu, thương yêu Tiểu Tư nhiều như vậy kia mà. Hoa Quyên, chẳng lẽ tình cảm bà dành cho bọn chúng mấy năm nay đều là giả sao? Chẳng lẽ bà chưa từng thật lòng chút nào đối với chúng sao?”

Hai mắt Lý Hoa Quyên đã chậm rãi đỏ hồng lên, nhưng bà vẫn giữ chặt cánh tay Diệp Tư như cũ, hung hăng nhìn Diệp Quân.

“Tuy rằng tôi vẫn không quên được mẹ Mạnh Tiêu, nhưng mà, cũng đã nhiều năm qua rồi, bà cũng đã là người nhà của tôi. Bà có cái gì không hài lòng, vì sao không nói với tôi cho tỏ tường? Tại sao lại muốn làm những chuyện như vậy? Trong lòng tôi bà là người thân, cũng giống như mẹ Mạnh Tiêu, đều là người thân của tôi.”

Lý Hoa Quyên không ngờ một Diệp Quân luôn luôn kiêu lời sẽ nói ra những lời như vậy trước mặt mọi người, chần chờ một chút, hỏi: “Ông nói... thật chứ?”

“Thật. Bà và mẹ Mạnh Tiêu đều giống nhau, đều là người thân của tôi. Là lỗi của tôi, trước kia không quan tâm đến ý đến cảm thụ của bà. Bà lại đây, chúng ta cùng về nhà với Tiểu Tư, với Mạnh Giác.”

Diệp Mạnh Giác nhìn ra Lý Hoa Quyên rõ ràng dao động, tiếp lời Diệp Quân, kêu lên: “Mẹ, chúng ta cùng về nhà đi.”

Lý Hoa Quyên run bần bật, muốn kéo Diệp Tư khỏi xuống gờ tường lại đột nhiên đứng sững lại. Bà nhìn chăm chăm vào Diệp Quân hỏi: “Chúng ta... còn có thể quay lại như trước kia được sao? Thành người một nhà?”

Diệp Quân sững sờ một chút, há miệng thờ dốc.

Một giây do dự này của ông, Lý Hoa Quyên lập tức hiểu được, bà cười ha ha ha, âm giọng nghe vào tai vô cùng thê lương, “Diệp Quân, suýt chút nữa tôi lại tin tưởng vào ông. Các người đang dụ dỗ tôi chứ gì? Hử? Chúng ta sao có thể trở về như cũ? Thiếu chút nữa tôi đã quên, ngày hôm qua tôi đã bắt đầu bị các người giam lỏng. Nếu tôi đoán không sai, sau khi về thì tôi vĩnh viễn đừng mơ đến chuyện đi ra ngoài, đúng không? Đó có khi còn nhẹ đấy nhì.”

Bà ta lắc đầu cười, “Sao tôi lại lập tức tin ông thế nhỉ? Ông tuyệt tình hai mươi, ba mươi năm, sao tôi lại có thể tin tưởng ông?”

Nét mặt của bà ta đột nhiên trở nên dữ tợn, “Tôi nhất định phải cho ông hối hận, tôi nhất định sẽ làm cho các người hối hận.”

Ngay tích tắc Lý Hoa Quyên đưa tay muốn đẩy Diệp Tư xuống dưới, Diệp Tư này giờ vẫn còn mơ màng ghé vào bên người bà ta đột nhiên cau cái mũi, kêu bằng một giọng yếu ớt: “Bà.”

Khuôn mặt vốn đang vô cùng dữ tợn của Lý Hoa Quyên nháy mắt chột ngẩn ra, tiếng gọi ‘Bà’ mềm yếu mà ngọt ngào ấy giống hệt như lúc cô còn nhỏ, hay rúc vào trong lòng bà để làm nũng. Bà ta theo bản năng buông lỏng bàn tay.

Thân mình Diệp Tư quơ quơ mắt thẳng băng, tất cả mọi người không tự chủ được nhào về phía trước. Đường Duyệt ở gần nhất nhanh tay tóm lấy được quần áo của cô, Diệp Mạnh Giác đến ngay tiếp sau, ôm Diệp Tư đang lừng lự trên lan can vào trong ngực, hốt hoảng nói: “Bé cưng, bé cưng, không sao, không sao.”

Không biết Diệp Tư bị Lý Hoa Quyên cho uống loại thuốc gì, vẫn còn mơ mơ màng màng, nhú nhú cái mũi oán giận: “Chú à, chú ôm người ta đau, chặt quá.”

Diệp Mạnh Giác chẳng những không buông cô ra, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa, “Bé cưng, bé cưng...” cục cưng của chú, cục cưng của chú.

Cái cảm giác khủng hoảng không lồ thế này đến khi ôm được cô vào lòng rồi vẫn không biến mất, một li cũng không biến mất, “Bé cưng.”

Diệp Tư lủi qua lủi lại trong lòng anh hai lần vẫn không thể tránh ra được nên đành đầu hàng. Đầu cô hết sức choáng váng, Diệp Mạnh Giác càng ôm trọn cô vào ngực, càng khiến cô nghẹt thở đến phải há miệng thờ dốc, hai cái tay nhỏ bé quơ loạn hai bên người. May mắn Đường Duyệt đứng ngay cạnh nhìn thấy không thích hợp, vội vàng kéo Diệp Mạnh Giác ra. Diệp Tư mới chui được cái mặt đỏ thắm ra khỏi lòng Diệp Mạnh Giác.

Cô ho khan hai tiếng, mắt hững hờ đưa nắm tay nhỏ bé đánh hai cái lên người Diệp Mạnh Giác. Diệp Mạnh Giác lập tức bắt lấy tay cô tự đánh lên người mình vài cái, “Ngoan, chú không ngoan, đánh chú đi.”

Trên mặt không hề che dấu nổi vui sướng tràn đầy, vui sướng của người đã mất mà lấy lại được một vật quý giá.

Đường Duyệt nhìn không được cười ra tiếng. Có vẻ như Diệp Mạnh Giác vẫn còn xem Diệp Tư như một đứa bé con. Như vậy cũng tốt, cho dù thời gian dần trôi, mọi người già đi, nhưng trong mắt anh ấy, có lẽ Diệp Tư sẽ vĩnh viễn là một cô bé con được anh nâng niu yêu thương tự trong lòng.

Lý Hoa Quyên thất hồn lạc phách đứng ở bên cạnh, một cảnh sát lập tức tiến lên, chế ngự bà ta lại. Lúc bị dẫn đi, trên mặt bà ta có một hàng nước mắt trượt dài xuống, lầm bầm nói: “Biết ngay mà, người Diệp gia lúc nào cũng sẽ giờ thủ đoạn ra mà. Diệp gia các người đều sẽ giờ thủ đoạn ra mà.”

Bà ta cũng không có bất kỳ hành động phản kháng nào, chỉ lặp đi lặp lại những lời này, chẳng nhìn một ai, đi xuống dưới lầu dưới sự kèm kẹp của cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Bác sĩ túm tụm lại kiểm tra một phen từ đầu đến chân, sau khi xác nhận không có gì đáng ngại, Diệp Tư mới bị đuổi về phòng bệnh. Diệp Mạnh Giác luôn luôn nắm thật chặt tay Diệp Tư trong suốt quá trình, sau khi trở lại phòng bệnh lại cẩn thận hầu hạ cô lên giường đắp chăn, rồi lại nắm chặt tay cô, ghé người dựa vào cạnh giường, tầm mắt vẫn chặt chẽ không chớp nhìn chăm chăm vào cô,

“Chú à, đau!” Diệp Tư giật giật ngón tay, bàn tay nhỏ bé của cô bị Diệp Mạnh Giác tóm chặt vào trong tay, lực tay anh rất lớn, cô bị đau muốn tránh ra.

Diệp Mạnh Giác thả lỏng tay cô, nâng lên miệng thổi phù phù hai ba cái, dỗ cô: “Bé cưng không đau đâu ha, chú thổi phù cho bé cưng.” Nói xong lại hôn hai cái lên mu bàn tay trơn mềm của cô. Anh hôn rất cẩn thận, nhắm mắt lại, đưa lên mỗi một cách vô cùng thành kính.

Môi chạm được vào mu bàn tay Diệp Tư, anh lại dừng bất động, lẳng lặng ngừng lại nơi đó.

Không biết qua bao lâu, anh mới phát ra một tiếng thở dài khe khẽ, như đã cảm thấy rất mỹ mãn, hoặc như cảm thấy may mắn sống sót sau tai nạn. Mỗi anh hôn sâu một điểm rồi thoáng rời đi, sau đó chậm rãi quay đầu dán sát gò má trên mu bàn tay cô, nhẹ nhàng cọ.

Ngay cả lúc thần trí mơ hồ như lúc này, Diệp Tư cũng cảm thấy tình cảm dịu dàng của anh, bàn tay còn lại vuốt ve mái tóc mềm mại của anh. Diệp Mạnh Giác cảm thấy được động tác của cô, mặt vẫn còn dán tại mu bàn tay cô, biểu hiện của anh rất cẩn thận, thậm chí giống như một đứa bé ngoan ngoãn, cả người vẫn không nhúc nhích, sợ phá hủy an bình của giờ phút này.

Trong lòng Diệp Tư như có một gánh nặng đổ sụp xuống, trở nên mềm yếu hẳn. Cô đặc biệt muốn ôm Diệp Mạnh Giác vào lòng mà thương yêu anh thật sâu, chia sẻ gánh nặng của anh. Cô không tự chủ được, miệng thốt ra một tiếng yếu mềm nhẹ nhàng: “Chú.”

Một tiếng lâu bầu trả lời phảng phất trong không khí, cô lại vuốt ve tóc anh, nhẹ giọng kêu: “Chú.”

Diệp Mạnh Giác có vẻ như biết được trong lòng cô đang suy nghĩ gì, cũng không lên tiếng trả lời mà chỉ cọ xát biên độ nhỏ qua lại trên mu bàn tay cô.

Theo động tác của Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư càng mềm lòng đến rối mù. Thường chỉ trong tình huống anh cầu xin cô cho phép yêu thương, anh mới biểu hiện ra vẻ trẻ con thế này, còn đa phần anh đều là một vẻ người già dặn bình tĩnh ổn trọng. Mà lúc này, biểu hiện trẻ con như vậy của anh lại tựa như có một cái búa nhỏ bằng da đang đánh vào lòng Diệp Tư, từng chút từng chút một, khiến trái tim cô càng lúc càng mềm nhũn.

Bên tai Diệp Tư vang lên những lời anh đã từng nói lúc trước. Trước kia, anh luôn lầm bầm oán giận vì muốn cô mãi mà vẫn không đủ.

Lòng của cô càng mềm như nước, cô rốt cục cảm nhận được tâm trạng này của anh là như thế nào, muốn mà không đủ, thế nào cũng không đủ.

“Chú.” Diệp Tư nhẹ nhàng hô, “Chú à.”

Diệp Mạnh Giác ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn cô, sau đó ngạc nhiên phát hiện mặt Diệp Tư đỏ hồng tới mang tai.

Màu hồng thắm đỏ mê người khiến cho hô hấp của anh trở nên dồn dập, anh nuốt một ngụm nước bọt, đáng thương lấp bắp: “Bé cưng...”

Diệp Tư giang hai cánh tay về phía anh, khoe miệng mang ý cười, hai tròng mắt long lanh ánh nước mênh mông, “Chú.”

Diệp Mạnh Giác từ trên ghế chồm người lên, mạnh mẽ ôm cô thật chặt vào trong lòng.

Một nụ hôn đến trời đất tối sầm rơi xuống, Diệp Tư lầm bầm nói câu gì đó, nhưng khi Diệp Mạnh Giác hỏi lại, cô thẹn thùng lắc đầu.

Khí nóng như toát ra từ trong cơ thể. Không biết từ khi nào Diệp Tư đã bị Diệp Mạnh Giác ôm xuống từ trên giường đặt lên chân anh, thân thể mềm mại của cô dán chặt vào cơ thể rắn chắc nóng bỏng của anh. Hai tay của anh đã lần vào sau lưng cô từ lúc nào, chậm rãi vuốt ve dần dần di chuyển xuống dưới, mò tới cái mông vung cao tròn trịa của cô. Anh liên tục vuốt ve, cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ vì phải đè nén sự thèm muốn chưa thỏa.

Diệp Tư thuận theo anh, bầu vú ở trên người anh, cọ cọ lên xuống, bộ ngực mềm mại ma sát vào khuôn ngực dày rộng của anh, bên trong đôi môi anh đào hơi hơi hé mở tràn ra từng tiếng rên rỉ mê mẩn lòng người.

Đôi tay Diệp Mạnh Giác tăng sức nâng cô lên, đặt nơi mềm mại bí mật của cô chống lên chỗ cứng rắn của anh. Cánh tay anh cao thấp lên xuống, dùng địa phương mềm mại của cô cách quần áo mà ma sát anh.

Hai người đều ý loạn tình mê, khó mà kim lòng nổi.

Diệp Tư cọ xát ở trên người Diệp Mạnh Giác một hồi, mở ra đôi mắt mờ mờ, thở hổn hển nói: “Chú, yêu bé cưng.”

Vốn Diệp Mạnh Giác còn muốn cố gắng không chế bản thân mình, nghe được lời nói như vậy của Diệp Tư thì hai mắt đã bị nhiễm lửa tình dục phút chốc mở to ra, anh kinh ngạc vui mừng nhìn cô, “Lặp lại lần nữa, bé cưng, lặp lại lần nữa.”

Giọng Diệp Tư vì gấp vội nên đã mang theo một tia tức giận, cô la hét, hai tay xé rách quần áo Diệp Mạnh Giác, “Yêu bé cưng, chú yêu bé cưng đi. Bé cưng muốn chú.”

“Được, cho bé cưng, tất cả đều cho bé cưng.”

Diệp Mạnh Giác ôm cô đi đến phía sau cửa, khóa trái cửa, rồi lại ôm cô quay lại giường.

Diệp Tư đã cởi được vài chiếc nút áo somi của anh, vừa lúc lắc đầu, vừa chiến đấu hăng hái với hai hạt nút cuối cùng. Dáng vẻ vội vàng của cô lúc này giống như một con mèo nhỏ vì nhìn thấy chủ cá vàng trong hồ thủy tinh mà gấp đến độ xoay vòng vòng, Diệp Mạnh Giác thấy sao mà đáng yêu quá chừng.

“Bé cưng, chú đến đây.” anh đoạt lại hai hạt nút từ trong tay cô rồi nhanh chóng cởi bỏ chúng, lồng ngực tinh trắng và cơ bụng rắn chắc liền hiện ra ngay mi mắt Diệp Tư.

Diệp Tư cong thân mình, học động tác Diệp Mạnh Giác thường làm mà cắn viên châu màu hồng nhạt trước ngực anh. Cô dùng miệng quá mạnh, khiến Diệp Mạnh Giác đau xuyết xoa hít sâu.

Tiếng xuyết xoa này làm cho tinh thần Diệp Tư tỉnh táo, cô nghịch ngợm ngẩng đầu nhìn anh nhõn miệng cười, lại lao xuống cắn một hạt khác.

Diệp Mạnh Giác rên một tiếng, bàn tay to vỗ vỗ vào hông cô, trong giọng nói mang theo vẻ ần ỉn vận sức chờ phát động, “Nhóc con, muốn ăn chú hả?”

“Ừ.” Diệp Tư nhả viên hồng nhạt trong miệng ra, “Bé cưng muốn ăn chú. Xoi tái từ đầu đến chân.”

Cô thông báo trắng trợn lại chính là thứ kích lệ và phần thưởng cao nhất cho Diệp Mạnh Giác.

“Bé cưng, chú cho bé cưng ăn, muốn ăn nơi nào đều được, ngoan.”

Đang trong lúc hai người tình tứ dâng trào khó kiểm soát thì ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa của y tá. Về mặt Diệp Tư ửng hồng, chu môi nũng nịu nhìn Diệp Mạnh Giác.

“Ng ngoan.” Diệp Mạnh Giác vỗ nhẹ dưới hông nhỏ của cô, “Mặc kệ cô ấy, chúng ta tiếp tục.”

Trong lúc nói anh nói chuyện, đã đem phần thô to vừa mới thả ra hướng vào trong cơ thể của cô.

Tiếng rên rỉ thốt ra vì va chạm không hề ngoài dự đoán của anh.

Diệp Tư bắt lấy bờ vai anh, trong khi anh mãnh liệt ra vào, cô không có sức lực chống đỡ, chỉ có thể để mặc cho anh rong đuối trong cơ thể cô, để anh tùy ý mang theo cô lên trời xuống đất, đạt được cực hạn khoái cảm.

Sau khi thỏa mãn, Diệp Mạnh Giác đột nhiên nhớ tới câu nói lúc nãy không nghe rõ kia, “Bé cưng, bé cưng vừa rồi mới nói về nhà sao?”

Diệp Tư cắn môi, hé mắt, mềm yếu nhìn anh, “Ai mà biết, chú không cần để ý đâu.”

Trong lòng Diệp Mạnh Giác vui mừng khôn xiết, ôm cô, lại hôn một nụ hôn dài xong mới buông ra, “Đây là lần đầu tiên nhỉ? Lần đầu tiên bé cưng chủ động muốn chú.”

Diệp Tư mấp máy miệng, sau một lúc lâu, “Không phải.”

Con người thâm thúy của Diệp Mạnh Giác rạng rỡ phát sáng, anh khẩn thiết nhìn cô, “Còn có lúc nào khác à? Trước đây lần nào cũng đều là chú dụ dỗ đòi bé cưng đúng không? Còn có lúc nào khác à?”

Ánh mắt mê đắm của anh nhìn chăm chăm Diệp Tư, độ cong khóe miệng càng lúc càng lớn.

Người đàn ông này, dù là vẻ mặt hoan ái cũng hy vọng có thể có được sự đáp lại nhiệt liệt nhất của cô.

“Lần đầu tiên.” cô nhỏ giọng nhưng nói vẫn rất rõ ràng, “Lần đầu tiên của chúng ta.”

Diệp Mạnh Giác ngẩn người, nghĩ đến dáng vẻ của cô lần đầu tiên, trong lòng lại bắt đầu ngứa ngáy, lúc anh cúi đầu xuống muốn hôn cô, cô còn nói thêm, “Khi đó, bé cưng không chỉ muốn cho chú, mà bé cưng cũng muốn chú, muốn người bé cưng yêu nhất yêu thương mình thật sâu.”

“Vội lại... A...”

Lại là một phen vận động.

Diệp Tư sau khi được anh tưới đầm mưa mát, sắc mặt nhuận hồng, thỏa mãn liếm môi, cuộn lại trong lòng anh.

“Thoải mái chứ bé cưng?”

“Ừm. Còn chứ?”

“Chú sáng khoái đến nỗi xương cốt đều đau, cục cưng của chú lợi hại nhất.”

Diệp Tư toét miệng cười, một lát sau, lại nghĩ đến một chuyện, “Chú, lần trước có phải chú kê đơn cho người ta hay không?”

“À...” Diệp Mạnh Giác do dự.

“Chú thật sự chê người ta không đủ... cái kia sao?” Diệp Tư chu môi hỏi.

“Không đủ cái kia là cái gì?” Diệp Mạnh Giác giả ngu.

“Là... Là... Không đủ, ừm, không phóng khoáng đó.” Diệp Tư ngần ngừ nửa ngày mới tuyển được một chữ tương đối bình thường.

Diệp Mạnh Giác phụt ra một trận cười xán lạn, ôm lấy cô y như hồi nhỏ, lấy hàm râu thô ráp của anh chà lên khuôn mặt trơn mềm của cô.

Diệp Tư ở trong lòng anh nên không có chỗ trốn, chỉ đành giả bộ giận mà chu môi kêu lên: “Chú.”

Mất thấy miệng của cô chu ra dài đến có thể treo được đồ, Diệp Mạnh Giác mới ngưng cười, nghiêm túc nói: “Không có, cho dù bé cưng thế nào chú cũng sẽ không ghét bỏ. Không phóng khoáng có cái đẹp của riêng không phóng khoáng.”

“Vậy tại sao?” Diệp Tư truy vấn cho bằng được.

“Bởi vì, chú muốn cho bé cưng ký mấy phần văn kiện, lúc bé cưng thanh tỉnh chắc chắn sẽ không ký.”

Diệp Tư ừ một tiếng, cách một lát sau lại lí nhí nói: “Chú, dạo gần đây người ta không ngoan.”

Diệp Mạnh Giác biết cô nói đến vấn đề lên hút thuốc, ôm cánh tay của cô xoa xoa, “Bé cưng không ngoan hay bé cưng nghe lời gì đều là cục cưng của chú hết.”

Diệp Tư ở trong lòng anh cong cong khóe miệng, ngưỡng mặt lên, hôn chụt lên cằm của anh.

Lý Hoa Quyên cố ý giết người không thành, cảnh sát đang chuẩn bị chuyển án kiện này đến Cơ quan Kiểm Sát, nhưng lại phát hiện trạng thái tinh thần của Lý Hoa Quyên có vẻ như có vấn đề.

Vì là người bị hại và là người chứng kiến, Diệp Tư cùng Diệp Mạnh Giác đến Cục Cảnh sát để phối hợp điều tra, nhận thăm vấn của cảnh sát.

Trí nhớ của Diệp Tư về ngày hôm đó không được rõ ràng cho lắm vì cô lúc đó bị chóng mặt và mơ mơ màng màng do thuốc, đại bộ phận vấn đề đều do Diệp Mạnh Giác trả lời.

Đến khi được hỏi về trạng thái tinh thần của Lý Hoa Quyên, Diệp Mạnh Giác không trả lời ngay. Nhưng khi hỏi đến Diệp Tư, cô không chút do dự mà nói ngay Lý Hoa Quyên rất có khả năng tinh thần có vấn đề.

Sau khi Diệp Tư đi ra khỏi phòng thẩm vấn thì thấy Diệp Mạnh Giác đang đứng ở hành lang chờ cô, cúi đầu không biết suy tư chuyện gì.

Cảm xúc của hai người lúc này đều có vẻ nặng nề. Ra khỏi công Cục Cảnh sát, Diệp Mạnh Giác đột nhiên nói: “Bé cưng, nếu, lần này bà ấy vẫn không bị pháp luật chế tài, chú sẽ đưa bà ấy đến một nơi được quản lý chặt chẽ, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.”

“Ừ.” Diệp Tư trả lời.

“Bé cưng...” Diệp Mạnh Giác muốn nói lại thôi.

“Chỉ đừng để bà ấy chạy đến lần nữa là được.” Diệp Tư nhìn anh cười an ủi, “Chú không cần phải đặc biệt làm gì vì người ta đâu. Những chuyện bà ấy đã làm không nên để cho chú phải tới mà gánh vác.”

Diệp Mạnh Giác thật sâu nhìn cô, nhất thời không thể nói ra lời. Trong đôi mắt thâm thúy đen nâu của anh không thể che dấu được nỗi áy náy.

Diệp Tư đặt tay mình vào trong bàn tay anh, anh lập tức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nhìn cô nỗ lực nở một nụ cười thật xán lạn vì anh, trong lòng anh càng thêm khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Bởi tinh thần của Lý Hoa Quyên có vấn đề, lúc hư lúc thực không xác định, phải được đưa tới một bệnh viện Tinh chỉ định để kiểm tra. Nhưng mà, ngày hôm sau, lúc Diệp Tư cùng Diệp Mạnh Giác đang ăn cơm thì lại nhận được một cuộc điện thoại từ trại tạm giam.

Không biết đầu dây bên kia nói cái gì, mà cái thìa Diệp Mạnh Giác đang cầm trong tay rơi đánh choang trên bàn, không nói được một lời mà ngồi cứng tại chỗ.

Diệp Tư ngẩng đầu, phát hiện biểu hiện trên mặt anh rất kỳ quái, không nén được liền gấp gấp gọi: “Chú à?”

Diệp Mạnh Giác không nói gì.

Không khí quý dị lạ thường, Diệp Tư khựng lại, lo lắng nhìn về phía anh.

Sau khi để điện thoại xuống, anh há miệng thở dốc, không nói ra được một câu nào mà cứ tiếp tục thở dài, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Quản giám Trương ở trại tạm giam nói, bà ấy... tự sát rồi.”

Diệp Tư kinh ngạc đưa tay lên che miệng, giọng run rẩy hỏi: “Tự sát?”

Không ai ngờ, Lý Hoa Quyên sẽ lấy phương thức như thế để chấm dứt tính mạng của mình.

Diệp Mạnh Giác trầm mặc một hồi rồi mới nói: “Nghe nói, trước khi bà qua đời, Dương Anh đã từng đến gặp bà ấy. Sau đó bà liền thất cổ tự sát trong phòng tạm giam, trước khi đưa tới bệnh viện đã được xác nhận là tử vong. Bà ấy quả thật lòng dạ độc ác vô cùng, cho dù là đối với chính mình cũng xuống tay quyết liệt ngoan độc như vậy.”

Diệp Tư cắn cắn môi dưới, cô bị chấn động đến kinh ngạc rồi, “Người có tính cách như bà ấy sao có thể dễ dàng buông tha cho tính mạng của mình?”

Chẳng lẽ, Dương Anh cũng biết?

Diệp Tư chợt nhớ tới lần đầu tiên Lý Hoa Quyên bị bắt vào trại tạm giam, người của Trần Á có nói cho bọn cô biết, Dương Anh đã nói với bà một câu. Bà ta nói, còn một chuyện kinh khủng hơn tàn bạo hơn đang chờ Lý Hoa Quyên phía trước, đủ cho bà hối hận cả đời cũng không kịp.

Xem xét tình hình hiện tại, đúng là Lý Hoa Quyên thật sự hối hận, bởi thế nên bà mới quyết tuyệt rút ngắn thời gian hối hận của mình.

“Có lẽ,” Diệp Tư nhỏ giọng nói, “Có lẽ, Trần Á biết Dương Anh đã nói gì với bà.”

Một tờ kết quả kiểm tra AND được đặt xuống trước mặt Diệp Mạnh Giác.

Diệp Mạnh Giác nhíu mày, “Đó là cái gì?”

Đúng lúc sáng nay Diệp Tư mới nhận được phần kết quả này từ tay Tô Mân Ngôn, cô cứ liên tục do dự cân nhắc không biết nên mở miệng nói chuyện này thế nào với anh. Kết quả này đáng lẽ phải là một sự kiện đủ khiến cho cô vui mừng, bởi vì cha mẹ anh không phải là kẻ thù của cô. Còn điều gì có thể làm cho cô vui mừng hơn nữa đâu? Nhưng rồi cô lại không biết phải mở miệng ra sao, cứ do dự mà nhắc lên đặt xuống tờ giấy kia cho tới trưa.

“Cho nên nói, bà ấy cũng không phải là mẹ của chú?” Diệp Mạnh Giác hỏi lại cho rõ, rồi lại hỏi tiếp đầy mê mang, “Vậy cha mẹ chú là ai?”

“Giáo sư Tô.” Diệp Tư nói, “Cha mẹ của giáo sư Tô là cha mẹ ruột của chú. Thầy ấy đến đây chính là vì chuyện này. Năm đó không biết do ôm lam em bé hay là có ý. Nếu không phải chú giống như đực với ba thầy ấy lúc còn trẻ thì đoán chắc việc này vĩnh viễn sẽ không có người nào phát hiện ra.”

Diệp Mạnh Giác lại nhìn chằm chằm tờ giấy kia một hồi lâu rồi mới đứng lên, “Chú... muốn đến bệnh viện.”

Diệp Tư cũng đứng dậy theo, đi đến phòng mặc đồ, lấy áo khoác ra đưa cho anh, hạ giọng nói: “Người ta đi cùng với chú.”

Diệp Mạnh Giác cầm tay cô, hôn nhẹ một cái lên trán cô đầy yêu thương, “Bé cưng có thể không đi cũng được mà.”

Diệp Tư lắc đầu kiên định “Người ta đi cùng chú.” cũng không phải vì cái gì khác, mà chỉ là muốn luôn luôn bên cạnh anh, bên anh lúc khổ sở, bên anh

lúc anh mê man không biết phải làm sao, bên cạnh anh, giống như anh vẫn luôn như vậy đối với cô.

Lúc hai người đến được bệnh viện, Diệp Quân đã có mặt ở đó. Ông vỗ vỗ đầu vai Diệp Mạnh Giác, “Đi vào chào từ biệt một chút đi.”

Diệp Mạnh Giác ngơ ngác đứng ngay trước cửa phòng đặt xác, ở trong phòng là người mà anh đã gọi là mẹ hơn ba mươi năm, trên mặt che vải trắng, lẳng lẳng nằm nơi đó. Chẳng phải bà là người luôn luôn đặt lợi ích cá nhân lên trên hết, là người đầy khả năng và khôn khéo nhất hay sao? Làm sao có thể ngờ được rằng mình cũng có một ngày hôm nay?

Diệp Mạnh Giác xoay người đi, Diệp Tư đứng bên cạnh lập tức giữ chặt tay anh lại. Bàn tay nhỏ bé mềm mại trơn mịn của cô giữ chặt bàn tay to lớn của anh, năm ngón tay lồng chặt với năm ngón tay. Ánh mắt cô hướng vào anh đan xen đau khổ cùng khổ sở, “Chú à, vào trong nhìn một lần cuối đi.”

Diệp Mạnh Giác biết, cô đau lòng thay anh. Những sự kiện liên tiếp ngoài ý muốn này khiến cho đầu óc anh đột nhiên mơ hồ, không biết nên làm cái gì. Mà cô, lẳng lẳng sát cánh ở bên anh, khi anh mê man không thấy đâu là bờ, cô nói cho anh biết phải làm như thế nào.

Ngày hạ táng Lý Hoa Quyên, có ba vị khách bất ngờ đến Diệp gia.

Tuy rằng Lý Hoa Quyên đã từng phạm tội tày đình, nhưng có vẻ như thết thảy mọi cừu hận đều tan thành mây khói theo cái chết của bà. Lễ tang được tổ chức rất đơn giản, cũng không có mấy người tham dự.

Trên đường từ nghĩa trang trở về, Diệp Tư nhận được điện thoại của Tô Mân Ngôn, cha mẹ anh ta sau khi biết được Diệp Mạnh Giác đúng là đứa con của họ đã lập tức chạy tới đây.

Trở về đến nhà, Tô Mân Ngôn và cha mẹ anh ta đã được Di Thái mời vào ngồi trong phòng khách chờ bọn họ đã lâu.

Cha của Tô Mân Ngôn trông nghiêm túc như trong tấm ảnh, chỉ là trên mặt không thể nào ức chế nỗi vui sướng, mẹ của anh ta thì đã sớm khóc không thành tiếng, vừa thấy Diệp Mạnh Giác và Diệp Tư đi vào liền đỏ hồng mắt lên mà chạy đến giữ chặt lấy tay của Diệp Mạnh Giác.

Thật hiển nhiên là Diệp Mạnh Giác vẫn chưa thể chấp nhận một tình huống như vậy, anh bất lực nhìn về phía Diệp Tư.

“Dì, dì ngồi xuống uống chén trà trước đã.” Diệp Tư tiếp chén trà trong tay Di Thái, đưa cho mẹ Tô.

Tô Mân Ngôn cũng nhìn thấu thái độ lúng túng của Diệp Mạnh Giác nên tiếp lời Diệp Tư: “Mẹ, không vội, mẹ đừng dọa anh hai.”

Hai chữ ‘anh hai’ này của anh ta khiến Diệp Mạnh Giác cứng đờ cả người, về mặt đầy phức tạp liếc về phía anh ta một cái. Diệp Tư đã đặt ly trà trước mặt mẹ Tô, quay đầu lại nắm tay Diệp Mạnh Giác, nhẹ giọng hỏi: “Chú muốn uống trà không?”

Diệp Mạnh Giác mím môi, nhú mày, “Không uống.”

Giọng anh lúc này mang vẻ hoang mang đầy trẻ con, bàn tay đang nắm tay cô cũng xiết thêm vài phần, nhỏ giọng nói: “Chú mệt.”

“Vậy chú chào hỏi mọi người xong rồi ngồi xuống đi, người ta xoa bóp vai cho.” Diệp Tư cũng nhỏ giọng thì thầm với anh.

Diệp Mạnh Giác còn hơi lưỡng lự, thật sự lúc này anh muốn về phòng hơn, nhưng chính khuôn mặt tươi cười dịu dàng ấm áp của Diệp Tư làm cho anh từ chối cũng không được, đành phải làm theo đề nghị của cô.

Trên mặt ba và mẹ Tô lúc này hiện rõ vẻ mong chờ tha thiết, bọn họ cứ chăm chăm nhìn Diệp Mạnh Giác, hy vọng có thể trao đổi cùng anh, Nhưng chính vì đã vài chục năm không ở cạnh nhau, rõ ràng bọn họ có liên hệ máu mủ gần nhau nhất trên đời, nhưng lúc này lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Các ngài... tốt chứ?” Diệp Mạnh Giác ngượng ngập chào hỏi.

Ba Tô Mẹ Tô gật đầu lia lịa, “Tốt lắm, chúng ta tốt lắm, còn con?”

“Tôi cũng tốt lắm” cách nói vẫn cứng còng như cũ.

Diệp Tư thanh minh: “Chú dì đừng để bụng, hai ngày nay chú mệt muốn chết rồi.”

Nói xong, thấy Tô Mân Ngôn cười với cô một nụ cười kỳ quái, cẩn thận suy nghĩ một chút liền cảm thấy lời mình nói có vấn đề, lại cải chính: “Hai ngày nay... anh ấy mệt muốn chết rồi.”

Diệp Mạnh Giác nắm chặt ngón tay cô, nhỏ giọng sửa lời bên tai cô: “Phải gọi là ông xã!”

Tô Mân Ngôn khẽ phì cười, quay sang nói với cha mẹ anh: “Ba mẹ hôm nay cũng đã gặp được anh hai rồi, trông anh ấy có vẻ mệt lắm, chúng ta cứ để anh ấy nghỉ ngơi trước, có chuyện gì nói sau.”

Ba Tô Mẹ Tô nghe vậy cũng không tiện nói thêm, lưu luyến rồi đi.

Bọn họ mới ra cửa, Diệp Mạnh Giác liền nắm tay Diệp Tư, nhất quyết không buông tha cho câu nói của cô: “Phải gọi là ông xã!”

“Ngoan,” Diệp Tư hôn nhẹ lên mặt anh, “Đúng là ông xã, ông xã ngoan.”

Diệp Mạnh Giác nghe vậy mới hài lòng, vùi đầu ở trước ngực cô, lẩm bẩm: “Bé cưng thật thơm.”

Đầu của anh lại dụi qua dụi lại trước ngực cô làm nũng, rồi úp mặt vào giữa hai vú. Tuy nhiên, anh cũng không tiến thêm bước nào, hai tay vòng quanh eo Diệp Tư, chỉ một lát sau đã truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ.

Diệp Tư thở dài trong lòng, hai ngày nay anh thật sự mệt mỏi chết rồi, hơn nữa áp lực tinh thần lại rất lớn, lúc này chắc đã mệt đến mức đặt đầu ngủ ngay ở đó. Cô hơi lùi ra phía sau, tựa lưng vào lưng ghế sofa, kéo một tấm mền lông ngắn đặt bên cạnh lên người anh. Rồi cũng mơ màng ngủ theo.

Diệp Mạnh Giác chỉ ngủ mê một lúc ngắn rồi tỉnh lại, nhìn thấy đầu Diệp Tư cứ gật lên gật xuống như gà con trông rất đáng yêu, nhưng lại khiến anh đau lòng. Anh ôm cô lên, bé con lập tức núp vào lòng anh theo bản năng, thỏa mãn nhếch khóe miệng, ngủ yên trong lòng anh. Lâu lâu, ngồi ở trên giường rồi, nhưng anh lại không nỡ đặt cô xuống. Thân thể nhỏ xinh của cô co rụt dán chặt trong lòng anh, bất cứ lúc nào cũng làm cho anh yêu thương không muốn đặt xuống. Cứ như vậy, anh ôm cô si ngốc ngồi suốt buổi tối.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Sáng sớm hôm sau Ba Tô Mẹ Tô lại phăm phăm chạy tới tiếp. Từ lúc hai người biết được Diệp Mạnh Giác là con của họ thì chưa lúc nào có được một giấc ngủ an ổn. Năm đó, việc đưa con sớm chết yếu vẫn là nỗi đau sâu sắc trong lòng họ, mỗi lần nghĩ đến chuyện này đều thổn thức khôn nguôi. Bây giờ bất ngờ biết được đứa bé năm xưa vẫn còn sống trên nhân thế thì họ vừa khiếp sợ vừa vui mừng, suốt hai ngày qua vẫn còn chìm nổi trong trạng thái phấn khởi kích động, nên chỉ ngủ được giấc ngắn là tỉnh lại.

Diệp Mạnh Giác đã cho người moi được chân tướng của sự việc từ Dương Anh. Thì ra đứa bé chết non kia thật ra là của Lý Hoa Quyên, chẳng qua lúc đó Vương Khải vì lập mưu muốn đoạt gia sản Diệp gia, hơn nữa cũng muốn củng cố mối quan hệ với Lý Hoa Quyên, nên đã trao đổi đứa con của Tô gia về thay thế, mà tất cả những chuyện này đều bị người mà Dương Anh cử ra theo dõi nhìn thấy rõ ràng từ đầu đến cuối.

Khi gặp lại Ba Tô Mẹ Tô thì Diệp Mạnh Giác đã không còn cảm giác hoảng hốt cùng bất lực như hôm qua, tuy nhiên thái độ biểu hiện không phải rất nóng lòng thân thiết, nhưng cũng không còn cứng nhắc nữa. Dù sao họ cũng là cha mẹ ruột của anh, hai ông bà lại đang kích động như vậy, anh cũng không nhẫn tâm làm cho bọn họ thất vọng.

Hàn huyền cho tới trưa, Diệp Tư muốn nấu rồi ăn cơm trưa tại nhà, nhưng vừa ngồi vào bàn cơm thì Diệp Quân lại thỉnh linh tới đây.

Toàn bộ những người đang ngồi trong phòng khi nhìn thấy Diệp Quân tiến vào thì ai nấy đều thoáng có biểu hiện xấu hổ, tình huống hiện tại có vẻ kỳ lạ làm sao.

Hai ngày trước Diệp Tư đã được Diệp Mạnh Giác cho biết chuyện cô là huyết mạch chân chính của Diệp gia, tuy nhiên, vì Diệp Quân chưa tới tìm cô, cô cũng tạm thời không có bất kỳ hành động gì. Tình cảm của cô đối với ông lúc này thật vô cùng phức tạp, vừa oán giận mà cũng thấy thương.

Theo tình huống hiện tại, cô biết chỉ có cô mới có thể phá vỡ được cục diện bế tắc ngưng trệ lúc này, liền đứng dậy lách qua người Diệp Mạnh Giác đi đến kéo tay Diệp Quân, dáng vẻ như đứa cháu bé bóng trong nhà, ngọt ngào gọi ông một tiếng.

Cô vừa gọi xong khỏi miệng thì lập tức sự chú ý của người đều dời đi, không khí vốn đang xấu hổ liền biến mất không còn khi mọi người bắt đầu nói chuyện với nhau.

Bữa cơm trưa hôm nay có thể gọi là vui vẻ, đến cuối cùng, Diệp Quân bỗng dừng lại trở nên tỉnh quái, ông nhìn Diệp Mạnh Giác nói: “Cái này hơi phiền đây, làm con ta hơn ba mươi năm, từ giờ về sau có lẽ phải sửa miệng rồi.”

Diệp Mạnh Giác bắt gặp thốt lên một tiếng “Ba” xong, Diệp Tư ngồi bên cạnh lập tức che miệng cười anh.

Ba Tô lại nhìn anh bằng vẻ mặt mong chờ.

Tối giờ cơm chiều, Ba Tô Mẹ Tô đứng dậy chuẩn bị cáo từ, Diệp Tư làm gì chịu như vậy, liền vội vàng kéo hai người lại, Diệp Quân cũng nói ông lão như ông ở nhà một mình rất buồn, thật sự muốn mời Ba Tô ở lại ngồi nói chuyện phiếm với ông.

Tô Mân Ngôn ngồi một bên nhỏ giọng gà bài cho Diệp Tư, Ba Tô cũng là một tay chơi cờ đó.

Biết được tin này, Diệp Tư lập tức chạy vào thư phòng lôi ra một hộp cờ vây. Hai ông già liền lập tức ngồi vào chém giết hăng hái, Tô Mân Ngôn và Diệp Mạnh Giác ngồi tán gẫu dưới trời đất vui vẻ, Diệp Tư sà đến bên cạnh Mẹ Tô nói chuyện phiếm, không khí trong nhà thật sự vui vẻ hòa thuận ấm áp.

Ba Tô vừa mới về hưu, còn Mẹ Tô phải qua một năm nữa. Tuy nhiên, vì muốn quay lại đây sum họp cùng Diệp Mạnh Giác, Mẹ Tô đã làm đơn với trường, xin nghỉ hưu sớm, thu dọn đồ đạc trong nhà một chút, rồi gửi chuyên chở tới đây.

Diệp Tư nhanh tay lẹ chân thu xếp cho Ba Tô Mẹ Tô vào ở chung trong biệt thự của cô và chú, nhưng sau khi nhìn gương mặt không tình nguyện của Diệp Mạnh Giác thì cuối cùng Diệp Tư đành phải nhượng bộ, tìm mua một căn biệt thự cách nhà cô không xa, sắp xếp cho Ba Tô Mẹ Tô vào ở.

Diệp Tư vốn nghĩ Diệp Mạnh Giác còn chưa thích ứng với cha mẹ và em trai mới của mình, mãi đến khi Diệp Mạnh Giác ôm cô dưới thân, đầu đầy mồ hôi không ngừng đẩy đưa, cô mới đột nhiên hiểu được. Chắc hẳn là Diệp Mạnh Giác sợ Ba Tô Mẹ Tô ở đây thì anh không thể tự tiện ân ái với cô bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào rồi. Với lại, lần nào anh cũng ôm cô rồi vuốt ve kích thích, đồ cô kêu lớn tiếng lên. Có lần cô không chịu, anh liền thay đổi biện pháp để ép buộc cô, khiến cô phải tự mình tìm đường đến, đến mức không thể không chế mà thét chói tai anh mới cảm thấy mỹ mãn.

Thói quen xấu xí! Tuyệt đối là thói quen xấu xí. Tuy nhiên, có vẻ thói quen xấu xí như vậy của chú cũng vô cùng tốt, mỗi lần cô đều được anh yêu đến chết đi sống lại, cảm giác này, ừm, cũng không tệ.

Đang nằm trong lòng Diệp Mạnh Giác, Diệp Tư đỏ mặt khi nghĩ thế, càng nghĩ càng mách cười, nhin không được liền xì cười ra.

Diệp Mạnh Giác một tay ôm cô, tay kia thì đặt ở trước ngực cô, nắm một viên trôi nước trắng nõn nhe nhẹ xoa nắn, nghe Diệp Tư nằm trong lòng anh phì cười thì tò mò hỏi: “Cười gì vậy?”

Diệp Tư lắc đầu, ngu sao mà nói cho anh biết, cô thật thích được anh yêu mà.

Diệp Mạnh Giác cũng không truy vấn tiếp mà chỉ nhẹ hôn lên đỉnh đầu của cô, “Bé cưng ngốc.”

Diệp Tư ngọt ngào nghĩ, cô mà ngốc á, ngốc thì làm sao có thể dụ một người như chú nhào tới được? Cả đời này cô cũng sẽ chẳng gặp được ai yêu thương cô bằng chú cả.

Cuối cùng cũng đã đến ngày sinh nhật hai mươi tuổi của Diệp Tư. Sáng sớm hôm nay, Diệp Tư còn đang ngủ mơ mơ màng màng thì chợt nghe tiếng chân của Diệp Mạnh Giác rón rén đi lại trong phòng, cô râm rì hỏi: “Chú, sao dậy sớm vậy?”

Diệp Mạnh Giác nghe thấy cô tỉnh lại vội chạy nhanh qua, tén kín chăn cho cô, rồi vỗ nhẹ lên lưng cô như dỗ em bé, miệng thì thầm: “Àu oi, bé cưng bé ngủ cho ngoan, ngoan ngoan ngủ nhiều, sẽ được dài lâu.”

Khóe miệng Diệp Tư cong lên, nhưng vẫn không chống cự nổi cơn sâu ngủ, lại chìm vào mộng đẹp.

Khi tỉnh lại lần nữa, Diệp Tư lập tức chấn động. Không biết cô đã bị Diệp Mạnh Giác thay xong quần áo từ lúc nào, giờ đang trên xe, nằm trong lòng anh.

Diệp Mạnh Giác thấy cô đã tỉnh, trong ánh mắt hiện lên ý cười dày đặc, “Bé cưng tỉnh lại rồi hả? Mau, chúng ta xuống xe đi lĩnh chứng nhận.”

Diệp Tư chả hiểu mô tê gì liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn xong liền không nén được nhướn cao mày. Xe đang dừng trước cổng Cục Dân Chính kia kìa. Hơn nữa, thật rõ ràng là Cục Dân Chính lúc này có vẻ như còn chưa tới giờ mở cửa hành chính.

Khóe miệng Diệp Tư xệ xuống, “Chú à, sao mới sáng sớm mà chú đã kéo người ta tới đây vậy? Còn chưa tới giờ làm mà?”

“Sắp mở cửa bất cứ lúc nào rồi đấy.” Diệp Mạnh Giác nói.

“Nhưng mà người ta hình như chưa tới tuổi pháp định.” Diệp Tư nghi hoặc.

Diệp Mạnh Giác ra vẻ nghiêm trang: “Hôm nay là sinh nhật bé cưng đó, bé cưng.”

Diệp Tư nghĩ nghĩ, đúng là như vậy thật, cô kim lòng không được cười phì lên, “Chú à, đây là quà tặng sinh nhật của người ta đó hả?” cô xoay người ôm lấy cổ Diệp Mạnh Giác, nghịch ngợm hỏi.

“Một trong số đó!” Diệp Mạnh Giác nói, “Tỉnh rồi thì chúng ta cũng nên nhanh chóng xuống xe đi, đầu tiên là đăng ký kết hôn, sau đó còn có những tiết mục khác nữa.”

Diệp Mạnh Giác nói xong xuống xe trước, bước sang cửa xe bên phía Diệp Tư, mở cửa xe ra, ôm gọn cô mang ra ngoài.

Lúc này là giờ cao điểm đi làm, người qua lại trên đường rất nhiều, khi nhìn thấy một người đàn ông cao to đẹp trai ôm một cô gái nhỏ xinh từ trong chiếc xe Lincoln dài ra, ai cũng không nén được quay lại nhìn vài lần.

Mặt Diệp Tư lập tức cháy đỏ, cô vỗ vào sau lưng Diệp Mạnh Giác kêu lên: “Chú, mau buông người ta xuống, người ta nhìn kìa.”

Diệp Mạnh Giác hoàn toàn mặc kệ kháng nghị của cô, ha ha cười nhẹ, bước chân nhanh chóng tiến về cổng Cục Dân Chính.

Người đi đường phát ra từng đợt tiếng thán phục. Cô gái trẻ mặc váy trắng buông rũ thướt tha, đuôi váy được ngọn gió thổi qua bay bay nhẹ nhàng trông rất đẹp mắt.

Thấy kháng nghị không hiệu quả, Diệp Tư chỉ đành tựa đầu vào lòng Diệp Mạnh Giác, ý muốn trốn khỏi ánh mắt mọi người. Tuy nhiên, một điều thật hiển nhiên là không có ích lợi gì.

Toàn bộ quá trình làm thủ tục, cô vẫn bình bình thờ thờ, mãi đến khi cầm được chứng nhận đồ như lửa trong tay rồi, Diệp Tư mới cẩn thận nghiên cứu nó trái phải một lúc, lúc đó mới ý thức được cô thật sự đã lấy chồng, lấy người chú mà nhiều năm qua cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm phải thuộc về anh cho bằng được.

Trên ảnh chụp, hai người đều cười đến ngọt ngào hạnh phúc, Diệp Tư nhìn kiểu nào cũng thấy nét mặt hai người bọn họ thật giống nhau, hay đây chính là tương vợ chồng bền lâu như trong truyền thuyết?

Diệp Mạnh Giác dè dặt cẩn trọng cầm lấy tờ giấy chứng nhận kết hôn trong tay Diệp Tư, gộp chung với cái của anh rồi cẩn thận cất kỹ vào trong bao thư. Xong rồi lại bồng Diệp Tư lên, đi ra ngoài.

Xe không chạy trên đường về nhà, mãi một lúc sau Diệp Tư mới nhận ra hình như xe đang chạy về hướng ra sân bay.

Diệp Mạnh Giác ngồi ngay ngắn thẳng tắp, Diệp Tư lúc này mới sực nhớ ra nên bắt đầu cẩn thận đánh giá anh. Hôm nay anh mặc một bộ tuxedo đen, bên trong là áo sơ mi trắng ủi cứng thẳng thớm sáng sủa. Tóc anh cũng được tỉ mỉ chải chuốt, vuốt keo dựng đứng. Nét mặt anh lúc này mang vẻ cẩn thận nghiêm túc, ánh mắt sâu lắng, nhưng khi quay sang Diệp Tư lại dịu dàng như nước.

“Chú” Diệp Tư kim lòng không được nhỏ giọng kêu lên.

Diệp Mạnh Giác lập tức nắm lấy tay cô, đưa lên miệng hôn nhẹ, “Ngoan, hôm nay cứ giao cho chú.”

Diệp Tư gật đầu không chút do dự, “Dạ!”

Đúng là đi tới sân bay.

Tuy nhiên, điều bất ngờ chính là, Diệp Mạnh Giác nắm tay Diệp Tư đi vào một đường ống dẫn đặc thù, trực tiếp tiến vào trong sân bay, đi thẳng đến trước một phi cơ loại nhỏ. Diệp Tư không thể tin vào mắt mình, há to miệng ra, nhưng thậm chí ngay cả tiếng kêu kinh ngạc cũng không phát ra được, chỉ có thể mở to hai mắt ra mà nhìn, nhìn chiếc máy bay được sơn màu hồng phấn kia cùng với hai chữ ‘Niệm Tiêu’ trên thân máy bay, sau đó quay qua nhìn Diệp Mạnh Giác, một chữ cũng không thốt ra được.

Đã có nhân viên sân bay mở cửa cabin ra từ trước, Diệp Mạnh Giác lôi kéo Diệp Tư vẫn đang tròn mắt há hốc mồm lên máy bay.

Chuyện kể tiếp càng nằm ngoài dự đoán của Diệp Tư. Diệp Mạnh Giác trực tiếp kéo cô vào khoang điều khiển, sau khi cố định cô trên ghế phụ liền tự ngồi vào vị trí lái.

Diệp Tư thấy thế cuối cùng cũng mở miệng phát ra được tiếng nói đầu tiên sau khi nhìn thấy chiếc máy bay này, “Chú, chú biết lái?”

Ý cười nhảy nhót trong mắt Diệp Mạnh Giác, anh ngồi tại chỗ xoay người, nỗ lực chồm về phía cô hôn chụt lên má, “Bé cưng à, chú có học điều khiển máy bay từ rất lâu rồi. Trước giờ vẫn muốn tự mình mang bé cưng bay lượn trong không trung một phen. Thấy sao? Đây có phải là niềm vui bất ngờ hay không?”

Diệp Tư dùng sức gật mạnh đầu, “Ừ, thật bất ngờ.”

“Lần này là tặng quà cho bé cưng, về sau chú cũng sẽ dạy bé cưng lái máy bay như thế nào nhé.”

“Ừ ừ!” Diệp Tư gật đầu lia lịa, lái máy bay đó nha, thật kiêu hùng giật gân.

Máy bay vững vàng cất cánh, rời từ độ cao 30 ngàn feet, máy bay màu hồng nhạt đáng yêu như một mũi tên xuyên qua tầng mây.

Trên không trung, Diệp Mạnh Giác lớn tiếng nói: “Cơ trưởng chuyến bay Diệp Mạnh Giác xin thông báo với hành khách Diệp Tư, hiện tại trời trong nắng đẹp, tâm trạng của Cơ trưởng cũng rất rất tốt. Mục đích của chuyến bay lần này là bất cứ địa điểm nào mà nữ vương ngài muốn. Ngoài ra, toàn bộ những thứ trên máy bay, bao gồm cả Cơ trưởng Diệp Mạnh Giác, cũng đều thuộc sở hữu riêng của hành khách Diệp Tư.”

Diệp Tư che miệng lại, trên mặt có một dòng nước mắt trong suốt âm ỉ chảy xuống, nhưng trên miệng cô lại cười đến rức rờ dỉ thường. Trong nỗi kích động lúc này, cô như trở về thời điểm năm cô sáu tuổi, Khi đó toàn thân cô bần thiêu dơ dáy ngồi trong một góc cô nhi viện, cũng chính người đàn ông này, giống vị thần trong truyện cổ tích, xuất hiện ở trước mặt cô. Từ đó về sau, tính mạng của cô và anh xoắn suốt thắt chặt lấy nhau, chấp chừng vấp vấp, nghiêng ngả chao đảo.

Cho dù gặp phải bất cứ tình huống hay sự việc dạng gì, họ chưa bao giờ dao động, và trái tim của hai người cũng làm đúng y như thế, bởi vì họ biết, họ đã sớm hòa hợp thành một khối thống nhất, bất luận là ai, bất kể sự việc gì, cũng không thể tách hai người ra được.

Bao gồm luôn Diệp Mạnh Giác, trên máy bay toàn bộ đều là của Diệp Tư. Mà Diệp Tư, bao gồm luôn Diệp Mạnh Giác, có tất cả trong tay, chỉ của riêng mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Phiên Ngoại 1

Khi Kiều Hoa Hoa còn là một cô bé tóc còn để chỏm thì đã quen biết với Trần Á. Năm đó cô mới bốn tuổi, căn nhà cách vách có hàng xóm mới chuyển đến, cô bé con núp sau lưng ba mẹ, thò cái đầu ra thăm dò, đôi mắt to đen tròn xoe đảo lia đảo lịa. Chú Bạch Bạch nhà hàng xóm tốt bụng hiền lành, Má Bạch nhà hàng xóm xinh đẹp dịu dàng, nôi nôi(*) nhà hàng xóm... nhìn thật ngon miệng.

(*) nôi nôi: ở đây bé Kiều Hoa Hoa phát âm ngọng, ca ca thành nôi nôi nhé. Trong tiếng Trung 2 từ này phát âm gần giống nhau.

Kiều Hoa Hoa chẹp chẹp cái miệng nhỏ, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải ăn nôi nôi ngon miệng kia vào bụng.

Hôm Kiều Hoa Hoa sinh nhật năm tuổi, cô bé trình trọng tuyên bố trước một phòng đầy người: “Chờ con lớn, con muốn lấy Trần Á nôi nôi về nhà.”

Người lớn hai nhà đều ôm bụng cười lăn cười lộn đứt cả hơi, nụ cười của Trần Bạch Bạch hiền như đất, hòa ái dễ gần, “Nhưng mà Họa Họa là bé gái mà, chỉ có con trai đi cưới con gái, con gái đâu đi cưới con trai được.”

Kiều Hoa Hoa nóng nảy, “A? Sao ‘gắc gố’ dzậy? Chú Bạch Bạch hông thay đổi được sao?”

Mẹ Trần Bạch bước tới ôm lấy bé Họa Họa, hôn đánh chụt lên khuôn mặt nhỏ trắng mịn của cô một cái, vậy để Trần Á nôi nôi cưới Họa Họa của chúng ta là được chứ gì. Họa Họa, sau này con chính là cô dâu nuôi từ nhỏ của Trần gia chúng ta nha, không được phóng điện lung tung với bất cứ cậu bé nào khác đó!”

Mất Kiều Hoa Hoa lập tức bay ra đầy hoa đào, liên tục gật đầu như gà con mổ thóc, “Ừ ừ! Trần Á nôi nôi sau này phải lấy Họa Họa, Trần Á nôi nôi có cô dâu nhỏ Kiều gia rồi, không được phóng điện tới cậu bé nhà khác đấy!”

Lại một trận tiếng cười âm ỹ tuôn ra, Mẹ Trần Bạch nói với Trần Á nôi nôi: “Nghe thấy chưa, về sau không được phóng điện tới cậu bé nào khác đó!”

Mẹ Kiều Hoa Hoa tiếp lời: “Chỉ nói vậy là bắt nạt Họa Họa của chúng ta đây mà. Phải nói là không được phóng điện tới con gái nhà khác chứ.”

Mẹ Trần Bạch lại hiếu kỳ hỏi Kiều Hoa Hoa: “Sao Họa Họa thích nôi nôi vậy?”

“Bởi vì Trần Á nôi nôi nhìn có vẻ ăn rất ngon.” Kiều Hoa Hoa trong sáng đáp lời, chỉ vào miệng Trần Á, “Miệng hồng hồng giống anh đào.”

Trần Á co quắp khoe miệng, nhóc con chết tiệt kia, nào có ai nói miệng con trai giống quả anh đào đâu? Tóm lại khen anh hay dè bieu anh đây?

Năm đó, Trần Á mười ba tuổi, vừa mới tốt nghiệp đệ nhất cấp của trung học. Trong trường nữ sinh truy đuổi anh thật sự y như tre già măng mọc, hết người này lại có người khác đến. Tuy nhiên, anh cũng không giống các cậu bé trai khác cùng tuổi chỉ biết ôm ảo tưởng các loại tình cảm ngây ngô mơ hồ mà hoàn toàn không có lý tưởng cho tương lai, những nữ sinh kia còn thua cả cô bé hàng xóm trắng trẻo mũm mĩm như viên ngọc mà lại tình quái đáng yêu kia.

Mỗi ngày, bước chân nhỏ bé ngẩn ngẩn đều lon ton chạy theo sau lưng Trần Á mà kêu: “Trần Á nôi nôi, Trần Á nôi nôi.” mới đó mà bảy năm rồi, trong bảy năm nay, hai nhà đều xảy ra biến đổi lớn. Mẹ của Trần Á mất, ba mẹ của Kiều Hoa Hoa ly hôn. Cuối cùng, trước khi cha Trần Á được điều đi nhận nhiệm sở mới, mẹ của Kiều Hoa Hoa kết hôn với ông. Kiều Hoa Hoa lập tức từ cô dâu nhỏ của Trần gia biến thành con gái của Trần gia.

Nhưng những sự kiện ấy cũng không đủ để ngăn cản quyết tâm ăn sạch anh Trần Á của Kiều Hoa Hoa, mà cái chính là anh Trần Á không hiểu sao lại bắt đầu không thích cô. Trước đây anh chưa từng qua lại với một cô bạn gái nào thì bây giờ cứ ba ngày hai bữa là đòi một cô bạn gái mới, có khi thậm chí còn một chân đạp mấy con thuyền.

Có lẽ thuở ban đầu, thật ra bé Kiều Hoa Hoa vì thấy Trần Á nôi nôi trông có vẻ ăn ngon nên mới thích anh. Nhưng từ khi cô bé bước vào năm lớp sáu và bắt đầu có ý thức về việc thích người khác phái, cô thật sự chỉ động tâm đối với mỗi mình anh Trần Á của cô. Cô toàn tâm toàn ý mong chờ đến lúc mình lớn đủ thì sẽ được gả cho anh Trần Á, nhưng lại hoàn toàn không ngờ giữa chừng thì bản thân cô lại biến thành em gái của anh. Em gái thì cũng có thể chấp nhận được đi, nhưng việc Trần Á kết giao bạn gái loạn xạ đã khiến cho cô không cách nào mà tiếp nhận được.

Gia đình lớn thay đổi không làm cho Kiều Hoa Hoa rơi nước mắt, nhưng việc anh Trần Á lạnh lùng đối với cô đã khiến cho cô khóc đỏ mắt đỏ mũi. Khi đó, cô còn nhỏ bé yếu ớt, không chống đỡ nổi sự tàn phá lạnh khốc của Trần Á như vậy. Rồi có một ngày, đột nhiên cô nổi chí khí hào hùng mà nghĩ bụng, chẳng phải ngày xưa vì thấy anh có vẻ ăn ngon miệng mà thích anh đó sao? Chẳng phải cô thích anh vì anh giống trái anh đào đó sao? Giờ mình đi mua cả chục cân về ăn hết xem thế nào, không tin là sẽ vẫn còn thèm.

Sự thật chứng minh, đúng là vẫn còn thòm thèm ghê gớm. Kiều Hoa Hoa còn nhớ rõ, lần đó cô ôm về một túi anh đào to đùng, chất đầy cả bàn. Ba Trần và Mẹ Kiều thấy cô mua nhiều anh đào như vậy thì vô cùng hoảng sợ. Bữa chiều ngày cả cơm chiều cô cũng không ăn chỉ nỗ lực vật lộn tác chiến với đồng anh đào kia.

Khi Trần Á hẹn hò xong về nhà thì thấy cô ăn nhiều đến nỗi cái miệng muốn sưng đỏ, nhìn đến một khay lớn toàn hạt anh đào, Trần Á nhủ chặt mày, thấp giọng quát lớn: “Ăn gì nhiều vậy, không sợ bị tiêu chảy hả?”

Kiều Hoa Hoa nghiêng đầu, nhìn anh vẻ khiêu khích cả nửa ngày mới chậm rãi trả lời: “Em muốn ăn một lần cho đủ luôn, sau này nhìn tới nó là mắc ói, không thích ăn lại thứ này nữa.”

Câu nói của cô nhẹ nhàng băng qua, nhưng Trần Á nghe được lại hết cả hồn vía, ăn một lần cho đủ, sau này cứ hễ cô nghĩ tới anh đào là mắc ói, không ăn lại anh đào nữa? Nghĩ đến đây, Trần Á đột nhiên lại cảm thấy lồng ngực mình như bị cái gì đó sắc nhọn đâm sâu vào, từng chút từng chút một, rìn rít đau đớn.

Bên tai anh chợt vang vọng giọng nói trong trẻo của cô vào ngày cô sinh nhật năm tuổi, vang vọng câu nói vì sao cô thích anh, trong lòng anh càng vô cùng đau đớn. Tiếng ong ong ù ù trong lỗ tai không biết từ đâu đột nhiên phát ra. Nếu ý cô bé muốn nói không phải là quả anh đào, mà là ám chỉ anh, thì anh nên làm cái gì bây giờ?

Cuối cùng, Kiều Hoa Hoa không ăn nổi nữa, đứng dậy rửa tay, xoay người chuẩn bị về phòng riêng. Trần Á vẫn ngồi yên trên ghế sofa, đắm chiều nhìn cô, thật khó phân biệt trong mắt anh lúc này là ánh sáng hay bóng tối.

Kiều Hoa Hoa đi vòng quanh anh, không chớp mắt về thẳng phòng mình.

Chân mày Trần Á lúc này càng nhíu chặt hơn. Đây là lần đầu tiên cô không nhìn đến sự hiện hữu của anh.

Đêm khuya hôm đó, anh lăn lộn mãi mà vẫn không thể đi vào giấc ngủ, ma xui quỷ khiến thế nào lại lặng lẽ lên vào phòng ngủ của cô. Kiều Hoa Hoa lúc ngủ nhìn thật đáng yêu, không tỉnh ranh ma quái gở đâu trở vô lại, giờ phút này cô thật tĩnh lặng, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Anh ghé vào đầu giường của cô, nhìn vẻ mặt an tĩnh lúc ngủ của cô đến xuất thần. Anh vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt mềm mại của cô, rồi lại sợ sẽ đánh thức cô nên thu tay lại thật nhanh.

Cô tựa người, Trần Á lập tức lui xuống phía sau, mãi một lúc sau, phát hiện cô không có động tĩnh gì tiếp theo, lại lặng lẽ ló đầu ra. Cái miệng đáng yêu của cô khép mở, vô thức kêu một tiếng: “Anh Trần Á.”

Nghe được cô trong lúc ngủ mơ vẫn gọi tên anh, trái tim anh đầy ngập một tình cảm dịu dàng. Anh từ từ ghé sát, dừng lại khi chỉ còn cách chóp mũi của cô nửa centimet, hít vào một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, rồi lại hít vào thật sâu. Cứ lặp đi lặp lại quá trình như thế, toàn bộ hương vị thơm ngọt của cô đều được anh hít sâu vào trong phổi, hết thấy hô hấp của anh lúc này đều là mùi vị thơm mát của cô.

Cô lại làm động tác bĩu môi. Trần Á nuốt một ngụm nước bọt, run rẩy di chuyển về phía trước một chút, chạm môi vào đôi môi mềm mại của cô, anh nhắm mắt lại, rên rĩ một tiếng thật sâu, sau đó hôn nhẹ lên môi cô, liếm một chút, cứ lần lượt lặp lại như thế, mãi cho đến khi môi của cô bị anh hôn đến mọng lên. Anh cười khò thì ra người muốn ăn nhất là anh, chứ không phải cô.

Cánh tay trắng nõn của Kiều Hoa Hoa vung ra khỏi chăn, thò ra ngoài, khiến Trần Á vừa đứng dậy định quay về phòng lập tức cứng đờ bất động.

Từ niên thiếu đến giờ chưa bao giờ anh kích động, bây giờ đầu óc lại đột nhiên trắng xóa. Anh chần chừ, rồi lại nhích từng chút tới gần cánh tay của cô, mặt dán lên chỗ khuỷu tay non mịn của cô mà nhẹ nhàng hôn một cái, rồi một cái nữa. Ngón tay anh nhẹ vuốt ve làn da trơn mịn láng óng của cô, tiến dần lên phía trên, khi tiến đến bờ vai nhỏ nhỏ của cô thì anh liền hạ xuống quyết tâm, xóc cái chăn mỏng đang bọc kín cô bên trong lên.

Áo ngủ của Kiều Hoa Hoa đã cuộn đến bên hông, hai chân dài nhỏ tron mềm nõn nã như trứng gà bóc. Anh di chuyển xuống cuối giường, nắm chân ngọc của cô bắt đầu ngọt ngào mà dày đặc hôn dần lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phiên Ngoại 2

Kiều Hoa Hoa chợt tỉnh lại, vẫn nằm ườn trên giường mà mơ mơ hồ hồ nghĩ ngợi, ừm, hình như vẫn còn nhớ rõ ràng trong giấc mơ kia, mình được anh Trần Á hôn môi đó.

Lúc ra rửa mặt, khi nhìn thấy môi mình sưng đỏ ghê gớm, cô lại vừa nhìn gương vừa tưởng tượng hình ảnh anh Trần Á hôn cô thế nào, trên mặt từ từ hiện lên một vết đỏ ửng.

Khi xuống ăn sáng, Kiều Hoa Hoa lén liếc mắt ngắm Trần Á một cái, thấy anh cũng đang đưa mắt nhìn qua thì cô lập tức chột dạ cúi đầu thấp xuống. Chẳng biết có phải cô có tật nên rục rịch hay không, chứ cô cảm thấy hôm nay ánh mắt Trần Á nhìn cô không hề giống như mọi khi, dường như có cả tia nóng rực mà bình thường không thấy.

Buổi tối lúc đi dạo siêu thị, Kiều Hoa Hoa lại ngừng lại trước ngăn đựng anh đào, liếm liếm môi. Anh đào này hình như thật sự ăn mãi vẫn không đủ.

Chuyện làm cho Kiều Hoa Hoa kỳ quái là, từ lần đó về sau, ánh mắt Trần Á nhìn về phía cô thường xuyên nóng rực và cháy bỏng, khiến cho cô vô thức cũng nóng dưng lên theo. Nhưng mà, cứ hễ tiến lại gần thì Trần Á sẽ lại quả quyết xoay người. Mỗi lần nhìn đến bóng lưng cứng rắn của anh khi xoay người rời đi kia thì Kiều Hoa Hoa lại hận không thể ăn tươi nuốt sống anh cho bỏ ghét!

Bác Trần lại một lần nữa thăng quan tiến chức, lần này được điều chuyển đến tỉnh lân cận làm Giám đốc Công An Tỉnh. Kiều Hoa Hoa lúc này vừa học xong sơ nhị, theo mẹ và gia đình chuyển tới thành phố mới.

Trong trường học, cô gặp được một bạn học vô cùng đáng yêu, béo tròn mũm mĩm, giống y như cái bánh bao nhỏ trắng mịn.

Nhưng mà hình như cô bạn bánh bao này cũng giống cô, suốt ngày âm thầm đau khổ hướng về một người, vì thế, cô lập tức xem bạn bánh bao nhỏ này là đồng loại với mình, vô cùng thích thú kết bạn với cô ấy.

Cuối cùng, năm tốt nghiệp trung học, Kiều Hoa Hoa đã biết nguyên nhân vì sao Trần Á nói là không thể.

Hôm đó, đêm đã khuya, lúc Kiều Hoa Hoa thức dậy đi tiểu đêm thì nghe được tiếng chuông điện thoại trong phòng Trần Á kể bên phòng cô, trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng chuông vốn tao nhã cũng có vẻ chói tai bất thường.

Sau khi Trần Á kết thúc cuộc điện thoại liền vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Nửa đêm nửa hôm chạy ra khỏi nhà, chắc chắn là vì con đàn bà nào đó rồi! Kiều Hoa Hoa cắn giận ngồi ở đầu giường, hung tợn cầm gối ôm trong tay ném lên tấm ảnh chụp khổ lớn dán ở đầu giường, “Trần Á, anh là đồ xấu xa!”

Gối ôm rơi xuống đất, Trần Á trên tấm ảnh vẫn cười nhếch khóe miệng, cười đến thật vô lại. Đây là tấm ảnh Kiều Hoa Hoa chụp trộm được, khi rửa ra thì phát hiện hiệu quả tốt đến dị thường nên cô liền phóng lớn ra dán ở đầu giường, mỗi ngày đều lăm bằm lườm trỏ chuyện với anh trong ảnh. Đương nhiên, có rất nhiều thời điểm khi cô gây gỗ hay bị Trần Á cho ngửi bụi thì sẽ về phòng đóng cửa lại, giương nanh múa vuốt với cái tên vô lại nào đó trên tấm ảnh kia.

Hiện tại, cô lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi với tấm ảnh chụp vô tri vô giác nọ. Dưới lầu vang lên tiếng động cơ, rùom rùom rồi lại nhanh rùom rùom, sau đó xe rất nhanh phóng vút đi.

Kiều Hoa Hoa tóm lại cái gối ôm vừa mới quăng đi, ngồi xị mặt ở đầu giường mà cắn ngón tay. Đến lúc bầu trời dần đỏ, cô hất xị một cái, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới phát hiện mình thế mà đã ngồi như tượng suốt một đêm. Trần Á vẫn chưa trở về, cô xoa xoa mắt, lại vút đại cái gối ôm đi, chui vào giữa cái chăn lông dê mỏng.

Vừa đặt lưng xuống ngủ thì liền đánh một giấc thẳng đến giữa trưa mới tỉnh, Trần Á vẫn chưa trở về. Cô mệt mỏi đi xuống lầu, trong nhà một người cũng không có, mấy ngày nay Bác Trần đi sang tỉnh khác họp, Mẹ Kiều cũng đi bầu bạn với ông. Cô lục trong tủ lạnh tìm thức ăn, tóm đại lấy một món cho vào hâm nóng. Đến khi ngồi trước bàn ăn thì lại ngẩn người. Từ trước đến giờ cô chưa ăn bữa ăn nào khi trong nhà không có ai, Trần Á luôn luôn sẽ có mặt ở nhà, nấu cho cô ba bữa đầy đủ, sau đó sẽ giả vờ mất kiên nhẫn mà la hét kêu cô ăn cơm. Nhưng Kiều Hoa Hoa cũng có ngu đâu, cô biết, Trần Á đau lòng cô, nên lần nào cô cũng ăn đến thỏa mãn giống như mèo ăn trộm được cá vậy.

Nhưng mà, cuối cùng là vì nguyên nhân gì, vì cái nguyên nhân chết tiệt gì, đã khiến cho anh lúc nào cũng mãi cường điệu nhấn mạnh rằng anh là anh trai của cô, không thể nào từng bước phát triển được?

Kiều Hoa Hoa ủ rũ cúi đầu, giờ đã sang buổi chiều rồi mà Trần Á vẫn còn chưa trở về, thậm chí ngay cả gọi điện thoại về nhà báo một tiếng cũng không có. Kiều Hoa Hoa nản lòng thoải chí nghĩ nghĩ, có lẽ, có lẽ là tự cô đa tình, có lẽ, Trần Á thật sự coi cô là em gái.

Đang nghĩ ngợi như vậy, bụng đột nhiên truyền đến từng đợt quặn đau, đau đến khiến cô phải ấn tay vào bụng mà ghé vào trên bàn. Cô cảm nhận được cơn đau càng lúc càng sâu, càng lúc càng ghê gớm, thậm chí còn có vẻ nhọn giọng muốn ói. Cô miễn cưỡng vọt tay lên bàn lễ đến điện thoại đặt bên cạnh, gọi điện thoại cho Trần Á. Không có người nghe máy.

Lại gọi tiếp vài lần, vẫn không có người tiếp máy. Có lẽ vì lúc này bụng đã vô cùng đau đớn, nên Kiều Hoa Hoa khóc òa ra tiếng. Cô vừa liên tục ấn nút gọi lại, vừa khóc hu hu.

Phải nửa tiếng sau Trần Á mới phát hiện tin báo trên di động. Di động báo có hơn ba mươi cuộc gọi nhớ đều đến từ số nhà. Anh kinh hoàng trong lòng, vội vàng gọi lại, tiếng tí tí liên tục báo hiệu đường dây bên kia bị bận.

Anh vội vã chạy về nhà, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của Kiều Hoa Hoa. Lòng anh nóng như lửa đốt, thế mà cái chìa khóa lại chẳng nghe lời, vụn hoai mà không mở được cửa. Anh đá cửa ầm một phát, hạ giọng rủa một câu, rồi cất cao giọng kêu lên: “Họa Họa, Họa Họa, anh đây, làm sao vậy? Em mở cửa coi.”

Anh vừa nói vừa lại thử vặn chìa khóa lần nữa, may mắn lần này thành công. Mở được cửa, anh phát hiện Kiều Hoa Hoa đang ôm bụng ngồi xồm trên tấm thảm trước ghế sofa, sắc vàng như nền, hai gò má rần rụa nước mắt, từng giọt mồ hôi lớn trên trán lẫn xuống hòa lẫn với nước mắt trên mặt, nhìn thảm thương không chịu nổi.

“Họa Họa!” Tình cảnh trước mắt làm Trần Á hết cả vía.

Khi anh ôm cô chạy như điên vào bệnh viện, Kiều Hoa Hoa đã đau đến ngất xỉu, tay cô túm chặt lấy áo anh, nhưng cho dù là ngất xỉu rồi mà chết cũng

không chịu buông tay.

Viêm ruột thừa cấp tính. Lập tức nhập viện giải phẫu.

Khi Trần Á đang đợi Kiều Hoa Hoa trong phòng mổ, hộ sĩ lầu ba xuống nói cho anh biết rằng mẹ anh đã tỉnh lại.

Sau khi hết thuốc mê, Kiều Hoa Hoa từ từ tỉnh lại. Trước khi giải phẫu, cô nhớ rõ cô được Trần Á ôm vào đây. Khi hộ sĩ vào phòng kiểm tra cô, cô liền hỏi thăm tình hình thế nào thì bất ngờ được biết, mẹ Trần Á nằm ở lầu ba đã tỉnh lại, anh bây giờ đang ở dưới lầu ba.

Mẹ? Kiều Hoa Hoa mờ mịt mắt một lúc, mẹ Trần Á không phải đã qua đời từ lâu rồi sao?

Cô lén lết xuống lầu, đứng ở ngoài cửa nhìn vào thấy rõ bệnh nhân trên giường xong, toàn thân Kiều Hoa Hoa như bị mộng du. Tuy rằng người nằm trên giường kia gầy yếu đi rất nhiều, thái độ cũng điên điên khùng khùng, nhưng quả thật chính xác là Bác gái Trần mà.

Bác gái Trần đang trong tình trạng bất an điên cuồng, đưa tay nhỏ hết kim tiêm trên tay xuống, la hét rống rít, hai hộ sĩ cũng ngăn không được bà. Trần Á bắt lấy hai cánh tay đang vung lung tung của bà, nhưng bà vẩy vụt một cái là thoát ra được, nhào sang một bên. Trần Á lại một lần nữa bắt lấy cánh tay của bà, lần này hiển nhiên là dùng sức mạnh hơn.

Bà nhìn thấy Trần Á thì lại lên cơn tâm thần, âm giọng bén nhọn điên khùng la hét lên: “Trần Minh Thanh, tao giết mày! Tao giết mày! Mày với cái con Lý Băng đề tiện kia sẽ không chết từ tế được, không chết từ tế được!”

Kiều Hoa Hoa cong gập người lại, mặt rần rụa nước mắt. Cô cố gắng ôm chặt miệng vết thương rồi không để ý đến đau đớn mà chạy vội lên lầu.

Trước đây cô từng trần trụi vô số lần, đến tận cùng là vì nguyên nhân gì mà Trần Á lại không thể ở bên cô, cô đã đặt ra hàng trăm ngàn loại tình huống, chỉ duy nhất giả thuyết này là không hề nghĩ tới.

Trước kia cô vẫn biết anh có ý đối với cô, nhưng rồi vì một lý do gì đó mà lại không dám phát triển tiếp nữa. Cô không biết nguyên nhân thật sự tồn tại giữa Trần Á và cô là gì, nhưng cho dù là nguyên nhân gì cũng không thể ngăn cản trái tim của cô yêu thương anh. Cái gì cũng không thể!

Cô cũng đã từng thầm hạ quyết tâm, mặc kệ phải mất bao nhiêu thời gian, cô nhất định phải bắt bằng được Trần Á, ăn sạch không thừa một mẩu! Cô còn nhỏ, cô vẫn còn thời gian truy đuổi Trần Á.

Nhưng mà nay, khi sự thật đã rõ ràng trước mắt cô, tất cả những ý nghĩ của cô đều trở nên hư vô mờ mịt. Cô thế này, là con gái của người phụ nữ đã khiến cho mẹ anh phát điên, làm sao còn đủ da mặt dày mà yêu cầu Trần Á yêu cô?

Nhưng rồi, cô lại không đành, làm sao có thể quyết tâm cắt đứt được đây? Người thanh niên này là người mà từ khi năm tuổi đến giờ cô đã luôn miệng tuyên bố phải gả cho anh, bảo làm sao có thể quyết tâm mà dứt bỏ đây?

Thuở niên thiếu anh cười dịu dàng, lớn lên khi thì anh nhìn cô bằng ánh mắt nóng cháy, thậm chí là bóng lưng quyết tuyệt rời đi của anh, tất cả, tất cả, cô đều không thể dứt bỏ được, một chút cũng không được.

Đến lúc Trần Á đi lên, Kiều Hoa Hoa đang nhắm chặt mắt. Trần Á nhẹ chân nhẹ tay bước lại gần, đứng trước đầu giường cô, nước mắt ràn rụa trên mặt cô khiến anh đau đớn.

“Đau không?” anh dịu dàng hỏi cô.

Kiều Hoa Hoa mở mắt, chu môi khó khăn gật đầu, “Đau~”

Có một nơi trong lòng cô vô cùng đau đớn.

Trần Á nhíu mày, “Thuốc tê không có tác dụng sao? Sao lại đau đến vậy?”

Anh nhíu chặt mày, nhấn nút chuông đầu giường, giọng điệu hàm hồ: “Đến đây mà xem sao lại thế này! Em gái tôi đau đến phát khóc đây nè?”

Kiều Hoa Hoa cố gắng nhìn xuyên qua làn nước mắt nhạt nhòa muốn nhìn anh cho thật rõ, khuôn mặt tuần tú của anh vì một đêm không ngủ mà hơi có vẻ tiều tụy, quanh mắt dường như có một vòng xanh đen, miệng anh mở ra khép vào nói gì đó, biểu hiện trên mặt vừa lo lắng lại đau lòng.

Anh Trần Á, có phải anh mệt chết rồi không? Anh Trần Á, anh khổ sở lắm phải không? Anh Trần Á, anh có thể... có thể đừng hận mẹ em hay không? Anh Trần Á, liệu em có thể... có thể tiếp tục thích anh hay không? Giả bộ như cái gì cũng không biết, giống như trước, ngây ngốc, mặt dày mày dạn mà tiếp tục thích anh không? Nếu em vẫn làm bộ như không hề hay biết bất cứ điều gì, có phải em có thể sống như trước, mặt dày mà đuổi theo anh hay không, anh Trần Á?

Kiều Hoa Hoa khóc cho thỏa một trận rồi thiếp đi ngủ trong hỗn loạn.

Trần Á ngồi ở đầu giường của cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Cô chưa bao giờ khóc lóc nhiều như hôm nay. Cô luôn luôn kiên cường, tinh nghịch một cách tinh quái, thích cười, thích làm những việc kỳ cục, nhưng anh chưa từng thấy cô kêu đau tội nghiệp như vậy, khóc lóc thảm thương như vậy.

Anh cúi đầu thờ dài, hôn nhẹ một cái lên trán cô như chuồn chuồn lướt nước, bàn tay to từ từ trượt nhẹ xuống, nhấn áo bệnh nhân bên hông cô lên, nhìn

chằm chằm vào vết mổ nơi đó một lúc lâu, rồi lại cẩn thận hạ áo xuống, rì rầm lẩm bẩm: “Chắc là đau phát khóc rồi.” Trong lòng đầy vẻ thương yêu đau lòng.

Đôi mắt Kiều Hoa Hoa nóng lên, rồi lại sợ bị anh phát hiện là vẫn còn thức nhanh chóng giả vờ như muốn trở mình.

Sợ cô đang ngủ sẽ vô tình đụng phải miệng vết thương, Trần Á vội vàng vịn lại thắt lưng của cô, Kiều Hoa Hoa quả nhiên không động dậy nữa. Anh không lập tức buông tay ra ngay, mà một lúc sau mới than nhẹ một tiếng, bàn tay đang đặt ở bên hông Kiều Hoa Hoa hơi hơi dùng lực, cẩn thận tránh khu vực vết mổ, dán mắt mình lên thân thể của cô.

Kiều Hoa Hoa lập tức cứng người lại, đầu óc “ầm” một tiếng thật lớn như có cái gì đó vừa nổ tung, cô trân cứng người lại, vẫn không nhúc nhích, da thịt dần dần nóng lên như muốn bốc. Nhưng rồi cô cũng không dám cử động, bởi cô sợ, sợ cô vừa cử động thì Trần Á sẽ lập tức rời khỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Phiên Ngoại 3

Từng đêm, khi Trần Á đặt lưng nằm xuống ngủ mà nhớ tới Kiều Hoa Hoa đang ngủ cách anh chỉ một vách phòng, thân thể mềm mại của cô, hoa kính hồng phản mềm lòng người, còn có hai khóa mềm mại trước ngực kia nữa.

Có khi khó kìm lòng nổi, anh lặng lẽ vươn tay cảm lấy chính mình xoa nắn lên xuống liên tục. Hình ảnh của Kiều Hoa Hoa tràn ngập trong đầu anh đầy kích động, anh hạ thấp giọng kêu tên của cô, đưa chính mình lên cực hạn thiên đường.

Sau giây phút lúng túng đó, anh sẽ lại ảo não vạn phần. Thật tình, anh làm vậy có đúng hay không? Từ năm cô mười ba tuổi, anh đã lên lên vào phòng cô, sau lần nhìn được thân thể của cô, anh cũng không dám tái phạm thêm một lần nào nữa, bởi anh biết, không thể có lần tiếp theo. Nếu anh lại nhìn được đến thân thể của cô một lần nữa, anh sẽ không thể nào khống chế được. Anh khát vọng cô, khát vọng con người cô, khát vọng thân thể non nớt thuần khiết của cô. Mỗi đêm, anh đều điên cuồng ảo tưởng tư vị tuyệt vời của thân thể, anh biết, anh không thể cứ tiếp tục tiến tới từng bước, bởi từng bước như thế sẽ dẫn anh đến lúc hoàn toàn cầm giữ không được.

Anh khát vọng cô, nhưng lại không dám đến gần cô, cứ vừa phản bác vừa biện hộ như vậy trong đầu, tự anh khiến bản thân mình rối rắm, tự tra tấn mình. Mãi cho đến một ngày, anh đột nhiên phát hiện, cô cũng rất có khả năng sẽ không cần anh nữa.

Ngày đó, anh nhìn thấy cô mỉm cười ngây ngô với một thanh niên khác thì sóng to chóp giạt liền lập tức trào dâng trong lòng. Cô là của anh, sao có thể cười ngây ngô như thế với một người đàn ông khác?

Càng làm anh tức giận chính là cô đã không cần anh, vậy mà còn dám mở miệng hỏi anh: “Anh là ai vậy? Không biết!”

Đã vậy cô còn khen: “Giáo sư Tô, thầy thật đẹp trai!”

Cô giờ này còn dám kênh kiệu với anh sao? Lúc trước là ai mới năm tuổi nói chuyện còn chưa sôi mà đã leo đèo đi theo sau anh la hét, Trần Á nôi nôi, về sau em lớn em muốn kết hôn với anh? Là ai suốt ngày lên đi theo sau anh hết lần này đến lần khác phá bình những lần hẹn hò của anh? Là ai mỗi ngày đều gây hết chuyện lớn đến chuyện nhỏ rồi rầm rề kêu anh tới dằn xép? Là ai mỗi lần đến kỳ ‘Bà đi đến thăm’ đều nằm ì trên giường anh không chịu đi, làm hại anh phải nằm ngoài sofa? Là ai, là ai, là ai trộm mất trái tim của anh, đến nay vẫn không trả?

Chẳng lẽ anh có thể bình thản mà nhìn cô đứng bên cạnh người đàn ông khác? Sao anh có thể để cho một chuyện như vậy xảy ra? Tuy rằng anh vẫn né tránh, vẫn rối rắm trong lòng, nhưng thật sự, anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô sẽ không cần anh nữa.

Bởi vì anh quá tham lam chăng? Anh quá ích kỷ chăng? Vì anh chưa từng lo lắng cho cô chăng? Có lẽ đúng vậy, cho nên, cô chuẩn bị không cần anh nữa sao?

Không muộn, vẫn còn kịp.

Không, cho dù là đã muộn, anh cũng muốn cướp cô về!

“Kiều Hoa Hoa.” anh dịu dàng nói với cô, “Anh Trần Á đây.”

Anh Trần Á.

Chỉ một câu nói bình thường như thế, nhưng anh biết những lời này có bao nhiêu sức mạnh.

Quả nhiên, Kiều Hoa Hoa vốn bước đi không thềm để ý tới anh lập tức ngừng bước. Cô kinh ngạc quay lại nhìn anh, nước mắt chảy xuống đầy mặt. Trong ánh mắt cô ẩn chứa rất nhiều cảm xúc khiến lòng anh dậy lên nỗi chua xót. Anh không khỏi hối hận, mấy năm nay, vì cái gì mà anh lại muốn làm cô đau đớn như vậy? Chuyện ân oán của thế hệ trước là chuyện của những người đó, liên quan gì tới anh và Kiều Hoa Hoa đâu?

Kiều Hoa Hoa lắng lặng rơi nước mắt, giang hai tay ra, chu miệng ảm ức kêu anh ôm ôm.

Anh tiến lên ôm lấy cô, thân thể nhỏ bé này anh đã khát vọng rất nhiều năm, nay cuối cùng có thể công khai mà ôm vào lòng rồi.

Sau khi rời khỏi quán bar, anh ôm cô vẫn còn đang say nghiêng say ngã về căn hộ của anh mưa bên ngoài. Thái độ Kiêu Hoa Hoa lúc này vô cùng khác thường, vẫn ngoan ngoãn đứng trong vòng tay anh, lâu lâu kêu hai tiếng “Anh ơi”.

Cuối cùng, cô run rẩy sợ hãi nói với anh chuyện của mẹ anh. Lúc này anh mới biết hóa ra cô đã biết chuyện về mẹ anh từ rất lâu rồi.

“Không thể trách dì Lý.” Anh nói, “Dì hoàn toàn không biết gì hết. Dì cho là mẹ anh đã thật sự qua đời nên mới đồng ý lấy ba anh.”

Kiều Hoa Hoa giật mình nhìn anh, “Sao lại có thể như vậy?”

“Hai người họ hồi còn trẻ đã từng yêu nhau tha thiết. Nhưng rồi giống như trong tiểu thuyết, bà nội anh sau khi biết được liền lên đến gặp Dì Lý, ép buộc hai người chia tay. Sau đó, Dì Lý liền rời đi tha hương. Vài năm sau, tự mỗi người đều có gia đình riêng. Nhưng rồi không ngờ, số phận trong cõi u minh đều đã được định sẵn, bọn họ vẫn gặp lại nhau. Mẹ anh sau khi biết chuyện này trong lòng lúc nào cũng căm giận và bất bình, có thể là vì bà quá yêu ba anh. Rồi bà bắt đầu từ từ biểu hiện những hành động thần kinh tiềm tàng trong tâm tính, vốn chỉ thể hiện rất ít. Nhưng sau đó có một lần, ba mẹ nhà em cãi nhau, ba anh đi an ủi mẹ em thì bị mẹ anh thấy được, thế là thần kinh của bà hoàn toàn bạo phát. Khi đó em còn nhỏ nên không biết, khoảng thời gian đó nhà anh náo động dữ dội, mỗi ngày anh về nhà đều thấy ba mẹ anh hét cãi nhau rồi lại cãi nhau. Mẹ anh lấy chuyện tự sát ra mà uy hiếp hai cha con anh rất nhiều lần. Càng về sau, bà càng điên cuồng hơn. Mãi đến khi bà hoàn toàn phát điên cha con anh mới biết được, bên họ nhà ngoại anh có bệnh sử di truyền về thần kinh, vài phụ nữ bên họ ngoại khi gặp kích thích thì sau đó đều phát điên mất.” Anh nói xong liền đưa mắt nhìn Kiêu Hoa Hoa, “Cho nên, bây giờ em vẫn còn có thể lựa chọn. Bởi tuy nói là hiện giờ loại bệnh tâm thần này chỉ truyền cho phía nữ, nhưng mà không biết liệu có thể ngày nào đó lại xuất hiện tình huống mới, di truyền cho phía nam hay không?”

Kiều Hoa Hoa ôm lấy thắt lưng anh, dán mặt vào ngực anh, “Không sao! Cho dù ngày nào đó anh có phát điên thì em cũng vẫn yêu anh!”

Anh vuốt đầu cô, thở dài: “Bé ngốc!”

“Ừ, bé ngốc tham món lợi nhỏ là ông anh điên, chăm chăm bắt về.”

Anh nhin không được cười toét, tay lại tăng thêm sức ôm cô càng chặt, “Ai nói anh là ông anh điên? Hử? Xem anh xử lý em thế nào!”

Anh nói xong, ngón tay lập tức luồn lên chỗ dưới cánh tay cô mà chọc lét. Kiêu Hoa Hoa lập tức né tránh, nhưng mà sao nhanh hơn anh được? Cô vừa cười khanh khách vừa xin khoan dung, ngộ nguỵ cơ thể muốn thoát khỏi anh.

Anh lại đột nhiên không thốt ra tiếng nào nữa, Kiêu Hoa Hoa kinh ngạc ngược nhìn anh, rồi cũng lập tức nghĩ ra mà đỏ bừng mặt lên. Tay anh đang vừa vận đặt trên ngực cô, nhưng anh lại không nỡ dời tay đi mà từ từ tăng thêm lực nắm.

“Anh Trần Á.” Kiêu Hoa Hoa dịu dàng kêu tên anh, ánh mắt long lanh ngập nước, toát ra vẻ kiêu mỵ mà bình thường không thấy, “Anh Trần Á.”

“Họa Họa, Họa Họa của anh.” Anh liếm môi đột nhiên trở nên khô khốc, tiếng thở dốc càng lúc càng ồ ồ.

Thứ gì đó bên dưới anh cương cứng, dựng lên đung đung vào Kiêu Hoa Hoa. Anh vốn tưởng rằng cô sẽ rất sợ hãi, nào biết kiến thức trên sách vở của cô rất phong phú nên lập tức biết ngay là chuyện gì xảy ra.

Anh còn đang cố gắng khắc chế nỗi kích động bản thân vì sợ dọa đến cô, nhưng lại không dự đoán được, bàn tay nhỏ bé của cô đã linh hoạt di chuyển xuống dưới, đụng đến nơi đang trường đau của anh.

“Anh à, để em giúp anh.” Kiêu Hoa Hoa dựa vào lòng anh, mắt mơ màng, kiêu mị, hơi thở nhẹ nhàng tinh tế như hoa lan, bàn tay nhỏ bé của cô bao trọn lấy phần thân càng lúc càng cương lớn của anh xoa nhẹ vài cái. Anh lập tức đè tay cô lại, quá kích thích, anh chịu không nổi, anh sợ sẽ kìm nén không được mà lập tức phun trào ra.

Kiều Hoa Hoa nghịch ngợm ghé sát vào lỗ tai anh mà thổi khí, rồi lại ngậm lấy vành tai anh. Hành động bướng bỉnh này lập tức khiến cho toàn thân anh run lên bắn bật, cổ họng không thể ức chế được mà thốt ra tiếng rên rỉ mạnh mẽ.

“Anh à, em làm cho anh thoải mái nhé, được không? Để em giúp anh.”

Giọng nói dịu nhẹ của Kiêu Hoa Hoa mềm mại rót vào tai anh, anh từ từ buông tay ra, thân thể vẫn căng cứng như cũ, mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển nhấp nhô.

Cách lớp vải quần, Kiêu Hoa Hoa xoa nhẹ vài cái, rồi cời bỏ thắt lưng của anh, bàn tay nhỏ bé luồn sát vào. Tay cô hơi lạnh lạnh đụng đến làn da nóng bỏng nơi đó của anh, anh lập tức rùng mình một cái, còn chưa kịp phản ứng gì thì cô đã cảm đến phần thân của anh.

“Lớn quá.” Kiêu Hoa Hoa thì thầm.

Cả bàn tay nhỏ bé mới vòng đủ xung quanh anh, vuốt ve lên xuống vài cái. Nhưng rồi cô lại cảm thấy không hài lòng, bỏ từ trên người anh xuống, cời hết quần áo của anh ra. Lúc này, cô hầu như đã quên ước nguyện ban đầu của mình mà ghé vào giữa hai chân anh, tò mò nghiên cứu. Ngay cả khi có kiến

thức trên lý thuyết thật phong phú, nhưng khi gặp được vật thật việc thật, cô vẫn không nén được mà cẩn thận nghiên cứu chi tiết một phen.

Anh nhắm chặt mắt, ngửa lưng ra sau tựa vào sofa. Nhưng mà sau khi quần áo đã bị Kiều Hoa Hoa cùi hết, anh đợi nửa ngày vẫn không thấy cô có bất cứ một hành động tiến thêm nào.

Anh mở mắt ra, nhìn từ trên xuống, hình ảnh trước mắt lập tức làm anh kích động đến muốn phun máu mũi. Ở phần dưới rậm rạp của anh, là cái đầu nhỏ nhắn của cô, cô đang mở to mắt tò mò thật sự cẩn thận mà đánh giá anh.

“Họa Họa.” anh kêu.

Kiều Hoa Hoa thấy anh trưng vẻ mặt bất mãn nhìn cô thì lập tức nghịch ngợm nhếch cao khóe miệng, vươn tay bao lấy anh, chặt khít lên xuống rất nhanh. Trong hai mắt cô nở rộ tia ngạc nhiên cùng cực, cô nhìn chăm chú vào cự long trong tay mình, ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng nó càng ngày càng trở nên thô to hơn, càng ngày trông càng dữ tợn hơn.

Anh cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng dồn dập, Kiều Hoa Hoa cũng nhìn ra được anh đang rất vội vàng, nên bàn tay lập tức phối hợp cùng anh, tăng suất dao động càng lúc càng lớn. Cuối cùng, trong một tiếng gầm nhẹ, anh run rẩy phun trào mạnh mẽ ra ngoài. Cảm giác mất hồn đến tận xương này suốt nhiều năm qua anh chưa từng bao giờ được nếm thử.

Chờ đến khi anh tỉnh táo lại, mở mắt nhìn về phía Kiều Hoa Hoa, cự long còn chưa kịp mềm xuống lại lập tức ngẩng đầu lên mạnh mẽ.

Kiều Hoa Hoa đang ngây ngốc ngồi xổm giữa hai chân anh, trên mặt bắn đầy chất lỏng màu trắng ngà. Cô thấy anh nhìn qua thì há miệng thờ dốt, “... Bắn lên mặt rồi!”

Bắn lên mặt?

Anh muốn phản chặc chấn một lần bắn lên mặt sẽ không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Phiên Ngoại 4

“Bé cưng, bọc tã giấy của tiểu bảo bảo ở đâu?”

“Không biết.”

“Bé cưng, vớ của tiểu bảo bảo chạy đâu rồi?”

“Không biết.”

“Bé cưng, núm vú cao su của tiểu bảo bảo đâu mất rồi?”

“Không biết.”

“Bé cưng...”

“Cái gì?”

“Không có gì, để anh tự tìm.”

Đây là cảnh tượng tại nhà Diệp Tư sau khi kết hôn N năm.

Diệp Tư chồm cả người vào máy tính tiền, vội vội vàng vàng bấm loạch xoạch, còn Diệp Mạnh Giác thì cứ đi qua đi lại trong phòng, ôm tiểu bảo bảo đang oe oe khóc mồm răng trong lòng. Anh ôm con rất cẩn thận, vừa ru hời nhè nhẹ, vừa đưa tay vỗ vỗ rất chuyên nghiệp.

Thật vất vả ru cho cục cưng ngủ xong, anh sà sát lại ai đó rồi cất tiếng tham khảo: “Bé cưng à, tối này ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Gì cũng được? Khóe miệng Diệp Mạnh Giác run rẩy rồi mếu máo xệ xuống. Hôm qua cô cũng ‘gì cũng được’, kết quả là Di Thái làm một bàn đồ ăn ngon lành, thế mà cô một miếng cũng không ăn.

“Cụ thể là món gì?”

“Ừm... Tùy.” Sự chú ý của người nào đó hiển nhiên là không đặt trên người anh.

Diệp Mạnh Giác không nói gì, cuối cùng đành phải xuống lầu dọn dẹp vài món ăn mà bình thường cô thích.

Từ sau khi mang bầu cục cưng, Diệp Tư liền hoàn toàn thoái hóa thành động vật cấp thấp nhất, mỗi ngày hỏi ăn cái gì cũng bảo không biết, ăn xong ngủ, ngủ dậy ăn. Đến khi sinh xong cục cưng rồi thì càng không phải là chuyện của cô. Diệp Mạnh Giác dồn đẩy phần lớn công tác cho người khác, cuối tuần khẳng định sẽ ở nhà toàn tập, còn ngày thường nếu có thể không đi công ty thì cũng sẽ không đi.

Trong nhà có mồi bà vú, nên vấn đề chăm bẵm ầu ơ cục cưng cũng không phải là việc của Diệp Mạnh Giác, nhưng mà anh lại thích tự mình ẵm con. Buổi tối lúc đi ngủ cũng là lúc anh ru cục cưng ngủ, nửa đêm cục cưng cự mình tỉnh giấc cũng là anh đứng lên đi chăm lo. Có một lần anh thật sự quá mệt, ngủ rất sâu, cục cưng ọ ẹ nửa ngày mà anh cũng không tỉnh. Ngược lại Diệp Tư lại bị cục cưng đánh thức, liền đứng dậy đi dỗ bé, nào biết càng ru cục cưng càng khóc lớn, cuối cùng cô hết cách đành phải lay cho Diệp Mạnh Giác tỉnh lại mà chăm.

Có một lần, Diệp Mạnh Giác ru cục cưng xong, thật sự rất mệt nên trực tiếp ghé vào thành nôi của cục cưng mà ngủ. Sáng hôm sau Diệp Tư rời giường, nhìn thấy Diệp Mạnh Giác cuộn thân mình mà ghé vào bên nôi của cục cưng ngủ say sưa thì lập tức cảm thấy áy náy cùng cực.

Cô đánh thức Diệp Mạnh Giác, anh trung vệ mặt vẫn còn mơ mơ màng màng, cựa quậy cái chân, rồi lại đưa về mặt ầm ức nhìn cô.

Diệp Tư biết, chân anh nhất định là đã tê rần khô sở lắm, sau khi giúp anh xoa bóp cho máu lưu thông đều, cô lại diu anh lên giường ngủ thêm chút nữa.

Diệp Mạnh Giác ngoan ngoãn trèo lên giường, còn đòi phải được ôm cô cùng ngủ, miệng cứ lẩm bẩm kiến nghị: “Ôm bà xã tròn tròn mới ngủ ngon.”

Nhìn sắc mặt mệt mỏi của anh, trong lòng Diệp Tư vừa mềm nhũn vừa đau lòng, liền cởi áo khoác rồi chui vào lòng anh. Diệp Mạnh Giác lập tức ôm lấy cô, đầu chôn giữa đám tóc của cô, hít sâu một hơi than thở: “Bé cưng thơm quá.” Bàn tay to sờ soạng trên cơ thể cô, cuối cùng đụng đến hai khóa mềm mại trước ngực cô mới dừng lại, lại thỏa mãn than thở: “Rất to.”

Diệp Tư cười thất thanh.

Tiếng ngáy nhẹ nhàng của Diệp Mạnh Giác vang lên, Diệp Tư nằm dụi trong lòng anh ngẫm nghĩ.

Càng nghĩ càng cảm thấy vô cùng hổ thẹn, cô vốn dĩ do chính tay Diệp Mạnh Giác nuôi lớn, nên tới giờ vẫn cứ nghĩ mình là trẻ con, cứ hễ gặp chuyện gì đều có thói quen ỷ lại giao hết cho anh giải quyết. Bây giờ có thêm một cục cưng, Diệp Mạnh Giác ôm đồm luôn hết những việc đáng lẽ chính cô phải làm, bất cứ việc gì cũng không cần cô phải quan tâm đề ý. Tuy là nói mồi bà vú chuyên nghiệp về nuôi bé, nhưng anh vẫn cứ lo lắng từng chuyện liên quan đến bé con, bất cứ chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng muốn tự tay mình làm mới an tâm, cho nên mới mệt đến thế này.

Từ lúc mang thai cục cưng cho đến giờ, anh vẫn bị cấm dục, ngay cả khi bác sỹ nói có thể nhưng anh cũng không dám động tới cô, Chỉ đến thời điểm nào đó khó nhìn lắm rồi thì mới chịu cho cô giúp anh một cách đáng thương vô cùng. Sau khi sinh cục cưng, anh lại không có hứng. Nhưng mà, Diệp Tư cũng biết, đây là vì anh quá mệt nhọc nên lực bất tòng tâm, mỗi ngày sau khi ru cục cưng ngủ xong thì anh mệt đến mức ngã đầu xuống là có thể ngủ ngay lập tức, thậm chí có mấy lần ngồi ở sofa, trong lòng còn ôm cục cưng mà đã dật dựa ngủ. Có mấy lần, anh cũng có hứng thêm thịt, ôm thân thể trơn mềm của cô mà cắn gặm từng chút, nhưng rồi đến cuối cùng thì lại ghé mặt vào giữa hai vú của cô mà lén ra ngủ khò khò, làm cho cô ở trong tình trạng dở khóc dở cười.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư không khỏi cảm thấy vừa xấu hổ vừa hổ thẹn cho bản thân. Xem ra, cô ở trong mắt và trong suy nghĩ của Diệp Mạnh Giác, ngoại trừ lúc lên giường với anh thì những thời gian còn lại có vẻ vẫn chính là một cô bé con cái gì cũng không thèm quan tâm, một cô bé con chỉ biết chờ anh chăm sóc và yêu thương.

Cục cưng nằm trong chiếc nôi nhỏ đầu giường dường như vừa cựa mình, Diệp Tư nhanh chóng vươn cánh tay, đẩy cho nôi đung đưa, rồi chui ra khỏi lòng Diệp Mạnh Giác, mặc áo quần vào, rón ra rón rén bồng cục cưng vừa mới tỉnh lại ra ngoài.

Đây là giấc ngủ an ổn ngon nhất mà Diệp Mạnh Giác có được trong mấy tháng qua, lúc anh tỉnh lại thì mặt trời đã hạ về phía tây.

Anh vuốt mái tóc rối bù sau khi ngủ, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách, Diệp Tư đang ôm cục cưng, ngồi bên cạnh lò sưởi âm trong tường, nhẹ nhàng hát ru, dỗ cho cục cưng ngủ ngon. Lò sưởi âm tường phát ra ánh sáng hồng hồng nháy nhót trên làn da trắng nõn của cô, ánh vào trên mặt cô ầm hồng. Khóe miệng cô hơi hơi cong lên, ánh mắt nhìn vào cục cưng đang ngậm vú trong lòng dịu dàng như nước.

Diệp Mạnh Giác nhất thời nhìn đến ngây ngốc, lẳng lặng đứng ngẩn ra ở cạnh cửa mà nhìn hình ảnh ấm áp này, cảm giác chỗ nào đó trong lòng ngực càng lúc càng nóng ấm, càng lúc càng mềm mại.

Diệp Tư hình như vừa mới ý thức được là anh đã tỉnh, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lánh ánh nước, nhìn về phía anh, ý cười trong con người liền nở rộ ra lấp lánh. Cô nhìn anh nhoe nhoe miệng cười, hai mắt cong lên một độ cong mê người. Chỉ trong nháy mắt, Diệp Mạnh Giác liền cảm thấy trong ngực có cái gì đó đập mạnh ‘Thình, thịch’ như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Diệp Tư hướng về phía anh làm dấu hiệu ‘suyt’ một cái, chắc là kêu anh coi chừng đánh thức cục cưng đang ngủ trong lòng cô. Diệp Mạnh Giác nhón chân đi tới, thẳng nhóc con kia quả nhiên đang ngủ, nhưng cái miệng nhỏ vẫn đang ngậm chặt lấy đầu ti hồng nhạt của Diệp Tư, cái miệng nhỏ nhắn lâu lâu lại chớp chớp mắt hai ba cái.

Diệp Mạnh Giác ngồi xổm xuống, nửa quỳ trước mặt Diệp Tư, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên mặt cậu nhóc, khi ngẩng đầu lên, Diệp Tư vẫn nhìn anh cười.

hiền dịu, trong con người bắt ánh lửa lóe lên nhiều đốm lấp lánh. Diệp Mạnh Giác kim lòng không động, lại hôn chặt lên má cô một cái, thấp giọng than thở: “Bé cưng.”

Anh tựa lên trán cô, ánh mắt vì vậy mà tự nhiên rơi xuống bộ ngực trắng nõn của cô. Ngực cô lúc này vì căng sữa mà đầy đặn hơn bình thường rất nhiều, căng tròn đứng thẳng, bởi vì được ngâm trong miệng cục cưng đang nhỏ dãi nên bên trên lại có một tia nước trong suốt, nhìn càng thêm mê người.

Diệp Mạnh Giác nhìn nhìn một lúc, bên dưới hình như hơi bành trướng ra rồi. Anh nuốt nuốt nước miếng, giọng trở nên khàn khàn, lại như có mang theo ẩn ý làm nũng: “Bé cưng, anh cũng muốn ăn.”

Nói xong, không đợi Diệp Tư trả lời, đã kéo nhũ tiem trong miệng cục cưng ra, rồi lấy chính miệng mình ngâm ngay vào.

“Ông xã, cục cưng...” Diệp Tư nhỏ giọng kháng nghị.

“Không sao đâu, nó đang ngủ say mà.”

Anh ngâm nhũ tiem của cô, bắt chước động tác mút vào của cục cưng, nhưng bởi vì lực hút của anh mạnh hơn nên rất nhanh đã có một tia nóng ẩm từ trong thân thể Diệp Tư bị anh mút ra. Anh nuốt ừng ực, âm thanh này khiến toàn thân Diệp Tư như bị hâm nóng lên. Nhưng anh vẫn còn chưa thỏa mãn, bàn tay to tìm được một bên vú no khác của cô, vuốt ve liên tục.

Diệp Tư dạo này có khuynh hướng bị căng sữa, lúc này được anh ngâm hút thì rất đau, cô hít hà, cau mày nhẹ rên rỉ.

Diệp Mạnh Giác mút xong sữa một bên, liếm liếm khóa miệng, miệng chớp chớp: “Hương vị ngon lắm.”

Anh ngẩng đầu lên, thấy Diệp Tư đang nhắm mắt lại, biểu cảm trên mặt vừa cực kỳ thống khổ vừa có vẻ hưởng thụ.

Anh lập tức trở nên hứng phấn, cúi đầu chuyên chú nhìn hai bàn tay mình đang tăng sức lực, bàn tay xòe rộng ra cảm trọn khoé vú của cô, nắn bóp từ chân lên đầu ngọn núi, có lẽ hơi là do sức mạnh của tay anh quá lớn, mà cũng có lẽ là kết quả từ việc xoa nắn của anh, một lúc sau lại có một tia sữa trắng ngà bắn ra khỏi nhũ tiem.

Diệp Mạnh Giác rõ ràng khựng lại, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư, trên khuôn mặt góc cạnh của anh lại có thêm nhiều giọt sữa lấm tấm. Diệp Tư xấu hổ đỏ bừng mặt, hờn hên nhả cái mũi kêu lên: “Chú này.”

Diệp Mạnh Giác tròn tròn mắt nhìn tình hình, rồi đột nhiên vươn đầu lưỡi, liếm mấy giọt sữa đọng bên khoé miệng. Anh làm hành động này thật tự nhiên, ánh mắt trong veo thuần khiết giống y như một đứa trẻ.

Diệp Tư nhìn thấy động tác trẻ con này cùng ánh mắt trong veo của anh, chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà, ngay lúc Diệp Mạnh Giác liếm xong sữa dính bên miệng, ánh mắt vốn đang trong vắt của anh nháy mắt đã trở nên đen thẫm thâm thúy, anh “um” một tiếng, cúi đầu há to miệng ngâm lấy một bên vú đang được bao bởi bàn tay anh, dùng sức vùi vùi mút vào chùn chặt, vừa mút vừa thở phì phò, động tác mạnh mẽ như muốn nuốt trọn toàn bộ khuôn ngực của cô.

Diệp Tư cảm thấy vừa đau đớn khó chịu, lại vừa mát hân đến nhũn cả tay chân, toàn thân bồng bềnh mơ hồ, cả người run rẩy. Ngón tay tinh tế trắng nõn của cô luồn sâu vào mái tóc dày của anh, đầu hơi hơi ngửa ra sau, hàm răng trắng muốt khê cắn môi dưới, nhẹ giọng rên rỉ đầy áp lực.

Đột nhiên, một tiếng khóc nỉ non nhỏ vang lên đánh gãy mất giây phút kiều diễm này.

Diệp Mạnh Giác thờ hờn hên, hai mắt đỏ lên nhìn cậu nhóc vừa lên tiếng phá bình chuyện tốt của anh. Diệp Tư thoát cái đỏ bừng mặt mũi, vỗ vỗ rung rung cục cưng trong tay, miệng nhẹ nhàng dỗ: “Cục cưng ngoan nào, mẹ đây mẹ đây, không khóc không khóc.”

Diệp Mạnh Giác trở mắt ếch nhìn cậu nhóc kia thu hồi mắt mảnh đất đầy màu mỡ, ngâm nhũ tiem ửng hồng của Diệp Tư vào miệng, cái miệng nhỏ nhắm mắt chùn chặt đến hóp cả má, đôi mắt to đen bóng vô tội nhìn anh chớp chớp. Bỗng nhiên lúc này, lần đầu tiên trong lòng anh hiện ra cảm giác ảo não vô cùng, nghĩ bụng nên thấy cậu nhóc cho bà vú chăm thôi, bằng không nó sẽ có cơ hội quấy rầy chuyện tốt của anh cho mà xem.

Nghĩ là nghĩ như thế, nhưng anh vẫn néo néo bàn tay bé xinh mấp mí đầy thịt của cậu chàng, đưa lên bên miệng hôn nhẹ một cái. Cậu nhóc kia cũng không phải tay vừa, mà bắt ngược lại tay anh, nắm nắm xiết xiết. Nói là bắt, nhưng cũng chỉ là nắm ngón tay béo mập trắng nõn cong cong chụp chụp tay anh, động đậy nhúc nhúc lướt qua môi anh.

Diệp Tư và Diệp Mạnh Giác lập tức cùng bật cười.

“Chú à, cục cưng bắt chú đó, nhất định là vì biết chú đoạt thức ăn của nó đó.” Diệp Tư chê cười anh.

Diệp Mạnh Giác nhếch cao khoé miệng, “Thằng nhóc này xấu quá, sao nhỏ mọn vậy chứ. Nên tập quen đi con, về sau ba ngày nào cũng sẽ giành ăn với con, dù sao sữa mẹ con cũng dư dả mà.”

“Ghét!” Diệp Tư đỏ mặt, nửa giận nửa đùa gắt giọng.

Diệp Mạnh Giác thấy cô cười mà thần trí như bay bổng cả lên, nắm lấy đầu vai của cô kéo lại, hôn nhẹ chi chít vào giữa hai hàng chân mày của cô. Hôn mãi hôn mãi, rồi anh lại chậm rãi chuyển đến đôi môi anh đào đang hé mở của cô, hôn mãi cho đến khi đôi môi mềm mại sưng đỏ cả lên.

Cậu bé ngậm vú nằm trong lòng Diệp Tư kia mở to hai mắt ra tò mò nhìn bọn họ.

Diệp Tư âm thầm rên rỉ trong lòng, cục cưng nhỏ thế mà đã nhìn chăm chú đến như vậy, hình như không tốt lắm đâu nha...

Bạn đang đọc truyện *Búp Bê Sữa Của Đại Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.